

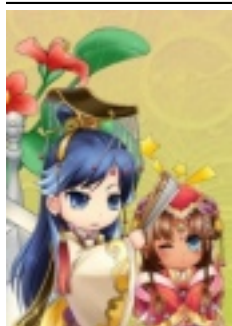
Hoàng Hậu Lưu Hắc Bàn

Contents

Hoàng Hậu Lưu Hắc Bàn	2
1. Chương 1: Làm Trụ Cột Triều Đình Không Dễ Dàng Chút Nào	3
2. Chương 2: Chuyện Xấu Trong Nhà Uy Quốc Công	6
3. Chương 3: Hắc Bàn Vào Phủ Uy Quốc Công	10
4. Chương 4: Tiểu Mỹ Nhân Bạch Ngọc	13
5. Chương 5: Một Vị Hoàng Hậu Đứng Lên	16
6. Chương 6: Một Vị Thái Hậu Ngã Xuống	19
7. Chương 7: Kiếp Sống Hoàng Hậu Vốn Là Mộng	23
8. Chương 8: Cuộc Sống Cực Khổ Mới Biết Chữ Editor: Docke	27
9. Chương 9: Vợ Chồng Vốn Là Chim Cùng Rừng	30
10. Chương 10: Ngày Lành Thị Tẩm Không Biết Làm Sao	33
11. Chương 11: Dục Không Thể, Tuyệt Đối Không Thể Sớm	37
12. Chương 12: Một Ngày Làm Thầy, Cả Đời Làm Thầy	40
13. Chương 13: Cọp Con Mới Sinh Bị Bò Khi Dễ	44
14. Chương 14: Ân Tình Đế Vương Thay Đổi Sớm Chiều	47
15. Chương 15: Thiếu Nữ Nào Mà Chẳng Có Xuân	51
16. Chương 16: Một Màn Cung Đấu	54
17. Chương 17: Tâm Tư Của Hắc Bàn, Người Đứng Đoán	58
18. Chương 18: Cuộc Trao Đổi Giữa Hai Huynh Đệ	62
19. Chương 19: Xưa Nay Chỉ Thấy Người Mới Cười	65
20. Chương 20: Thái Dịch Trì Lạnh Thấu Tim	69
21. Chương 21: Xuân Đến Xuân Đi Xuân Lại Về	73
22. Chương 22: Nơi Đây Phong Nguyệt Rất Nồng	78
23. Chương 23: Trò Đùa Của Hắc Bàn	82
24. Chương 24: Tiểu Tỳ Tán Gẫu Bột Men Tia Cuồng	85
25. Chương 25: Thử Nghiệm Đầu Tiên Của Hoàng Đế	89
26. Chương 26: Phù Dung Như Điện, Liễu Như Mi	93
27. Chương 27: Nhân Gian Tất Nhiên Có Kẻ Si Tình	97
28. Chương 28: Chỉ Có Chữ Tình Tham Không Thấu	99
29. Chương 29: Cung Chúc Phúc Thọ Cùng Trời Đất	103
30. Chương 30: Hai Vị Hàn Lâm Biết Tay Heo	107
31. Chương 31: Ai Say Nằm Trong Ảnh Hoa Mai	111
32. Chương 32: Ai Say Nằm Trong Ảnh Hoa Mai	114
33. Chương 33: Thiên Lao Sâu, Thâm Sâu Biết Bao	117
34. Chương 34: Mượn Rượu Giải Sầu, Sầu Thêm Sầu	120
35. Chương 35: Hắc Bàn Vô Tội Bị Thảm Nước	127
36. Chương 36: Ngọc Và Gỗ Sao Có Thể Thành Đôi	130
37. Chương 37: Phố Đèn Ngày Nay Năm Trước	134
38. Chương 38: Đứng Đó Dưới Lửa Tàn	137
39. Chương 39: Quả Nhân Cuối Cùng Vẫn Là Quả Nhân	143
40. Chương 40: Thảm Mỹ Quan Của Nước Tây Việt	146
41. Chương 41: Cây Già Phong Lưu Lại Gặp Xuân	149

42. Chương 42: Chuyện Hôn Nhân Sao Có Thể Qua Loa	153
43. Chương 43: Đường Như Nghe Thấy Tiếng Tiêu Trong Đêm Trăng Editor: Docke	157
44. Chương 44: Lời Đồn Nhảm Nhí Hại Chết Người	160
45. Chương 45: Tai Họa Của Đào Hoa Má Má	164
46. Chương 46: Lòng Dạ Nam Nhân Như Kim Dưới Đáy Biển	168
47. Chương 47: Đậu Hũ Đen Cũng Là Đậu Hũ	173
48. Chương 48: Con Trai Của Kẻ Kiêu Hùng Lại Là Bao Cỗ.	177
49. Chương 49: Có Thể Kết Đồng Tâm Với Vua Được Ư	180
50. Chương 50: Ở Trên Trời Nguyên Làm Đôi Chim Sẻ	183
51. Chương 51: Đồng Lúa Là Một Địa Phương Tốt	187
52. Chương 52: Loạn Vân Tràn Vào Thành Cung Rồi	189
53. Chương 53: Biệt Hữu U Sầu Âm Hận Sinh	192
54. Chương 54: Lại Hồi Hạc Từ Nơi Nào Đến	198
55. Chương 55: Sự Trong Sạch Của Hoàng Hậu Nương Nương	201
56. Chương 56: Mạch Thượng Hoa Khai, Hoãn Hoãn Quy	205
57. Chương 57: Sơ Mai Thanh Xương Thế Ai Huyền.	209
58. Chương 58: Một Đôi Uyên Ương Khổ Mệnh	213
59. Chương 59: Lấy Chồng Phải Gả Cho Lư Vương Gia	217
60. Chương 60: Một Khi Mất Hết Phú Quý	222
61. Chương 61: Ai Trù Hoạch Phía Sau Màn Trướng	226
62. Chương 62: Ai Trù Hoạch Phía Sau Màn Trướng	229
63. Chương 63: Tịch Vọng Long Thành Trần Vân Lý	232
64. Chương 64: Từ Quân Một Đêm Lấy Lâu Lan	237
65. Chương 65: Một Chỗ Tương Tư Hai Nơi Lo	245
66. Chương 66: Cửu Trọng Hoàng Cung Sinh Bụi Mù	248
67. Chương 67: Tình Lang Cưỡi Ngựa Tre Đến	251
68. Chương 68: Ban Ngày Cất Cao Giọng Hát, Tu Rượu Ly Bì.	254
69. Chương 69: Ở Giữa Cũng Có Si Nhi Nữ	258
70. Chương 70	262
71. Chương 71: Chẳng Cần Tìm Phú Quý Trốn Nhân Gian	265
72. Chương 72: Ngoại Truyện 1 : Hoàng Thúc	270
73. Chương 73: Ngoại Truyện 2 : Gian Thần	274
74. Chương 74: Nước Xa Núi Xa Là Sau Ly Biệt	279
75. Chương 75: Bánh Bao Cố Ý Người Vô Tình	282
76. Chương 76: Không Động Tây Cực Qua Côn Lôn	287
77. Chương 77: Một Mảnh Băng Tâm Tại Bình Ngọc	291
78. Chương 78: Đoạn Kết	295
79. Chương 79: Thái Tử	298

Hoàng Hậu Lưu Hắc Bàn

Giới thiệu

Hoàng Hậu Lưu Hắc Bàn – Ngôn Tình Năm đó, Đoàn Vân Chương mới mười hai tuổi, là một tiểu ho

1. Chương 1: Làm Trụ Cột Triều Đình Không Dễ Dàng Chút Nào

Hoàng đế tuổi còn nhỏ, thái hậu yếu đuối, tôn thất thừa thớt. Uy quốc công Lưu Hiết cầm giữ triều chính, không kiêng nể gì loại trừ phe đối lập. Các cựu thần của Tiên đế hôm nay ở trên triều đình nghị sự, chỉ còn lại bốn người: Phù đại thừa tướng, Lăng đại tướng quân, Lữ đại thượng thư và Chu đại tài tử.

Cuộc sống càng lúc càng khó khăn.

Ngày hôm đó sau khi hạ triều, thái hậu nương nương đặc biệt gọi Uy quốc công đến ngự thư phòng, bàn bạc chuyện tư mật.

Liếc thấy bóng lưng yếu điệu của thái hậu nương nương cùng bóng lưng anh tuấn của Uy quốc công, bốn trụ cột lớn nhất trong triều, theo thường lệ, lại tụ tập họp mặt.

Phù đại thừa tướng vuốt chòm râu bạc được chăm sóc kỹ lưỡng, híp mắt ra vẻ dăm chiêu, lại không nói lời nào.

Lăng đại tướng quân chờ đợi sốt ruột, dậm chân một cái nói: “Nếu ông không nói, lão tử sẽ vật rìa mép của ông!”

Bàn tay đang sờ râu của Phù đại tướng quân run rẩy một tí, rồi cuộc hăng giọng, nói: “Chuyện này, vô cùng huyền diệu nha.”

Lăng đại tướng quân xúc động, chỉ muốn xông đến đánh hấn.

Chu đại tài tử cuống quýt ngăn cản Lăng đại tướng quân, nói: “Thừa tướng, ngài cứ dẫu nhem không nói, tướng quân đại nhân sẽ phải rút đao!”

Phù đại tướng quân liếc đôi mắt nhỏ qua nhìn thanh đại khảm đao bên hông Lăng đại tướng quân, thở dài: “Ai, theo bản tướng phỏng đoán, đơn giản... chỉ là...”

Trên trán Lăng đại tướng quân lại nổi lên một sợi gân xanh, đại đao bên hông hẳn đã được rút ra khỏi vỏ vài phần.

“... Kỳ thật chính là, Hoàng thượng đã đến tuổi thành thân.”

“...”

Lăng đại tướng quân, Lữ đại Thượng Thư, Chu đại tài tử – ba người đều thở dốc.

Lữ đại thượng thư nói: “Hoàng thượng chỉ mới mười hai tuổi thôi mà, thành thân cái gì chứ? Huống chi, hôn sự của Hoàng thượng thì có liên quan gì đến Uy quốc công?”

Phù đại thừa tướng lại nheo đôi mắt nhỏ: “Chuyện này, nói đến lại càng huyền diệu...”

Sau một khắc, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn của Phù đại thừa tướng liền phát hiện lưng mình đang tựa vào góc tường lạnh lẽo như băng, toàn thân bị bao phủ trong hơi thở mãnh liệt của Lăng đại tướng quân.

“Mụ nội nó...”

Phù đại thừa tướng vội vàng trấn an Lăng đại tướng quân đang phập phồng cơ ngực: “Đừng xúc động, đừng xúc động, xúc động là ma chướng...”

Chu đại tài tử nhíu mày: “Không phải thái hậu muốn cùng Uy quốc công kết tình thông gia đấy chứ?”

Phù đại thừa tướng gật đầu: “Chu đại tài tử quả là sâu sắc.”

“Nhưng Uy quốc công đâu có con gái.” Lãng đại tướng quân xua đuổi ma chướng trong cơ thể, bắt đầu suy tư vấn đề thực tế.

“Không có con gái, nhưng hẳn có một cô cháu gái bà con xa. Nghe nói cô cháu gái đó nổi danh khắp kinh thành là sắc nghệ song tuyệt đó.”

“Chính tiểu cô nương tài văn chương tung hoành, Lưu Bạch Ngọc sao? Nhưng xuất thân của nàng...”

“Mặc dù nàng mồ côi cả cha lẫn mẹ, nhưng thúc phụ lại là Thủ phụ đại thần Uy quốc công. Thân phận như vậy cũng đủ rồi.”

“Ai, Uy quốc công lần này thành một nửa nhạc phụ của Hoàng thượng, chẳng phải sẽ càng thêm ương ngạnh sao?”

Ba người lôi kéo vạt áo nhau, nhỏ giọng trao đổi tin tức, hồn nhiên không hề hay biết Lữ đại thượng thư vẫn ở một bên theo thói quen, ưỡn cao lồng ngực hiên ngang lẫm liệt.

“Thái hậu nương nương sao có thể khuất phục trước dâm uy của Uy quốc công, mang chung thân đại sự của Hoàng thượng ra mà nịnh nọt hẳn chứ? Không được, chuyện này ngàn vạn lần không thể. Ta phải đến bẩm báo trực tiếp với thái hậu!”

Chu đại tài tử cuống quýt từ phía sau ôm lấy eo hắn: “Không được, ông không thể đi!”

Lữ đại thượng thư lừ con mắt trắng dã: “Vì sao không được?”

Chu đại tài tử nhắm mắt lại: “Nếu ông đi, nhất định sẽ chọc giận Uy quốc công. Thái hậu nương nương cũng nhất định sẽ không để ý đến ông, ông nhất định lại muốn đập đầu tự sát. Đến lúc đó không có ai cản ông, chẳng phải ông sẽ hương tiêu ngọc vẫn sao?”

Lữ đại thượng thư sững sờ, lúc này mới nhớ đến trên đầu mình đúng là vẫn còn đang phải băng gạc. Thảng trước vì chuyện sửa đề, ở trên triều đình hủy thân can gián, vết thương vẫn còn chưa lành hẳn.

Thái hậu cùng Uy quốc công đều là người không có lương tâm. Đối với chuyện Lữ đại thượng thư hủy thân can gián, luôn vui mừng nếu chuyện thành công.

Mà chuyện hủy thân lại không có ai ngăn cản, đúng là cũng rất kỳ cục.

Lữ đại thượng thư suy nghĩ một chút, lúc này mới phát giác Chu đại tài tử dùng từ không đúng: “Ông nói ai hương tiêu ngọc vẫn?”

Chu đại tài tử mặt mày ửng hồng, chậm rãi buông cánh tay Lữ đại thượng thư ra.

Phù đại thừa tướng nhìn màn kịch này, cười híp mắt, vuốt vuốt chòm râu nói tiếp: “Chuyện này, đích xác là vô cùng huyền diệu nha.”

Trong ngự thư phòng,

Thái hậu nương nương ngồi sau bức rèm che, dè dặt nhìn bóng dáng cao lớn lạnh lùng bên ngoài.

Tất cả mọi người đều hận Uy Quốc công Lưu Hiết thấu xương, thậm chí còn ở sau lưng gọi ông là Lưu Hiết Tử (Lưu Bọ Cạp). Nhưng không thể phủ nhận, ngoại hình của Lưu Hiết Tử thật sự là vô cùng tuấn lãng. Đặc biệt khi đến tuổi trung niên, Lưu Hiết lại càng toát nên khí phách lạnh lùng cao ngạo, càng thêm nam tính...

Có ai đó đã nói, khí thế nam nhân đều do sự nghiệp cùng quyền lực của hắn tạo nên.

Ách... Thái hậu nương nương khụ một tiếng: “Này Quốc công.”

Uy Quốc công khẽ vuốt cằm: “Thái hậu nương nương có gì căn dặn?”

“Thực không dám giấu, hôm nay ai gia muốn cùng Uy Quốc công tham thảo một chút về hôn sự của Hoàng thượng.”

Lưu Hiết nheo mắt: “Hôn sự của Hoàng thượng?”

Thái hậu nương nương nuốt nước bọt: “Hoàng thượng cũng đã mười hai tuổi rồi, mặc dù còn chưa đến tuổi có thể tự mình chấp chính, nhưng cũng nên thành hôn.”

Lưu Hiết hừ một tiếng, không nói gì.

Tiểu hoàng đế muốn thành hôn, chính là bước đầu tiên bước lên con đường tự mình chấp chính mà thôi.

Thái hậu nương nương cảm thấy lo sợ, thầm mắng Từ thái phi đã đưa ra chủ ý này, lại cười lớn nói: “Lưu ái khanh, ai gia nghe nói diệt nữ (cháu gái) nhà khanh năm nay vừa tròn mười một, nhân phẩm tựa như một đóa hoa. Không biết Lưu ái khanh có muốn cùng ai gia kết tình thông gia hay không?”

Lưu Hiết ngẩn người, ông ngược lại, chưa từng nghĩ đến chuyện này.

Ông nhớ đến cô cháu gái tính tình hẻo lánh kia, không khỏi nhú mày. Với tính cách không muốn để người khác sắp đặt của nha đầu đó, nếu trở thành hoàng hậu e rằng cũng không có lợi gì ình.

Qua thật lâu, Lưu Hiết chậm rãi nói: “Thái hậu muốn nói đến nữ nhi nhà thần sao?”

Thái hậu ngẩn ngơ, nghĩ thầm: Lưu Hiết rõ ràng chỉ có ba người con trai, con gái ở đâu ra? Sau đó bà chợt nghĩ, có lẽ Lưu Hiết định sẽ nhận diệt nữ Lưu Bạch Ngọc làm con, thân càng thêm thân đi.

Cảm giác mình đoán được tâm tư của Lưu Hiết phức hắc, Thái hậu nương nương vô cùng kiêu ngạo, vì vậy ưỡn thẳng sống lưng nói: “Nữ nhi cũng được, diệt nữ cũng được, đã là con cháu của Lưu gia thì đều là tiểu thư khuê các, nội ngoại kiêm tu. Nếu Lưu ái khanh đồng ý, ngày mai ta sẽ ban chỉ tứ hôn.”

Lưu Hiết thoải mái cúi người quỳ xuống: “Đa tạ Thái hậu nương nương thánh ân.”

Thái hậu nương nương trong lòng nhột nhạt.

Lưu Hiết quỳ, bà ngồi, vì cái gì bà vẫn thấy mình thấp hơn Lưu Hiết một cái đầu?

Bà thầm thở dài: Hoàng nhi à hoàng nhi, mẫu hậu cũng là bất đắc dĩ. Còn may là, nữ hài tử Lưu gia tài mạo xuất chúng, cũng không đến mức thiệt thòi cho con. Ai, chỉ hy vọng sau này, nhạc phụ đại nhân của con có thể đối với con hạ thủ lưu tình.

Trước Hiên La Điện, tiểu hoàng đế Đoàn Vân Chương đang cùng hoàng đệ Đoàn Vân Trọng, mỗi người cầm một cành quế, hừ hừ ha ha khoa tay múa chân.

Đoàn Vân Trọng bị trúng một kích thật mạnh vào ngực, lập tức ôm ngực hô to, lão đảo xoay tròn mấy vòng. Đoàn Vân Chương thấy hấn mãi vẫn không chịu ngã xuống, liền hung hăng đạp thêm một cước vào mông hấn. Đoàn Vân Trọng bị phẫn liếc mắt nhìn hấn một cái, ngã âm xuống đất, xụi bọt mép mà chết.

Vì vậy, Đoàn Vân Chương cầm cành quế, ngọc thụ lâm phong, bề ngưỡn thiên hạ.

Giờ khắc này, bất luận thế nào hấn cũng không thể đoán được, mình đã bị thân mẫu bán đứng hoàn toàn triệt để; lại càng không biết, khi tân hoàng hậu vừa đến thì tuổi thơ hạnh phúc của hấn sẽ như một con diều xinh đẹp, nhẹ nhàng linh hoạt bay vút qua thành cung, biến mất không còn bóng dáng.

Ngang qua đại điện, Lưu Hiết chứng kiến mấy trụ cột kia lại giống như mọi ngày, ngồi xổm trong một góc xó xỉnh bỏ lố ba la tán phét, vì vậy lạnh lùng liếc mắt về phía bọn họ một cái, trực tiếp rời đi.

Cái liếc mắt này, là sự kết tinh giữa nhân lực tinh tú và thâm niên làm chính trị của Lưu Hiết, vô cùng nghệ thuật. Cái liếc mắt này, tựa như một chậu nước lạnh tạt thẳng vào, dập tắt hoàn toàn mọi sự hưng phấn của đám người nhiều chuyện Lăng, Lữ, Phù, Chu. Ngay cả người bình tĩnh như Phù đại thừa tướng cũng không nhịn được, vuốt vuốt ngực.

Lưu Hiết âm thầm cười lạnh. Một tổ bốn người trụ cột triều đình này luôn một mực tìm cách đối phó với ông, không phải là ông không biết, chỉ là không thèm để ý đến thôi.

Một lão già luôn ra vẻ huyền diệu, một tên mãng phu chỉ biết xông vào đánh đấm, một tên hủ nho đòi sống đòi chết, một tên lãng tử ngâm phong nguyệt – Bốn người này gom vào một chỗ, có thể làm ra đại sự gì?

Kỳ thật, nữ nhi của ông có thể làm hoàng hậu hay không, Lưu Hiết cũng chẳng để ý lắm. Dựa vào địa vị của ông, còn cần đến cái danh hiệu quốc trưởng sao. Nhưng nếu Thái hậu đã đề nghị, ông cũng không nên nghịch ý bà.

Khóe môi Lưu Hiết xẹt lên nụ cười tà nịnh gian xảo.

Nhớ tới nữ nhi của mình, ông lập tức thu hồi nụ cười tà nịnh gian xảo, khóe miệng co quắp muốn nổi gân.

Chỉ vì Lưu Hiết nhớ ra, ông, vô cùng xác thực, có nữ nhi.

Triều đình bây giờ do Uy Quốc công Lưu Hiết lĩnh chức Thủ phụ đại thần. Uy Quốc công cùng tiên đế Đoàn Bình Nhật, hoàng thúc Đoàn Long Nguyệt, ba người này vốn là bằng hữu chí giao, tình nghĩa không phải tầm thường. Tiên đế là con thứ phi, ngày đó phải nhờ đến Lưu Hiết và Đoàn Long Nguyệt dốc sức tương trợ, mới có thể kế vị thuận lợi.

Lúc Tiên đế băng hà, tiểu hoàng đế Đoàn Vân Chương chỉ mới bảy tuổi, cô nhi quả mẫu không chỗ nương tựa. Lưu Hiết liền ‘Việc nhân đức không nhường một ai’, tiếp quản triều chính, từ đó về sau, quyền khuynh thiên hạ. Còn về hoàng thúc Đoàn Long Nguyệt, mỗi ngày đều cầm cây quạt, lúc ẩn lúc hiện trong hoàng cung. Khi thì náo loạn với Thái hậu, khi lại cùng Thái Phó đánh mấy ván cờ, hay là đùa giỡn vài cô cung nữ, tóm lại là không màng để ý đến triều chính.

Thái hậu buông rèm chấp chính, Lưu Hiết thủ phụ dẫn chính, nhóm bốn người trụ cột tham chánh thảo luận chính sự; Bên trong một tiểu hoàng đế miệng còn hôi sữa, bên ngoài một hoàng thúc nhân tàn cùng một đám hoàng thân chắc chắn lại càng nhân tàn – Đó chính là thế cân bằng trên triều đình hiện nay. Trong thế cân bằng đó, ai ai cũng đang cố gắng phá vỡ nhưng lại không dám tùy tiện phá vỡ.

Chuyện tiểu hoàng đế lập hậu, lại tạo ra một cơ hội...

2. Chương 2: Chuyện Xấu Trong Nhà Uy Quốc Công

Trong nhà Lưu Hiết có bảy bà vợ, ba con trai, một cháu gái họ xa Lưu Bạch Ngọc, duy chỉ không có con gái.

Đơn giản là vì bao năm qua, Lưu Hiết vẫn luôn không nhớ mình có một đứa con gái. Mà các phòng khác tự nhiên cũng nương theo ý tứ của Lưu Hiết, cố tình quên đi sự tồn tại của đứa con gái này.

Việc này, phải nhắc tới chuyện của mười hai năm về trước.

Chuyện là mười hai năm trước, có một hôm Lưu Hiết hạ triều về nhà, trên đường gặp mưa to. Mưa xối vào kiệu, Lưu Hiết ngồi trong kiệu cũng bị ướt hơn nửa người. Lưu Hiết vừa vào cửa, đang cởi áo choàng thì thấy vị tú nương mới được tuyển vào phủ đang ngồi dưới hiên thêu hoa. Không biết đáng về cúi đầu thêu hoa của tú nương kia đã chạm tới dây thần kinh nào của Lưu Hiết, Lưu Hiết đột nhiên nảy mầm rung động. (Tú nương: thợ thêu)

Vì vậy, liền đưa người ta vào động phòng.

Động suốt cả đêm, Lưu Hiết vẫn chưa thỏa mãn.

Nhưng sáng sớm hôm sau, Lưu Hiết suýt nữa đã móc hai mắt mình xuống.

Thì ra, tú nương kia có gương mặt đen thui, vóc dáng cũng vô cùng dầy dà, đôi mắt lại còn bé tí hỉ, miệng cứ cười rộ lên như con cóc làm Lưu Hiết đau đến không muốn sống. Lưu Hiết cố gắng nhớ lại, hôm qua vì sao mình lại rung động trước một thứ như vậy, nhưng làm thế nào cũng không thể nhớ ra được.

Chắc do trời mưa ám, nhìn lầm lẫn cái thành thuyền quỳên.

Vì vậy Lưu Hiết tự nhận mình xúi quẩy, chôn vùi chuyện này vào sâu dưới lòng ký ức, cũng không ai dám nhắc lại trước mặt ông. Chuyện này giống như sự kiện vô cùng nhục nhã thứ hai trong đời ông, chỉ xếp sau chuyện thời thiếu niên đi trộm quần lót hoa của tân nương tử nhà hàng xóm bị bắt mà thôi.

Sau đó, tú nương đen mập kia cũng rất hiểu chuyện, không muốn danh phận cũng chẳng cần tài sản. Nàng chỉ cầm năm mươi lượng bạc Lưu đại phu nhân đưa cho, lập tức rời phủ. Từ đó, nàng cũng không còn xuất hiện trước mặt Lưu Hiết nữa.

Chuyện đó xảy ra trước khi Tứ phu nhân vào Lưu phủ, Ngũ Lục Thất phu nhân phía sau cũng chưa từng nghe nói đến.

Một ngày cực kỳ lâu sau đó, khi Lưu Hiết qua đêm ở phòng đại phu nhân, đại phu nhân nhàn nhạt nói tú nương kia đã sinh nữ nhi. Lưu Hiết cũng chỉ “Ừm” một tiếng, chẳng quan tâm lắm.

Không thể tưởng được hôm nay nữ nhi này lại có tác dụng to lớn như vậy.

Lưu Hiết tự định giá, con gái dù sao cũng là ruột thịt, đáng tin cậy hơn nhiều.

Huống chi mẹ nó là người hạ đẳng không có tâm cơ, con gái e rằng cũng giống như vậy. Dù có làm đến hoàng hậu, sau này muốn xoay tròn bóp nghẹt, tự nhiên cũng theo ý ông. Để con gái ruột trở thành hoàng hậu, so với đứa cháu gái Lưu Bạch Ngọc cách xa vạn dặm kia thích hợp gấp trăm lần.

Càng tự định giá, Lưu Hiết càng cảm thấy chuyện này ổn thỏa quá mức. Vì vậy hồi phủ, đem chuyện nói rõ chi tiết cùng đại phu nhân.

Đại phu nhân đang chọn vải may quần áo ủa đông, nghe chuyện này, xoay mặt cười nhạt một tiếng. “Hai mẹ con họ sống ở cuối hẻm Hoàng gia thành Tây. Nếu lão gia muốn, ngày mai liền có thể đi gặp một lần. Còn những chuyện khác, cứ giao cho thiếp là được.”

Lưu Hiết tán thành, gật gù đầu. Đại phu nhân này, luôn luôn làm cho ông vô cùng yên tâm.

Lưu Hiết không muốn chuyện tìm nữ nhi bị lộ ra ngoài. Vì vậy ngày hôm sau, ông mặc một bộ y phục vải bào màu xám tro, dẫn theo tùy tùng thân cận Trương Thiên đi đến thành Tây.

Đến hẻm Hoàng gia, gõ cửa vài nhà mới tìm được chỗ ở của mẹ con tú nương. Mấy người phụ nữ xung quanh nghe nói bọn họ muốn tìm hai mẹ con này, đều dùng khăn che miệng, cười khanh khách.

Đứng trước một cánh cửa gỗ bầm đầy rêu xanh, Lưu Hiết hít sâu một hơi rồi ra hiệu cho Trương Thiên gõ cửa. Với một người đàn ông như Lưu Hiết mà nói, muốn đối mặt với chuyện hoang đường mình đã làm trong quá khứ, cần có rất nhiều dũng khí.

Trong nhà truyền ra thanh âm trong trẻo. “Cửa không khóa, vào đi.”

Lưu Hiết chần chờ một chút, đẩy cửa bước vào.

Vào cửa là khoảng sân nhỏ, trên đầu là giàn nho tươi tốt, xanh um tươi mát động lòng người. Bên tường đặt một ít bồn hoa đang nở rộ, trông rất đẹp mắt. Trên mặt đất bằng phẳng có một con đường lát đá xanh. Ở cuối con đường đá xanh có một người phụ nữ mặc áo hoa, đang phơi xiêm y.

Lưu Hiết nhất thời có chút mê loạn, giống như giấc mộng quy ẩn điền viên lúc ông còn thiếu niên đọc sách nằm mơ thấy, đã trở thành sự thật.

Nữ nhân xắn tay áo lên đến tận khuỷu tay, mấy lọn tóc bên tai có chút tán loạn, xõa xuống vài tím. Nàng ta quay người lại, dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán, nhếch môi cười. “Vị khách nhân này, ngài muốn tìm ai?”

Nữ nhân đen sẫm, mập mạp, nhưng toàn thân lại toát nên nhiệt tình sáng khoái.

Lưu Hiết đột nhiên cảm giác được chính mình lại có chút ít xung động.

Ông khụ một tiếng nói. “Người biết ta là ai không?”

Nữ nhân đi tới, quan sát hắn từ trên xuống dưới. “Không biết.”

Lưu Hiết có chút chật vật.

Trương Thiên nói: “Đây là Uy Quốc công đương triều, Lưu đại nhân!”

Nữ nhân ngậy ngấn cả người, tay áo dửng ở trên trán, ngón tay nhỏ nước.

“Người...”

“Vĩnh Phúc, ta tên Vĩnh Phúc.” Nữ nhân khép hồ mắt, giọng nói vẫn rất có lực.

“Vĩnh Phúc.” Lưu Hiết hắng giọng một cái. “Ta muốn gặp nữ nhi.”

Vĩnh Phúc nhe hàm răng trắng tinh. “Ta còn tưởng chuyện gì. Hắc Bàn đi học, cũng sắp về rồi. Hay là hai vị ngồi đợi đi, ta vào pha trà.” Nàng xoay người trở về phòng, âm một cái đóng cửa, ném hai người ở lại ngoài sân, đưa mắt nhìn nhau.

Lưu Hiết gần như đã nghĩ nữ nhân kia sẽ một mình trốn vào phòng khóc, nhưng chỉ trong nháy mắt, nữ nhân kia lại cười hơ hớ đi ra, một tay ôm ấm trà bóp hai cái chén, một tay khiêng hai băng ghế trên vai giống như làm xiếc ảo thuật.

“Lại đây, ngồi đi” Nàng đặt hai băng ghế dưới giàn nho, kêu gọi hai nam nhân.

Cả đời Lưu Hiết chưa từng ngồi băng ghế. Vì vậy ông xoay người đi đến bên tường, ra vẻ ngấm nghĩa mấy chậu hoa.

Vĩnh Phúc cũng không cảm thấy mình bị mạo phạm. Nàng vẫy vẫy tay, xoay người lại tiếp tục phơi quần áo, coi như hai người kia không hề tồn tại.

Đợi chừng một phút đồng hồ, Lưu Hắc Bàn trở về.

Hắc Bàn vừa vào cửa đã nghe thấy mẫu thân cao hứng bưng bưng gọi mình. “Hắc Bàn, lại đây. Đây là cha của con.” Giọng điệu như muốn nói, Hắc Bàn, hôm nay ta lãi được rất nhiều bạc.

Hắc Bàn sững sờ. Nàng nhìn nam tử đeo đao đang ngồi giữa sân, da trắng không râu, vẻ mặt lạnh lùng.

Cha ư, có trẻ quá không nhỉ?

Hắc Bàn đứng ở cửa một lúc rồi lặng lẽ tháo túi sách trên vai xuống, tiếp nhận ly trà Vĩnh Phúc đưa tới, uống một ngụm, lại lặng yên đi đến trước mặt nam tử kia, gọi một tiếng: “Cha.”

Vẻ mặt “Cha” trong nháy mắt trở nên vô cùng cổ quái.

Lưu Hiết đứng dựa vào tường, đột nhiên cảm thấy chuyện này đến đây, vô cùng hối hận. Bây giờ ông không muốn tới trước mặt Hắc Bàn nói cho nó biết, ta mới là cha người.

Rốt cuộc, Trương Thiên đứng lên, hành lễ với Hắc Bàn. “Tiểu thư, tại hạ Trương Thiên, là hộ vệ nhất đẳng trong phủ của Uy Quốc công. Người đứng bên đó chính là Uy Quốc công đại nhân, cũng là cha ruột của cô.”

Hắc Bàn nhướn mắt nhìn Vĩnh Phúc. “Mẹ, chú này nói đúng không?”

Vĩnh Phúc gật đầu.

Vì vậy, Hắc Bàn xoay người đi đến bên cạnh Lưu Hiết.

“Cha.”

Lúc này, trong tiếng gọi có thêm một tia không xác định.

Lưu Hiết tinh tế đánh giá nữ nhi một phen. Đứa con gái này, so với mẹ nó trông có vẻ thanh tú hơn một chút, nhưng vẫn vừa đen vừa mập.

“Con đến học đường, học được những sách gì?”

“Mới vừa đọc được nửa bộ Luận Ngữ.”

“Rất tốt, nửa bộ Luận Ngữ, có thể trị thiên hạ.” Lưu Hiết khẽ vuốt mấy cọng râu xinh đẹp của mình.

“Ta hỏi con mấy vấn đề.”

“Được, cha hỏi đi.”

“Con nói xem, nữ giới, là gì?”

Hắc Bàn không trả lời ngay. Nàng vẫn đang tường tận xem xét phụ thân mới biết này. Dáng vẻ ông cực kỳ tuấn mỹ, hơn nữa trên người còn toát ra một loại khí độ cùng sự tự tin nàng chưa thấy bao giờ. Phụ thân của nàng, chỉ trầm giọng nói một câu đã có thể làm cho ngàn vạn người lòng bàn chân phát run.

Nàng nhớ tới bức họa Hán Cao Tổ Lưu Bang trong thư phòng của lão sư, thật sự giống hệt phụ thân nàng.

“Ban Chiêu trong ‘Nữ giới’ đã nói, nữ giới, thứ nhất khiêm nhường, thứ hai phụ phụ, thứ ba kính thận, thứ tư phụ hành, thứ năm chuyên tâm, thứ sáu khuất tòng, thứ bảy thức muối.”

“Ban Chiêu nói là Ban Chiêu nói, còn con, con thấy thế nào?”

“Con nghĩ, nữ giới chính là một chữ ‘tòng’, lại thêm một chữ ‘thận’. Tòng nên tòng nhân, thận là thận hành.”

Ánh mắt Lưu Hiết sáng lên, cảm thấy từ trong con người trầm tĩnh của Hắc Bàn nhìn ra được vài phần phong thái của chính mình năm đó.

“Vậy con cảm thấy, Hoàng hậu là gì?”

Hắc Bàn hơi suy nghĩ một chút. “Hoàng hậu, cũng không khác nữ giới bình thường, chẳng qua là tòng nên tòng nhân, hứa thề chết nghe theo; Thận là thận hành, làm cực kỳ thận trọng.”

Lưu Hiết vuốt râu cười to: “Tốt, tốt, không hổ là con gái của Lưu Hiết ta!”

Vĩnh Phúc thấy Lưu Hiết cười, cũng ha ha cười rộ lên.

“Hắc Bàn.... Con không có tên sao?” Lưu Hiết hỏi.

Hắc Bàn gật gật đầu: “Nương vẫn gọi con là Hắc Bàn.”

“...Được, Hắc Bàn, từ hôm nay trở đi, con có tên rồi, con tên là Lưu Kim Phượng.”

“...” Hắc Bàn khinh bỉ liếc mắt nhìn hấn một cái. “Cha, cái tên này không hay bằng Hắc Bàn.”

Lưu Hiết cắn răng. “Ta là cha người.”

Hắc Bàn nhìn trộm qua mẹ nàng, mẹ nàng vẫn đang ngây ngô cười.

Vì vậy Hắc Bàn tâm không cam tình không nguyện, nói. “Kim Phượng biết rồi, cha.”

“Kim Phượng, con có biết vì sao cha đặt cho con cái tên như vậy không?”

“Cha, ngài không thích con.”

“...”

Lưu Hiết khụ một tiếng. “Kim Phượng, ta đặt cho con cái tên này, là vì con sắp trở thành con chim phượng hoàng vàng của Lưu gia ta, bay vào hoàng cung vạn trượng, trở thành người đứng đầu hậu cung, nhất quốc chỉ mẫu.”

Lưu Hiết nói xong lời này, liền dừng lại một chút, yên lặng chờ hai mẹ con họ phát ra tiếng la hét sợ hãi, nhưng đợi mãi cũng chẳng có gì.

Một hồi lâu, Hắc Bàn, không, Kim Phượng nhỏ giọng nói: “Mẹ, hình như trời sắp mưa, mau thu quần áo vào nhà đi.”

Vĩnh Phúc phụ họa. “Ta cũng cảm thấy sắc trời không được tốt. Nhanh lên, Hắc Bàn, con cũng tới giúp một tay đi.”

Hai mẹ con họ vừa nói chuyện vừa ôm cộc treo đồ chạy trốn vào nhà.

Lưu Hiết trợn mắt há hốc mồm.

Qua hồi lâu, ông mới nói với Trương Thiên. “Người xem, có phải ta đã quyết định sai rồi không?”

Trương Thiên cung kính nói: “Quyết định của công gia, vĩnh viễn là chính xác.”

Ban đêm, Kim Phượng và Vĩnh Phúc nằm trên cùng một cái giường. Vĩnh Phúc có phần lưu luyến vuốt ve gương mặt Kim Phượng.

“Hắc Bàn, ngày mai con phải đi rồi.”

“Mẹ, con sẽ còn trở lại.”

“Ai, không biết đến năm nào tháng nào mới có thể gặp lại con một lần.”

“Mẹ, con không ở nhà, mẹ phải tự chăm sóc mình cho tốt.”

“Ừ.”

“Thái Gia Cát nhà đối diện là người tốt, có cơ hội gả thì cứ gả đi.”

“Ta muốn gả, nhưng hắc hình như không muốn kết hôn.”

“Vậy chờ con làm hoàng hậu, phái binh ép hắc bá đường với mẹ.”

“Được, con gái ngoan.”

“Đúng rồi, Hắc Bàn, ta hỏi con, hôm nay con nói với cha cái gì ‘tòng’, cái gì ‘thận’, là có ý gì?”

“Mẹ, đó đều là mấy lời học giả bịa đặt ra để lừa phụ nữ thôi, mẹ đừng quan tâm đến làm gì.”

3. Chương 3: Hắc Bàn Vào Phủ Uy Quốc Công

Hôm sau, Kim Phượng liền thu dọn đồ đạc, chuyển vào phủ Uy Quốc công.

Vì che dấu tai mắt người ngoài, Lưu Hiết vẫn phái Trương Thiên đến đón nàng như cũ. Đến cửa phủ Uy quốc công, trước cửa lại có một cỗ kiệu nhỏ.

“Tiểu thư, mời lên kiệu.”

“Không phải đã đến rồi sao?” Kim Phượng không hiểu.

“Trong phủ rất rộng lớn, sợ tiểu thư mệt mỏi.”

Kim Phượng nuốt nước miếng một cái.

Cảnh trí trong phủ Uy quốc công, đúng là tường ngói quanh co, sen bích lan hồng, lại có mấy cái hồ mang đậm phong cách cổ kính. Chính điện hoa mỹ quý phái, chắc chắn các tiểu viện bên trong cũng có phong tình đặc biệt. Kim Phượng ở trong Ngọa Mai Viện nghỉ ngơi nửa khắc, thay một bộ xiêm y sạch sẽ rồi bị dẫn đến Lưu Hạc Viện gặp Lưu đại phu nhân.

Đại phu nhân đang cùng Nhị Tam Tứ mấy vị phu nhân chuẩn bị đồ cưới cho Kim Phượng, nghe nói Kim Phượng đến, liền sai người trực tiếp dẫn nàng vào nhà.

Kim Phượng vừa vào nhà, quét mắt một vòng liền thấy bốn vị phu nhân ngồi đó, trang phục cực kỳ sang quý. Có người mắt cong má phính, có người mắt sâu gò má cao nhưng người ngồi chính giữa ngược lại mặt mũi hiền lành, cực kỳ trầm tĩnh. Kim Phượng vì vậy đưa ra quyết định, bước đến giữa nội đường quỳ xuống.

“Mẫu thân đại nhân mạnh khỏe.”

Người thứ nhất bên phải hì hì một tiếng, cười rộ lên. “Đại tỷ, đứa nhỏ này có vẻ rất thành thực nha, tự mình đã nhận mẹ trước rồi.”

“Nhị tỷ, người ta chính là hoàng hậu nương nương tương lai. Tỷ muốn làm mẹ của người ta, người ta cũng chưa chắc đồng ý.”

“Tam tỷ, giọng điệu của tỷ chưa xót quá rồi.”

Nhị Tam Tứ phu nhân vì vậy rồi rít dùng khăn che miệng, cười lẩn cười lộn.

Kim Phượng quỳ trên mặt đất không hề nhúc nhích, rốt cuộc cũng đợi được đến lúc Đại phu nhân ung dung lên tiếng.

“Con bé gọi ta một tiếng mẫu thân, không thích hợp hay sao?”

Tiếng nói tuy nhẹ, nhưng tất cả ba người vừa rồi còn cười đến run rẩy cả người, nghe nói thế lập tức liền an tĩnh trở lại.

Kim Phượng đối với vị Đại phu nhân này tự nhiên nảy sinh lòng kính ngưỡng.

Vì vậy, đứng lên lần lượt chào ba vị Nhị Tam Tứ phu nhân, sau đó lại theo đúng quy củ, trở về chỗ cũ quỳ xuống.

Đại phu nhân thấy nàng câu nệ như vậy, mỉm cười hỏi: “Xem cử chỉ của ngươi, giống như đã học qua vài năm đèn sách.”

“Mẹ con gửi con đến học ở trường tư thực, được bốn năm năm.”

“Không thể tưởng được, mẹ ngươi lại có kiến thức như vậy.”

Tam phu nhân lại cười khanh khách: “Có học thì cũng chỉ là một đứa nhà quê thôi, sao so được với nữ tài nhân Bạch Ngọc cô nương của chúng ta?”

“Tài nữ thì đã sao, đáng tiếc không có mệnh tốt như vậy. Ai, đáng hận Tam tỷ năm đó không sinh được con gái a...”

“Tứ muội muội nói gì vậy, ta không có con gái, chẳng lẽ muội có con gái sao? Chúng ta đều là người phúc mỏng, chẳng tốt số như Nhị tỷ tỷ, dưới trướng có con trai, còn sợ mạnh thua ai đâu?”

“Tam muội Tứ muội, các muội nói các muội thôi, sao lại dính líu đến cả ta nữa?”

“Ai...”

Kim Phượng lúc này mới chợt hiểu ra. Ba vị phu nhân này cũng không phải đang nhằm vào nàng. Căn bản là họ đã quen thói móc lẩn nhau, không thể nhìn thấy người khác được sống yên ổn.

Mắt thấy ba người chuẩn bị phát động khẩu chiến, tiếng nói của Đại phu nhân lại vang lên từng âm: “Kim Phượng.”

Trong nội đường lập tức tĩnh lặng, có tác dụng cực kỳ.

Kim Phượng cơ hồ muốn quỳ bái Đại phu nhân.

Đại phu nhân nhàn nhã nâng chung trà lên, nói: “Kim Phượng, ngươi gả vào cung rồi, nơi này sẽ là nhà mẹ của ngươi, không cần quá mức câu nệ.”

“Vâng, mẫu thân đại nhân.”

“Nếu đã biết rõ, sao còn không tiến đến ngẩng đầu lên?”

Nữ nhân luôn khó ứng phó hơn nam nhân rất nhiều. Kim Phượng bắt đầu tưởng nhớ đến người cha chỉ mới có duyên gặp mặt một lần kia. Ông mặc dù có chút âm trầm, nhưng còn không đến mức tính toán chi li.

“...” Kim Phượng cắn cắn môi, ngẩng đầu lên.

Trong phòng lập tức vang lên vài tiếng hút không khí rất rõ ràng. Nhị Tam Tứ phu nhân ăn nói khéo léo đều trở nên trầm mặc. Mà ngay cả Đại phu nhân bất động như núi, chung trà trong tay cũng nghiêng một cái, sánh ra hai giọt nước trà.

Một hồi lâu, Đại phu nhân nhẹ nhàng nói: “Trong nhà hơi tối một chút. Tương Thúy, thấp nển lên.”

Trong phòng vì vậy trở nên sáng sủa, nhưng khuôn mặt bình tĩnh không chút gợn sóng của tiểu hoàng hậu tương lai lại vẫn như cũ, đen đến dọa người.

Thấy vẻ mặt của mấy vị phu nhân vô cùng quái dị, Hắc Bàn cảm thấy có nghĩa vụ phải hòa hoãn không khí một tý, liền thở toét ra một nụ cười thân thiện.

Vì vậy, khăn phủ trong tay bốn vị phu nhân đang hoa dung thất sắc kia, liền vì nụ cười này mà lững lờ rơi xuống đất.

Dáng điệu của Tiểu Hắc Bàn... thơ ngây chân thành biết bao a.

Ngày hôm đó, Uy Quốc công cùng vài vị đại thần Quân cơ xứ nghị sự, cho đến đêm khuya mới ngồi kiệu hồi phủ. Lúc này, các viện khác cũng đã đi ngủ, vì vậy Lưu Hiết theo thường lệ đi đến viện của Đại phu nhân. (Quân cơ xứ do Ung Chính tạo lập, là bộ máy nhằm đảm bảo sự yên ổn của triều đình)

Đại phu nhân hầu hạ Lưu Hiết tắm rửa nghỉ ngơi như thường ngày. Trong suốt quá trình đó, hai đầu lông mày lại cứ quét theo một vẻ u sầu.

Đến lúc đi ngủ, Lưu Hiết rốt cuộc phát hiện Đại phu nhân có chỗ khác lạ.

“Hôm nay mọi chuyện có thuận lợi không?” Ông hồ hững hỏi một câu.

Đại phu nhân ‘Dạ’ một tiếng, rồi lại cúi đầu xuống, giống như có điều khó nói.

Vì vậy Lưu Hiết nói: “Phu nhân có lời gì, không ngại nói thẳng.” Ông dù phong lưu, nhưng đối với người vợ chính này lại luôn hết sức kính trọng.

Đại phu nhân tinh tế quan sát ông một phen, cuối cùng nhịn không được, hỏi: “Công gia thật sự muốn để Kim Phượng làm hoàng hậu sao?”

Lưu Hiết kinh ngạc, Đại phu nhân chưa bao giờ nghi ngờ quyết định của ông, hôm nay là lần đầu tiên.

“Phu nhân cảm thấy không ổn ư?”

Đại phu nhân uyển chuyển cúi đầu xuống. “Cũng không phải là không ổn, chỉ là tướng mạo của Kim Phượng...”

“Chẳng phải phu nhân đã sớm biết tướng mạo của Kim Phượng không được tốt sao?”

Đại phu nhân muốn nói lại thôi.

Tướng mạo Kim Phượng cũng chưa hẳn là xấu xí. Nhưng chỉ cần hai chữ ‘đen, mập’ cũng đủ gạt bỏ tất cả những nét thanh tú, những dấu hiệu thậm chí còn đoan chính của nàng. Trước kia bà đã chuẩn bị tâm lý rồi, biết rõ Kim Phượng không phải là tuyệt sắc giai nhân gì, nhưng khi tận mắt nhìn thấy, cảm thụ vẫn là – hết sức rung động.

“Phu quân là nam tử, cần phải càng hiểu rõ, dung mạo đối với nữ nhân có ý nghĩa trọng đại cỡ nào. Hoàng cung như thế, tuyệt sắc giai nhân còn không dễ dàng sinh tồn được, huống chi là Kim Phượng...”

Lưu Hiết càng thêm kinh ngạc. Đại phu nhân nói chuyện từ trước đến nay đều có chừng mực, nói ra chuyện này đã là vô cùng hiếm thấy, lại còn dẫn chứng để thuyết phục ông nữa.

Có điều, ông dù sao cũng là một người cực kỳ có chủ ý, vì vậy khoát tay một cái, nói: “Ta phải để Kim Phượng chiếm được ngôi vị hoàng hậu, đối với Lưu gia chúng ta mà nói, mới có lợi. Về phần nó có thể sinh tồn trong hậu cung được hay không, đại khái nàng cũng không cần lo lắng. Chỉ cần Lưu Hiết ta một ngày còn tại vị, con gái của ta vẫn mãi là hoàng hậu, không ai có thể thay thế.”

Đại phu nhân lẳng lặng ngược mắt nhìn phu quân của mình. Bà biết rõ, Lưu Hiết cũng không thật sự đối đãi với Kim Phượng như con gái của mình.

“Vậy nếu bên phía Thái hậu có dị nghị gì...”

“Cái này lại càng đơn giản, ta chỉ cần như thế như thế...”

Cùng lúc đó, Kim Phượng nằm cuộn trong chăn bông trên chiếc giường nhỏ ở Ngọa Mai Viện, ngủ đến quên cả trời đất.

Ngọa Mai Viện, cái tên này được trích trong bài thơ “Hảo Sự Cận”: Túy ngọa mai hoa ảnh lý, hữu hà nhân tương thức (nằm say trong ảnh hoa mai, có ai người quen biết)

Kim Phượng ở trong mộng, mơ thấy một cô gái vui cười thoải mái trong ảnh hoa mai, chẳng cần ai đến làm quen, cũng đã vui vẻ sung sướng giống như một làn gió xuân.

4. Chương 4: Tiểu Mỹ Nhân Bạch Ngọc

Hôm sau dậy sớm, Kim Phượng đến thỉnh an Đại phu nhân xong lần lượt đi bái kiến sáu di nương xếp hàng phía sau. Nhị Tam Tứ ngày hôm qua đã gặp rồi, tất nhiên không cần nhắc đến. Mà Ngũ Lục Thất phu nhân, quả thực làm cho Kim Phức được mở rộng tầm mắt. (Di nương: mẹ kế)

Nhị Tam Tứ phu nhân quần áo đã vô cùng cầu kỳ quý phái, nhưng đứng cùng Ngũ phu nhân lại hóa ra một mạc. Ngũ phu nhân cực đẹp, bởi vậy cũng rất chú trọng đến cách ăn mặc, phối hợp với đồ trang sức, kiểu tóc đều vô cùng diễm lệ. Toàn thân tựa như một nhành như ý khảm đầy ngọc bảo thạch, hào quang lấp lánh.

Ngũ phu nhân tướng mạo tuy đẹp, tính tình lại vô cùng tốt. Bà biết rõ mình không có nhiều kiến thức, cho nên đối đãi với mọi người vô cùng thân thiết, nuôi một đứa con trai cũng trắng trẻo mập mạp, cực kỳ đáng yêu.

Lục phu nhân lại là một nhân vật thoát tục như được sinh ra từ liễu, nuôi dưỡng bằng sen. Thân thể yếu đuối, tính tình cũng đa sầu đa cảm, không thích giao tiếp. Kim Phượng tiến đến bái kiến, Lục phu nhân nhìn nàng một cái, đột nhiên sâu kín than lên một tiếng: “Hong nhan bạc mệnh.” Kim Phượng hoàn toàn không hiểu, nhưng Lục phu nhân đã tựa thân thể nhu nhược vào lưng ghế, khẽ vuốt ngực, không nói.

Thất phu nhân mới mười chín tuổi, vào phủ chưa đầy hai năm, có một đứa con trai mới vừa tròn một tuổi. Thất phu nhân tướng mạo không so được Ngũ phu nhân, tài tình không so được Lục phu nhân, không thông tuệ bằng Tứ phu nhân, không kiên cường bằng Tam phu nhân, cũng không dí dỏm như Nhị phu nhân. Nhưng Thất phu nhân lại có tuổi thanh xuân phơi phới, nói chuyện mặc dù không có tim không có phổi, nhưng mỗi một câu đều toát ra nhiệt tình mãnh liệt. Người được cưng chiều nhất hiện nay, chính là nàng.

Rất nhiều năm về sau, Kim Phượng mới lĩnh ngộ được. Bảy vị phu nhân này, bao gồm tất cả loại hình mà nam nhân tha thiết mơ ước, lại càng đại biểu cho quỹ tích phát triển thẩm mỹ tình thú cả đời của nam nhân.

Mà Lưu Bạch Ngọc, lại là một nhân vật cá biệt trong Lưu phủ.

Trước khi vào phủ, hộ vệ Trương Thiên đã từng kể tỉ mỉ cho Kim Phượng nghe về lai lịch của Lưu Bạch Ngọc.

Lưu Bạch Ngọc là cháu gái bà con xa của Lưu Hiết. Có xa lắm không, cũng khó mà nói.

Nghe nói lúc Lưu Hiết mười sáu tuổi, quê nhà gặp phải ôn dịch. Cha mẹ đều mất, toàn bộ gia sản trong nhà bị các chú bác trong tộc Lưu Thị chia nhau chẳng còn lại chút gì. Lưu Hiết muốn vào kinh ứng thí, trong tộc lại không có một ai chịu bỏ tài sản ra chu cấp cho hắn vào kinh. Về sau, rốt cuộc có một tộc thúc nảy sinh một tia đồng tình, xen lẫn trong đó là một chút trêu chọc. Vị tộc thúc đó tuyên bố, nếu Lưu Hiết có thể mài toàn bộ lúa mạch trong nhà ông thành bột mì chỉ trong một đêm, ông sẽ giúp đỡ Lưu Hiết lên kinh.

Vì vậy, Lưu Hiết dùng sức lực của một kẻ thư sinh, khoác lên tấm áo da lừa, mài lúa suốt cả đêm.

Hôm sau, tộc thúc đến kiểm tra, hết sức hài lòng. Vì vậy tiện tay ném mười lượng bạc xuống nền đất trước mặt Lưu Hiết.

Mười lượng bạc, đối với người bình thường mà nói, chỉ đủ đi đến Hà Bắc, ngay cả biên giới kinh thành cũng không với đến được.

Nhưng Lưu Hiết không phải là người bình thường. Hắn dùng mười lượng bạc này vào kinh thành ứng thí, còn đồ luôn trạng nguyên. Từ đó, Lưu Hiết một bước lên mây, gà chó lên trời.

Lưu Bạch Ngọc, chính là cháu gái của vị tộc thúc đã giúp đỡ Lưu Hiết ngày ấy.

Sau khi Lưu Hiết nhanh chóng thăng chức, gia tộc Lưu Thị ở quê nhà lại bắt đầu suy sụp. Lưu Hiết đã chặt đứt mọi quan hệ với người trong tộc Lưu Thị, duy chỉ thu dưỡng Lưu Bạch Ngọc không cha không mẹ, cho đến hôm nay.

Sau lưng mỗi người đều có một đoạn ký ức chua xót – Kim Phượng ghi nhớ trong lòng.

Hôm nay, trước khi nàng đến gặp Lưu Bạch Ngọc, trong lòng vô cùng thấp thỏm.

Song, trong một khắc khi nàng nhìn thấy Lưu Bạch Ngọc, nàng hoảng hốt đến mức quên hết toàn bộ nỗi thấp thỏm trong lòng.

Lưu Bạch Ngọc ở tại Khuy Trúc Viện, chính là trích từ câu thơ “Trúc trung khuy lạc nhật” (Lén nhìn mặt trời lặn qua màn trúc), trong đại khí còn mang theo một ít tâm trạng.

Kim Phượng vừa vào cửa liền trông thấy Lưu Bạch Ngọc cắt một cành hoa quế, đang cắm vào bình ngọc tịnh. Màn giấy trên cửa in hình dáng mỏng manh của cành hoa quế, đẹp đến mức không nói nên lời.

Lưu Bạch Ngọc cắm hoa quế xong, quay đầu lại nhìn thấy Kim Phượng liền dịu dàng mỉm cười, giống như hoa đào khắp núi đều đồng loạt bung nở, rồi lại đồng loạt rơi xuống.

Chỉ trong khoảnh khắc đó, Kim Phượng liền hiểu được câu nói ‘Hong nhan bạc mệnh’ của Lục phu nhân là có ý gì.

‘Hong nhan bạc mệnh’, chính là nói về Lưu Bạch Ngọc. Một tiểu mỹ nhân tựa như bức tượng bạch ngọc, bỗng dưng lại bị Tiểu Hắc Bàn chen lấn, chiếm mất vị trí hoàng hậu.

Bạc mệnh, quả là bạc mệnh...

“Muội muội, đến đây.” Lưu Bạch Ngọc đi lên giữ chặt tay Kim Phượng, giọng nói mềm mại rất êm tai.

“Muội muội?”

“Còn không phải sao. Ta sinh mừng bảy tháng chạp năm nhâm thìn, muội muội sinh mừng chín tháng chạp, vừa vặn kém ta hai ngày đó.”

“Làm khó tỷ tỷ nhớ rõ ràng như vậy.” Kim Phượng lúng ta lúng túng nói.

Chỉ kém có hai ngày nha, vì sao sinh ra lại khác nhau một trời một vực như vậy? Kim Phượng sôi máu.

Nếu là thường ngày, Kim Phượng thấy ai phát triển phong lưu cũng sẽ muốn biểu hiện một hai điểm sở trường của mình, rất sẵn lòng được so tài với đối phương một lần. Nhưng gặp phải Lưu Bạch Ngọc, Kim Phượng chỉ liếc mắt một cái đã nản lòng thoái chí.

“Muội muội ở Ngọa Mai Viện đã quen chưa? Ngọa Mai Viện cái gì cũng tốt, chỉ là buổi trưa ánh nắng rất gắt. Sau này, buổi trưa, muội muội cứ đến nơi này của ta chơi mấy ván cờ đi.”

Lưu Bạch Ngọc nói đến đây, nhẹ nhàng dùng chiếc khăn trắng thuần chấm môi, cười nói: “Xem ta này, đã quên mất. Muội muội ở Ngọa Mai Viện cũng không ở bao lâu.”

Kim Phượng thấy con người xinh đẹp của Lưu Bạch Ngọc đảo quanh trên người mình một vòng lại một vòng, đột nhiên toàn thân cảm thấy không được tự nhiên.

Trở về Ngọa Mai Viện, Kim Phượng còn có chút choáng váng. Một tiểu nha đầu cầm một cái khăn vôi vàng đến lau mặt cho Kim Phượng. Kim Phượng cũng như tượng gỗ, để mặc cho nó lau.

Lau đến một nửa, Kim Phượng bỗng nhiên nói: “Người nói xem, ta không làm hoàng hậu, có thể không?”

Tiểu nha đầu dừng động tác lại, trong phòng phút chốc yên tĩnh không một tiếng động.

Sau đó, tiểu nha đầu hét lên một tiếng, ném khăn, quỳ rạp xuống đất. Cả đám nha hoàn trong phòng cũng đồng loạt giật mình, quỳ đầy đất.

Kim Phượng bị trận thế này làm kinh hoảng. Nàng cảm thấy như có quạ đen bay trên đầu mấy người đang quỳ phía dưới, bay tới... bay lui... bay tới... bay lui...

“Ta... ta chỉ tùy tiện nói một chút thôi...” Nàng liếm liếm đôi môi.

Sau sự kiện ‘Tùy tiện nói một chút’ chỉ một phút đồng hồ, Lưu đại phu nhân liền trầm mặt đuổi đến Ngọa Mai Viện.

Nhóm nha hoàn lại quỳ đầy phòng.

“Mấy lời như vậy, dù chỉ tùy tiện nói một chút, cũng không được.” Lời lẽ bay bổng từ trong miệng Đại phu nhân bay ra, đến trước mặt Kim Phượng lại rất có khí phách.

Kim Phượng khúm núm gật đầu.

Đại phu nhân nhìn khuôn mặt vừa đen vừa mập của Kim Phượng, đột nhiên thở dài, dịu dàng nói: “Kim Phượng, trong hậu cung, càng phải cẩn thận hơn lúc ở phủ Uy Quốc công chúng ta rất nhiều, từ lời nói cho đến việc làm. Người phải hiểu được thân phận của chính mình bây giờ hơn bất cứ lúc nào, hiểu không?”

Lời dạy bảo này đối với Kim Phượng mà nói, giống như một căn bệ gỗ giữa biển rộng mênh mông. Nàng vội vã ôm lấy, vô cùng thành tâm nhìn lại Đại phu nhân: “Nữ nhi hiểu.”

Đại phu nhân lại thở dài.

Còn may là, Tiểu Hắc Bần luyện thành một thân công phu dù tám gió thổi qua vẫn không nhúc nhích. Cho dù có xảy ra chuyện gì, trên mặt nàng đều tỏ ý an tường, cũng làm cho Đại phu nhân yên tâm hơn vài phần.

“Ngày mai sẽ có giáo tập ma ma đến dạy người các loại quy củ trong cung. Người phải chăm chỉ học, không thể qua loa, biết không?” Đại phu nhân dặn dò.

“Dạ biết. Nữ nhi nhất định sẽ dụng tâm.”

Kim Phượng nghĩ thầm: Mặc dù nàng là một đứa đen mập, nhưng số mệnh của nàng, hình như cũng không thể dày hơn hồng nhan bao nhiêu...

Về những lời “Ngày mai sẽ có giáo tập ma ma đến dạy người các loại quy củ trong cung” này, Kim Phượng tràn đầy oán khí.

Bởi vì thực tế là câu này có vấn đề nghiêm trọng về biểu đạt. Không phải là ‘Giáo tập ma ma’, mà là ‘Một nhóm giáo tập ma ma’.

Mười hai giáo tập ma ma dày dặn thâm niên xúm vào dạy bảo Tiểu Hắc Bần đáng thương từ đầu đến chân hơn một tháng trời. Tiểu Hắc Bần giận mà không dám nói.

Còn ba ngày nữa sẽ phải tiến cung, Kim Phượng so với lúc mới vào phủ Uy quốc công gầy đi một chút.

Hơi gầy đi một chút.

Đại phu nhân dẫn theo thợ may vàng đến lấy lại số đo cho Kim Phượng một lần nữa, sợ lễ phục hoàng hậu cất may trước kia sẽ bởi vì ‘hơi gầy đi một chút’ này mà không còn vừa vặn.

Thợ may đo lại một lần khắp lượt. Kim Phượng rót cuộc nhện không được hỏi: “Vòng eo của ta giảm xuống bao nhiêu?”

Thợ may lộ vẻ khó khăn.

“Một tấc?” Kim Phượng to gan suy đoán.

Thợ may lắc đầu.

“Nửa tấc?”

Thợ may cúi đầu.

“Cũng được một phen chứ?”

Thợ may hít sâu một hơi: “Nô tỳ cảm thấy lễ phục này, chưa cần phải sửa ...”

Kim Phượng chờ đợi.

“Mặt khác, còn ba ngày nữa, nường nường tốt nhất nên chú ý ăn uống, để tránh...”

Kim Phượng vừa thương xót vừa giận.

5. Chương 5: Một Vị Hoàng Hậu Đứng Lên

Từ phủ Uy quốc công đến cửa chính hoàng cung, hoa tươi rải đất, gấm đỏ vây tường, màu đỏ trang trí xung quanh mười dặm, khắp nơi rải vải đồng tiền. Nghe nói: Thái hậu nương nương ý chỉ ban hôn, đại xá thiên hạ; Mà các quan lại đủ loại vì nghênh đón tân hoàng hậu đến, đã quỳ lạy ngoài cổng Triều Dương suốt ba canh giờ.

Ân sủng của hoàng gia đối với Uy Quốc công Lưu Hiết, không thể nói là không dày.

Hoàng gia nịnh nọt Uy Quốc công Lưu Hiết, không thể bảo là chỉ có chút ít được.

Tóm lại một câu, lễ sắc phong hoàng hậu phô trương rất lớn, rất hoành tráng.

Lưu Hiết nói: “Từ nay về sau, con chính là quân, ta chính là thần.”

Kim Phượng nhìn qua ánh mắt nghĩ một đằng nói một nẻo của ông, cười một tiếng.

Lưu đại phu nhân nói: “Con yên tâm đi đi, ta sẽ chăm sóc ầu thân của con.”

Kim Phượng lại không để trong lòng. Nàng nghĩ, mẹ nàng không có ai chăm sóc vẫn có thể sống rất khá.

Nhị Tam Tứ Ngũ phu nhân nói: “Làm phiền con, chúng ta lại có thêm rất nhiều đồ trang sức.”

Quả nhiên, cho nhiều vàng bạc châu báu như vậy, đều vào hầu bao của mấy vị này.

Theo như Nhị Tam Tứ phu nhân nói, sau khi vào cung, tiểu hoàng đế còn có thể ban thưởng nhiều bảo bối của hân cho nàng. Ánh mắt bọn họ tràn đầy hâm mộ. Kim Phượng lại không hiểu nổi, đợi nàng vào cung rồi, cho dù ban thưởng nhiều vàng bạc châu báu hơn nữa, nàng còn có thể đích thân đeo hay không?

Nhưng nếu có một ngày nàng xuất cung thì sao nhỉ?

Suy nghĩ một chút, Kim Phượng lại vui vẻ trở lại. Như thế xem ra, mũ phượng nặng nề cùng bộ lễ phục phiền phức này, cũng rất đáng mặc.

Trước khi lên xe phượng, Lưu Bạch Ngọc đi đến bên cạnh Kim Phượng.

“Muội muội, tất cả mọi chuyện hôm nay, thật sự là điều muội muốn sao?”

“Hà?”

“Đây là vận mệnh mọi người đã an bài rồi. Nhưng mà, đây có phải là điều muội mong muốn hay không?”

Kim Phượng mờ mịt nhìn thẳng vào mắt Lưu Bạch Ngọc, chỉ cảm thấy ánh mắt nàng ta hoàn toàn trong suốt, còn lộ ra nhàn nhạt bi ai. Nàng biết rõ, giờ khắc này Lưu Bạch Ngọc mặc dù quỳ gối trước mặt nàng, nhưng về tinh thần lại đang giẫm nàng ở dưới chân.

“Muội muội, muội có biết mình mong muốn điều gì không?” Ánh mắt Lưu Bạch Ngọc đầy vẻ thương cảm.

Kim Phượng trầm tư trong chốc lát: “Ta... muốn làm một hoàng hậu tốt.”

Về mặt Lưu Bạch Ngọc là lạ, phảng phất muốn cười, rồi lại không cười nổi.

Vì vậy, Kim Phượng bước lên xe phượng xanh vàng rực rỡ, xuyên qua đám người hô vang vạn tuế như núi lở, chậm rãi chạy đến một tương lai đen tối.

Tiệc chúc mừng trong Càn La Điện kéo dài suốt một ngày một đêm, cho đến khi mỹ nhân khiêu vũ eo mềm, đàn nhạc sư bay hơi. Trên dung nhan vẫn còn trẻ tuổi của Thái hậu nương nương hiện rõ niềm vui mừng khó thể nào ức chế, mà thả lỏng lại càng hiện rõ hơn. Có điều, nhún nhường như vậy, có thể làm cho Lưu Hiết đối với cô nhi quả phụ bọn họ giảm nhẹ một chút địch ý hay không, bà cũng không nắm chắc.

Nhưng bất luận thế nào, tiểu hoàng đế Đoàn Văn Chương đã thành con rể của Lưu Hiết. Cho dù Lưu Hiết có lòng bất chính gì nhưng nể tình con gái của mình, có lẽ cũng sẽ nương tay ba phần.

Thái hậu nương nương ở nhà mẹ đẻ chính là một thiếu nữ mảnh mai, sau khi đại hôn trở thành hoàng hậu mảnh mai, hôm nay mặc dù đã là thái hậu mảnh mai, lại vẫn luôn cảm thấy, chuyện mưu cầu sinh tồn giữa khe hẹp cung đình cùng triều đình này, là gian nan cỡ nào.

May mà có Từ thái phi ở đây. Thái hậu nương nương nhìn thoáng qua phía ghế phượng của Từ thái phi, lại phát hiện Từ thái phi tuổi đã ngoài bốn mươi đang ôm bình rượu, cười hì hì rót rượu vào miệng mình. Vài cung nữ vây quanh bên cạnh bà, miễn cưỡng mới có thể nâng Từ thái phi ngồi lại ngay ngắn trên ghế, không để cho các quan lại phát giác ra sự khác lạ của bà.

Thái hậu nương nương mí mắt run lên, cúi đầu lặng yên thở dài một hơi.

Bà quơ quơ tay áo. “Thời gian không còn sớm nữa, đưa hoàng đế đến Hương La Điện đi.”

Nữ quan bên cạnh đi lên, sắc mặt khó xử mà nói: “Nương nương, Hoàng thượng ngài... uống rượu say.”

“Cái gì?” Thái hậu nương nương cả kinh, suýt nữa đã đập lật úp cả quạt đàn hương trên bàn. “Ai cho Hoàng thượng uống rượu?” Bà tức giận đến mức toàn thân run rẩy.

“Là... Là Long Nguyệt Vương gia...” Nữ quan nhỏ giọng nói, “Long Nguyệt vương gia nói Hoàng thượng hôm nay thành thân rồi, coi như đã trưởng thành, sao ngay cả rượu cũng chưa từng uống thử, không giống nam nhân... Hoàng thượng nhất thời kích động, liền...”

“Pằng” một tiếng, chiếc quạt đàn hương Thái hậu nương nương đang nắm trong tay, lập tức bị đập rớt một cây nan.

“Đoàn, Long, Nguyệt!” Thái hậu nương nương nghiêng răng nghiêng lợi.

Hoàng thượng mới mười hai tuổi! Cái tên Đoàn Long Nguyệt này, lòng dạ quá độc ác đi!

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, lập tức có một âm thanh cả lờ phớt đáp lại:

“A ơ ơ, Thái hậu nương nương đang gọi thần đệ ư?”

Thái hậu nương nương liếc mắt quét xuống lối đi, Đoàn Long Nguyệt kìm lòng không động, lui về phía sau mấy bước.

“Hoàng... hoàng tẩu...”

“Người cháu Hoàng thượng uống rượu?”

Đoàn Long Nguyệt cười hì hì: “Là Hoàng thượng chơi đùa quá trớn thôi. Cùng lắm thì thần đệ cũng chỉ tùy tiện nói đôi câu, ngài liền ôm chặt lấy bầu rượu Hạnh Lâm Xuân, đánh chết cũng không buông tay. Không đợi thần đệ kịp phản ứng, rõ ràng đã uống hết cả bầu. Ai, thần đệ vô cùng lo lắng a... Vì vậy vội vàng chạy đến đây xin chỉ thị của Thái hậu, nên xử lý như thế nào.”

“Người lo lắng? Ai gia lại thấy người căn bản chính là cố ý!” Giọng nói của Thái hậu nương nương hoàn toàn biến đổi.

“A ơ ơ, Thái hậu nương nương thật sự đã hiểu lầm ý tốt của thần đệ rồi. Cho dù thần đệ có mười cái đầu cũng không dám cố ý chuốc say Hoàng thượng nha...” Đoàn Long Nguyệt mở to hai mắt, tạo ra vẻ mặt tiểu sinh sợ sệt rõ mười mươi.

“Đoàn Long Nguyệt! Hôm nay chính là đêm động phòng hoa chúc của Hoàng thượng! Người biến Hoàng thượng thành ra như vậy, người kêu ai gia... Làm sao ăn nói với Uy quốc công đây!”

“A ơ ơ, Thái hậu nương nương nói vậy hơi quá lời rồi. Hoàng thượng chỉ mới có mười hai tuổi, nào biết cái gì là đêm động phòng hoa chúc? Cho dù ngài không nghĩ cho Hoàng thượng, cũng nên suy nghĩ một chút đến phúc phần sau này của hoàng thất chúng ta a!”

“Đoàn Long Nguyệt!” Thái hậu nương nương vừa vội vừa giận, gần như muốn khóc.

“A ơ ơ...” Lúc này, không đợi Đoàn Long Nguyệt kịp nói hết câu, Thái hậu nương nương đã chụp lấy quạt đàn hương ném tới, nện trúng ngay đỉnh đầu Long Nguyệt Vương gia.

“Tổ Phương, đi tìm vài tên tiểu thái giám. Khuya hôm nay, cho dù có phải khiêng cũng phải đưa Hoàng thượng đến Hương La Điện!” Thái hậu nương nương nghiêm nghị căn dặn.

“Vâng!” Về mặt của Tổ Phương, đệ nhất nữ quan trước mặt Thái hậu nương nương đau khổ, lui xuống.

Đoàn Long Nguyệt nhặt quạt đàn hương đã bị tàn phá rơi dưới đất lên, cắt vào trong ngực, vừa vuốt đầu vừa lắc lư đi ra ngoài. Hắn vừa đi, lại vừa thao thao bất tuyệt nhắc lại.

“A ơ ơ, a ơ ơ, đêm động phòng hoa chúc của Hoàng đế đáng thương ơ.”

Hai bên thái dương của Thái hậu nương nương nổi gân xanh, trên mặt không còn chút máu.

Những năm gần đây, trong lòng Thái hậu nương nương hiển thực dịu dàng luôn cất giấu dòng máu của người đàn bà chanh chua. Mỗi đêm, người đàn bà chanh chua này lại nhảy vào giấc mộng của bà, chém Long Nguyệt Vương gia Đoàn Long Nguyệt thành tám khúc, rút gân lột da.

Tiểu hoàng đế Đoàn Vân Chương đúng là đã say đến không biết gì.

Thái hậu nương nương mặc dù vô cùng nuông chiều tiểu hoàng đế, nhưng về phương diện uống rượu lại quản chế cực nghiêm. Hoàng thúc Đoàn Long Nguyệt đôi khi sẽ len lách mang một vò rượu nhỏ vào cung. Hoàng đế liền lôi kéo ông đến ngự hoa viên, tìm một rừng cây yên tĩnh, lén lút gây án. Nhưng những lúc như vậy, hoàng đế uống chẳng được bao nhiêu rượu, đương nhiên cũng không đến mức độ say sưa.

Nhưng hôm nay không giống ngày xưa nữa. Hôm nay là ngày vui hoàng đế lấy vợ lập hậu, lại còn cưới được thiên kim của Uy Quốc công đương triều. Dùng lời của hoàng thúc Đoàn Long Nguyệt mà nói, kể từ hôm nay, hắn chính là một nam nhân đường đường chính chính. Một ngày đại hỷ như vậy, uống chút rượu thật sự là rất bình thường. Nhưng hoàng đế không nắm chắc được tử lượng của mình, không cẩn thận một chút, liền say.

Đây là lần đầu tiên trong đời hoàng đế say rượu, đương nhiên phải xử lý thật thận trọng, vô cùng thận trọng.

Nữ quan Tổ Phương dẫn theo một đám tiểu thái giám, lúc đưa được hoàng đế đến Hương La Điện, trong Hương La Điện đã người ngã ngựa đổ.

Thái y đã chờ sẵn tại Hương La Điện. Sau khi trị liệu cho hoàng đế liền kê một toa thuốc giải rượu, khom người lui ra. Bọn cung nữ thái giám lại thu xếp tắm rửa thay quần áo cho hoàng đế. Đang trong quá trình, hoàng đế lại phun ra một đống hỗn loạn, mọi người đành phải làm lại từ đầu.

Tiểu thái giám tùy thân bên cạnh hoàng đế, Tiểu Tôn Tử nơm nớp lo sợ quỳ ở bên giường, cái rắm cũng không dám phóng một cái. Chỉ thấy Tổ Phương nhe hàm răng trắng đều về phía Tiểu Tôn Tử: “Nếu còn lần sau, xem Thái hậu nương nương có nạo đầu của ngươi không!”

Tiểu Tôn Tử dập đầu xuống đất kêu côm cốp.

Tất cả thu dọn xong xuôi, thái y cũng dùng đầu người trên cổ đảm bảo, ngày mai hoàng đế sẽ vui vẻ tỉnh lại, tảng đá lớn trong lòng Tổ Phương lúc này mới rơi xuống đất. Nàng vừa tiếp nhận khăn ướt, đắp lên trán hoàng đế vừa thở phào một cái.

Lúc này, Tổ Phương mới nhớ đến một đại sự đã bị nàng bỏ quên thật lâu.

“Hoàng hậu nương nương đâu?”

Bọn cung nữ thái giám chung quanh đưa mắt nhìn nhau, thế nhưng không có một ai trả lời.

Đột nhiên, người vừa đưa khăn ướt cho Tố Phương bỗng giơ tay lên.

“Ta ở đây.”

Mọi người kinh ngạc nhìn qua, một thân tròn xoe đen nháy trong lớp áo váy đỏ thẫm.

Tiểu Tôn Tử lại dùng một tiếng, ngã lăn ra đất té xỉu, miệng sùi bọt mép.

6. Chương 6: Một Vị Thái Hậu Ngã Xuống

Chuyện Hoàng hậu là một người vừa đen vừa mập, chỉ trong một đêm, tựa như mọc chân, truyền ra khắp cả hậu cung. Buổi trưa hôm sau, ngay cả Phù đại thừa tướng phu nhân, Lăng đại tướng quân phu nhân ở ngoài cung cũng đều nhận được tin tức.

Cả kinh thành chấn động.

Mà tiểu hoàng đế làm nhiều điều sai trái, giờ phút này vẫn còn đang say sưa trong giấc mộng ngọt ngào.

Ở trong mộng, Hoàng đế trông thấy một thiếu nữ tuyệt mỹ, tay nâng một nhành hoa nhài trắng như tuyết đang hướng về phía hắn, nở một nụ cười rực rỡ như hoa tràn khắp núi.

“Hoàng đế ca ca.” Thiếu nữ xinh đẹp ngọt ngào cất tiếng gọi.

Hoàng đế ở trong mộng cười rộ lên, cười cười, liền cười tỉnh.

Hắn cảm thấy cổ họng khô khốc rất khó chịu, vì vậy, mí mắt cũng không vén lên đã lầm bầm một tiếng: “Nước...”

Rầm rì nửa ngồi dậy, trước mắt quả nhiên xuất hiện một ly sứ men xanh. Hoàng đế bưng lấy, rót vào trong miệng. Lúc này mới cảm thấy thân thể sảng khoái hơn rất nhiều.

Có một bàn tay đưa qua, lấy đi cái ly trong tay hắn.

Hoàng đế đột nhiên phát giác có điều gì đó không thích hợp. Hắn nhìn chăm chăm vào bàn tay đen sẫm mập mạp, lại nhìn lên, lại nhìn lên, một khuôn mặt đen sẫm tròn trịa đập vào mắt hắn. Đôi mắt trên khuôn mặt kia kiêu yêu trong sáng giống như mắt nai con hắn săn được trong khu vực săn bắn.

Hoàng đế bị sắc nước một cái.

“Người là ai?” Trong nội cung tuyển cung nữ vừa đen vừa mập này vào từ khi nào? Xem y phục nàng đang mặc kia, đồ đến mức giống như dùng quả ớt trụng dầu quét lên một vòng vậy.

“Thiếp, thiếp là hoàng hậu của ngài mà.” Kim Phượng cười tủm tỉm, vô cùng thân mật.

“Cái gì?” Hoàng đế tự kỷ, lỗi tai mình bị bệnh rồi à.

“Ta... hoàng hậu của ta, là con gái của Uy Quốc công...” Hắn run giọng nói, uy nghiêm đế vương bị đánh mất không còn bóng dáng.

Kim Phượng không muốn ngỗ nghịch: “Thiếp chính là con gái của Uy Quốc công.”

Hoàng đế yên lặng một lát: “Người là Lưu Bạch Ngọc?”

Mặc dù lời đồn là không thể tin, nhưng mà... cũng không nên cách thực tế quá xa như vậy chứ?

Kim Phượng lắc đầu: “Thiếp không phải.” Ánh mắt nàng chắc chắn, nhìn hoàng đế. “Nhưng thiếp là hoàng hậu của ngài, không sai mà.”

“ ... ”

Trong Hương La Điện, sau đó liền vang lên một tiếng gầm thét giống như cửa dã thú bị thương.

Sau khi chứng thực qua đám cung nữ thái giám một vòng, hoàng đế rốt cuộc tiếp nhận sự thật không có cách nào thừa nhận trong cuộc đời này.

“Người tên là gì?” Hoàng đế hỏi, hơi thở mong manh.

“Ngài có thể gọi thiếp là Hắc Bàn.”

“...” Hoàng đế thầm ép mình phải tỉnh táo. “Người không có tên khác sao?”

“Có, Lưu Kim Phượng.”

Hoàng đế nín thở. “Trẫm cứ gọi người là Hắc Bàn vậy.”

Trong suy nghĩ của hoàng đế, Kim Phượng là một sinh vật hết sức kỳ quái. Hắn đã sống mười hai năm, chứng kiến nữ nhân đều là thập phần xinh đẹp. Hắn chưa từng nghĩ tới, nữ nhân có thể không phải trắng nõn thơm hương vòng eo yếu điệu, nữ nhân cũng có thể là tâm rộng thể mập mặt đen eo thô.

“Tại sao người lại đen như vậy, mập như vậy?” Hắn rốt cuộc nhin không được, hỏi.

Kim Phượng nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: “Ở chỗ nhà mẹ thiếp, thiếp chính là đệ nhất mỹ nhân trong thôn.”

Hoàng đế không tin: “Nhà mẹ người ở đâu?”

Kim Phượng rất bình tĩnh nói: “Nhà mẹ thiếp ở một nơi rất xa rất xa, gọi là thôn Vĩnh Phúc. Ở chỗ đó, trên núi trồng toàn là mật đào, dưới sông chảy ra rượu bồ đào rất ngon. Ở chỗ đó, nữ nhân vừa gầy vừa trắng là không ai thềm. Nữ nhi trong thôn Trường Gia thật ra còn đen hơn, mập hơn, đẹp hơn cả thiếp nữa. Nhưng các nàng chỉ có bộ dạng là đẹp thôi, đầu óc lại ngốc cực kỳ, người khác nói gì cũng tin. Cho nên, cũng không có nam nhân nào thích nàng.”

Hoàng đế cảm thấy nàng đang nói dối, nhưng trông dáng vẻ nghiêm trang của nàng, hắn lại không thể xác định nàng thật sự nói dối.

“Thái hậu giá đáo!” Ngoài cửa, Tiểu Tôn Tử hắng giọng la to. Ngay sau đó, Thái hậu nương nương dẫn theo Từ thái phi cùng Tổ Phương và một đám nữ quan, khí thế hùng hăng tiến vào.

Kim Phượng yêu kiều hành lễ: “Thần thiếp thỉnh an mẫu hậu nương nương, Từ thái phi nương nương.”

Thái hậu nương nương đã không quản được nhiều lễ nghi như vậy, lớn tiếng hô: “Người ngẩng đầu lên cho ta!”

Kim Phượng ngoan ngoãn ngẩng đầu lên.

Thái hậu nương nương cùng Từ thái phi lập tức ghen hòng nhìn trân trối, ngay cả tức giận tích tụ cũng đột nhiên biến mất tăm hơi.

Một hồi lâu, Thái hậu nương nương chỉ ngón tay run rẩy về phía Kim Phượng. “Người... Rốt cuộc thì người là ai?” Lưu Hiết cho dù muốn đánh tráo, cũng không nên chọn trúng một đứa con gái như vậy chứ.

Hơn một tháng học tập lễ tiết hoàng thất không hề uống phỉ, Kim Phượng kính cẩn đáp: “Thần thiếp là Lưu Kim Phượng, con gái của Uy Quốc công, cũng chính là hoàng hậu vừa được hoàng thượng sắc phong hôm qua.”

“Không thể nào... Lưu Hiết rõ ràng không có con gái...” Thái hậu nương nương lăm bằm.

“Thần thiếp thuở nhỏ thân thể nhiều bệnh, được đưa ra nuôi ở ngoài phủ, cho nên người ngoài không biết.” Kim Phượng đối đáp trôi chảy. Đây là những lời Lưu đại phu nhân đã tập trước cho nàng.

“Vây... vậy kim sách của hoàng hậu thì sao? Ý chỉ ta ban xuống thì sao? Trên đó rõ ràng viết tên Lưu Bạch Ngọc a!” Thái hậu nương nương vẫn không thể tin được tình thế lại phát triển đến trình độ này. (Trong lễ sắc phong, hoàng hậu sẽ được nhận kim sách và bảo ấn hoàng hậu)

Vì vậy, Kim Phượng sai người lấy kim sách của hoàng hậu đến, cung kính trình lên.

Thái hậu nương nương kinh hồn táng đảm mở kim sách, bên trên viết rất rõ ràng: Lưu Thị Kim Phượng.

Bà đột nhiên toàn thân phát lạnh. Lưu Hiết ở trong triều một tay che trời, điều này bà biết, nhưng bà tuyệt đối không thể tưởng được, ở trong hậu cung Lưu Hiết cũng có thể đùa bỡn ý chỉ của Thái hậu trong lòng bàn tay.

Ở trước mặt Lưu Hiết, hoàng thất làm sao có thể bảo tồn được nửa điểm uy nghiêm!

Bà khép kim sách, toàn thân bình tĩnh trở lại, âm thầm thở dài.

“Này quốc công a Uy quốc công, người thật sự rất nể mặt hoàng gia chúng ta!” Đôi mắt Thái hậu nương nương nhỏ ra một giọt lệ.

Bà chỉ là một người phụ nữ mới ngoài bà mười, xinh đẹp mà nhu nhược. Lúc tiên đế còn sống đã từng nói bà “Có một nội tâm dịu dàng tốt đẹp nhất trên đời”. Nữ nhân như bà, trông mong được dựa dẫm vào một phu quân mạnh mẽ chống đỡ cả bầu trời, một đứa con trai kiên cường mạnh mẽ. Nhưng phu quân mất sớm, con trai còn nhỏ, cả một vương triều to lớn lại rơi xuống trên đôi vai của một phụ nữ yếu đuối như bà.

Nội tâm dịu dàng và tốt đẹp, thật sự có thể giúp bà vượt qua những năm tháng sau này hay sao?

Vội vàng tiến lên vịn lấy thân thể Thái hậu nương nương đang lay động, Từ thái phi kêu lên: “Trong mắt Uy quốc công còn có vương pháp sao? Còn có Tiên đế gia tôn tại sao? Thái hậu, ngài tuyệt đối không thể tiếp tục dung túng hấn nữa, nên lập tức hạ chỉ...”

“Từ thái phi!” Thái hậu nương nương bỗng đứng lên tiếng cất dứt lời bà: “Này quốc công đưa con gái ruột tiến cung, cho thấy tấm lòng của Uy quốc công đối với hoàng gia là hết sức chân thành! Người đâu, ban thưởng Uy Quốc công trăm lượng hoàng kim, mười miếng ngọc bích, tuyên dương tấm lòng!”

Mọi người đều biến sắc.

Về mặt Thái hậu cao quý mà ần nhĩn.

“Thái hậu!” Từ thái phi rơi lệ là chã.

Hoàng đế lắng lắng quỳ xuống trước mặt thái hậu.

“Mẫu hậu, tất cả đều do hoàng nhi không có tài trí, không có ý chí tranh đấu, khiến ấu hậu người nhục nhã vô cùng.” Hấn chỉ mới mười hai tuổi, nhưng đã có thể hiểu được chuyện xảy ra trước mắt tất cả đều bởi do đâu.

Thái hậu nương nương xoa đầu con trai, nhin khóc mà nói: “Hoàng thượng, ai gia chỉ trông mong con, mau chóng trưởng thành.”

Kim Phượng quỳ bên cạnh, đôi mắt đăm đăm nhìn xem màn bi kịch này. Nàng biết rõ, mình chính là điều ‘nhục nhã vô cùng’ mà họ đang nói đến.

Nàng muốn nói gì đó để an ủi bọn họ, nhưng nàng cũng biết rõ, giờ khắc này nàng không có bất kỳ tư cách nói chuyện nào.

Lúc này, ngoài cửa điện đột nhiên truyền đến một âm thanh lạnh lẽo: “A ơ ơ, chuyện này là thế nào? Ngày đại hỷ mà sao lại khóc thành mứt ứt như vậy? Cháu gái Tiểu Hắc Bàn của ta đâu rồi?”

Đoàn Long Nguyệt lắc lắc cây quạt sáng ngời tiến vào. Nụ cười hờ hững trên mặt hoàn toàn không phù hợp với không khí trong điện.

Thái hậu nương nương mặt mày đăm đăm, lườm trắng con mắt.

Long Nguyệt Vương gia Đoàn Long Nguyệt am hiểu chuyện này nhất, đừng quá mức tự vạch áo cho người xem lưng.

Hết lần này tới lần khác, Đoàn Long Nguyệt luôn là người vô cùng nhàn rỗi. Lại hết lần này tới lần khác, trong hoàng cung không thiếu nhất chính là tự vạch áo cho người xem lưng.

Đoàn Long Nguyệt “A ơ ơ” tới đây, xách Tiểu Hắc Bàn Lưu Kim Phượng đang liêu mạng lui về phía sau, đến trước mặt mọi người, tinh tế đánh giá một phen, tặc tặc nói: “Hoàng hậu nương nương của chúng ta thật đúng là không đơn giản a. Hoàng tẩu, thần đệ thấy nàng còn có nhiều phân lượng hơn cả hoàng tẩu năm đó nữa.”

Thái hậu nương nương cố nén ác khí đang trực tuôn ra khỏi miệng, nói với Kim Phượng: “Chào hỏi đi, đây là hoàng thúc của ngươi, Long Nguyệt Vương gia.”

Không đợi Kim Phượng cúi xuống chào, Đoàn Long Nguyệt đã dìu nàng lên: “A ơ ơ, như vậy sao được. Đường đường là nhất quốc chi mẫu, sao có thể quỳ gối trước một kẻ nhàn rỗi như thần? Phải là thần thỉnh an hoàng hậu nương nương mới đúng chứ.” Ông vái chào, Kim Phượng lại không biết làm thế nào mới tốt.

“Mặc kệ hắn đi!” Thái hậu nương nương hừ một tiếng.

Hoàng đế từ dưới đất đứng lên, vẻ mặt có chút lúng túng gọi: “Hoàng thúc...”

Đoàn Long Nguyệt bỏ mặc tất cả mọi người, túm hoàng đế sang một bên, nắm cả bả vai, bắt đầu xì xào bàn tán.

Nói là xì xào bàn tán, âm thanh lại làm cho tất cả nữ nhân ở đây đều nghe được rõ ràng tường tận.

“Thần nói hoàng đế nha, ngài không nên thấy hoàng hậu của ngài mặt đen một chút, thân mập một chút liền không muốn nàng. Ngài còn trẻ, không hiểu được sự diệu dụng của nữ nhân. Những điều tốt đẹp của nữ nhân, tất cả đều bị bao dưới lớp xiêm y. Bình thường không nhìn thấy được, chỉ chờ ban đêm, trời tối đến mức không phân biệt được đâu là dây thừng đâu là sợi bông, đến lúc đó phá hủy phong bì, tinh tế nghiệm qua, mới biết được bên trong thuận tay hay không thuận tay, hợp ý hay không hợp ý...”

Thái hậu nương nương cùng Từ thái phi, trong phút chốc, mặt đỏ bừng bừng.

“Đoàn Long Nguyệt! Ngươi... Ngươi nói mấy lời vô liêm sỉ gì vậy!”

“A ơ ơ, ngày thường hoàng chất của thần chứng kiến không phải nữ nhân thì cũng là thái giám. Hoàng thúc thần đây nếu không truyền cho hắn một chút nam nhân thường thức, làm sao có thể ăn nói với hoàng huynh đã mất của thần ơ...” (chất: cháu)

Lòng ngực Thái hậu nương nương phập phồng kịch liệt, sắc mặt đã từ màu trắng tuyết chuyển sang xanh nhạt, cuối cùng biến thành một đóa thông xanh. “Ngươi... ngươi... ngươi...” Nàng vừa đau lòng vừa phẫn uất, khí tức không thể thông suốt liền ngắt đi.

Bọn cung nữ thái giám trong nháy mắt lại náo loạn rối rít. Từ thái phi quỳ rạp xuống đất, kêu la khóc lóc thảm thiết: “Tiên đế gia ơ, sao ngài lại phải đi sớm như vậy a! Ngài để lại cô nhi quả phụ chúng thiếp, sống thế nào a...”

Giữa hoàn cảnh hỗn loạn, Đoàn Long Nguyệt lắc lư mở quạt, thờ ơ ngắm phong cảnh, đột nhiên bắt gặp một đôi mắt trong suốt rõ ràng.

Ánh mắt Kim Phượng thập phần không thể đồng tình.

Đoàn Long Nguyệt nheo mắt: “Hoàng hậu nương nương, có gì chỉ giáo?”

Kim Phượng nhìn ông hồi lâu, nói: “Hoàng thúc, ngài còn chưa có lấy vợ đúng không?”

Đoàn Long Nguyệt sững sờ. Trong nội cung, rất nhiều năm qua không có ai quan tâm đến chung thân đại sự của ông. “Đúng thì thế nào?”

“Mẹ ta nói, nam nhân có tâm hồn cô đơn đều là sói hoang cuồng loạn.”

“...”

Đoàn Long Nguyệt vỗ tay cười to. Con gái của Lưu Hiết quả nhiên không hề tầm thường.

Nhưng khi ông tiếp xúc với ánh mắt nghiêm túc của Tiểu Hắc Bàn, ông không cười được nữa.

Trên gương mặt vừa đen vừa mập của nàng rõ ràng tỏa ra ánh sáng cơ trí.

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ ông cứ lông bông như vậy, thật sự bởi vì chưa lấy được vợ? Long Nguyệt Vương gia sờ lên cằm, có chút chán nản.

Ngày hôm đó, chính là ngày đầu tiên hoàng hậu Hắc Bàn chính thức tiến vào chiếm giữ tẩm cung hoàng hậu, Hương La Điện. Kim Phượng sống trong Hương La Điện, im hơi lặng tiếng, nháy mắt đã qua hai năm.

7. Chương 7: Kiếp Sống Hoàng Hậu Vốn Là Mộng

Mọi người trong hoàng cung vốn xem nhẹ sự tồn tại của tiểu hoàng hậu.

Ngoại trừ Thái hậu nương nương.

Kim Phượng giống như một cây gai trong lòng Thái hậu nương nương, nhờ không được mà đụng cũng không được. Nó cứ cứng rắn đứng ở trong đó, rất đau. Vì vậy, Thái hậu nương nương phái nữ quan Tổ Phương, tâm phúc tùy thân của mình đến cung của hoàng hậu làm tổng quản, giám thị nhất cử nhất động của Kim Phượng bất kể lúc nào.

Giám thị hơn nửa năm, cũng không phát hiện ra Kim Phượng có điều gì khác thường.

Vị hoàng hậu này mỗi ngày đều thức dậy vào giờ mẹo, đi ngủ vào giờ Hợi. Bữa sáng nhất định phải ăn một chén cơm đầy phối hợp với thịt khô xào ớt xanh, liên tục ngày nào cũng vậy. Dùng xong bữa sáng, tiểu hoàng hậu sẽ đến thỉnh an Thái hậu nương nương cùng Từ thái phi. Đương nhiên, hai vị này cũng không cho nàng thấy sắc mặt tốt đẹp gì. Ở trong điện Từ thái phi, ngẫu nhiên có thể gặp được hoàng đệ Đoàn Vân Trọng, ngược lại sẽ nói thêm một đôi câu xã giao, nhưng đều ở lại không lâu.

Qua buổi trưa, Hoàng hậu nương nương sẽ tản bộ dọc theo thành cung. Giữa đường mỗi một đi không nổi nửa, liền gọi Tổ Phương đưa kiệu đến đón nàng về.

Buổi tối, đọc sách lấy từ Văn Tuyên Các một lát. Một ngày cứ như vậy đã qua.

Cách một hai tháng, Uy Quốc công phu nhân sẽ tiến cung tới thăm Hoàng hậu nương nương, tán gẫu một hai canh giờ. Trò chuyện đều không ngoài mấy việc vật vãnh trong nhà, như tiểu công tử của Uy Quốc công lại lên được mấy cân, tài nữ Lưu Bạch Ngọc lại sáng tác bài thơ gì mới.

Tổng thể mà nói, cuộc sống của Hoàng hậu nương nương trôi qua cũng rất thú vị. Vô tình, nàng đã đi dạo một lượt khắp cả hoàng cung. Sách lấy từ Văn Tuyên Các mà hoàng hậu đã đọc qua cũng xếp đầy hết hai ngăn tủ.

Đương nhiên, đều chỉ đọc một chút ít đầu sách vô dụng, cũng chỉ đi qua mấy con đường vô dụng.

Bởi vì sau đêm tân hôn, hoàng đế không còn bước vào Hương La Điện một bước.

Có đôi khi, Tổ Phương nhìn bộ dạng ăn ngấu ăn nghiền của hoàng hậu nương nương lúc dùng bữa, trong lòng cảm thấy nàng có chút đáng thương. Một đứa bé không tranh quyền thế như vậy, vì sao lại đến nông nỗi không ai quan tâm, không ai hỏi han? Tương lai cả đời, chỉ sợ cũng đành cam chịu bị thất sủng.

Ai bảo nàng là con gái của Lưu Hiết làm chi?

Ai bảo nàng không chỉ là con gái của Lưu Hiết, mà tướng mạo còn đặc biệt như vậy làm chi?

Rất cuộc có một ngày, Tổ Phương nhin không được, đưa tay ngăn cản chiếc đu đưa đang lùa cơn ào ào của hoàng hậu nương nương.

“Nương nương, hôm nay ngài ăn ít một chút đi.”

Kim Phượng nhíu mày: “Sao vậy?”

“Ngài cứ ăn tiếp như vậy, Hoàng thượng sẽ không đến Hương La Điện của chúng ta đâu.”

Kim Phượng xoa xoa cái bụng lồi ra.

“Ta không ăn, hoàng thượng sẽ đến sao?”

“...” Tổ Phương không biết nên trả lời thế nào. “Nương nương, ngài còn nhớ hình dáng Hoàng thượng trông như thế nào không?”

Kim Phượng nghiêm túc suy nghĩ một chút: “Ngày đại hôn đã nhìn cả đêm, tướng mạo rất đẹp, có điều... Hiện tại nhớ lại, có chút mơ hồ.”

Nàng thấy bộ dạng tiều tuỵ vì rèn sắt không thành thép của Tổ Phương, đảo tròn mắt, nhếch miệng cười: “Tổ Phương, người nói xem, hàng ngày hoàng thượng hay làm những chuyện gì?”

Tổ Phương nói: “Hoàng thượng trăm công ngàn việc, đương nhiên là rất bận rộn.”

Kim Phượng mỉm cười: “Trăm công ngàn việc chính là cha ta. Hoàng thượng ngoài việc thò mặt ra làm triều, còn làm được cái gì?”

Tổ Phương sợ hết hồn: “Hoàng hậu nương nương, mấy lời như vậy không thể nói lung tung được đâu. Hàng ngày, Hoàng thượng ngoại trừ phải đi thỉnh an Thái hậu nương nương, còn đến Thượng Thư phòng học tập cùng các hoàng đệ, hoàng muội, buổi tối còn phải làm bài tập. Hôm kia, Hoàng thượng thiếu Ngự sư phụ một trang bài tập, bị Ngự sư phụ đánh đổ cả lòng bàn tay. Thái hậu nương nương vì chuyện này mà rơi không ít nước mắt.”

“Ngự sư phụ nào?” Kim Phượng tò mò.

“Chính là Ngự Hương Châu Ngự lão thái phó. Vị đại nhân này chính là thái phó của Tiên đế gia thời còn niên thiếu, còn đánh qua lòng bàn tay của Tiên đế gia nữa.”

“Khó trách sao ngay cả đương kim thánh thượng cũng dám đánh.” Kim Phượng lầm bầm, một hồi lâu mới nói với Tổ Phương: “Tổ Phương, người chớ vội. Bản cung không nhớ rõ tướng mạo của Hoàng thượng cũng không sao, chỉ cần để Hoàng thượng nhớ rõ tướng mạo của bản cung là được.”

“...” Tổ Phương thầm nhủ, tướng mạo của ngài Hoàng thượng có muốn quên cũng không dễ dàng đâu.

Tổ Phương chỉ thuận miệng nói với Kim Phượng một chút, nhưng không ngờ Kim Phượng thật sự lưu tâm triển khai việc này.

Qua mấy ngày, Lưu đại phu nhân lại tiến cung thăm hỏi. Kim Phượng liền nói với Lưu đại phu nhân: “Mẫu thân, trước khi con tiến cung đã từng theo học tiên sinh ở trường tư thực, cảm thấy hữu dụng cả đời. Sau khi vào cung, tuy tuổi còn nhỏ không thể trông nom được việc gì, nhưng không học vẫn không nghề nghiệp như vậy cũng là không được. Con muốn cùng các vị hoàng tử công chúa đến chỗ Ngự sư phụ học chút ít đạo lý. Có điều, sợ bên phía Thái hậu nương nương không đồng ý.”

Lưu đại phu nhân tinh tế đánh giá mặt mày Kim Phượng một phen, vui vẻ nói: “Không thể ngờ được con còn có tâm tư như thế. Ta trở về sẽ bàn bạc lại với phụ thân con. Thái hậu nương nương không có lý nào không chịu.”

Buổi tối hồi phủ, Lưu đại phu nhân ở bên gối đem những lời này thuật lại từng câu từng chữ không thay đổi cho Lưu Hiết nghe. Lưu Hiết nghe xong cũng rất vui mừng, cảm thấy đứa con gái này ngoại trừ có thể làm vật lót đường, còn có chỗ hữu dụng khác. Vì vậy ngày hôm sau, Lưu Hiết liền đem chuyện này nói ra ở trên triều đình. Thái hậu nương nương cùng hoàng đế lập tức mặt mày tái xanh, nhưng nhất thời cũng không tìm ra được lý do nào phản bác. Việc này liền được quyết định như vậy.

Hai ngày sau, trong Thượng Thư phòng liền kê thêm một bộ bàn học nhỏ, đương nhiên là ở trong một góc nhỏ cách xa hoàng đế nhất.

Ngự Thái phó là một ông lão uy nghiêm, râu dài bạc trắng như tuyết có hình vòng cung, đổ xuống đến vạt áo, rớt thành một chóp nhọn chỉnh tề, phong lưu vô hạn.

Cây thước của Ngự Thái phó cũng không phải tầm thường, dùng vàng trộn với sắt rèn thành, hai bên mép thước đặc biệt sắc bén. Cho nên, đánh lên người cũng đặc biệt đau. Nghe nói, cây thước này là Tiên đế gia ngự tứ, có thể trên đánh hôn quân, dưới đánh gian thần, ở giữa đánh ruồi bọ vân vân.

Hoàng đế Đoàn Vân Chương ước chừng không phải là hôn quân, nhưng trong vòng một ngày vẫn bị Ngụy Thái phó đánh cho sáu bảy thước. Ai bảo Đoàn Vân Chương thích ngồi ở vị trí chính giữa hàng thứ nhất làm chi. Lẽ ra, luận tính tình, hoàng đế Đoàn Vân Trọng còn nghịch ngợm hơn Đoàn Vân Chương một chút. Nhưng thứ nhất, tính hẩn mềm mỏng, bị đánh mấy thước liền đi vào khuôn khổ, còn Đoàn Vân Chương lại quá quật cường, càng đánh càng kiên cường; Thứ hai, Ngụy thái phó kỳ vọng rất nhiều vào thiên tử đương triều, khó tránh khỏi ‘yêu cho roi cho vọt’.

Làm hoàng đế, thật đáng thương.

Ngày đầu tiên lên lớp, Kim Phượng giống như cười ngửa xem hoa, chỉ cảm thấy tất cả đều vô cùng mới mẻ thú vị. Thiếu nam thiếu nữ hoàng gia ở trong cung bị đè nén đã lâu, còn nghịch ngợm hơn trẻ con bên ngoài cung mấy phần. Ngụy thái phó tức giận đến mức phải đưa tay lên vịn cổ, mặt nửa ngày mới thở gấp qua một hơi.

Kim Phượng ngồi trong góc lấy cuốn “Thượng Thư” ra, vừa chăm chú đọc vừa nghĩ: Bé trai tuổi này đa phần đều không thể ngồi yên một chỗ, cái ghế đối với bọn họ mà nói, giống như phủ đầy thương nhĩ tử (Quả bế dôi, hình trứng, có hai sừng nhọn ở đầu và phủ đầy gai móc)

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng “Xi” một tiếng bật cười. Thầm nghĩ, bọn quý nhân này có lẽ chẳng biết thương nhĩ tử là vật gì đâu, để hôm nào lấy một cây vào cung, trồng trước Hương La Điện.

Đúng lúc này, trong phòng vừa trải qua sự cố Đoàn Vân Trọng hét thảm một tiếng, đang yên tĩnh trở lại, một tiếng “Xi” nho nhỏ của nàng bởi vậy mà có vẻ vang dội khác thường.

Ngụy thái phó mặt mũi tràn đầy khói mù, nhẹ nhàng bước đến. Áo choàng sau lưng nổi sóng cuộn cuộn.

“Hoàng hậu nương nương có giải thích gì?”

Kim Phượng sững sờ.

“Đâu có, vừa rồi mới nghe được lão sư nói quá diệu dụng, quá mức hưng phấn, nhịn không được hoan hô một tiếng.” Nàng cúi đầu.

Ngụy thái phó cười lạnh: “Hoàng hậu nương nương nghe được câu nào diệu dụng vậy?”

Các hoàng tử công chúa hoàng đế rồi rít xoay đầu lại, có chút hả hê nhìn Tiểu Hắc Bàn đang co lại ở góc tường.

“Lão sư, ngài đã nói những câu tinh diệu, cụ thể đến câu nào, bản cung ngược lại khó mà nói.”

“Phốc.” Có người cười phun.

Ngụy thái phó lại tiến tới gần. “Vậy Hoàng hậu nương nương cảm thấy hay ở chỗ nào?”

Kim Phượng thở dài: “Lão sư, đã là diệu dụng, chính là chỉ hiểu mà không thể diễn đạt được bằng lời. E rằng bản cung vừa nói ra, sự diệu dụng của nó sẽ tựa như mây bay, tan thành mây khói. Vậy thì không tốt đúng không?”

Nếp nhăn trên khóe mắt Ngụy thái phó run rẩy thành những đường vân xoắn ốc.

Mắt thấy bàn tay đang cầm ngự thước của Ngụy thái phó nắm chặt lại lần nữa, Đoàn Vân Chương ngồi hàng đầu đột nhiên đứng bật dậy. “Lão sư!”

Ngụy thái phó cùng Kim Phượng đều kinh ngạc quay đầu.

“Lão sư, trẫm cảm thấy vừa rồi ngài nói ‘sinh tắc dật, bất tri giá sắc chi gian nan’ (sống nhàn rồi, không biết sự gian khó của việc đồng áng) thực tế không có gì gọi là diệu dụng. Con em hoàng thất các triều đại, có người nào là ‘sinh tắc dật’ không, chẳng lẽ không trải qua việc đồng áng thì không biết cách thống trị quốc gia hay sao? Trẫm lại cảm thấy đó chỉ là Chu Công muốn đe dọa Thành Vương, ý đồ làm cho Thành Vương rời xa quyền bính thôi.”

(Chu Công viết: “Ô hô! Quân tử sở, kì vô dật. Tiên tri giá sắc chi gian nan, nãi dật, tắc tri tiểu nhân chi y. Dịch Nghĩa: Chu Công nói: “Nơi người quân tử ở là chỗ có rồi! Biết trước cái khó khăn của sự gieo cấy rồi mới nhàn rồi thì biết nơi nương tựa của dân hèn)

Đoàn Vân Chương mười bốn tuổi, dung nhan so với hai năm trước thêm phần góc cạnh, vẻ mặt vui đùa âm ỉ cũng hiếm khi thấy hiện trên mặt hắn. Hắn đứng nghiêm trang, không sợ hãi nhìn thẳng vào Ngụy Thái phó.

Kim Phượng nhận được nhắc nhở, lập tức cầm cúi lật sách.

Ngụy Thái phó lần này tức giận vô cùng, nắm chặt cây thước xông tới.

“Tiên thánh Chu Công cũng có thể tùy tiện chỉ trích sao? Hoàng thượng tuổi còn quá nhỏ, làm sao hiểu được tấm lòng dụng tâm lương khổ của bậc tiên thánh chứ?” Ngụy thái phó trang trọng nói tiếp: “Xem thường tiên thánh, đáng phạt! Mời Hoàng thượng đưa tay ra.”

Đoàn Vân Chương rất có cốt khí, đưa tay ra.

Kim Phượng đột nhiên kêu lên một tiếng: “Khoan đã!”

“Thế nào?” Ngụy thái phó tức giận trừng mắt nhìn nàng.

Kim Phượng cười mỉa. “Bản cung cũng có vấn đề muốn thỉnh giáo lão sư.” (Thỉnh giáo: hỏi, xin chỉ dạy)

“Hoàng hậu nương nương mời nói!”

“Cái đó... Bản cung nghe nói, Chu Công tên Đán, chính là họ Cơ, có thật hay không?”

“Đương nhiên là thật!”

“Như vậy, tên thật của Chu Công, nghe giống như Kê Đản (trứng gà)?”

Cả phòng tĩnh lặng một khắc, sau đó cười vang.

Xanh đỏ vàng lục lam trầm tím đủ các màu đều hòa lẫn vào nhau, đồng thời xuất hiện trên mặt Ngụy Thái phó, trông vô cùng đặc sắc.

Kim Phượng vẫn không coi ai ra gì, từ từ nói tiếp: “Bản cung cảm thấy, tinh thần xả thân của Chu Công tiên thánh là vô cùng vĩ đại.”

Chòm râu trên môi Ngụy thái phó bỗng nhúc nhích, hồi lâu mới thốt ra một câu. “Như thế nào?”

“Tiên thánh nói, ‘sinh tắc dật, bất tri giá sắc chi gian nan’. Những lời này, theo bản cung thấy cũng không phải là muốn dạy tất cả chúng ta đều phải đi học cách trồng hoa màu, mà là muốn người đương chức đương quyền ghi nhớ trong lòng: Sự an nhàn của hoàng thất được xây dựng dựa trên sự vất vả của dân chúng. Nếu như không thể đặt mình vào vị trí của người khác mà suy nghĩ, coi phúc của dân chúng là phúc của thiên hạ thì không thể nào thống trị tốt thiên hạ.”

Sắc mặt Ngụy Thái phó hơi nguội, hiện lên một tia hứng thú. “Vậy theo hoàng hậu nương nương, như thế nào mới có thể ‘tri giá sắc chi gian nan’ đây?”

Kim Phượng im lặng trầm ngâm một lát: “Trong hoàng cung mặc dù không thể cày ruộng, nhưng trồng chút ít hoa quả, hiểu rõ chút ít khí hậu vẫn là có thể. Người làm vua quan trọng là phải giỏi xem xét thiện thế, chăm nghe chăm nhìn mới có thể biết được vui buồn của dân chúng.”

Ngụy Thái phó dần dần vui vẻ. “Hoàng hậu nương nương nói rất đúng.”

Kim Phượng lại nói: “Thí dụ như Chu Công tiên thánh, về điểm này đã làm tốt vô cùng, đáng được khen ngợi muôn đời.”

“A? Thế nào là tốt vô cùng?” Ngụy thái phó cười tươi như hoa.

“Lão sư, ngài nghĩ xem, trứng gà chính là vật thường thấy nhất trong nhà dân chúng. Cuộc sống mấy chục năm của Chu Công tiên thánh đều sống dưới cái tên ‘Trứng Gà’ như vậy, có thể thấy được dụng tâm lương khổ, thể nghiệm và quan sát dân ý cỡ nào a!”

Theo Đoàn Vân Trọng sau đó nhớ lại, hắn chưa từng được thấy Ngụy thái phó đức cao vọng trọng có vẻ mặt như vậy bao giờ. Buồn cười lại không thể cười, muốn giận lại không thể giận, vô cùng rối ren, rối ren vô cùng.

Lúc tan học, Đoàn Văn Trọng nói khê với Đoàn Văn Chương: “Huynh phản cảm với Chu Công như vậy, vì sao lại phá lệ quan tâm đến con gái của Chu Công?”

Đoàn Văn Chương ngừng lại một chút. “Dù sao nàng cũng là con gái, bị đánh lòng bàn tay, khó coi lắm.”

Kim Phượng đi cách bọn họ không xa. Hai câu này, đương nhiên thu hết vào tai không sót chữ nào.

Hai năm qua, lần đầu tiên Kim Phượng ý thức được, thiếu niên mặc long bào kia là người chồng trên danh nghĩa của nàng.

8. Chương 8: Cuộc Sống Cực Khổ Mới Biết Chữ Editor: Docke

Trong cung Hoàng hậu, nữ quan Tố Phương phát giác gần đây Hoàng hậu nương nương vô cùng bận rộn. Bữa sáng bối ra ăn không hết, buổi chiều cũng không còn tản bộ hoàng thành nữa, ngược lại cứ chạy đi chạy lại Văn Tuyên Các, buổi tối cũng đi ngủ trễ hơn xưa.

Ánh nền chao đảo, Tố Phương có chút lo lắng dâng ly trà lên. “Nương nương, đã trễ thế này còn chưa ngủ sao?”

“Nửa canh giờ nữa sẽ ngủ.”

“Nương nương, ngài muốn thi trạng nguyên ư?” Tố Phương khó hiểu.

Kim Phượng ngậm bút lông, ngẩng đầu lên. “Lão sư nói tháng sau sẽ thi kiểm tra.”

Tố Phương dùng khăn lau vết mực trên mặt nàng. “Kiểm tra thì đã sao, Hoàng hậu nương nương cứ thi đại là được rồi mà?”

“Người không biết đó thôi. Hoàng thượng giận đối lão sư, phát chí nguyện to lớn, bài kiểm tra lần này phải đứng đầu bảng. Nếu không đứng được đầu bảng, Hoàng thượng sẽ phải chạy ba vòng từ cổng Triều Dương đến cổng Vĩnh Huy.”

“Vậy chuyện đó có liên quan gì đến chuyện Hoàng hậu nương nương chăm chỉ như vậy?”

Kim Phượng toét miệng ra cười. “Ta muốn xem thử, bộ dạng chạy ba vòng sân của hần sẽ như thế nào.”

Tố Phương đầu đầy mồ hôi.

Từ lúc lên lớp học Thượng Thư, quan hệ giữa Hoàng hậu nương nương cùng các công chúa trong nội cung càng lúc càng thân thiết. Mà ngay cả Hoàng thượng cùng hai hoàng đệ mỗi khi rảnh rỗi đều sẽ chạy đến Hương La Điện, cùng Hoàng hậu tham thảo một chút vấn đề đạo lý trong học vấn. Bọn họ đều nói, Hoàng hậu nương nương đối với mọi việc đều có chút “Giải thích độc đáo”. Nhưng Tố Phương lại chẳng nghe được giải thích gì độc đáo, chỉ thường trông thấy một đám người vây quanh Hoàng hậu nương nương cười lăn cười lộn, còn Hoàng hậu nương nương lại thần nhiên tự đắc, nâng chung trà lên uống.

Những thay đổi này, Tố Phương đều nhất nhất bẩm báo lại với Thái hậu nương nương. Thái hậu nương nương nghe xong, trầm ngâm một lúc lâu sau mới nói: “Cứ để bọn họ đi đi.”

Đến hôm thi kiểm tra, người người đều xoa tay. Cũng không phải vì muốn chiếm ngôi đầu bảng, mà mẫu phi nhà mình đều đã lên lút giao hẹn, nhất định phải giúp Hoàng đế lấy được ngôi đầu. Nếu thật sự làm cho Hoàng đế chạy ba vòng quanh hoàng thành, chẳng phải là làm trò cười ọi người hay sao?

Đoàn Văn Trọng nghĩ chút mẹo vặt, chuyển vị trí của Kim Phượng đến ngồi ngay sau lưng Đoàn Văn Chương. Sau đó hướng về phía Đoàn Văn Chương vỗ ngực bảo đảm: “Hoàng huynh yên tâm, mọi chuyện đã có đệ lo.”

Đoàn Văn Chương thật khinh thường: “Dựa vào người?”

Đoàn Vân Trọng nói: “Cho dù đệ không được, thì còn có tiểu hoàng tử không phải sao.”

Đoàn Vân Chương liếc Kim Phượng một cái: “Trẫm không thèm cùng các ngươi thông đồng làm bậy. Trẫm muốn lấy ngôi đầu bảng, đương nhiên phải dựa vào thực lực của mình.”

Đoàn Vân Trọng thở dài: “Hoàng huynh, không phải đệ nói huynh. Ở trong suy nghĩ của lão sư, căn bản là huynh chẳng có chút huyền căn nào. Muốn lão sư chấm cho huynh điểm cao, hơi khó đấy.”

Đoàn Vân Chương đang muốn nói gì nữa, Ngụy Thái phó đã ôm một xấp bài thi bước vào.

Vì vậy, Kim Phượng lẳng lặng ngồi xuống vị trí sau lưng Đoàn Vân Chương, nghĩ thầm, có nhiều người giúp đỡ như vậy, Đoàn Vân Chương không muốn đứng hạng đầu cũng khó. Đột nhiên nàng có cảm giác thật vô nghĩa, mất hết hứng thú giải bài.

Ngụy Thái phó lượn một vòng, đi đến trước bàn Kim Phượng, liếc nhìn bài thi của Kim Phượng, ông lộ ra nét vui vẻ nhẹ nhàng. Tiếp tục tiến lên một bước nhìn Đoàn Vân Chương, lông mày lại từ từ nhíu chặt.

Tất cả mọi người đều nín thở nhìn chăm chăm vào sự thay đổi trên nét mặt của Ngụy thái phó, thầm nghĩ, hoàng đế bệ hạ lúc này lại hồng bét rồi.

Đoàn Vân Trọng thấy tình thế không ổn, liền thừa dịp Ngụy Thái phó xoay người, ném một cuộn giấy lên bàn Kim Phượng.

Kim Phượng sững sờ, mở cuộn giấy ra, liền thấy Đoàn Vân Trọng đang liều mạng nháy mắt về phía mình. Nàng biết rõ, hẳn muốn kêu nàng viết đáp án vào tờ giấy này.

Kim Phượng suy đi nghĩ lại, lại nhìn Đoàn Vân Chương ở đằng trước đang vò đầu bứt tai, liền viết đáp án của mình xuống tờ giấy. Nàng nghĩ, nếu đã làm bừa cũng không thể để lại dấu vết quá mức rõ ràng. Vì vậy liền dứt khoát viết sai vài câu, lại vừa xóa vừa sửa lại bài thi của mình.

Để hoàng đế bệ hạ đứng đầu bảng cũng tốt, ai bảo hẳn là hoàng đế bệ hạ chứ?

Nàng vươn tay ném cuộn giấy trở về cho Đoàn Vân Trọng. Đoàn Vân Trọng liếc mắt nhìn, mỉm cười, lại truyền cho Đoàn Vân Chương. Thương thay cho Ngụy Thái phó mất mớ, hướng chi hai mắt khó dịch lại mọi người. Tất cả đều được tiến hành chót lọt, thần không biết quỷ không hay.

Còn lại nửa canh giờ, Kim Phượng trải qua cực kỳ gian nan, cơ hồ muốn ngủ.

Hết thời gian, Ngụy thái phó khụ một tiếng, mọi người liền rít nộ bài. Kim Phượng nộp bài thi, liếc khoé mắt còn thấy hoàng đế đang múa bút thành văn, trong lòng vừa buồn cười vừa cảm thấy tiếc hận. Lúc này, sợ là không còn thấy được cảnh hoàng đế bệ hạ tôn quý chạy quanh hoàng thành nữa rồi.

Ngụy thái phó gõ bàn, Đoàn Vân Chương lúc này mới lưu luyến để bút xuống, thối khô bài thi một lần rồi mới đứng lên nộp bài. Chẳng may, hẳn vừa mới đứng lên, trong áo choàng liền nhanh như chớp lặn xuống một cuộn giấy, liền tục lặn về phía trước, lặn đến bàn chân Ngụy thái phó.

Sắc mặt Ngụy thái phó trong chớp mắt trở nên vô cùng khó coi.

Đoàn Vân Trọng nhảy lên, một cước đá cuộn giấy qua một bên: “Lão sư, người xem, sao hôm nay ngoài cửa sổ chim hót nhiều thế nhỉ?”

Ngụy thái phó hừ một tiếng: “Nhị diện hạ hôm nay thi cử cũng vất vả quá nhỉ?” Ánh mắt lão nhân gia lúc tốt lúc xấu, đúng vào những điểm chết người, ánh mắt lại sắc bén vô cùng, lập tức đi đến, giật cuộn giấy mở ra, lập tức giận đến toàn thân run rẩy.

“Ai! Ai làm?” Ngụy thái phó giống như đứa bé bị trêu chọc, kêu lên: “Ai trong các ngươi đứng ra giải thích đi, chuyện này là thế nào đây!”

Mọi người dờ dẫm.

Còn có thể thế nào, không phải là chuyện hư hỏng kiểu hoàng đế trộm nhóm lửa, mọi người âm thầm châm củi sao?

Ngụy thái phó chỉ cần liếc mắt một cái, bất luận là mở con mắt nhắm con mắt hay là ám độ trần thương, trong chuyện này mỗi người đều có phần. Lão thái phó híp mắt đến gần Đoàn Văn Trọng: “Nhị điện hạ, không cần phải nói, cái này do ngài viết đúng không?”

*Ám độ trần thương: Chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới.

Đoàn Văn Trọng hắc hắc gượng cười hai tiếng, nghĩ thầm, cái mông của hắn trở về cũng không biết sẽ bị mẫu phi Từ thái phi ân cần thăm hỏi bao nhiêu lần nữa.

Ngụy thái phó nắm cuộn giấy trong tay, ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, bỗng dừng quỳ phịch xuống đất, nước mắt ràn rụa. “Tiên đế gia a! Cựu thần đã phụ sự ủy thác của ngài, cựu thần quản giáo không nghiêm, xin tự phạt trước.” Lão nhân gia phần giận công tâm, rõ ràng cầm thước lên đánh vào lòng bàn tay mình ba cái. Lòng bàn tay lập tức đỏ tấy lên.

Kim Phượng luống cuống, vội vàng nhảy đến chộp lấy cây thước.

Lần này, tất cả mọi người kể cả hoàng đế đều sững sờ. Cây thước này kể từ khi được Tiên đế ngự tứ, chưa có ai dám đoạt nó từ tay Ngụy thái phó cả.

“Người... người...” Ngụy thái phó chỉ ngón tay run rẩy vào Kim Phượng, không thể nói được gì.

“Chuyện đó...” Kim Phượng lúng túng một hồi lâu, rốt cuộc hạ quyết tâm, kéo tay áo lên rồi chìa bàn tay đen sẫm mập mạp đến trước mặt lão thái phó.

“Lão sư muốn đánh thì cứ đánh ta đi. Tờ giấy đó, là do ta viết.”

“Cái gì?” Ngụy thái phó khó có thể tin nổi, trừng mắt nhìn nàng.

“Lão sư, xin hãy trách phạt ta đi, ta... bản cung nếu kêu đau một tiếng, sẽ không phải là hảo hán!” Kim Phượng nuốt một ngụm nước bọt. Dưới tình thế cấp bách, ngay cả hai chữ ‘Bản cung’ cũng đều nuốt chuyền thành ‘Ta’.

Ngụy Thái phó vẫn quỳ ở nơi đó không nói gì. Qua thật lâu, lão thái phó rốt cuộc đứng lên, yên lặng thở dài.

“Nên phạt như thế nào, chắc hắn trong lòng hoàng thượng và hoàng hậu đều tự biết rõ, cựu thần cũng không muốn đi quá giới hạn.” Ông dò xét cây kim thước trong tay Kim Phượng, lại không đưa tay đón nhận, cứ như vậy run rẩy lão đảo đi ra cửa.

Kim Phượng nhìn theo bóng lưng lão thái phó, chỉ cảm thấy hết sức tang thương.

Tất cả mọi người lẳng lặng mà nhìn Kim Phượng, cảm thấy hoàng hậu nương nương hôm nay gây ra chuyện này quả thực có chút thái quá.

Hoàng đế lại vẫn lặng lẽ đứng ở trước bàn, từ đầu đến cuối đều không có lấy một câu biện minh ình.

Sớm đã có cung nhân đến bẩm báo Thái hậu nương nương cùng Từ thái phi. Hai người đang khi nói chuyện, liền đuổi tới Thượng Thư Phòng. Vừa thấy tình hình này, Thái hậu nương nương lập tức bùng lên cơn giận khó lòng trấn át.

“Hoàng nhi, ngươi học được mấy trò lừa gạt này ở đâu vậy?”

Đoàn Văn Chương có chút sợ run, quỳ xuống, lại không nói lời nào.

“Chớ không phải là... Chớ không phải là bị người khác khuyến khích...” Ánh mắt thái hậu nương nương lạnh lẽo quét qua mỗi người ở đây.

Người kịp phản ứng đầu tiên chính là Từ thái phi, lập tức túm lấy thẳng nhóc xúi quẩy Đoàn Văn Trọng nhà mình kéo lại đây.

“Tỷ tỷ, đều là tiểu súc sinh này làm hư hoàng đế. Tỷ yên tâm, xem muội trở về làm sao dạy bảo lại hắn!”

Thái hậu nương nương vén mí mắt: “Muội muội đừng nói đùa. Nhị điện hạ còn nhỏ tuổi hơn cả hoàng thượng, làm sao có thể khuyến khích được hắn?”

Từ thái phi đành phải cười trừ: “Thật sự là tiểu súc sinh này học không được giỏi... Tỷ tỷ, tỷ không cần phải quá nghiêm khắc đối với hoàng thượng. Muốn phạt thì phạt tiểu súc sinh này đi!”

Đoàn Vân Trọng nghe mẫu phi càng nói càng thái quá, làm không tốt cuối cùng ngay cả cái mạng nhỏ của con trai cũng muốn bán đi, rốt cuộc nhịn không được kêu lên: “Mẫu phi, chuyện này thật sự không phải con!”

Thái hậu nương nương cùng Từ thái phi đều sững sờ.

“Là nàng ấy!” Đoàn Vân Trọng đoan đoan chính chính đưa ngón tay chỉ thẳng về phía Hoàng hậu nương nương đang ngậy người đứng ở một bên.

Hai cung nương nương lúc này mới lưu ý đến kim thước vừa rồi đoạt từ trong tay Ngụy thái phó vẫn còn nằm trong tay Kim Phượng.

Bằng chứng như núi.

Kim Phượng cảm thấy cây thước kia cơ hồ muốn nung da tay nàng phỏng chín.

Đang lúc Kim Phượng cho rằng mình đã bị ánh mắt hai cung nương nương lảng trí đến chết, hoàng đế bệ hạ vĩ đại lại lên tiếng.

“Bọn họ chỉ vì muốn giúp trẫm thôi.”

Thái hậu nương nương cho rằng mình nghe lầm. “Con còn nói giúp cho bọn họ?”

Đoàn Vân Chương gật gật đầu, bắt đầu cởi quần áo.

Thái hậu nương nương nhìn con trai mình như nhìn người xa lạ, giọng nói cũng biến đổi: “Hoàng, hoàng nhi, con muốn làm gì vậy?” Đứa nhỏ này, chẳng lẽ hàng ngày bị Ngụy thái phó trách phạt, phạt đến ngốc luôn rồi?

Đoàn Vân Chương cởi hoàng bào ra, chỉ còn chừa lại bộ quần áo đơn bên trong, nói: “Trẫm đã từng đồng ý với Ngụy lão sư, nếu như lần thi kiểm tra này không thể chiếm được hạng nhất, sẽ phải chạy ba vòng từ cổng Triều Dương đến cổng Vĩnh Huy. Nếu đã nói quân vô hí ngôn, bây giờ trẫm phải chạy.”

*Quân vô hí ngôn: quân vương không nói chơi.

9. Chương 9: Vợ Chồng Vốn Là Chim Cùng Rừng

Trong hoàng cung trên có hai cung Thái hậu, Thái phi nương nương, dưới có cung nữ thái giám phụ trách quét nhà vẩy nước, tất cả đều ở trên cổng hoàng thành căng thẳng hồi hộp. Bởi vì hoàng đế bệ hạ tôn quý đang mặc một bộ áo đơn, đứng trước cổng Triều Dương, tuyên bố muốn chạy đến cổng Vĩnh huy rồi quay trở lại, liên tục chạy ba vòng.

Khoảng cách giữa hai cổng ước chừng ba bốn dặm đường. Chạy tới chạy lui ba chuyến, không phải là muốn lấy cái mạng vàng ngọc của tiểu hoàng đế hay sao?

Nhưng hoàng đế lúc này đã quyết tâm muốn chạy, ngay cả Thái hậu nương nương khuyên bảo, hần cũng hoàn toàn không nghe. Vì vậy, thái hậu nương nương đành phải sai cung nhân dọn dẹp và đứng dọc hai bên đường, lần lượt lau mồ hôi tiếp nước bất cứ lúc nào.

“Đây là tạo nên nghiệt gì a...” Thái hậu nương nương vuốt ngực, bi thiết.

Đoàn Vân Chương đứng bên cạnh cổng Triều Dương, trong lòng biết rõ, chuyện này đã náo loạn cực kỳ. Trên trán hần ướt đầm mồ hôi, cảm thấy cả hoàng cung đều đang nhìn mình chê cười. Kỳ thật, chiếu theo tính cách của hần, thật chỉ muốn đem tất cả hoàng đế hoàng muội trong lớp, kể cả Ngụy Thái phó, toàn bộ giết sạch để diệt khẩu. Nhưng hần lại không thể. Mà muốn hần mặt dày mày dạn xem như chưa từng nói qua chuyện chạy ba vòng cổng thành, hần cũng không làm được.

Đoàn Vân Chương hung hăng thâm mắng một hồi. Hắn cảm thấy, tất cả ngọn nguồn đều đến từ Hắc Bàn chết tiệt, hoàng hậu xui xẻo kia.

Hiện tại, Đoàn Vân Chương đang khom lưng nhấc chân, khởi động thân thể, chân thành cầu xin sẽ không phải chạy đến mức miệng sùi bọt mép.

Hắn cố gắng quay đầu cổ về phía sau, vận người ôm theo, đột nhiên đứng hình không vận trở lại nữa.

Bởi vì hắn trông thấy sau lưng, tiểu hoàng hậu đen sẫm mặt mày mặc bộ áo ngắn màu hồng phấn, tựa như một cây pháo hồng tròn trịa, đang lao nhanh tới.

“Người đến đây làm gì?” Đoàn Vân Chương mặt đen hết một nửa.

Kim Phượng cười hì hì nói: “Thần thiếp tới chạy cùng hoàng thượng.”

Đoàn Vân Chương nghe thấy trên cổng thành được dịp sôi trào. Vì vậy, hắn nhú mày kéo kéo xiêm y trên người Hoàng hậu nương nương: “Người không biết ăn mặc thể này trông rất buồn cười sao?”

Kim Phượng tiếp tục cười: “Vợ chồng vốn là chim cùng rừng...”

Đoàn Vân Chương liếc nhìn nàng một cái: “Ai là vợ chồng với người?”

Kim Phượng cúi đầu, lại ngẩng đầu lên: “Ngài bị lâm vào hoàn cảnh này, một phần cũng bởi do thần thiếp.”

Đoàn Vân Chương hừ một tiếng: “Người cũng biết sao?”

Kim Phượng gật gật đầu. “Cho nên, đừng rề rà nữa, nếu không chạy, trời sẽ tối mất.” Lời nói vừa dứt, nàng đã như một quả pháo màu hồng nổ tung giữa trận chiến, bắt đầu phóng đi như bay.

“Ai...” Đoàn Vân Chương phải mất một lúc mới phản ứng kịp, vội vàng nhấc chân đuổi theo.

Cái gì khởi động chuẩn bị, không quản nữa, không thể thua trong tay Tiểu Hắc Bàn này được.

Nhìn chằm chằm vào tiểu Hắc Bàn màu hồng phấn ở đằng trước, Đoàn Vân Chương bỗng cảm thấy mình giống như con lừa mang cối xay đá trong chuyện ngụ ngôn, đằng trước đầu có treo một củ cải.

Kim Phượng cho rằng, mình đã mập như vậy, mạo xưng là trang hảo hán đối với nàng mà nói, chắc hẳn không phải là việc gì khó. Nhưng nàng sai rồi.

Sau khi chạy được hai vòng, củ cải đã bị ném lại đằng sau cách con lừa khá xa. Còn con lừa hình như càng chạy càng đặc ý, ngay cả việc củ cải đã mất dạng ở đằng trước từ lúc nào cũng không hề phát giác.

Kim Phượng rốt cuộc tê liệt, ngã xuống trước cổng Triều Dương tựa như một đồng giẻ rách. Nàng từ bỏ. Vô duyên vô cớ lại đánh cược chạy ba vòng cổng thành, tiểu hoàng đế căn bản đầu óc chỉ toàn bã đậu.

Có quắp một phút đồng hồ, Kim Phượng vẫn không thể nói được một câu nguyên lành. Tổ Phương cầm chiếc khăn tay, sợ hết hồn hết vía lau mồ hôi không ngừng tuôn chảy trên trán nàng, trong miệng không nhịn được liên tục cầu nhàu: “Đây là nghiệp chương gì vậy cơ chứ?”

Kim Phượng bên này sắp tắt thở, trên cổng thành lại vang lên tiếng hoan hô náo nhiệt. Thì ra, hoàng đế lại chạy được một vòng đến cổng Vĩnh Huy, giờ phút này đã ở xa xa chạy trở lại.

Kim Phượng run rẩy đôi môi: “Nam nhân... đều là tên xương cốt bằng sắt thép khôn khiếp.”

Tổ Phương cả kinh: “Nương nương, ngài nói gì vậy?”

Kim Phượng khoát khoát tay, nhắm mắt lại. Hoàng đế chạy xong ba vòng cổng thành, nàng cũng coi như công thành mà rút lui.

Không ngờ Đoàn Vân Chương khi vào đến cổng Triều Dương, chẳng những không dừng lại mà còn chạy vòng qua các cung nữ thái giám đang chào đón, chuẩn xác túm lấy cổ tay Kim Phượng.

“Người còn chưa chạy xong!”

Kim Phượng sững sờ, dưới chân đã bị hắn kéo đi vài chục bước. “Ta ta ta ta đâu có nói là muốn chạy hết ba vòng...”

“Người muốn trở thành người nói mà không giữ lời sao? Người nói muốn cùng trầm chạy xong ba vòng này mà.”

“Bệ... Hạ, thiếp chính là người nói mà không giữ lời...”

“To gan! Người thân là hoàng hậu đương triều, sao có thể nói không giữ lời? Chạy!”

Kim Phượng sắp khóc rồi.

Hoàng đế quả nhiên đã ghi hận nàng, ghi hận nàng rồi?

“Thiếp không chạy...” Kim Phượng quyết định chơi xấu đến cùng, đặt mông ngồi chồm hổm xuống đất không đứng dậy.

Đoàn Vân Chương túm lấy cổ áo sau của nàng, kéo lên: “Cho dù người bò, cũng phải bò đến cổng Vĩnh Huy rồi vòng lại cho trầm.”

Vẻ mặt Đoàn Vân Chương vô cùng kiên nghị, vô cùng quyết tuyệt, vô cùng khí khái nam tử, vô cùng quân lâm thiên hạ.

Kim Phượng khóc.

Nàng bắt đầu đập hấn, cắn hấn, nhéo hấn.

Nhưng tiểu hoàng đế rõ ràng là đánh chết cũng không buông tay.

Kim Phượng cảm giác vải vóc lột cái mông của mình sắp bị mặt đất mài rách bươm rồi.

“Thiếp... thiếp chạy...” Mắt lệ như suối trào.

Mọi người trên và dưới cổng thành đều hóa thành con tò he, kinh ngạc nhìn một đời đế hậu có những hành động vượt xa thời đại.

Trên cổng thành, Thái hậu nương nương lặng yên bình tĩnh hồi lâu, rốt cuộc nói với Từ thái phi bên cạnh: “Là do ai gia sơ ý quá sao? Có phải Hoàng thượng... tinh lực tràn đầy quá mức rồi?”

Từ thái phi cười rất mập mờ: “Muội thấy tình cảm hoàng thượng và hoàng hậu cũng không tệ lắm. Tục ngữ nói, trong mắt người tình xuất Tây Thi. Nói không chừng, hoàng thượng lại thích tư vị của hoàng hậu. Hôm trước, tiểu súc sinh của muội còn nói, hoàng thượng ở Thượng Thư phòng đã công khai bảo vệ hoàng hậu nữa đó.”

Thái hậu có chút phiền muội, thở dài: “Hoàng thượng cũng đã mười bốn tuổi rồi, cũng nên để bọn họ viên phòng.”

Dưới cổng thành, Kim Phượng không hề phát giác được vận mệnh của mình đã có một sự thay đổi trọng đại. Khi nàng dùng cả hai tay hai chân bò đến cổng Triều Dương, một chút ấn tượng coi như không tệ về Đoàn Vân Chương trong lòng nàng đã âm âm sụp đổ.

“Dù sao nàng ấy cũng là con gái...” Đây là lời mà cái tên khốn khiếp ấy đã nói sao? Vì sao hôm nay hấn lại quên mất nàng là con gái rồi?

Thù này không báo, nàng không phải là Hắc Bần.

Hoàng hậu nương nương cùng hoàng đế bệ hạ đồng thời co quắp ngã xuống đất, dựa lưng vào nhau ngồi thở dốc.

“Ngài... ngài... sẽ gặp báo ứng...” Hoàng hậu nương nương tràn trề ác ý nguyên rửa.

“Người... người... như bây giờ chính là báo ứng...” Hoàng đế bệ hạ đắc ý vừa thở dốc vừa cười.

“Ngài... chính ngài làm vậy... Liên... liên quan gì đến thiếp...” Hoàng hậu nương nương chưa từ bỏ ý định giãy giụa.

“Trầm... căn bản là trầm chưa từng xem qua đáp án của người... Trước sau vẫn luôn giấu ở trong ngực!”

“A?” Hoàng hậu nương nương vô cùng kinh ngạc.

“Cho nên... đều... đều bị người làm hại.” Hoàng đế bệ hạ không nói gì nữa, bật móng vuốt đập Hoàng hậu nương nương lật ngửa ra đất.

Ai bảo hấn là hoàng đế chứ? – Hoàng hậu nương nương thê thảm vô hạn.

Thái hậu nương nương nhìn chăm chú vào cảnh này, vừa vui mừng vì con trai rốt cuộc cũng trưởng thành, lại vừa mơ hồ lo lắng.

Đối với một đứa con gái vừa đen vừa mập như vậy, chức năng thẩm mỹ của con trai sau này có bị lệch lạc gì không đây?

Hai mươi năm sau, tiểu Thái tử tám tuổi trộm lật giá sách của sử quan, đọc được một đoạn văn như sau:

Năm mười bốn tuổi, hoàng thượng đã có phong thái của cao tổ, ngôn tất tín, hành tất quả. Hoàng thượng đảm bảo với Thái phó: “Không đạt được hạng nhất, thì trăm tự phạt chạy ba vòng nam bắc hoàng thành.” Sau vì Lữ Vương lập kế mà ý nguyện của hoàng đế không thành. Mọi người đều khuyên: “Cứ coi như chuyện chưa hề xảy ra đi, cần gì phải nhọc thân?” Hoàng thượng không đồng ý, nhất quyết chạy ba vòng hoàng thành, không hề lùi bước. Hoàng hậu tuổi còn nhỏ, nhưng cũng có kiên thức, nguyện đồng cam cộng khổ với hoàng thượng, vợ chồng cùng chạy. Để hậu giai hành (cùng nhau hành động), được khắp thiên hạ tin yêu, toại thành giai thoại. (Ngôn tất tín, hành tất quả: Lời nói phải được tin, hành động phải có kết quả, nói phải suy nghĩ cân nhắc, hành động phải kiên quyết)

Vì vậy, tiểu thái tử hồi cung kể lại cặn kẽ những gì vừa đọc được ấu hậu nghe. Mẫu hậu mặt đen của hấn ngưng thần trầm tư thật lâu, rốt cuộc thở dài một tiếng: “Những việc làm của sử quan, quả nhiên không đáng tin.”

10. Chương 10: Ngày Lành Thị Tắm Không Biết Làm Sao

Đạo gần đây, trong một tháng luôn luôn có vài ngày như vậy, Kim Phượng không được ngủ ngon. Nguyên nhân, cũng không phải bởi vì mỗi tháng có quý hồng nương nương (kính nguyệt) đến thăm.

Kim Phượng không được ngủ ngon, là vì hoàng đế bệ hạ Đoàn Văn Chương.

Lần trước, sau khi nàng cùng Đoàn Văn Chương đồng cam cộng khổ chạy hết ba vòng hoàng thành, cũng không biết dây thần kinh nào của Thái hậu nương nương bị đặt sai chỗ mà lệnh cho nữ quan mỗi tháng sắp xếp hai ngày cho nàng thị tắm.

Vì vậy, nàng liền thị tắm. (thị tắm: hầu hạ hoàng thượng ngủ và xxyy)

Đối với chuyện thị tắm này, kỳ thực Kim Phượng cùng Đoàn Văn Chương đều thập phần u mê.

Đoàn Văn Chương mỗi tháng có hai ngày bị cung nhân đưa đến Hương La Điện. Sau đó ở trước mặt nàng, bị bóc lột chỉ còn lại lớp áo trong, lại ở trước mặt nàng, công khai nằm lên phượng giường của nàng, đắp chăn, sau đó... lập tức chạy đi đánh cờ cùng Chu Công (ngủ khò khò). Kim Phượng đành phải nơm nớp lo sợ chờ lão nhân gia ngủ say, cẩn thận nhấc góc chăn lên, tận sức đem thân hình mượt mà của mình núp ở góc giường.

Chuyện này vốn cũng không có vấn đề gì. Phượng giường của hoàng hậu lớn đến mức đủ cho năm sáu người xúm vào chơi mặt chược.

Nhưng hận nhất chính là, nếp ngủ của tên tiểu tử chết bầm kia quá xấu! Sau khi Kim Phượng bị đập xuống giường đến lần thứ bảy, rốt cuộc cam chịu số phận, từ bỏ ý định bò lên giường trở lại.

Nằm trên sàn nhà lạnh lẽo hai ngày, Hoàng hậu nương nương quá mức ưu phiền.

“Hoàng thượng, hay là, ngài trở về Hiên La Điện mà ngủ đi?” Ngày hôm đó, rốt cuộc Kim Phượng cũng lấy đủ dũng khí, đưa ra lời khẩn cầu chôn dấu từ đáy lòng đã lâu với Đoàn Văn Chương.

Đoàn Vân Chương lạnh lùng liếc nhìn nàng: “Người cho rằng trăm vui lắm sao? Nếu không phải mẫu hậu hạ chỉ, trăm cũng chẳng thêm ngủ chung giường với người đâu.” Hấn nhú mày, “Có điều, nói gì thì nói, hai người ngủ, hình như so với một người ngủ cũng không có gì khác biệt.”

Kim Phượng vừa đau vừa tức nghĩ, đương nhiên không có gì khác biệt, ngài vẫn là một mình ngủ một giường lớn không phải sao?

“Có điều.” Đoàn Vân Chương nói: “Nếu người có thể làm ấu hậu thay đổi chủ ý, ta sẽ trả lại chiếc giường cho người.”

“Thần thiếp... làm sao có thể sửa lại chủ ý của Thái hậu nương nương?”

“Chuyện này trăm không cần biết. Hoàng hậu, cái này phải xem năng lực của người.” Hoàng đế bệ hạ quá mức vui mừng.

Kim Phượng bình tĩnh hiểu ra. Bàn chân đá mình xuống giường mỗi đêm, tuyệt đối là cố ý.

Tiểu tử chết bầm này, tuổi còn trẻ mà tâm cơ đã âm trầm như vậy rồi.

“Hoàng thượng, đã trễ thế này mà ngài còn đến đây, chính là vì muốn cắn hết hạt dưa trong nội cung của thần thiếp sao?” Đôi môi Kim Phượng run rẩy. Nàng mất tâm tư sai ngự thiện phòng dùng hoa quế trộn hồi hương tám cánh để xào hạt dưa, vậy mà thoáng cái đã lại bị hoàng đế bệ hạ cắn sạch.

Đoàn Vân Chương chép chép miệng: “Chẳng biết tại sao, trăm cảm thấy hạt dưa trong cung hoàng hậu đặc biệt thơm ngon, giường ngủ trong cung hoàng hậu cũng đặc biệt thoải mái. Chi bằng... hôm nay trăm ngủ lại chỗ của hoàng hậu nhỉ?”

Mặt Kim Phượng lập tức xanh mét.

Đoàn Vân Chương cười tủm tỉm nói: “Hoàng hậu, nên nghỉ ngơi sớm đi.” Phủi phủi long bào, hồi cung.

Kim Phượng hậm hực ngồi bên mép giường, hỏi Tổ Phương: “Người nói xem, hoàng đế cùng bản cung, vì sao cứ nhất định phải ngủ chung đây?”

Tổ Phương đỏ mặt: “Chuyện này... bên trong chuyện này có học vấn... Nô tỳ cũng không nên nói.”

Kim Phượng hai mắt sáng ngời: “Học vấn? Ngụy thái phó cực kỳ có học vấn. Ngày mai lên lớp, ta sẽ hỏi ông.”

Tổ Phương càng đỏ mặt hơn.

Ngụy thái phó đáng thương.

Nhưng mà, dạy học, truyền đạo thụ nghiệp, hay những người giải thích nghi hoặc cũng giống nhau thôi. Giải thích nghi hoặc, không phải là trách nhiệm của Ngụy thái phó hay sao. Nghĩ tới đây, Tổ Phương cũng cảm thấy lương tâm thoải mái phần nào.

Lại nói hôm đó, Ngụy Thái phó vốn đã nản lòng thoái chí, ngay cả kim thước ngự tứ cũng không cần, dự định cáo lão hồi hương. Nhưng vừa về đến nhà, trong nội cung liền truyền ra tin tức, nói hoàng đế tự mình chạy ba vòng hoàng thành. Ban đầu Ngụy thái phó kinh hãi, sau lại mừng rỡ. Nghe nói Ngụy thái phó nhốt mình trong thư phòng uống chút rượu, đứng sau cửa sổ phòng phát tác men say, còn lớn tiếng la to: “Đây là phúc của triều đình ta, phúc của xã tắc!”

Về sau, là Thái phó phu nhân tự mình đập cửa, xách lão nhân gia ra ngoài.

Ngụy thái phó tỉnh rượu, ngày hôm sau tinh thần lại phát chấn như xưa. Lên lớp nhìn thấy hoàng thượng hoàng hậu, rõ ràng lộ ra nụ cười thần nhiên. Hoàng đế bệ hạ cùng hoàng hậu nương nương đều hoảng sợ mất mấy ngày mới an định lại tâm thần.

Trong lòng Ngụy thái phó vẫn đang suy nghĩ: Hai người đế hậu này, đều không phải là nhân vật bình thường a. Đương nhiên, chuyện Kim Phượng bị ép buộc làm cho xong từ đầu đến cuối, ông chẳng hề hay biết chút nào.

Hôm đó, Ngụy Thái phó lại hân hoan lên lớp, giảng về Chu Lễ. Giảng say sưa bốn chữ ‘Lễ không thể bỏ’ nói có sách, mách có chứng, rồi cuộc cũng chịu cả lớp tan học. Ngụy Thái phó đang định thu dọn sách vở xuất cung, lại thấy hoàng hậu nương nương đứng trước bàn mình, ánh mắt sáng quắc nhìn mình chăm chăm, dường như có chuyện gì vô cùng khó nói.

“Nương nương có chuyện muốn nói ư?”

Kim Phượng chần chờ một lúc: “Lão sư, bản cung có một vấn đề, đúng là có liên quan đến ‘Lễ không thể bỏ’.”

Tinh thần Ngụy Thái phó tỉnh táo: “Mời nương nương cứ nói.”

“‘Lễ không thể bỏ’ bốn chữ này có phải là hoàn toàn không thể thương lượng?”

Ngụy Thái phó nghiêm mặt nói: “Lễ quân giả to lớn vô cùng. Đã là lễ, dĩ nhiên là kết cấu làm việc, sao có thể xem nhẹ mà phế bỏ?”

Kim Phượng khổ sở: “Tất cả ‘Lễ’ đều không thể phế bỏ hay sao?”

Ngụy Thái phó suy nghĩ một chút: “Cũng không hẳn, còn phải xem thái độ của người hành lễ như thế nào nữa. ‘Lễ Ký’ có viết, ‘Lễ’ là để xác định quen thân hay sơ, xét sự ngờ vực, phân biệt giống nhau và khác nhau, tỏ rõ đúng và sai. Còn nếu không thể xác định thân hay sơ, xét sự ngờ vực, phân biệt giống nhau và khác nhau, tỏ rõ đúng và sai, không bằng bỏ đi.” (Lễ ký, hay Kinh Lễ là 1 quyển trong bộ Ngũ Kinh của Khổng Tử, tương truyền do các môn đệ của Khổng Tử thời Chiến Quốc viết, ghi chép các lễ nghi thời trước)

Kim Phượng cúi đầu, nhú mày hồi lâu: “Lão sư, vậy tại sao bản cung cùng hoàng thượng lại phải ngủ chung một giường làm gì? Chẳng lẽ chúng ta ngủ chung thì có thể xác định thân hay sơ, xét sự ngờ vực, phân biệt giống nhau và khác nhau, tỏ rõ đúng và sai ư?”

Nghiên mài mực hình hoa sen được Ngụy thái phó vô cùng yêu thích ‘ba’ một tiếng rơi xuống đất, nát bầy.

“Lão sư, lão sư?”

Ngụy thái phó rốt cuộc hoàn hồn, còn chưa kịp đau lòng vì cái nghiên mực của mình, trong miệng lắp bắp khó nói: “Chuyện này là... Nhân luân...” (Nhân luân: luân thường đạo lý giữa vua tôi, cha con, vợ chồng, anh em, bạn bè trong xã hội phong kiến cũ) “Vì sao ngủ chung lại là nhân luân?”

“Hoàng hậu nương nương... học vấn trong vấn đề này...”

“Bản cung biết rõ trong này có học vấn. Lão sư là người cực kỳ có học vấn đương triều, nhất định biết rõ đáp án.”

Ngụy thái phó bắt đầu xé rách vẻ đẹp bộ râu của mình.

“Nương nương...Ai cũng có chuyên môn của mình, chuyện này, phiền ngài đi hỏi Hoa thái y đi.”

Ngụy thái phó ôm lấy sách vở, chạy trốn chết. Bóng lưng giống như một con thỏ già đang bị chó sói đuổi giết.

Hoàng hậu nương nương suy đi nghĩ lại, quyết định lúc hồi cung đi vòng một chuyến đến Thái Y Viện.

Hoa Thái Y chính là lão thái y cao cấp nhất trong Thái Y Viện. Bộ râu của ông cũng chẳng thua kém gì của Ngụy Thái phó. Hoa thái y tổng cộng đã khám cho Kim Phượng hai lần. Một lần là vì ăn thịt dê do Hôi Cương tiến cống không cẩn thận đã bị bội thực, một lần chính là sau khi bị hoàng đế vô đức kia lôi kéo chạy ba vòng cổng thành trở về.

Nghe nói hoàng hậu nương nương đích thân giá lâm, Hoa thái y vội vàng ném đồng phục liệu đang kiểm tra trong tay xuống, vội vàng đón tiếp.

Vào Sách Duyệt Phòng, liền thấy hoàng hậu nương nương đang cầm một quyển sách vẽ châm cứu lật xem những hình người bên trong. Hoa thái y quỳ phịch xuống đất: “Nương nương, cuốn sách này không nên xem!”

Kim Phượng kinh ngạc: “Vì sao?”

“Cuốn này rất bất nhĩ!”

Kim Phượng có chút lưu luyến liếc nhìn hình người bị đánh dấu chấm toàn thân bên trong, cuối cùng cũng đóng sách lại.

Hoa thái y lau mồ hôi: “Không biết hoàng hậu nương nương giá lâm, có gì cần dặn?”

Kim Phượng thân thiện dịu Hoa thái y đứng lên: “Thật không dám giấu diếm, đúng là có chuyện muốn thỉnh giáo thái y. Hôm nay bản cung đã hỏi Ngụy Thái phó, Ngụy thái phó lại nói chuyện này cần phải hỏi ngài mới được.”

Hoa thái y mỉm cười: “Chắc là vấn đề có liên quan đến dưỡng sinh, xin nương nương cứ hỏi.”

Kim Phượng nhếch miệng: “Kỳ thật cũng không phải là chuyện to tát gì. Bản cung chỉ muốn biết, hỏi vì sao bản cung nhất định phải ngủ chung giường với hoàng thượng đây?”

“Hắc?” Hoa thái y cho rằng mình nghe lầm.

“Bản cung muốn hỏi, vì sao bản cung nhất định phải cùng hoàng thượng ngủ...”

“Nương nương!” Hoa thái y không biết ăn gan hổ ở đâu, quỳ rạp xuống đất, cứng rắn cắt đứt lời nói vàng ngọc của Hoàng hậu nương nương.

“Chuyện này... Chuyện này... Thực sự thần không có khả năng giải đáp...”

Mặc dù tính tình của Kim Phượng rất tốt, giờ phút này cũng kiềm chế không được. Một vấn đề chẳng lấy gì là to tát, vậy mà bắt nàng hỏi một vòng, ai ấy đều làm ra bộ dáng thế này thế nọ là sao.

“Hoa thái y, hôm nay ngài cần phải nói rõ việc này cho bản cung biết! Nếu ngài còn dám kêu bản cung đi hỏi lung tung chỗ khác thì...” Kim Phượng u ám hừ một tiếng, Hắc Bàn cũng biết nổi cáu đấy!

Hoa thái y, trong nháy mắt, làm như đã già đi mất vài tuổi. “Thần... Thần sao dám để hoàng hậu nương nương nhọc thân đi hỏi người khác...”

“Vậy ngài tự mình giải đáp đi.”

Hoa thái y siết chặt vạt áo, quỳ thẳng không dậy nổi. “Nương nương...”

“Trong đầu ngài còn biết bản cung là nương nương ư?”

Hoa thái y nước mắt lã chã. Một hồi lâu, ông từ dưới đất đứng lên, đi đến giá sách rút ra một quyển, dâng lên trước mặt hoàng hậu nương nương.

“Đáp án, tất cả đều nằm trong quyển sách này.”

Kim Phượng để mắt đảo qua, chính là một quyển “Tam nguyên diên thọ tham tán thư”.

“Nương nương mời xem... Mời xem những phần đã được khoanh tròn chú thích bằng bút chu sa trong sách.” Nét mặt già nua của Hoa thái y ửng đỏ. Qua tuổi năm mươi, dưới lệnh cưỡng chế của Hoa phu nhân, Hoa thái y không thể không bắt đầu nghiên cứu cặn kẽ một ít cuốn sách.

Năm tháng không buông tha người a.

11. Chương 11: Dục Không Thể, Tuyệt Đối Không Thể Sớm

Kim Phượng tốn ba ngày, cuối cùng cũng nghiên cứu xong những phần khoanh tròn được Hoa thái y chú thích, chỉ cảm thấy tâm thần chấn động.

Đột nhiên phát giác mười ba năm qua, mình đều sống trong sự lừa dối. Khi còn bé, nàng hỏi mẹ, trẻ con được sinh ra từ đâu. Mẹ ngập ngừng nửa ngày, nói là từ hồ Thái Dịch của hoàng cung trôi đến Củng Khê, lại từ Củng Khê trôi đến sông Đông Lương, cứ vậy mà trôi ra ngoài.

Lời nói còn văng vẳng bên tai, Kim Phượng giận sôi lên.

Nhưng cũng nhờ vậy mà lúc tiến cung nàng đã cảm thấy bình tĩnh hơn, vì cứ nghĩ lúc sơ sinh mình đã từng trôi qua hoàng cung rồi.

Hôm nay đọc được quyển sách này, ích lợi rất nhiều, cũng khiến nàng hiểu được vì sao Tổ Phượng, Ngụy thái phó cùng Hoa thái y lại có bộ dạng sống không bằng chết, bỗng nhiên cảm thấy bọn họ thật đáng thương.

Kim Phượng thở dài. Bất luận thể nào, tóm lại cũng đã khiến nàng nghĩ ra được một diệu kế có thể đuổi hoàng đế Đoàn Vân Chương ra khỏi phượng giường của mình.

Vì vậy hôm đó, Kim Phượng khai phá trời đất, chủ động tìm đến tẩm cung của Đoàn Vân Chương.

“Hoàng hậu có việc?” Đoàn Vân Chương vừa mới hạ triều, đang thay quần áo.

Kim Phượng trông thấy bên cạnh hắc có đến bảy tám cung nhân đang vây quanh, liền ngoắc ngoắc ngón tay về phía Đoàn Vân Chương. Đoàn Vân Chương thấy vẻ mặt nàng cổ quái, liền cùng nàng núp ra phía sau cột trụ màu son, chụm đầu vào nhau xì xào bàn tán.

“Thiếp đã có cách.”

“Thật ư?” Đoàn Vân Chương mừng rỡ.

“Nhưng ngài phải đồng ý hy sinh một chút.”

Đoàn Vân Chương nhíu mày.

“Yên tâm, chỉ hy sinh một chút xíu thôi. Thiếp cần ngài bôi phấn trắng lên mặt, đi đến cung thái hậu một phen.”

Đoàn Vân Chương hoài nghi nhìn nàng chằm chằm: “Thật ư?”

Kim Phượng thề thốt: “Ai lừa ngài là con chó con.”

“...” Nghe nàng thề độc, Đoàn Vân Chương đành phải tin nàng.

Vì vậy, Kim Phượng liền dẫn Đoàn Vân Chương trở về cung của mình thoa phấn thơm.

Da dẻ của Đoàn Vân Chương ngày thường cũng không đến mức trắng nõn, cho nên Kim Phượng không cần phí bao nhiêu sức lực đã có thể thoa đầy phấn trắng lên mặt hắc, chỉ chừa lại hai quầng mắt ảm đạm, trông rất giống một con ma bệnh gầy ốm. Nhìn Đoàn Vân Chương trong gương, Kim Phượng hì hì một tiếng bật cười. Nàng nghĩ ngày thường Đoàn Vân Chương luôn tỏ ra sung sức, hôm nay hóa trang phấn trắng, thật sự rất giống một tên công tử bột yếu đuối.

Đoàn Vân Chương bỗng dưng mở to mắt, nhìn chằm chằm vào nụ cười bất hảo của Kim Phượng.

“Người lại đang có âm mưu gì vậy?”

Kim Phượng rất vô tội: “Không có, hoàn toàn không có.”

Trong lòng Đoàn Vân Chương trầm xuống vài phần. Nàng nói không có, hẳn lại càng vững tin là có.

Nha đầu Hắc Bàn này, trong ngày thường cầm kháng nắm điều, có vẻ ngay thẳng chính trực, nhưng đôi khi lại toát ra một chút suy nghĩ làm cho người ta lú lủi. Trong khi người bị sự bí ối của nàng chấn kinh đến tột điểm, nàng lại nhanh chóng trở lại bộ dạng chính phái, còn khiến người cảm thấy người nghĩ nàng bí ối như vậy, thật ra là vì người quá bí ối.

Thật là một nữ nhân nguy hiểm.

Kim Phượng hoàn toàn không biết Đoàn Vân Chương oán thâm. Nàng mang đến quyển “Tam Nguyên diên thọ tham tán thư” đã chuẩn bị sẵn, nhét vào trong tay áo Đoàn Vân Chương.

“Hoàng thượng, ngài phải làm bộ như không hề sợ hãi, mang theo quyển sách đi đến cung thái hậu.”

“Tại sao?”

Kim Phượng mỉm cười, đầy ý vị sâu xa: “Không thể nói, không thể nói được, kẻ ẩn sĩ ắt có mưu hay.”

Trên sống lưng Đoàn Vân Chương hiện lên cảm giác rờn rợn.

Đoàn Vân Chương đến thỉnh an thái hậu nương nương. Thái hậu nương nương vừa thấy hần, hai dòng lệ đã rơi xuống.

“Hoàng nhi, mấy ngày không gặp, sao con... vì sao lại ra nông nỗi này...” Sắc mặt trắng bệch, mí mắt thâm quầng, đây rõ ràng là triệu chứng bệnh đã vào đến tận xương tủy rồi a.

“Người đâu, mau truyền thái y!”

Đoàn Vân Chương vội vàng ngăn cản thái hậu: “Mẫu hậu, không cần. Đều là do Hắc Bàn chơi mách, không cần để ý.”

Thái hậu nương nương chưa hoàn hồn, nhất thời không biết làm thế nào mới phải.

Đoàn Vân Chương bẩm báo lại thái hậu tình hình học hành tiến triển trong mấy ngày nay. Thấy thái hậu vẫn nhìn chăm chăm vào mặt mình, không khỏi toàn thân mất hết tự nhiên. Hần xoa bóp quyển sách trong tay áo, cắn răng, cứ tin Tiểu Hắc Bàn kia một lần vậy!

Vì vậy lặng lẽ đặt sách ra sau lưng, rồi cáo từ thái hậu.

Thái hậu nghĩ hần nói dối, càng nghĩ lại càng hồ đồ. Lúc này, nội thị ở bên cạnh lại nói: “Hoàng thượng để quên vật gì kia?”

Thái hậu trong lòng khê động, liền nhìn thấy trên mặt ghế Đoàn Vân Chương vừa ngồi quả nhiên có đặt một quyển sách.

“Lấy đến cho ta xem.” Trong lòng thái hậu dâng lên dự cảm khó hiểu.

Quyển sách kia trông rất bình thường, nhưng chính giữa có một trang sách bị gấp lại. Thái hậu mở ra xem, liền trông thấy trên trang sách đó có một đoạn văn được khoanh tròn bằng bút chu sa.

Chỉ trong nháy mắt, mặt Thái hậu biến thành màu đất.

Một hồi lâu, thái hậu như thú mẹ bị mất con, hét âm lên: “Truyền nữ quan, mau truyền nữ quan!”

Hôm sau, Kim Phượng liền nhận được tin, bắt đầu ngay từ hôm nay nàng không cần phải thị tẩm nữa.

Bất cứ ai cũng không cho phép thị tẩm.

Đoàn Vân Chương thấy hơi kỳ lạ, liền chạy như bay đến hỏi nàng, rốt cuộc đã dùng cách gì vậy.

Kim Phượng chỉ cười không nói. Nàng biết rõ, nếu Đoàn Vân Chương phát hiện ra sự thật, đoán chừng sẽ một phát đập chết nàng.

Còn Thái hậu nương nương, rốt cuộc thấy rõ được đạo lý ‘Dục tốc bất đạt’.

Đoạn văn được khoanh tròn bằng bút chu sa có nội dung như sau:

“Nam phá dương quá sớm thì tổn thương đến tinh khí; Nữ phá âm quá sớm thì hại đến huyết mạch. Sách dặn: Tinh chưa thông mà ngự nữ để thông tinh thì ngũ thể có chỗ bất mãn, tương lai sẽ gặp nạn bệnh tật.”

Kim Phượng lặng yên nghĩ: Kiến thức, chính là lực lượng.

Trải qua chuyện này, thái độ của thái hậu nương nương đối với Kim Phượng thay đổi rất nhiều.

Thái hậu nương nương luôn luôn để tâm lưu ý đến Kim Phượng. Lúc trước, đối với Thái hậu nương nương mà nói, Kim Phượng là một ký hiệu, là con rối gỗ, là tấm bùa vàng viết năm chữ to “Con gái Uy Quốc công”. Nhưng hôm nay, Kim Phượng đã thành một nòi dầu sôi ở trong lòng bà.

Ngoại trừ lần trước đoạt thước của Ngụy thái phó, cho tới bây giờ Kim Phượng cũng không gây ra chuyện gì khác nữa. Nhưng Kim Phượng cũng đang tích lũy từng tháng từng ngày, từng giọt từng giọt thấm thấu vào cuộc sống sinh hoạt của Hoàng đế, dần dần có được cảm giác tồn tại. Điều này làm cho bà thật sự kinh tâm.

Đó không chỉ bởi vì Kim Phượng là con gái của Lưu Hiết, mà bởi vì Kim Phượng là một người làm cho bà hoàn toàn không thể nắm bắt được. Vào những lúc người sắp quên lãng nàng, nàng luôn làm cho người giặt mình kinh sợ hiểu ra, kỳ thật nàng vẫn luôn ở đây.

“Nghe nói dạo này Hoàng đế thường xuyên đến cung của ngươi? Thậm chí còn chuyên cần hơn cả đến thỉnh an ai gia nữa?” Thái hậu nương nương rốt cuộc kềm nén không được, quăng xuống lời nói ngay trước mặt Kim Phượng.

Kim Phượng giặt mình, cảm thấy lời nói của Thái hậu có ý muốn khởi binh hỏi tội.

“Dạ đâu có. Hoàng thượng chỉ vì thích món hạt dưa do nội cung thần thiếp xào chế, ngẫu nhiên đến đòi một chút thôi.”

Thái hậu nheo mắt suy nghĩ: “Là vậy ư. Nếu hoàng thượng đã thích hạt dưa ở chỗ ngươi, ngươi thường xuyên làm thêm một chút dâng đến nội cung của ngài là được rồi. Đừng để đường đường là thiên tử mà phải tự mình đến nội cung của người đòi hỏi, còn ra thể thống gì?”

Kim Phượng hiểu, ý bà muốn nàng phải cách xa hoàng đế một chút.

Có lẽ chuyện “Tam Nguyên diên thọ tham tán thư” lần trước đã hù thái hậu sợ rồi.

Kim Phượng suy nghĩ một chút, cũng chỉ có thể đáp lại một câu: “Vâng.”

“Hoàng hậu, ngươi đã mười ba tuổi rồi đúng không?”

“Gần mười bốn rồi ạ.”

“Đúng vậy, hoàng đế cũng đã mười lăm tuổi.” Thái hậu nương nương cảm thán.

“Hoàng hậu, trong hậu cung này, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ đều cực kỳ phức tạp. Một mình ai gia, có khi cũng cảm thấy thật sự phải cố gắng hết sức.”

“Thái hậu, không phải còn có Từ thái phi đó sao?”

“Từ thái phi, việc dạy bảo con trai đã đủ dành hết thời gian lẫn sự quan tâm của muội ấy rồi, làm sao còn có thể giúp ai gia được?”

Kim Phượng nhú mày, rốt cuộc là thái hậu có ý gì đây?

Tại sao cứ phải nói những lời trong thoại có thoại (câu nói có chứa hàm ý khác) như vậy nhỉ. Nàng mới mười bốn tuổi thôi, chứ có phải là bốn mươi bốn tuổi đâu. Cứ bắt nàng phải đoán tâm tư, nàng sẽ già đi rất nhanh cho xem.

Kim Phượng suy nghĩ hồi lâu mà vẫn không hiểu, đành phải thử dò xét, hỏi: “Thái hậu có cần tìm Hoa thái y khám thử không. Hình như ông ấy có rất nhiều kiến thức về phượng diện dưỡng sinh.”

Thái hậu ho nhẹ một tiếng: “Hoàng hậu à, vì sao ngươi lại không hiểu cho tâm tư cho ai gia vậy?”

Ta cũng đâu phải là con giun ở trong bụng ngài...

“Thần thiếp ngu dốt...”

“Ai gia cũng cảm thấy ngươi quả thật có hơi ngu dốt. Ai, kêu ai gia làm thế nào yên tâm giao hoàng thượng cho ngươi đây?”

“...” Kim Phượng cúi đầu.

“Thế này đi, bắt đầu từ ngày mai, người cứ tới đây theo ai gia học một chút phương pháp quản lý hậu cung. Về phía hoàng thượng, kêu ngài không cần đến Hương La Điện tìm người, cứ trực tiếp đến đây là được. Bên chỗ Ngụy Thái phó, người cũng không cần đến đó nữa. Thân là hoàng hậu, phải học nhiều một chút đạo làm hoàng hậu mới là quan trọng nhất.”

“Thái hậu...”

Thái hậu vuốt ngực, thần sắc mệt mỏi ho lên hai tiếng: “Thế nào, người không muốn?”

Kim Phượng đã nhận ra, không muốn, chính là bất hiếu.

“Thần thiếp xin vâng.”

Kim Phượng không muốn. Nhưng Kim Phượng không dám nghịch lại ý tứ của thái hậu, đành phải từ biệt Ngụy lão sư đáng kính, nhảy sang làm học trò của thái hậu lão sư.

Kim Phượng còn tưởng rằng, cho dù không theo bọn Đoàn Vân Chương và Đoàn Vân Trọng lên lớp, ngẫu nhiên cũng có thể nhìn thấy Ngụy Thái phó trong cung, có vấn đề gì cũng có thể hỏi được.

Nhưng Kim Phượng lại không ngờ, chưa đầy một tháng, Ngụy thái phó liền bị tước chức thái phó, đuổi ra khỏi cung.

12. Chương 12: Một Ngày Làm Thầy, Cả Đời Làm Thầy

Nguyên do chuyện này, là vì Ngụy thái phó đã đắc tội với Uy Quốc công, Quốc trưởng đại nhân Lưu Hiết.

Mấy ngày trước ở trong triều, Uy Quốc công phát biểu thao thao bất tuyệt, lưu loát gần một ngàn chữ. Tổng thể ý tứ chính là: Quốc gia hiện tại có tiền, nhân dân hiện tại giàu có, muốn tăng thêm một phần thuế, nhất là ở địa phương Giang Nam một đời giàu có và đông đúc. Mỗi năm, hộ nào vượt qua mười hai người, lại phải tăng thêm một phần thuế.

Tăng thuế, dùng để làm gì? Dùng để mở rộng trang bị quân sự.

Chuyện tăng thuế này, từ xưa đến nay đều bị sử gia căm thù đến tận xương tủy, dân chúng mắng nhiếc không ngừng. Mà người làm thần tử lại dám tâu lên thỉnh cầu tăng thuế, ở trong triều cũng là chưa từng có.

Cuộc sống dân chúng khó khăn, vất vả lắm những năm gần đây mới trôi qua khá hơn một chút, lại muốn tăng thuế, còn là vì đánh trận mà chinh phạt thuế. Chuyện này, từ lý do cho đến mục đích, đều khó làm cho kẻ dưới phục tùng.

Nhưng chính sách tăng thu nhập thuế khóa lại nhanh chóng được phổ biến từ trung ương cho đến địa phương. Không vì cái gì khác, đơn giản là vì chính sách này do Uy Quốc công đích thân định ra.

Thái hậu nương nương cùng hoàng thượng mặc dù đều không đồng ý việc tăng thuế vào lúc này, nhưng cũng không thể tránh được.

Mấy ngày sau, Ngụy Thái phó tại Thượng Thư Phòng đứng lúc giảng đến vấn đề thu thuế, nhin không được liền đá đến tình hình chính trị đương thời. Trong lúc nói năng kích động, ngay cả nhĩ nhận cũng không để ý, trực tiếp hỏi thăm đến lệnh đường của hoàng hậu Uy quốc công.

Chuyện này, một chữ cũng không lọt, truyền thẳng đến tai Uy Quốc công.

Vì vậy, ngay hôm sau, Uy Quốc công liền xin Hoàng thượng hạ chỉ, miễn chức Thái phó của Ngụy Hương Châu, cùng lệnh vĩnh viễn không thể vào cung.

Đoàn Vân Chương cố ý đè bản tấu phỏng tay ấy ở dưới cùng, nhưng rốt cuộc vẫn phải cầm lên định đoạt. Thái hậu nương nương mặc dù buông rèm chấp chính, nhưng chuyện trên triều chính bà cũng rất khó quyết định.

Đoàn Vân Chương trái lo phải nghĩ, đành phải quay sang nói với nội thị thân cận Tiểu Tôn Tử: “Tuyên Long Nguyệt Vương gia vào cung!”

Long Nguyệt Vương gia Đoàn Long Nguyệt thật ra cũng có phong hào, là Thích Vương. Nhưng cái chữ “Thích” kia mọi người không quen gọi cũng không thích viết. Thích Vương liền bị gọi thành Long Nguyệt Vương gia. Đoàn Long Nguyệt làm vương gia nhân tử quả là danh xứng với thực. Ở Giang Nam, ông ở một lần liền ở đến nửa năm. Ba ngày trước mới trở lại kinh thành. Sau khi hồi kinh, cũng không tiến cung thỉnh an thái hậu cùng hoàng đế, mà vui đùa vào ngủ say. Ngủ một giấc là ba ngày ba đêm chưa dậy.

Tiểu Tôn Tử công công mạo hiểm tính mạng, đơn giản chỉ cần lôi được Đoàn Long Nguyệt ra khỏi giường, thừa dịp ông còn mơ màng màng dứt cho vài ngụm cơm rồi nhét ngay vào trong kiệu, khiêng thẳng vào cung.

Cổ kiệu được khiêng đến cửa Hiên La Điện, Đoàn Long Nguyệt mới tỉnh táo vài phần, cầm theo cây quạt đẩy màn kiệu ra, liền gặp ngay hoàng chất nhà mình đang đi tới đi lui trong đại điện, trông dáng vẻ vô cùng phiền nhiễu.

Đoàn Long Nguyệt trừng to đôi mắt, từ trong kiệu chui ra, đi thẳng về phía hoàng thượng rồi nhào tới, ôm chầm lấy hân.

“A ơ ơ, hoàng chất của ta, sao nửa năm không gặp, ngài đã cao lớn thế này rồi ơ!” Đoàn Long Nguyệt cảm động rơi ra một giọt lệ nóng.

Đoàn Vân Chương không chịu nổi bèn đẩy nét mặt già nua của Đoàn Long Nguyệt sang một bên: “Hoàng thúc, trăm tuyên ngài tới là có chuyện đứng đắn muốn cùng hoàng thúc thương lượng!”

“Chuyện đứng đắn?” Đoàn Long Nguyệt quái lạ, “Chẳng lẽ ngài muốn nạp phi? Chuyện này không được nha, ngài đã bao nhiêu tuổi đầu, phải hiểu rằng nước chảy chậm mới có thể chảy lâu bền...”

“Hoàng thúc!” Đoàn Vân Chương vỗ bàn.

Đoàn Long Nguyệt im bật.

“A ơ ơ, hoàng chất đã trưởng thành rồi. Ngài nói đi, nói đi.”

Đoàn Vân Chương thở dài. Với hân, Đoàn Long Nguyệt vừa là cha vừa là bạn. Có điều, cha lại không tròn trách nhiệm làm cha, bạn cũng chỉ là bạn bè ăn chơi mà thôi. Nhưng mỗi khi đụng phải đại sự, hân thật không biết, ngoài Đoàn Long Nguyệt ra còn có thể tìm ai thương lượng.

Mọi người nói, năm đó phụ hoàng của hân ở trong nhóm hoàng tử có thể trở hết tài năng, vinh dự trèo lên đại bảo, Đoàn Long Nguyệt cũng bỏ không ít công sức. Hân thật sự nhìn không ra, lời đồn đãi này có chỗ nào đáng tin hay không.

Vì vậy, Đoàn Vân Chương thở dài thật sâu.

“Hoàng thúc, thúc có biết chuyện Uy Quốc công thỉnh tấu bãi nhiệm Ngụy thái phó không?”

“Chuyện này a, lúc thần mới vừa trở lại kinh thành cũng có nghe nói.” Đoàn Long Nguyệt vò đầu.

“Hoàng thúc nghĩ như thế nào?”

Đoàn Long Nguyệt vô cùng ngạc nhiên nhìn lại hân: “Thần nghĩ như thế nào, không quan trọng, mà ngay cả hoàng thượng ngài nghĩ như thế nào... nói bất kính một chút, cũng không quá quan trọng. Nếu Uy Quốc công đã thỉnh chỉ, vậy dĩ nhiên là phải làm được. Chuyện tăng thuế, chẳng phải cũng đã được định đoạt như vậy hay sao?”

Đoàn Vân Chương vội la lên: “Hoàng thúc, trăm đương nhiên biết rõ chuyện này đã ở thế phải làm. Trăm muốn hỏi khanh, có thể cứu vãn chút nào hay không?”

Đoàn Long Nguyệt không lập tức trả lời, mà nhìn Đoàn Vân Chương một cái thật sâu, mới nói: “Hoàng thượng, Ngụy Thái phó tuổi cũng đã cao. Huống chi, cây thước của lão cứ một mực cầu nhàu, lúc ta còn nhỏ cũng đã chịu không ít thiệt thòi. Hiện tại thước đã đổi thành kim thước, có lẽ càng khó ứng phó. Hoàng thượng, cứ vậy để Ngụy Thái phó lui đi, thưởng thêm chút ít tiền bạc là được rồi.”

“Vậy nếu như, trẫm không muốn để Ngụy thái phó lui đi thì sao?”

Đoàn Long Nguyệt trợn mí mắt lên. “Hoàng thượng, ngài là hoàng thượng mà. Ngài nói cái gì thì chính là cái đó thôi.”

Đoàn Vân Chương mặt rồng giận dữ: “Hoàng thúc! Trẫm chỉ muốn thúc nói ra một câu thật lòng, có cần phải khó đến mức như vậy không?”

“...” Đoàn Long Nguyệt trầm ngâm không nói.

“Hoàng thúc!”

“Hoàng thượng, thần cho rằng, ngài không có mấy cảm tình với Ngụy thái phó!”

Đoàn Vân Chương sững sờ, lại nói: “Trẫm, đối với rất nhiều giải thích của Ngụy Thái phó, cũng không ủng hộ. Nhưng trẫm vẫn cảm thấy, Ngụy Thái phó là một lão sư tốt, không nên bị đối đãi như vậy. Nhưng cả triều văn võ, rõ ràng không có một người nào, không có một người nào có thể đứng ra nói giúp một câu cho Ngụy Thái phó!”

“Hoàng thượng, không phải ngài cũng không đứng ra sao?” Đoàn Long Nguyệt nhắc nhở hần.

“Trẫm...”

“Hoàng thượng, có thật là ngài muốn giữ Ngụy Thái phó ở lại?”

“Điều đó đương nhiên!”

“Hoàng thượng, ngài đã quên mất một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Trong hậu cung của ngài, vị tiểu nương nương ở Hương La Điện kia, chính là con gái ruột của Uy quốc công. Để nàng đi mở lời, chẳng phải là tốt hơn sao?”

Đoàn Vân Chương rung mình, rồi lại mừng rỡ. Sao hần có thể quên mất chuyện này nhỉ?

“Hoàng thúc, không hổ là hoàng thúc a!” Đoàn Vân Chương kích động nhắc chân, đi thẳng đến Hương La Điện.

“A ơ ơ, hoàng chất, thần vẫn luôn cảm thấy, lúc này mà đối đầu với Uy Quốc công là việc làm chẳng khôn ngoan chút nào đâu...” Lời nói của Đoàn Long Nguyệt còn chưa dứt, bóng dáng Đoàn Vân Chương đã biến mất khỏi Hiên La Điện.

Đoàn Long Nguyệt còn lại một mình, thở dài. Quả là ghé con mới để không sợ cọp a.

Tuổi trẻ thật tốt.

Lại nói, Long Nguyệt Vương gia ông vẫn chưa tới bốn mươi tuổi, tháng trước đã bắt đầu xuất hiện nếp nhăn, chuyện này chẳng hay ho chút nào.

Long Nguyệt Vương gia vẫn về cây quạt, nhảy vào cổ kiệu lúc này rồi nói với kiệu phu: “Đem bản vương gia còn nguyên vẹn, khiêng trở về giường ở vương phủ đi.”

Trở về ngủ bù trước đã.

Đoàn Vân Chương vội vội vàng vàng đi thẳng đến Hương La Điện, cảm giác như Kim Phượng chính là con đường tươi sáng hần tìm thấy được trong bóng tối.

Nội thị ngoài cửa điện lấy hơi báo một tiếng: “Hoàng thượng giá đáo!”

Liên nghe trong Hương La Điện thành thịch rộn ràng một trận, giữa lúc hỗn tạp còn vang lên tiếng kinh hô của Hoàng hậu nương nương: “Thu hết hạt dưa lại! A, hạch đào, còn hạch đào nữa!”

Đoàn Vân Chương nén cười, bước vào.

“Dạo này Hoàng hậu sống thật thoải mái a.”

Trên môi Kim Phượng còn dính nửa mảnh vỏ hạt dưa, cười dài đi tới: “Thần thiếp xin thỉnh an Hoàng thượng.”

“Hoàng hậu, trăm cảm thấy nàng hôm nay, đặc biệt quyến rũ.” Thậm chí ngay cả vỏ hạt dưa cũng rất động lòng người.

Kim Phượng nghe vậy liền thu hồi nụ cười, lùi lại hai bước.

“Hoàng thượng, hạt dưa quả hạch trong cung của thần thiếp, hôm qua vừa mới đưa một bao đến Hiên La Điện, phần còn dư lại cũng đã ăn hết cả rồi.”

Đoàn Vân Chương cười: “Hoàng hậu, trăm đến thăm nàng một chút, không phải đến đòi đồ ăn.”

Kim Phượng lạnh lùng nhìn hắn: “Hoàng thượng có chuyện gì quan trọng?”

‘Thăm nàng một chút’? Lần trước Đoàn Vân Chương còn nói, ta tới Hương La Điện đương nhiên là vì muốn ăn hạt dưa, chẳng lẽ lại vì nhìn Hắc Bàn người à?

Nam nhân đều rất hay thay đổi...

Đoàn Vân Chương chỉ chỉ bên môi: “Hoàng hậu, vỏ hạt dưa dính trên miệng kìa.”

“...” Tổ Phương vội vàng đi lên thanh lý tội chứng vừa rồi còn chưa thanh lý kịp. Hoàng hậu nương nương rất chặt vật.

“Hoàng hậu, hôm nay trăm đến đây là có chuyện cần thương lượng với nàng.”

“Hoàng thượng xin cứ nói.” Kim Phượng cười nịnh nọt.

“Chuyện Uy Quốc công thỉnh chỉ bãi nhiệm Ngụy Thái phó, nàng cũng đã biết?”

Sắc mặt Kim Phượng buồn bã. Nàng đương nhiên biết rõ, nhưng biết rõ thì có thể thế nào.

“Hoàng hậu luôn luôn là học trò đắc ý của Ngụy thái phó. Nếu Uy Quốc công đã là phụ thân của hoàng hậu, hoàng hậu cũng nên đến khuyên giải Uy Quốc công từ bỏ suy nghĩ bãi nhiệm Ngụy thái phó?”

Kim Phượng nhìn vẻ mặt của Đoàn Vân Chương, giống như con chim sẻ ngoài cửa sổ bỗng dưng thoát thai thành phượng hoàng.

“Hoàng thượng, ngài tính kêu thần thiếp đi khuyên Uy Quốc công, từ bỏ suy nghĩ bãi nhiệm Ngụy thái phó?” Kim Phượng cẩn thận hỏi lại.

Đương nhiên là Đoàn Vân Chương gật đầu.

Hàm răng Kim Phượng ngứa ngáy.

Lần trước bắt nàng đi đổi chủ ý của Thái hậu, lần này lại bắt nàng đi đổi chủ ý của cha nàng. Hắn tưởng nàng là ai? Là Dương Ngọc Hoàn hay Triệu Phi Yến đây?

“Ngài cảm thấy, thần thiếp đi khuyên, Uy Quốc công sẽ nghe sao?”

Đoàn Vân Chương khẩn thiết cầm hai tay Kim Phượng: “Trăm tin tưởng nàng, nhất định sẽ có biện pháp.”

“...”

Kim Phượng muốn cầm hạt dưa đập chết người này.

Nhưng vẻ mặt Kim Phượng vẫn luôn tỉnh táo thông dong.

Vì vậy, lúc này nàng cũng liền tỉnh táo thông dong hít sâu một hơi, nói: “Hoàng thượng, thần thiếp không muốn.”

13. Chương 13: Cọc Con Mới Sinh Bị Bò Khi Dễ

Đoàn Vân Chương cho rằng mình nghe lầm.

Tựa như hắn không thể tin được, văn võ toàn triều không ai có thể dũng cảm đứng ra phản kháng Uy Quốc công vậy, hắn cũng không tin, hoàng hậu Tiểu Hắc Bàn lại có một ngày dám can đảm ở trước mặt hắn phản kháng hắn.

Đương nhiên, chuyện hồi chạy ba vòng công thành không nên tính tới. Con thỏ nóng nảy còn biết cắn người nữa là.

Hoàng đế bệ hạ chấn kinh vô cùng.

“Người lặp lại lần nữa?”

“Thần thiếp nói, thần thiếp không muốn.” Kim Phượng nhấn mạnh từng chữ rõ ràng, trầm bổng du dương nhấn nhá đều vô cùng đúng chỗ.

“Là không muốn, hay là không dám?” Đoàn Vân Chương cười lạnh.

“Bởi vì không dám, cho nên không muốn. Hoàng thượng, đó là lưỡi dao, ngài muốn thần thiếp bịt mắt đâm vào sao?”

“Ông ấy là cha ruột của người.”

“Thần thiếp đời này chỉ gặp ông ấy có một lần.” Kim Phượng thở dài. “Kỳ thật, để Ngụy thái phó cáo lão hồi hương, cũng chưa hẳn đã là chuyện không tốt.”

Đoàn Vân Chương vô cùng đau xót nhìn nàng: “Ngay cả người cũng nói như vậy.”

“Hoàng hậu, trầm biết rõ Uy Quốc công chưa chắc sẽ nghe lời của nàng. Nhưng mà, tối thiểu thì nàng cũng nên đi thử một chút chứ.”

“Chuyện đã biết rõ là không có kết quả, tại sao phải đi thử?” Hoàng hậu Lưu Hắc Bàn ở trong mắt cha ruột Uy Quốc công, cùng lắm cũng chỉ là một hòn sỏi mà thôi.

“Nàng thật sự không đi?” Đoàn Vân Chương cắn răng.

“Không đi.” Kim Phượng kính cẩn ngoảnh ngoãn cúi đầu, trong miệng lại đại nghịch bất đạo kháng chỉ.

“Hoàng thượng, trừ phi ngài dùng thân phận hoàng thượng, mệnh lệnh thần thiếp đi.”

Đoàn Vân Chương im lặng không nói. Hắn cũng không muốn dùng thân phận hoàng thượng để mệnh lệnh Kim Phượng đi làm chuyện này. Huống chi như vậy, cũng sẽ không có ý nghĩa.

“Thì ra, thiên hạ này thật sự đã không phải là thiên hạ của Đoàn gia ta nữa, mà là thiên hạ của Lưu gia các người.” Đoàn Vân Chương lạnh lùng nhìn Kim Phượng chằm chằm.

“Tốt, người không đi, trầm tự mình đi.”

“Hoàng thượng...” Kim Phượng hơi run rẩy.

Đoàn Vân Chương cũng không thèm nhìn nàng một cái, xoay người tra khỏi cửa chính Hương La Điện.

Trong khoảnh khắc đó, Kim Phượng có một loại cảm giác, tựa hồ hắn ra khỏi cửa này, sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Kỳ thật, Đoàn Vân Chương nói không sai. Vì Ngụy Thái phó, tối thiểu cũng cần phải thử một chút, nhưng nàng không dám. Trước mặt Lưu Hiết, nàng là người nhỏ bé, lời nhẹ cỡ nào. Cho dù có đi khuyên, Lưu Hiết cũng sẽ cười.

Hoàng hậu như nàng, bất luận là ở trong mắt Lưu Hiết hay trong mắt thái hậu, đều chẳng là gì cả. Cũng chỉ có Đoàn Vân Chương mới coi nàng là thứ gì đó thôi.

Kim Phượng đứng trong chánh điện hồi lâu.

“Nương nương?” Tổ Phượng lo lắng gọi nàng.

Kim Phượng xoay mặt lại, cười: “Có thể lấy hạt dưa ra được rồi.”

Hoàng đế bệ hạ đích thân đến phủ Uy Quốc công, đây là phá lệ.

Nếu đổi lại là gia đình thần tử khác, nhất định cả nhà sẽ ra nghênh đón, tỏ vẻ thật hãnh diện vẻ vang cho kẻ hèn này. Nhưng Uy Quốc Công lại không phải vậy. Đoàn Vân Chương dẫn Tiểu Tôn Tử đến phủ Uy Quốc Công, nhưng lại không có một ai đi ra chào đón.

Từ đầu đến cuối đều do người hầu dẫn đường đến ngồi trong phòng khách, phụng trà. Một lát sau, quản gia bước đến thưa: “Hoàng thượng, công gia nhà thần đang đánh cờ với Lục phu nhân ở Phong Thiền Viện. Xin mời Hoàng thượng đi theo thần.”

Tiểu Tôn Tử đang định trở mặt tại chỗ. Cho tới bây giờ, chỉ có thần tử yết kiến hoàng thượng, có lý nào hoàng thượng lại phải đi gặp thần tử chứ?

Đoàn Vân Chương cố nén tức giận, ngăn cản Tiểu Tôn Tử.

Làm hoàng đế như hần, thật chẳng thú vị chút nào.

Mười hai tuổi hần lập hậu, tân nương từ mỹ nhân Bạch Ngọc biến thành Kim Phượng đen mập. Từ đó hần liền hiểu, vị hoàng đế như hần, phải dựa vào Uy Quốc Công mới có thể trưởng thành khỏe mạnh được.

Mẫu hậu cùng hoàng thúc đều dạy hần phải nhẫn. Nhưng nếu cứ nhẫn lại nhẫn hết cả đời, thì phải làm thế nào bây giờ?

Vừa vào cửa viện liền gặp Uy Quốc công Lưu Hiết đang ngồi dưới một lùm trúc ảnh, cùng Lục phu nhân Thanh Linh thưởng trà, đánh cờ. Bàn cờ khắc trên một hòn đá Thái Hồ khổng lồ, viền kim tuyến, phong nhã cực kỳ, cũng xa hoa cực kỳ.

Lục phu nhân được thị nữ đỡ dậy, chậm rãi hành lễ với Đoàn Vân Chương. Lưu Hiết liền khoát tay. “Sức khỏe nàng không tốt, không cần phải giữ lễ tiết. Hoàng thượng đã đích thân đến, tự nhiên cũng sẽ không chú ý đến những quy củ này.”

Về phần Lưu Hiết, ngay cả mí mắt cũng chưa từng nhúc nhích.

Lục phu nhân yên lặng lui xuống. Lưu Hiết dọn sạch khay cờ, cười nói với Đoàn Vân Chương: “Hoàng thượng, có hứng thú cùng thần đánh một ván cờ không?”

Bàn tay Đoàn Vân Chương ở trong tay áo nắm chặt thành quyền, lại từ từ buông ra.

“Viện của Uy Quốc công thiết kế quả thật lịch sự tao nhã. Tốt, trăm lần cùng Uy Quốc công đánh một ván!” Hần vung áo choàng lên, ngồi xuống đối diện Lưu Hiết.

Lưu Hiết khẽ mỉm cười. Tiểu hoàng đế này bị mình áp chế như thế, không chỉ có thể bình tĩnh ứng đối, lại còn mang ra một phần dáng vẻ hoàng đế.

Thật không dễ dàng.

“Này Quốc công, trăm chấp quân đen, Khanh chấp quân trắng, thế nào?” Đoàn Vân Chương nắm một quân cờ đen, cũng không đợi Lưu Hiết trả lời, lập tức muốn hạ cờ.

Xoát một tiếng, quạt giấy trong tay Lưu Hiết mở ra, đệm ở ngay dưới tay Đoàn Vân Chương đang muốn hạ cờ.

“Hoàng thượng, vì sao ngài chấp quân đen, còn thần chấp quân trắng đây?”

“Trăm là thiên tử, đương nhiên muốn được ưu tiên.” Đoàn Vân Chương quay qua cười một tiếng. (Trong cờ vậy, ai chấp cờ đen sẽ được đánh trước)

Lưu Hiết không lập tức trả lời, mà trầm tĩnh đánh giá Đoàn Vân Chương hồi lâu.

Lòng bàn tay Đoàn Vân Chương dần dần đã ướt đầm mồ hôi.

Một hồi lâu, Lưu Hiết cười ha hả, thu hồi quạt giấy: “Hoàng thượng, thần biết rõ, hôm nay ngài tới chơi là có chuyện muốn thương lượng.”

“Này Quốc công liệu sự như thần.” Đoàn Vân Chương rũ mắt.

“Hoàng thượng, nếu như ván cờ này người có thể thắng thần. Thần sẽ đáp ứng chuyện hoàng thượng đang suy nghĩ trong lòng, thế nào?”

Đoàn Vân Chương mừng rỡ trong lòng, nhưng vẫn cố gắng ức chế không hiện rõ ra mặt. Nội tâm phản phục một hồi, cuối cùng nhịn không được, hỏi: “Thật ư?”

Lưu Hiết gấp quạt lại. “Dạ thật.” Hắn lạnh nhạt giương mắt. “Mời Hoàng thượng hạ cờ trước.”

Về mặt Đoàn Vân Chương khê biến, qua hồi lâu mới chậm rãi hạ quân cờ đầu tiên xuống góc phải bàn cờ.

Quyền ưu tiên hạ cờ trước, không phải hẳn dùng thân phận thiên tử ép Lưu Hiết mà lấy được, mà quyền ưu tiên này là Lưu Hiết tặng cho hắn.

Lưu Hiết khê neho mắt, vừa lưu ý đánh cờ, lại vừa để ý quan sát thiếu niên thiên tử trước mặt.

Điệu bộ cử chỉ của tiểu hoàng đế rất có phong thái trầm ổn. Ở tuổi của hắn mà nói, đã là vô cùng hiếm có. Nhưng nếu nói là phong phạm vương giả thì hắn còn chưa đủ.

Đoàn Vân Chương, dù sao vẫn còn quá non.

Khóe môi Lưu Hiết kéo ra một nụ cười.

Mảnh hồ quá bữa bãi, mèo con quá gãy yếu, so với hai loại trên thì chơi với cọp con mới sinh có phần thú vị hơn. Uy Quốc công động tâm, muốn cùng tiểu hoàng đế chơi ván cờ này thật tốt.

Ván cờ đánh được hơn phân nửa, Lục phu nhân cũng tới thay trà mấy lần. Đoàn Vân Chương càng đánh càng hưng phấn. Trong cung, thái hậu nương nương cùng Từ thái phi chẳng bao giờ chơi cờ với hắn; Đoàn Long Nguyệt lại không có thời gian; Đoàn Vân Trọng là một người không có tính nhẫn nại, ngồi không yên; Về phần Kim Phụng, căn bản chính là ả kỳ manh. Tay chân hắn ngứa ngáy, cũng đành phải cùng tiểu thái giám vui đùa một chút. Đáng tiếc, lực cờ của tiểu thái giám quá kém, chơi cũng chẳng thấy có ý nghĩa.

Đánh cờ cùng Lưu Hiết, cứ cảm thấy tâm tư của đối phương nông sâu khó dò, nhưng mỗi chiêu mỗi thức đánh xuống, lại cảm thấy chẳng hơn kém mình bao nhiêu. Đoàn Vân Chương bị khiêu khích càng đánh càng hăng, hai mắt đều tỏa hào quang. Hắn đi từng bước từng bước, đánh đâu chắc đó, rõ ràng đã dần dần chiếm được ưu thế. Còn Lưu Hiết, mặc dù tạm rơi vào thế hạ phong nhưng vẫn như cũ, không nhanh không chậm.

“Này Quốc công, lại mất thêm ba quân rồi.” Đoàn Vân Chương mỉm cười, cảm thấy lần này có thể bảo vệ được Ngự Thái phó rồi.

Lưu Hiết hấp háy mí mắt: “Hoàng thượng, cờ phong của ngài quá mực mạnh mẽ! Chỉ là còn thiếu một chút hậu chước.”

Đoàn Vân Chương nói: “Này Quốc Công, trên bàn cờ phải đánh đâu chắc đó mới thật bản lĩnh.”

Lưu Hiết khê nhướn mày.

“Này Quốc công, nếu khanh đã liệu sự như thần, cũng nên đoán được hôm nay trẫm đến, là vì chuyện gì.”

“Hoàng thượng, chuyện này, không ngại chờ ván cờ kết thúc rồi bàn cũng chưa muộn.”

“Này quốc công, trẫm biết rõ, trong lòng khanh đã có dự liệu.”

Lưu Hiết lẳng lẳng nhìn hắn một hồi, thở dài một hơi, quân cờ trong tay sắp hạ xuống lại phải thu hồi. “Hoàng thượng có biết, hôm nay Ngự Hương Châu đại nhân đã dâng tấu, yêu cầu cáo lão hồi hương?”

“Cái gì?” Đoàn Vân Chương cả kinh, quân cờ đen trong tay rơi xuống đất.

“Ngụy đại nhân năm nay đã sáu mươi tám tuổi, sức khỏe yếu kém lâu năm. Cường cầu ông tiếp tục vì nước hiến thân, không khỏi bất công với ông. Thần đã tự tiện chủ trương, chuẩn tầu cho Ngụy đại nhân. Hôm nay, cả nhà Ngụy đại nhân có lẽ đã thu dọn xong hành trang, chuẩn bị lên đường.”

“Người... người nói cái gì?” Đoàn Văn Chương kích động, trừng mắt nhìn ông.

Đây... chính là hậu chước?

“Này Quốc công, vừa rồi khanh hứa với trẫm, thắng được ván cờ này sẽ đồng ý với suy nghĩ trong lòng của trẫm. Chẳng lẽ, khanh muốn lật lọng sao?”

Lưu Hiết ung dung nói: “Thần đã đáp ứng. Nhưng Ngụy Hương Châu đại nhân đã tự mình xin được cáo lão từ quan, thần cũng không có cách nào ngăn cản.”

Đoàn Văn Chương giật mình, thế nhưng lại tìm không được lời nào để phản bác lại ông.

“Về phần ván cờ này...” Lưu Hiết đảo mắt nhìn sắc mặt Đoàn Văn Chương một lượt, rồi cúi đầu đặt xuống bàn cờ một quân cờ trắng.

“Quân cờ còn chưa hạ xong, ai thắng ai thua, cũng khó định luận.”

Đoàn Văn Chương theo bàn tay ông nhìn xuống bàn cờ, bỗng dưng phát giác bố cục phía sau mình rõ ràng ổn thủ ổn công, lại bị một quân cờ trắng của ông vừa rồi làm cho hoàn toàn nhiễu loạn. Mười mấy quân cờ đen phía sau, toàn bộ đều bị phá hỏng.

Đại cục đã định.

Đây, cũng là hậu chước.

Đoàn Văn Chương dờ dẫm nhìn chằm chằm vào ván cờ, muốn đào ra dấu vết dối trá của Lưu Hiết. Lưu Hiết bật cười thành tiếng, nhẹ nhàng gõ xuống khay cờ.

“Hoàng thượng, ván này, kết thúc rồi.”

Chơi với nghé con không sợ hổ có gì hay đâu, cộp con mới sinh tự cho rằng mình thông minh, mới thật là thú vị.

14. Chương 14: Ân Tình Đế Vương Thay Đổi Sớm Chiều

Ngụy thái phó đi rồi.

Ngụy thái phó để lại cho hoàng đế một phong thư. Hoàng đế nhìn cũng không nhìn, liền ném đi.

Kim Phượng nghe nói, liền quanh co thông qua Tổ Phương tìm đến nội thị cận thân của hoàng thượng Tiểu Tôn Tử, từ trong góc Hiên La Điện tìm được lá thư. Kim Phượng cũng không mở ra xem, nàng chỉ muốn giữ lại.

Hoàng thượng nhốt mình trong tấm điện ba ngày ba đêm, không vào triều cũng không xem tấu chương, thậm chí cũng không đến thỉnh an Thái hậu. Theo Tiểu Tôn Tử nói, ba ngày ba đêm này, hoàng đế cứ cúi đầu nhìn chằm chằm vào một bàn cờ trẫm tư suy nghĩ, không ăn cũng không uống.

Đến ngày thứ tư, thái hậu nương nương triệu tập tất cả nương nương công chúa, vương gia hoàng tử trong cung, quỳ trước cửa đại điện Hiên La.

“Hoàng thượng, ngài muốn làm gì, ai gia đều sẽ chiều theo ý ngài. Ngài không thể giày vò bản thân mình như vậy! Ngài... ngài đang chủ tâm làm ầu hậu không được sống yên sao!” Thái hậu nương nương rơi lệ ướt cả vạt áo trước.

“Ta nói hoàng chất a, đời người làm gì có khó khăn nào không thể vượt qua?” Long Nguyệt Vương gia tận tình khuyên bảo.

“Hoàng thượng, ngay cả thần thiếp không phải thân mẫu của ngài cũng không thể chịu được. Cho dù ngài không nghĩ mình cũng phải vì lễ dân bách tính, vì mẫu hậu của ngài mà ngấm lại a!” Từ thái phi liên tục vỗ ngực.

“Hoàng thượng... Cái này, hạt dưa ngũ vị hương mới ra lò, có muốn ném thử hay không?” Hoàng hậu nương nương cũng đành phải ra mặt nói vào một câu.

Tất cả mọi người đều nhìn nàng như nhìn một con ốc.

Thế nhưng cửa điện Hiên La lại phản phát một tiếng, mở ra.

Đoàn Vân Chương âm trầm đứng ở cửa.

“Mẫu hậu, hoàng nhi để người phải bận tâm, hoàng nhi biết lỗi.” Hắc quỷ xuống trước mặt thái hậu.

“Hoàng thúc, lời thúc dạy bảo rất có lý.” Hắc hướng về phía Đoàn Long Nguyệt, xá một cái.

“Từ thái phi, đa tạ nhắc nhở.” Hắc quay qua Từ thái phi, khẽ gật đầu.

Sau đó, hắc đứng ở trước mặt Kim Phượng. “Cút.”

Bởi vì một tiếng “Cút” này, tất cả mọi người trong hoàng cung đều nhìn nàng với vẻ khinh bỉ.

Kim Phượng ôm bao hạt dưa, chạy trốn chết.

Đoàn Long Nguyệt dùng tay nâng má, nói: “Hoàng thượng, vãn cớ đó, đã ngộ ra chưa?”

“Vãn chưa.”

Đoàn Long Nguyệt cười cười. “Từ từ ngộ đi. Chờ đến khi ngài ngộ ra được, tức là đã trưởng thành.”

Kể từ hôm đó, hoàng đế vốn đã là một ông cụ non lại càng thêm trầm tĩnh. Hoàng đế thiếu vắng nụ cười, nhưng đọc sách luận đạo, cưỡi ngựa bắn cung lại càng thêm để ý.

Thiếu niên mười lăm tuổi, trong lòng đã có thể dung nạp một tòa Thái Sơn.

Kim Phượng núp trong Hương La Điện, vừa cắn hạt dưa vừa bi phần nghĩ, quả nhiên là hồng nhan chưa già ân tình đã đứt. Một khi chuyện ngắn như mộng xuân, ân tình để vương thay đổi sớm chiều, tên tiểu tử này không phải là đồ tốt.

Quan hệ giữa hoàng thượng và hoàng hậu cứ như vậy chìm vào lạnh nhạt. Trước kia hoàng thượng luôn thích tìm cơ hội đến Hương La Điện cắn hạt dưa đập quả hạch đào, thuận tiện tán dóc cùng hoàng hậu nương nương. Còn hôm nay, cho dù có vô tình cùng nhau đi ngang qua bờ Thái Dịch, đôi câu vài lời cũng không có.

Năm qua, xuân đến, cảnh dương nảy lộc, lá liễu ngậm sương. Tất cả đều lặng lẽ thay đổi.

Chuyện lớn đầu năm chính là Nhị điện hạ Đoàn Vân Trọng đã tròn mười lăm tuổi, nên phong vương. Mà phong vương, cũng có nghĩa là phải chuyển ra khỏi hậu cung.

Sau Kinh trập là đến Thanh minh. Bái tế Tiên Hoàng xong, hoàng đế liền hạ chỉ, sắc phong Nhị điện hạ Đoàn Vân Trọng là Lữ Vương, ban thưởng Lữ Vương phủ, mười nội thị, mười cung nữ, xuất cung ngay hôm đó. Hoàng thúc Đoàn Long Nguyệt cũng thu dọn hành trang, chạy đến đất Thục.

Nhóm cung nữ tiến cung vào mười năm trước, vừa vặn đều đến tuổi xuất cung. Cung vua vì vậy lại mở cuộc tuyển chọn cung nữ. Thái hậu nương nương dẫn Từ thái phi cùng Kim Phượng, loay hoay bận rộn không thể tách rời.

Lúc này, hoàng đế chính thức thành người cô đơn.

Có đôi khi, Kim Phượng đi xa xa ngang qua Hiên La Điện, nhìn thấy trào phong ngồi chồm hổm trên góc mái cong màu vàng kim của đại điện, sẽ cảm thấy, hoàng đế cũng giống như một con trào phong đáng thương trên cao kia. (Trào Phong là tên của một trong chín đứa con của rồng, là linh vật thường được chạm khắc trên nóc nhà với ngụ ý chống hỏa hoạn và thị uy kẻ xấu)

Phải chăng mỗi thiếu niên đều phải trải qua một khoảng thời gian cô độc như vậy?

Kim Phượng không rảnh để nghĩ đến những thứ này. Thái hậu đã bắt đầu đối xử với nàng như một nữ quan rồi.

“Hoàng hậu, bỗng lộc tháng này của cung nhân vì sao lại phát muộn mất hai ngày?”

“Hoàng hậu, hai cung nữ Từ thái phi mới tuyển được, vì sao còn chưa tới?”

“Hoàng hậu, hôm qua hoàng thượng gặm xương bị cắn răng, người có biết không?”

“Hoàng hậu, lúc Lưu Vương vào cung đã làm rơi một chiếc ngọc bội đeo bên người, mau chóng tìm về đi.”

“Hoàng hậu, chiếc trâm vàng hôm qua ai gia mang, người có nhớ đã để ở đâu rồi không?”

Kim Phượng khóc không ra nước mắt. Nàng cảm thấy mình gần đây gây đi rất nhiều. Ngày nào cũng phải theo sau cái bóng lắc lư của thái hậu, ngay cả thời gian cắn hạt dưa cũng không có.

Khi cung nhân hồi báo, nói Uy Quốc công phu nhân yết kiến, Kim Phượng đang vênh mông tìm kiếm kim trâm trong hậu cung.

Lúc này Kim Phượng mới nhớ, đã gần hai tháng nay Lưu đại phu nhân không có vào cung, tính thời gian, mấy ngày nay cũng nên tiến cung thăm hỏi rồi. Chỉ vì dạo này nàng quá bận rộn, quên mất tiêu.

Nàng suy tư một chút, cảm thấy thái hậu mặc dù lớn hơn Lưu đại phu nhân, nhưng tìm kim trâm cho thái hậu là chuyện nhỏ, Lưu đại phu nhân đến thăm mới là chuyện lớn. Vì vậy, nàng lệnh cho bọn cung nữ ở lại tiếp tục tìm khắp hậu cung, còn nàng dẫn theo Tố Phượng về Hương La Điện trước.

Vừa gặp mặt, Lưu đại phu nhân đã bắt ngay lấy tay Kim Phượng, lệ nóng doanh tròng.

“Nương nương, hai tháng không gặp, sao nương nương lại gầy đến mức này.”

Kim Phượng sờ sờ khuôn mặt mình, rõ ràng xúc giác có thể cảm thấy xương cốt.

Nàng không khỏi thở dài thật sâu.

“Mẫu thân.”

Lưu đại phu nhân luôn tỏ ra thân thiết với nàng, càng khiến nàng cảm nhận được tình mẫu tử.

Lưu đại phu nhân có chút lo lắng mà nói: “Trải qua mấy ngày nay, nội cung đã xảy ra rất nhiều chuyện. Mấy người chúng ta ở ngoài cung cũng có thể nghe được tin tức. Ta biết rõ, nương nương không dễ dàng.”

Kim Phượng nói: “So với mẫu thân, bản cung đã nhẹ nhàng hơn nhiều.”

Lưu đại phu nhân cười nói: “Đây không phải là đảo lộn lời nói sao. Nương nương phụ trách quản lý cả hậu cung, ta cùng lắm chỉ phụ trách quản lý một cái nhà, làm sao nương nương thoải mái hơn ta được?”

Kim Phượng lẳng lặng nghĩ, ta làm gì được phụ trách quản lý hậu cung, rõ ràng là bị hậu cung phụ trách quản lý...

“Tỷ tỷ vất vả, là quá rõ ràng. Phúc khí của tỷ tỷ, chúng ta hâm mộ còn không kịp đây.” Không biết từ đâu xuất hiện một câu như vậy, âm thanh lại rất dễ nghe.

Kim Phượng ngẩn ngơ, nhắc tới: “Chẳng lẽ Tố Phượng lại tìm con chim biết nói tiếng người nào đó thả trong cung?”

Lưu đại phu nhân che miệng: “Chim gì đâu, là Bạch Ngọc theo ta tiến cung đến thăm nương nương đó.”

Đang khi nói chuyện, một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều từ sau lưng Lưu đại phu nhân uyển chuyển đi ra, chân thành hành lễ với Kim Phượng. Ánh mắt lóng lánh như suối chảy.

Đây là Lưu Bạch Ngọc ư?

Quả nhiên, câu nói ‘gái lớn mười tám thay đổi’ chỉ có thể xác minh trên người mỹ nhân Lưu Bạch Ngọc. Từ tiểu mỹ nhân biến thành đại mỹ nhân, cái này gọi là ‘gái lớn mười tám thay đổi’. Từ tiểu Hắc Bàn biến thành đại Hắc Bàn, mọi người chỉ biết cười hắc hắc nói, không thay đổi chút nào sao.

Lần đầu tiên gặp Lưu Bạch Ngọc, cảm thấy dường như nàng chỉ cười một tiếng, hoa đào đều nở rộ lan tràn khắp núi. Hôm nay gặp lại, cảm thấy giống như mình cũng thành một đóa hoa đào, vui tươi, tìm không ra phương hướng.

“Bạch Ngọc tỷ tỷ sao lại tới đây? Vì sao lại gọi bản cung là tỷ tỷ chứ? Chuyện này bản cung không dám đâu.”

Lưu Bạch Ngọc đi lên kéo tay Kim Phượng, khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn khẽ nhăn một cái: “Tỷ tỷ làm quý nhân rồi, liền quên mất nhiều chuyện. Muội sinh mười một tháng chạp năm Nhâm Thìn, tỷ tỷ sinh mười chín tháng chạp, vừa vặn kém nhau hai ngày.”

“...” Kim Phượng đối với việc Lưu Bạch Ngọc đứng chuẩn trốn mất nói dối, bỗng chốc chẳng biết nói gì. Có điều, nhìn thấy khuôn mặt như ngọc của mỹ nhân hơi mang oán trách, nàng cũng không đành lòng cãi chính.

Sắc đẹp khuynh quốc, quả nhiên là có căn cứ.

“Tỷ tỷ cũng tốt, muội muội cũng được, Bạch Ngọc quả thật trở mã càng ngày càng xinh đẹp. Bản cung vừa rồi nhìn thấy, còn tưởng là thiên tiên hạ phàm nữa chứ.” Kim Phượng nhanh chóng tổ hợp ra những từ khen ngợi thích đáng.

“Đâu bằng tỷ tỷ, nhiều năm không gặp, nghiễm nhiên đã có phong thái hiền hậu một đời.”

Lưu đại phu nhân nói vào: “Ta không biết tỷ muội các con lại có tình cảm tốt như vậy. Mấy tháng nay Bạch Ngọc liên tục cầu xin ta cho đi theo vào cung thăm nương nương. Ta không lay chuyển được nàng, hôm nay mới dẫn nàng tiến cung.”

Vì vậy, Kim Phượng dùng ánh mắt tỷ muội tình thâm nhìn qua Lưu Bạch Ngọc, Lưu Bạch Ngọc cũng tỷ muội tình thâm nhìn lại nàng.

Ánh mắt của song phương đều cực kỳ chân thành tha thiết, không chê vào đâu được.

Kim Phượng kéo hai người ngồi xuống, lại sai dâng lên chút ít trà bánh hạt dưa, tán gẫu chút ít việc nhà.

“Tỷ tỷ, hàng ngày tỷ thường làm gì để tiêu khiển?” Lưu Bạch Ngọc hỏi.

“Ách...” Kim Phượng nghĩ, nàng bị Thái hậu cùng Từ thái phi tiêu khiển thì có, bản thân còn có cái gì tiêu khiển? “Cẩn hạt dưa, đủ loại hoa cỏ, có tính hay không?”

Lưu Bạch Ngọc tỏ vẻ kỳ quái: “Vậy... ngày thường tỷ tỷ không đọc sách, đánh đàn à?”

“...Cũng có đọc qua mấy cuốn sách lấy từ Văn Tuyên Các, nhưng chẳng nhớ được nhiều. Đánh đàn ư... Năm trước hoàng thượng sai người đưa đến một chiếc đàn cổ. Nhưng đều là hoàng thượng dùng đánh những lúc đến đây, bản cung không đánh.”

Lưu Bạch Ngọc khụ một tiếng: “Lại nói tiếp, nghe nói hoàng thượng thường hay đến chỗ tỷ tỷ lắm, sao hôm nay lại không thấy đến vậy?”

————— ***** —————

Kinh Trập: là một trong 24 tiết khí của của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Ngày bắt đầu tiết Kinh trập thường diễn ra vào khoảng ngày 5 hay 6 tháng 3 dương lịch, khi Mặt Trời ở xích kinh 345° (kinh độ Mặt Trời bằng 345°). Đây là một khái niệm trong công tác lập lịch của các nước Đông Á chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Quốc cổ đại. Ý nghĩa của tiết khí này, đối với vùng Trung Hoa cổ đại, là Sâu nở. Theo quy ước, tiết kinh trập là khoảng thời gian bắt đầu từ khoảng ngày 5 hay 6 tháng 3 và kết thúc vào khoảng ngày 20 hay 21 tháng 3 khi tiết xuân phân bắt đầu.

Thanh Minh: Tiết Thanh minh là một khái niệm trong công tác lập lịch của các nước phương Đông chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Hoa cổ đại. Nó là một trong số hai mươi tư tiết khí của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên.

Theo quy ước, tiết thanh minh là khoảng thời gian bắt đầu từ khoảng ngày 4 hay 5 tháng 4 khi kết thúc tiết xuân phân, và kết thúc vào khoảng ngày 20 hay 21 tháng 4

15. Chương 15: Thiếu Nữ Nào Mà Chẳng Có Xuân

“...” Trong lòng Kim Phượng thầm ồ lên một tiếng thật dài. Cuối cùng hiểu được tài nữ Bạch Ngọc muốn nghe được điều gì. Ai, coi như là có ý với Đoàn Vân Chương đi, cũng đâu cần gượng ép đem muối muối biến thành tỷ tỷ chứ?

Chẳng lẽ Lưu Bạch Ngọc cảm thấy, gọi nàng một tiếng tỷ tỷ liền có thể vào nội cung làm muối muối của hoàng hậu rồi?

Về mặt tinh thần, hẳn là tài nữ Bạch Ngọc so với Lưu Hắc Bàn nàng cao hơn một tầng, cho nên tâm tư của tài nữ Bạch Ngọc, nàng đoán không ra, thật sự đoán không ra.

“Hoàng thượng ư, đạo này rất ít đến Hương La Điện. Cho nên Bạch Ngọc muối muối muốn gặp được Hoàng thượng, thật không dễ.” Kim Phượng nhấp một ngụm trà, nói.

“Ồ.” Lưu Bạch Ngọc cúi đầu, hai đầu lông mày chợt vui lại chợt buồn, trông rất đặc sắc. Kim Phượng trộm nhìn nàng, cảm thấy kiều thái tiểu nữ nhi của nàng rất đẹp mắt, nhưng nhìn một chút lại thấy có vài phần không được tự nhiên.

“Bạch Ngọc muối muối đã từng gặp Hoàng thượng chưa?”

Lưu Bạch Ngọc nhẹ nhàng cúi cổ xuống: “Lần trước trong phủ Uy Quốc công, từ rất xa, đã nhìn thấy một lần.”

Về mặt của tài nữ Bạch Ngọc, mang theo chút ít mộng lung.

Kim Phượng đột nhiên hiểu ra, thì ra là thế, thì ra là như thế.

Tiểu tử Đoàn Vân Chương kia có tài đức gì chứ, có thể làm cho tài nữ Bạch Ngọc chỉ gặp một lần đã yêu? Thật sự là hồngбет rồi, ai.

Kim Phượng nổi lên lòng tốt hiếm có, khuyên lớn một câu: “Tính tình của Hoàng thượng, kỳ thật có chút vui buồn thất thường. Hơn nữa, trong lòng còn luôn có chút tâm tư không thể suy đoán được...”

Sắc mặt Lưu Bạch Ngọc lập tức biến đổi: “Tỷ tỷ, thân tỷ là hoàng hậu, tại sao có thể tự tiện nghị luận về hoàng thượng?”

“...” Kim Phượng không lên tiếng, ở trong lòng âm thầm sám hối. Nàng làm vậy, gọi là rảnh quá tự chuốc phiền.

Xem tình hình này, Lưu đại phu nhân cũng hiểu, bắt đầu có chút hối hận vì đã dẫn Lưu Bạch Ngọc tiến cung.

“Nương nương, cũng không còn sớm nữa, chúng ta xin phép về trước.” Lưu đại phu nhân quyết đoán đứng lên.

Lưu Bạch Ngọc cắn cắn môi, có chút không tình nguyện, đứng dậy theo, nhìn thoáng qua Kim Phượng nói: “Tỷ tỷ, vậy lần sau muối sẽ trở lại thăm tỷ.”

Kim Phượng thấy Lưu đại phu nhân có vẻ không vui, trong lòng nảy sinh vài phần cảm khái.

Trước khi tiến cung, nàng cảm thấy Lưu Bạch Ngọc bất luận là trí tuệ, nhan sắc hay tinh thần đều cao hơn nàng rất nhiều. Nhưng hôm nay, nhan sắc đột nhiên tăng mạnh, trí tuệ cùng tinh thần lại trì trệ không tiến.

Nàng còn nhớ rõ hôm đó, trước khi nàng leo lên xe phượng, cô bé kia đã nói với nàng ‘Đây thật sự là điều muối muốn hay sao?’. Khi đó, đỉnh đầu Lưu Bạch Ngọc như tỏa hào quang, làm người ta không dám nhìn thẳng.

Lưu Bạch Ngọc ở tại Lưu gia vẫn luôn không được chào đón, ước chừng cũng là bởi vì, Lưu Bạch Ngọc là một người không thể nắm bắt. Nàng chỉ sống theo cách mình muốn mà thôi.

Kim Phượng đứng dậy, muốn tiến hai vị bảo bối Lưu gia xuất cung, chợt nghe một giọng nói nện vào: “Hoàng hậu, kim trâm của ai gia đâu?”

Thái hậu nương nương uy phong lẫm lẫm xuất hiện ở Hương La Điện.

Kim Phượng ngạc nhiên. Lưu đại phu nhân cùng Lưu Bạch Ngọc cũng giật nảy mình.

Thái hậu nương nương nghe nói Kim Phượng vứt bỏ công việc tìm kiếm kim trâm, tự tiện hồi cung, vì vậy tức giận đến mức trực tiếp chạy đến Hương La Điện. Vừa vào điện, câu nói đầu tiên đã dùng chính khẩu khí ngày thường hay nói chuyện với Kim Phượng. Trông thấy Lưu đại phu nhân cùng Lưu Bạch Ngọc, nét mặt già nua của thái hậu nương nương có phần không nén được.

Kim Phượng thỉnh an. “Thái hậu, mẫu thân nhà mẹ đẻ của thần thiếp cùng muội muội vào cung thăm hỏi, lúc này mới chậm trễ việc thái hậu giao phó, xin thái hậu trách phạt.”

Lưu Đại phu nhân cùng Lưu Bạch Ngọc lúc này mới tỉnh ngộ, lập tức vội vàng hành lễ.

Thái hậu ho nhẹ một tiếng, hồi phục lại phong độ hoàng tộc ưu nhã thanh thản. “Hoàng hậu, đã là Uy Quốc công phu nhân đến thăm, đương nhiên cần phải tiếp đãi chu đáo.”

Bốn nữ nhân, một bình trà, hai đĩa điểm tâm, vì vậy ngồi xuống tiếp tục tán gẫu.

Lưu đại phu nhân thấy thái hậu đã đích thân đến, đương nhiên cũng không tiện cáo từ.

Kim Phượng sờ soạng một miếng bánh tròn, cúi đầu nhét vào trong miệng. Vừa nhìn trộm Lưu Bạch Ngọc, liền trông thấy nét mặt nàng ta càng phát ra chói lọi.

“Đây chính là tài nữ Bạch Ngọc của Lưu gia các người đấy ư? Nghe đại danh đã lâu, vẫn chưa có cơ hội gặp mặt lần nào, hôm nay mới được gặp đây.” Thái hậu nương nương có chút cảm khái. Con gái trưởng thành thế kia, thiếu chút nữa đã là con dâu của bà rồi.

Lại nhìn qua Tiểu Hắc Bần đang gặm bánh tròn, thái hậu nương nương thở dài.

Đáng tiếc, đáng tiếc.

“Thái hậu nương nương quá khen, Bạch Ngọc thẹn không dám nhận.” Lưu Bạch Ngọc ngượng ngùng cúi đầu.

“Bạch Ngọc à, hôm nay ngày tốt cảnh đẹp, ai gia lại yêu mến tài hoa của người đã lâu, không bằng ở nơi này, vì ai gia đánh một khúc nhạc, thế nào?” Thái hậu nương nương hào hứng dạt dào.

“Bạch Ngọc không dám bêu xấu trước mặt thái hậu.” Lưu Bạch Ngọc cực kỳ khiêm tốn.

“Bạch Ngọc, thái hậu đã kêu đánh thì muội cứ đánh đi. Đánh không được hay, thái hậu cũng sẽ không trách muội đâu.” Kim Phượng rất thiện lương an ủi.

Thái hậu nhướng mi. “Trong lời nói của hoàng hậu nói, hình như hơi chua chát đó. Bạch Ngọc, không sao, ai gia có lòng tin với người.”

“Đã như vậy, Bạch Ngọc xin được đi quá giới hạn.”

Lưu Bạch Ngọc đứng dậy, đi đến ngồi xuống bên chiếc đàn cầm ở phía sau bình phong.

Tay Lưu Bạch Ngọc như hai đóa phù dung trắng lơ lửng giữa dòng chảy dây đàn, bỗng nhiên nhanh nhẹn linh động, bỗng nhiên xuôi dòng uyển chuyển. Trên chiếc đàn cầm, một khúc nhạc réo rắt từ đầu ngón tay nàng bay vút ra, tràn trề. Lúc đầu cao ngạo sục sôi, đoạn giữa bình thản trầm tĩnh, đến phần cuối, đầu ngón tay khẽ bung lên, dùng một loại điều khiển chưa bao giờ thấy qua, chuyển đến ý khúc cực kỳ lưu luyến. Lúc này, vẻ mặt Lưu Bạch Ngọc dần dần dày, đôi môi đỏ mọng hé mở, cất lên lời hát.

“Tạc nhật sơ nhiễm quốc hoa tu, lai niên tổ thủ uyển trang thù. Ngẫu ti hồng lữ tam xích phán, đãi quân phù thủ phượng sai đầu.”

“Đinh...” Âm cuối cao chót vót bay ra, dây đàn càng rung động, tựa như nỗi nhớ không thể cắt đứt trong lòng cô gái.

Thái hậu nương nương, Lưu đại phu nhân cùng Kim Phượng đều nghe đến thất thần.

Kim Phượng vừa cảm thán vừa nghĩ: Thiếu nữ hoài xuân, đại để chính là như vậy.

Thái hậu nương nương kích động vỗ tay: “Tốt, thật tài hoa! Lưu phu nhân, đứa cháu gái này của người quả không phải là phàm nhân a!”

Lưu đại phu nhân cùng Kim Phượng đưa mắt nhìn nhau, đồng loạt cúi đầu. “Tạ thái hậu khen ngợi.”

Lưu Bạch Ngọc đứng dậy, đi đến trước mặt thái hậu, nhún chân cúi người thật sâu. Mép váy hoa mai trắng di động bên chân, giống như hoa mai cũng nhẹ nhàng bay theo gót hài.

Thái hậu nương nương nhìn thấy vậy, càng xem càng thích, nhịn không được liền kéo tay Lưu Bạch Ngọc, nói: “Cô nương tốt, dựa vào tài hoa của người lúc này, ai gia muốn thưởng cho người! Người nghĩ xem muốn ban thưởng cái gì, cứ việc nói với ai gia.”

“Thái hậu...” Lưu Bạch Ngọc diêm đạm đáng yêu nhìn thái hậu một cái, lại hạ cằm xuống thấp một chút.

Trái tim thái hậu như muốn hòa tan. “Ai, nha đầu, đừng sợ, nếu muốn cái gì, cứ nói ra đi.”

Kim Phượng đột nhiên tò mò, tài nữ Bạch Ngọc sẽ xin thái hậu ban thưởng gì đây?

“Bạch Ngọc... Bạch Ngọc không dám.”

“Có cái gì không dám, người cứ yên tâm nói ra đi!” Thái hậu nương nương toát lên mẫu tính chói lọi mà Kim Phượng chưa từng được thấy bao giờ.

“Thái hậu...” Lưu Bạch Ngọc tràn trề cảm kích nhìn thoáng qua thái hậu, đột nhiên lui ra sau hai bước, quỳ rạp xuống đất.

“Thái hậu, Bạch Ngọc vốn không nên yêu cầu thái hậu ban thưởng thứ gì. Nhưng mà... nhưng Bạch Ngọc cùng hoàng hậu nương nương tỷ muội tình thâm, lại khó gặp được nương nương, bình thường vô cùng nhưng nhớ. Bạch Ngọc khẩn cầu thái hậu, cho phép Bạch Ngọc ở lại lâu dài trong cung, làm bạn với hoàng hậu nương nương!”

Mẫu tính chói lọi của Thái hậu lập tức cương cứng trên mặt. Lưu đại phu nhân cùng Kim Phượng đều hoa mắt choáng váng. Không ai ó thể nghĩ tới Lưu Bạch Ngọc sẽ đề xuất một yêu cầu như vậy.

Tỷ muội của hậu phi vào cung tùy giá, đây cũng là chuyện thường xảy ra, vốn cũng không có gì gọi là yêu cầu quá đáng. Nhưng yêu cầu như thế, theo lý nên do bản thân hậu phi đề xuất, chưa bao giờ nghe nói người thân trong nhà mẹ đẻ lại chủ động yêu cầu được vào cung tùy giá cả.

Huống chi, vào cung làm bạn với hoàng hậu, căn bản chỉ là một cái cơ vụng về. Dục ý của Lưu Bạch Ngọc, đã rõ ràng rành.

Lưu đại phu nhân vội vàng quỳ xuống: “Thái hậu thứ tội, Bạch Ngọc không biết nặng nhẹ, lại dám đề xuất một thỉnh cầu đi quá giới hạn như vậy. Thần thiếp trở về nhất định sẽ trách phạt nàng thật nghiêm!”

Về mặt thái hậu từ từ hòa hoãn, trong con người lại ánh lên chút suy nghĩ khác thường. Bà đánh giá lại Lưu Bạch Ngọc một lần nữa, phát giác thiếu nữ này không giống như những gì bà đã từng nghĩ.

Một hồi lâu, thái hậu hắng giọng nói: “Hoàng hậu, người thấy thế nào?”

Kim Phượng im lặng.

Lúc này nàng mới bừng tỉnh hiểu ra, tài nữ dù sao cũng là tài nữ, về mặt tình thần, Lưu Bạch Ngọc vẫn cao hơn Lưu Hắc Bàn nàng một bậc.

Bởi vì Lưu Bạch Ngọc vô cùng rõ ràng mình muốn cái gì. Nàng không chỉ hiểu rõ bản thân mình muốn cái gì, còn có thể đúng lúc thích hợp, không tiếc dùng mọi thủ đoạn, nắm bắt tất cả thời cơ để đạt đến mục đích của mình.

Thật sự là thông tuệ hơn người a – Kim Phượng tự than thở.

Có điều, Lưu Bạch Ngọc dùng nàng đến làm cái cớ, trong lòng nàng khó tránh khỏi không vui.

“Mọi chuyện, đương nhiên đều do thái hậu làm chủ.” Kim Phượng kính cẩn ngoan ngoãn trả lời.

Thái hậu trầm ngâm không nói.

Bà tuy nhu nhược, nhưng không phải là ngốc. Tiểu nha đầu Lưu Bạch Ngọc này trong lòng có chủ ý gì, không phải bà không nhìn ra. Thái hậu nương nương đối với thủ đoạn như vậy, thật ra cũng có chút phản cảm. Nhưng thái hậu nương nương đối với tài hoa cùng phong thái của Lưu Bạch Ngọc, hiện tại quả là yêu thích không muốn buông tay. Quan trọng hơn là, Lưu Bạch Ngọc vốn là hình mẫu nàng dâu mà trong lòng bà hướng tới, bị đổi thành Hắc Bần, nổi uất ức không cam trong lòng bà vẫn chưa bình phục lại được.

Có một câu nói thế này, không chiếm được luôn là tốt nhất.

Thái hậu nương nương không chịu nổi cảm dỗ trong lòng.

Bà đã sớm biết rõ, Lưu Bạch Ngọc cùng người trong Lưu gia quan hệ cũng không được hòa hợp, cho nên năm đó Lưu Hiết không chịu cho Lưu Bạch Ngọc làm hoàng hậu. Hôm nay để Lưu Bạch Ngọc tiến cung, có lẽ một ngày kia, nàng ta sẽ trở thành trợ lực cho Đoàn Vân Chương.

Thái hậu nương nương âm thầm tính toán kỹ lưỡng.

Nếu không, cứ đón nàng ta tiến cung trước đã, dù sao cũng đâu phải là nạp phi. Về phần cuối cùng an bài như thế nào, sẽ do Đoàn Vân Chương quyết định. Ai, coi như bà nợ con trai a, bà nợ con trai một thê tử tài mạo song toàn.

“Khổ thân cho người.” Thái hậu nương nương rớt cuộc lên tiếng. “Khổ cho thân người trọng tình trọng nghĩa như vậy. Hoàng hậu à, nếu đã như vậy, cứ sắp xếp cho nàng ấy vào ở trong Đình La Điện đi.”

“Vâng, mẫu hậu.” Kim Phượng đáp ứng, thần sắc không hề thay đổi. Sắc mặt Lưu đại phu nhân lại trắng bạch như tuyết.

Mang Lưu Bạch Ngọc tiến cung, thật sự là một sai lầm.

Cực kỳ lâu về sau, Lưu đại phu nhân mới biết được, sự sai lầm này, so với suy nghĩ của bà lúc bấy giờ, còn nghiêm trọng hơn rất nhiều.

16. Chương 16: Một Màn Cung Đấu

Tin đồn trong cung đều nói hoàng hậu Hắc Bần thất sủng, rớt cuộc hiu quạnh.

Khái niệm thất sủng này, là muốn chỉ những người từng có mà mất đi. Người chưa từng được sủng ái, sao có thể gọi là thất sủng? Hoàng hậu Hắc Bần thất sủng, chính là do đường muội Lưu Bạch Ngọc được sủng ái, đánh bật ra ngoài.

Chưa đầy nửa năm trước, hoàng thượng vẫn còn thường xuyên qua lại Hương La Điện. Hôm nay, rớt cuộc không còn xuất hiện ở Hương La Điện nữa. Mà ở Đình La Điện của Lưu Bạch Ngọc lại thường xuyên có thể nghe thấy tiếng cười lạnh lạnh của hoàng thượng truyền ra.

Người đẹp cùng kẻ xấu khác biệt, do đó mà hiển hiện ra. Tất cả cung nhân ở nội cung, trong lòng đều có nhận định.

Trong lúc đó, Kim Phượng hàng ngày phải bôn ba giữa cung thái hậu và các cung các viện, cũng không có thời gian đi thăm Lưu Bạch Ngọc. Mà Lưu Bạch Ngọc dường như cũng chẳng hề có ý đến Hương La Điện. Lúc đầu, Kim Phượng còn nghĩ, không biết Lưu Bạch Ngọc có cô đơn quá không. Có một ngày, liền đặc biệt mang theo một số trái cây mới vừa được tiến cống đến Đình La Điện thăm vị muội muội – nghe nói

là vào cung để làm bạn với nàng. Không ngờ cung nhân truyền lời lại rằng, nói trắng ra là Ngọc cô nương đang cùng hoàng thượng đi dạo quanh hồ Thái Dịch, ngắm cảnh cho cá ăn.

Kim Phượng không nản lòng, lại dùng nhiệt tình đến thăm thêm mấy lần nữa, rốt cuộc phát giác, muối muối của nàng căn bản không có tâm tư cùng nàng bày vẽ mấy trò xã giao này nọ. Suy đi nghĩ lại, nàng cũng vui vẻ thanh nhàn, bỏ qua ý đồ ‘Làm bạn’ với Lưu Bạch Ngọc.

Mỗi lần có tin đặc biệt, Tổ Phương đều đến báo cáo. Nói hôm nay hoàng đế lại đang cùng Bạch Ngọc cô nương đánh đàn trong Đình La Điện, ngày mai lại đang cùng Bạch Ngọc cô nương nghiên cứu cách vẽ chim muôn hoa lá trong Đình La Điện. Kim Phượng nghe được tin tức như thế, chỉ nhú mày một cái, nói: “Tổ Phương, miệng người cứ nói đến mỗi như vậy, chẳng lẽ là có tâm tư gì đối với hoàng thượng hay sao? Có cần bản cung đến nói với thái hậu một tiếng không?”

Tổ Phương liếc mắt nhìn sắc mặt chủ tử một cái, đành phải im lặng không báo cáo nữa.

Cung nhân trong Đình La Điện càng ngày càng vênh váo tự đắc. Cung nhân trong Hương La Điện càng ngày càng ăn nói khép nép. Rốt cuộc có một ngày, Kim Phượng phát giác, có người đang cười lên đầu nàng mà ngồi.

Lúc đó, Kim Phượng đang cầm trong tay quyển “Liệt Quốc Chí”, neho mắt nhìn cung nhân đang cúi đầu trước mặt.

“Người lặp lại lần nữa xem.”

“Hoàng hậu nương nương, xuân trà Long Tĩnh trong Đình La Điện đã uống hết. Bạch Ngọc cô nương sai nô tỳ đến lấy một ít.”

Tổ Phương quát tháo: “Năm nay trà viên ở Giang Nam thất thu, trà mới đều đã được phân phối đến các điện theo đúng quy định, làm gì có chuyện uống hết lại tới đòi lấy nữa?”

Cung nhân kia vô cùng cung kính, cúi cúi người: “Bẩm nương nương, giờ phút này Hoàng thượng đang ở Đình La Điện, muốn uống trà mới năm nay. Chúng nô tỳ đương nhiên không dám xem thường. Nô tỳ nghĩ, hoàng hậu nương nương nơi này bình thường ít người lui tới, người uống trà cũng ít, chắc hẳn còn thừa lại một chút. Lúc này mới cả gan đến lấy.”

Nói xong, cô ta khẽ nâng mí mắt, nhanh chóng liếc nhìn Kim Phượng một cái.

Kim Phượng rốt cuộc phải buông quyển sách trên tay xuống.

“Người nói, Hoàng thượng muốn uống trà mới năm nay?”

“Vâng.”

“Không thể không uống?”

“Nương nương, hoàng thượng muốn...”

“Được, vậy bản cung sẽ tự mình đến đưa cho hoàng thượng.” Kim Phượng thu vén xiêm y, đứng dậy.

Tổ Phương ở sau lưng nàng vui mừng ra mặt, biết rằng hoàng hậu nương nương rốt cuộc đã quyết định không bầm bụng bầm dạ nữa.

Kim Phượng vốn dự tính trong Đình La Điện giờ phút này hẳn là đầy ắp rượu thịt, cảnh tượng dâm ân kiêu xa. Không ngờ tình hình trước mắt so với tưởng tượng của nàng lại khác nhau khá xa.

Trong viện đằng sau điện Đình La mới mọc hai bụi ngọc lan, dáng vẻ được xem là đẹp nhất hoàng cung. Bên cạnh ngọc lan có đặt một cái bàn nhỏ, giấy và bút mực đều được hầu hạ vô cùng chu đáo. Hoàng đế Đoàn Văn Chương đang xắn tay áo, cầm một cây bút lông sói to bằng cánh tay trẻ con, vẽ hoa lan.

Có cung nhân bưng chén nước trà đứng ở một bên. Lưu Bạch Ngọc cầm khăn tay, mỉm cười nhìn chăm chú vào những chỗ Đoàn Văn Chương có thể vận dụng ngòi bút. Thỉnh thoảng lại bước lên, giúp Đoàn Văn Chương lau thấm mồ hôi rịn ra trên trán.

Kim Phượng từ chánh điện đi vào tiểu viện, đưa tay ngăn cản Tiểu Tôn Tử thông báo. Tiểu Tôn Tử có chút khiếp đảm nhìn gương mặt đen sẫm của hoàng hậu nương nương, cúi đầu câm miệng.

Kim Phượng đi đến sau lưng Đoàn Vân Chương, đứng lúc chứng kiến Đoàn Vân Chương đứng lên, cười sang sảng nói: “Bạch Ngọc, nài lại đây bình luận thử xem, bức tranh hoa lan của ta vẽ thế nào?”

Lưu Bạch Ngọc mặt mày chần chờ như nước nhìn Đoàn Vân Chương, nói: “Hoàng thượng, bức tranh hoa lan của ngài, cánh hoa nhu dày mềm mại, thân cây khom mà hăng hái. Vương khí cùng quân tử khí ẩn chứa trong nét mực, đương nhiên không phải vật phàm. Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Đoàn Vân Chương nghe những lời nàng nói cảm thấy thoải mái vô cùng, lập tức vội vàng nắm bắt lời cuối.

“Chỉ là...” Lưu Bạch Ngọc đỡ lấy viền tay áo, dùng đầu ngón tay như thông non nhẹ nhàng gõ vào mấy chỗ trên bức tranh. “Nơi này, nơi này, còn có nơi này, không khỏi mất cảnh hỗn loạn. Hoa lan chính là quân tử, không phải là quân vương. Hoa lan của hoàng thượng mang theo phong thái quân vương, lại thiếu một phần thần nhiên đoan trang. Bạch Ngọc nghĩ, trong lòng hoàng thượng, nhất định là cất giấu rất nhiều tâm sự, có phải không?”

Đoàn Vân Chương sững sờ một chút, sau đó cười to. “Bạch Ngọc, trong cung này cũng chỉ có nàng dám thẳng thắn chỉ ra chỗ thiếu sót của trẫm. Tốt lắm, tốt lắm!”

Kim Phượng âm thầm thở dài. Vì vậy lại âm thầm hiểu rõ cảnh giới giữa nàng và Lưu Bạch Ngọc khác xa một trời một vực. Vóc người đẹp mắt cùng đàn thêu đi, giẫm người giẫm đến độ nghe còn hay hơn cả khen nữa. Một cô gái như vậy, Đoàn Vân Chương không thương cũng khó.

“Thần thiếp khấu kiến hoàng thượng.”

Đoàn Vân Chương xoay người lại, trông thấy Kim Phượng đang quỳ trên mặt đất, cả kinh: “Hoàng hậu đến đây từ lúc nào?”

Kim Phượng đứng thẳng dậy. “Thần thiếp gặp lúc hoàng thượng đang vẽ tranh, không dám quấy rầy.”

Trên mặt Đoàn Vân Chương có chút ít quẫn bách, liền tránh ra hai bước, nói: “Hoàng hậu cũng tới đây giám định và thưởng thức một chút đi?”

“Họa tác của hoàng thượng, thần thiếp không dám bình luận gì thêm.” Kim Phượng cung kính cúi đầu.

“Có gì mà không dám chứ?” Đoàn Vân Chương nhíu mày. “Lời của Bạch Ngọc nàng đã nghe được, có bất kỳ cảm tưởng gì, không ngại nói thẳng. Trẫm tuyệt đối sẽ không trách tội nàng.”

“... Thần thiếp tuân mệnh.” Kim Phượng vì vậy đi lên phía trước.

“Hoàng hậu nghĩ như thế nào?” Đôi con ngươi đen láy của Đoàn Vân Chương nhìn nàng chăm chú, nhưng cũng không cho rằng nàng có thể nói ra giải thích gì hơn người.

Kim Phượng tinh tế liếc hai mắt nhìn bức tranh hoa lan kia, lại ngẩng đầu nhìn bụi hoa lan phía trước, một hồi lâu mới nói: “Thần thiếp nghĩ... hoa lan cần được tưới nước.”

Đoàn Vân Chương cùng Lưu Bạch Ngọc đưa mắt nhìn nhau, không giải thích được.

“Là ai chuyên trách chăm sóc hoa cỏ trong Đình La Điện?” Kim Phượng lại nói.

Xung quanh rồi ren một hồi, đẩy ra một cung nhân, lại chính là cung nhân vừa rồi đến Hương La Điện đòi xuân trà Long Tĩnh.

“Người có biết tội của người không?”

“A?” Cung nhân kia mờ mịt.

“Quỳ xuống!” Âm thanh của Kim Phượng chuyển trầm.

“Hoa lan trong Đình La Điện là giống hoa tốt nhất trong nội cung, sao hôm nay lại cúi đầu ủ rũ như vậy? Bản cung hỏi người, đã mấy ngày rồi người chưa tưới nước cho hoa lan?”

“Nương nương...” Cung nhân kia run rẩy quỳ xuống. “Nương nương, Đình La Điện gần đây bận rộn nhiều chuyện, cho nên chậm trễ tưới nước...”

“Bởi vì chuyện khác mà lơ là chức trách của mình, chẳng lẽ lại là chuyện đáng được khen ngợi hay sao?” Kim Phượng cũng không thèm nhìn cô ta một cái, nghiêng đầu qua căn dặn Tổ Phương. “Dựa theo quy củ, nên xử trí thế nào thì cứ xử trí như thế đó đi.”

Tổ Phương cố nén đắc ý, cúi đầu nói: “Vâng.”

Kim Phượng lại nói với Đoàn Vân Chương: “Hoàng thượng, lan thảo rối loạn là vấn đề của lan thảo, không phải là vấn đề nơi ngài. Sau này hoàng thượng tìm một cành hoa lan đẹp mắt một chút, chiếu theo đó mà vẽ tranh, sẽ không có những vấn đề này nữa.”

Đôi mắt nàng ánh lên vui vẻ. Đoàn Vân Chương lại cảm thấy ánh mắt kia giống như một con rắn nhỏ đang nhảy lên người hắn, nhảy lên.

Không biết do đâu, hắn cứ sợ run cả người.

“Cái đó... Hoàng hậu...”

“A!” Kim Phượng đột nhiên hô một tiếng, giống như bừng tỉnh nhớ ra điều gì, nói: “Suýt nữa thần thiếp quên mất. Thần thiếp tới dâng trà cho hoàng thượng.”

Lưu Bạch Ngọc ở một bên ôm khăn tay, cúi đầu nói: “Bạch Ngọc không biết xuân trà Long Tĩnh trân quý, mỗi lần hoàng thượng đến đều ngâm một ít, chẳng bao lâu liền uống hết. Bạch Ngọc sợ hoàng thượng uống không quen loại trà khác, nên mới đánh bạo đến đòi hỏi nương nương. Không nghĩ tới còn làm phiền hoàng hậu nương nương đích thân đưa đến. Đây thật sự là lỗi của Bạch Ngọc.”

Đoàn Vân Chương thấy nàng ta diễm đạm đáng yêu, không khỏi nảy sinh vài phần thương tiếc, nói: “Đâu phải lỗi của nàng, là do trẫm sai mới đúng. Hoàng hậu, cũng không nên vì chút chuyện nhỏ này mà trách cứ Bạch Ngọc.”

Kim Phượng nhìn vẻ mặt dịu dàng cơ hồ muốn chảy nước của Đoàn Vân Chương, trong lòng hiện lên một tia bực bội.

Chẳng biết tại sao, nàng lại nhớ đến câu nói trước kia của hắn: “Nàng ấy dù sao cũng là con gái.”

Sua này có lẽ Đoàn Vân Chương sẽ là một nam nhân tốt, biết thương hương tiếc ngọc như vậy.

Ai, nếu như lúc trước nàng không một bước chặn ngang mà cứ để Lưu Bạch Ngọc thuận lợi leo lên ngôi hoàng hậu thì có lẽ, Đoàn Vân Chương sẽ vô cùng viên mãn. Kim Phượng nghĩ như vậy, không khỏi hết sức đồng tình nhìn Đoàn Vân Chương một cái.

Đoàn Vân Chương tiếp xúc đến ánh mắt u oán của nàng, trong lòng bỗng nhiên buồn bực.

“Trà đã đưa đến, thần thiếp cáo lui.” Kim Phượng lại cúi người hành lễ rồi lập tức xoay người rời đi.

Đoàn Vân Chương vượt ngực, thật lâu vẫn chưa lấy lại được tinh thần, trước sau cũng không suy nghĩ cần thận, sự buồn bực trong nháy mắt đó là từ đâu mà đến.

Lưu Bạch Ngọc thấy hắn ngẩn người, khẽ gọi hai tiếng: “Hoàng thượng? Hoàng thượng?”

Đoàn Vân Chương không có phản ứng.

Lưu Bạch Ngọc cắn cắn môi, phịch một tiếng quỳ xuống. “Hoàng thượng, Bạch Ngọc thỉnh tội với ngài.”

Thần trí được kéo lại, Đoàn Vân Chương vội vàng đỡ Lưu Bạch Ngọc dậy. “Nàng làm cái gì vậy?”

“Bạch Ngọc có tội. Hoàng thượng thường đến Đình La Điện, hoàng hậu nương nương nhất định là không vui.”

“Không vui? Nàng ấy có cái gì có thể không vui?”

“Hoàng thượng,” Lưu Bạch Ngọc ngẩng đầu, một đôi thu đồng hàm chứa hơi nước nhẹ nhàng. “Hoàng hậu nương nương cho dù có khoan dung độ lượng đến mấy thì cũng là nữ tử. Phu quân của mình rõ ràng thương xót cô gái khác, nàng làm sao mà không ghen cho được?”

Đoàn Vân Chương há to miệng. “Nàng nói... Hắc Bàn... Ách, hoàng hậu nàng ấy... Ghen tị?”

Lưu Bạch Ngọc gật gật đầu.

Đoàn Vân Chương im lặng.

Vì chuyện của Ngụy Thái phó, khúc mắc trong lòng hắn vẫn chưa được tháo gỡ. Hắn thật sự đã rất lâu rồi không đến Hương La Điện, cũng rất lâu rồi không nhìn thấy Tiểu Hắc Bàn. Ngẫu nhiên sẽ nghe Lữ Vương Đoàn Vân Trọng nói, Tiểu Hắc Bàn bị thái hậu kéo đi quản lý sự vụ trong hậu cung, mỗi ngày đều bị nghiền ép vô cùng thâm trọng.

Bất giác nhớ lại bộ dạng hai năm trước Tiểu Hắc Bàn bị hắn lôi kéo chạy hết một vòng cổng thành, khoe môi hắn nổi lên một nụ cười thản nhiên. Xem khí thế của nàng vừa rồi, quả nhiên có vài phần phong thái hoàng hậu.

Trong lúc nhất thời, lại có một loại cảm giác Hắc Bàn nhà mình đã trưởng thành.

Tiểu Hắc Bàn biết ghen?

Cung nhân vừa bị trách phạt ở bên kia thương xót quỳ gối lết tới, dập đầu bên chân Đoàn Vân Chương. “Hoàng thượng, đều tại nô tỳ đắc tội với hoàng hậu nương nương, không liên quan đến Bạch Ngọc cô nương a! Nô tỳ... Hôm nay, cùng lắm nô tỳ chỉ đến xin một ít lá trà, sắc mặt hoàng hậu nương nương liền thay đổi. Nô tỳ... nô tỳ...”

Lưu Bạch Ngọc cũng nhẹ nhàng quỳ xuống. “Hoàng thượng, muốn trách muốn phạt thì cứ trách phạt Bạch Ngọc, xin hãy tha cho các cung nhân đi!”

Cung nhân chung quanh đều thương xót ưu tư, bắt đầu khóc thút thít.

“Tất cả không được khóc!” Đoàn Vân Chương bị cưỡng chế kéo ra khỏi hồi ức, phiền hết sức phiền.

Đám cung nhân đưa mắt nhìn nhau, vội vàng im bặt.

Hoàng đế tức giận, từ nay về sau, trong lòng hoàng đế sẽ lưu lại ấn tượng hoàng hậu ghen tị đi?

Đoàn Vân Chương lại nhìn lướt qua đám cung nhân đang quỳ đầy đất, cau mày, phẩy tay áo bỏ đi.

“Tiểu Tôn Tử, bãi giá trở về Hiên La Điện.”

Cùng lắm Tiểu Hắc Bàn cũng chỉ khấu trừ một vài đồng lương tháng của cung nhân thôi mà, bọn họ có cần phải khóc lóc sụt sùi đến vậy không?

Đám cung nhân này, cũng nghĩ hoàng đế hắn đây ngu ngốc lắm đúng không?

Bức tranh hoa lan vẫn còn chưa khô mực. Lưu Bạch Ngọc đứng lên, nhìn chăm chú vào bức tranh hoa lan. Hình dáng đôi môi mỹ lệ kéo ra một nụ cười duyên dáng, một hồi lâu mới thu hồi nét vui vẻ, sâu kín thờ dài.

17. Chương 17: Tâm Tư Của Hắc Bàn, Người Đùng Đoán

Kim Phượng không trở về Hương La Điện mà đi thẳng đến cung thái hậu, vẫn an một phen lại bị nô dịch một phen, lúc này mới quay lại Hương La Điện. Cái mộng vừa dính xuống ghế, Kim Phượng liền không chịu nhúc nhích nữa.

“Tổ Phụng, lấy cho ta quyển ‘Liệt Quốc Chí’ ra đây, mới đọc có một nửa, còn chưa có xem hết đây.”

“Tổ Phương, mang một hộp mứt hoa quả hôm qua vừa mới chuyển đến ra đây.”

Tổ Phương nhìn tiểu chủ tử nhà mình ngồi một đống trên ghế, không khỏi thở dài.

“Nương nương, ngài tiếp tục như vậy là không được đâu.”

“Vì sao không được?”

“Xem tình hình hôm nay, Hoàng thượng có vẻ rất thích Bạch Ngọc cô nương.”

Kim Phượng cực kỳ đồng ý gật đầu. “Ta cũng cảm thấy như vậy.”

“Nương nương, ngài không có một chút cảm giác nguy cơ nào sao?”

Kim Phượng cúi đầu suy nghĩ một chút, cười nói: “Người yên tâm, hoàng thượng không dám phế hậu.”

“...” Tổ Phương trừng lớn tròn mắt, kêu lên, “Nương nương! Đây không phải là vấn đề phế hậu hay không phế hậu, mà liên quan đến địa vị của ngài trong hậu cung, trong suy nghĩ của hoàng thượng! Ngài... mong muốn của ngài chỉ có một chút như vậy thôi sao?”

“Vậy ta còn có thể làm gì?” Kim Phượng cười khở, nói. “Người muốn ta đi theo hoàng thượng nói, a ơ, hoàng thượng à, tranh hoa lan của ngài vẽ thật sự là, tương đối là... đặc biệt... phi thường... Tóm lại...”

Tổ Phương xì một tiếng bật cười, giậm chân. “Nương nương!”

Ai, điểm tốt của nương nương nhà mình, người ngoài lại không nhận thức được.

Nhưng nương nương nhà mình đến tột cùng thì tốt ở điểm nào, Tổ Phương thật sự là nói không nên lời.

Kim Phượng ôm quyển ‘Liệt Quốc Chí’, nhai mứt hoa quả, ngọt ngào an lành đọc thêm vài trang. Bên ngoài đột nhiên có một cung nhân tiến tới, trình lên một phong thư, nói là người thân của hoàng hậu nương nương gửi tới.

Kim Phượng ngạc nhiên. “Ai đưa tới?”

“Là Uy Quốc công phu nhân sai người đưa vào cung.”

Kim Phượng càng thêm ngạc nhiên.

Nếu có chuyện gì quan trọng, Lưu đại phu nhân nhất định sẽ tự mình tiến cung thông báo.

Còn nếu chỉ là chuyện râu ria, cần gì phải đưa tin vào lúc này?

Nghĩ không ra. Nàng cầm phong thư, ước lượng, là một trang giấy hơi mỏng.

Kim Phượng dứt khoát mở ra, chỉ thấy trên tờ giấy là nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo:

‘Ái nữ Hắc Bàn.’

Trong đầu Kim Phượng mở rộng trong sáng. Đây là bức thư mẹ Vĩnh Phúc của nàng nhờ Triệu đồ tể nhà cách vách viết dùm. (đồ tể: người làm nghề mổ heo)

Tin tức về Vĩnh Phúc, trước nay đều do Lưu đại phu nhân mang vào lúc tiến cung. Kim Phượng chưa từng nhận thư trực tiếp từ Vĩnh Phúc. Theo Lưu đại phu nhân nói, từ đầu đến cuối Vĩnh Phúc vẫn không muốn rời khỏi căn nhà nhỏ bé kia. Lưu Đại phu nhân cũng không muốn cưỡng ép bà. Có điều, trên sinh hoạt, Lưu Đại phu nhân cũng giúp đỡ không ít, cho nên cuộc sống của Vĩnh Phúc cũng coi như vừa lòng đẹp ý.

Chỉ là... Ai, nét chữ của Triệu đồ tể, thật sự là vô cùng thê thảm. Kim Phượng nhìn thấy bức thư, cảm giác giống như nhìn thấy toàn cảnh máu heo vung vẩy.

Đọc tiếp, Kim Phượng lại không cười được nữa.

Ánh mắt của nàng từ từ phai nhạt.

Trong Hiên La Điện, Đoàn Vân Chương chậm rãi khép lại tấu chương mới đọc được một nửa.

Tấu chương nói về một vụ án mạng. Trong nhà phú hộ đó có một chính thất (vợ cả) và mấy cơ thiếp (vợ lẽ). Phú hộ còn chưa thỏa mãn, có một ngày lại cấu kết với khuê nữ là thân muội của chính thất, muốn thu ả làm vợ lẽ. Chính thất bị bỏ bê lâu ngày, sinh ra ghen ghét. Cuối cùng vào một buổi đêm đã thất cổ ông chồng trắng hoa ngay trên giường. Hình bộ thượng tấu, muốn phán chính thất kia vào tội xử trảm, thỉnh Thánh thượng châu phê (lời phê bằng bút đỏ).

Đọc đến đây, Đoàn Vân Chương, chẳng hiểu sao, sau lưng lại rợn lên cảm giác ớn lạnh.

Hôm nay tại Đình La Điện, ánh mắt u oán của Tiểu Hắc Bàn như cây kim thép, đâm vào tim hắc.

Cánh tay Tiểu Hắc Bàn rất tròn, nếu muốn đè chết một người... hẳn là không thành vấn đề.

Đoàn Vân Chương khụ một tiếng, gọi Tiểu Tôn Tử. “Người nói xem, hoàng hậu có ghen thật không?”

“Tiểu nhân... không biết...”

“Trẫm muốn hỏi về cách nhìn nhận của người, người cứ mạnh dạn nói đi!”

Trong lòng Tiểu Tôn Tử vẫn còn sợ hãi, ngắc đầu dò xét Đoàn Vân Chương một cái, lại vội vàng cúi đầu xuống. “Tiểu nhân... Chỉ biết mấy ngày nay trong cung quả thật có lời đồn...”

“Đồn cái gì?” Đoàn Vân Chương nhướn mi.

“Đồn rằng... Hoàng hậu nương nương thất sủng, chung quy sẽ có một ngày bị... sẽ bị...”

“Nói mau!”

Tiểu Tôn Tử quỳ rạp dưới đất. “Nói là chung quy sẽ có một ngày hoàng hậu nương nương bị phế truất, biếm vào lãnh cung.”

“Kẻ nào tung tin?” Đoàn Vân Chương giận dữ, một tay cầm tấu chương ném mạnh xuống bàn.

Tiểu Tôn Tử chẳng dám nhúc nhích. “Tiểu nhân... Không biết...”

Cơn tức cứ lượn lờ trong lòng Đoàn Vân Chương mấy vòng, mới miễn cưỡng bình phục.

Tiểu Hắc Bàn không muốn cầu tình Uy Quốc Công giúp Ngụy Thái phó, thật ra Đoàn Vân Chương có thể lý giải được. Nhưng trong lòng vẫn có một chút bất bình khó có thể tiêu trừ, vì vậy liền giận chó đánh mèo, đánh đến trên người Tiểu Hắc Bàn.

Ai bảo nàng là con gái của Uy Quốc công chứ?

Nhưng Lưu Bạch Ngọc cũng là cháu gái của Uy Quốc Công a, vì sao hẳn có thể dễ dàng tha thứ cho Lưu Bạch Ngọc, lại không có cách nào dễ dàng tha thứ cho Tiểu Hắc Bàn?

Trái lo phải nghĩ, ánh mắt của Tiểu Hắc Bàn lại hiện lên trong đầu hắc. Hắc rồi cuộc cũng hạ quyết tâm.

“Tiểu Tôn Tử, bãi giá Hương La Điện.”

Tiểu Tôn Tử ngạc nhiên. Hoàng đế đã nửa năm nay chưa từng đến Hương La Điện nha.

Trong Hương La Điện, tất cả cung nhân lớn nhỏ đều mặt mày ủ dột. Ngay cả trên mặt tổng quản Tổ Phương cũng dày đặc sương mù.

Đoàn Vân Chương bắt tay sau lưng, thông thả bước đến Hương La Điện, cứ tưởng rằng Tiểu Hắc Bàn sẽ lập tức ra nghênh tiếp, nhưng không ngờ chỉ có Tổ Phương sợ hãi quỳ ở trước mặt.

“Hoàng hậu đâu?” Về mặt Đoàn Vân Chương âm u vài phần.

Tổ Phương cúi đầu: “Nương nương hôm nay... hình như có chút khó chịu.”

“Khó chịu thế nào? Sao không gọi thái y đến khám?”

“Không phải sức khỏe không tốt...” Tổ Phương lúng túng, ngắc đầu nhìn Đoàn Vân Chương một cái, lại cuống quýt nói. “Nô tỳ to gan, cầu xin hoàng thượng mau đi xem hoàng hậu nương nương một chút đi!”

Trong lòng Đoàn Vân Chương nhảy dựng. “Nàng ấy làm sao vậy?”

“Từ sau giờ ngo, nương nương vẫn ngồi ngẩn người trên thềm đá sau điện, chẳng nói lời nào. Chúng nô tỳ đều vô cùng lo lắng.” Tổ Phương như sắp khóc. “Nương nương luôn thích vui cười, nô tỳ chưa từng thấy đáng vẻ nương nương như vậy bao giờ.”

Hai hàng lông mày rậm của Đoàn Vân Chương nhíu chặt vào nhau. Chẳng lẽ, nàng đau lòng thật sao?

Lần trước ở trước mặt bao người, hấn kêu nàng cút đi như vậy, nàng cũng chẳng tỏ vẻ gì là khổ sở, nghe nói hôm đó còn cắn hết nửa cân hạt dưa. Vì sao lần này, lại đau lòng?

“Trẫm đi xem một chút.”

Đoàn Vân Chương vén áo choàng, đi ra sau điện.

Từ rất xa đã nhìn thấy bóng lưng nho nhỏ mập mập ngồi trên bậc cuối của thềm đá. Mặc dù gấm vóc khắp người, đầu đầy châu ngọc, nhưng ở giữa tường đỏ ngói vàng trời xanh mây trắng này, trông đáng vẻ nàng cô đơn vô cùng.

Nỗi buồn bức vẫn ẩn núp trong lòng Đoàn Vân Chương lại lớn mạnh thêm vài phần.

Hấn đi dọc theo bậc thềm đá, ngồi xuống sau lưng cách Kim Phượng một bậc, đưa tay gõ nhẹ vào bả vai nàng.

“Trẫm đến rồi, hoàng hậu còn không thỉnh an?”

Sống lưng Kim Phượng thẳng lên một chút, sau đó giống như miếng bông gặp nước, lại từ từ sụp xuống.

“Hoàng thượng an hảo.” Buồn bức ném tới một câu, ngay cả quay đầu lại cũng chẳng thèm.

Đoàn Vân Chương bực mình.

Hấn đã sớm nhìn ra, Tiểu Hắc Bàn này chỉ giả bộ tri thư đạt lễ cho người khác xem thôi. Chuyện nàng không muốn làm, bất cứ ai cũng mặc kệ. (tri thư đạt lễ: học rộng và cư xử đúng lễ nghi)

Không thèm so đo với nàng, hấn cẩn thận thăm hỏi: “Hoàng hậu, có chuyện gì mà phiền muộn như thế?”

Vẫn là một câu rầu rĩ như cũ: “Có phiền muộn gì đâu.”

Nhìn không ra Tiểu Hắc Bàn còn rất khó chịu.

“Không phiền muộn, chẳng lẽ hoàng hậu ở chỗ này ngắm mặt trời lặn sao?” Đoàn Vân Chương nghiêng mắt nhìn bầu trời. Trên trời mây trắng nhẹ bay, vô cùng khoáng đạt, phải còn đến hai canh giờ nữa mặt trời mới lặn.

“...” Kim Phượng dứt khoát dùng trầm mặc để trả lời.

Đoàn Vân Chương đợi thật lâu cũng không thấy nàng trả lời, rốt cuộc nhịn không được, đi vòng ra đối diện, đưa tay nâng mặt nàng lên.

Vừa nhìn, Đoàn Vân Chương lại ngây dại.

Kim Phượng đang khóc.

Trên khuôn mặt đen sẫm tròn trịa treo hai giọt nước mắt, một đôi mắt sáng ngời ướt nhẹp như một con hổ con bị thương.

Trong lòng Đoàn Vân Chương căng thẳng cực kỳ, hấn chưa từng thấy Kim Phượng khóc bao giờ. Tiểu Hắc Bàn ở trong mắt hấn luôn cười thần nhiên, cười nịnh nọt, hoặc là cười giả hoạt. Tóm lại, Tiểu Hắc Bàn là cười.

Hấn yên lặng hồi lâu, đưa tay ra lau nước mắt trên mặt nàng. “Ai dám bắt nạt nàng? Ta sẽ làm chủ cho nàng!”

Kim Phượng rốt cuộc nhìn hấn một cái. Tên hoàng đế này, mỗi khi kích động sẽ quên mất không xưng ‘Trẫm’.

Nàng bỗng nhiên đứng lên. “Hoàng thượng, không có ai bắt nạt thần thiếp hết.” Nói xong, nàng xoay người, bước từng bước trở về.

Đoàn Vân Chương đứng nguyên tại chỗ suy tư một lát, lại xông lên phía trước hai bước. “Chẳng lẽ nguyên nhân là vì nửa năm nay ta không đến Hương La Điện? Ta biết rõ trong nội cung có kẻ lười dãi thích lan truyền mấy lời đồn đãi linh tinh, nàng đừng để ý làm gì.”

“Lời đồn?” Kim Phượng mờ mịt.

Đoàn Vân Chương cúi đầu. “Hắc Bàn, thật ra... Thật ra ta cũng không phải phiền giận gì nàng... Nhưng phụ thân của nàng...”

“Hoàng thượng.” Kim Phượng thở dài, có chút dở khóc dở cười. “Bộ ngài rảnh rỗi lắm sao?”

“Hả?” Đoàn Vân Chương sững sờ, liền nhìn thấy hoàng hậu Tiểu Hắc Bàn đưa lưng về phía hắn, bước lên bậc thềm. Mặc dù đồ trang sức rườm rà, nhưng cái cổ vẫn cứ thẳng băng bỏ đi. Hoàng đế bệ hạ tôn quý bị nàng ném lại một mình ở phía sau.

Hàng lông mày rậm tuấn tú của hoàng đế lại một lần nữa, nhăn tít lại.

18. Chương 18: Cuộc Trao Đổi Giữa Hai Huynh Đệ

Kể từ khi Lư Vương Đoàn Vân Trọng được phong vương, xuất cung ra ngoài ở, cuộc sống liền vui sướng vô cùng.

Chơi ở ngoài cung đương nhiên thú vị hơn trong nội cung nhiều. Có thể đi dạo phố, lẩn vào quán trà, ăn quà vặt, nghe kể chuyện, còn có thể tại Câu Lan sở quán dinh chút hương son phấn các loại nữa. Điều làm cho người ta càng thêm hưng phấn là, trong khi làm những chuyện này, các trưởng bối trong nội cung đều chẳng hề hay biết, không thể trông nom cũng không thể quản lý.

Chưa đầy một năm, Đoàn Vân Trọng đã có chút danh tiếng là phong lưu lãng tử trong kinh thành. Hắn ở ngoài cung chơi đến vui quên cả trời đất, số lần vào cung dần dần ít đi. Nếu không phải thái hậu cùng Từ thái phi cho truyền đòi, chắc hắn sẽ không chủ động vào cung.

Ngày hôm đó dâng chiếu tiến cung, thỉnh an thái hậu cùng Từ thái phi xong lại đến Hiên La Điện thỉnh an hoàng đế Đoàn Vân Chương. Đoàn Vân Trọng phát giác, hoàng huynh của hắn tương đối không ổn.

“Hoàng thượng có tâm sự à?”

Đoàn Vân Chương tay nâng một chén cháo bột, dùng nắp chén quệt qua quệt lại mặt cháo, tinh thần lại bay đến tận chín tầng mây.

Đoàn Vân Trọng đảo tròn mắt, nói: “Nghe nói tài nữ Bạch Ngọc tiến cung làm bạn với hoàng hậu, hoàng thượng ngài rất quan tâm đến nàng... Bây giờ nhìn lại, lời đồn quả không ngoa nha.”

Giọng điệu hắn đầy vẻ trêu chọc, Đoàn Vân Chương cũng không phản bác hắn, ngược lại thở dài một hơi thật sâu.

“Đệ không hiểu đâu.”

Đoàn Vân Trọng lập tức tăng thêm vài phần sùng kính hoàng huynh của hắn. Nam nhân có nữ nhân quả nhiên khác hẳn. Nam nhân có hai nữ nhân, lại càng khác nữa. Nhìn hoàng huynh của hắn kia, thâm trầm cỡ nào, tư tưởng phong phú cỡ nào a.

Ngẫm lại, hắn ở Nghi Xuân Viện mới kết giao hồng nhan tri kỷ thôi. Ai, dù sao cũng chỉ là hoa đại.

“Hoàng huynh, có tâm sự gì, không ngại chia sẻ cùng thần đệ. Thần đệ có thể giải sầu cho ngài mà.” Đoàn Vân Trọng ra vẻ nghiêm túc, đến gần.

Đoàn Vân Chương nhíu mày. Ngấm lại, hoàng thúc Đoàn Long Nguyệt hiện giờ không ở kinh thành, huống chi cùng trưởng bối thảo luận mấy chuyện loại này này quả thực rất khó nói. Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể tâm sự với Đoàn Vân Trọng.

“Vân Trọng à...” Đoàn Vân Chương muốn nói lại thôi.

Đoàn Vân Trọng giống như bị ai dùng lông ngỗng đùa dai cọ cọ vào tim. “Hoàng huynh, có chuyện gì huynh cứ nói thẳng ra đi.”

Đoàn Vân Chương lại thở dài. “Đệ cảm thấy, trầm đối với hoàng hậu, có phải là không được tốt lắm đúng không?”

Đoàn Vân Trọng sững sờ. “Hoàng huynh, huynh xác định huynh đang nói đến hoàng hậu, không phải Lưu Bạch Ngọc?”

“Trầm xác định!”

Đoàn Vân Trọng nghiêm túc suy tư một phen. “Hoàng huynh, thần đệ cảm thấy, huynh đối với Tiểu Hắc Bàn đã xem như hết lòng quan tâm giúp đỡ. Tướng mạo của nàng ấy như vậy, còn có thể mong đợi huynh cùng nàng ấy chung hưởng đêm xuân hàng đêm sao?”

“Vân Trọng!” Đoàn Vân Chương khụ một tiếng. Cái tên đệ đệ này, nói chuyện càng ngày càng khó không chế.

“Có điều là...” Đoàn Vân Trọng sờ sờ cằm, lại nói. “Kỳ thật, nói đúng ra, Tiểu Hắc Bàn quả thật vô cùng đáng thương.”

“Nói thế nào?”

“Tiểu Hắc Bàn vào cung, thái hậu nương nương không muốn gặp nàng, mọi người ai cũng ngấm ngấm châm chọc khiêu khích, không có ai thật sự xem nàng như hoàng hậu. Hôm nay, huynh lại sủng ái người mới. Nói không chừng, vị trí hoàng hậu của nàng có một ngày sẽ không bảo vệ được. Ai, Tiểu Hắc Bàn có tội gì chứ? Kỳ thật, rảnh rồi cùng nàng tâm sự, cắn hạt dưa, cũng rất thú vị.”

“...” Đoàn Vân Chương im lặng.

“A, đệ ở ngoài cung còn nghe được tin đồn, nói Tiểu Hắc Bàn cũng không phải là con gái ruột của Uy Quốc công đại phu nhân đâu.”

“Hả?”

“Mẹ ruột của Tiểu Hắc Bàn, nghe nói là một nô tỳ thân phận hèn mọn. Cho nên tại quý phủ của Uy Quốc công, Tiểu Hắc Bàn cũng chẳng có địa vị gì.”

“Là thế sao...” Đoàn Vân Chương nhớ lại hần đã bức bách Kim Phương đi khẩn cầu Lưu Hiết như thế nào, không khỏi áy náy trong lòng.

“Hoàng huynh, sao đột nhiên huynh lại quan tâm đến Tiểu Hắc Bàn vậy?” Đoàn Vân Trọng nghiêng cứu sự thay đổi trên nét mặt của hoàng đế.

Trên mặt Đoàn Vân Chương thoáng hiện lên một tia quần bách.

“Ách... Mấy ngày nay hoàng hậu, trong lòng tựa hồ có chút thương cảm, trầm lại không biết khuyên thế nào.”

Đoàn Vân Trọng hiểu rõ.

Không phải là khuê oán sao.

Khuê oán, nói dễ nghe một chút là trường môn phú, nói thẳng ra thì chính là ghen.

“Hoàng huynh, có cần thần đệ thay ngài đi khuyên Tiểu Hắc Bàn không?”

“Người?” Đoàn Vân Chương không cho là đúng, liếc xéo đệ đệ. Hần biết rõ, Đoàn Vân Trọng ở ngoài cung trên hoa gheo nguyệt không ít, chính là muốn dụ dỗ nữ nhân.

Đoàn Vân Trọng nhìn ra tâm tư của hấn, vỗ ngực một cái: “Mọi chuyện cứ để thần đệ lo.”

Đoàn Vân Trọng đi vào Hương La Điện. Tổ Phương nói cho hấn biết, Kim Phượng vẫn đang ngồi xổm sau điện, u buồn nhìn lên bầu trời.

Đoàn Vân Trọng phun nước trà trong miệng ra xa ba thước.

Tiểu Hắc Bàn, nhìn lên bầu trời? Còn u buồn?

Khuê oán, quả nhiên có thể thay đổi hoàn toàn một nữ nhân a. Ngay cả Tiểu Hắc Bàn cũng trở nên đa sầu đa cảm như vậy.

Hấn thở dài, quyết định tự mình đi nhìn trộm một chút phong cảnh hiểm có này.

Lặng lẽ đến gần sau lưng Kim Phượng, vốn muốn dọa nàng giật mình, lại bị trang giấy trong tay nàng hấp dẫn.

Tờ giấy trong tay Kim Phượng đã bị nàng vò đến nhăn nhúm. Bên trên dùng bút pháp như vẩy mực, tinh thần như cuồng thảo viết một đoạn văn:

“Ái nữ Hắc Bàn, thời gian qua mẹ sống rất khá. Nhà Triệu đồ tể mỗi lần giết heo đều sẽ đem sang ẹ miếng thịt tươi ngon nhất. Cho nên, mẹ lại lên cân một chút. Đại phu nhân đưa đến rất nhiều vàng bạc châu báu. Hiện giờ mẹ không cần thuê hoa bán lấy tiền cũng có thể mua được chăn trải giường tốt nhất. Trương Tiểu Sầu ở phố trên vừa cưới một nha đầu mập, nhưng rất trắng trẻo. Còn nữa, Tiểu Ngự hồi trước học cùng với con, nghe nói đã thi đậu cử nhân, sang năm còn muốn thi lên tiến sĩ, cực kỳ triển vọng.

Mẹ không biết chữ, nên vẫn không viết thư cho con. Bức thư này là Triệu đồ tể viết giùm, chắc con cũng nhìn ra được. Sở dĩ viết bức thư này, chủ yếu là muốn báo cho con biết một việc. Thái Gia Cát nhà đối diện lấy vợ, tân nương tử không phải là ta, là một quả phụ đến từ Sơn Tây, vừa gầy vừa trắng, tựa như cây thông mảnh.

Ngày cưới đã định, là ba ngày sau. Thái Gia Cát mời mẹ đi uống rượu mừng, mẹ không biết có nên đi hay không. Hắc Bàn, con nói xem, mẹ có nên đi hay không đây?”

Kim Phượng nhìn bức thư, lại lẳng lặng lau đi một giọt nước mắt.

Đoàn Vân Trọng nghiêm túc đọc nội dung bức thư đến hai lần, rốt cuộc nhin không được bèn hỏi: “Thái Gia Cát là ai?”

Kim Phượng bỗng dưng quay đầu lại. Một cây trâm vàng tát thẳng vào mũi Đoàn Vân Trọng. Đoàn Vân Trọng lập tức bịt mũi ngã xuống đất, không dậy nổi.

Kim Phượng lạnh lùng héch mày lên: “Người dám ở đây nhìn lên?”

Đoàn Vân Trọng sắp khóc đến nơi. Xem kìa, hoàng tẩu của hấn lúc tâm tình không tốt liền đối đãi với người khác tàn nhẫn cỡ nào.

“Hoàng tẩu...” Hấn miễn cưỡng đứng dậy. “Phiền não của tẩu, đại khái đệ đã hiểu được vài phần. Thái Gia Cát kia... Thái Gia Cát kia, có phải là tình nhân của mẹ ruột hoàng tẩu hay không?” Đoàn Vân Trọng tận lực hàm súc biểu đạt suy đoán của mình.

Kim Phượng không đáp.

Đoàn Vân Trọng suy nghĩ một chút, nói: “Hoàng tẩu, hay là, đệ sai Kinh Triệu Doãn phái vài người đi phá hủy hôn lễ, làm cho hấn không kết hôn được?”

Kim Phượng dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc đánh giá hấn từ trên xuống dưới.

Đoàn Vân Trọng bế tắc.

“Vậy hoàng tẩu nói xem, phải làm sao đây?”

Kim Phượng đưa mắt nhìn về phía không trung xa xôi, tinh thần chán nản thở dài.

Đoàn Vân Trọng nghe nàng thở dài mà vò đầu bứt tai, gần như muốn bứt hết cả tóc mình ra. Đường như hắn đã có thể hiểu được tâm tình của Đoàn Vân Chương, xem Tiểu Hắc Bàn chơi trò u buồn, quả thật là hành hạ lớn nhất trong đời.

“Hoàng tẩu, thần đệ phụng mệnh lệnh của hoàng huynh, đặc biệt đến tìm hiểu tẩu. Có chỗ nào cần thần đệ xử lý, chỉ cần thần đệ đủ khả năng, nhất định sẽ dốc thân khuyến mã mà làm.”

Kim Phượng liếc mắt nhìn hắn một cái, một lúc sau mới nói: “Thật chứ?”

Đoàn Vân Trọng chìa thẳng ba ngón tay lên thể thốt. “Thật!”

Kim Phượng lại yên lặng trong chốc lát.

“Vân Trọng, người dẫn ta xuất cung đi.”

Đoàn Vân Trọng há to miệng, chỉ cảm thấy trên đầu thoáng chốc có thêm mấy đám mây đen đang lượn lờ.

“Hoàng tẩu... chuyện này, chuyện này... chỉ sợ...”

“Vân Trọng, tháng trước, hoàng thượng giả trang thành tiểu thái giám cùng người xuất cung, đã đi đến nơi nào? Bản cung nghĩ, thái hậu nhất định sẽ cảm thấy rất hứng thú.”

“Khụ khụ... hoàng tẩu... Ngài quả là rất thích nói giỡn.”

Đang lúc hoàng hôn, Lữ Vương Đoàn Vân Trọng dẫn theo hai tiểu thái giám cận thân xuất cung, bộ dạng giống như lửa đốt sau mông vậy.

Bọn thị vệ canh gác ở cổng Triều Dương, ai cũng trông thấy Lữ Vương mặt mày đỏ bừng cùng tên tiểu thái giám cận thân của Lữ Vương kia có vòng eo rất tròn.

19. Chương 19: Xưa Nay Chỉ Thấy Người Mới Cười

Giữa mùa hạ, hoa sen nở, hoa phù dung cũng nở. Hoa phù dung trong Hiên La Điện ngày hôm đó giống như đã nở ba lần, lại tàn héo ba lần.

Đoàn Vân Chương ở trong Hiên La Điện chờ đợi đã lâu, rốt cuộc đợi không nổi nữa.

Đoàn Vân Trọng, cái tên tiểu tử này xưa nay làm việc lúc nào cũng khiến người khác không an tâm. Đoàn Vân Chương quyết định, chỉ bằng tự mình đến Hương La Điện xem một chút cho thỏa đáng. Đang muốn bãi giá đến Hương La Điện thăm dò tình hình, tình hình đã tự tìm đến cửa.

Tổ Phương quỳ giữa đại điện, toát mồ hôi, chân run rẩy.

Bởi vì từ sau giờ Ngọ, hoàng hậu gặp Lữ Vương xong liền biến mất không thấy. Trong nhà xí của Hương La Điện tìm thấy một tiểu thái giám bị đánh ngất, mặc quần áo nữ nhân. Mà bọn thị vệ gác cổng Triều Dương lại xác nhận, Lữ Vương có một kẻ mập mạp theo hầu.

Giờ phút này, mặt Đoàn Vân Chương còn đen hơn mặt Kim Phượng vài phần.

Qua thật lâu, Đoàn Vân Chương mới nói: “Chuyện này, trừ người ra, còn có ai biết nữa không?”

Tổ Phương vội vàng dập đầu: “Cung nhân trong Hương La Điện đều rất kín miệng. Ngoại trừ nô tỳ cùng vài cung nhân ra, liền không có ai biết nữa.”

Đoàn Vân Chương gật đầu: “Tuyệt đối phải giữ bí mật, đặc biệt là không được để chuyện này truyền đến tai thái hậu.”

“Vâng.”

Tổ Phương do dự một hồi, lại hỏi: “Vậy hoàng hậu nương nương...”

Đoàn Vân Chương hít sâu một hơi: “Đích thân trăm, sẽ đi tìm nàng về.”

Đoàn Vân Trọng, người chết chắc rồi.

Trong nhà của Thái Gia Cát ở ngõ hẻm Hoàng Gia chẳng có nhiều đồ đạc, nhưng có hai món đồ đặc biệt có nhiều, chính là ống thẻ bói toán và khăn thêu uyên ương. Ống thẻ là vật kiếm cơm của Thái Gia Cát, còn những chiếc khăn có thêu đôi uyên ương mập là do chính tay tú nương Vĩnh Phúc đen sẫm mập mập thêu tặng.

Thái Gia Cát là người tốt nổi tiếng gần xa. Hắn bày quầy bói quẻ xem tướng bên đường, chưa bao giờ nói điều không may. Hàng xóm láng giềng đều biết, quẻ của Thái Gia Cát giống như cáo vằn của Lễ Bộ, báo cáo năm của Hộ Bộ, tốt khoe xấu che. Tiểu Hắc Bàn nhà tú nương Vĩnh Phúc, lúc nhỏ cũng được Thái Gia Cát bói ột quẻ. Thái Gia Cát suy đoán thật lâu, quả quyết Tiểu Hắc Bàn có phúc quý nhân, mệnh làm hoàng hậu.

Việc này đã được đàm tiếu trong lúc nhàn rỗi trên khắp bốn con phố thành lân cận. Còn Thái Gia Cát, kể từ đó được mọi người truyền tụng là quẻ bói cát tường.

Cho đến một ngày, cửa hàng may vá trong ngõ hẻm Hoàng Gia được bán lại ột quả phụ đến từ Sơn Tây. Quả phụ này sửa lại cửa hàng may vá thành một quán đậu hũ Tây Thi. Từ đó về sau, Khăn thêu uyên ương mập nhà Thái Gia Cát liền từ từ chuyển dời đến nhà đậu hũ Tây Thi. Đậu hũ non do đậu hũ Tây Thi làm, phần lớn cũng vào trong bụng Thái Gia Cát.

Khăn thêu uyên ương mập từ đó cũng bị đậu hũ Tây Thi đặt ở đáy rương. Lại qua nửa năm, Thái Gia Cát rốt cuộc hạ quyết tâm, đem ống thẻ bói toán và cối xay mài đậu hũ hợp về một mối. Còn khăn thêu uyên ương thì hoàn toàn bị quên lãng.

Quẻ bói cát tường của Thái Gia Cát cũng rất tốt, những năm qua kiếm được không ít tiền, tiệc mừng mở cũng khá lớn. Hàng xóm cả con đường đều được mời đến uống rượu mừng.

Tú nương Vĩnh Phúc nghe nói có đứa con gái có mệnh làm hoàng hậu kia, rất không thức thời, chạy đến bữa tiệc tham gia náo nhiệt.

“Vĩnh Phúc, tâm tư của cô, ta biết. Có điều, dù sao ta cũng sắp thành hôn. Cô chạy đến tiệc cưới của ta đập đồ, là muốn thế nào đây?” Thái Gia Cát cài một bông hoa lụa đỏ to bằng chậu nước rửa mặt ở trước ngực, tận tình khuyên bảo Vĩnh Phúc.

Các khách mời bắt đầu đến dự đông đủ, chứng kiến tiệc cưới có màn kịch đặc sắc như vậy, ai nấy đều hưng phấn vô cùng.

“Chuyện đó, đó chính là người tình cũ của Thái Gia Cát sao?”

“Khó trách, nếu là ta, ta cũng chọn đậu hũ Tây Thi a.”

“A nha nha, nữ nhân này thật đanh đá. Bị nam nhân bỏ rồi lại còn chạy đến tiệc cưới của người ta đập đồ!”

Vĩnh Phúc giật mình nhìn những mảnh vỡ của ấm trà đất lán lóc dưới nền nhà, đôi môi giật giật, nhưng cũng không thốt ra lời nào.

“Vĩnh Phúc, tuổi của cô cũng không còn trẻ nữa, vì sao còn làm ra những chuyện như vậy?”

Vĩnh Phúc liếm liếm đôi môi khô khốc. “Người... Không phải là người mời ta tới sao?”

Thái Gia Cát kinh ngạc mở to hai mắt. “Ta mời cô tới, là nể tình láng giềng của chúng ta thôi. Ta mời cô đến uống ly rượu, chứ có mời cô đến đập đồ không!”

“Ta... Ta chỉ không cẩn thận đụng phải...”

Thái Gia Cát làm như không nghe thấy lời giải thích của Vĩnh Phúc. “Ai, thật ra ta gửi thiệp mời cho cô chỉ là có ý tốt. Cho dù cô không đến, ta cũng có thể lượng thứ. Có điều bây giờ cô làm ọi chuyện thành ra như vậy, chẳng phải là không nể mặt ta hay sao? Ai, Vĩnh Phúc, nếu đổi là người khác, e rằng sẽ lập tức đá cô ra khỏi cửa rồi. Nể tình cô cũng có chỗ đáng thương, ta không thèm so đo với cô, cô nên đi đi thôi.”

Mọi người gật đầu nhẹ, nói với nhau. “Đúng vậy, cũng chỉ có Thái Gia Cát mới tốt bụng như vậy, lúc này mà còn có thể ôn tồn nói chuyện với ả.”

Vĩnh Phúc chép miệng. “Không phải ta chỉ làm vỡ một cái ấm trà thôi sao?”

Thái Gia Cát ý vị sâu xa thở dài, còn muốn nói gì nữa, tân nương tử đang đội khăn voan đỏ bên cạnh hắn lại lấy tay vén khăn voan lên, nói: “Một cái ấm trà? Đây không phải là ấm trà bình thường! Cho dù người đi, cũng phải đền tiền cái ấm trà cho ta trước!”

Mọi người ồ lên: Bình trà này của người đáng giá mấy đồng tiền?

Đậu hũ Tây Thi ôm cái eo nhỏ, vểnh đầu ngón tay nhặt lên một mảnh vỡ: “Mọi người nhìn thử một chút đi. Đây là ấm trà của hồi môn từ nhà mẹ đẻ ta, được nung từ lò gốm của ca ca, hai lượng bạc một cái đấy!”

Ánh mắt hoa đào long lanh nước lại cuốn lấy người Vĩnh Phúc. “Chuyện phá hỏng tiệc cưới, ta và tướng công nhà ta không truy cứu người. Mau đền tiền đi.”

Vĩnh Phúc trừng mắt nhìn mảnh vỡ kia thật lâu, cũng không nhìn ra nó đến tột cùng là được nung ra từ lò của ca ca hay đệ đệ. Nhưng đậu hũ Tây Thi nói rất hùng hồn, Vĩnh Phúc cũng đành cam chịu, sờ soạng vào trong tay áo.

Sờ soạng hồi lâu, chỉ mò ra được một đồng bạc.

“Lão Thái a, hôm nay ta tới là để uống rượu mừng, trên người đâu có mang theo tiền?” Vĩnh Phúc đáng thương nhìn qua Thái Gia Cát.

Thái Gia Cát có chút mềm lòng, nhận một ít tiền bạc đó rồi nói: “Nương tử, một đồng thì một đồng đi. Phần còn thiếu, để hôm nào cô ấy trả sau vậy.”

“Không được!” Hàng lông mày của Đậu hũ Tây Thi dựng đứng lên. “Ai biết hôm khác ả còn thừa nhận khoản nợ này hay không? Trừ phi, bắt ả phải đồng ý ngay tại chỗ!”

“Đúng đó, lập giấy tờ đi!”

“Viết giấy vay nợ đi!”

Mọi người trong đám tiệc và cả mấy người trẻ tuổi trên đường phố đều cười hì hì, ồn ào hòa theo.

Vĩnh Phúc tựa như một con mèo già yếu, bị bức đến góc khuất.

“Ta...”

“Chuyện đó... Các vị dân chúng...” Một vị thiếu niên công tử mặc áo gấm đeo ngọc, từ đám người bên ngoài hì hục chui vào, trong tay cầm một cây quạt, đang định nói gì đó thì một tiếng quát như sấm đã vang lên.

“Viết cái miệng của mẹ ngươi đó!”

Mặt của thiếu niên công tử lập tức như cà nhiễm sương, trắng bạch như xác chết. Hắn xoay người, nhìn qua xuất xứ của âm thanh kia, ánh mắt lóe sáng hào quang không thể tin được. “Hoàng tẩu...”

Tiếng ‘hoàng tẩu’ nhỏ nhỏ lập tức bị bao phủ bởi tiếng kinh hô của mọi người. Một cô gái đen sẫm mặt mày hùng hùng hổ hổ tách đám đông ra làm hai, đi tới trước mặt Vĩnh Phúc.

“Mẹ!”

Vĩnh Phúc kinh ngạc nhìn Tiểu Hắc Bàn trước mắt, bất luận là hình dáng hay chi tiết đều giống mình như đúc, thật lâu, từ đôi mắt trôi xuống hai dòng lệ.

“Hắc Bàn...”

“Mẹ!” Ánh mắt Kim Phượng cũng đã ướt ươn ướt. Nàng đưa tay ôm lấy người mẹ đen sẫm mặt mày của mình, qua hồi lâu mới chậm rãi buông ra.

“Con gái ngoan của ta, cuối cùng con cũng đã trở lại!” Vĩnh Phúc nín khóc mà cười.

“Mẹ à...” Kim Phượng tha thiết nhìn đôi mắt Vĩnh Phúc, thở dài một hơi. “Chuột bãi đường có cái gì hay mà xem? Tại sao lại chạy đến đây chuốc phiền vào thân?”

Đôi mắt hoa đào của đậu hũ Tây Thi lập tức biến thành hình tam giác. “Người mắng ai đó?”

Ánh mắt Kim Phượng nhẹ nhàng bao trùm lấy thân hình của đậu hũ Tây Thi, quét một lượt từ trên xuống dưới. Một hồi lâu, nàng thờ ơ cười rộ lên. “Người nói ta mắng ai?”

Đậu hũ Tây Thi đành mặt lại. “Hai mẹ con các người hôm nay muốn đến phá hoại đúng không?”

“Đương nhiên không phải.” Kim Phượng lắc đầu.

Sắc mặt đậu hũ Tây Thi hơi dịu xuống, cho rằng Kim Phượng sẽ nói vài lời chịu thua gì đó.

Nhưng Kim Phượng lại thản nhiên nói: “Mẹ ta tới uống rượu mừng, ta mới là đến phá hoại.”

Nàng bốc mảnh vỡ ấm trà vừa rồi đậu hũ Tây Thi vừa mới cầm lên, nhìn chăm chú: “Hai lượng bạc một cái?”

“Vân Trọng, trên người người có bao nhiêu bạc?”

Đoàn Vân Trọng đau khổ, dâng lên cái túi đang dắt bên hông của mình.

Kim Phượng cũng không khách khí, từ bên trong lấy ra hai đỉnh vàng ròng, quăng xuống bàn. “Tất cả ấm trà ở đây, ta bao hết.”

“Vân Trọng, đập.” Tiếng căn dặn thờ ơ vừa lọt vào lỗ tai Đoàn Vân Trọng, Đoàn Vân Trọng còn chưa kịp phản ứng, một ấm trà đã vỡ tan bên chân hắn.

“Hoàng...” Đoàn Vân Trọng bị dọa. Hắn gặp qua nữ nhân yêu kiều quyến rũ, nhưng chưa từng thấy nữ nhân nào điên khùng to gan như vậy.

“Người không đập, là muốn bắt một mình ta đập nát hết chúng hay sao?” Kim Phượng vuốt vuốt tay, sau đó lại nắm lên hai ấm trà trên bàn bên cạnh, ném mạnh xuống đất.

“...” Mọi người ngây ra như phỗng.

Đậu hũ Tây Thi cùng Thái Gia Cát đều há to miệng, không biết là bị khí thế của Kim Phượng áp chế, hay là bị hai đỉnh vàng ròng kia làm cho đứng hình.

Đoàn Vân Trọng theo dõi hoàng tử Hắc Bàn nhà mình thế như chẻ tre, bỗng đứng trong lòng dâng lên cảm xúc hào hùng vô hạn.

“Được, chúng ta cùng đập!”

Mọi người tiếp tục ngây ra như phỗng.

Tiệc cưới, đã không còn quan trọng nữa.

Quan trọng là, hai thiếu nam thiếu nữ thái quá này, có phải là hai người điên không đây?

Khi Đoàn Vân Chương trải qua trăm đắng ngàn cay, rốt cuộc cẩn thận thăm dò tìm hiểu nguồn gốc, tìm được địa phương thần kỳ có tên là ngõ hẻm Hoàng Gia này, cục diện đã vượt qua khỏi tầm khống chế của mọi người.

Hắn chứng kiến đệ đệ hiền hòa đáng yêu của hắn ở trước mặt đám đông đang đứng xem bên ngoài, chộp lấy một bình sứ ném mạnh xuống đất, vừa ném vừa kêu to:

“Hai lượng bạc một cái!”

20. Chương 20: Thái Dịch Trì Lạnh Thấu Tim

Hoàng đế bệ hạ rất tức giận.

Bồi thường tiền, thu dọn hiện trường phạm tội, lại còn đưa nhạc mẫu đại nhân bình an về đến tiểu viện, Hoàng đế bệ hạ xách phạm phụ – một bà vợ, cùng phạm nhân – một tên tiểu đệ trở về đại nội hoàng cung.

Đây mới thực sự là ‘thúc có thể nhẫn, tẩu không thể nhẫn’.

Lật trời.

Hoàng đế bệ hạ đi tới đi lui vài vòng trong Hiên La Điện, vẫn tìm không được từ ngữ thích hợp để diễn tả sự phẫn nộ của mình. Hắn đã làm hoàng đế nhiều năm như vậy, một trong những điều tâm đắc nhất chính là: Những lúc không tìm được lời để nói, tốt nhất là bảo trì trầm mặc.

Vì vậy, hoàng đế bệ hạ tiếp tục dạo bước.

Đoàn Vân Trọng quỳ bên dưới đã lâu, rốt cuộc nhịn không được, ngẩng đầu nhỏ giọng nói: “Hoàng huynh, thần đệ có thể về chưa?”

Đoàn Vân Chương lập tức quét ánh mắt sắc bén, Đoàn Vân Trọng lại ngoan ngoãn cúi đầu.

Kim Phượng quỳ bên cạnh hắn lại nhẹ nhàng nói một câu: “Vân Trọng, đệ hãy về trước đi.”

Hoàng đế bệ hạ giận tím mặt: “Trẫm cho phép hắn về khi nào?”

Kim Phượng không hề sợ hãi, ngửa mặt lên nhìn hắn: “Hoàng thượng, nếu Lư Vương ngủ lại trong nội cung, ngài không sợ thái hậu sẽ hỏi nguyên nhân ư?”

“Nàng...” Đoàn Vân Chương uất hận đến mức hàm răng cũng ngứa ngáy. Hắn sợ thái hậu hỏi nguyên nhân ư? Nếu không phải Tiểu Hắc Bàn này cấu kết Đoàn Vân Trọng tự tiện xuất cung, hắn vì sao phải sợ thái hậu hỏi nguyên nhân?

Vì sao Hắc Bàn chết tiệt kia lại làm như người không liên can vậy chứ?

Đoàn Vân Chương nắm chặt quả đấm, đấm mạnh lên bàn một cái, rốt cuộc nói. “Ngươi, về trước đi!”

Đoàn Vân Trọng như được đại xá, lập tức cáo lui, chạy thẳng một mạch xuất cung. Đoán chừng, trong vòng ba tháng tới chắc hắn sẽ không xuất hiện trong cung nữa.

Đoàn Vân Chương lại thông thả bước vài vòng trong điện, còn Kim Phượng lại ngoan ngoãn quỳ bên dưới, không nói lời nào.

Rốt cuộc, Đoàn Vân Chương dừng lại. Hắn nhìn Tiểu Hắc Bàn đang quỳ bên dưới, cảm giác trong lòng mình miễn cưỡng khôi phục ôn hòa.

“Hoàng hậu, theo trẫm đến Thái Dịch Trì đi dạo một chút.”

Kim Phượng cung kính cúi đầu: “Vâng, Hoàng thượng.”

Một đêm này, hoàng đế bệ hạ cùng hoàng hậu nương nương đi dạo bên hồ Thái Dịch, nói chuyện tâm tình.

Về phần bọn họ đến tới cùng là nói cái gì...

A, chúng ta không ngại trước tiên nói qua một chút, Thái Dịch Trì này, là cái thứ gì.

Thái Dịch Trì là một cái hồ lớn mà ông nội của ông nội của ông nội của Đoàn Vân Chương cho đào trong thâm cung. Trong hồ dựng ba hòn đảo nhỏ, một cái tên là Bồng Lai, một cái tên là Phương Trượng, một cái là Doanh Châu. Nước trong hồ gọi là Vị Thủy. Không sai, chính là sông Vị mà Khương Tử Nha Khương lão công từng ngồi câu cá chờ thời.

Nói tóm lại, Thái Dịch Trì là một nơi chứa đựng tiên khí. Ít nhất thì ông nội của ông nội của ông nội của Đoàn Vân Chương hy vọng nó là một nơi chứa đầy tiên khí.

Vì vậy, trong hồ tất nhiên phải trồng hoa sen, đáy ao tất nhiên có rất nhiều nước bùn.

Thái Dịch Trì, chính là một thứ như vậy.

Mặt hồ mặc dù chưa biết có ẩn chứa tiên khí hay không, nhưng đích xác là hơi nước mênh mông. Khi Hoàng đế bệ hạ cùng hoàng hậu nương nương đi đến hòn đảo Doanh Châu, giữa hơi nước mênh mông liền ngồi xõm xuống, mặt đối mặt.

“Hoàng hậu, nàng có gì bất mãn với trẫm không?”

“Thần thiếp không dám.”

“Vậy tại sao lại tự mình xuất cung, phá hỏng tiệc cưới, còn xui khiến Lư Vương đồng phạm. Những chuyện này là thế nào đây?” Đoàn Vân Chương bình tĩnh nhìn Kim Phượng. “Hoàng hậu, nàng hãy cho trẫm một lời giải thích đi.”

“Thần thiếp không có giải thích, xin hoàng thượng cứ trách phạt.”

“...” Cơn tức giận tràn ngập trong lòng Đoàn Vân Chương đều hóa thành chán nản. Hắn đột nhiên cảm thấy, vị hoàng đế này ở trong mắt Kim Phượng, có lẽ ngay cả cái rắm cũng không bằng.

Nàng cứ tự nhiên khôi phục tư thái ôn lương cung kiệm, làm như Tiểu Hắc Bàn ở trước mặt dân chúng vô tội chạy vào nhà người ta phá phách cướp bóc, mắng lời thô tục không phải là nàng.

Ngay từ đầu hắn đã biết, vẻ ngoan ngoãn của Hắc Mập chết bầm này đều là biểu hiện giả dối. Nhưng rõ ràng đã bị nhìn ra là giả, vẫn còn duy trì tự nhiên như vậy, nữ nhân này quả thật là ma quỷ rồi.

“Trẫm biết rõ, trẫm thích Bạch Ngọc, nên nàng không vui.” Không hề vòng vo, lời thật lòng liền thẳng tắp từ trong miệng Đoàn Vân Chương chạy ra.

Nhưng cũng chỉ nói thật, mới có thể uy hiếp Tiểu Hắc Bàn.

Quả nhiên, Kim Phượng kinh ngạc nhìn hắn.

Đoàn Vân Chương ngừng lại một chút: “Hoàng hậu, kỳ thật nỗi khổ trong lòng của nàng, trẫm đều hiểu.”

“Hoàng thượng, có phải ngài... hiểu lắm cái gì rồi không?”

Đoàn Vân Chương thâm tình tha thiết nắm bả vai nàng. “Hoàng hậu, trẫm nghĩ thông suốt rồi, dù sao nàng cũng là thê tử kết tóc của trẫm. Cho dù nàng vừa đen vừa mập, lại vừa âm hiểm vừa nhát gan, trẫm cũng không nên ghét bỏ nàng.”

Khói mù, rốt cuộc hội tụ trong hai mắt Kim Phượng.

“Hoàng thượng, ngài muốn chọc giận thần thiếp sao?”

Đoàn Vân Chương vừa thuyết phục vừa nghiêm khắc lắc đầu: “Hoàng hậu, trẫm chỉ muốn nàng nhìn rõ tình cảnh của mình. Bất luận là so về tài hoa hay về dung mạo, nàng và Bạch Ngọc, đều khác biệt một trời một vực, là khác biệt một trời một vực a...” Hắn nhất thời cao hứng, đưa tay nâng cằm của nàng lên. Chỉ cảm thấy chiếc cằm của nàng là một đồng thịt tròn trịa, xúc giác vô cùng trơn láng, vì vậy, lại nhịn không được, bóp bóp.

Kim Phượng toàn thân cứng đờ. Thân thể đã phản ứng trước đại não, hai tay hung hăng đẩy mạnh về phía trước.

Vụ thất lâu thai, nguyệt mê tân độ* (Sương khuất lâu cao, trăng mờ bến cũ.)

Hoàng đế bệ hạ cứ như vậy, chìm vào Thái Dịch Trì.

A, mọi người đã biết Thái Dịch Trì là cái thứ gì rồi đó. Vậy mọi người chắc cũng đoán ra được, hoàng đế bệ hạ sau khi rơi xuống sẽ biến thành cái thứ gì.

A di đà Phật.

Nước trong Thái Dịch Trì lạnh buốt thấu tim. Đoàn Vân Chương ở trong hồ nước lật vài cái bể nhào, cuối cùng cũng thò đầu ra khỏi mặt nước. Hắn nhô ra một bãi nước bùn, hét lên: “Lư, Hắc, Bàn!”

Lưu Hắc Bàn đã chạy đến phương trời xa xăm, không còn dấu vết.

Sau khi gây ra chuyện thiên lý bất dung, Kim Phượng lập tức trốn chui như chuột, trở về Hương La Điện.

Trước khi trốn khỏi hiện trường, nàng không quên quay đầu lại xác nhận. Hoàng đế bệ hạ đích xác đang khập khiễng đạp nước bùn, lóp ngóp leo lên bờ.

Đôi bàn tay này vĩ đại cỡ nào a, rõ ràng rành rành đẩy hoàng đế bệ hạ xuống Thái Dịch Trì. Kim Phượng vô cùng sùng kính thưởng thức mười ngón tay giống như mười cây chày gỗ nhỏ của mình.

Nàng nghĩ, chậm nhất là sáng sớm ngày mai, hoặc là ngay chính đêm nay, thái hậu nương nương sẽ tay trái xuất bạch cốt trảo, tay phải cầm trâm cài, bay vào Hương La Điện đâm vào trái tim nàng. Đến lúc đó, đầu nàng cũng tốt mà ngón tay cũng vậy, đều sẽ nói lời vĩnh biệt cùng nàng.

Dám đẩy hoàng đế xuống nước, đích xác là liều mạng a.

A, nói như vậy, trâm cài của thái hậu nương nương đến nay vẫn chưa tìm thấy, không hẳn là chuyện không hay.

Kim Phượng ngồi trong Hương La Điện, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Nàng nghĩ, hoàng hậu không làm nổi nữa rồi, cha ruột phỏng đoán cũng sẽ không cầu tình giúp nàng. Nếu tốt số một chút, sẽ bị nhốt vào lãnh cung chứ nhỉ? Dù sao thì ở trong mắt người đời, sớm muộn gì nàng cũng bị nhốt vào lãnh cung thôi.

Nhốt vào lãnh cung, có thể thoát khỏi sự áp bức bóc lột của thái hậu nương nương, cũng không phải là không có chỗ tốt.

Nhưng nếu lỡ không may, thái hậu nương nương quyết định đẩy nàng ra Ngọ Môn chém đầu...

Người mẹ đáng thương của nàng, sẽ phải sống tiếp thế nào đây?

Chẳng lẽ thật sự chính là hồng nhan bạc mệnh sao? Không, Hắc Bàn không tin, đôi mắt rưng rưng.

Kim Phượng thở hổn hển mấy hơi, rốt cuộc phát hiện có người đang quỳ trước mặt.

“Tổ Phương?”

Tổ Phương cúi đầu quỳ: “Nương nương, nô tỳ có tội.”

Kim Phượng nâng trán: “Là Bản cung có tội.”

Tổ Phương ngẩng đầu. “Nương nương có tội, chính là nô tỳ có tội. Nô tỳ chăm sóc không chu toàn, cam nguyện chịu phạt, theo luật chịu hình hai mươi trượng, xin nương nương chỉ thị.”

Kim Phượng tròn mắt, vội vàng đỡ Tổ Phương dậy. “Chịu hình hai mươi trượng, ngươi còn không đi mất nửa cái mạng hay sao. Chủ tử xông ra ngoài gây họa, không nhất thiết nô tỳ cứ phải gánh chịu. Ngươi không cần sợ.”

Tổ Phương lại không chịu đứng lên. “Một khi Thái hậu nương nương biết chuyện này, nhất định sẽ phạt Tổ Phương. Thay vì chờ thái hậu nương nương trách phạt, không bằng nương nương ngài cứ ra tay ngay bây giờ đi.”

Kim Phượng chưa từng thấy Tổ Phương cố chấp như vậy bao giờ. Nàng thu hồi hai tay, ngẫm nghĩ một hồi.

“Tổ Phương, ngươi có điều gì muốn nói phải không?”

Tổ Phương nhìn nàng một cái, cũng không nói gì.

Kim Phượng cười khỏ. “Tổ Phương, ta biết rõ, ngươi là người thái hậu nương nương phái tới để giám thị ta. Nhưng ngươi chưa từng ở trước mặt thái hậu nương nương nói nửa câu nói bậy về ta. Hôm nay, ta có thể tiếp tục làm hoàng hậu hay không, cũng rất khó nói, ngươi còn có điều gì phải cố kỵ nữa?”

Tổ Phương cúi đầu.

“Tổ Phương.” Kim Phượng thở dài. “Người đang giận ta sao? Giận ta đã tự tiện xuất cung, làm liên lụy đến người?”

Qua hồi lâu, Tổ Phương rút cuộc chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Kim Phượng bằng đôi mắt sáng ngời như ánh sao.

“Nương nương, qua hai tháng nữa, Tổ Phương sẽ phải xuất cung.”

Kim Phượng sửng sồ.

Đúng vậy, Tổ Phương đúng là đã đến tuổi xuất cung. Nàng cứ bận rộn chiêu mộ cung nhân mới, vậy mà lại quên mất chuyện cung nhân cũ bên cạnh sắp phải rời đi.

Trong lòng Kim Phượng có chút khổ sở, lại có chút chua xót. Nàng kìm nén nửa ngày mới thốt ra được một câu. “Xuất cung, là chuyện tốt.”

Tổ Phương lại dập đầu một cái thật sâu. “Nương nương là một người tốt, biết rõ Tổ Phương là người của thái hậu, không lôi kéo cũng không bức bách, không để Tổ Phương phải khó xử.”

Kim Phượng lau mồ hôi. “Người cũng quá nể mặt ta rồi. Lôi kéo cùng bức bách, hai thứ này ta đều không chơi nổi.”

Tổ Phương cười cười. “Tổ Phương không thể hầu hạ bên cạnh nương nương lâu hơn được nữa. Nhưng có vài lời, lại không thể không nói.”

“Người nói đi.”

“Tổ Phương theo hầu nương nương đã bốn năm, cũng nhìn ra được, nương nương thông tuệ lại hiểu rõ đạo lý, hiếm ai trong hậu cung này bì được. Nhưng chỉ có một điều, nương nương còn chưa rõ ràng lắm.”

“Điều gì?”

Tổ Phương ra vẻ trang trọng. “Nương nương, bốn năm trước, khoảng khắc khi ngài bước lên xe phượng, ngài đã không còn đường nào để quay về nữa. Bày trước mặt ngài chỉ có hai sự lựa chọn: giẫm người khác ở dưới chân mình, hoặc bị người khác giẫm dưới chân. Muốn không để ý đến, là không có khả năng.”

Ánh mắt Kim Phượng lóe sáng.

“Nương nương, thông minh như ngài, càng cần phải hiểu đạo lý này. Về phần những ý tưởng kỳ lạ, những suy nghĩ may mắn trong đầu ngài, cũng nên quên đi thôi. Như chuyện tự tiện xuất cung hôm nay, sau này đừng lặp lại nữa.” Tổ Phương trình trọng một cách hiếm có.

Kim Phượng trầm mặc.

Toàn bộ người trong thiên hạ đều không coi nàng như hoàng hậu, nhưng Tổ Phương lại nói cho nàng biết, bất luận thế nào, chính nàng nhất định phải làm tốt cương vị hoàng hậu này. Nếu không, chỉ có một con đường chết.

Có thể, Tổ Phương đúng.

Một hồi lâu, nàng yếu ớt thốt ra một câu. “Tổ Phương, người biết hầm canh gà nhân sâm thế nào không?”

“Ách?”

“Hoàng thượng bị lạnh, làm thê tử mẫu mực, cần phải tự tay hầm một chén canh gà dâng qua đó, đúng không?”

Tổ Phương ngưng ngẩn. “Hoàng thượng vì sao lại bị lạnh?”

Kim Phượng hắc hắc cười khan hai tiếng.

Bài thơ Đạp sa hành

Vụ thất lâu thai,

Nguyệt mê tân độ,
Đào nguyên vọng đoạn vô tâm xứ.
Khả kham cô quán bế xuân hàn,
Đỗ quyên thanh lý tà dương mộ.
Dịch ký mai hoa,
Ngư truyền xích tố,
Thế thành thử hận vô trùng số.
Sâm giang hạnh tự nhiều Sâm sơn,
Vị thủy lưu hà Tiêu Tương khứ.
(Người dịch: Nguyễn Xuân Tảo)
Sương khuất lầu cao,
Trăng mờ bến cũ,
Nguồn đào xa tít nhìn đâu rõ.
Lạnh lòng quán lẻ khép trời xuân,
Khắc khoải tiếng quyên, chiều bóng ngả.
Trạm gửi hoa mai,
Cá đưa bức lụa,
Xây nổi hận chất chồng vô số.
Sông Sâm vốn quanh bọc non Sâm,
Vì ai chảy xuống dòng Tương nọ.

21. Chương 21: Xuân Đến Xuân Đi Xuân Lại Về

Khi Đoàn Vân Chương tỉnh táo lại, đã là sáng sớm hôm sau.

Mấy thái y đang quỳ đầy đất trước long sàng, dẫn đầu chính là Hoa thái y đang run rẩy ngón tay. Quỳ bên kia còn có toàn thể cung nữ nội thị trong Hiên La Điện, thậm chí Lưu Bạch Ngọc ở Đình La Điện cũng đến tham gia náo nhiệt, mang theo cung nhân quỳ một đồng.

Đoàn Vân Chương lại nhìn lên, bắt gặp ánh mắt lo lắng của thái hậu.

“Hoàng nhi, cảm thấy đỡ hơn nhiều chưa?” Thái hậu nương nương vuốt ve gương mặt hần, cảm thấy lòng bàn tay vẫn còn nóng sốt.

“Mẫu hậu, đây là...”

“Hoàng nhi, ngài đã bệnh nặng như vậy, còn muốn dối gạt mẫu thân hay sao? Nói ấu hậu biết đi, ai đã đẩy ngài xuống Thái Dịch Trì?” Thái hậu khó nén phần nộ, mắt đục đỏ ngầu.

Đoàn Vân Chương ngẩn ra, phản ứng đầu tiên là tìm kiếm Tiểu Tôn Tử, lại tìm không thấy bóng dáng y đâu. Ánh mắt hần lại đảo qua trước long sàng, chỉ thấy Kim Phượng bưng một chén sứ long tuyền, mặt xanh mét đứng trước giường.

Thái hậu theo ánh mắt của hắn, cũng nhìn sang: “Hoàng nhi bệnh nặng như vậy, ngay cả hoàng hậu cũng không đành lòng, còn đặc biệt tự mình hầm canh gà dâng đến cho ngài bổ thân.” Nói đến đây, thái hậu tán thành nhìn Kim Phượng một cái.

Ánh mắt Đoàn Vân Chương sắc bén như mưa tên, bắn thẳng về phía Kim Phượng. Kim Phượng rụt rụt đầu.

Đoàn Vân Chương không hề dời mắt, chậm chậm nói: “Tiểu Tôn Tử đâu?”

“Không cần tìm hắn, Tiểu Tôn Tử hầu hạ không chu đáo, ai gia đã sai người dắt hắn ra ngoài phạt roi rồi.”

Đoàn Vân Chương sững sờ. “Mẫu hậu.”

“Hoàng nhi, ngài nói ấu hậu biết, rốt cuộc là kẻ nào to gan như vậy, lại dám ám hại hoàng thượng?” Về mặt thái hậu rất nghiêm túc.

Kim Phượng lại càng rụt đầu lợi hại hơn.

Đoàn Vân Chương hừ lạnh một tiếng, quét qua một lượt những người đang quỳ bên dưới, ánh mắt dừng lại trên người Kim Phượng lâu nhất.

Một lúc sau, hắn nói: “Mẫu hậu, là hoàng nhi không cẩn thận, tự té xuống.”

Kim Phượng kinh ngạc, suýt nữa đã quật ngã chén canh gà hầm cả đêm trên tay.

“Hoàng nhi!”

“Nếu có người ác ý đẩy hoàng nhi xuống đó, y sẽ để mặc cho hoàng nhi tự mình bò lên hay sao?”

Thái hậu không nói.

“Mẫu hậu, vì sao phải vì sai lầm của hoàng nhi mà giận chó đánh mèo, đánh lên đầu người khác chứ?”

Sau khi sốt cao cả đêm, thần sắc của Đoàn Vân Chương có chút mệt mỏi.

“Mẫu hậu, hoàng nhi cũng không đáng lo ngại. Ngài không cần phải lo lắng, bảo trọng phượng thể quan trọng hơn. Người đâu, mang Tiểu Tôn Tử về đây, trị thương thật tốt cho hắn.”

Thái hậu tinh tế nhìn con trai, trông thấy vẻ thông dong của hắn, sự nóng nóng trong lòng bà cũng từ từ bình phục.

Kim Phượng vội vàng trợ giúp. “Thái hậu, ngài khổ cực cả buổi rồi, mau về nghỉ ngơi sớm đi. Thần thiếp ở bên cạnh hầu hạ hoàng thượng là được.”

Thái hậu có vẻ không tin lắm, quét mắt nhìn Kim Phượng một cái, nhưng cũng không nói gì.

Tiến thái hậu về xong, Đoàn Vân Chương cùng Kim Phượng đều đồng loạt thở phào nhẹ nhõm. Lúc này, Lưu Bạch Ngọc quỳ trước giường diêm đấm đáng yêu ngẩng đầu lên, đang định nói gì đó, Đoàn Vân Chương đã phát phát tay nói: “Các người lui xuống cả đi, để cho trẫm thanh tĩnh một chút.”

Mọi người đành phải lui ra.

Nhưng Đoàn Vân Chương lại thông thêm một câu. “Hoàng hậu ở lại.”

Mặt Kim Phượng liền biến sắc, đành phải nhận mệnh, bưng chén sứ lên.

Không có ai phát hiện, sắc mặt của Lưu Bạch Ngọc lại còn khó coi hơn cả Kim Phượng.

Đuổi hết đám người nhàn rồi xong, Đoàn Vân Chương bắt đầu dùng ánh mắt lạnh trù Kim Phượng.

Kim Phượng chê cười gờ thiềm lên. “Hoàng thượng, uống canh đi.”

Đoàn Vân Chương sao chịu dễ dàng buông tha nàng.

“Hoàng hậu, nàng nói đi, chuyện này phải giải quyết hậu quả như thế nào?”

Kim Phượng cúi thấp đầu. “Hoàng thượng, thần thiếp cho rằng, hoàng thượng vừa rồi đã giải quyết hậu quả rất tốt, vô cùng thánh minh.”

Đoàn Vân Chương cắn răng. “Lưu Hắc Bàn, quỳ xuống cho trẫm!”

Kim Phượng ngoan ngoãn quỳ xuống.

“Lưu Hắc Bàn, ngươi đẩy trẫm xuống nước, đáng tội khi quân, còn có ý đồ mưu hại trẫm, ngươi có biết tội của ngươi không?”

“...”

“Sao ngươi không nói lời nào?”

“Hoàng thượng, vừa rồi không phải ngài mới nói, ngài tự mình trượt chân rơi xuống nước sao. Quân vô hí ngôn.” Kim Phượng thành tâm thành ý nói.

Đoàn Vân Chương cứng họng, uất khí chất đầy trong bụng không phát ra được.

“Lưu Hắc Bàn, chẳng lẽ ngươi sẽ không sợ trẫm?”

Kim Phượng ngẩng đầu, vô cùng sùng kính mà nói: “Hoàng thượng, thần thiếp không sợ ngài, thần thiếp tôn kính ngài. Ở trong lòng thần thiếp, ngài tựa như thiên thần, như Phật Tổ, như thánh nhân anh tuấn đến từ thời Viễn Cổ. Lòng kính ngưỡng thần thiếp đối với ngài cuộn cuộn như nước sông...”

“Ngươi câm miệng lại cho trẫm!” Đoàn Vân Chương nâng trán.

“Trẫm chỉ muốn ngươi nói một lời xin lỗi, bộ khó đến vậy hay sao?”

“Lòng biết ơn của thần thiếp đối với hoàng thượng, cũng cuộn cuộn như nước sông...”

“Đủ rồi...” Đoàn Vân Chương rên rỉ. “Đứng lên, trẫm muốn uống canh gà.”

Vì vậy, Kim Phượng ngoan ngoãn đứng dậy, dâng thìa canh đến bên môi Đoàn Vân Chương.

“Khoan đã...” Đoàn Vân Chương chần chờ một chút, “Ngươi mới vừa nói, canh gà này do tự tay ngươi làm?”

“Kỳ thật... là do Tổ Phương làm...” Kim Phượng tỏ vẻ xấu hổ, hiếm khi nói một câu thành thật.

Đoàn Vân Chương lúc này mới thanh thản tâm hồn, nuốt vào một thìa canh gà. Ngay lập tức, sắc mặt của hắn bỗng hiện lên đủ mọi màu sắc, vô cùng quỷ dị.

Kim Phượng mỉm cười, nói nốt phần lời chưa nói hết: “Là Tổ Phương Làm, thần thiếp chỉ phụ trách bỏ muối.”

Đoàn Vân Chương cảm thấy, Lưu Hắc Bàn thật sự là khắc tinh của đời hắn.

Một trận phong ba, cứ như vậy mà bình thường trở lại. Kim Phượng biết rõ, nàng nên cảm kích Đoàn Vân Chương. Giống như năm đó ở trên lớp học của Ngụy thái phó cũng thế, Đoàn Vân Chương ‘làm việc nghĩa không được chùn bước’, gánh vác trách nhiệm giúp nàng. Nhưng nàng lại không thể làm rõ tâm tình của mình đối với hắn là như thế nào. Nàng không e ngại hắn, không ghét hắn, nhưng rất khó có thể thật lòng thật ý cảm kích hắn.

Đoàn Vân Chương có phải là người tốt không? Không phải nha. Chỉ những lúc tâm tình tốt hoặc đang có mưu đồ, hắn mới có thể đối xử tốt với nàng. Nàng rất rõ ràng.

Chớp mắt một cái đã vào thu, cũng đến lúc cung nhân cũ xuất cung. Phải rời đi, ngoại trừ Tổ Phương, còn có mười lăm năm thanh xuân của Kim Phượng.

Chưa đầy một năm, vóc dáng Đoàn Vân Chương liền nhảy vọt cao lên hai cái đầu. Vốn dĩ, đỉnh đầu của Kim Phượng cũng cao đến chớp mũi Đoàn Vân Chương. Nhưng hôm nay, dù nàng có ngược mắt nhìn lên cũng chỉ có thể trông thấy cái cằm của hắn.

Trưởng thành, đối với Đoàn Văn Chương mà nói, không chỉ là vóc dáng cao lên không thôi. Khi Kim Phượng tốt cuộc có chút thời gian rảnh rỗi thì Đoàn Văn Chương lại bận rộn. Vì kỳ thi Hương ba năm diễn ra một lần, lại bắt đầu.

Đại học sĩ Hàn Lâm Viện, Chu đại tài tử ‘việc nhân đức không nhường ai’ đứng ra đảm nhiệm chủ khảo thi Hương.

Đoàn Văn Chương nhìn ba phần bài thi, nhú mày.

Tác giả của ba bài thi này, theo thứ tự là: Sài Thiết Chu, Ngự Trường Nhai, Túc Kính Đường. Đây là danh sách Chu đại tài tử báo lên, nhưng bài danh cụ thể thế nào vẫn còn đang tranh cãi, cho nên Chu đại tài tử tấu thỉnh hoàng đế định đoạt.

Đoàn Văn Chương có phần thưởng thức Ngự Trường Nhai hơn. Người này chữ viết chữm chắc, sách luận tinh tế, suy nghĩ chu đáo. Chu đại tài tử lại tương đối thích Túc Kính Đường, bởi vì người này văn từ đẹp hơn, phù hợp với sở thích thẩm mỹ của Chu đại tài tử.

Nhưng Đoàn Văn Chương lại nhìn thấy, bên cạnh cái tên Sài Thiết Chu có một đoạn chữ đỏ nho nhỏ: Có thể đứng đầu bảng. Đó là lời phê của Thủ phụ nội các, Uy Quốc Công Lưu Hiết đại nhân.

Phụ thân của Sài Thiết Chu là Sài An Chi, hiện đang đảm nhiệm Lễ Bộ Thị Lang, mười năm trước là học trò của Lưu Hiết.

Đoàn Văn Chương vô cùng nhức đầu. Hắn không muốn làm trái ý của Lưu Hiết, mà Ngự Trường Nhai hắn cũng không muốn bỏ.

Đêm khuya, hoàng hậu nướng nướng bưng một chung canh gà đi vào Hiên La Điện.

Từ sau sự kiện canh gà bỏ muối lần trước, Đoàn Văn Chương ra lệnh cho Kim Phượng phải học cách hầm canh gà. Cho đến hôm nay, Kim Phượng tin tưởng mình không cần nếm cũng có thể nếm được canh gà mặn nhạt vừa phải.

“Hoàng thượng, uống canh đi.” Kim Phượng đích thân đưa chung canh gà lên, vừa duỗi đầu nhìn bản tấu chương trong tay Đoàn Văn Chương.

Đoàn Văn Chương chưa rời mắt khỏi tấu chương, tiếp nhận nguyên chung canh gà, uống một ngụm.

Kim Phượng nhú mày. “Thì ở chỗ này.”

Đoàn Văn Chương cũng không để ý đến nàng, tùy tiện đặt chung súp lên bàn.

Kim Phượng chỉ đành thở dài, sửa sang lại tấu chương cùng giấy tờ hỗn loạn trên bàn, trong miệng cứ lầm bầm nhảm: “Rõ ràng không thích uống canh gà, vẫn cứ thích hành hạ người ta...”

Đoàn Văn Chương thò hai mắt ra khỏi tấu chương: “Hoàng hậu, trầm cho rằng nàng thành tâm thành ý vì trầm mà đích thân nấu chung canh này.”

Kim Phượng trầm mặc một hồi, rốt cuộc không cam tâm nói: “Thần thiếp đương nhiên là thành tâm thành ý.”

Đoàn Văn Chương hài lòng, tiếp tục trở về đọc tấu chương.

Kim Phượng cũng duỗi đầu quét xem vài lần, quét đến cái tên, không khỏi sững sờ.

“Ngự Trường Nhai?”

Đoàn Văn Chương gật gật đầu, thở dài. “Trầm vốn định chọn hắn đứng tên kim khoa. Đáng tiếc...”

“Ngự Trường Nhai, là người nơi nào?”

“Hình như là người kinh thành.” Đoàn Văn Chương chú ý nhìn nàng một cái. “Sao vậy?”

“Không có.” Kim Phượng cười cười. “Chẳng qua là cảm thấy cái tên này nghe rất đáng yêu, không để ý sẽ gọi lộn thành ‘Cá Mọc Răng’.”

Nàng nhớ mang máng hồi trước lúc học tư thực, đã từng đuổi theo tiểu thư sinh ngọc đang gật gù đắc ý đi ở đằng trước, kêu gọi rất nhiều lần: Cá Mộc Răng, Cá Mộc Răng!

Tựa như hôm qua, tựa như chỉ mới hôm qua a. Tiểu thư sinh ngọc ấy cũng muốn làm trạng nguyên lang rồi.

Đoàn Vân Chương trừng mắt nhìn nàng, vẻ mặt dờ ra ngây ngốc hiem có.

“Hoàng hậu, hoàng hậu, kêu trầm gọi nàng thế nào mới tốt đây?” Hấn thở dài, khoe môi lại mang theo một nụ cười.

Hấn xem tấu chương làm đau đầu người khác một chút, lại nhìn Kim Phượng một chút, đột nhiên phúc chí tâm linh (phúc đến thì lòng cũng sáng ra): “Hoàng hậu, nàng xem hai người Ngư Trường Nhai và Sài Thiết Chu này, nhìn vào cái tên mà nói, cái tên nào có thể làm trạng nguyên?”

Kim Phượng suy nghĩ một chút, nói: “Kỳ thật... Thần thiếp cảm thấy, Trạng Nguyên cùng Bảng Nhân cũng không khác nhau bao nhiêu... Có điều, cái tên Sài Thiết Chu, nếu đã gọi là Thiết Thuyền, hậu trường có lẽ cứng rắn hơn Cá Mộc Răng một chút, nhỉ?”

Đoàn Vân Chương sững sờ.

“Hoàng thượng, đạo này, rất nhiều chuyện đều phải xem đến hậu trường.” Kim Phượng nghiêm trang.

Đoàn Vân Chương cười to.

Kim Phượng cũng mỉm cười, đoan chính hành lễ. “Hoàng thượng, thần thiếp cáo lui trước.”

Ngày hôm sau thượng triều, hoàng đế bệ hạ bổ nhiệm con của Lễ Bộ Thị Lang Sài An Chi, Sài Thiết Chu làm kim khoa Trạng Nguyên, Ngư Trường Nhai là Bảng Nhân, Túc Kính Đường là Thám Hoa. Tam giáp đã định, lập tức do Hàn Lâm Viện tu soạn.

Thủ phụ nội các, Uy Quốc công Lưu Hiết đại nhân phủ râu, mỉm cười.

“Hoàng thượng biết người, dùng người, đây là phúc của quốc gia, phúc của xã tắc!” Lưu Hiết nói.

Hàn Lâm Viện Đại học sĩ, kim khoa chủ khảo Chu đại tài tử bóp cổ tay, thở dài.

Lăng đại tướng quân cầm đao cần răng, hai mắt đỏ bừng.

Lữ đại thượng thư lại muốn đập đầu vào long trụ. Nhưng hoàng đế bệ hạ đã có chuẩn bị trước, Tiểu Tôn Tử công công đã nhanh tay lẹ mắt ngăn ông lại.

Còn Phù đại thừa tướng vẫn như cũ, híp đôi mắt nhỏ, trầm ngâm không nói.

Hoàng đế bệ hạ lạnh nhạt quét mắt nhìn quần thần một lượt. Lần đầu tiên cảm thấy, sóng to gió lớn cùng sóng ngầm mãnh liệt trên triều đình đều nằm trong lòng bàn tay hấn.

Trạng Nguyên hay Bảng Nhân, kỳ thật cũng không khác nhau bao nhiêu.

Hậu trường của Sài Thiết Chu vững chắc, không quan hệ. Mấu chốt là hoàng đế bệ hạ hiểu được, cái gì gọi là lấy lui làm tiến.

Tối hôm đó, Đoàn Vân Chương nằm mơ.

Hấn mơ thấy hấn múa hai cây chùy tím bầm đập một phát ngay ngực, quật Lưu Hiết ngã xuống đất. Hấn giẫm ông dưới chân, vắn vớ cả triều cao hững hờ vỗ tay, hô to vạn tuế.

Hấn trông thấy ở cuối đại điện, một bóng hình mảnh khảnh xinh đẹp duyên dáng yêu kiều, ngờ ngợ là dáng vẻ của Lưu Bạch Ngọc. Bóng hình xinh đẹp kia đi qua các đại thần, đi qua các nội thị, từ từ hướng về phía hấn. Đôi môi đỏ thắm của mỹ nhân mỉm cười như tiên nữ trong tranh. Hấn liền lồm cồm kéo cánh tay trắng nõn như ngọc của cô gái kia, xuyên qua bức rèm che đi vào sau điện, đến trước long sàng của hấn.

Khi Lưu Bạch Ngọc ngồi xuống long sàng của hắn, gò má như hoa đào. Hắn duỗi cánh tay run rẩy, cởi áo ngoài của nàng, lộ ra bờ vai trắng mịn.

“Bạch Ngọc.” Hắn nghe thấy mình cất tiếng gọi, trong mũi có dòng chảy nóng ẩm tuôn ra.

Lưu Bạch Ngọc ngượng ngùng cúi đầu xuống. Đoàn Vân Chương nâng cầm nàng lên, cúi đầu chuẩn bị hôn lên đôi môi thơm mềm của nàng.

Lưu Bạch Ngọc rút cuộc đem khuôn mặt nhỏ nhắn đối mặt với Đoàn Vân Chương, Đoàn Vân Chương lại ngây ngẩn cả người.

Đối diện với hắn, thỉnh linh biến thành bản mặt vừa đen lại vừa tròn, to như ổ bánh mì lớn của Lưu Hắc Bàn.

Lưu Hắc Bàn kiều mị cười một tiếng, nũng nịu đấm hắn một cái: “Hoàng thượng...”

Đoàn Vân Chương quát to một tiếng, tỉnh lại. Nghe ‘phịch’ một tiếng, phát giác mình đã rơi xuống long sàng, đang ngồi trên sàn nhà trụi lủi. Trong đại điện, từng trận gió lạnh thổi qua.

Hắn nuốt nước miếng, đưa tay sờ lên long sàng. Trên giường ướt một mảng lớn.

Hoàng đế bệ hạ toát mồ hôi lạnh đầy đầu.

22. Chương 22: Nơi Đây Phong Nguyệt Rất Nồng

Giữa mùa thu, danh sách đỗ đạt ban ra, loại bỏ vô số nhân tài. Sau cuộc thi Đình, Thiên tử long ân, ban thưởng Ân Vinh Yến tại ngự hoa viên. Tất cả thí sinh có tên trên bảng vàng đều được tham dự.

Ân Vinh Yến sớm có tổ chế, chính là cử chỉ động viên khen ngợi của thiên tử sau khi thể nghiệm và quan sát quá trình học tập gian khổ của các học trò. Đối với rất nhiều tiến sĩ trong bảng, đó là cơ hội duy nhất trong đời họ được được tiến vào đại nội hoàng cung. Bọn họ sắp có may mắn nhìn thấy chân dung hoàng đế, còn có thể xa xa chiêm ngưỡng nhan sắc của phi tần hậu cung. Sau Ân Vinh Yến, các tiến sĩ sẽ đến Lại Bộ lĩnh chức. Một số có thể ở lại các Bộ kinh thành làm từ các chức quan nhỏ đi lên. Một số sẽ bị đẩy đi các địa phương trên khắp cả nước, có lẽ cả đời cũng không có cơ hội lên chức, trở về trung ương.

Nhưng Ân Vinh Yến đang khiến cho khắp chốn mừng vui này, lại làm khổ một mình Kim Phượng.

Kim Phượng thường xuyên cảm thấy, mệnh hoàng hậu thật ra cũng chẳng khác gì so với mệnh tỳ nữ. Giờ phút này, suy nghĩ đó lại càng thêm mãnh liệt. Khó trách trong lịch sử lại có nhiều vị hoàng hậu đoạn trang mẫn nghị hoặc là lao lực mà chết, hoặc là bị hoàng đế kính nhi viễn chi như Bồ Tát lạnh lùng. Một nhọc cả một ngày, buổi tối trở về lại còn phải ở trên long sàng hầu hạ cưng chiều, làm sao có thể...(Kính nhi viễn chi: kính trọng nhưng không gần gũi)

“Ân Vinh Yến bên trái trưng nguyệt quế, chính là tổ chế. Vì sao năm nay lại đổi thành hoa phù dung?”

“Thái hậu, năm nay nguyệt quế nở không đẹp lắm, hoa phù dung...”

“Tục, tục không chịu được!”

Thái hậu nương nương đánh giá Kim Phượng từ trên xuống dưới, cau mày nói: “Hoàng hậu, màu đỏ tím không hợp với nước da của ngươi đâu, trông vẻ mặt của ngươi rất dơ.”

“...”

“Còn kiểu tóc này, chẳng lẽ Hương La Điện của ngươi không có dầu bóng hay sao!”

“Vậ thần thiếp quay về thay...”

“Không cần.” Thái hậu nương nương bực mình, khoát tay chặn lại. “Điện mạo ngươi như vậy, có đổi cũng vô ích.”

“ ... ”

Kim Phụng nhìn theo bóng lưng căm giận của thái hậu rời đi, nghiêng đầu nói với cung nữ Phong Nguyệt ở sau lưng: “Bản cung cảm thấy, trong tình huống này, bản cung còn có thể lớn lên thành người có tâm địa thiện lương như vậy, thật sự không hề dễ dàng.”

Phong Nguyệt không tiếp lời.

“Phong Nguyệt?”

Phong Nguyệt “A” một tiếng, trong tay áo leng keng rút ra một đồng đồ: bút lông, mấy cuộn giấy, rõ ràng còn có một hộp mực nhỏ.

Kim Phụng kinh ngạc nhìn Phong Nguyệt mặt không đổi sắc tim không loạn nhịp, đem cả đồng đồ nhét trở vào tay áo như làm ảo thuật. Vậy mà tay áo của nàng ta vẫn bay bổng nhẹ nhàng, làm như bên trong chẳng có thứ gì.

Nàng yên lặng một lát, rồi cuộc nhện không được, hỏi: “Làm sao người làm vậy được?”

Phong Nguyệt đáp lại nàng bằng một nụ cười trấn tĩnh. “Nương nương không biết sao. Hôm nay tới dự tiệc có ba vị tiến sĩ đầu bảng là Sài Trọng Nguyên, Ngự Bể Nhân và Túc Thám hoa đó!”

Nói nhảm, không có bọn họ, còn gọi là Ân Vinh Yến sao.

“Nương nương, ngài không biết đó thôi. Trong nội cung, có đến một nửa cung nữ nghe được tin này đều nổi điên. Ba vị công tử này, nhất là Sài Trọng Nguyên cùng Ngự Bể Nhân, nổi tiếng là mỹ nam đó!”

Ách... nàng ngược lại chưa từng nghe qua.

“Phong Nguyệt may mắn được theo hầu hoàng hậu nương nương tham dự Ân Vinh Yến, sớm đã vỗ ngực bảo đảm với các tỷ muội, nhất định phải bắt ba vị công tử kia viết lưu niệm cho bằng được!”

Kim Phụng thương cảm liếc nhìn nàng ta một cái, thực không đành lòng nói cho nàng ta biết, chỗ ngồi của mình cùng chỗ ngồi của ba vị mỹ nam kia cách xa vạn dặm, ở giữa lại còn có một bức rèm che ngăn trở. Mà Phong Nguyệt theo hầu bên cạnh nàng, ngay cả ống tay áo của mỹ nam cũng không thể chạm đến.

“Có điều, lại nói tiếp, mỹ danh của quan chủ khảo Chu Đại tài tử còn ở phía trên ba vị công tử kia nữa. Mọi người đều nói phong độ tư thái của Chu đại tài tử là ‘Thối tiêu lướt ngang gió thu, nhanh nhẹn bay qua Dao Trì’ nữa đó.” (Dao Trì: nơi ở của Tây Vương Mẫu (tức Dao Trì Tây Mẫu cai quản Tây Côn Lôn, Ngọc Hoàng Đại Đế là con thứ 10 của bà và Hạo Thiên Thiên Đế), nơi trồng đào tiên, ăn vào trẻ mãi không già, nói đến Dao Trì là nói đến cõi tiên)

Kim Phụng buồn cười: “Bay qua Dao Trì? Chỉ sợ bay được nửa đường đã rơi xuống, phịch một tiếng biến thành vệt nước.”

Phong Nguyệt nhìn nàng, rất không đồng ý.

“Phong Nguyệt, người có biết tham dự Ân Vinh Yến hôm nay, ngoại trừ các vị tiến sĩ đó, còn có ai không?”

“Ai?”

“Lư Vương gia.”

“ ... ”

Kim Phụng chỉ cảm thấy trước mặt nổi lên một cơn gió lốc, chớp chớp mắt, Phong Nguyệt đã không thấy đâu nữa.

Phong Nguyệt là Cung nữ mới tiến cung đầu năm nay, vốn là người hầu trong cung Từ thái phi. Nàng ta mười bốn tuổi, hai mắt thật to, khuôn mặt bầu bĩnh, trông rất đáng yêu. Vào một ngày đẹp trời, Lư Vương Đoàn Vân Trọng tiến cung thỉnh an Từ thái phi, gặp được Phong Nguyệt. Vừa trông thấy nàng ta, y liền hiện nguyên hình công tử nhà giàu ăn chơi, lôi kéo tay Phong Nguyệt, thao thao bất tuyệt một đồng những lời nhảm nhí, còn lấy ngọc bội Hoàng Long trên đai lưng ra nhét vào tay Phong Nguyệt.

Sau khi tỏ hết nỗi lòng, Đoàn Vân Trọng phải mông chạy lấy người. Từ thái phi lại giận tím mặt, khép Phong Nguyệt vào tội ‘dùng sắc đẹp mê hoặc Lư Vương’, kéo đến Hoán Y Cục đánh chết.

Lúc đó, Kim Phượng đang trốn khỏi sự giám thị nghiêm mật bất kể ngày đêm của Từ thái phi chạy ra ngoài, núp ở bụi cỏ sau Hoán y cục lim dim ngủ. Từng tiếng kêu thảm thiết hù dọa nàng liên tục gặp ác mộng, rồi cuộc hoảng quá tỉnh dậy. Đang ngủ ngon lại bị quấy nhiễu, làm thế nào cũng không ngủ lại được nữa. Bất đắc dĩ, Kim Phượng đành phải nhúng tay vào chuyện này.

Hậu quả của việc nhất thời ngứa tay này là, từ đó về sau, Từ Thái phi vừa nhìn thấy nàng, ánh mắt liền hung hăng phóng tên độc. Đến nỗi, ngẫu nhiên đêm khuya tỉnh mộng, nàng vẫn còn cảm thấy sau lưng đau đớn.

Còn Phong Nguyệt cũng từ đó bị di chứng, bất cứ lúc nào, ở đâu, chỉ cần nghe thấy mấy chữ Lư Vương, Đoàn Vân Trọng hoặc Nhị điện hạ, nàng ta lập tức chạy trốn chết, sau đó biến mất.

Nhưng Phong Nguyệt cũng coi như bảo vệ được cái mạng. Ở chung một thời gian, Kim Phượng dần dần phát giác, Phong Nguyệt bị Từ thái phi truy sát cũng thật đáng đời. Nha đầu này quả thật là thanh xuân nẩy mầm xúc động, cho dù không đâm đầu vào trước mũi thương của Từ thái phi, thì một ngày nào đó cũng sẽ bị nường nường khác kéo ra ngoài đánh chết.

Nhưng Kim Phượng cảm thấy, Phong Nguyệt là một người rất nữ tính, nàng thích.

Vì vậy, nàng giữ Phong Nguyệt ở lại bên mình, lấp vào chỗ trống của Tổ Phương. Một mặt có người trò chuyện, mặt khác nàng thầm nghĩ, có một người tính tình như Phong Nguyệt ở bên cạnh, nàng sẽ cảm thấy bản thân có vẻ bình thường hơn.

Dọa Tiểu Phong Nguyệt bỏ chạy xong, Kim Phượng đắc ý lấy từ trong ống tay áo ra một túi hạt dễ bóc vỏ rang đường. Tiểu nha đầu, đúng là dễ gạt...

Liếc thấy bốn bề vắng lặng, nàng dứt khoát ngồi xếp bằng sau đình ở ngự hoa viên, vừa thưởng thức trăng thanh gió mát vừa ăn hạt dễ, cảm giác mình thật sự phong nhã vô hạn.

Tranh thủ lúc rảnh rỗi, là một môn học.

“Lão khư nhật thiêm yêu cước bệnh, sơn ông phục lật cự truyện phương. Khách lai vi thuyết thần quang văn, tam yết từ thu bạch ngọc tương” Nàng rung đùi đắc ý. (Tuổi già càng ngày càng đau chân, sơn ông mặc truyện phương cũ, người qua lại nói năng sớm đã tắt, ba ngụm đã uống hết bạch ngọc tương.)

“Hắc... Hắc Bàn?” Một âm thanh đầy kinh ngạc từ trong đình phía sau nàng truyền ra.

Thịt hạt dễ vừa mới nhai nát lập tức từ trong cổ họng trào ngược lên, trải qua ngàn khó nạn hiểm, lại từ trong lỗ mũi chảy ra ngoài.

Kim Phượng bịt mũi, nhảy dựng lên khỏi mặt đất. Túi gấm nhỏ chứa đầy hạt dễ đặt trên đầu gối bị quăng rớt, những hạt dễ vàng óng ánh rơi vãi đầy đất.

Lúng túng, lúng túng.

Kim Phượng nhướng mắt lên, chỉ thấy trong đình có hai người đang đứng, bông bênh xuất trần. Một người mặc thường phục màu trắng đen, đội mũ tơ tằm màu đen, mặt thô như đao khắc, môi mỏng mà lạnh lùng, ngang tàng nghiêm nghị. Người còn lại mặc áo dài nhà nho màu phấm xanh, viền tay áo là một vòng lá trúc màu mực, hàng mi rộng lượng, tuổi còn rất trẻ, tay cầm cây quạt màu trắng thuần chống đỡ trên quai hàm, miệng há hốc.

“Hắc bàn?” Người mặc áo nhà nho màu phấm xanh lại gọi một tiếng nữa.

Toàn thân Kim Phượng đông cứng giữa ngự hoa viên màu xanh lá mạ.

Những lúc người không biết nên nói cái gì, tốt nhất là không nói gì hết – Đó là kinh nghiệm mà Đoàn Vân Chương đã dùng thân phận của người từng trải dạy lại cho nàng.

Nhưng Đoàn Vân Chương không hề nhắc đến, sau khi không nói gì hết, tiếp theo sẽ thế nào?

Đầu óc nàng nhanh chóng xoay tròn.

Bày trước mặt nàng là mấy con đường:

Thứ nhất, ngạc nhiên mừng rỡ nhào tới: Tiểu Ngư, là huynh sao, thật là trùng hợp!

Thứ hai, phượng nhan giận dữ, sai người lôi họ ra ngoài.

Thứ ba, giả ngu.

Cách thứ nhất, có vẻ như quá không biết xấu hổ.

Cách thứ hai... Nếu bị Đoàn Vân Chương biết được nàng dám đem Tiểu Ngư Bả Nhãn mà hấn ngưỡng mộ đánh ra khỏi cung, không chừng hấn sẽ lột da nàng để trả thù.

Cân nhắc thật lâu, Kim Phượng bình tĩnh phỉ phỉ cặn hạt dẻ rang đường trên người.

“Ân Vinh Yến còn chưa bắt đầu, hai vị nên đến Càn La Điện chờ một chút.”

Thừa lúc hai người còn chưa kịp phản ứng, Kim Phượng tiến lên hai bước: “Đường trong cung rất phức tạp, các điện đan xen. Đi lầm đường, cũng là chuyện thường thôi.”

Trên mặt hai người họ đều hơi chút ửng hồng.

Nhưng Tiểu Ngư Bả Nhãn mặc áo phẩm xanh vẫn chưa từ bỏ ý định: “Hắc Bàn, muội không nhớ ta sao, ta là Tiểu Ngư đây!”

Người mặc áo màu đen trắng hơi vén đôi môi mỏng lên: “Đức Miễn, sao vậy, ngay cả tiểu cung nữ cũng là người quen cũ của huynh sao?”

Cung nữ? Kim Phượng chần chừ quan sát lại mình một lúc, rõ ràng trên người đeo rất nhiều trang sức quý báu, nhìn sao mà ra cung nữ chứ?

Ngư Trường Nhai làm như tan nát cõi lòng: “Hắc Bàn, muội thật sự không nhớ ta sao?”

Người mặc áo đen trắng cau mày nói: “Ta thấy, tiểu cung nữ này có vẻ hơi ngây ngốc, hay là đầu óc không được minh mẫn?”

Ngư Trường Nhai không cam lòng, lại gọi một tiếng: “Hắc Bàn!”

Người mặc áo đen trắng tiến lên hai bước: “Cô, là người cung nào?”

“...”

“Hai vị...” Kim Phượng nhẫn nại, hít sâu một hơi. “Mời ra cửa, quẹo trái. Không tiến.”

Hai người đều ngạc nhiên.

Một hồi lâu, Ngư Trường Nhai còn muốn nói gì nữa, đã bị người mặc áo đen trắng kéo lại.

“Vị cung nhân này, cô có từng nhìn thấy một người mặc triều phục đi ngang qua đây không?”

“Người mặc triều phục, không biết người quan nhân nói đến là ai?”

Người mặc áo đen trắng muốn giải thích cặn kẽ, Ngư Trường Nhai lại kéo tay áo của hấn, cầm cây quạt chỉ về phía Thái Dịch Trì: “Thì Ngọc, huynh xem, Chu lão sư đang ở đó kìa.”

Chu lão sư, dĩ nhiên là quan chủ khảo đang tiến hành ân khoa, Chu Đại tài tử.

Kim Phượng nương theo hướng cây quạt của Ngư Trường Nhai chỉ, nhìn qua Thái Dịch Trì, lập tức ngây dại. Chỉ cảm thấy chớp mắt hóa thành giấy lát, giấy lát lại hóa thành chớp mắt. Chỉ thoáng nhìn một cái, bao nhiêu năm tháng cứ như vậy thấm thoát trôi qua.

Giữa Thái Dịch Trì, một người áo trắng đứng yên giữa những hòn đảo nhỏ liên tiếp cùng với những hành lang quanh co bên bờ. Chỉ thấy dưới xà nhà đỏ ngói vàng, gió mát lay động trên tóc mai người nọ, mà ánh mắt của người nọ vừa tĩnh lặng vừa xa xăm, giống như hàm chứa toàn cảnh núi sông.

Ngư Trường Nhai gọi một tiếng: “Chu lão sư!”

Trên đời này có một loại người: Thuần túy, cố chấp, nhiệt liệt. Hắn sống như một dải lụa trắng thượng hạng. Khi người nhìn vào ánh mắt hắn, người có thể cảm giác được tình yêu mãnh liệt của hắn đối với cuộc sống, đối với tương lai tươi đẹp cùng với thiện lương phát ra từ nội tâm.

Nếu như người này tỏ vẻ hơi hợm một cách hoàn hảo, ba đặc điểm trên sẽ càng thêm rõ rệt.

Chu đại tài tử chính là một người như vậy.

Giây phút khi Kim Phượng nhìn thấy Chu đại tài tử, liền cảm giác như các danh sĩ tài tử, quân tử đạt nhân mà nàng đọc được trong sách gần mười năm qua, tất cả đều là củi mục.

Chu đại tài tử trông thấy hai người Ngự Trường Nhai, liền ở giữa nơi tĩnh xa mông lung nó, nở một nụ cười rạng rỡ, nói: “Thì Ngọc, Đức Miễn, các người xem này. Nếu nói ‘Thái Dịch phù dung Vị Ương liễu’, chẳng phải là cảnh trí lúc này hay sao?” Nói xong, ông chậm rãi đi qua dãy hành lang quanh co, hướng về phía ba người.

Thái Dịch phù dung Vị Ương liễu;

Phù dung như diện liễu như mi

Câu này nằm trong bài thơ Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị. Nghĩa là: (Khi quay về) cung Thái Dịch thấy hoa phù dung, cung Vị Ương thấy liễu rủ/ Phù Dung thì như gương mặt nàng, liễu như nét mày nàng.

23. Chương 23: Trò Đùa Của Hắc Bàn

Người mặc áo đen trắng tên Thì Ngọc kia hơi vuốt cằm: “Lão sư thật hữu tình.”

Nhưng Kim Phượng lại nhìn thấy trong ánh mắt hắn rõ ràng ẩn dấu một tia khinh thường. Ấn tượng của Kim Phượng về người này liền giảm bớt đi nhiều.

Ngự Trường Nhai thì don hậu hơn, nói: “Lão sư, đã đến lúc phải đến Càn La Điện kiến giá, các vị ngũ huynh đều đang chờ ngài.”

Chu đại tài tử làm như không nghe thấy, khép quạt giấy trong lòng bàn tay, nói: “Lại không biết, hoa phù dung bên cạnh ao là do ai trồng, làm rất tốt, tôn thêm nét xinh đẹp cho cảnh trí nơi đây!”

Dưới làn da đen sẫm, khuôn mặt Kim Phượng khẽ ửng hồng.

Ánh mắt Chu đại tài tử rơi xuống người Kim Phượng, chợt lóe lên: “Đây là người phương nào?”

Ngự Trường Nhai nói: “Học trò ra ngoài tìm lão sư, lại đi nhầm đến ngự hoa viên. Nhờ có vị tiểu cung nữ này chỉ đường.” Hắn nói xong, lại ý vị sâu xa nhìn Kim Phượng một cái, như là muốn nói ‘Ta biết rõ muội là Hắc Bàn. Yên tâm, ta sẽ không vạch trần muội đâu.’

Kim Phượng toát mồ hôi đầy đầu.

Chu đại tài tử chấp tay hướng về phía Kim Phượng: “Đa tạ vị tiểu cung nhân này.”

Thì Ngọc mang theo một tia trào phúng, nói: “Lão sư, Tiểu Hắc Bàn này căn bản không giúp được gì cả, tìm được ông là Đức Miễn.”

Chu đại tài tử không đồng ý nhìn Thì Ngọc một cái, sau đó quay qua Kim Phượng, hòa ái mỉm cười: “Tiểu cung nhân đừng phiền lòng, tính tình Thì Ngọc là vậy đó.” Ông đưa mắt nhìn quanh bốn phía, xoay người bẻ một cành phù dung ở dưới mái hiên.

“Tiểu cung nhân, ‘Thiên lâm quét phủ một màu vàng, chỉ có phù dung đứng một mình’. Người sống ở trên đời cũng nên giống như cành phù dung này. Không cần để ý xem người khác nhìn người như thế nào, mấu chốt là ở chính người xem bản thân mình như thế nào.” Ông trịnh trọng một cách hiếm có, đưa cành phù dung ra trước mặt Kim Phượng.

Trái tim Kim Phượng bay bổng, bay vòng vòng trên Thái Dịch Trì, mãi vẫn không tìm được nơi chạm đất. Kỳ thật, nàng muốn nói, lời này đặt ở trên đầu hoa cúc, hoa quế, hoa mai, tất cả đều sẽ rất chuẩn xác. Nhưng lần này, nàng ngậm miệng, đặc biệt không phát huy sở thích hủy hoại phong cảnh mạnh mẽ của mình.

Nàng chỉ đưa tay ra, nhận lấy cành phù dung.

Chu đại tài tử nhìn nàng một cái đầy thâm ý rồi xoay người rời đi. Hai học trò liếc nhìn cành phù dung trong tay nàng, cũng rời đi theo.

Còn lại một mình, Kim Phượng siết chặt cành phù dung, đứng bên Thái Dịch Trì hồi lâu.

Sau đó là Ân Vinh Yến, Đoàn Vân Chương vô cùng tinh tế biểu đạt thiên tử có khả năng ban thưởng ân vinh. Không thể không nói, sau gần mười năm làm hoàng đế, Đoàn Vân Chương mười bảy tuổi đối với cử chỉ của đế vương đã dẫn đo vô cùng thỏa đáng.

Nhưng sau bức rèm che, ngồi bên cạnh Đoàn Vân Chương mà tinh thần của Kim Phượng lại sớm đã bay đến chín tầng mây.

Chỗ ngồi đã được lấp đầy, tiếng cười nói vô cùng náo nhiệt, rượu hàm tai nóng, thậm chí còn bày ra trò chơi tửu lệnh. Đến tham dự đều là các học trò đã học tập mười năm gian khổ, mặc dù xếp hạng trong khoa thi có cao có thấp, nhưng ai ai cũng muốn biểu diễn thành tựu thi văn của mình trước mặt thiên tử. Vì vậy, hào hứng xoa tay, nhao nhao muốn thử.

(Tửu lệnh là trò chơi trợ hứng khi uống rượu, sinh ra đầu tiên từ Tây Chu, sau đó hoàn thiện vào thời Tùy Đường. Uống rượu hành lệnh đặc biệt thịnh hành trong giới sĩ phu thời Đường, uống rượu ngâm thơ soạn văn là chuyện thường. Theo phong tục thời Đường, muốn chơi trò tửu lệnh cần phải có một tửu lệnh quan để ra đề mục.)

Trò chơi đi đến lúc cao hứng, một tiểu tiến sĩ tuổi còn trẻ, đại khái đã uống rất nhiều, bất ngờ đứng lên nói: “Nghe tiếng đã lâu hoàng đế Bạch Ngọc tiểu thư chính là tài nữ đệ nhất kinh thành, sao không đi một lệnh, để ọi người mở mang kiến thức?”

Lời này vừa nói ra, tất cả đột nhiên im lặng.

Nhưng người đã uống quá nhiều không chỉ có một mình tiểu tiến sĩ nọ, vì vậy, thừa thốt lại có mấy người hưởng ứng. Mọi người liền ồn ào cười rộ lên.

Đoàn Vân Chương nhíu nhíu mày, nhưng cũng không tức giận. Hắn chuyển hướng sang Lưu Bạch Ngọc đang ngồi sau bức rèm che bên phải, nói: “Bạch Ngọc, nàng có nguyện đi một lệnh trợ hứng hay không?”

Tiếng oanh vàng nhỏ nhẹ vang lên sau bức rèm: “Nếu như thế, Bạch Ngọc đành bêu xấu vậy.”

Tửu lệnh đến phiên Lưu Bạch Ngọc, vừa vặn là một cành phù dung.

Lưu Bạch Ngọc chân thành cười một tiếng: “Hôm nay, hoa phù dung ở Thái Dịch Trì nở rất tươi đẹp, Bạch Ngọc liền làm một câu vịnh phù dung vậy.”

Vì vậy, chấp một cây dưa gà nhẹ đánh vào miệng cốc, vừa từ từ thì thầm: “Thái Dịch thủy trầm yên ba vãn, thúy hoa sao đầu ngọc lân tuần. Vị Nhược trì thượng ngô đồng phẩm, cảm tiểu nhân gian thiếu lệ nhân.” (Khói sóng trên mặt hồ Thái Dịch, đầu cành thúy hoa gầy ngọc xương. Thảm cây ngô đồng trên bờ Vị Nhược, dám cười nhân gian thiếu mỹ nhân)

Trong bữa tiệc, tiếng vỗ tay như sấm dậy. Ngay cả Đoàn Vân Chương cũng xúc động nói: “Thật không hổ danh là tài nữ!”

Mọi người luôn miệng tán thưởng, có khen người, có khen thơ. Khen tới khen lui, cuối cùng cũng có thể khen đến hoàng đế cùng Uy Quốc Công. Cho nên, nói người uống rượu say, cũng là có điểm mấu chốt.

Giữa những tiếng khen ngợi không ngớt, bỗng có một âm thanh khác lạ vang lên.

“Thần lại cảm thấy, bài vịnh lần này chẳng có gì đặc sắc.”

Mọi người nhao nhao sững sốt, nhìn lại, chính là Trạng Nguyên lang liệu mạng Sài Thiết Chu, Chữ Thi Ngọc.

Sài Thiết Chu xuất thân nhà quan, lại tài trí hơn người, đương nhiên là mắt mọc ở trên đỉnh đầu. Người bình thường đều không để vào mắt. Buồn cười chính là Uy Quốc Công Lưu Hiết lại nhìn trúng kẻ có tính khí như hắn, còn vô cùng thưởng thức. Tất cả quan lại cũng không thể làm gì.

Sài Thiết Chu nói tiếp: “Bài thơ của hoàng di, văn từ hoa lệ thì không cần phải bàn. Nhưng tầm nhìn lại chỉ gói gọn trong một tác vuông đất, dây dưa trong vinh nhục của con người, quanh quẩn ở hai chữ ‘Tư sắc’, không khỏi nông cạn.”

Mọi người biến sắc, lại thấy Sài Thiết Chu thoáng dừng một chút rồi nói tiếp: “Nhưng trong khuê các mà có thể sáng tác thơ văn như vậy, cũng coi như hiếm có.”

“...” Mọi người thật lâu cũng không nói gì.

Một lúc sau, sắc mặt Lưu Bạch Ngọc tái nhợt, nói: “Nếu như thế, Bạch Ngọc tự phạt một ly.”

Một lượt tửu lệnh này gây ra động tĩnh quá lớn, rốt cuộc đã hấp dẫn được lực chú ý của Kim Phượng. Trông thấy tình hình này, nàng cũng cảm thấy buồn cười. Con người chuyển một cái, ngoắc gọi cận thị đến, nàng nhỏ giọng dặn dò một phen.

Sài Thiết Chu đứng dậy, nâng ly rượu lên nói: “Nếu như thế, thần xin được cạn trước vì kính.” Hắn là một kẻ văn nhân, làm việc lại rất có hào khí. Ngửa đầu uống cạn chung rượu mạnh, thần sắc không hề thay đổi.

Trong lòng mọi người đều thở dài, thầm nghĩ: Có chỗ dựa, thật sự là khác hẳn a.

Sài Thiết Chu hào khí ngút trời đặt ly xuống, cúi người, khom lưng –

Phịch một tiếng ngã ngồi xuống đất.

Khắp bữa tiệc hoàn toàn yên tĩnh.

Phút chốc, tiếng cười to ồn ào bộc phát. Ngay cả Ngư Trường Nhai hiền hậu ngồi bên cạnh cũng vỗ vai Sài Thiết Chu, cười nói: “Thì Ngọc, huynh say rồi.”

Trên mặt Sài Thiết Chu xanh trắng giao thoa. Hắn đương nhiên biết mình không phải đã say, nhưng vì sao cái ghế sau lưng bỗng chốc lại bị đẩy lui ra phía sau một thước?

Một loại trực giác kỳ lạ làm cho hắn nhướng mắt nhìn lên bức rèm che.

Ánh mắt xuyên qua bức rèm che, xem xém bóng cháy một chút thần kinh của Kim Phượng. Tay Kim Phượng run lên một tí.

Vì vậy, trước ánh mắt của bao người, một cảnh phù dung tươi mới ẩm ướt từ phía sau bức rèm che, nhanh như chớp, lặn ra.

Trong Ân Vinh Yến lần này, Sài Thiết Chu, Ngư Trường Nhai, Chu đại tài tử, Lưu Hắc Bàn, thậm chí là cả hoàng đế Đoàn Vân Chương đều không hay biết, bánh xe gỗ của vận mệnh lách cách một tiếng – bắt đầu chuyển động, mà mỗi người trong bọn họ đều đang bị đẩy vào giữa dòng nước lũ vô chừng.

Nghe nói Sài đại trạng nguyên sau khi về nhà đã huy động tất cả khả năng, tất cả các mối quan hệ, kể cả con gái nuôi trong cung của người em bạn dì của cháu họ của cậu họ của bà vú hắn, rốt cuộc cũng điều tra rõ ràng một sự kiện:

Trong cung chưa từng thu nhận cung nữ nào đen sẫm mập mạp.

Song, hoàng hậu nương nương đương triều, con gái của Uy Quốc công, vô cùng xác thực là một vị đen sẫm mập mạp.

Sài đại trạng nguyên chính là một thế hệ nhà nho liều mạng, là nam tử hán nung bằng sắt thép, nghe nói như thế cũng không khỏi mồ hôi ướt đầm xiêm y.

Đương nhiên, đây là truyện sau này.

Sau Ân Vinh Yến, Đoàn Vân Chương hỏi Kim Phượng:

“Hôm này hình như nàng có rất nhiều tâm sự, đang nghĩ gì vậy?”

Kim Phượng trợn mắt nói dối: “Đâu có.”

“Vậy cảnh phù dung kia là thế nào?”

Hai má Kim Phượng khê ửng hồng như dính phấn hoa, ngượng ngùng cười một tiếng. “Người khác tặng.”

Đoàn Vân Chương bỗng đứng rùng mình một cái.

24. Chương 24: Tiểu Tỳ Tán Gấu Bột Men Tia Cuồng

Phong Nguyệt mang theo những vật nàng đã trang bị muôn đời: Một cây viết, một tập giấy cùng một hộp mực, đi tới Hiên La Điện. Bởi vì hoàng đế bệ hạ thông truyền, muốn triệu kiến nàng.

Trong lòng nàng tràn đầy bột nước màu hồng. Hoàng đế bệ hạ anh tuấn phóng khoáng anh minh thần võ muốn triệu kiến nàng nha, hơn nữa, còn là đơn độc triệu kiến nàng nha.

Trời ạ, nàng có phải là nên nhân cơ hội này xin hoàng đế bệ hạ đề cho nàng mấy chữ không đây?

Đoàn Vân Chương để lộ một nửa gương mặt ra khỏi bản tấu chương, thờ ơ nói: “Người chính là cung nữ hầu cận hoàng hậu nương nương?”

Phong Nguyệt nơm nớp lo sợ, quỳ xuống: “Hồi bẩm hoàng thượng, chính là nô tỳ.”

Hoàng đế bệ hạ anh minh thần võ của nàng a, ngày cả nửa gương mặt cũng đã mê người như vậy. Mặc dù hẳn không có danh tiếng lẫy lừng như ba tiền sĩ tuần tú trong truyền thuyết, nhưng là một thiếu niên hoàng đế, hẳn có khí độ cùng phong tư không ai có thể sánh bằng. Phong Nguyệt như si như say, nghĩ.

Đoàn Vân Chương hồn nhiên không biết tiểu cung nữ này đang mơ màng về hắn, khép lại tấu chương nói: “Người đến gần đây, trầm có chuyện hỏi người?”

Phong Nguyệt ngoan ngoãn lạ thường, quỳ gối lết đi một đoạn, lại quỳ xuống trước mặt Đoàn Vân Chương.

Đoàn Vân Chương cân nhắc cách dùng từ một chút: “Trầm hỏi người, trong ngày diễn ra Ân Vinh Yến, hoàng hậu nương nương đã làm những gì?”

Phong Nguyệt suy nghĩ một chút: “Sáng sớm nương nương thức dậy, khẩu vị đặc biệt tốt, ăn một chén cơm trắng với hai đĩa thịt khô xào ớt xanh. Dùng xong bữa sáng thì đến cung Thái hậu thỉnh an, sau đó ở lại cung Thái hậu lắng nghe giáo huấn hai canh giờ. Sau giờ Ngọ liền đến ngự hoa viên bố trí yến hội, mãi cho đến chạng vạng thì mở yến. Sau Ân Vinh Yến, nương nương hỏi cung, cảm thấy đói bụng, liền gọi một đĩa ớt xanh xào thịt khô...”

“Được rồi được rồi được rồi...” Đoàn Vân Chương nghe thấy ớt xanh xào thịt khô liền nhức đầu. “Trầm chỉ hỏi người trước khi mở yến, hoàng hậu đã làm những gì?”

“Trước khi mở yến, nương nương vẫn luôn ở trong ngự hoa viên ạ.”

“Có từng gặp qua người nào không?”

“Ách... Bái kiến thái hậu nương nương... Nô tỳ... cùng các cung nhân... Hết rồi ạ.”

Đoàn Vân Chương nhíu mày: “Người vẫn luôn hầu hạ bên cạnh hoàng hậu?”

“Không phải ạ. Giữa đường nô tỳ có rời khỏi một lúc.” Hoàng hậu nương nương xấu tính, dùng Lư Vương gia dọa nạt nàng, nàng đành phải chạy trốn chết.

“Vậy trong lúc đó, hoàng hậu vẫn luôn ở trong ngự hoa viên sao?”

“Vâng.”

Đoàn Vân Chương im lặng.

Nhất định là, nhất định là trong lúc đó, Hắc Bàn đã gặp được ai đó, người đó còn tặng cho nàng một cành phù dung.

Vừa nhớ lại vẻ mặt của Hắc Bàn khi nhắc đến cành phù dung, Đoàn Vân Chương đã cảm thấy đau bao tử.

“Trẫm hỏi lại người, trong lúc đó, hoàng hậu đều ở một mình trong ngự hoa viên sao?”

“Hắn là vậy...”

“Vậy trong lúc đó có thể có người nào khác đi qua ngự hoa viên không?”

Phong Nguyệt mơ mơ màng màng tròn mắt, chẳng lẽ Hoàng thượng không hề phát hiện, hắn đang hỏi đi hỏi lại cùng một vấn đề hay sao?

Đoàn Vân Chương nhìn Phong Nguyệt đang run rẩy sống lưng, thở dài: “Người lui ra đi.”

Cuối cùng, Phong Nguyệt vẫn không có đủ dũng khí để hỏi hoàng đế bệ hạ ‘Có thể đề cho nô tỳ mấy chữ không?’

Cuối cùng, hoàng đế bệ hạ cũng không có đủ dũng khí để hỏi Phong Nguyệt: ‘Người có biết ai đã tặng cành phù dung đó cho hoàng hậu không?’

Phong Nguyệt từ Hiên La Điện trở về, trông thấy nương nương nhà nàng đang ngồi trong đại điện, mặt đối mặt với một nam tử, vừa nói cười vừa đập hạch đào. Nam tử kia nghe thấy âm thanh ngoài cửa, xoay đầu lại. Một đôi mắt đen nhánh sáng ngời chạy thẳng vào tầm mắt của Phong Nguyệt.

Ba món đồ vật trong tay áo của Phong Nguyệt lại rào rào rơi đầy đất. Nhưng lần này, nàng không nhặt lên mà há to miệng, thê lương kêu lên một tiếng thảm thiết, sau đó kéo váy, quay đầu bỏ chạy.

Trong đại điện, một hồi lâu Đoàn Vân Trọng vẫn không thể tin nổi vào đôi mắt của mình. Lát sau, hắn sờ sờ mũi: “Hoàng tấu, bộ dạng của ta rất dọa người sao?”

Kim Phượng gõ mạnh một búa lên quả hạch đào, ung dung cười lạnh: “Bộ dạng của đệ không dọa người, đệ chỉ là nghiệp chương mà thôi.”

Lư Vương gia Đoàn Vân Trọng mỗi tháng tiến cung, quá trình đại khái là thế này: Đầu tiên là đến thỉnh an Thái hậu, rồi đến chỗ Từ thái phi làm nũng. Trên đường lại giám định và thưởng thức, đồng thời đùa giỡn vài tiểu cung nữ. Sau đó trực tiếp đến cung hoàng hậu ngồi tán gẫu, gõ gõ hạch đào, cắn cắn hạt dưa. Mãi đến trước giờ ăn tối mới thò mặt đến Hiên La Điện xem Đoàn Vân Chương vui đùa trong đồng tấu chương. Dù chỉ là hình thức cũng sẽ đi hết không thiếu chỗ nào.

Lúc đầu, Đoàn Vân Trọng còn có thể chạy đến Đình La Điện thăm Lưu Bạch Ngọc. Nhưng đi mấy lần, hắn lại không chịu đi nữa. Kim Phượng hỏi hắn vì sao, hắn tỏ vẻ thương cảm trả lời: “Ở trong cảm nhận của nàng ấy, đại khái ta chỉ là một thằng công tử nhà giàu ăn chơi trác táng.”

Kim Phượng tự nhủ: Người vốn chính là công tử nhà giàu ăn chơi trác táng. Có điều, nàng đã tốt bụng mà nuốt những lời này trở vào.

Triết lý của Đoàn Vân Trọng rất đơn giản, lại hết sức thực tế. Hắn có cảm tình với Lưu Bạch Ngọc, nhưng Lưu Bạch Ngọc làm cho hắn nhận thức rất rõ ràng, hai người bọn họ không phải là cùng một loại người. Vì vậy, Đoàn Vân Trọng liền trốn tránh, để tránh buồn.

Mà hiển nhiên, trong quan niệm của Đoàn Văn Trọng, Kim Phượng và hần là cùng một loại người. Quần áo lụa là, đối với người có cùng sở thích hưởng thụ với mình, cũng tương đối có cảm tình. Càng không cần phải nói, Đoàn Văn Trọng và Kim Phượng đều có tình yêu thương nhiệt thành với quả hạch đào.

Ngày hôm đó, Đoàn Văn Trọng kết thúc thời gian tán gẫu ở Hương La Điện, khi đến Hiên La Điện trình diện thì bị Đoàn Văn Chương gọi lại.

“Trẫm nghe nói, mỗi lần người tiến cung đều đến nghỉ ngơi trong cung hoàng hậu một hai canh giờ?”

Một tiếng sét đánh thẳng vào đầu Đoàn Văn Trọng, hần phút chốc liền bối rối.

Sao hần lại quên mất rồi, mặc dù hoàng hậu Hắc Bàn không được chào đón, nhưng dù sao nàng vẫn là nữ nhân trên danh nghĩa của hoàng đế a.

“Hoàng huynh... Thần đệ đối với hoàng tẩu, chính là một lòng hiếu thuận, tuyệt đối không hề có ý...” Hần run rẩy.

Đoàn Văn Chương nở nụ cười: “Trẫm hiểu.”

Đoàn Văn Trọng trộm dò xét sắc mặt hoàng đế một cái, rất muốn xông tới tóm lấy hoàng đế mà kêu to: Người thật sự, thật sự, thật sự đã hiểu rõ chưa?

Đoàn Văn Chương hiểu thật. Hần tin tưởng Đoàn Văn Trọng không dám, cũng không thể cất giấu tâm tư gì không nên có đối với Kim Phượng. Nhưng điều hần không xác định được chính là, trong lòng Kim Phượng có đúng là hoàn toàn không có tà niệm gì hay không.

Vừa nghĩ tới chuyện hai người bọn họ đã gạt hần cùng nhau xuất cung, hần lại thấy đau dạ dày.

“Vân Trọng à, gần đây đệ có tặng quà gì cho hoàng hậu không?”

“Quà... Lần trước có mua một con chuột con tròn trịa của thương nhân Tây Vực, cảm thấy vô cùng đáng yêu, liền đưa vào cung cho hoàng tẩu thưởng thức.” Hần không dám nói, vì con chuột đó có bộ lông đen nhánh trơn bóng, tròn xoe như viên bi đen, làm cho hần nhớ đến hoàng hậu nương nương. Hần càng không dám nói, hoàng hậu nương nương nuôi chưa đến mười ngày, nó đã chết queo rồi...

Đoàn Văn Chương khe khẽ thư giãn, cố làm ra vẻ vô tình mà nói: “Vậy thì cảnh hoa phù dung kia, đương nhiên không phải là do người tặng.”

“...” Đoàn Văn Trọng rốt cuộc cũng miễn cưỡng mò ra được thánh ý.

“Hoàng huynh, chẳng lẽ có người tặng cảnh phù dung cho hoàng tẩu, trong lòng huynh không thoải mái sao?”

Đoàn Văn Chương khụ một tiếng: “Nói bậy bạ gì đó?”

Phía bên kia, Đoàn Văn Trọng đã ôm bụng cười ha hả. “Hoàng huynh, huynh rõ là... ngây thơ... Ha ha...” Hần bắt gặp ánh mắt lạnh như băng của Đoàn Văn Chương, lập tức khép lại cái miệng rộng, không dám hó hé.

“Chuyện đó... Hoàng huynh, có lẽ là do gã thái giám hoặc cung nữ nào đó tặng cho hoàng tẩu. Ngài cần gì phải suy đoán nhiều? Chi bằng, dứt khoát hỏi trực tiếp hoàng tẩu đi?”

Đoàn Văn Chương hừ một tiếng. Nếu có thể mở miệng hỏi được, hần đã hỏi từ lâu rồi.

“Mấy chuyện trao nhận riêng tư như thế... Trẫm sao có thể mở miệng hỏi được?”

Đoàn Văn Trọng cười hì hì, nói: “Hoàng huynh, xem ra hiểu biết của huynh về nữ nhân vẫn còn vô cùng nông cạn.”

Da mặt Đoàn Văn Chương nóng lên, phất tay áo nói: “Người làm như trẫm cũng giống như người, sa vào nữ sắc, làm những việc không đàng hoàng sao?”

Đoàn Văn Trọng hoàn toàn không đồng ý, dựng thẳng ngón tay lên. “Hoàng huynh, huynh sai rồi. Nữ sắc, chính là thứ tốt nhất trên thế giới. Kể lớn nghiệp lớn gì đó, đều là thủ đoạn đi thông đến con đường nữ sắc mà thôi.”

“...” Đoàn Vân Chương nhất thời bị cái triết lý hung hãn của đệ đệ nhà mình khiến cho rung động.

“Có điều, hoàng huynh à, thấy trải nghiệm của huynh chẳng nhiều nhận gì, căn bản là bên cạnh không có điều kiện khách quan nào để huynh có thể sa vào nữ sắc a.” Đoàn Vân Trọng thở dài, rồi sau đó nửa mang trêu chọc mà nói: “Không khéo, hoàng huynh bây giờ vẫn còn là...”

Đoàn Vân Chương bỗng dưng mặt mày đỏ bừng, dùng sức vỗ bàn một cái, rống to: “Nói hươu nói vượn!”

Tiếng rống này không những không hù Đoàn Vân Trọng hoảng sợ, mà ngược lại chỉ khiến hắn giật mình.

“Hoàng... huynh, huynh thật sự vẫn còn là...” Bé ngoan... Trời ạ... Hoàng đế bệ hạ của cải bốn biển, rõ ràng đã mười bảy tuổi đầu mà vẫn còn là... Thái hậu ơi, Tiên đế ơi, liệt tổ liệt tông ơi, các người làm sao mà chịu nổi...

Hoàng tẩu Hắc Bàn của hắn... Thật sự là nghiệp chương. Đoàn Vân Trọng sâu sắc khai quật đến căn nguyên của vấn đề

Hắn thay một bộ mặt nghiêm chỉnh chưa từng có. “Hoàng huynh, huynh cứ tiếp tục như vậy là không được.”

“...”

“Hãy để thần đệ dẫn huynh ra ngoài, mở mang tầm mắt đi.

Kim Phấn Nhai là con phố náo nhiệt nhất kinh thành vào ban ngày. Bởi vì các thương hộ trên con đường này, đều buôn bán dựa vào nữ nhân. Cái gọi là buôn bán dựa vào nữ nhân, đơn giản chính là buôn bán son phấn, đồ trang sức. Những món hàng nào được nữ nhân thích nhất, trong lòng các thương hộ đều hiểu rõ. (thương hộ: hộ kinh doanh)

Bên cạnh Kim Phấn Nhai là Ngân Phấn Nhai, là con phố náo nhiệt nhất kinh thành vào ban đêm. Bởi vì các thương hộ trên con đường này, đều buôn bán dựa vào nam nhân. Thông thường mà nói, buôn bán dựa vào nam nhân mặc dù không tốt bằng buôn bán dựa vào nữ nhân, nhưng nữ nhân buôn bán dựa vào nam nhân lại là cực kỳ tốt. Ngân Phấn Nhai, chính là nơi buôn bán da thịt.

Việc buôn bán của Kim Phấn Nhai, bởi vì có Ngân Phấn Nhai làm bạn, cho nên đặc biệt thịnh vượng. Mà việc buôn bán của Ngân Phấn Nhai, cũng bởi vì có son phấn đồ trang sức của Kim Phấn Nhai mà càng lúc càng sung túc phồn thịnh.

Một nhà tư tưởng vĩ đại của triều đại nào đó đã nói, thời hoàng kim thường lấy sự quật khởi cùng hưng thịnh của kỹ viện làm tiêu chí. Lời ấy thế nào... Khụ khụ, còn chờ bàn bạc lại. Bởi vì nhà tư tưởng vĩ đại đó, bản thân có đến sáu tiểu thiếp xuất thân từ kỹ viện.

Ở giao giới giữa Kim Phấn Nhai cùng Ngân Phấn Nhai có hai thiếu niên công tử phong lưu tuấn tú, quần áo gấm vóc quý phái đang giằng co nói chuyện. Sau đó, một người hơi cao hơn một chút phất tay áo, đi vào tiệm trang sức bên cạnh. Người còn lại dạo quanh cửa tiệm một vòng, rồi cũng bước vào theo.

Đoàn Vân Trọng nói đuổi theo Đoàn Vân Chương đi vào cửa hàng, cười hắc hắc thọc Đoàn Vân Chương một cái.

“Hoàng huynh,” Hắn đến gần bên tai Đoàn Vân Chương. “Nếu huynh còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, cứ đi dạo trong tiệm trang sức này trước, mua mấy thứ đồ trang sức về tặng cho Bạch Ngọc cô nương đi?”

Đoàn Vân Chương lườm hắn một cái, hắn liền hừ hừ quay đầu, cầm lấy một chiếc vòng ngọc đang bày biện bên cạnh.

“Chiếc vòng này rất đẹp, thích hợp với Bạch Ngọc cô nương.”

Chất ngọc xanh trong, ánh sáng trắng muốt, đích xác là ngọc tốt.

“Nếu đệ thích, sao không tự mình tặng cho nàng ấy đi.”

Đoàn Vân Trọng co đầu lại. “Đệ tặng cho nàng, nhất định nàng sẽ không chịu nhận. Hoàng huynh tặng, nàng mới bằng lòng đeo nha.”

Đoàn Vân Chương nhướn miệng cười. “Được rồi, vậy thì mua đi.”

Ánh mắt của hắn lướt qua chiếc vòng ngọc, lại rơi vào một chiếc vòng tay bằng gỗ màu đen với những vết sáng giao thoa trông rất kỳ lạ, nằm trong tủ trưng bày.

“Vân Trọng, đệ xem cái này thế nào?”

Đoàn Vân Trọng ngẩn ngơ: “Cái này hả? Cái này chẳng đáng bao nhiêu tiền đâu. Hơn nữa, huynh xem, miệng vòng quá thô, cô nương nhà ai có thể mang vừa được?”

Đoàn Vân Chương cười nói: “Đệ xem vòng tay này, chẳng lẽ nó không gọi cho đệ nhớ đến người nào? Vật lý kỳ cổ quái như vậy, hẳn là nàng sẽ rất thích.”

“Ai cơ?”

Đoàn Vân Chương chỉ cười không nói, cầm vòng tay lên. “Thanh toán.”

Đoàn Vân Trọng suy nghĩ hồi lâu, rút cuộc vỗ đùi. “A, là hoàng tẩu.”

Hoàng tẩu cũng đeo vòng tay ư?

Hắn suy tư một hồi, lại nói: “Hoàng huynh, hai chiếc vòng này, đến tột cùng thì huynh thích cái nào?”

“Cũng không tệ, mua hết.”

“Vậy nếu... chỉ có thể mua được một cái thì sao?”

Đoàn Vân Chương nhíu mày. “Đệ không mang ngân lượng à?”

“...” Đoàn Vân Trọng nhất thời im lặng, nhìn Đoàn Vân Chương, chỉ thấy hắn một tay vòng ngọc, một tay vòng gỗ, ánh mắt chuyển đến chiếc vòng gỗ, khoe môi liền nhếch lên chế nhạo.

Đoàn Vân Trọng âm thầm thở dài: Hoàng huynh ơi là hoàng huynh, đường tình của huynh, không khéo sẽ vô cùng trắc trở đây.

25. Chương 25: Thẻ Nghiệm Đầu Tiên Của Hoàng Đế

Trời vừa hửng sáng, hoàng đế bệ hạ mang theo một thân hương diễm Tàn Hoài, lên đường hồi cung. (Tàn Hoài là nơi nổi tiếng gắn liền với các danh kỹ thời xưa)

Vừa mới vào đến cổng Vĩnh Huy liền bị một tiểu nội thị ngăn lại. Tiểu nội thị vừa thấy hoàng đế, nước mắt đã giàn giụa, đầu gối mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất, từ xa xa lết đến bắt lấy áo bào của hoàng đế, không chịu buông tay.

“Vạn... Vạn tuế gia gia, ngài không thể trở về a!”

Đoàn Vân Chương bối rối.

Tiểu nội thị lau nước mắt: “Vạn tuế gia, tối hôm qua thái hậu nương nương đột nhiên cao hứng, đến thăm ngài. Kết quả lại mất công một chuyến, phượng nhan nương nương phẫn giận. Cái móng của Tôn công công đã bị đánh rách thành tám cánh rồi!”

Đoàn Vân Chương trợn trắng mắt: “Vậy bây giờ sao rồi?”

“Bây giờ? Thái hậu nương nương đang chờ ngài trong Hiên La Điện!” Tiểu nội thị ngời thẳng người dậy. “Thưa, vạn tuế gia, trên người ngài có mùi gì vậy ạ?”

Đoàn Vân Chương giơ tay áo lên, hít sâu một hơi.

Hết thuốc chữa.

Hoàng đế đi dạo kỹ viện, dạo được toàn thân đầy mùi son phấn, còn bị thân nương bắt ngay tại trận, đại khái chỉ có hấn là người đầu tiên.

Trong khoảnh khắc đó, Đoàn Vân Chương dấy lên một loại cảm giác gần như tuyệt vọng.

Con người vào những lúc tuyệt vọng đều sẽ, một cách không thể giải thích được, sinh ra những ý tưởng đặc biệt. Còn Đoàn Vân Chương, hấn vượt chiếc vòng nặng trĩu trong tay áo, bắt chợt nhớ đến một người.

Tiểu Hắc Bàn, lúc này chỉ có thể trông cậy vào cô.

Giữa khói mù tuyệt vọng, lộ ra một ánh rạng đông.

Thái hậu nương nương ngồi ngay ngắn trong chánh điện ở Hiên La Điện. Sắc mặt tựa như tầng tầng lớp lớp mây đen.

“Không gặp được hoàng thượng, hôm nay ai gia tuyệt đối sẽ không rời khỏi Hiên La Điện!” Nàng nghiêng rãnh nghiêng lợi vung khăn. Mặc dù hoàng thất bấp bênh, mặc dù mãnh thú bên ngoài tàn sát bừa bãi, nhưng trong lòng bà trước sau vẫn vô cùng quang đãng. Đó là bởi vì bà tin chắc, một ngày nào đó con trai bà sẽ trưởng thành, trở thành một nam tử hán ưu tú, một thánh quân anh minh. Bà tuyệt đối không hề nghĩ tới, con trai bà sẽ giống như tên tiểu hồn cầu do Từ thái phi sinh ra kia, sa vào lâm lạc, thậm chí cả đêm cũng không về ngủ.

Nhìn đồng tấu chương đang chờ phê duyệt chất đầy trên bàn, nghĩ tới con đường phía trước tựa như đi trên một miếng băng mỏng, thái hậu nương nương phần nộ đến mức gần như muốn chuyển hóa thành nước mắt, lưng tròn.

Đồng hồ nước dưới mái hiên hoàng cung thanh thanh, mỗi một giọt đều rơi vào trái tim của bà.

Trong hoảng hốt, thái hậu nương nương dường như lại quay trở lại nhiều năm trước kia, thấy mình vẫn còn là người thiếu nữ ở giữa xiềng xích trói buộc của thành cung, đau khổ chờ đợi phu quân sủng hạnh.

Nội thị thân cận tiến lên nhẹ nhàng báo cáo. “Nương nương, là giờ dần.”

Khuôn mặt thái hậu tái nhợt mà ngưng trọng.

“Hoàng thượng... chẳng lẽ sẽ trễ giờ lâm triều hay sao?”

Con trai bà, từ trước đến nay luôn khiến cho bà vô cùng yên tâm. Mặc dù tuổi còn bé đã đăng cơ, lại rất ông cụ non, đối với chính sự cùng việc học hành, cũng chưa bao giờ xem nhẹ.

Thái hậu bỗng nhiên đứng bật dậy.

Đúng lúc này, một tiểu cung nữ thập thò trước cửa điện, ngó dáo dác, do dự có nên đi vào hay không.

Thái hậu nương nương tinh mắt, liếc một cái đã nhìn thấy nàng, lập tức căn dặn nội thị dẫn nàng vào trong.

“Ngươi là người cung nào?”

“Hồi bẩm thái hậu nương nương, nô tỳ ở Hương La Điện, tên gọi Phong Nguyệt.”

“Có chuyện gì mà thập thò dáo dác ngoài đại điện?”

“Bẩm nương nương, hoàng hậu nương nương mệnh cho nô tỳ đến lấy triều phục của hoàng thượng. Nô tỳ vốn nghĩ đến tìm Tiểu Tôn Tử công công là được, không ngờ...”

“Ngươi nói cái gì?” Thái hậu nương nương kinh hãi.

“Nô tỳ nói là...”

“Ngươi không cần nói!”

“...” Phong Nguyệt uất ức cầm miệng. Tính tình Thái hậu nương nương thật kỳ quái, nương nương nhà nàng vẫn là tốt nhất.

Trên trán Thái hậu nương nương nhú lại, nổi lên mấy tầng nếp nhăn. Đêm qua phát giác hoàng đế không có ở đây, bà mặc dù không dám để lộ ra ngoài, nhưng hầu như đã lật đổ cả hậu cung để tìm kiếm, chỉ duy nhất không nghĩ tới phải phái người đến cung hoàng hậu tìm thử.

Chẳng lẽ tối qua, hoàng đế đúng là đã qua đêm ở cung hoàng hậu sao?

Về mặt Thái hậu nương nương không hề buông lỏng chút nào, ngược lại càng thêm căng thẳng. Bà nắm chặt khăn, nói: “Mang theo triều phục, theo ai gia đến Hương La Điện.”

Vào Hương La Điện, thái hậu nương nương lập tức trông thấy hoàng hậu nương nương mặc quần áo ngủ, tóc đen buông xõa, ôm cái gối nằm vật trên giường, đang ngủ say. Ngay cả tiếng thông báo của nội thị cũng không thể đánh thức nàng dậy.

Thái hậu nương nương đứng bên cạnh giường, ho một tiếng.

Hoàng hậu nương nương không hề nhúc nhích.

Thái hậu nương nương e ngại thân phận, đành phải nặng nề khụ thêm một tiếng.

Hoàng hậu nương nương khe khẽ nhăn mày, bàn chân phải rất tròn gầy gầy bấp chân trái, lại nằm yên không nhúc nhích.

Sắc mặt Thái hậu nương nương cực kỳ khó coi.

Phong Nguyệt vội vàng tiến lên, động tác sáng khoái, dứt khoát rút đi cái gối ôm trong ngực Kim Phượng.

Kim Phượng ồn ào ngồi dậy, tức giận trừng mắt nhìn Phong Nguyệt.

Phong Nguyệt vội vàng nâng cằm Kim Phượng, chuyển khuôn mặt nàng quay sang Thái hậu.

“Nương nương, ngài xem, thái hậu nương nương đến rồi.”

Hoàng hậu nương nương bị đánh thức, cho dù có tức giận vô cùng cũng không dám phát tác trước mặt Thái hậu. Phong Nguyệt đỡ Kim Phượng rời giường, xếp đặt tư thế như bày tượng gỗ, xem như hành lễ.

Thái hậu nương nương cũng lười không thèm so đo với nàng, nói thẳng: “Hoàng thượng đâu?”

Kim Phượng đã tỉnh táo hơn rất nhiều, cúi đầu nói: “Hoàng thượng đang, đang tắm.”

“Đang tắm?” Thái hậu hồ nghi nhìn nàng một cái. “Ai gia đi xem hoàng thượng một chút.”

“Thái hậu...” Kim Phượng vội vàng đuổi theo. “Chuyện này... không được tốt lắm?”

“Có gì không tốt? Con trai ruột thịt của Ai gia, chẳng lẽ còn nhìn không được?” Thái hậu không quan tâm ngó ngang, đi thẳng ra phía sau điện.

Kim Phượng ngăn không được, đành phải làm bộ lớn tiếng kêu lên. “Thái hậu, thái hậu, Hoàng Thượng đang tắm!”

Thái hậu trừng nàng. Hắc Bân chết bầm này, vóc người đã mập, giọng nói lại càng lớn. La to như vậy, là muốn làm cho bà bẽ mặt sao?

Bà khăng khăng không tin, chuyện này rất tà.

Thái hậu đi thẳng một mạch đến hậu điện, chỉ thấy một đám nội thị cung nữ đang vây quanh thùng gỗ. Trong thùng gỗ, phần thân trên của thiếu niên hoàng đế chậm rãi xoay lại.

“Mẫu hậu!” Đoàn Vân Chương sợ hãi kêu lên. Đám nội thị luống cuống tay chân kéo bình phong ra che chắn.

Tận mắt gặp được hoàng đế, trong lòng thái hậu nương nương an định hơn rất nhiều.

“Hoàng nhi, đêm qua ngài ngủ lại Hương La Điện sao?” Thái hậu nương nương nhìn Kim Phượng chăm chăm.

Kim Phượng ủ rũ cúi đầu. “Còn không phải sao. Ai, thần thiếp đã lâu không có một mối như vậy, đều là vì hoàng thượng.” Ngáp dài một cái.

Người trấn tĩnh tự nhiên như thái hậu mà cũng bị lời lẽ kinh người của Tiểu Hắc Bàn trấn trụ.

Bên kia bình phong bỗng nghe rầm một tiếng, nước đổ ào ào, giống như hoàng đế bệ hạ ở trong thùng gỗ vừa bị trượt chân một cái.

“Khụ khụ, hoàng nhi, ngài sủng ái hoàng hậu vốn cũng không có gì đáng trách. Nhưng đại sự triều đình nặng hơn tư tình nhi nữ, trên bàn vẫn còn nhiều tấu chương chưa phê xong, phải nhanh chóng xử lý mới được.” Thái hậu nương nương vuốt ngực, mặt mày hơi đỏ lên một chút.

Trong nội cung, rất nhiều năm rồi chưa có cảnh tượng kích thích như vậy.

“Mẫu hậu dạy dỗ rất đúng, hoàng nhi cần tuân giáo huấn.” Đoàn Vân Chương ở bên kia bình phong đáp.

Thái hậu thở dài. “Hoàng nhi, ngài đã lớn, có rất nhiều chuyện mẫu hậu cũng không cần quản nữa.” Bà nhẹ nhàng bước đi, rời khỏi Hương La Điện. Nhưng lúc xoay người, ánh mắt dừng ở trên người Kim Phượng dường như muốn đốt thủng một lỗ.

Đưa mắt nhìn thái hậu tôn quý rời đi, tất cả mọi người trong Hương La Điện đều thở phào nhẹ nhõm.

“Thái hậu đi chưa?” Bên kia bình phong, Đoàn Vân Chương còn chưa hoàn hồn, hỏi.

“Đi rồi.” Bên này bình phong, Kim Phượng tỉnh táo trả lời.

Trái tim Đoàn Vân Chương từ cổ họng rút về đúng vị trí. Nhớ ra còn phải lâm triều, hần liền từ trong thùng gỗ đứng dậy.

Mà giờ khắc này, các nội thị vừa vịn đi tới, tháo bỏ bức bình phong.

Đoàn Vân Chương đứng dậy được một nửa, thân hình cứng đờ, rồi sau đó ngồi sụp trở lại trong nước, mặt mày dữ tợn.

“Tiểu Hắc Bàn, cô cô cô nhìn cái gì vậy?”

Kim Phượng ngơ ngác nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đỏ bừng của Đoàn Vân Chương, trong đầu lại nhảy lên hình ảnh phần ngực đích thực chưa hẳn là trắng nõn, cùng hai chấm màu đỏ trên đó...

Khụ khụ...

“Tiểu Hắc Bàn, cô đang suy nghĩ lung tung gì đó?” Đoàn Vân Chương giận dữ mắng mỏ.

Chiếc khăn trong tay Kim Phượng bị vò thành hai cuộn vải rối loạn. Một hồi lâu, nàng mới nhẹ nhàng nói: “Hoàng thượng, thần thiếp đang suy nghĩ, ngài quá gầy.”

“...”

Đoàn Vân Chương tức giận công tâm, trong lúc nhất thời lại không tìm được lời nào để nói.

Kim Phượng cười dài xoay người, nhắc nhở: “Hoàng thượng, hay là mau thay quần áo đi, đừng chậm trễ lâm triều.”

Sau lưng, quả nhiên đúng như dự liệu, vang lên một tiếng rống to: “Luu, Hắc, Bàn!”

Đoàn Vân Chương mang theo ánh mắt như sói hoang muốn cắn người, mặc quần áo chỉnh tề đi ra đại điện. Kim Phượng đứng ở cửa hành đại lễ.

“Thần thiếp cung tiễn hoàng thượng.”

Hần cố nén tức giận, đến gần Kim Phượng, cười lạnh bên tai nàng nói: “Hoàng hậu, nói thật đi, vừa rồi, một chút tà niệm nàng cũng không có sao?”

Quả nhiên, khuôn mặt Tiểu Hắc Bàn hiện lên hai vòng tròn hồng hồng.

Nghiệm chứng suy nghĩ trong lòng, Đoàn Vân Chương đắc ý mỉm cười.

Mới cười được một nửa, Kim Phượng đã lạnh lùng lên tiếng cắt đứt. “Hoàng thượng.”

“Ách? Hoàng hậu... À, không, ái hậu, có chuyện gì vậy?” Đoàn Vân Chương nổi tính xấu, thay đổi cách xưng hô.

Kim Phượng tiếp nhận một cái túi hương trong tay Phong Nguyệt, đoan chính đeo vào bên hông Đoàn Vân Chương.

“Thế nào, hoàng hậu còn chuẩn bị cả vật đính ước nữa ư?” Đoàn Vân Chương cong khóe môi lên.

Kim Phượng liếc nhìn hẩn một cái. “Hoàng thượng, mùi hương trên người ngài quá nồng. Nếu không dùng mùi hương khác che lấp, hôm nay thượng triều, tất cả đại thần chắc hẳn cũng có thể dùng mũi đoán ra được, tối qua ngài đã đi nơi nào.”

“...” Thái dương Đoàn Vân Chương nổi gân xanh.

“Hoàng thượng đi thông thả.”

Ba ngày sau, ba sự kiện bí mật trong cung đình lặng lẽ truyền khắp vua và dân.

Chuyện thứ nhất, hoàng hậu Hắc Bàn sau vài năm hiu quạnh trong cảnh thất sủng, lại lần nữa hoa hoa lệ lệ được sủng ái. Hoàng đế bệ hạ còn thân mật gọi hoàng hậu là – Ái Hậu.

Chuyện thứ hai, hoàng đế bệ hạ mỗi lần sủng hạnh hoàng hậu nương nương đều sẽ tắm mình trong nước hoa.

Chuyện thứ ba, so với trước đây hoàng đế bệ hạ càng thêm chuyên cần luyện tập cưỡi ngựa bắn cung. Nghe nói, hoàng đế bệ hạ còn đặc biệt nhờ thống lĩnh cấm quân hoàng cung tư vấn một tý, làm cách nào mới có thể khiến cho trước ngực hiện lên cảm giác đại mạc kiêu hùng.

26. Chương 26: Phù Dung Như Điện, Liễu Như Mi

Mấy ngày nay, tâm tình của Hoàng đế bệ hạ cũng như khí trời tháng sáu, nóng lạnh thất thường. Theo Tiểu Tôn Tử công công vừa chữa lành vết thương do bị phạt trượng tiết lộ, nguyên nhân trong đó, hình như có liên quan đến vòng tay.

Đúng vậy, là vòng tay.

Mấy ngày qua, hoàng đế bệ hạ thường xuyên cầm hai chiếc vòng lên nhìn, thở dài. Một cái trắng, một cái đen. Một cái bằng ngọc, một cái bằng gỗ.

Ngày hôm đó, tại Đình La Điện, tuy có mỹ nhân Lưu Bạch Ngọc tự mình gảy đàn trợ hứng, lại có đoàn ca múa do Lưu Bạch Ngọc đốc lòng bố trí làm rộn ràng, nhưng hoàng đế bệ hạ vẫn ung dung thất thần.

Một khúc kết thúc, hoàng đế bệ hạ làm như vừa bừng tỉnh sau giấc mơ dài, bỗng đứng đứng dậy, vỗ tay nói: “Tốt! Tốt!”

Về mặt Lưu Bạch Ngọc có phần không nén được giận. Nàng không phải là con ngốc, đương nhiên nhìn ra được vừa rồi Đoàn Vân Chương không hề chú tâm.

Nhưng tài nữ Bạch Ngọc dù sao cũng là tài nữ Bạch Ngọc, lập tức trước trán giãn ra một nụ cười như làn thu thủy, từ chỗ ngồi phía sau đàn cầm đi tới, dặt tay áo Đoàn Vân Chương làm nũng: “Hoàng thượng nếu đã khen tặng, không bằng ban thưởng?”

“Tốt, Bạch Ngọc muốn thưởng cái gì?” Đoàn Vân Chương đối với lần thất thần vừa rồi, tựa hồ vẫn còn chưa thỏa mãn.

Lưu Bạch Ngọc nói: “Bạch Ngọc cũng không muốn vật gì trân quý, chỉ muốn một món đồ bao hàm tâm ý của hoàng thượng thôi.”

“Tâm ý của trẫm?” Đoàn Văn Chương sững sốt một chút, sau đó cười nói: “Tốt, trên tay trẫm trùng hợp đang có một vật như vậy.” Vì vậy ngoắc sai Tiểu Tôn Tử trở về Hiên La Điện lấy một chiếc hộp bằng gỗ trầm hương nạm vàng.

Trong lòng Tiểu Tôn Tử thắc mắc. Hộp gỗ trầm hương kia, không phải là nơi cất chứa hai chiếc vòng tay sao? Tình cảm của hoàng đế bề hạ mấy ngày nay tinh thần nhộn nhạo, chẳng lẽ là vì Lưu Bạch Ngọc.

Trình hộp lên, mở nắp ra, vẻ mặt Lưu Bạch Ngọc vừa mừng vừa sợ. Nàng nâng hai chiếc vòng một ngọc một gỗ lên, vui vẻ nói: “Hoàng thượng, đôi vòng này, đều thưởng cho Bạch Ngọc sao?”

“Ha ha, đương nhiên.” Đoàn Văn Chương qua loa cười cười, trong lòng lại đang mắng mình toi tả.

Tại sao lại để hai cái ở chung trong một hộp như vậy chứ? Thất sách, quá thất sách.

Giờ phút này, hắn cũng không thể nói: Chỉ cho người một cái thôi, cái còn lại, phiền người trả lại cho ta...

Lưu Bạch Ngọc đặt chiếc vòng bằng gỗ xuống, cao hứng búng búng đeo vòng ngọc vào tay rồi lắc lắc nó trước mặt Đoàn Văn Chương. “Hoàng thượng, có đẹp không?”

Đoàn Văn Chương vẫn ha ha cười: “Đẹp lắm, đẹp lắm.” Ánh mắt của hắn dừng lại trên chiếc vòng gỗ đã bị Lưu Bạch Ngọc vứt bỏ trên bàn, trong lòng mơ hồ có chút không thoải mái.

“Bạch Ngọc à.” Đoàn Văn Chương nhẫn nhịn trong chốc lát, lại nhịn không được, đành phải mở miệng nói: “Trẫm cảm thấy, vòng ngọc này cực kỳ thích hợp với nước da của nàng. Nhưng còn chiếc vòng gỗ này...”

Hàng lông mày Lưu Bạch Ngọc nhướng lên, đầy vẻ phản chấn. “Chỉ cần là Hoàng thượng tặng, Bạch Ngọc đều thích.”

“...” Đoàn Văn Chương lại một lần nữa, mắng mình toi tả.

“Bạch Ngọc à, nàng xem chiếc vòng gỗ này, thủ công quá kém, hoa văn cũng không đủ lịch sự tao nhã. Huống chi... a nha nha, nàng xem miệng vòng này, quá lớn.” Hắn liếc mắt nhìn trộm thần sắc Lưu Bạch Ngọc. “Ai, là trẫm thì sẽ không chọn, sao có thể chọn lấy một vật thứ đẳng chứ.” Đưa tay giắt lấy chiếc vòng gỗ, nắm chặt trong tay, sau đó lại nói: “Bạch Ngọc, vòng gỗ này không xứng với nàng, hay là để trẫm thu lại đi.”

Đầu óc Lưu Bạch Ngọc toàn bộ đều vì Đoàn Văn Chương đích thân chọn lựa lễ vật, vui mừng còn không hết, làm gì suy nghĩ được nhiều như vậy, vội vàng đoạt lại, nũng nịu mà kiên định nói: “Không, những gì hoàng thượng tặng, Bạch Ngọc nhất định đều thích hết.”

“...” Đoàn Văn Chương vô cùng khó xử.

Thôi, không quản...

Đoàn Văn Chương khẩn thiết cầm tay Lưu Bạch Ngọc. Thừa dịp nàng không còn một móng tinh thần, đoạt lại chiếc vòng gỗ từ tay nàng rồi lập tức nắm chặt vòng tay, lui về phía sau hai bước.

“Bạch Ngọc, lần sau trẫm sẽ thưởng cho nàng chiếc vòng khác đẹp hơn nhiều, xứng thành một đôi với chiếc vòng ngọc kia.”

Không chờ Lưu Bạch Ngọc mở miệng, hắn đã gọi Tiểu Tôn Tử đến: “Người đâu, bãi giá Hiên La Điện.”

Lưu Bạch Ngọc hồ nghi nhìn theo bóng lưng của hoàng đế bề hạ, cảm giác, giống như có vẻ đang chạy trốn chết.

Từ Đình La Điện đi ra, Đoàn Văn Chương thở phào một hơi thật dài. Chỉ cảm thấy tình hình vừa rồi, so với phải lập tức tỷ võ còn khản trương hơn gấp mấy lần.

Tiểu Tôn Tử thấy vạn tuế gia nhà mình như vậy, nhịn không được lắm miệng hỏi một câu: “Hoàng thượng, nếu muốn tặng cho Bạch Ngọc cô nương, cho dù nàng không đeo được, giữ lại làm kỷ niệm cũng tốt a.”

Đoàn Văn Chương trừng mắt nhìn hắn. “Người biết cái gì!”

Tiểu Tôn Tử vạn phần uất ức, cúi đầu.

Giờ phút này, Đoàn Vân Chương vẫn có chút không yên lòng. Suy nghĩ một lúc, vòng tay này nếu cứ để ở chỗ mình, nói không chừng ngày nào đó sẽ lại bị Lưu Bạch Ngọc, thậm chí là thái hậu hoặc Từ thái phi dòm ngó, chung quy vẫn là không ổn. Chi bằng, đưa nó đến tay người nên tặng, cũng xem như giải được tâm sự của chính mình.

Nghĩ tới đây, hắn nói: “Tiểu Tôn Tử, bãi giá Hương La Điện.”

Từ Đình La Điện đến Hương La Điện, phải đi ngang qua Thái Dịch Trì rồi xuyên qua ngự hoa viên. Ở giữa một vườn phù dung thơm ngát, Đoàn Vân Chương nghĩ đến lúc Tiểu Hắc Bàn nhận được chiếc vòng gỗ này sẽ có vẻ mặt như thế nào, bên môi không khỏi hiện ra một nụ cười.

Hắn đương nhiên không dám mong đợi Lưu Hắc Bàn sẽ giống Lưu Bạch Ngọc – mừng rỡ như điên. Có điều... phản ứng của Tiểu Hắc Bàn, nhất định sẽ vô cùng thú vị.

Đang vui tươi, hồn bay lên trời, thỉnh linh một cành cây quét tới, lau lên long ngạch của hoàng đế bệ hạ. (long ngạch: trán rồng)

Tiểu Tôn Tử sợ hết hồn, vội vàng nhào lên: “Hoàng thượng, ngài có bị thương không?”

Gỡ tay Đoàn Vân Chương đang che trên trán ra, chỉ thấy trên trán khê đỏ lên.

Cũng may, không có chảy máu.

Đoàn Vân Chương đang vui nên cũng không để ý. Nhưng Tiểu Tôn Tử vẫn còn sợ hãi trong lòng, bộc phát cơn tức.

“Phải hỏi tội quản sự ngự hoa viên này mới được! Không chịu tu bổ cành lá cho tốt, vươn dài ra tận lối đi rồi đây.”

“Ai, vườn hoa ấy mà, phải có chút hoang dại mới tốt. Nếu cắt tỉa quá gọn gàng, khó tránh khô khan.”

Tiểu Tôn Tử bĩu môi. “Hoàng thượng, ngài không biết đó thôi. Ngự hoa viên đâu chỉ có chút hoang dại, rõ ràng là như rừng cây hoang dã vậy. Hôm Ân Vinh Yến, hai vị tiến sĩ Sài, Ngự còn bị lạc trong ngự hoa viên đấy.”

Đoàn Vân Chương vẫn cười. “Hai tên đó ư, đọc sách đến ngu cả người. Không biết đường đi cũng không có gì kỳ lạ hiếm có.”

Tiểu Tôn Tử thấy hoàng đế bệ hạ nói như vậy, cũng biết không nên càu nhàu thêm nữa, đành phải im lặng.

Mới đi tiếp được hai bước, Đoàn Vân Chương bỗng dừng đứng lại.

“Hoàng thượng?” Tiểu Tôn Tử tưởng rằng Đoàn Vân Chương lại bị cành cây quét trúng hay bị côn trùng cắn, sợ hết hồn.

Đoàn Vân Chương đã từ từ xoay người lại, nghiêm túc nhìn thẳng vào Tiểu Tôn Tử.

“Ngươi vừa mới nói, hai vị Sài, Ngự tiến sĩ từng bị lạc đường trong ngự hoa viên?”

“Đúng vậy.”

“Là khi nào?”

“Chính là hôm diễn ra Ân Vinh Yến. Thời gian, hình như là sau giờ Ngọ. Chư vị tiến sĩ đều đã ở Càn La Điện chờ, nhưng mãi sau hai vị Sài, Ngự tiến sĩ mới chậm chạp đi đến.”

Tiểu Tôn Tử vừa sợ vừa nghi, chỉ cảm thấy lời mình vừa nói xong, làm như có tiếng vật gì đó nổ tung ra. Ngẩng đầu nhìn lên, dung nhan tuấn tú của hoàng đế bệ hạ vừa rồi còn tỏa sáng rạng rỡ, giờ phút này đã như khói mù đầy trời.

“Tiểu Tôn Tử, trở về Hiên La Điện.”

“Vâng. Ô, Hoàng thượng, ngài không đến Hương La Điện nữa sao?”

Đoàn Vân Chương cắn răng. “Không đi.”

Mang theo cõi lòng chịu đủ sự tàn phá, cùng một cái mông vừa rồi cũng đã chịu đủ tàn phá, Tiểu Tôn Tử đau khổ nghĩ: Vất vả lắm mới tiến được một chiếc vòng tay ra đi, vì sao tâm tình nóng lạnh thất thường của Hoàng đế bệ hạ ngược lại càng biến đổi liên hồi thế nhỉ?

Kể từ khi chưa đầy mười lăm tuổi, hầu như mỗi buổi tối, hoàng đế bệ hạ đều sẽ phê duyệt tấu chương, cho đến đêm khuya. Tuy nói những tấu chương này đều đã được nội các thông qua, thậm chí đã quyết định, nhưng hoàng đế bệ hạ vẫn kiên trì muốn mỗi một bản tấu đều do chính tay mình tỉ mỉ duyệt qua.

Khóe mắt nghiêng qua nhìn thấy Kim Phượng đang bưng chung canh gà thông thả bước vào ngự thư phòng, Đoàn Vân Chương ‘chát’ một tiếng, quăng quyển tấu chương lên bàn.

“Cái tên Sài Thiết Chu này, thật quá mức cuồng vọng!”

Kim Phượng đặt chung sụp xuống, đang tính lặng lẽ rời đi, lại nghe Đoàn Vân Chương gọi nàng: “Hoàng hậu, nàng nghĩ thế nào?”

“Ách? Cái gì?” Kim Phượng mờ mịt.

“Nàng nghĩ thế nào về con người của Sài Thiết Chu?” Đoàn Vân Chương chú ý đánh giá thần sắc của nàng.

“Thần thiếp đâu có biết hần.”

“Chẳng phải nàng đã từng gặp hần ở Ân Vinh Yến rồi sao? Cái ghế của hần bị rút đi, hình như cũng do hoàng hậu sai người đi làm?”

“Thần thiếp hoàn toàn không biết chuyện đó.” Kim Phượng ra vẻ chính khí, nói.

Đoàn Vân Chương gần như đã tin tưởng nàng. Hần hừ một tiếng, đứng dậy bước đi thông thả trước bàn, suy tư một hồi mới nghiêng thân qua nói: “Hoàng hậu, Sài Thiết Chu cùng Ngự Trường Nhai, hai người đó một kẻ phóng khoáng một kẻ chất phác, thật sự là rất khác nhau. Trẫm dự định đối với bọn họ làm đơn giản, phạt giảm nhẹ. Nàng thấy thế nào?” Kim Phượng không trả lời ngay mà nhú mày nhìn chằm chằm vào Đoàn Vân Chương hồi lâu, lại vươn tay cầm bản tấu mới vừa bị Đoàn Vân Chương quăng xuống bàn lên.

“Hoàng thượng, trong tấu chương này rõ ràng đề cập đến chuyện ở thượng du Hoàng Hà phát hiện một con Huyền Vũ Linh Quy, liên quan gì đến Sài Thiết Chu và Ngự Trường Nhai?”

Trên mặt Đoàn Vân Chương hiện ra vẻ chật vật: “... Chính là vì chuyện này! Sài, Ngự hai người đó, thái độ của bọn chúng đối với chuyện này làm cho trẫm vô cùng không vui!”

“Hoàng thượng vì một con rùa đen mà muốn trừng phạt tiến sĩ ư?”

“Nàng nói ai là con rùa đen?” Đoàn Vân Chương rống giận.

“...” Kim Phượng cảm thấy, Đoàn Vân Chương hôm nay rất không ổn. “Hoàng thượng, ngài làm sao vậy?”

Đoàn Vân Chương mặt đỏ đến tận mang tai. Không phải chỉ là một cảnh phù dung thôi sao? Có là ai tặng thì cũng quản làm chi?

“Hoàng hậu, nàng có thể lui xuống.” Hần nói.

Nhìn theo bóng lưng Kim Phượng, hần xoa bóp ấn đường, thầm nghĩ: Chuyện này nên chấm dứt ở đây thôi. Hần đường đường là thiên tử, lại bị một cảnh phù dung hóa thành như vậy, cũng quá kỳ cục. (Huyệt ấn đường là điểm nằm chính giữa hai đầu lông mày, nằm trên sống mũi.)

Đoàn Vân Chương trở lại bàn, cầm lên bản tấu tiếp theo.

Sứ đoàn nữ quốc Tây Việt – Quảng Đông đến thăm, mang theo cống phẩm là mười con bò Tây Tạng, mười chiếc vòng vàng, mười tấm da hổ...

Bà mẹ nó, rốt cuộc là Sài Thiết Chu hay Ngự Trường Nhai đây?

Điều mà Hoàng đế bệ hạ chịu không nổi nhất, chính là ôm một câu đố lại đoán không ra được đáp án.

27. Chương 27: Nhân Gian Tất Nhiên Có Kẻ Si Tình

Ngày hôm sau, mọi người trên triều đều trông thấy, hai bầu mắt của hoàng đế bệ hạ xuất hiện hai quầng thâm nhân nhật.

Hạ triều, hai vị tu soạn của Hàn Lâm Viện – Sài Thiết Chu và Ngự Trường Nhai bị Tiểu Tôn Tử công công ngăn lại, mời đến ngự thư phòng. Vào ngự thư phòng, hai người quỳ dưới đất, hoàng đế bệ hạ ngồi ở trên cao, không nói câu nào, thần nhiên tự đắc đọc cuốn “Tư Trì Thông Giám”.

Sài Thiết Chu cùng Ngự Trường Nhai đưa mắt nhìn nhau, không biết trong lòng thiếu niên hoàng đế này đang có tâm tư gì.

Chờ qua một khắc, Đoàn Văn Chương rót cuộc để quyển sách trên tay xuống bàn, lười biếng nói: “Hai vị ái khanh, quỳ này giờ chắc vất vả lắm rồi nhỉ. Người đâu, mau lấy ghế cho hai vị ngồi.”

Trong lòng hai người chẳng những không trầm tĩnh lại mà ngược lại càng thêm sợ hãi.

Nhưng Đoàn Văn Chương chỉ cười hì hì, lôi kéo bọn họ nói mấy chuyện vặt vãnh. Thí dụ như nhậm chức ở Hàn Lâm Viện đã quen chưa; trên công tác, trên sinh hoạt có gì cấp bách cần hoàng đế bệ hạ quan tâm hay không, vân vân. Nói được vài câu, Đoàn Văn Chương lại chuyển đề tài. “Hai vị ái khanh mỗi ngày vào triều, đối với đường lối trong cung đã tương đối quen thuộc chưa? Trẫm nhớ là, hôm diễn ra Ân Vinh Yến, hai vị ái khanh đã bị lạc đường trong ngự hoa viên.”

Ngự Trường Nhai không hiểu nội tình, cúi đầu nói phải. Trong lòng Sài Thiết Chu lại giật thót mấy cái.

Sau khi hần thăm dò đã hiểu được vô cùng rõ ràng. Hôm đó, tiểu cô nương đen sẫm mập mạp gặp được trong ngự hoa viên, chính là đương kim Hoàng hậu nương nương. Xem bộ dáng hoàng thượng như vậy, tựa hồ là muốn khởi binh hỏi tội?

Rồi lại không giống.

Cần nhắc cách dùng từ một chút, Sài Thiết Chu nói: “Hoàng thượng nói đúng lắm. Hôm đó bọn thần đi lạc trong ngự hoa viên, nhờ có một vị tiểu cung nhân chỉ đường, mới thuận lợi đến Càn La Điện kịp giờ để diện kiến hoàng thượng.”

“A?” Đoàn Văn Chương ra vẻ rất có hứng thú, nghiêng người về phía trước vài tấc. “Là vị cung nhân nào?”

Ngự Trường Nhai tỏ rõ vẻ vui mừng, tựa hồ chỉ chờ đến cơ hội ngàn năm một thuở này. “Hoàng thượng, thật không dám dấu diếm, vị tiểu cung nhân kia chính là thần...”

Sài Thiết Chu nhanh tay lẹ mắt hắng giọng giật hần quỳ xuống, nói: “Bọn thần chỉ lo tìm kiếm Chu lão sư, cũng không để ý đến bộ dáng của cung nhân kia...”

Ngự Trường Nhai sững sờ: “Thì Ngọc, nàng ấy rõ ràng là...”

“Chu đại học sĩ cũng ở đó?” Đoàn Văn Chương ngược lại không hề dự liệu được việc này.

“Thưa vâng...” Sài Thiết Chu toát mồ hôi, “Chu lão sư vì cảm tạ tiểu cung nhân kia, còn tặng cho nàng một cành phù dung ạ!” Hần vì muốn ngăn cản Ngự Trường Nhai nói ra chuyện là người quen cũ của Kim Phượng, gợn gợn linh hoạt bán đứng Chu đại tài tử.

Quả nhiên, sắc mặt hoàng đế bệ hạ đột nhiên thay đổi.

Ngự Trường Nhai cũng muốn nói gì nữa, ngoài cửa lại truyền đến thông báo: “Hoàng hậu nương nương đến.”

Đoàn Văn Chương nhìn chăm chăm vào Kim Phượng đang rảo bước tiến vào, cười nói: “Hoàng hậu sao lại đến đây? Không phải vì biết rõ có hai vị Hàn Lâm ở đây nên mới cố ý chạy đến đây chứ?”

Kim Phượng trông thấy hai vị Sài, Ngự đang quỳ bên dưới, cũng là sững sờ. Nhưng việc đã đến nước này, nàng dứt khoát cũng không cố kỵ nữa, nói: “Hoàng thượng nói đi đâu vậy. Nếu biết hoàng thượng đang cùng hai vị đại nhân nghị sự, thần thiếp đã không đến.”

Ngư Trường Nhai nhìn thấy Kim Phượng, toàn thân giống như tượng gỗ điêu khắc, ngây người bất động. Sài Thiết Chu kéo hần vài lần, hần cũng không có phản ứng. Sài Thiết Chu đành phải âm thầm thở dài.

Đoàn Vân Chương ngồi trên cao, duỗi một cánh tay ra chào đón Kim Phượng: “Hoàng hậu, lại đây với trẫm.”

Kim Phượng sững sờ.

“Hoàng hậu, lại đây với trẫm.” Nụ cười của Đoàn Vân Chương không thay đổi, lại có thêm vài phần uy hiếp.

Kim Phượng liếc thấy thần sắc của hần, yên lặng đi tới.

Đoàn Vân Chương nhẹ nhàng cầm lấy tay nàng, để nàng ngồi xuống, dựa vào bên cạnh mình.

“Hoàng hậu, có chuyện gì mà đến ngự thư phòng tìm trẫm vậy?” Hần còn thuận tay sửa sang tóc mai cho nàng.

Những người còn lại trong điện đều cảm nhận được một luồng gió lạnh thổi qua.

Kim Phượng khẽ run, nói: “Thần thiếp cảm thấy biểu hiện hôm qua của hoàng thượng có chút bất thường. Vì vậy thần thiếp trộm nghĩ, có phải mình đối với hoàng thượng không đủ quan tâm, nên mới dự định đến thăm hoàng thượng một chút. Mặt khác, hôm qua hoàng thượng nói đến chuyện con rùa đen cùng hai vị đại nhân...”

Đoàn Vân Chương khụ một tiếng, kiên định ngắt lời nàng: “Chuyện đó đã không còn quan trọng nữa, hoàng hậu đừng vội nhắc lại.”

Sài Thiết Chu nhìn một đôi đế hậu ở trên ngôi cao tương kính như tân (tôn trọng nhau như khách), lưu luyến tình thâm, nhìn thế nào cũng có chút khó chịu. Hần lúi cúi kéo Ngư Trường Nhai, cúi đầu nói: “Hoàng thượng, chúng thần cáo lui trước.”

Ngư Trường Nhai còn đang ngẩn người, Sài Thiết Chu đành phải cứng rắn lôi hần dậy, kéo ra cửa điện.

Khi sắp đi đến cổng Triều Dương, Ngư Trường Nhai mới phục hồi lại tinh thần, hồn bay phách lạc mà nói: “Nàng... lại là hoàng hậu?”

Sài Thiết Chu thở dài: “Đức Miễn, ta thật sự không hiểu làm sao huynh lại thích một nữ nhân như vậy.”

Ngư Trường Nhai nói: “Huynh không hiểu đâu.”

“Ta có cái gì không hiểu? Chẳng phải lúc còn bé huynh cùng nàng ta học chung hay sao?”

Ngư Trường Nhai sâu kín nhìn thoáng qua bầu trời mênh mông mờ mịt, tựa hồ có thể đổ xuống một trận mưa rào bất cứ lúc nào.

“Hắc Bàn nàng, không giống như những cô bé khác.”

“Đâu chỉ là không giống, quả thật là hai loại động vật!” Sài Thiết Chu tức giận nói.

Ngư Trường Nhai không thèm để ý đến Sài Thiết Chu. Hần chỉ nhớ rõ khi còn nhỏ, cô bé đen sẫm mập mạp kia đuổi theo cứ đuổi theo phía sau hần gọi như treu tức: Cá Mọc Răng! Cá Mọc Răng!

Hần là học sinh giỏi được lão sư khen ngợi, còn nàng là một cô bé không có cha cũng không có tiền. Một trận mưa lớn đã vậy hăm hai đứa trẻ chưa từng đồng thời xuất hiện ở lại trong trường tư thục. Khi hần ôm sách vở nhìn chăm chăm vào màn mưa bên ngoài cửa, Tiểu Hắc Bàn ở bên cạnh xích lại gần, lấy từ trong ngực ra một quả cầu. Hần bỗng nhiên ngẩn đầu, liền trông thấy một đôi mắt thông minh, yêu kiều như dải ngân hà rực rỡ giữa bầu trời đêm.

Hôm đó, trong nhà không có ai đến đón hần, Hắc Bàn liền lôi kéo hần đội mưa chạy ra ngoài. Nắm tay Hắc Bàn, tựa như dù đi đến nơi nào cũng không còn quan trọng nữa. Giữa màn mưa mù mịt, hần cảm nhận được một cảm giác thích thú mà sách vở không thể nào mang lại được.

Nhoáng một cái đã đến cửa nhà hần. Dưới mái hiên, Hắc Bàn từ trong tầng tầng lớp lớp quần áo móc ra đồng sách vở yêu mến của hần, chỉ có phong bì là bị thấm ướt nhé. Hần đột nhiên có chút cảm động. Cô

bé này, hình như trời sinh đã biết được trong lòng người ta coi trọng nhất là cái gì, trời sinh đã biết thay người khác chú ý đến những đồ vật quan trọng.

Ngư Trường Nhai kể lại hết sự tình cho Sài Thiết Chu nghe, những tưởng sẽ chỉ đổi lấy một trận cười to của Sài Thiết Chu.

Nhưng lúc này đây, Sài Thiết Chu không cười. Sài Thiết Chu thương cảm nhìn hắn: “Nàng ấy là hoàng hậu.”

Cho dù chỉ là một vị hoàng hậu mà tất cả mọi người đều không đồng thuận, nàng vẫn cứ là hoàng hậu.

Trên khuôn mặt tuần tú của Ngư Trường Nhai hiện lên một tia đau xót. Nhưng nỗi đau xót kia chỉ thoáng qua rồi phai nhạt, tan ra, thấm thật sâu vào da thịt của hắn.

Trong Hiên La Điện, Kim Phượng cau đầu mày lại, đặt lòng bàn tay lên trán Đoàn Vân Chương.

“Hoàng thượng, ngài chắc chắn rằng ngài thật sự không hề phát sốt ư?” Sao nàng cứ cảm thấy hôm nay hoàng đế giống như nổi điên, bỗng dưng lại tỏ ra thâm tình khấn thiết với nàng.

Đoàn Vân Chương vẫn chăm chú nhìn nàng, thỉnh thoảng hỏi một câu: “Hoàng hậu, nàng đã từng yêu thích một ai chưa?”

Kim Phượng kinh ngạc nhìn lại hắn, một hồi lâu mới cười đáp: “Hoàng thượng, có phải ngài gặp phải trở ngại gì ở chỗ Bạch Ngọc không? Nói ra đi, thần thiếp có thể giúp người trừ lo giải nạn.”

Nhưng lần này Đoàn Vân Chương không bị nàng lừa gạt nữa, hắn dùng tay khẽ vuốt tóc Kim Phượng một chút, nói: “Nàng không thể cứ mãi cố gắng lừa gạt mọi người xung quanh như vậy được. Có lúc, cũng phải nói ra một ít lời thật lòng, nếu không, chẳng phải sẽ mệt chết đi sao?”

Kim Phượng ngây dại.

Đoàn Vân Chương nhìn vẻ mặt lúc nào cũng ngoan cố tỏ ra bình thản của nàng nay lại kinh ngạc một cách hiếm có, không khỏi thở dài thật sâu.

Văn võ cả triều đều hiểu được, Chu đại tài tử, thật sự là một gã đồng tính. Đặc biệt là, đối tượng đoạn tụ của ông không phải ai khác mà chính là quan đồng liêu ngay thẳng cương trực Lữ Đại thượng thư, đoạn tới mức đến chết cũng không thay đổi.

Chuyện này ở trong triều đình, sớm đã là bí mật công khai. Người không biết bí mật này, trong triều chỉ có bản thân Lữ Đại thượng thư, mà ngoài triều, chắc cũng chỉ có một mình Tiểu Hắc Bần.

Đoàn Vân Chương nhớ lại bộ dáng của Tiểu Hắc Bần hôm đó: tay cầm một cành hoa phù dung, khoe mắt mang cười, cúi đầu cười một tiếng, trong lòng không khỏi vọt lên cảm giác đồng tình.

Chuyện này, hay là cứ gạt nàng sẽ tốt hơn.

Về phần con rùa đen cùng hai vị Hàn Lâm, sớm đã bị hoàng đế bệ hạ ném ra sau đầu từ lâu rồi.

28. Chương 28: Chỉ Có Chữ Tình Tham Không Thấu

Từ khi dán thông báo ân khoa, không lâu sau Uy Quốc Công Lưu Hiết liền không thượng triều, cho đến ngày nay đã ròng rã hai tháng.

Cũng không phải Lưu Hiết sĩ diện thị uy, mà lần này ông ngã bệnh thật. Theo như Lưu đại phu nhân tiến cung nói lại, là đột nhiên bị cảm phong hàn.

Chỉ là, cảm phong hàn cũng không đến nỗi cảm lâu như vậy. Thời gian sau, Đoàn Văn Chương rút cuộc không chống đỡ nổi nữa. Trong lòng hần hiếu, lúc này trong triều không có Lưu Hiết là không được.

Vì vậy, Đoàn Văn Chương từ bỏ dáng vẻ hoàng đế, đích thân đến phủ Uy Quốc công quan tâm thăm hỏi. Đương nhiên, chủ yếu cũng là vì thăm dò một chút hàm ý của Uy Quốc Công, xem khi nào ông ta mới có thể thoả mái thân thể cùng tinh thần, khi nào mới có thể vào triều.

Nhớ lại lần trước bị sỉ nhục tại phủ Uy Quốc Công, trong lòng Đoàn Văn Chương lại nổi lên một tia tự giễu.

Lần này, người trong phủ Uy quốc công ngược lại lễ kính hơn hẳn, một mực khách khí dẫn Đoàn Văn Chương cùng Tiểu Tôn Tử đến phòng ngủ của Lưu Hiết.

Lưu Hiết đẩy tấm khăn trên đầu ra, run rẩy muốn đứng dậy hành lễ. Đoàn Văn Chương vội vàng bước lên trước nâng ông, đỡ trở về giường, lại nói vài câu an ủi ấm áp. Còn Lưu Hiết, sau khi nằm xuống cũng không khỏi cảm động đến rơi nước mắt.

Đoàn Văn Chương trông thấy sắc mặt Lưu Hiết coi như hồng hào, hàn huyền một hồi liền đi thẳng vào vấn đề: “Không biết ngày nào quốc trượng mới có thể hoàn triều?”

Lưu Hiết che miệng, kịch liệt ho khan một lúc mới nói: “Thần có lỗi với thánh ân! Ai, bệnh đi như kéo tơ...” Ông hạ nửa mí mắt, nhìn lướt qua Đoàn Văn Chương, lại đem nửa câu sau thu trở về. (Bệnh lại như sơn đảo, bệnh khừ như trừu ti: bệnh đến mau như núi đổ, bệnh đi lâu như kéo tơ)

Đoàn Văn Chương thầm mắng một câu: ‘Lão hồ ly!’ Nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười nói: “Sức khỏe của Quốc trượng quan trọng hơn. Chuyện trên triều, cũng đừng quá mức quan tâm.” Hần suy đoán, Lưu Hiết không chịu vào triều, hẳn là có mưu đồ. Đáng hận là lão hồ ly này chỉ giả bộ ngã bệnh, chứ không nói rõ phải như thế nào mới bằng lòng trở về bắt đầu làm việc. Mà về phía Đoàn Văn Chương, cũng không nên trực tiếp mở miệng hỏi lão.

Suy tư một lát, Đoàn Văn Chương chậm rãi nói: “Quốc trượng, chuyện trong triều, còn có chỗ nào chưa được yên lòng hay không? Nếu có thì cứ việc nói thẳng với trẫm, trẫm sẽ tháo mở giúp khanh. Quốc trượng cũng có thể an tâm dưỡng bệnh.”

Nghe được lời ấy, Lưu Hiết lộ ra một nụ cười vui mừng: “Đa tạ hoàng thượng đã nghĩ đến. Trong lòng thần thật sự có một chuyện, không yên lòng.”

Lão hồ ly rút cuộc cũng lòi đuôi ra rồi. Đoàn Văn Chương nheo mắt: “Quốc trượng, mời nói thẳng.”

“Hoàng thượng, thần vẫn luôn suy nghĩ, chức đề sự bỏ trống đã lâu, quả thực không ổn.”

Đoàn Văn Chương kinh ngạc. Đề sự tức là Thái phó. Năm đó đuổi Ngụy Thái phó đi, không phải là chủ ý của Lưu Hiết sao?

“Quốc trượng nói rất đúng. Không biết trong lòng quốc trượng đã chọn được người nào thích hợp hay chưa?”

Lưu Hiết lại ho khan một hồi, mới nói: “Thần cho rằng, Đại học sĩ Hàn Lâm Viện Chu Văn Thiên có thể gánh vác được trọng trách này.”

“Chu đại học sĩ?”

“Thưa vâng. Tài hoa của Chu đại học sĩ đã quá rõ ràng. Hoàng thượng bái ông ta làm thầy, học vấn chắc hẳn sẽ tiến triển cực nhanh.”

Đoàn Văn Chương đột nhiên hiểu ra.

Sau khoa thi, thân là chủ khảo, Chu đại tài tử có thể nói là xuân phong đắc ý, chỉ vì tất cả tiến sĩ trúng tuyển ân khoa kỳ này đa phần đều là học trò của ông. Thế lực đối lập với Lưu phái trong triều, không thể nghi ngờ, cũng tăng trưởng không ít. Đuổi Chu đại tài tử đến cung vua làm đề sự, tương đương với việc trục xuất ông ta ra khỏi hàng ngũ nghị sự trong triều. Đã không còn Chu đại tài tử, thì những người như học trò, bạn cũ gì đó cũng tan đàn xẻ nghé, mặc cho người ta đem ra sử dụng.

Chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ lại không nhỏ. Người sáng suốt cũng có thể nhìn ra lòng dạ Lưu Hiết khó lường, khó trách Lưu Hiết lại muốn mượn bệnh tình để giở thủ đoạn như vậy.

Nói Lưu Hiết lấy bệnh làm hiếp, không hề quá đáng chút nào.

Đoàn Vân Chương lạnh lùng đánh giá Lưu Hiết một hồi lâu, thở dài nói: “Quốc trượng quả là suy nghĩ sâu xa. Trẫm sẽ trở về nghĩ chỉ, dời Chu đại học sĩ sang làm Thái phó. Quốc trượng thấy thế nào?”

“Hoàng thượng tôn sư trọng đạo, không ngại hỏi người dưới, đây cũng là phúc của xã tắc! Thần thay con dân thiên hạ tạ ơn hoàng thượng!” Lưu Hiết lại giả mù sa mưa, từ trên giường đứng dậy, quỳ lạy một hồi. Đoàn Vân Chương cũng giả mù sa mưa bước lại dịu dàng một phen. Trong lòng hai bên đều thở phào nhẹ nhõm.

Một kẻ yên tâm vì quỷ kế rốt cuộc đã thành công, một người lại cảm thấy may mắn vì đã diễn xong màn kịch con ngoan cháu hiếu.

Tiến Đoàn Vân Chương về rồi, trên mặt Lưu Hiết lại chẳng có vẻ gì là vui mừng.

Ông nhìn ra được, Đoàn Vân Chương cũng không phải là không hiểu rõ cái lợi cái hại trong chuyện này. Chỉ là hắn hiểu được đạo lý: Người đứng dưới mái hiên thấp, không thể không cúi đầu.

Khi hổ con bắt đầu thu lại móng vuốt, phóng nhẹ bước chân, có nghĩa là nó đang học cách vồ mồi.

Nhưng Uy Quốc Công Lưu Hạo Tử cũng không phải là người không. Đuổi Chu đại tài tử đi nơi khác, cũng chỉ là một bước khởi đầu.

Hôm sau thánh thượng tuyên chỉ, cả triều sôi trào. Lữ đại thượng thư học thông minh, không lao đầu vào cột nữa mà chạy đến đụng đầu vào cửa điện. Không ngờ cửa đại điện màu kim hồng đã phai màu lâu năm, khiến ông đụng vào đầu đầy phần bột. Lãng đại tướng quân và Phù đại thừa tướng tỉnh táo hơn một chút. Mặc dù đều cực lực can gián, nhưng trong lòng đều hiểu, hoàng đế đã lựa chọn đứng về phía Lưu Hiết rồi, chuyện này đã mất nhưng có thể thương lượng.

Ngược lại, bản thân Chu đại tài tử lại vô cùng thản nhiên, tiếp chỉ. Nụ cười trên mặt chẳng những không giảm mà trái lại còn tăng lên. Làm như được nhậm chức để sự, đối với ông mà nói, là một việc vô cùng đáng mừng.

Hạ triều, lúc tiểu hội nghị thường kỳ của tổ bốn người trụ cột diễn ra, Chu đại tài tử mới thẳng thắn nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Điều ta và ông lo lắng, trong lòng hoàng thượng cũng sáng tỏ.”

“Vậy vì sao hoàng thượng còn...” Lữ đại thượng thư phần nộ.

Chu đại tài tử cho ông ta một ánh mắt trấn an: “Nhưng chúng ta đều đã quên, có thể đánh đổ Uy Quốc công, chỉ có một người. Đó chính là hoàng thượng. Vào thời khắc này, có một người thủ giữ bên cạnh hoàng thượng, trợ giúp ngài ấy từng bước từng bước trở thành một đấng minh quân, là điều quan trọng hơn hết thấy.”

Phù đại thừa tướng vuốt nhật đuôi râu, lại bày ra kiểu cười không rõ ý nghĩa mà ông thành thực nhất. “Lưu Hiết có kế Trương Lương, chúng ta cũng có thang trèo tường.”

“Ý Thừa tướng là?”

“Lưu Hiết muốn chen người vào hậu cung, chúng ta sẽ dẫn lửa đến hậu cung.”

“Đây là ý gì?” Lãng đại tướng quân thấp giọng hỏi. Lão già này, không thể nói rõ mọi chuyện luôn một lần được hay sao?

Phù đại thừa tướng cười bí hiểm: “Chúng ta phải liên hiệp với Lẽ Bộ*, Ngự Sử Đài** để góp lời với hoàng thượng, thỉnh hoàng thượng nạp phi.” (Thỉnh: mời, xin)

“Nạp phi?” Chu đại tài tử không hiểu. “Hoàng thượng nếu muốn nạp phi, đương nhiên sẽ nạp Lưu Bạch Ngọc. Chuyện này chẳng phải càng làm cho thực lực của Lưu gia lớn mạnh thêm sao?”

Phù đại thừa tướng khoát tay. “Ông yên tâm, Lưu Hiết tuyệt đối sẽ không để hoàng thượng nạp Lưu Bạch Ngọc làm phi, mà hoàng hậu nương nương cũng sẽ không cho phép chuyện này xảy ra đâu.”

Mọi người im lặng. Lưu Bạch Ngọc thật sự là một sự tồn tại quá mức chói mắt. Là nữ nhân, đều sẽ không muốn dẫn nàng ta vào nhà của mình.

Giờ phút này, Kim Phượng đang ở cung thái hậu hỗ trợ đánh đuổi ruồi bọ, hoàn toàn không ngờ, mỗi lửa được đẩy lên từ tay của cha nàng lại có thể quanh co đốt tới trên đầu nàng.

Đại kế nạp phi của tổ bốn trụ cột triều đình còn chưa bắt đầu áp dụng, trận tuyết đầu tiên của mùa đông đã tới trước rồi. Mùa đông năm nay đặc biệt lạnh. Vào tháng chạp, trong nội cung lại trở nên náo nhiệt. Tết sắp đến, các cung nhân đều ngóng trông phần thưởng, các chủ tử lại ngóng trông mùa xuân.

Trong Đình La Điện, mỹ nhân Bạch Ngọc dùng bàn tay ngọc ngà nấu rượu, tiếng nói cười trong trẻo:

“Hoàng thượng, ba ngày sau chính là sinh nhật tròn mười bảy tuổi của Bạch Ngọc đó.”

Đoàn Vân Chương vuốt ve miệng chén ấm áp, cười nói: “Bạch Ngọc muốn cái gì, cứ việc mở miệng.”

Hàng lông mi như cây quạt nhỏ của Lưu Bạch Ngọc linh động vút sáng vài cái: “Bạch Ngọc không có yêu cầu gì khác, chỉ cầu hoàng thượng có thể đến Đình La Điện tham dự sinh nhật của Bạch Ngọc, dùng bữa tối với Bạch Ngọc thôi.”

“Chuyện đó thì có khó khăn gì.” Đoàn Vân Chương xúc động đồng ý.

Lưu Bạch Ngọc cúi đầu, tự cười với chính mình.

“Nhưng chỉ có hai người trăm và nàng, không khỏi quá mức vắng lạnh. Không bằng gọi thêm hoàng hậu cùng Vân Trọng, nàng thấy thế nào?”

Nụ cười của Lưu Bạch Ngọc đông cứng lại. Thật lâu, nàng, vô cùng miễn cưỡng, gật đầu với Đoàn Vân Chương.

Ánh mắt Đoàn Vân Chương rơi trên cổ tay Lưu Bạch Ngọc. Chiếc vòng bạch ngọc sáng loáng, chính là cái lần trước hần đã tặng cho nàng. Nhưng chiếc vòng gỗ được mua cùng lúc với nó, giờ phút này vẫn còn nằm trong chiếc hộp ở Hiên La Điện.

Hần rời ghế đệm đứng lên, thông thả bước đến trước cửa sổ. Suy nghĩ trôi ra ngoài cửa sổ, phiêu đảng bay theo những bông hoa tuyết. Năm nay, tuyết rơi đặc biệt lớn. Bông tuyết giống như cũng có sự sống, từ trên trời giáng xuống, lại phẳng phất như muốn nhắc nhở chuyện gì.

Đoàn Vân Chương bỗng dưng quay đầu lại.

“Bạch Ngọc, trăm còn nhớ, sinh nhật của nàng chỉ kém sinh nhật của hoàng hậu hai ngày?”

Ánh mắt Lưu Bạch Ngọc thoáng hiện lên một tia thất vọng. “Vâng.”

“Là sớm hai ngày hay là muộn hai ngày?”

“Hoàng hậu tỷ tỷ ra đời sớm hơn Bạch Ngọc hai ngày.”

“Như vậy, sinh nhật của Hoàng hậu chính là ngày mai rồi?” Đoàn Vân Chương kinh ngạc.

“Vâng.”

Đoàn Vân Chương hiện ra thần sắc vui mừng, thăm nghĩ chiếc vòng gỗ kia lưu lại giống như củ khoai lang phồng tay, hôm nay rốt cuộc cũng có cơ hội đưa ra ngoài.

Nhưng đã nhiều năm như vậy, trong nội cung rõ ràng không có một ai nhớ rõ sinh nhật của hoàng hậu nương nương, càng đừng nói gì đến chuyện mở thọ yến (tiệc sinh nhật) Nghĩ đến đây, Đoàn Vân Chương lại có chút áy náy.

“Bạch Ngọc, nàng xem, ngày mai có phải là cũng nên mở thọ yến chúc mừng hoàng hậu không?”

Lưu Bạch Ngọc khẽ cắn môi dưới. “Chỉ sợ còn chưa kịp chuẩn bị.”

Đoàn Vân Chương suy tư một hồi. “Cũng phải. Huống chi, chắc gì hoàng hậu cũng đã thích thọ yến. Thôi được, ngày mai trầm trực tiếp đi hỏi hoàng hậu.” Hắn uống hết rượu trong chén, kích động suy nghĩ một lát, liền rời khỏi Đình La Điện.

Rượu đã hâm nóng xong, người lại bỏ đi rồi. Lưu Bạch Ngọc bưng bầu rượu ấm áp, lại cảm thấy gió tuyết ngoài cửa như đang thổi thẳng vào trong lòng nàng.

Trong nội cung, ai ai cũng biết hoàng thượng thích Lưu Bạch Ngọc.

Bạch Ngọc cô nương xinh đẹp đoan trang, tri thư đạt lễ, tài hoa hơn người, ai mà chẳng thích?

Trong nội cung, ai ai cũng biết hoàng thượng không thích Lưu Hắc Bàn.

Hoàng hậu nương nương tướng mạo xấu xí, tính tình lười nhác, làm người an phận, khó mà rung động lòng người.

Hoàng thượng thường xuyên đến Đình La Điện, lại rất hiếm khi đến Hương La Điện.

Nhưng Lưu Bạch Ngọc lại dần dần sáng tỏ, trái tim của đế vương không có khả năng dừng trú ở một cô gái.

Bởi vì toàn bộ thiên hạ, đều là của hắn.

Những thứ này, Lưu Bạch Ngọc mười lăm tuổi không hiểu. Hôm nay, nàng mười bảy tuổi, rốt cuộc đã có thể hiểu được.

Một cô gái, có thể dùng sắc đẹp để nhốt chặt một nam nhân, có thể dùng tài hoa để chinh phục một nam nhân. Nhưng trong lòng nàng hiểu rõ, hắn yêu thích, chỉ là vẻ đẹp của nàng, tài hoa của nàng.

Đối với một cô gái tầm thường mà nói, được yêu thích như vậy cũng đã đủ rồi. Nhưng đối với Lưu Bạch Ngọc, như thế vẫn còn chưa đủ, bởi vì nàng không phải là không thể thay thế. Ở trong lòng hắn, nàng chỉ là một bài thơ hoa mỹ, một khúc ca đa tình, chứ không phải là một người hoàn toàn khác sâu.

Những thứ này, Lưu Bạch Ngọc mười lăm tuổi không hiểu được. Hôm nay nàng mười bảy tuổi, lại vẫn không hiểu: Nếu như ngay cả sắc đẹp cùng tài hoa đều không thể chinh phục được hắn, vậy cái gì mới có thể đây?

***Lễ Bộ:** là tên gọi của một cơ quan hành chính thời phong kiến Trung Quốc, Việt Nam, tương đương với bộ giáo dục, bộ ngoại giao thời nay. Công việc của bộ Lễ là kiểm tra cát lễ, gia lễ, quân lễ, tân lễ, hung lễ (ngũ lễ), kiêm cai quản học giáo, khoa cử, khảo thí cùng các công việc tiếp tân khách khứa ngoại quốc.

****Ngự Sử Đài:** cơ quan giám sát ở triều đình các triều đại phong kiến. Nhiệm vụ của Ngự sử đài là can gián nhà vua, chất vấn quan lại bất cứ chức vị cao hay thấp về thực thi nhiệm vụ chấp hành pháp luật, đối xử với nhân dân nhằm giữ gìn kỉ cương phép nước. Quyền hành của Ngự sử đài rất lớn, người đứng đầu phải có hàm nhị phẩm, tương đương với chức thượng thư.

29. Chương 29: Cung Chúc Phúc Thọ Cùng Trời Đất

Trận tuyết này đã rơi suốt hai ngày hai đêm, vẫn không có dấu hiệu ngừng nghỉ.

Đoàn Vân Chương sai bước đi vào Hương La Điện, ở trước chậu than phủi rũ những bông tuyết trên người. Phong Nguyệt vội vàng đi lên giúp hắn cởi tấm áo khoác dài bằng lông khổng tước ra.

Kim Phụng bọc chăn bông, ngồi xếp bằng trên giường nệm. Trong ánh lửa hắt ra từ chậu than, gương mặt nàng đỏ hồng lên như táo chín.

“Hoàng thượng bình an.” Nàng lẩm bẩm nói một câu, khẽ nhúc nhích một chút.

Đoàn Vân Chương ngồi xuống bên người nàng, xoa xoa tay, lơ đãng nói: “Trời lạnh, không cần đứng dậy.”

“Tạ hoàng thượng.” Kim Phượng rút cánh tay vừa rồi mới nâng lên một chút về, luồn lại vào trong chăn bông, tiếp tục đọc “Tù tâm nghiệt duyên” của mình.

Lần này, Đoàn Vân Chương lại có chút buồn bực. Hắn nói không cần đứng dậy, cố nhiên là xuất phát từ lòng tốt. Nhưng Tiểu Hắc Bàn này rõ ràng cũng không thèm nhúc nhích, quả nhiên không xem hoàng đế hắn ở trong mắt.

“Hoàng hậu, sách này nói cái gì?”

“Truyện.” Kim Phượng qua loa.

“Truyện gì?”

Lúc này Kim Phượng mới nhướn con mắt lên nhìn hắn một cái, nói: “Kể về chuyện tình yêu giữa một nàng tiểu thư và một chàng thư sinh tài hoa xuất chúng.”

“A? Vậy chắc là, người có tình sẽ thành thân thuộc.”

“Không, tiểu thư tương tư thành bệnh, chết.”

“Hả?”

“Sau khi chết đi, biến thành quỷ.”

“Vậy hồn ma kia, hắn là lại cùng thư sinh nợ gặp gỡ rồi?”

“Không, hồn ma canh giữ trong một khu nhà hoang, gặp được thanh niên nam tử liền dụ hắn vào nhà, khoét tim móc phổi, ăn tươi nuốt sống. Sau khi ăn được bảy bảy bốn mươi chín tâm can nam tử, ma nữ rốt cuộc luyện thành một môn võ công cực âm. Từ đó hoành hành khắp tam giới nhân ma quái, đánh đâu thắng đó.”

“...” Chung trà trong tay Đoàn Vân Chương dập đầu xuống bàn. “Truyện như vậy, ở đâu ra?” Hắn tin chắc trong Văn Tuyển Các không có mấy loại sách truyện như vậy.

“Hoàng thượng, ngài không biết sao?” Kim Phượng kinh ngạc nhìn lại hắn. “Phong Nguyệt nói, đây là cuốn sách bán chạy nhất trên phố năm nay. Không biết cô ta đã vất vả thế nào mới có thể sai người từ ngoài cung mang vào đây một quyển đó.”

Ánh mắt sắc bén của Đoàn Vân Chương quét về phía Phong Nguyệt. Phong Nguyệt nhanh chóng rút đầu lại, trốn chui như chuột.

Đoàn Vân Chương thở dài một tiếng: “Cả ngày nàng ở trong cung, chính là xem những loại sách tạp nham này đó sao? Khó trách càng ngày càng tâm rộng thể mập.”

“Hoàng thượng.” Kim Phượng nghiêm túc chỉnh lại hắn. “Thần thiếp mỗi ngày đều thay hoàng thượng tận hiếu với Thái hậu, quản lý mọi sự vụ cao thấp trong hậu cung, rất là vất vả. Hoàng thượng nào biết gian khổ của thần thiếp?”

Đoàn Vân Chương tiếp tục thở dài. Hôm nay Kim Phượng trông coi hơn phân nửa sự vụ hậu cung, hắn cũng biết. Lớn có tế điển cuối năm, nhỏ có bắt ruồi bọ chuột chít, tất cả mọi chuyện thái hậu nương nương đều ném hết cho Kim Phượng. Bởi vì Kim Phượng một nhọc mà Thái hậu vốn đã gần bốn mươi tuổi, lại càng ngày thần thái càng tỏa sáng, quả thật giống như có được mùa xuân thứ hai.

Nhìn từ góc độ đó, Kim Phượng làm hoàng hậu thật ra còn làm tốt hơn cả hắn làm hoàng đế. Hàng ngày hắn cần cù chăm chỉ thượng triều lại hạ triều, phê duyệt tấu chương, nhưng những chuyện chân chính có quyền lực quyết định lại chẳng được bao nhiêu.

“Hoàng hậu, hôm nay hiếm khi được thanh nhàn, có muốn đi cưỡi ngựa không?” Hắn dẫn dụ nàng.

“Không đi.” Kim Phượng trở mình.

“Đến Thái Dịch Trì đục băng?”

“Không đi.”

“Hay là, vào ngự hoa viên nướng hạt dẻ?”

“Ngự thiện phòng vừa mới nướng xong. Phong Nguyệt, mang ra đây cho hoàng thượng nhấm nháp.”

Đoàn Vân Chương không thể nhịn được nữa, xoạt một tiếng rút mất cuốn sách trong tay Kim Phượng.

“Hoàng thượng!” Kim Phượng kinh ngạc nhìn hần.

Đoàn Vân Chương cắn răng, miễn cưỡng nặn ra vẻ tươi cười cuối cùng. “Hoàng hậu, có muốn xuất cung về thăm nhà một chút không?”

Chấn bông từ trên người Kim Phượng trượt xuống. Kim Phượng há to miệng. “Hoàng thượng, ngài... ngài... ngài nói nghiêm túc đấy chứ?”

“Đúng vậy, trẫm nghiêm túc.”

“Hoàng thượng!” Kim Phượng hét to một tiếng, cầm chặt lấy tay Đoàn Vân Chương. “Hoàng thượng, ngài quả là hoàng thượng tốt nhất từ xưa đến nay không ai sánh bằng! Thần thiếp sùng bái và ngưỡng mộ ngài thật sự là tột đỉnh... Hoàng thượng! Một đời thánh quân a một đời thánh quân! Thiên cổ nhất đế a thiên cổ nhất đế!”

Ánh mắt nàng ngồi sáng vô cùng, toàn thân tỏa ra hào quang chói lọi, tựa hồ như muốn nhào đến găm hần bất cứ lúc nào.

Đoàn Vân Chương dở khóc dở cười. Biết rõ những lời nàng nói đều là nhảm nhí, nhưng trong lòng vẫn vô cùng hưởng thụ.

Hần khụ một tiếng. “Hoàng hậu, nàng nhớ nhà đến vậy ư?”

Kim Phượng liêu mạng gật đầu.

Đoàn Vân Chương thở dài. “Nếu vậy sau này có thời gian, trẫm sẽ thường xuyên dẫn nàng xuất cung.”

“Hoàng thượng!” Kim Phượng kích động. Nàng nhào đến, hưng hăng ôm chầm lấy Đoàn Vân Chương một cái. Thu hồi hai tay, nàng nhanh chóng nhảy xuống giường nệm, mang giày, thay quần áo.

Đoàn Vân Chương ngồi cứng đờ trên ghế, chỉ cảm thấy mặt mày khê nóng lên.

Hần lặng yên nghĩ, chậu than trong Hương La Điện hình như đốt nhiều than quá rồi.

Mặc dù là đạp tuyết đi chơi, nhưng tâm cảnh của Kim Phượng vẫn tươi đẹp như trong ngày nắng tháng ba.

Con ngựa yêu của Đoàn Vân Chương là một con hắc mã cao lớn hùng tráng, gân cốt cường kiện, có tên “Đạp tuyết vô ngân”, là danh mã do dân tộc Tác – Ta tiến cống. Đoàn Vân Chương quý nó như trân bảo, ngay cả Đoàn Vân Trọng muốn cưỡi cũng bị hần cự tuyệt không chút lưu tình.

Đoàn Vân Chương vuốt ve cổ ngựa, không ngại phiền giới thiệu “Đạp tuyết vô ngân” cho Kim Phượng làm quen. Kim Phượng đi vài vòng quanh “Đạp tuyết vô ngân”, cuối cùng dừng lại trước đầu ngựa.

“Người tên là ‘Đạp tuyết vô ngân’?” Kim Phượng hồ nghi nhìn vào ánh mắt con đại hắc mã, sau đó đưa tay dắt cương. “Nào nào, đạp tuyết một cái cho bản cung xem thử nào...”

Đoàn Vân Chương hừ lạnh, đẩy nàng qua một bên.

“Ngay cả ngựa mà nàng cũng không buông tha?” Một người một ngựa đối mặt nhau không nói, sau đó, một kẻ hừ lạnh một con phun khí, cùng chung biểu đạt khinh thường Kim Phượng.

Kim Phượng làm như không nghe không thấy. “Hoàng thượng, chúng ta cưỡi ngựa xuất cung ư?”

Đoàn Vân Chương gật đầu.

“Không phải quá mức đường hoàng sao?”

“Cải trang là được.”

“Thị vệ cổng Vĩnh Huy không cho qua thì phải làm sao?”

Đoàn Vân Chương mỉm cười: “Nàng cho rằng còn giống như lần trước, dựa vào tên tiểu tử Vân Trọng kia dẫn nàng xuất cung sao? Có trăm ở đây, ai dám ngăn cản?”

Kim Phượng dùng ánh mắt sùng kính đuổi theo Đoàn Vân Chương đang phi thân lên ngựa. Trong lòng tự nhủ: hậu trường vững chắc quả nhiên là khác biệt a.

Hai người một ngựa như tên nổ, bắn ra khỏi cửa cung, phóng thẳng đến ngõ hẻm Hoàng Gia ở Thành Tây.

“Đạp tuyết vô ngân” tuy không thể thật sự đạp tuyết không để lại dấu vết, nhưng khoảng cách được đo dưới vó ngựa của nó quả thật gần hơn khoảng cách trong lòng Kim Phượng rất nhiều. Những bông hoa tuyết từ trên trời nhẹ nhàng rơi xuống thân thể hai người, không kịp ngưng kết thành giọt nước đã biến mất sạch sẽ. Kim Phượng ngửa đầu, trông thấy khuôn mặt trẻ tuổi và anh tuấn của Đoàn Vân Chương, nét mặt khi giục ngựa của hắn chuyên chú mà quả quyết tựa như một khối đá không thể lay động. Chợt có bông tuyết bám vào chiếc cằm kiên nghị của hắn, lóe ra ánh sáng bàng bạc.

Thanh niên hoàng đế mười tám tuổi, trên cằm đã có thể trông thấy rõ ràng dấu râu màu xanh.

Kim Phượng thu hồi tầm mắt, lẳng lặng nhắm nháp một chút suy nghĩ khác lạ trong lòng.

Ngõ hẻm Hoàng Gia vốn đã vắng vẻ, trong mùa tuyết rơi lại càng không có một bóng người. Hai người xuống ngựa ở đầu hẻm, dắt bộ vào trong. Hai bên rõ ràng đều không nói gì, lại cảm thấy như có thủy triều xa lạ bắt đầu khởi động giữa hai người.

Cửa gỗ vẫn rêu phong như cũ, trên mặt còn giữ lại những nét chữ nghịch ngợm của nàng lúc nhỏ. Kim Phượng dùng ngón tay mơn trớn lên dấu vết năm tháng, đột nhiên cảm khái vô cùng.

“Mẹ, con đã về.” Nàng gõ cửa, khẽ gọi.

Bên kia cánh cửa nghe cách một tiếng, giống như có vật gì đó rơi xuống. Tiếng bước chân lảo đảo rối loạn từ buồng trong đi đến sau cửa, lại trù trù một hồi, mới mở cửa.

“Mẹ, con đã trở về.” Đôi mắt Kim Phượng ướm nhẹp.

“Hắc Bà...” Vĩnh Phúc kinh ngạc nhìn con gái, lệ rơi đầy mặt. Bà tóc dài để xỏa, chiếc áo vải hoa nhí chỉ mới xỏ xong một bên tay áo, hai chân cũng chưa mang giày, chân trần đứng ở trong đồng tuyết.

“Mẹ...” Kim Phượng giống như thú con chạy rong nhiều năm, rúc sâu vào ngực mẫu thân, cọ rôi lại cọ.

Hai mẹ con sau sáu năm ly biệt, cũng chỉ được gặp mặt một lần vội vã vào ba năm trước. Hôm nay đây mới chính thức được gặp lại lần thứ hai.

Vĩnh Phúc lau nước mắt. “Mau vào phòng đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Đoàn Vân Chương vuốt cổ ngựa, khuyên can mãi mới khuyên được “Đạp tuyết vô ngân” cúi đầu chui qua cái cửa nhỏ xíu kia.

Vĩnh Phúc nhìn chằm chằm vào Đoàn Vân Chương hồi lâu, nói: “Vị quan gia này lần trước đã từng gặp qua, nhưng không kịp giới thiệu. Xin hỏi tôn tính đại danh?”

Đoàn Vân Chương buộc ngựa bên cạnh gốc giàn nho, ho nhẹ một tiếng, không biết trả lời như thế nào. Ngược lại, Kim Phượng khẽ kéo Vĩnh Phúc một cái, cười nói: “Mẹ, đây là con rể của người.”

Trên mặt Đoàn Vân Chương lại bắt đầu nóng lên.

Vĩnh Phúc ngây dại, đầu gối mềm nhũn, sắp khụy chân quỳ xuống. “Dân... dân phụ...”

Đoàn Vân Chương vội vàng nâng dậy. “Đã là con rể, có đạo lý nào lại để mẹ vợ phải quỳ trước con rể bao giờ. Hôm nay trăm cùng hoàng hậu vì phục xuất tuần, đương nhiên không cần câu nệ lễ tiết.” Hắn nhìn

trộm qua Kim Phượng, thầm nghĩ nếu mình thật sự để Vĩnh Phúc quỳ xuống, nói không chừng Tiểu Hắc Bàn sẽ hạ độc trong chung canh gà dâng lên cho hắn uống.

Kim Phượng lại nói: “Mẹ, mẹ xem, đó là ‘Đạp tuyết vô ngân’.”

Vĩnh Phúc nhìn con ngựa cao to kia, trong mắt lóe ra hào quang. “Con ngựa này rất tuần tú nha.”

“... Mẹ, không thể khen ngựa tuần tú được, con người mới tuần tú.” Kim Phượng liếc mắt nhìn Đoàn Vân Chương, quả nhiên trên mặt hắn hiện ra thần sắc tức giận bất bình.

Như muốn nói: Người tốt không khen lại đi khen con ngựa.

“Hắc Bàn, con nói nó tên là ‘Đạp tuyết vô ngân’?” Vĩnh Phúc hưng phấn hỏi.

Kim Phượng liền vội vàng gật đầu.

Đoàn Vân Chương âm thầm nổi lên dự cảm không hay.

Quả nhiên, Vĩnh Phúc bước đến trước mặt ‘Đạp tuyết vô ngân’, cười tủm tỉm nói: “Nào nào, đạp tuyết một cái cho ta xem thử đi...”

Đoàn Vân Chương cùng ‘Đạp tuyết vô ngân’ đều chán nản cúi đầu.

30. Chương 30: Hai Vị Hàn Lâm Biết Tay Heo

Vào phòng ngồi xuống, Vĩnh Phúc liền mang ra một chén mì giò heo.

“Mẹ, mẹ biết con sẽ đến ư? Sao lại nấu mì giò heo?” Kim Phượng kinh ngạc nói.

Vĩnh Phúc thở dài. “Ta làm sao biết được các con sẽ đến. Chỉ là hàng năm, vào ngày này ta đều sẽ nấu một chén mì giò heo, đây là món mà con thích ăn nhất mà.”

“Nàng thích ăn mì giò heo?” Đoàn Vân Chương không thể tin nổi, đưa hai mắt nhìn nàng, nhỏ giọng nói.

Kim Phượng không để ý đến hắn. “Mẹ, tại sao phải làm mì giò heo?”

Vĩnh Phúc vỗ lên đầu nàng một cái. “Nha đầu, ngay cả sinh nhật của mình cũng quên sao?”

Kim Phượng ôm đầu, lực tay của mẹ nàng lại tăng rồi. “A, hôm nay đúng là mừng chín tháng chạp mà.” Những năm gần đây không có ai nhớ đến sinh nhật của nàng, ngay cả nàng cũng quên mất.

“Trong nội cung không làm tiệc mừng sinh nhật con sao?” Vĩnh Phúc khó có thể tin.

Đoàn Vân Chương không được tự nhiên.

Kim Phượng cười, ôm lấy Vĩnh Phúc. “Mẹ, vậy mẹ đem hết mì giò heo đã làm sáu năm nay ra đây đi, hôm nay con sẽ ăn hết.”

“Con/Nàng ăn hết sao?” Vĩnh Phúc cùng Đoàn Vân Chương đồng thanh hỏi.

“Ăn được hết!”

“Tốt, vậy mẹ sẽ đi làm!” Vĩnh Phúc chỉ khí đầy mình, xoa tay.

Đoàn Vân Chương đỡ trán: “Khó trách, khó trách.”

Kim Phượng quay mặt qua, nét mặt vẫn còn rất vui vẻ: “Hoàng thượng, sao ngài biết hôm nay là sinh nhật của thần thiếp?”

“Ách... chuyện này là...”

Kim Phượng mở trừng hai mắt, cũng không chờ đáp án của hắn mà trực tiếp đi vào phòng bếp hỗ trợ, để lại Đoàn Vân Chương ngồi gãi đầu một mình, không biết giải thích với nàng như thế nào.

Ăn xong mì giò heo, sắc trời cũng tối dần.

Đoàn Vân Chương tuy có chút không nỡ, cũng đành phải nhắc nhở: “Đã đến lúc nên trở về cung.”

Kim Phượng siết chặt vạt áo, thần sắc bi thương nhìn hẩn một cái, nhưng không có lời nào phản đối.

“Mẹ, con hồi cung đây. Sau này có rảnh, sẽ lại về thăm người.”

Vĩnh Phúc gật đầu, lại sợ hãi mà kiên định nói với Đoàn Vân Chương: “Hoàng thượng, xin hãy đối xử thật tốt với Hắc Bàn.”

Kim Phượng có chút bất ngờ, đang muốn nói gì, hai tay đã bị Đoàn Vân Chương nắm giữ trong lòng bàn tay.

“Mẹ, ta sẽ chăm sóc nàng ấy thật tốt.” Hẩn nói như vậy.

Trong lòng Kim Phượng hơi rung lên một chút.

Trong sân, đại hắc mã đột nhiên hí lên một tiếng thật dài, không biết là vui vẻ hay mất bình tĩnh.

Đoàn Vân Chương tháo dây cương, đang muốn dắt ngựa ra cửa, bên ngoài lại truyền đến tiếng đập cửa.

Lúc này rồi mà còn ai đến nữa? Ba người quay mặt nhìn nhau. Vĩnh Phúc gấp rút đi ra mở cửa, Kim Phượng cùng Đoàn Vân Chương liền tránh vào trong nhà.

Cách một lớp cửa phòng, hai người nghe thấy giọng nói của một nam tử trẻ tuổi mà thân thiện vang lên trong viện: “Dì Phúc, gần đây có khỏe không? Trời giá rét, cần phải đặc biệt chú ý sức khỏe.”

Kim Phượng sững sờ, ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt đầy kinh ngạc của Đoàn Vân Chương. Hai người đều cảm thấy âm thanh kia hết sức quen thuộc.

Bên ngoài, người nọ lại nói: “Dì Phúc, hôm nay là sinh nhật của Hắc Bàn đó.”

Vĩnh Phúc nói: “Đúng vậy.”

“Nhất định là dì Phúc lại làm mì giò heo cho Hắc Bàn đúng không?”

“Tiểu Ngư à, thật sự là khó khăn cho cậu, vẫn luôn nhớ đến dì Phúc. Vị bên cạnh đây là?”

“Đây là đồng môn tốt của cháu, tên là Sài Thiết Chu, là kim khoa trạng nguyên lang đó!” (Đồng môn: bạn cùng trường)

Trong lòng Kim Phượng cuồng loạn, không dám đối mặt với ánh mắt quan sát kinh nghi của Đoàn Vân Chương.

Hồi lâu, nàng nghe được một giọng nói trầm trầm ở bên tai hỏi: “Nàng biết hẩn?”

“Phải...” Kim Phượng sợ hãi đáp.

“Tại sao biết?”

“Ta... Thần thiếp... Khi còn bé từng học chung với hẩn.”

“Khó trách nàng lại đặc biệt lưu ý đến hẩn.” Đoàn Vân Chương cười lạnh. “Hẩn cũng nhận ra nàng?”

“Phải...”

Đoàn Vân Chương hít sâu một hơi: “Vì sao không nói cho trẫm biết?”

“Thần thiếp cảm thấy, chuyện đó không cần thiết.”

Ánh mắt nóng rực đâm xuống đỉnh đầu nàng.

Đoàn Vân Chương không nói gì nữa, Cả phòng vắng lặng.

Sài Thiết Chu đứng ở trong tiểu viện, đối với Vĩnh Phúc có tướng mạo cực kỳ giống hoàng hậu Hắc Bàn, trong lòng vọt lên một cảm giác quái dị. Hắn cảm thấy trong tiểu viện này có một luồng khí quỷ dị đang len lỏi khắp bốn phía.

Ánh mắt nghi ngờ của hắn dừng lại trên con ngựa đen to lớn trong viện. Nhìn một hồi, đột nhiên trong lòng rung lên.

“Dì Phúc, con ngựa này, có phải tên là ‘Đạp tuyết vô ngân’?”

Vĩnh Phúc vô tư cười đáp. “Đúng vậy, sao cậu biết?”

Sắc mặt Sài Thiết Chu lập tức đại biến, cầm lấy cánh tay Ngư Trường Nhai kéo căng vài cái.

“Thì Ngọc?” Ngư Trường Nhai nhú mày nhìn hắn,

Sài Thiết Chu cực kỳ căng thẳng. “Đức Miễn, hoàng thượng ở trong nhà.”

“Cái gì?” Ngư Trường Nhai không nghe rõ.

Sài Thiết Chu hạ thấp giọng: “Hoàng thượng... có lẽ còn có cả hoàng hậu nữa, đang ở trong nhà này.”

Ngư Trường Nhai tiêu hóa lời y nói, trong lòng cũng cực kỳ kinh ngạc. Trong khoảng khắc, hắn liền ý thức được tình hình lúc này khẩn cấp đến cỡ nào.

“Thì Ngọc, chúng ta đi thôi.” Sắc mặt Ngư Trường Nhai trắng bệch.

“Không!” Sài Thiết Chu gầm nhẹ. “Nếu như chúng ta cứ bỏ đi như vậy, ở trong lòng Hoàng thượng sẽ lưu lại một khúc mắc, vĩnh viễn cũng không mở ra được.”

“Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Sài Thiết Chu thở dài. “Đức Miễn, uống cho huynh đọc sách thánh hiền nhiều năm như vậy, đầu óc vẫn còn cũ kỹ như xưa.” Hắn lôi kéo Ngư Trường Nhai đi đến trước cửa nhà, song song quỳ xuống giữa đồng tuyết, cất cao giọng nói: “Thần Sài Thiết Chu, Ngư Trường Nhai, khấu kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương!”

Kim Phượng mờ mịt nhìn sang Đoàn Vân Chương. Đoàn Vân Chương hình như sớm đã có chủ ý, phải phải áo bào, đẩy cửa ra.

Nhìn thấy người thật việc thật, trong lòng Sài, Ngư hai người càng trầm xuống vài phần, vì vậy lại đồng loạt cúi lạy.

Đoàn Vân Chương yên lặng một lát, đưa tay dìu hai người đứng dậy. “Hiện tại đang ở ngoài cung, hai vị ái khanh không cần giữ lễ tiết.”

Sài, Ngư hai người nhìn trộm sắc mặt Đoàn Vân Chương, chỉ cảm thấy trên nét mặt của Hoàng đế bệ hạ hình như vui vẻ, lại mang theo một phần lạnh lùng bất định.

Ngư Trường Nhai lo sợ nói: “Chúng thần không biết thánh giá ở đây, thất lễ với hoàng thượng, đặc biệt đến thỉnh tội.”

Đoàn Vân Chương nheo hai mắt: “Hai vị ái khanh muốn thỉnh tội, cũng chỉ có mỗi việc đó thôi sao?”

Hai người bị hù dọa, lại một lần nữa quỳ sụp xuống. “Hoàng thượng, chúng thần biết tội!”

“Thần... khi còn bé thần từng học chung một trường tư thực với hoàng hậu nương nương. Chuyện này lừa gạt thánh thượng, là thần đáng chết! Nhưng chuyện không liên quan gì đến Thì Ngọc, xin hoàng thượng minh giám!” Ngư Trường Nhai dùng đầu chạm đất.

Kim Phượng há to miệng, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không nói ra.

“A? Vậy theo hai vị ái khanh, chuyện này nên xử trí như thế nào đây?”

Mồ hôi trên trán Sài Thiết Chu nhỏ xuống thành giọt, tuyết trắng dưới gối cũng bị tan ra thành một lỗ thủng.

Chuyện này tuy lớn mà nhỏ. Nói nhỏ là vì cùng lắm chỉ là chưa bấm báo kịp lúc. Nhưng muốn nói lớn, đó chính là tội khi quân, nói không chừng còn bị cộng thêm cái tội có lòng bất chính đối với hoàng hậu...

“Thần... Chúng thần xin mặc cho Hoàng thượng xử trí.”

Đoàn Vân Chương lại ngậm miệng im lặng. Khóe môi mĩa mai khẽ nhếch lên, ánh mắt chuyển về phía Kim Phượng.

Kim Phượng vốn kinh ngạc, nhìn chăm chăm vào những bông tuyết dính trên khung cửa, cảm giác được Đoàn Vân Chương đang nhìn chăm chú, khẽ run lên một cái, liền quay đầu lại lẳng lặng nhìn hắt.

Hai người tựa hồ đều từ ánh mắt của đối phương, đọc được điều gì.

Sài, Ngư hai người đều nín thở, chờ đợi vận mệnh của mình.

Một hồi lâu, Đoàn Vân Chương bật cười thành tiếng, một lần nữa đỡ hai người đứng dậy.

“Hai vị ái khanh, nói quá lời. Chuyện Ngư ái khanh quen biết hoàng hậu, hoàng hậu đã nói cho trẫm nghe từ lâu, đó chỉ là một việc rất nhỏ. Ngược lại, Ngư ái khanh quan tâm đến nhạc mẫu đại nhân của trẫm như thế, trẫm vô cùng cảm kích.”

Sài Thiết Chu cùng Ngư Trường Nhai nhìn nhau một cái, trong lòng đều thở phào một hơi dài.

“Tạ ân hoàng thượng không trách phạt.”

Đoàn Vân Chương làm như không có chuyện gì, bước đến trước người ‘Đạp tuyết vô ngân’, nói: “Hoàng hậu, hồi cung.”

“Vâng.” Kim Phượng kính cẩn nghe theo tiến lên, giao tay mình vào trong tay hắt. Tay của hắt lập tức nắm chặt, từng đốt ngón tay đều kiên định mà có lực.

Hai người ra cửa, lên ngựa. Đoàn Vân Chương vung roi, “Đạp tuyết vô ngân” liền bốn vó sinh phong, đạp bụi mà đi.

Sài Thiết Chu cùng Ngư Trường Nhai đang quỳ gối trước cửa, liếc mắt nhìn nhau cười khổ.

“Đức Miễn, hoàng thượng của chúng ta, quả thật không phải là phạm nhân.” Sài Thiết Chu phủ tuyết trên áo choàng, lầm bầm nói.

“Đúng vậy, hoàng thượng đúng là quân nhân, khoan hồng độ lượng.” Ngư Trường Nhai thật tâm thật ý nói.

Sài Thiết Chu ho hai tiếng. “Đức Miễn, huynh ngốc vừa thôi, kêu ta nói tốt cho huynh thế nào đây?”

“Hả?” Ngư Trường Nhai không hiểu.

“Huynh cho rằng trong lòng hoàng thượng thật sự không ngại ư? Nếu ngài ấy thật sự không ngại, bắt chúng ta quỳ trong đồng tuyết lâu như vậy, là có ý gì? Đây là đồng thời sử dụng ân, uy nha.” Sài Thiết Chu ý vị sâu xa đập hắt một cái. “Hoàng thượng của chúng ta, còn trẻ như vậy mà đã tinh thông đạo đế vương. Ta thấy, cuộc sống ngang ngược của Uy Quốc công kéo dài không được bao lâu nữa đâu.”

Ngư Trường Nhai cẩn thận nghiền ngẫm ý tứ trong lời nói của hắt, thật sự bối phục gật gật đầu, suy nghĩ một chút lại nói: “Hoàng thượng đồng thời sử dụng ân, uy với chúng ta, vậy chẳng phải là muốn nói rõ, ở trong lòng hoàng thượng, chúng ta là người tài có thể sử dụng sao?”

Sài Thiết Chu bật cười. “Bình thường trông huynh ngây ngốc, lúc thông minh cũng sắc bén cực kỳ đấy nhỉ.”

Ngư Trường Nhai vò đầu, cười ngây ngô một hồi.

Sài Thiết Chu lại thở dài: “Hoàng thượng sẽ không truy cứu chúng ta. Nhưng hoàng hậu nương nương... e rằng sẽ thăm.”

31. Chương 31: Ai Say Nằm Trong Ảnh Hoa Mai

Giữa màn trời đầy tuyết, từ cửa sổ của khu nhà dân thưa thớt xa gần hắt ra vài ngọn đèn dầu. Còn mái vàng tường đỏ ở xa xa, cũng theo tiếng vó ngựa của đại hắc mã mà dần dần sáng rõ.

“Hoàng thượng, ngài thật sự không tức giận sao?” Kim Phượng ở trên lưng ngựa, nhỏ giọng hỏi.

Sau lưng, Đoàn Vân Chương hung hăng quát roi ngựa, không nói gì.

Kim Phượng thở dài: “Quả nhiên là tức giận mà. Ai, kỳ thật có cái gì đáng tức giận đây? Nam nhân, chính là hẹp hòi như vậy.”

Đoàn Vân Chương nắm chặt cương ngựa, kéo căng ra. Làm như cảm ứng được cơn buồn giận của chủ nhân, đại hắc mã hí một tiếng dài.

“Ai, người cùng ngựa, đều hẹp hòi như nhau. Cùng lắm chỉ kêu người đạp tuyết một cái xem thử thôi mà. Nếu đã không muốn, vì sao còn đặt tên là ‘Đạp tuyết vô ngân’...” Kim Phượng thao thao bất tuyệt bắt đầu quở trách đại hắc mã. Âm thanh giữa lúc lắc lư có chút biến điệu.

“Hắc Bần.” Đoàn Vân Chương đột nhiên nói nhỏ bên tai nàng.

“Ách?” Kim Phượng vô ý thức đáp một tiếng.

“Nếu như có thể lựa chọn, nàng còn muốn tiến cung làm hoàng hậu nữa không?” Giọng nói của Đoàn Vân Chương mang theo vẻ tang thương mà tuổi đời của hắn không nên có.

Kim Phượng ngẩn ra, sau đó, trong lòng dần dần mềm mại.

“Không phải ngài cũng giống như vậy sao? Chẳng lẽ ngay từ đầu ngài đã là hoàng đế?” Nhiệt độ sau lưng làm cho nàng nhẹ nhàng khép mắt lại. “Cuộc sống có bao nhiêu chuyện có thể ỉnh lựa chọn đây? Ta chỉ biết bắt đầu từ khi tiến cung, ta chỉ muốn làm một hoàng hậu tốt.”

Sau lưng, Đoàn Vân Chương yên lặng. Kim Phượng phát giác được hô hấp của hắn có chút phập phồng bất định.

Bỗng dưng, một bàn tay lạnh lẽo kéo bàn tay nàng từ trong tay áo ấm áp ra, cầm nắm. Nàng cả kinh, đang định lên tiếng thì trên cổ tay đã bị người kia chụp vào thứ gì đó.

Kim Phượng từ từ giơ cổ tay lên nhìn, liền trông thấy một chiếc vòng tay đen huyền xuất hiện trên cổ tay mình. Nước tuyết đọng trên vòng tay, những đường vân cổ quái liền ánh lên sáng bóng lạ thường. Nàng kinh ngạc, trừng mắt nhìn vòng tay, nhất thời cũng không biết nên nói gì cho phải. Đoàn Vân Chương đã quát một tiếng dài, thúc ngựa lao vút đi.

Thanh âm tuổi trẻ cao vút vang vọng trong màn tuyết, mang theo ý vị phóng khoáng vui tươi.

Trước khi phong ấn nghỉ đông, Lễ bộ thượng thư Hồng Đình dẫn ba vị Thị lang kết hợp cùng bốn vị Ngự sử dâng thư lên Thái hậu, thỉnh cầu vì hoàng đế nạp phi. Lý do là, hoàng đế tuổi tròn mười tám, lại vẫn chưa có người nối dõi.

Dâng tấu với lý do lo lắng cho hoàng đế, trình thẳng lên Thái hậu, đầu gối lại chỉ về phía hoàng hậu.

Hoàng đế không con, trách nhiệm đương nhiên thuộc về hoàng hậu.

Hoàng đế không con, tức quốc gia không có thái tử; Không có thái tử thì hoàng thất bấp bênh. Hoàng thất bấp bênh tức xã tắc không yên. Các vị đại thần cảm thấy, thực tại không thể trông cậy hoàng hậu nương sinh được con trai, nhất định phải nạp thêm phi tần – những người có đầy đủ sức lực sinh được con trai cho hoàng thượng.

Lễ bộ Thượng thư Hồng Đình mười năm trước là trạng nguyên, tài văn chương vô cùng tốt, viết thư dâng lên cũng lý lẽ rõ ràng mạch lạc, hùng biện mà thực tế, lời lẽ sắc bén vô cùng.

Thái hậu nương nương bị thư dâng đã động sâu sắc. Bà phát giác mình thật không xứng làm mẫu thân người ta. Nhiều năm qua, cho dù bà hoàn toàn không có cảm tình với Kim Phượng, cho dù bà đã to gan sắp xếp một cô gái được tuyển chọn Lưu Bạch Ngọc ở bên cạnh Đoàn Vân Chương, nhưng cho tới bây giờ, thật sự là bà vẫn chưa từng nghiêm túc cân nhắc đến việc nạp phi cho Đoàn Vân Chương. Bởi vì phụ thân của Kim Phượng là Uy Quốc công. Uy Quốc Công không cho phép người khác gây nguy hiểm đến địa vị của hắn, cũng không cho phép người khác gây nguy hiểm đến địa vị của con gái hắn.

Có điều, dù sao hoàng đế cũng đã mười tám tuổi. Khi tiên đế bằng tuổi đó mới chỉ là thân vương, vợ cả vương phi còn sống, trắc phi cũng đã có ba người.

Như vậy, nạp phi hay không nạp phi, đây là một vấn đề.

Kỳ thật, đối với Kim Phượng mà nói, nạp phi hay không căn bản không thành vấn đề. Cho dù hiện tại Đoàn Vân Chương không nạp phi, thì một ngày nào đó cũng sẽ nạp phi. Nhưng Thái hậu nương nương lại không cho là vậy. Thái hậu nương nương nhìn vào ánh mắt của nàng, tựa như đang nhìn một chương ngại vật.

Lưu đại phu nhân đặc biệt tiến cung, nói chuyện với Kim Phượng một lần. Đối với chuyện vị hôn phu nạp thiếp, Lưu Đại phu nhân cực kỳ có kinh nghiệm.

“Kim Phượng, Hoàng thượng nạp phi là chuyện thiên kinh địa nghĩa, trong lòng ngài ngàn vạn lần cũng không nên có gì vướng mắc, làm cho cả triều văn võ đều chê cười Lưu gia chúng ta. Về phần Lưu Bạch Ngọc, nương nương yên tâm, Quốc công gia tuyệt đối sẽ không để hoàng thượng nạp cô ấy làm phi.”

“Vì sao không thể nạp Bạch Ngọc làm phi?” Kim Phượng khó hiểu.

Lưu đại phu nhân thở dài thật sâu.

“Xem ra nương nương thật sự không biết. Mặc dù trên danh nghĩa, Bạch Ngọc là người của Lưu gia chúng ta, lại hận Lưu gia chúng ta đến tận xương tủy.”

Kim Phượng lúc này thật sự là ngây ngẩn cả người.

“Theo lý thuyết, Lưu gia cho cô ta ăn mặc, còn mời thầy về dạy cô ta cầm kỳ thư họa, cô ta cảm ơn còn không kịp. Nhưng nha đầu đó hết lần này đến lần khác lại là kẻ vong ân phụ nghĩa. Cô ta cứ cho rằng, Quốc công gia đã hại chết cả nhà của mình.”

“Vậy thì, người nhà của muội ấy đến tột cùng là chết như thế nào?”

Lưu đại phu nhân cẩn thận liếc nhìn nàng một cái. “Chuyện này nói ra thì dài. Năm đó, lúc tiên đế tranh quyền, trong đảng của tiền Thái tử có người cáo trạng tố phụ (ông nội) của Lưu Bạch Ngọc cấu kết với quan lại địa phương thao túng lương thực, ý đồ muốn chen ép Quốc công gia. Mà khi đó, Quốc công gia đang là cánh tay đắc lực của Tiên đế. Một khi Quốc công gia dính líu vào, tất sẽ ảnh hưởng đến Tiên đế. Vì vậy, Quốc công gia mới không nhúng tay vào chuyện này. Về sau, tố phụ cùng phụ thân của Lưu Bạch Ngọc đều bị chém đầu, mẫu thân bệnh chết, cửa nát nhà tan. Quốc công gia mới đứng ra thu nhận Lưu Bạch Ngọc.”

“Như vậy, Bạch Ngọc oán hận phụ thân vì đã không ra tay giúp đỡ sao?”

“Không.” Lưu đại phu nhân tỏ vẻ bi ai. “Cô ta cho rằng, Quốc công gia cố ý đổ tai họa lên đầu tố phụ của mình. Lúc tuổi còn trẻ, Quốc công gia từng bị tố phụ cô ta vũ nhục, chắc hẳn nương nương cũng đã nghe nói đến chuyện này. Cô ta cho rằng Quốc công gia oán hận tố phụ của mình, nên mới làm vậy nhằm mục đích báo thù.”

Kim Phượng nhất thời im lặng.

Lưu Hiết từng bị tố phụ của Lưu Bạch Ngọc vũ nhục, nhưng đồng thời cũng chiếm được ân huệ, cho dù ân huệ đó còn chưa đủ khiến ông một bước lên mây.

Lưu Bạch Ngọc chịu công ơn nuôi dưỡng của Lưu Hiết, nhưng vẫn không bỏ được lòng căm hận đối với Lưu Hiết, cho dù ngọn nguồn của lòng căm hận kia vẫn còn cần nghiên cứu thêm chứng cứ.

Nhưng nàng cũng không thể nói Lưu Bạch Ngọc đã sai.

Năm đó, rốt cuộc Lưu Hiết là bất lực xoay chuyển trời đất hay là cố ý hãm hại, chỉ có trời mới biết.

“Mẫu thân, phụ thân đối với chuyện nạp phi này, rốt cuộc nghĩ như thế nào?”

Lưu đại phu nhân mỉm cười nhạt một tiếng. “Chuyện trên triều đình, phụ thân ngài còn không thêm vội, mấy chuyện vặt vãnh trong hậu cung, ông ta lại càng không để ở trong lòng. Muốn dựa vào chuyện nạp phi để đả kích phụ thân ngài, mấy vị triều thần đó cũng quá ngây thơ rồi. Chỉ cần hoàng thượng không nạp Lưu Bạch Ngọc, phụ thân ngài sẽ không nhúng tay đâu.” Bà lại xoa bóp nhấn xuống bàn tay Kim Phượng một cái. “Nương nương ở trong cung, lưu ý đến hàm ý của Thái hậu và hoàng thượng một chút, ám chỉ một chút đến thái độ của Lưu gia chúng ta, vậy là được rồi.”

Kim Phượng nheo con ngươi, một lát lại nói: “Vậy còn mẫu thân? Ngài nghĩ thế nào về chuyện phụ thân nạp thiếp?”

Nụ cười của Lưu đại phu nhân mất đi vài phần, thần sắc hơi nghiêm. “Kim Phượng, đạo làm vợ, chắc con vẫn còn chưa hiểu đủ. Điều trượng phu cần, cũng là điều con cần. Ngăn cản hấn nạp phi, là điều vô nghĩa.”

“Nếu vậy thì những thứ tâm kế này nọ lại có ích lợi gì? Hết thấy đều nghe theo hấn là được rồi.”

Lưu đại phu nhân lại lặng lẽ cười một tiếng. “Nếu con không dùng tâm kế, nạp phi sẽ không chỉ đơn giản là nạp phi, đối phương sẽ ăn tươi nuốt sống con. Sau đó có một ngày, con sẽ đột nhiên phát hiện, ở trong lòng trượng phu, con chẳng là gì cả.”

Kim Phượng trông thấy khuôn mặt Lưu đại phu nhân từ từ bị bao phủ bởi một tầng bi ai.

Nàng khẽ gật đầu. “Kim Phượng biết rồi.”

Nàng biết rõ Lưu đại phu nhân rất thông minh sáng suốt. Nhưng nàng cũng không muốn dùng tâm kế với Đoàn Vân Chương, bởi vì, nàng chỉ muốn khi nàng còn là hoàng hậu, sẽ tận lực làm một hoàng hậu thật tốt, không hơn.

Nàng chưa bao giờ muốn làm thê tử của Đoàn Vân Chương.

Nàng đắn đo cân nhắc giữa hai người: Một là cô gái trong giấc mơ của nàng, say nằm trong ảnh hoa mai, không cần phải quen biết với bất cứ ai; Hai là chàng thanh niên đã đeo chiếc vòng gỗ vào tay nàng trong đêm tuyết.

Cuối cùng, là người trước nặng nhất.

Ngày hôm sau, Thái hậu nương nương liền cho đòi Kim Phượng đến tắm cung Hi La Điện của mình.

Thái hậu kéo tay nàng, lau chùi hai hốc mắt khô mát. “Hoàng hậu à, ai gia cũng là nữ nhân, biết rõ chuyện này là đau khổ, nhưng người bình thường còn có tam thê tứ thiếp, huống chi là hoàng gia? Vì sự nghiệp thiên thu vạn thế của triều ta, cũng đành phải thiệt thòi cho người.”

“Thái hậu đừng nói vậy. Không thể nạp phi cho hoàng thượng sớm hơn, là khuyết điểm của thần thiếp. Thần thiếp nên thỉnh tội với thái hậu.” Kim Phượng cúi đầu.

Thái hậu nghe vậy mừng rỡ. “Người có thể nghĩ như vậy thì còn gì bằng.”

Kim Phượng cười cười. “Đây là bốn phận của thần thiếp.”

Thái hậu than một tiếng. “Nhưng ai gia đề cập chuyện nạp phi với hoàng thượng, chẳng hiểu sao hoàng thượng lại có vẻ như không mấy thân thiện.” Bà nhìn Kim Phượng đầy ý vị sâu xa.

Kim Phượng nhượng mảy. “Nhất định là Hoàng thượng thẹn thùng.”

“...” Về mặt Thái hậu quái dị, trừng mắt nhìn nàng, một hồi lâu mới nói. “Đã như vậy, hay là hoàng hậu đến khuyên bảo hoàng thượng thử xem, thế nào?”

Trên mặt Kim Phượng rốt cuộc xẹt qua một tia mắt tự nhiên. “Chuyện này... thích hợp sao?”

Thái hậu vung tay lên. “Người là chính thê của ngài ấy, chuyện này cực kỳ thích hợp.”

“Vậy điều kiện của thần thiếp, đương nhiên cũng có thể nói ra với hoàng thượng.”

“Đương nhiên... Hả?” Thái hậu sững sờ. “Hoàng hậu có điều kiện gì?”

Kim Phượng nghiêng đầu cười nói: “Thái hậu, điều kiện của thần thiếp, tất cả cũng là vì hoàng thượng.”

Về mặt Thái hậu dần dần căng thẳng, rốt cuộc bà cũng phát giác được uy thế của Uy Quốc Công lại lần nữa tham dự. Chuyện này cũng không làm cho bà bất ngờ. Điều khiến bà bất ngờ chính là, tiểu hoàng hậu luôn nhẫn nhục chịu đựng này lại dám to gan như thế, dám đường hoàng nói điều kiện với bà.

Thái hậu ngồi thẳng trên ghế ngọc, phần lưng nhẹ nhàng dựa vào thành ghế gấm vóc, trong lòng hơi định. “Người nói xem, có điều kiện gì.”

Lúc này, bất luận là thái hậu hay Kim Phượng, đều không ngờ đến ý đồ chân chính của Uy Quốc công, càng không tưởng tượng được kế hoạch tiếp sau của Uy Quốc công.

32. Chương 32: Ai Say Nằm Trong Ảnh Hoa Mai

Giữa màn trời đầy tuyết, từ cửa sổ của khu nhà dân thừa thốt xa gần hắt ra vài ngọn đèn dầu. Còn mái vàng tường đỏ ở xa xa, cũng theo tiếng vó ngựa của đại hắc mã mà dần dần sáng rõ.

“Hoàng thượng, ngài thật sự không tức giận sao?” Kim Phượng ở trên lưng ngựa, nhỏ giọng hỏi.

Sau lưng, Đoàn Vân Chương hung hăng quát roi ngựa, không nói gì.

Kim Phượng thở dài: “Quả nhiên là tức giận mà. Ai, kỳ thật có cái gì đáng tức giận đây? Nam nhân, chính là hẹp hòi như vậy.”

Đoàn Vân Chương nắm chặt cương ngựa, kéo căng ra. Làm như cảm ứng được cơn buồn giận của chủ nhân, đại hắc mã hí một tiếng dài.

“Ai, người cùng ngựa, đều hẹp hòi như nhau. Cùng lắm chỉ kêu người đạp tuyết một cái xem thử thôi mà. Nếu đã không muốn, vì sao còn đặt tên là ‘Đạp tuyết vô ngân’...” Kim Phượng thao thao bất tuyệt bắt đầu quở trách đại hắc mã. Âm thanh giữa lúc lắc lư có chút biến điệu.

“Hắc Bần.” Đoàn Vân Chương đột nhiên nói nhỏ bên tai nàng.

“Ách?” Kim Phượng vô ý thức đáp một tiếng.

“Nếu như có thể lựa chọn, nàng còn muốn tiến cung làm hoàng hậu nữa không?” Giọng nói của Đoàn Vân Chương mang theo vẻ tang thương mà tuổi đời của hắn không nên có.

Kim Phượng ngẩn ra, sau đó, trong lòng dần dần mềm mại.

“Không phải ngài cũng giống như vậy sao? Chẳng lẽ ngay từ đầu ngài đã là hoàng đế?” Nhiệt độ sau lưng làm cho nàng nhẹ nhàng khép mắt lại. “Cuộc sống có bao nhiêu chuyện có thể ỉnh lựa chọn đây? Ta chỉ biết bắt đầu từ khi tiến cung, ta chỉ muốn làm một hoàng hậu tốt.”

Sau lưng, Đoàn Vân Chương yên lặng. Kim Phượng phát giác được hô hấp của hắn có chút phập phồng bất định.

Bỗng dưng, một bàn tay lạnh lẽo kéo bàn tay nàng từ trong tay áo ấm áp ra, cầm nắm. Nàng cả kinh, đang định lên tiếng thì trên cổ tay đã bị người kia chụp vào thứ gì đó.

Kim Phượng từ từ giơ cổ tay lên nhìn, liền trông thấy một chiếc vòng tay đen huyền xuất hiện trên cổ tay mình. Nước tuyết đọng trên vòng tay, những đường vân cổ quái liền ánh lên sáng bóng lạ thường. Nàng kinh ngạc, trừng mắt nhìn vòng tay, nhất thời cũng không biết nên nói gì cho phải. Đoàn Vân Chương đã quát một tiếng dài, thúc ngựa lao vụt đi.

Thanh âm tuổi trẻ cao vút vang vọng trong màn tuyết, mang theo ý vị phóng khoáng vui tươi.

Trước khi phong ấn nghỉ đông, Lễ bộ thượng thư Hồng Đình dẫn ba vị Thị lang kết hợp cùng bốn vị Ngự sử dâng thư lên Thái hậu, thỉnh cầu vì hoàng đế nạp phi. Lý do là, hoàng đế tuổi tròn mười tám, lại vẫn chưa có người nối dõi.

Dâng tấu với lý do lo lắng cho hoàng đế, trình thẳng lên Thái hậu, đầu gối lại chỉ về phía hoàng hậu.

Hoàng đế không con, trách nhiệm đương nhiên thuộc về hoàng hậu.

Hoàng đế không con, tức quốc gia không có thái tử; Không có thái tử thì hoàng thất bấp bênh. Hoàng thất bấp bênh tức xã tắc không yên. Các vị đại thần cảm thấy, thực tại không thể trông cậy hoàng hậu nương nương sinh được con trai, nhất định phải nạp thêm phi tần – những người có đầy đủ sức lực sinh được con trai cho hoàng thượng.

Lễ bộ Thượng thư Hồng Đình mười năm trước là trạng nguyên, tài văn chương vô cùng tốt, viết thư dâng lên cũng lý lẽ rõ ràng mạch lạc, hùng biện mà thực tế, lời lẽ sắc bén vô cùng.

Thái hậu nương nương bị thư dâng đã động sâu sắc. Bà phát giác mình thật không xứng làm mẫu thân người ta. Nhiều năm qua, cho dù bà hoàn toàn không có cảm tình với Kim Phượng, cho dù bà đã to gan sắp xếp một cô gái được tuyển chọn Lưu Bạch Ngọc ở bên cạnh Đoàn Vân Chương, nhưng cho tới bây giờ, thật sự là bà vẫn chưa từng nghiêm túc cân nhắc đến việc nạp phi cho Đoàn Vân Chương. Bởi vì phụ thân của Kim Phượng là Uy Quốc công. Uy Quốc Công không cho phép người khác gây nguy hiểm đến địa vị của hắn, cũng không cho phép người khác gây nguy hiểm đến địa vị của con gái hắn.

Có điều, dù sao hoàng đế cũng đã mười tám tuổi. Khi tiên đế bằng tuổi đó mới chỉ là thân vương, vợ cả vương phi còn sống, trắc phi cũng đã có ba người.

Như vậy, nạp phi hay không nạp phi, đây là một vấn đề.

Kỳ thật, đối với Kim Phượng mà nói, nạp phi hay không căn bản không thành vấn đề. Cho dù hiện tại Đoàn Vân Chương không nạp phi, thì một ngày nào đó cũng sẽ nạp phi. Nhưng Thái hậu nương nương lại không cho là vậy. Thái hậu nương nương nhìn vào ánh mắt của nàng, tựa như đang nhìn một chương ngại vật.

Lưu đại phu nhân đặc biệt tiến cung, nói chuyện với Kim Phượng một lần. Đối với chuyện vị hôn phu nạp thiếp, Lưu Đại phu nhân cực kỳ có kinh nghiệm.

“Kim Phượng, Hoàng thượng nạp phi là chuyện thiên kinh địa nghĩa, trong lòng ngài ngàn vạn lần cũng không nên có gì vướng mắc, làm cho cả triều văn võ đều chê cười Lưu gia chúng ta. Về phần Lưu Bạch Ngọc, nương nương yên tâm, Quốc công gia tuyệt đối sẽ không để hoàng thượng nạp cô ấy làm phi.”

“Vì sao không thể nạp Bạch Ngọc làm phi?” Kim Phượng khó hiểu.

Lưu đại phu nhân thở dài thật sâu.

“Xem ra nương nương thật sự không biết. Mặc dù trên danh nghĩa, Bạch Ngọc là người của Lưu gia chúng ta, lại hận Lưu gia chúng ta đến tận xương tủy.”

Kim Phượng lúc này thật sự là ngây ngẩn cả người.

“Theo lý thuyết, Lưu gia cho cô ta ăn mặc, còn mời thầy về dạy cô ta cầm kỳ thư họa, cô ta cảm ơn còn không kịp. Nhưng nhà đầu đó hết lần này đến lần khác lại là kẻ vong ân phụ nghĩa. Cô ta cứ cho rằng, Quốc công gia đã hại chết cả nhà của mình.”

“Vậy thì, người nhà của muội ấy đến tột cùng là chết như thế nào?”

Lưu đại phu nhân cẩn thận liếc nhìn nàng một cái. “Chuyện này nói ra thì dài. Năm đó, lúc tiên đế tranh quyền, trong đảng của tiên Thái tử có người cáo trạng tố phụ (ông nội) của Lưu Bạch Ngọc cấu kết với quan lại địa phương thao túng lương thi, ý đồ muốn chen ép Quốc công gia. Mà khi đó, Quốc công gia đang là cánh tay đắc lực của Tiên đế. Một khi Quốc công gia dính líu vào, tất sẽ ảnh hưởng đến Tiên đế. Vì vậy, Quốc công gia mới không nhúng tay vào chuyện này. Về sau, tố phụ cùng phụ thân của Lưu Bạch Ngọc đều bị chém đầu, mẫu thân bệnh chết, cửa nát nhà tan. Quốc công gia mới đứng ra thu nhận Lưu Bạch Ngọc.”

“Như vậy, Bạch Ngọc oán hận phụ thân vì đã không ra tay giúp đỡ sao?”

“Không.” Lưu đại phu nhân tỏ vẻ bi ai. “Cô ta cho rằng, Quốc công gia cố ý đổ tai họa lên đầu tổ phụ của mình. Lúc tuổi còn trẻ, Quốc công gia từng bị tổ phụ cô ta vũ nhục, chắc hẳn nương nương cũng đã nghe nói đến chuyện này. Cô ta cho rằng Quốc công gia oán hận tổ phụ của mình, nên mới làm vậy nhằm mục đích báo thù.”

Kim Phượng nhất thời im lặng.

Lưu Hiết từng bị tổ phụ của Lưu Bạch Ngọc vũ nhục, nhưng đồng thời cũng chiếm được ân huệ, cho dù ân huệ đó còn chưa đủ khiến ông một bước lên mây.

Lưu Bạch Ngọc chịu công ơn nuôi dưỡng của Lưu Hiết, nhưng vẫn không bỏ được lòng căm hận đối với Lưu Hiết, cho dù ngọn nguồn của lòng căm hận kia vẫn còn cần nghiên cứu thêm chứng cứ.

Nhưng nàng cũng không thể nói Lưu Bạch Ngọc đã sai.

Năm đó, rốt cuộc Lưu Hiết là bất lực xoay chuyển trời đất hay là cố ý hãm hại, chỉ có trời mới biết.

“Mẫu thân, phụ thân đối với chuyện nạp phi này, rốt cuộc nghĩ như thế nào?”

Lưu đại phu nhân mỉm cười nhạt một tiếng. “Chuyện trên triều đình, phụ thân ngài còn không thêm vội, mấy chuyện vặt vãnh trong hậu cung, ông ta lại càng không để ở trong lòng. Muốn dựa vào chuyện nạp phi để đả kích phụ thân ngài, mấy vị triều thần đó cũng quá ngây thơ rồi. Chỉ cần hoàng thượng không nạp Lưu Bạch Ngọc, phụ thân ngài sẽ không nhúng tay đâu.” Bà lại xoa bóp nhấn xuống bàn tay Kim Phượng một cái. “Nương nương ở trong cung, lưu ý đến hàm ý của Thái hậu và hoàng thượng một chút, ám chỉ một chút đến thái độ của Lưu gia chúng ta, vậy là được rồi.”

Kim Phượng nheo con ngươi, một lát lại nói: “Vậy còn mẫu thân? Ngài nghĩ thế nào về chuyện phụ thân nạp thiếp?”

Nụ cười của Lưu đại phu nhân mất đi vài phần, thần sắc hơi nghiêm. “Kim Phượng, đạo làm vợ, chắc con vẫn còn chưa hiểu đủ. Điều trượng phu cần, cũng là điều con cần. Ngăn cản hãm nạp phi, là điều vô nghĩa.”

“Nếu vậy thì những thứ tâm kế này nọ lại có ích lợi gì? Hết thấy đều nghe theo hãn là được rồi.”

Lưu đại phu nhân lại lặng lẽ cười một tiếng. “Nếu con không dùng tâm kế, nạp phi sẽ không chỉ đơn giản là nạp phi, đối phương sẽ ăn tươi nuốt sống con. Sau đó có một ngày, con sẽ đột nhiên phát hiện, ở trong lòng trượng phu, con chẳng là gì cả.”

Kim Phượng trông thấy khuôn mặt Lưu đại phu nhân từ từ bị bao phủ bởi một tầng bi ai.

Nàng khẽ gật đầu. “Kim Phượng biết rồi.”

Nàng biết rõ Lưu đại phu nhân rất thông minh sáng suốt. Nhưng nàng cũng không muốn dùng tâm kế với Đoàn Vân Chương, bởi vì, nàng chỉ muốn khi nàng còn là hoàng hậu, sẽ tận lực làm một hoàng hậu thật tốt, không hơn.

Nàng chưa bao giờ muốn làm thê tử của Đoàn Vân Chương.

Nàng dẫn đo cân nhắc giữa hai người: Một là cô gái trong giấc mơ của nàng, say nằm trong ảnh hoa mai, không cần phải quen biết với bất cứ ai; Hai là chàng thanh niên đã đeo chiếc vòng gỗ vào tay nàng trong đêm tuyết.

Cuối cùng, là người trước nặng nhất.

Ngày hôm sau, Thái hậu nương nương liền cho đòi Kim Phượng đến tắm cung Hi La Điện của mình.

Thái hậu kéo tay nàng, lau chùi hai hốc mắt khô mát. “Hoàng hậu à, ai gia cũng là nữ nhân, biết rõ chuyện này là đau khổ, nhưng người bình thường còn có tam thê tứ thiếp, huống chi là hoàng gia? Vì sự nghiệp thiên thu vạn thế của triều ta, cũng đành phải thiệt thòi cho người.”

“Thái hậu đừng nói vậy. Không thể nạp phi cho hoàng thượng sớm hơn, là khuyết điểm của thần thiếp. Thần thiếp nên thỉnh tội với thái hậu.” Kim Phượng cúi đầu.

Thái hậu nghe vậy mừng rỡ. “Người có thể nghĩ như vậy thì còn gì bằng.”

Kim Phượng cười cười. “Đây là bổn phận của thần thiếp.”

Thái hậu than một tiếng. “Nhưng ai gia đề cập chuyện nạp phi với hoàng thượng, chẳng hiểu sao hoàng thượng lại có vẻ như không mấy thân thiện.” Bà nhìn Kim Phượng đầy ý vị sâu xa.

Kim Phượng nhướn mày. “Nhất định là Hoàng thượng thẹn thùng.”

“...” Về mặt Thái hậu quá dị, tròng mắt nhìn nàng, một hồi lâu mới nói. “Đã như vậy, hay là hoàng hậu đến khuyên bảo hoàng thượng thử xem, thế nào?”

Trên mặt Kim Phượng rớt cuộc xẹt qua một tia mắt tự nhiên. “Chuyện này... thích hợp sao?”

Thái hậu vung tay lên. “Người là chính thê của ngài ấy, chuyện này cực kỳ thích hợp.”

“Vậy điều kiện của thần thiếp, đương nhiên cũng có thể nói ra với hoàng thượng.”

“Đương nhiên... Há?” Thái hậu sững sờ. “Hoàng hậu có điều kiện gì?”

Kim Phượng nghiêng đầu cười nói: “Thái hậu, điều kiện của thần thiếp, tất cả cũng là vì hoàng thượng.”

Về mặt Thái hậu dần dần căng thẳng, rốt cuộc bà cũng phát giác được uy thế của Uy Quốc Công lại lần nữa tham dự. Chuyện này cũng không làm cho bà bất ngờ. Điều khiến bà bất ngờ chính là, tiểu hoàng hậu luôn nhẫn nhục chịu đựng này lại dám to gan như thế, dám đường hoàng nói điều kiện với bà.

Thái hậu ngồi thẳng trên ghế ngọc, phần lưng nhẹ nhàng dựa vào thành ghế gấm vóc, trong lòng hơi định. “Người nói xem, có điều kiện gì.”

Lúc này, bất luận là thái hậu hay Kim Phượng, đều không ngờ đến ý đồ chân chính của Uy Quốc công, càng không tưởng tượng được kế hoạch tiếp sau của Uy Quốc công.

33. Chương 33: Thiên Lao Sâu, Thâm Sâu Biết Bao

Kim Phượng ở trong cung gặp được Chu đại tài tử bấy giờ đã từ chức Thái phó, chỉ thấy sắc mặt ông vô cùng mệt mỏi. Dung nhan như hoa như nguyệt của ông đã điêu linh thành một cái giếng cạn.

Chu đại tài tử nhìn một cái đã nhận ra, Hoàng hậu nương nương chính là tiểu cung nhân trong ngự hoa viên hôm đó. Ông như ngộ ra điều gì, rồi lại chán nản rũ rèm mắt xuống.

“Chu lão sư, gần đây có bệnh gì sao?”

Chu đại tài tử cúi đầu hành lễ. “Hoàng hậu nương nương, hạ thần mệnh tiện, không đáng hoàng hậu nương nương hỏi thăm.”

Kim Phượng ân cần lại đụng phải bức tường băng đổ ập xuống phủ đầu.

Kim Phượng im lặng một lát. “Chu lão sư, có còn nhớ ông đã từng tặng cho bản cung một cành phù dung hay không? Ông đã nói, không cần để ý người khác nhìn người thế nào, mấu chốt là ở chính người nghĩ về mình như thế nào.”

“Vậy hoàng hậu nương nương, hôm nay nương nương có thể nhìn rõ bản thân chưa?” Chu đại tài tử thờ ơ hỏi.

Kim Phượng giật mình.

Một hồi lâu, nàng nói. “Chu lão sư đang trách ta sao?”

Nàng không thèm xưng ‘Bản cung’ mà dùng ‘Ta’. Chu đại tài tử lưu ý nhìn nàng một cái, lắc đầu cười khổ. “Thôi thôi, nương nương cũng chỉ là một đứa bé.”

Kim Phượng ngáp ngừng một hồi lâu, rốt cuộc nói. “Thật xin lỗi.”

“Xin lỗi về điều gì? Bởi vì nương nương là con gái của Uy Quốc công ư?” Đôi mắt Chu đại tài tử là một mảnh trong suốt. “Trên đời này có rất nhiều chuyện, chúng ta không có cách nào lựa chọn.”

“Nhưng lão sư ông lại có thể trước sau như một, giữ lại bản tâm.”

Chu đại tài tử mân mê miếng ngọc bội trong lòng bàn tay, chậm rãi nói. “Hoàng hậu nương nương cũng có bản tâm, chỉ là nương nương còn chưa nhìn thấy mà thôi.”

Thiên lao thật sâu, thâm sâu biết bao, huyết lệ đầy bụng, muốn chết cũng không được.

Lúc trước Kim Phượng cho rằng thiên lao là nơi giam giữ người, hôm nay mới biết được, nàng sai rồi.

Lúc đầu, thiên lao có thể là nơi giam giữ người nhưng lúc sau lại là nơi giam giữ dã thú. Quan chưởng ngục dẫn đường phía trước nhìn chăm chăm vào khuôn mặt dần dần trắng bệch của hoàng hậu nương nương, mồ hôi chảy ròng ròng, rốt cuộc khom người quỳ xuống.

“Nương nương, thần có tội.” Hắc kỉnh thiết đem chóp mũi nhắm ngay mũi giày của hoàng hậu nương nương. Thân thể to mọng vất vả chắn ngang lối đi chật hẹp của thiên lao. Đoàn người dừng ở giữa lối đi. Trong hàng rào hai bên, tiếng kêu gào như tiếng dã thú càng lúc càng rõ ràng.

Mặc dù Kim Phượng rất muốn đá hắc kỉnh một cước văng ra xa, nhưng vẫn miễn cưỡng cố nén.

“Khanh có tội gì?”

Chu đại tài tử ở sau lưng thản nhiên lên tiếng: “Hoàng thượng ý chỉ vội vàng, chưởng ngục đại nhân còn chưa kịp dọn dẹp sạch sẽ phạm nhân hai bên lối đi. Cho nên mới khiến hoàng hậu nương nương kinh sợ.”

Kim Phượng bình tĩnh. Nàng xoay người sang chỗ khác, chỉ thấy Chu đại tài tử tóc mai rối loạn, dung nhan tiêu tụy, thân ở trong ngục nhưng vẫn hết như lần đầu nàng gặp mặt, tựa như một bức lụa trắng.

Nàng hít sâu một hơi: “Nhà tù nhốt Lữ phạm còn xa lắm không?”

“Ở ngay phía trước ạ.” Quan chưởng ngục gần như quỳ rạp cả người xuống đất.

Kim Phượng giậm chân. “Vội người còn không mau đứng lên!”

Quan chưởng ngục lúc này mới tỉnh ngộ, vội vàng đứng lên, lấy ra chùm chìa khóa, di chuyển thân hình nặng nề chạy về phía trước.

Kim Phượng có chút không nỡ nhìn, thu hồi ánh mắt, xoay mặt nói chuyện với Chu đại tài tử. “Chu lão sư, trong con mắt của người khác, có phải bản cung cũng công kênh như thế kia không?”

Khuôn mặt phẳng lặng như nước của Chu đại tài tử rốt cuộc gợn lên một tia cao hứng.

“Nương nương...”

Kim Phượng cười hắc hắc, dịch bước đi về phía trước.

Quan chưởng ngục há miệng run rẩy mở khóa cửa. Lữ đại thượng thư mặc áo tù nhân màu đỏ thẫm đang ở trong lao, nghe thấy âm thanh mở cửa rầm rầm mà lặng lẽ mở mắt, lại chậm rãi nhắm lại.

“Lữ... Lữ đại nhân, hoàng hậu nương nương giá lâm, còn không mau mau quỳ xuống nghênh giá?” Quan chưởng ngục quát lớn.

Lữ đại thượng thư cúi đầu ngồi bó gối trên giường đất, nói từng chữ từng từ. “Lữ Đồng Lương chỉ biết có hoàng thượng, không biết hoàng hậu.”

“To gan!” Quan chưởng ngục vừa sợ vừa giận, gỡ ống tay áo muốn đích thân lôi Lữ Đồng Lương xuống.

Kim Phượng nhú mào, đang muốn ngăn cản quan chưởng ngục, lại thấy Chu đại tài tử đứng ngậy người tại cửa lao giống như một bức tượng ngọc thượng hạng, đôi mắt si ngốc nhìn chăm chăm vào Lữ đại thượng thư, bày ra tư thế như muốn chống đỡ hơn một ngàn một vạn năm.

Kim Phượng quay đầu lại, quan chưởng ngục đại nhân còn đang gỡ ống tay áo của hắn, tựa hồ cũng không thật sự có ý xách Lữ đại thượng thư xuống. Kim Phượng bèn nói: “Chưởng ngục đại nhân, người có thể đi xuống.”

“Ách?” Ống tay áo của Quan chưởng ngục cắm trên cánh tay lỏng lẻo, bất luận thế nào cũng gỡ không ra. “Chuyện đó... Nương nương, lỡ phạm nhân...”

“Không đâu.” Kim Phượng nhìn hắn, cười nhẹ một tiếng.

Quan chưởng ngục hình như an lòng một chút, lại lo lắng nhìn Lữ đại thượng thư một cái rồi xoay người rời đi.

Tiểu nhân vật đối với người có ngạo khí, luôn tôn kính. Kim Phượng không phải là người ngu, quan chưởng ngục kính trọng Lữ đại thượng thư, nằng nhìn ra được.

Cũng bởi vì nàng là con gái của Lưu Hiết, quan chưởng ngục sợ nàng sẽ gây ra chuyện gì thương thiên hại lý với Lữ đại thượng thư sao?

Nàng phỉ phỉ bụi bặm trên mặt ghế đá một cách tượng trưng rồi ngồi xuống, quyết định cho hai người kia một chút thời gian tâm sự.

Không biết đã qua bao lâu, Chu đại tài tử ở cửa rót cuộc làm bầm phun ra một câu: “Từ Thụy...”

Nét mặt Lữ đại thượng thư khẽ nhúc nhích, sau đó nói: “Ông tới làm gì?”

“Từ Thụy...” Chu đại tài tử đi nhanh hai bước đến bên cạnh ông ta. “Bọn họ... có từng dụng hình với ông không?”

Lữ đại thượng thư yên lặng trong chốc lát, cười lạnh. “Cả nhà Lữ thị ta, ba đời trung lương. Cái khác không có, một thân ngông nghênh này vẫn phải có.”

Chu đại tài tử giật mình ngậy ngốc nhìn ông ta, rót cuộc chảy xuống vài giọt lệ. “Ông... tội tình gì chứ? Ông biết rất rõ mà, cho dù ông không nhận tội, Lưu Hiết cũng có biện pháp quy kết tội danh cho ông. Ông cần gì phải gượng chống chọi khổ?”

Lữ đại thượng thư run rẩy một chút. Đôi mắt sắc bén ẩn giữa mái tóc rối bù rậm rạp bắn ra như ánh đuốc.

“Ông cho rằng Lữ Đồng Lương ta là ai? Thanh danh ba đời của Lữ thị, sao có thể bị hủy trong tay một mình ta? Lữ Đồng Lương ta cận kề cái chết, cũng sẽ không nhìn nhận tội danh này!”

Thân hình Chu đại tài tử chấn động không dứt. Trên nét mặt hiện ra một loại đau khổ rung động lòng người. Ông thở dài một tiếng, nắm lấy đôi bàn tay đầy những vết thương trước mắt.

“Tốt, Từ Thụy. Nếu ông chết, ta sẽ liệm cho ông.” (liệm: bọc thây người chết, một phần trong lễ an táng)

“Có bằng hữu như thế, đại trượng phu còn cầu mong gì!” Lữ đại thượng thư phất chốc cầm ngược lại tay Chu đại tài tử. “Ninh Viễn, con người của ta không cơ trí bằng lão Phù, không tài hoa hơn người như ông, càng không thể ra trận giết địch như Lãng đại tướng quân, cùng lắm chỉ có thể ở trên triều đình va đầu vào cột để thể hiện lòng quyết tâm, cũng coi như tận một lòng trung thành vì nước. Ta vốn nghĩ, có một ngày có thể ở trên triều đình dùng cái chết để can gián, coi như là chết có ý nghĩa. Ai ngờ hôm nay, mệnh tang trong tay kẻ gian, ta chết không nhắm mắt. Ninh Viễn, có bằng hữu như ông liệm cho ta, không đến mức xuống suối vàng biến thành cô hồn dã quỷ, chết còn có gì đáng sợ?”

Chu đại tài tử giật giật đôi môi, tựa hồ có nhiều vướng mắc ở hai chữ ‘bằng hữu’, rót cuộc lại đem tất cả khổ sở không nở hóa thành một hơi thở dài. Ông vung vạt áo lên, tháo xuống miếng ngọc bội hình hoa sen luôn đeo bên người, nâng niu trong tay.

“Từ Thụy, đây là ngọc bội gia truyền của nhà ta. Ta chỉ mong ông có thể thu nhận nó, ngày thường trông thấy nó cũng có thể nhớ đến ta một phần nào. Đây là miếng ngọc mẫu thân đã giao cho ta trước khi qua đời, muốn ta truyền lại cho nàng dâu. Hôm nay... Ôi...”

Lữ đại thượng thư vốn đang đưa tay đón lấy ngọc bội, nghe được hai chữ ‘Nàng dâu’, vô ý thức lại rút tay về. Ngọc bội liền rớt ngay xuống đất, dính đầy bụi đất trong lao tù.

Hai người vội vàng không kịp chuẩn bị, chỉ kinh ngạc nhìn ngọc bội dưới đất, không ai nhúc nhích.

Chỉ nghe bên cạnh vang lên một tiếng thở ra thật dài, hoàng hậu Hắc Bàn từ trên mặt ghế đá đứng lên, vỗ vỗ cái mông, thông thả bước đến.

Nàng chậm chạp khom người, lại chậm chạp nhặt ngọc bội lên, lại chậm chạp dùng tay áo của mình lau đi bụi đất bám trên bề mặt miếng ngọc, sau đó ổn thỏa nhét vào trong tay Lữ đại thượng thư.

Hai người vốn không coi ai ra gì, đều hoảng sợ nhìn nàng.

Nàng lần lượt nhìn hai người, nhếch môi cười một tiếng. “Hoàng thượng cũng không hạ chỉ xử tử Lữ đại nhân mà?”

Lữ đại thượng thư hừ lạnh một tiếng. “Ý kiến đàn bà! Giam cầm suốt đời, cùng chết có gì khác nhau đâu!”

Tính tình Kim Phụng mặc dù tốt, nhưng nghe được mấy chữ ‘Ý kiến đàn bà’ này lại nhịn không được, tức giận vài phần. “Lữ đại nhân, giam cầm suốt đời vẫn có thể sống phóng túng, vẫn có thể bay lên nhảy xuống. Nếu là chết... Hừ hừ, ông thử từ trong quan tài đột nhiên xuất hiện đập quả hạch đào cho bản cung xem coi!”

“Người...” Lữ đại thượng thư chưa bao giờ gặp qua một người không nói lý lẽ dã man như vậy, lập tức sắc mặt xanh trắng giao thoa. Một hơi uất ở trong ngực, bất luận thể nào cũng không thể nuốt xuống được.

“Người người người người cái gì?” Kim Phụng trợn trắng hai mắt.

“Người...” Lữ đại thượng thư cũng không quản đến tư thế ngồi tiên phong đạo cốt gì nữa, phũ phất nhảy dựng lên khỏi giường. “Được, không hổ là con gái của Lưu Hiết Tử! Người... Thật quá buồn cười!”

“Buồn cười là người nào để ý? Người ngược lại để ý nói thử xem, ta nói có đúng hay không?”

“Nương nương...” Chu đại tài tử trợn mắt há hốc mồm.

Lữ đại thượng thư lại càng không thể ngăn được lửa giận. Chu đại tài tử vội vàng nhào đến ôm lấy eo của ông ta. “Đây là phạm thượng... Phạm thượng!”

Chu đại tài tử cao giọng can ngăn làm cho Lữ đại thượng thư miễn cưỡng tìm về vài phần lý trí. Ông hừ một tiếng, ngồi xuống lại chỗ cũ.

Hoàng hậu nương nương cũng bắt chước Lữ đại thượng thư hừ một tiếng, nghiêm mặt, phát tay áo bỏ ra ngoài.

34. Chương 34: Mượn Rượu Giải Sầu, Sầu Thêm Sầu

Đêm khuya, Kim Phụng mặc quần áo ngủ, ngồi ở trước gương.

“Nương nương, không phải nô tỳ nói chứ, mái tóc của nương nương thật sự là rất đẹp nha.” Phong Nguyệt cầm lấy mái tóc dài để xoa của Kim Phụng, thật tâm thật ý tán thưởng.

Kim Phụng thờ ơ nhìn lướt qua hình ảnh của mình trong gương. “Cũng chỉ có điểm mạnh này thôi.”

Phong Nguyệt thấy nàng có vẻ không vui, không nhịn được nói: “Nương nương, tiểu thuyết không phải chỉ là tiểu thuyết thôi sao. Cho dù nữ chính trong ‘Tù Tâm Nghiệt Duyên’ cuối cùng chết trong tay thần tiên, nương nương cũng không cần phải đau lòng như vậy.”

Kim Phượng sâu kín thở dài. “Người không hiểu đâu.”

Phong Nguyệt nhếch miệng. “Nô tỳ có gì không hiểu chứ? Nương nương nha, là vì chuyện hoàng thượng muốn nạp phi mà đau lòng, đúng không?”

Kim Phượng liếc nhìn cô ta một cái, vốn muốn lập lại một câu ‘Người không hiểu đâu’, nhưng lời nói vừa đến bên miệng lại đổi thành một tiếng thở dài.

“Phụ thân, hoàng thượng, thái hậu, Chu lão sư, Lữ đại thương thư, Lưu Bạch Ngọc, còn có Tổ Phượng, thậm chí là người, đều có bản tâm của mình. Các người giống như luôn luôn biết mình muốn làm cái gì. Nhưng vì sao ta lại tìm không thấy bản tâm của mình?”

“Nương nương, ngày thường ngài vẫn luôn nói câu cửa miệng đó mà. Ngài nói, ngài phải làm một hoàng hậu tốt.”

“Hoàng hậu tốt?”

“Đúng vậy. Hôm nay mọi chuyện trên dưới trong cung chẳng phải đều cần ngài quan tâm hay sao? Lúc trước, cái mạng nhỏ của Phong Nguyệt cũng là nhờ ngài cứu về. Ngài công đức vô lượng mà.”

“Nói như vậy, ta còn có chút tác dụng?”

“Điều đó đương nhiên!” Phong Nguyệt ngạc nhiên kêu lên. “Nương nương, bản tâm là cái thá gì chứ, ăn no uống tốt mới là quan trọng.”

Kim Phượng cười hắc hắc. “Đúng vậy, bản tâm là cái thá gì.” Nàng nâng lên một chén canh hạt sen, liếc thấy những viên hạt sen được ninh mềm nhũn trôi nổi giữa đám súp nấm tuyết nồng đặc, không cẩn thận liền chìm xuống mất tăm.

Ăn hết chung canh hạt sen vào bụng, có cung nữ báo lại, nói Tiểu Tôn Tử công công ở Hiên La Điện sai người cầu kiến.

Kim Phượng sợ run một hồi, lúc này mới gọi người nọ tiến vào.

Người nọ cũng là hầu cận bên cạnh Đoàn Vân Chương, nhìn qua rất quen mắt.

“Tiểu nhân là Tiểu Phan Tử, khấu kiến hoàng hậu nương nương.” Dưới sự quan sát của Kim Phượng, Tiểu Phan Tử khẩn trương nuốt nước miếng.

“Đã trễ thế này còn có chuyện gì?”

Tiểu Phan Tử trộm dò xét sắc mặt hoàng hậu nương nương một cái, phịch một tiếng quỳ xuống, khóc lớn. “Nương nương, Tiểu Tôn Tử công công cùng tiểu nhân thật sự là không còn cách nào, vừa không dám báo lên thái hậu, cũng không dám để người khác biết được, chỉ có thể tìm đến hoàng hậu nương nương ngài...”

Kim Phượng sợ hết hồn. “Người từ từ nói, rốt cuộc là chuyện gì? Không đến mức hoàng thượng bệnh nặng chứ?”

Tiếng khóc của Tiểu Phan Tử im bặt: “Thế thì không đến mức.”

Kim Phượng gấp rút thở ra một hơi.

“Nương nương, Hoàng thượng ở trong đình Thái Dịch Trì uống rượu say. Hiện nay đang... đang mượn rượu làm càn!”

“... Người nói cái gì?”

“Vung... rượu điên cuồng.”

“Không thể nào. Kể từ sau đại hôn, không còn thấy hoàng thượng uống say nữa mà. Huống chi, hoàng thượng uống rượu say, rõ ràng là ngã lăn ra ngủ...”

“Nương nương... Bây giờ đã đến lúc nào rồi... Hoàng thượng ôm cột đình, nói muốn nhảy xuống nữa kia!”

Cánh tay mất thăng bằng, chén sứ lúc này đựng canh hạt sen bị nàng quăng ngã trên mặt bàn. Kim Phượng cam chịu thở dài. “Bản cung biết rồi.”

Kim Phượng vốn còn đang kỳ quái, Tiểu Phan Tử làm gì mà to gan lớn mật như vậy, dám nói hoàng đế mượn rượu làm càn. Nhưng khi nàng đến Thái Dịch Trì mới phát hiện, nói Đoàn Văn Chương mượn rượu làm càn, thật sự là đã nể mặt hần lắm rồi.

Hoàng đế bệ hạ giờ phút này đang ôm cột đình, vắt một chân lên trời, cầm theo bầu rượu xoay quanh cây cột, luôn miệng lẩm bẩm:

“Không thấy mặt vua, trời nước Hoàng Hà dâng lên, đổ ra biển rồi không trở về nữa... Đôi chim hoàng oanh kêu liêu biếc... Tiểu Liên mình ngọc nằm ngang... Hương nhụy ám trần tìm trán, eo thúy xấu hổ trước u đăng...”

Kim Phượng hít sâu một hơi: “Hoàng thượng như vậy đã bao lâu rồi?”

Tiểu Tôn Tử canh giữ ở cửa đình, nước mắt ràn rụa. “Gần một canh giờ. Không chịu hồi cung, chỉ muốn uống rượu, còn không ngừng đọc thơ... Nương nương, hoàng thượng đọc toàn là loại thơ gì đó không à. Cái gì mà mút nhụy hoa, cái gì mà nha sàng, cái gì mà bình ngọc...”

“Được rồi!” Kim Phượng ho khan vài tiếng, hung hăng lườm Đoàn Văn Chương một cái. “Tiểu Tôn Tử, người dẫn các nội thị tạm thời tránh đi một chút.”

“Nương nương... lẽ như có xảy ra chuyện gì...”

Kim Phượng cười lạnh: “Hoàng thượng của chúng ta còn tham luyện hồng trần biết bao, sẽ xảy ra chuyện gì chứ?”

Tiểu Tôn Tử còn muốn nói gì nữa, lại bị ánh mắt như lưỡi đao của hoàng hậu nương nương đâm ột nhát. Hần sợ run cả người, ừ ừ lui xuống.

Lúc trước không nhìn ra, hoàng hậu nương nương hiền hòa khi nổi giận lên lại đáng sợ như vậy...

Người rảnh rồi tan hết, Kim Phượng thông thả bước vào trong đình, hừ một tiếng cướp mất bầu rượu trong tay Đoàn Văn Chương.

Đoàn Văn Chương đang rung đùi đắc ý xoay người quanh cột rất cao hứng, đột nhiên bị đoạt mất bầu rượu, đang định lên tiếng chửi rửa lại trông thấy tiểu hoàng hậu của hần khí thế hung hăng một tay chống nạnh, đứng ở trước mặt hần.

Đoàn Văn Chương yên lặng hồi lâu, hắc hắc nở nụ cười, duỗi hai tay ra bóp lấy mặt Kim Phượng. “Tiểu, Hắc Bàn... hắc hắc... Tiểu Hắc Bàn...”

Kim Phượng né tránh không kịp, khuôn mặt sung mãn đã nằm gọn giữa móng vuốt sói, bị lực tay không hề ôn hòa chút nào rà qua rà lại, lập tức hai má nổi lên hai vòng đỏ ửng nồng đậm.

“Hoàng thượng... Dừng tay...” Kim Phượng giãy giụa phun ra mấy chữ. Hai má vẫn đang bị chà đạp tan nát dưới bàn tay của Đoàn Văn Chương.

Hoàng đế bệ hạ là thiếu niên thiên tử ngọc thụ lâm phong, văn võ song toàn, có thể nói là hoàn mỹ vô khuyết. Chỉ có một khuyết điểm duy nhất, chính là tửu lượng không tốt. Theo tổng kết của hoàng thúc Long Nguyệt vương gia, sở dĩ tửu lượng của hoàng đế bệ hạ không tốt, là vì sau lần đầu tiên say rượu bị kinh hãi quá mức đã để lại di chứng. Về phần bị ai kinh hãi, bị kinh hãi như thế nào, Long Nguyệt vương gia không nói tỉ mỉ, nhưng trong lòng mọi người đều đã biết rõ.

Những năm gần đây, hoàng đế bệ hạ liên tục cẩn thận tránh để xảy ra say rượu. Cho dù ở trong tình huống không thể không uống rượu, hoàng đế bệ hạ cũng chỉ uống qua loa một hai chén, chứ không quá lượng.

Lại hóa ra là, đường đường thiên tử sau khi say rượu lại trái tính trái nết như vậy – Vất vả lắm Kim Phượng mới thoát khỏi ma chướng của Đoàn Văn Chương, vuốt ve gương mặt bị bóp sưng, phần nộ nghĩ.

Đoàn Văn Chương xem xét nàng một hồi qua đôi mắt say lờ lờ rồi quay phắt mặt đi. Hần vung ống tay áo đứng trên bàn đá. Gió đêm thổi mái tóc hần tung bay rối loạn.

“Đại giang đông khứ lãng đào tẫn*! (sông lớn chảy về đông, cuốn đi tất cả)” Hoàng đế bệ hạ ngâm.

“Động khẩu dương xuân thiên phục thâm! (Cửa động dương xuân hết cạn lại sâu)” Hoàng đế bệ hạ lại ngâm.

Kim Phượng không nghe nổi nữa rồi, kéo hần từ trên bàn đá xuống dưới. Thân là quân vương, uống say rượu liền ngâm độc dâm thơ, lại còn đọc phối hợp, quả thực quá... Lố lăng!

“Đoàn Vân Chương, ngươi cút xuống cho ta!” Hoàng hậu nương nương quát giận.

Đoàn Vân Chương nhìn nàng, ha ha cười một tiếng. “Ồ, đây không phải là Đào Hoa ma ma đó sao?”

“...” Hoàng hậu nương nương tái mặt.

“Đào Hoa ma ma, có nữ nhi hồng thượng hạng không, lấy ột bình.”

“...”

“Ma ma, bà lại mập lên rồi.”

“...”

“Ma ma, bà có biết vạn dặm giang sơn này, cũng không bằng trăng thu trên đài. Tất cả vinh hoa, cũng không bằng một người tri tâm?”

Kim Phượng sững sờ.

Nét mặt Đoàn Vân Chương vô cùng buồn rầu, từ từ bò xuống khỏi bàn đá, ra ngồi ở một góc trong đình. “Ma ma, có đôi khi ta thật muốn tìm một núi hoang để ẩn cư, ngâm thơ vẽ tranh, làm nông đọc sách, cứ vậy cho đến cuối đời. Bởi vì cái gọi là thái cực đông ly hạ, du nhiên...**’ (Hái cúc dưới bờ rào đông, thanh thân...)”

“Ma, ma, sờ cái đầu của người!”

“Chát” một tiếng, lạnh lạnh vang vọng hồi lâu trong đình.

Hoàng hậu nương nương giáng cho hoàng đế bệ hạ một bạt tai.

Đoàn Vân Chương nghiêng nghiêng mặt, ngây ra như phỗng.

“Người... Người dám đánh trẫm?” Con người mờ mịt men say nhướng lên nguy hiểm. Cái tát kia đã trực tiếp kéo lý trí của hần từ Nghi Xuân Viện trở về ngôi đình trên ao.

Kim Phượng cũng ngây dại. Nàng kinh ngạc nhìn tay của mình. Nhìn trong chốc lát, ngửa mặt lên, nét mặt không hề biến sắc, nói: “Hoàng thượng, ngài không biết là đáng xấu hổ lắm sao?”

“Ngài đi hái cúc dưới rào đông, ai tới chịu khổ thay ngài, hóa giải khó khăn?”

Đầu tiên, Đoàn Vân Chương ngẩn ra, rồi sau đó hờ hững. “Người không cần kích ta. Giang sơn không có ta, vẫn là giang sơn.”

Kim Phượng lẳng lặng nhìn hần.

“Ngài nói đúng.” Nàng nhấn rõ từng chữ, trong giọng nói như có cái gì khó tả bị đè nén đang muốn bùng hăng trào ra.

Giang sơn này, chính là bản tâm của Đoàn Vân Chương. Hần cũng không phải là cam tâm tình nguyện, nhưng dấu ấn hoàng gia đã khắc thật sâu vào trong xương tủy của hần từ lâu. Nếu không phải như vậy, hần sẽ không canh giữ ngôi vua của vương triều Đoàn gia như một con trào phong cô độc mà kiên định. Nếu không phải như vậy, hần sẽ không vì Lữ đại thượng thư mà từ bỏ tự do nạp phi của mình. Nếu không phải như vậy, hần cũng sẽ không thống khổ.

“Nhưng ngài không có giang sơn, sẽ không còn là ngài nữa.”

Đoàn Vân Chương trầm mặc.

Tiểu Hắc Bần cả đời bình thản, làm sao hiểu được tâm tình của hần? Nàng nhấn nhục chịu đựng như vậy, có bao giờ gặp phải lựa chọn như hần đâu.

Gió đêm lạnh như băng thổi tới, hần thanh tỉnh hơn phân nửa.

“Người thì biết cái gì? Người khác tăng thêm bất công lên người người, người có từng chống lại chưa? Người có từng vì người nào mà cố gắng chưa? Người không có. Người như thế thì làm sao hiểu được tâm tình của ta?”

Kim Phượng bị hấn hỏi khó. Đúng vậy, nàng không hiểu Đoàn Vân Chương. Cho tới nay đều là Đoàn Vân Chương đang chiếu cố nàng, nàng đã làm được gì cho hấn đâu. Nàng là lá lữ bình giữa sóng gió, miễn cưỡng cập bờ đã là không dễ, ngẫu nhiên đùa giỡn một chút giữa tôm cá cũng cảm thấy mãn nguyện lắm rồi. Còn hấn, sinh ra đã là con Thụy Thú giữa lòng biển khơi, muốn ngăn sống dữ, muốn đánh tan đi sương mù, muốn san bằng đỉnh sóng. (Thụy thú là biểu tượng của điềm lành, Kỳ lân là một loại Thụy Thú)

Lưu đại phu nhân nói, trong đời của mỗi người đàn ông, đều sẽ có một thời điểm cực kỳ vất vả mà hấn vô cùng chán ghét, muốn vứt bỏ tất cả. Chỉ cần qua được thời điểm máu chốt này...

Chỉ cần qua khỏi thời điểm máu chốt này.

Như vậy, nàng sẽ không ngại làm lữ bình, chải lông cho Thụy Thú.

Nàng kéo tay Đoàn Vân Chương: “Ta tin ngài. Ta tin ngài bất luận muốn làm cái gì đều nhất định sẽ làm được. Giang sơn cũng tốt, giai nhân cũng tốt, từ từ sẽ đến, cuối cùng có một ngày đều sẽ là của ngài.” Nàng khẩn thiết đến mức gần như muốn khóc lên.

“Người tin ta? Lưu Hắc Bàn, niềm tin của người, đáng giá mấy đồng?” Đoàn Vân Chương cũng không thèm nhận, chỉ khinh bỉ cười lạnh.

Kim Phượng không vì hấn cười lạnh mà bị hù ngã. Trước tình hình thực tế như vậy, không hiểu sao nàng lại dấy lên một chút ý chí chiến đấu, càng lúc càng mãnh liệt. Nàng lẳng lặng vung áo khoác da hổ lên, nhấc một chân giẫm lên bờ đình.

Đoàn Vân Chương sửng sốt. “Người muốn làm gì?”

Kim Phượng giống như không hề nghe thấy, đỡ lấy cột đình rồi đạp cái chân còn lại bước lên bờ đình. Chỉ cần ngã người về phía trước, nàng sẽ rơi vào trong Thái Dịch Trì đã kết thành những miếng băng mỏng.

Đối với Đoàn Vân Chương, nàng luôn tồn giữ một cảm giác thua thiệt. Là bởi vì hấn luôn tìm mọi cách che chở nàng sao? Hay là bởi vì chiếc vòng gỗ đã đeo vào cổ tay nàng trên lưng ngựa trong đêm tuyết hôm đó? Lại hoặc là, một câu nói của nhiều năm trước đã che chở nàng trước nguy cơ bị Ngụy Thái Phó trừng phạt? Nàng nghĩ, nàng kính trọng chàng thiếu niên này. Hấn chính trực mà lỗi lạc, cũng không cổ hủ. Hấn dũng cảm hơn nàng rất nhiều, mạnh mẽ hơn nàng rất nhiều.

“Đoàn Vân Chương, ngài bị buộc phải cưới ta, lại bị buộc phải từ bỏ người trong lòng của mình. Những thứ này tuy không phải do lỗi của ta, nhưng nếu ngài muốn hận ta, cũng là chuyện phải làm. Có điều, ta biết rõ, giờ phút này nếu ta nhảy xuống Thái Dịch Trì, ngài vẫn như xưa, sẽ cứu ta. Đây chính là lòng tin của ta đối với ngài.” Nàng liếc nhìn một ít băng mỏng trôi nổi trên mặt nước, trong lòng có chút nhút nhát, đầu óc lại bắt đầu nóng lên.

Sắc mặt Đoàn Vân Chương trắng ra vài phần. “Lưu Hắc Bàn, người điên rồi sao?”

Kim Phượng mạnh mẽ chống đỡ một luồng khí thế, đứng ở chỗ cao, vẻ mặt nghiêm nghị không thể xâm phạm.

“Ta làm cho ngài xem một chút, lòng tin của ta đáng giá mấy đồng.”

Chẳng phải hấn nói nàng không biết cố gắng cũng không biết chống lại hay sao. Nàng sẽ chống lại một lần cho hấn xem.

Ùm một tiếng, miếng băng mỏng trên mặt Thái Dịch Trì nát bấy, bọt nước văng khắp nơi. Mà trong đình, chỉ còn lại một mình Đoàn Vân Chương.

Hoàng đế bệ hạ bởi vì say rượu mà đầu óc có chút mê loạn, ước chừng phải một lúc sau mới phản ứng lại được.

Gió đêm lại một lần nữa giúp thần trí của hấn thêm phần tỉnh táo. Đoàn Vân Chương luống cuống, vội vàng vọt đến bên cạnh đình. “Hắc Bàn?”

Trong ao vẫn không có đầu người nổi lên.

Đoàn Vân Chương quyết định thật nhanh, cởi áo khoác ra rồi nhảy ngay xuống ao. Mùa đông khắc nghiệt, ao nước băng lạnh thấu xương. Một thoáng chạm nước, suýt nữa hấn đã hít thở không thông.

Nhưng hấn không rảnh lo nghĩ lung tung, trái tim của hấn bị một nỗi khủng hoảng khổng lồ chiếm cứ.

Nếu như Tiểu Hắc Bàn chết thì phải làm sao bây giờ?

Nếu như Tiểu Hắc Bàn không còn trên đời, phải làm sao bây giờ?

Trên đời này có vô số đế vương tương tướng, tài tử giai nhân, nhưng Lưu Hắc Bàn, chỉ có một.

*Trích trong bài thơ “Niệm Nô Kiều – Xích Bích hoài cổ” của Tô Đông Pha

Đại giang đông khứ

Lăng đào tận thiên cổ phong lưu nhân vật.

Cổ lũy tây biên,

Nhân đạo thị Tam Quốc Chu Du Xích Bích.

Loạn thạch băng vân,

Nộ đào liệt ngạn,

Quyển khởi thiên đồi tuyết.

Giang sơn như hoạ,

Nhất thời đa thiếu hào kiệt.

Dao tướng Công Cẩn đương niên,

Tiểu Kiều sơ giá liễu,

Hùng tư anh phát.

Vũ phiến luân cân,

Đàm tiểu gian,

Cường lỗ hôi phi yên diệt.

Cổ quốc thần du,

Đa tình ưng tiểu ngã,

Tảo sinh hoa phát.

Nhân sinh như mộng,

Nhất tôn hoàn thù giang nguyệt.

Dịch thơ: Nguyễn Chí Viễn

Dòng sông đông rót,

Đào thải hết ngàn thuở phong lưu nhân vật.

Lũ cổ tây biên,

Người bảo đấy Tam Quốc Chu Du Xích Bích.

Đá rồi mây xen,

Sóng tung bờ rạn,

Cuộn bốc ngàn trùng tuyết.
Non sông như vẽ,
Một thuở bao nhiêu hào kiệt.
Xa nghe Công Cẩn đương thì,
Tiểu Kiều vừa mới cưới,
Anh hùng phong cách.
Phe phẩy quạt khăn,
Khoảng tiếu đàm,
Quân giặc tro tiêu khói diệt.
Nước cũ thần du,
Đa tình cười khéo giống,
Tóc mau trắng toát.
Đời như giấc mộng,
Một chén trên sông thưởng nguyệt.

**Trích trong bài thơ Ẩm Tửu (Uống rượu) của Đào Tiềm

Kết lư tại nhân cảnh,
Nhi vô xa mã huyên.
Vấn quân hà năng nhĩ?
Tâm viễn địa tự thiên.
Thái cúc đông ly hạ,
Du nhiên kiến nam sơn.
Sơn khí nhật tịch giai,
Phi điều tương dữ hoàn...
Thử trung hữu chân ý,
Dục biện dĩ vong ngôn.
Dịch thơ
Nhà cỏ giữa nhân cảnh,
Không thấy ồn ngựa xe.
Hỏi ông: “Sao được vậy?”
Lòng xa, đất tự xa.
Hái cúc dưới giậu đông,
Thơ thời nhìn núi Nam.
Khí núi ánh chiều đẹp,
Chim bay về từng đàn.
Trong cảnh có thâm vị,
Muốn tả đã quên lời.

35. Chương 35: Hắc Bàn Vô Tội Bị Thấm Nước

Đoàn Vân Chương nghĩ, chắc hẳn điên rồi.

Đêm khuya, hắn ôm thân thể ướt nhẹp, lạnh như băng của Tiểu Hắc Bàn, xông vào Hương La Điện. Mà trái tim của hắn, tựa như khoảnh khắc khi hắn nhảy vào Thái Dịch Trì cũng chìm vào đáy nước, đến giờ vẫn chưa có nổi lên.

Kim Phượng nói, nàng tin tưởng hắn.

Hắn biết rõ nàng chưa bao giờ ngu xuẩn đến mức lấy tính mạng của mình ra làm tiền đặt cược. Nàng nói tin tưởng hắn, chính là một trăm phần trăm tin tưởng hắn.

Điều này thật sự không thể tưởng tượng nổi. Ngay cả chính bản thân hắn cũng không thể tin tưởng mình như vậy.

Đêm đó, toàn bộ Hương La Điện người ngả ngựa đổ, đèn đuốc sáng trưng. Phong Nguyệt vội vàng dẫn người tới, nên vì hoàng đế bệ hạ cùng hoàng hậu nương nương thay quần áo ấm, lại chỉ nhìn thấy hoàng đế bệ hạ ngồi chờ sẵn, một tay nắm chặt lấy tay hoàng hậu nương nương, chết cũng không buông ra.

Hoa thái y bị móc từ trong chăn móc ra, đi suốt đêm vào cung, nhìn thấy tình cảnh như thế, nhất thời cũng thấy khó xử. Rõ ràng người hôn mê bất tỉnh là hoàng hậu nương nương, vì sao sắc mặt hoàng đế bệ hạ lại tái nhợt đến mức dọa người như vậy?

Hoa thái y lần lượt chẩn mạch cho hai người, lúc này mới thoáng trấn định tâm thần.

“Hoàng thượng, nương nương bị phong hàn, cần điều dưỡng mấy tháng mới khỏi hẳn được.”

“Vậy còn hoàng thượng? Sức khỏe hoàng thượng thế nào?” Phong Nguyệt lo lắng hỏi.

“Thân thể hoàng thượng cường kiện, mặc dù rơi xuống nước, cũng không đáng lo ngại. Vi thần sẽ kê một đơn thuốc kháng hàn, hoàng thượng uống vào sẽ khỏe lại ngay.”

Nghe thấy lời này, hoàng đế bệ hạ lại thật lâu cũng không có phản ứng. Qua hồi lâu, hắn mới mấp máy mở miệng: “Nàng sẽ chết ư?”

Hoa thái y sửng sò, cho rằng hoàng đế bệ hạ nghe không hiểu được lời ông nói: “Nương nương bị phong hàn, chỉ cần điều dưỡng.”

“Trăm hồi người, nàng sẽ chết sao!” Hoàng đế bệ hạ phút chốc quay đầu, một đôi mắt như lưỡi đao phóng đến.

Hoa thái y bị dọa, toàn thân toát mồ hôi lạnh. “Hoàng thượng! Nương nương chỉ bị phong hàn thôi, bình thường.... sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.”

“Bình thường? Vậy có nghĩa là, vẫn có thể nguy hiểm đến tính mạng rồi?”

“...” Hoa thái y nuốt từng ngụm nước bọt, cảm thấy lúc này mà nói đạo lý với hoàng đế bệ hạ, quả thật không phải là một hành động sáng suốt.

“Chỉ cần dựa theo phương thuốc vi thần kê mà tỉ mỉ điều dưỡng, chắc chắn nương nương sẽ không sao.”

Một bên sớm có người dâng canh gừng lên, Đoàn Vân Chương trơ mắt nhìn Phong Nguyệt dứt cho Kim Phượng uống hết, lúc này mới nhận lấy phần của mình, uống cạn.

Phong Nguyệt nhìn hai người để hậu một lượt, âm thầm thở dài.

Một đêm này, Hương La Điện không ai ngủ được. Hoàng đế bệ hạ vẫn luôn cầm tay hoàng hậu nương nương, liên tục cho đến bình minh.

Hôn mê không biết bao lâu, Kim Phượng vụt ngồi dậy, mơ mơ màng màng nói: “Ta muốn ăn thịt khô xào ớt xanh.”

Bên tai có người mắng một câu gì, sau đó nàng được đỡ dậy, một chén nước đưa đến bên môi. Người nọ rót nước vào miệng nàng một cách vô cùng thô lỗ, lại ném nàng về lại trên giường.

May mà Kim Phượng mập mạp chắc nịch, cọ xát trên giường đệm mềm mại vài cái, lại ngọt ngào chìm vào giấc ngủ.

Đội nàng mở mắt ra lần nữa, chỉ cảm thấy toàn thân nóng sốt khó chịu, mà chim phượng hoàng màu vàng kim trên đỉnh màn lại chói mắt đến nỗi làm cho nàng không có cách nào nhìn thẳng.

Nàng chớp mắt vài cái, rồi cuộc miễn cưỡng thích ứng với ánh sáng sáng ngời.

“Hắc Bàn?” Bên tai có một giọng nói khàn khàn khẽ gọi.

Kim Phượng hé mắt, chuyển tầm nhìn về hướng phát ra âm thanh. Đó là gương mặt mệt mỏi mà lo lắng của hoàng đế bệ hạ.

Ánh mắt của nàng từ gương mặt của hoàng đế bệ hạ đi xuống tay hắn. Tay của hắn đang nắm chặt một bàn tay mượt mà ngắn nhỏ, nhìn thế nào cũng thấy giống tay nàng.

Đoàn Vân Chương theo ánh mắt nàng nhìn lại tay mình, bỗng dưng bừng tỉnh, lập tức rút tay về.

Kim Phượng có thâm ý khác mà nhìn hắn một cái, không nói gì thêm.

“Nàng...” Đoàn Vân Chương do dự một hồi, lại không nói gì nữa.

Kim Phượng theo dõi hắn, bỗng dưng nở nụ cười. “Hắc hắc... ta nói không đúng sao... ngài nhất định sẽ cứu ta.”

Đoàn Vân Chương ghen khí, những lời lẽ trấn an cùng giọng nói ấm áp vốn đã chuẩn bị thật tốt, toàn bộ đều bị nuốt trở vào bụng.

“Lưu Hắc Bàn, đầu óc nàng có bệnh sao?”

“Người hôm qua uống rượu say, cũng không phải là ta...” Kim Phượng lầu bầu lẩm bẩm. “Hoàng thượng ngài còn ngâm thơ đấy... Cái gì mà cửa động dương xuân hết cạn lại sâu a...”

“Lưu Hắc Bàn!” Đoàn Vân Chương vội vàng quát bảo nàng ngưng lại, sắc mặt đã như con cua bị nấu chín.

“Lại nói tới... Khụ khụ...” Kim Phượng ho vài tiếng kịch liệt, miễn cưỡng cũng nói hết lời. “Hoàng thượng và Đào Hoa ma ma, rất thân ư?”

“Nàng không thể cho trầm sống yên ổn được nửa phần sao...” Đoàn Vân Chương chán nản vô cùng.

“Chắc hẳn là quen thân với các cô nương dưới trướng của Đào Hoa ma ma hơn?”

“...”

“Nàng nghỉ ngơi cho tốt... Trẫm lên triều.”

Thấy nàng đã tỉnh táo lại, năng lực nói hươu nói vượn không giảm trái lại còn tăng, trong lòng hắn cũng yên tâm không ít.

Kim Phượng từ phía sau gọi với theo. “Hoàng thượng, bên phía Thái hậu nương nương... nên xử lý như thế nào?”

Khoảng khắc khi nhảy xuống Thái Dịch Trì nàng liền hối hận. Chuyện náo động lớn như vậy, người đầu tiên muốn tìm nàng tính sổ tất nhiên là thái hậu nương nương. Chỉ tiếc trên lưng nàng không mọc ra được đôi cánh như Lôi Chấn Tử, nếu không, nhảy xuống nửa đường liền bay trở lên.

Hiện nay, chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn. Tội nghiệp cho nàng, sức khỏe luôn rất tốt, chưa bao giờ bị bệnh nặng như vậy.

Thật sự là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Đoàn Vân Chương nhìn nàng một cái, thở dài. “Nàng yên tâm, về phía thái hậu, trẫm sẽ xử lý.”

Kim Phượng nở nụ cười, suy nghĩ một chút lại thấy không yên lòng, nói: “Hoàng thượng, vậy người còn mượn rượu giải sầu nữa không?”

“Sẽ không.” Đoàn Vân Chương đỏ mặt tới tận mang tai.

“Còn ngâm phối thơ tình nữa không?”

“... Sẽ không.”

“... Còn gọi thần thiếp là Đào Hoa ma ma nữa không?”

“Hoàng hậu, không phải nàng vì trả thù trẫm nên mới nhảy xuống Thái Dịch Trì đấy chứ, cố ý làm cho trẫm khó chịu đúng không?”

Kim Phượng yếu ớt lên cơn ho. “Hoàng thượng, thần thiếp vẫn nên nghỉ ngơi một chút cho khỏe ...”

Đoàn Vân Chương nở nụ cười.

Bóng dáng Đoàn Vân Chương biến mất ngoài cửa điện, Kim Phượng trèm kím chăn mền, chỉ cảm thấy vẻ ấm áp trong điện lập tức giảm đi vài phần.

Nét vui vẻ trên môi nàng từ từ rút đi.

Có lẽ Đoàn Vân Chương cho rằng nàng không nghe thấy, nhưng nàng lại nghe được. Trong lúc hỗn loạn, nàng nghe được một âm thanh nói:

‘Vì sao, vì sao nàng lại là con gái của Lưu Hiết.’

Vì sao nàng lại là con gái của Lưu Hiết ư? Nàng cũng không biết.

Phong Nguyệt âm âm xông vào, cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng.

“Nương nương, hôm qua thật sự là rất căng thẳng nha! Nếu không nhờ hoàng thượng vớt ngài từ trong ao lên, chẳng phải là ngài... Ai da nha, sao ngài lại bất cẩn như vậy chứ?”

“Phong Nguyệt...” Kim Phượng nâng trán. “Ta cần nghỉ ngơi.”

Phong Nguyệt vẫn như cũ không chịu buông tha cho nàng. “Ngài bất cẩn rớt xuống ao còn chưa tỉnh, lại liên lụy hoàng thượng ở giữa trời đông giá rét nhảy cầu cứu ngài. Không chỉ có vậy, đêm qua hoàng thượng bế ngài trả về, vẫn luôn canh giữ trước giường của ngài suốt cả một đêm đó! Ngay cả Hoa thái y quỳ xuống cầu xin ngài ấy đi nghỉ ngơi, ngài ấy cũng không chịu.”

“Hắn... giữ ta cả đêm?” Kim Phượng lẩm bẩm.

“Vâng!”

“Ngay cả đi nhà xí cũng chưa từng?”

“Nương nương!”

Khóe môi Kim Phượng cong lên, nhắm mắt lại.

Vì sao nàng lại là con gái của Lưu Hiết ư?

Nếu ta không phải là con gái của Lưu Hiết, ta căn bản không có khả năng vào cung, căn bản không thể gặp được người.

Hoàng hậu nương nương trượt chân rơi xuống nước đã gây kinh hãi khắp cả hậu cung. Hoàng đế bệ hạ sau khi hạ triều, đích thân đến Hi La Điện giải thích đầu đuôi câu chuyện với thái hậu. Sau đó, hoàng đế bệ hạ hạ lệnh, không cho phép bất cứ ai đến Hương La Điện quấy rầy hoàng hậu nương nương dưỡng bệnh.

Trong lễ mừng năm mới, Từ thái phi bị chia thiếu mất hai tấm vải thêu, bèn đi thẳng đến Hương La Điện tìm hoàng hậu nương nương nói rõ lý lẽ. Không ngờ ở ngoài điện bị thị vệ do hoàng đế bệ hạ phái đến ngăn cản. Từ thái phi tức giận tới mức giơ tay giậm chân, lại không thể làm gì được, đành phải quay trở về.

Nhưng bọn thị vệ chỉ ngăn cản được người đến đập phá, lại không ngăn được người đến thăm bệnh.

Hoàng di Lưu Bạch Ngọc mang theo canh thang do chính tay nàng ta nấu, đến thăm hỏi bệnh tình của hoàng hậu nương nương. Bọn thị vệ cũng không đành ngăn trở.

Kim Phượng đang nằm trên phượng sàng, ngủ say như chết, lại bị Phong Nguyệt cường chế kéo dậy tiếp khách.

“Chẳng lẽ người không biết bản cung là bệnh nhân hay sao?” Kim Phượng khóc không ra nước mắt. Lưu Bạch Ngọc đến thăm bệnh, chứ có phải là chuyện gì đáng ăn mừng đâu.

Phong Nguyệt hai tay chống nạnh: “Nương nương, tâm ý của Bạch Ngọc cô nương hiềm có cỡ nào, sao ngài có thể tùy ý cô phụ chứ?”

Kim Phượng phẫn nộ. “Người cuồng đại Bạch Ngọc cô nương như vậy, hôm nào bản cung sẽ điều người đến Đình La điện cho rồi.”

Phong Nguyệt rất có khí thế, hừ một tiếng. “Nương nương, ngài đuổi Phong Nguyệt đi, tìm ở đâu ra được một cung nữ tri kỷ như vậy?”

Kim Phượng uất khí. “Người có chỗ nào là tri kỷ đây? Rõ ràng đối với hoàng thượng, đối với Bạch Ngọc đều tốt hơn đối với bản cung rất nhiều!”

“Nương nương!” Bộ dạng Phong Nguyệt cực kỳ thương tâm.

“Người còn không cho bản cung ăn thịt khô xào ớt xanh!” Kim Phượng lên án.

“Hoa thái y nói, ngài không thể ăn mấy loại thức ăn dầu mỡ đó được.” Phong Nguyệt chìa thẳng một ngón tay lên, nghiêm ngặt nói.

“Lúc trước bản cung không nên cứu người... Nghiệp chướng a nghiệp chướng...” Kim Phượng rúc vào trong chăn, khóc lóc nức nở.

Phong Nguyệt hắc hắc cười. “Đây là duyên phận, nương nương à.”

Kim Phượng đắm giường. “Người đâu, cho đòi Lư vương gia vào cung thăm bệnh!”

Trên mặt Phong Nguyệt lập tức phong vân biến sắc. Nàng ta xoay người, theo thói quen trốn chui như chuột.

Kim Phượng nở nụ cười âm hiểm. Bởi vì có câu nói: Vô quýt dày có móng tay nhọn.

Lưu Bạch Ngọc thốt tha đi vào Hương La Điện, liền trông thấy trên mặt hoàng hậu Hắc Bàn có vẻ tiêu tụy vì bệnh tật, lại xuất hiện nụ cười âm hiểm.

Lưu Bạch Ngọc rung mình một cái.

36. Chương 36: Ngọc Và Gỗ Sao Có Thể Thành Đôi

“Tỷ tỷ.” Lưu Bạch Ngọc miễn cưỡng nặn ra một nụ cười. “Sức khỏe của tỷ tỷ đã tốt hơn chút nào chưa? Muội muội đặc biệt nấu cháo long nhãn bát bảo đến cho tỷ tỷ bổ thân đây.”

Khăn tay vung lên, cung nhân sau lưng bưng lên một chén cháo long nhãn bát bảo nghe nói là do tự tay Lưu Bạch Ngọc nấu.

Đôi mắt Kim Phượng quét qua quét lại giữa chung cháo và Lưu Bạch Ngọc, lại nói. “Để xuống đi, lát nữa bản cung sẽ ăn.” Không phải là nàng lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, thật sự là Lưu Bạch Ngọc hiện nay đang hận nàng thấu xương. Lỡ như Lưu Bạch Ngọc nhất thời xúc động, ném vài bao thạch tín vào trong đó, vậy thì ở trong sử sách tên của nàng sẽ không còn là hoàng hậu Hắc Bàn nữa, mà là “Hoàng hậu Hắc Bàn thất khiếu chảy máu mà chết.”

Quả nhiên, buông cháo xuống, Lưu Bạch Ngọc liền thu lại nụ cười trên mặt, nói: “Tỷ tỷ, muội muội có chuyện muốn nói với tỷ tỷ. Có thể ọi người lui ra được không?”

Trốn được mừng một, tránh không khỏi mười lăm. Kim Phượng lặng lẽ thở dài, cho lui cung nhân bên cạnh.

Lưu Bạch Ngọc cũng không nóng vội, thản nhiên ngồi xuống trước giường Kim Phượng, lúc này mới thâm trầm nói một câu: “Tỷ tỷ, tỷ hận ta đến vậy sao?”

Kim Phượng còn tưởng rằng nàng ta đến khởi binh hỏi tội. Lưu Bạch Ngọc nói ra một câu như vậy, thật sự làm cho nàng có chút sợ run. Một hồi lâu, nàng ngượng ngùng cười, nói: “Muội muội, có gì lại nói ra lời ấy?”

“Vậy vì sao tỷ tỷ trăm phương ngàn kế muốn đuổi ta xuất cung? Vì có gì đến chết cũng không chịu để hoàng thượng nạp ta làm phi?” Con người nhuộm thanh sắc của Lưu Bạch Ngọc bắn thẳng đến.

Kim Phượng càng thêm giật mình. Không để Đoàn Vân Chương nạp Lưu Bạch Ngọc làm phi, rõ ràng là chủ ý của phụ thân nàng Lưu Hiết. Nhưng nếu nói chuyện này cho Lưu Bạch Ngọc nghe, cũng không thể giải quyết được tình hình thực tế. Nàng suy nghĩ một lát, chậm rãi nói: “Nếu bản cung muốn đuổi muội xuất cung, giờ phút này muội còn có thể ở đây hay sao?”

Đáy mắt Lưu Bạch Ngọc nổi lên một tia khinh miệt. “Tỷ tỷ không cần phải nói qua loa cho có lệ. Hôm nay, cả hậu cung đều biết, tỷ tỷ vì không để hoàng thượng nạp ta làm phi mà dùng cái chết uy hiếp, còn nhảy xuống Thái Dịch Trì. Hoàng thượng bắt đắc dĩ, lúc này mới đáp ứng tỷ tỷ.”

Kim Phượng tròn xoe đôi mắt, há hốc mồm to, thật lâu đôi môi mới run rẩy phun ra một câu: “Chuyện này... là ai nói?”

“Là ai nói, quan trọng sao?” Lưu Bạch Ngọc trầm tĩnh liếc mắt nhìn nàng. “Tỷ tỷ, ta còn tưởng rằng tỷ là người hiểu biết.”

Kim Phượng kịch liệt ho khan. Nàng cảm giác như mình muốn ho ra một bên lá phổi.

Lưu Bạch Ngọc ở bên cạnh nhìn xem một lát, cuối cùng cũng không đành lòng, bước tới vuốt lưng cho nàng, nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ, vì một nam nhân mà bỏ bao công sức như thế, làm hại chính mình dính vào bệnh nặng, đáng giá sao?”

Kim Phượng ho ra nước mắt. Nàng lau mắt, cảm thấy tình hình lúc này quả thật vô cùng rối ren, không cách nào giải thích.

Vất vả lắm mới bình tĩnh trở lại, Kim Phượng cực kỳ thành khẩn mà nói: “Muội muội, nói thật, không để hoàng thượng nạp muội làm phi, là chủ ý của phụ thân.”

Lưu Bạch Ngọc nhìn nàng một cái, tiếp tục vuốt lưng nàng. “Ta biết rõ.”

“Muội biết ư?”

“Lưu gia các người hận ta, ta biết rõ.”

“...”

Lưu Bạch Ngọc thở dài. “Tỷ tỷ, nếu tỷ vì tranh thủ tình cảm mà hãm hại ta, ta không có lời nào để nói. Nhưng tỷ lại vì tiếp tay cho Uy Quốc Công lộng quyền, bên ngoài đẩy Lữ đại thượng thư vào bất nghĩa, bên trong uy hiếp Thái hậu cùng hoàng thượng, không khỏi quá mức ương ngạnh.”

“... Muội muội, ta không có hãm hại muội.”

“Tỷ tỷ, ưu khuyết thị phi, trăm năm sau tự có công luận. Tỷ và Uy quốc công làm ra rất nhiều chuyện bất nghĩa, chẳng lẽ không sợ người đời sau phỉ nhổ sao?” Lưu Bạch Ngọc mặc dù chữ chữ ép sát, trong lời nói lại tựa hồ như cực kỳ suy nghĩ cho Kim Phượng.

“Huống chi, Hoàng thượng căn bản không hề có tình cảm gì với tỷ. Trong lòng tỷ cũng hiểu rõ mà. Tỷ cần gì phải hao tổn tâm tư, cưỡng cầu một phần tình cảm vốn không thuộc về mình? Không bằng sớm chút từ bỏ, còn có thể lưu lại ình một mảnh đất thanh bình.”

“Ta...”

“Tỷ tỷ, bây giờ quay đầu lại, vẫn còn kịp.” Lưu Bạch Ngọc khẩn thiết cầm tay Kim Phượng.

Vất vả lắm Kim Phượng mới đợi đến khi nàng ta nói xong, nhin không được cảm khái một câu. “Bạch Ngọc, lúc trước không để uội làm hoàng hậu, thật sự đáng tiếc.”

Nàng nhìn thấy Lưu Bạch Ngọc khê biến sắc, lại cười nói: “Đáng tiếc, muội không khỏi quá để mắt đến ta, cũng không tránh khỏi quá coi trọng chính mình.”

“Xin chỉ giáo cho?”

“Đến tốt cùng muội sinh ngày mừng bảy tháng chạp hay là mười một tháng chạp, ta không quan tâm. Nhưng muội có dám nói, tất cả hành vi của mình đều không chút hổ thẹn với lương tâm không? Ta mặc dù không xinh đẹp, không nói hay bằng muội, nhưng trong lòng ta hiểu rõ mình là ai. Ta không cho rằng ta có thể trở thành trợ lực hay chướng ngại vật của phụ thân. Ta cũng không cho rằng ta phải hy sinh chính mình để hoàn thành đại nghĩa gì cả. Tất cả những gì ta làm, đều không hổ với bản tâm của ta.” Kim Phượng lẳng lặng nhìn Lưu Bạch Ngọc. “Bây giờ, đến phiên ta hỏi muội. Bạch Ngọc muội muội, muội biết điều mình muốn là cái gì, nhưng muội có thể xác định đó là điều đúng đắn hay không?”

“Ta có thể xác định.” Lưu Bạch Ngọc ưỡn ngực nói.

“Muội có thể xác định, vì mỗi cừu hận chưa được làm sáng tỏ mà ruồng bỏ công lao dưỡng dục muội mười năm của Lưu gia, là đúng sao? Muội có thể xác định, muội nhọc lòng vào tận thâm cung để làm một phi tử vĩnh viễn không có cách nào nhìn lại ánh mặt trời, là đúng sao?”

Lưu Bạch Ngọc im lặng. Trong ánh mắt nàng ta lóng lánh một thứ ánh sáng sắc bén.

“Tỷ tỷ, bệnh của tỷ thật sự nguy kịch rồi.”

Lưu Bạch Ngọc rút cánh tay vuốt lưng cho Kim Phượng về.

“Ta vốn còn có chút đồng tình với tỷ, bây giờ không được nữa rồi. Tỷ tỷ, tỷ cùng phụ thân của tỷ, cùng cả nhà của tỷ, sẽ gặp được báo ứng. Ác giả ác báo, chúng ta cứ chờ mà xem.”

Ánh mắt nàng ta liếc nhìn cổ tay Kim Phượng một chút, kéo ra một nụ cười không mấy thân mật. “Tỷ tỷ, lần trước hoàng thượng cầm hai chiếc vòng tặng cho ta. Ta giữ lại một chiếc vòng ngọc. Cái còn lại là vòng gỗ, hoàng thượng thấy ta không thích, liền lấy về. Ta còn tưởng hoàng thượng sẽ thưởng cho cung nhân nào chứ, nhưng không ngờ, lại ở trong tay của tỷ.” Nàng liếc xéo Kim Phượng một cái. “Trông cũng được đấy chứ.”

Hô hấp của Kim Phượng lại trầm trọng.

Lưu Bạch Ngọc đứng dậy, ưu nhã vuốt tóc mai, nhanh nhẹn rời khỏi gian phòng.

Hoàng hậu nương nương ở trong phòng ngủ, lại một lần nữa bộc phát cơn ho vô cùng kịch liệt.

Phong Nguyệt thấy Lưu Bạch Ngọc rời đi, cuống quýt chạy vọt vào, vừa giúp Kim Phượng vuốt ngực vừa đưa một chén nước trà đến bên môi nàng.

“Nương nương, chuyện này là thế nào chứ? Muội muội nhà mình đến thăm, sao ngược lại ho càng nặng thêm rồi?”

Kim Phượng suy yếu thở hổn hển, ánh mắt lại rơi đến chén cháo long nhãn bát bảo Lưu Bạch Ngọc đưa đến.

“Nương nương, muốn uống ư?” Phong Nguyệt hỏi.

Kim Phượng lắc lắc đầu. “Không, đồ hết đi.”

Nàng biết rõ, từ hôm nay trở đi, Lưu Bạch Ngọc đã triệt để coi nàng như kẻ thù.

Dưỡng bệnh mấy ngày, ngoài cung truyền tới tin tức, Long Nguyệt vương gia đã trở lại.

Kim Phượng nâng trán suy nghĩ thật lâu, Long Nguyệt Vương gia đi từ khi nào vậy nhỉ? Trong ấn tượng, vị hoàng thúc này luôn thần long thấy đầu không thấy đuôi, nói đi là đi, nói về là về.

Đoàn Long Nguyệt du ngoạn một vòng, sau khi trở lại kinh thành, việc làm đầu tiên nhất định là trở về vương phủ ngủ lấy ba ngày. Nhưng lần này, nghe nói Kim Phượng bị bệnh, Đoàn Long Nguyệt lập tức vội vàng tiến cung đến thăm Kim Phượng.

Kim Phượng về sơ lược đã khá hơn một chút, vì vậy ăn mặc thỏa đáng, ở trong đại điện nghênh đón Đoàn Long Nguyệt.

Đoàn Long Nguyệt lắc lắc cây quạt, cười híp mắt đi vào. “A ơ ơ, cháu dâu, đã lâu không gặp.” Ông đến gần một chút, xoát một cái khếp cây quạt lại, hành lễ một cách ưu nhã như gió xuân lãng nguyệt. “Tham kiến hoàng hậu nương nương.”

“Hoàng thúc, miễn lễ.” Kim Phượng mỉm cười, dịu ông đứng dậy.

Đoàn Long Nguyệt rũ cây quạt, mạnh mẽ phát gió. “Đa tạ cháu dâu!”

Kim Phượng thấy Đoàn Long Nguyệt phát phơ cây quạt mà xanh cả mặt. Nàng liếc nhìn những chậu than đang cháy hừng hực tràn đầy trong điện. “Hoàng thúc, tháng chạp mùa này rét đậm...”

Đoàn Long Nguyệt cười nói: “Không hề gì, vi thần khỏe mạnh vô cùng.”

Kim Phượng im lặng.

“Hoàng thúc, không phải ngài đến thăm bệnh sao?”

Đoàn Long Nguyệt nhìn cây quạt trong tay, đột nhiên tự gõ đầu mình một cái. “A ơ ơ, vi thần thất lễ. Nương nương vẫn còn mang bệnh mà! Nên đánh, nên đánh.” Ông khếp quạt lại, “Nương nương, xin thứ tội.”

Kim Phượng cười nói: “Không hề gì.”

Đoàn Long Nguyệt lại nhìn cây quạt của mình một chút, dứt khoát đưa nó đến trước mặt Kim Phượng. “Vi thần xin dâng cây quạt này lên hoàng hậu nương nương để tạ lỗi, có được không?”

“Cây quạt này...”

“Cây quạt này là vi thần ở đất Thục làm quen được một vị thư họa, bậc thầy về vẽ tranh. Bức tranh trên quạt chính là ‘Ngàn dặm Côn Lôn’. Dâng lên nương nương thưởng thức.” Nhắc đến cây quạt của mình, Đoàn Long Nguyệt liền thao thao bất tuyệt. “Nói đến vị bậc thầy thư họa kia, hần chính là truyền nhân đời thứ mười của Ngô Đường. Truyền thuyết kể rằng, lúc hần vừa được sinh ra, trong tay liền siết chặt một cây bút vẽ...”

Thấy Đoàn Long Nguyệt nói nghe vô cùng kỳ diệu, Kim Phượng liền mở cây quạt ra. Nhưng mới mở được một nửa, dãy núi nguy nga cùng gió tuyết thê lương cứ như vậy mãnh liệt rót vào tầm mắt của nàng.

“Hoàng thúc, ngài đã từng đến Côn Lôn rồi ư?”

“Đương nhiên đi qua! Nói đến Côn Lôn, ta đến đó vào một năm trước chính là lúc tuyết phủ kín núi, bị giam ở trên đỉnh của một trong số những ngọn núi đó...”

“Côn Lôn cách kinh thành có xa lắm không?”

“Thế thì còn phải xem là đi như thế nào. Nếu đi bộ, ít nhất cũng phải đi mất một năm.”

“Xa như vậy ư, hoàng thúc thật sự đã đi qua?”

Đoàn Long Nguyệt làm như bị tổn thương ghê gớm. “Sao vậy, chẳng lẽ vi thần lại lừa nương nương hay sao?”

Ông nhìn thấy vẻ mặt như si như say của Kim Phượng, nở nụ cười. “Đi khắp danh sơn đại sông, là tâm nguyệt lớn nhất trong đời của vi thần. Nam nhi chí tại bốn phương. Nữ nhi, kỳ thật cũng giống như vậy. Nương nương có từng nghĩ muốn đến Côn Lôn không?”

“Quá xa...”

“Xa có gì đáng sợ?” Đoàn Long Nguyệt sục sôi. “Đường xa, càng tỏ rõ được tấm lòng chân thành.”

Kim Phượng lộ vẻ khó khăn, nói: “Bản cung... Có lẽ nên bắt đầu từ Chung Nam Sơn giáp kinh thành là tốt rồi.”

“...” Sắc mặt Đoàn Long Nguyệt biến thành màu đen. “Nương nương, chí hướng của ngài chỉ có một chút như vậy thôi sao?”

Kim Phượng nghe vậy, trầm mặc một hồi, nói: “Hoàng thúc phải biết, người như Bản cung đây, cả đời có thể đến Chung Nam Sơn một lần, đã là không dễ dàng.”

Đoàn Long Nguyệt ngạc nhiên, lúc này mới nhớ đến thân phận của đối phương. Ông thử nói thêm gì đó, nhưng rồi lại chẳng nói gì.

Một hồi lâu, ông cười hắc hắc nói: “Cháu dâu, Chung Nam Sơn cũng coi như danh sơn, ha ha, ha ha...” Thấy Kim Phượng cũng nở nụ cười, ông nói tiếp. “Lại nói, tết Nguyên Tiêu, hoàng thượng muốn cải trang xuất cung đi xem hội hoa đăng. Cháu dâu không ngại cùng đi chứ?”

“Xem hội hoa đăng?” Kim Phượng kinh ngạc, “Một mình hoàng thượng sao?”

“Đương nhiên không phải. Còn có Vân Trọng cùng tài nữ Bạch Ngọc nhà nương nương nữa. Hoàng thượng gần đây tâm tình phiền muộn, Vân Trọng liền ra sức mời ngài ấy đi chơi giải sầu. Vừa vặn tài nữ Bạch Ngọc cũng có ở đó, nên hẹn nhau cùng đi.”

“Sao thế, nương nương không biết sao?” Đoàn Long Nguyệt nhướng mày, ông còn tưởng rằng Kim Phượng không khỏe trong người, vì vậy mới không muốn ra ngoài.

Nét mặt Kim Phượng có chút ảm đạm.

Đoàn Long Nguyệt có chút lúng túng. “A ơ ơ, vi thần thật sự già rồi. Nương nương xem này, ngay cả khoe mắt cũng có nếp nhăn nữa...” Hắn để sát mặt vào Kim Phượng. “Cháu dâu, cùng nhau đi đi. Không nói gạt ngài đâu, lão nhân gia ta chính vì chuyện này mà trở về gấp. Ba năm không có ăn tết Nguyên Tiêu ở kinh thành, lão nhân gia ta thật sự rất nhớ hội hoa đăng kinh thành.”

Kim Phượng nhếch miệng. “Tốt, bản cung cũng đã rất nhiều năm rồi không đi xem hội hoa đăng.”

37. Chương 37: Phố Đèn Ngày Năm Trước

Lúc Kim Phượng còn nhỏ, hàng năm đều đòi theo Vĩnh Phúc đi dạo hội hoa đăng Thượng Nguyên. Dân chúng dưới chân thiên tử vừa đến ngày lễ ngày tết liền đặc biệt thích làm náo nhiệt. Hàng năm cũng sẽ tiến cử một ít biểu diễn hiếm có. Năm nay châm người rơm bái Tử Cô, năm sau lại đắp thiên kiều trừ bách bệnh. Có một năm Kim Phượng cầu bái Tử Cô, ở dưới chân Tử Cô nước mắt nước mũi ròng ròng, kể lẻ mẹ nàng không chịu mua đường cho nàng ăn thế nào. Không cẩn thận làm bếp lò nướng khoai bên cạnh bị đá ngã lăn, Tử Cô bị đốt thành Hắc Cô.

Có điều, bất luận bày vẽ biểu diễn mới mẻ thế nào, hoa đăng trước sau vẫn không thay đổi. Từ mười ba tháng giêng đến mười bảy tháng giêng, liên tục mở năm ngày hội hoa đăng. Con gái nhà danh giá bình thường không thể ra ngoài gặp người, chỉ trong năm ngày này mới có thể ra ngoài xem đèn. Các thiếu nữ thay bộ quần áo chỉnh tề với cánh tay áo hẹp, váy dài từ eo xuống đến cổ chân, che kín mũi chân, lại tìm một cây quạt tròn che nửa gương mặt. Dưới ánh đèn lồng huy hoàng của hội hoa đăng, mơ hồ có thể thấy được cái miệng nhỏ xinh đỏ thắm nấp sau cây quạt, cong cong như trăng non.

Đoán đồ đèn luôn là sở trường của Kim Phượng. Bởi vì nếu đoán đúng đồ đèn, thủ quán đại cô sẽ từ trong hộp kẹo lấy ra một khối đường long tu cực lớn, nhét vào tay Kim Phượng, đủ cho nàng liếm hết một canh giờ.

Nghĩ đến những năm tháng tuổi thơ được mẫu thân dắt tay đi xem hội hoa đăng, trong lòng Kim Phượng tựa hồ như có một dòng mật nồng đặc chậm rãi lưu động.

Nhìn lại những năm tháng trong cung, cũng không có chuyện gì đặc biệt vui hay không vui, nàng lại đột nhiên cảm thấy trong lòng vắng vẻ. Chắc hẳn chính vì thiếu vắng một loại tâm tình lễ hội trước kia? Sáu năm qua, liếc mắt nhìn lại, đều là tự mình một người, giống như con quay. Có người rút dây liên quay hai vòng, không người để ý liền trốn ở góc phòng mốc meo.

Cũng quá vô nghĩa.

Kim Phượng quyết định trải qua tết Nguyên Tiêu năm nay thật vui vẻ.

Mười lăm tháng giêng, trăng treo cành liễu, mọi người hẹn gặp nhau tại cổng Triều Dương.

Lưu Bạch Ngọc mặc áo xanh quần trắng, bên ngoài khoác một tấm áo choàng viền lông màu xanh đen, trên mặt lóng lánh son phấn, trông rất đẹp mắt. Hai huynh đệ Đoàn Vân Chương cùng Đoàn Vân Trọng nhìn nàng ta chằm chằm trong chốc lát, đều có chút ngây dại.

Đoàn Vân Trọng gãi đầu cười: “Sao hoàng thúc còn chưa tới nhỉ?”

Vừa dứt lời, xa xa liền truyền đến âm thanh. “Đây không phải đã đến rồi sao.” Đoàn Long Nguyệt mặc bộ áo dài nhà nho, búi tóc bằng quan ngọc, trung niên phóng khoáng, phong lưu vô hạn lướt tới. Có điều, Tiểu Hắc Bần đi theo bên cạnh lại vô cùng sát hại phong cảnh.

“Hoàng tẩu?” Đoàn Vân Trọng sửng sốt.

Hai người còn lại cũng đều biến sắc.

Đoàn Vân Chương nhìn nàng một lát rồi nhẹ nhàng nói: “Sao nàng lại đến đây? Chẳng phải vẫn còn chưa khỏi bệnh hay sao?”

Kim Phượng dù bận vẫn ung dung, nhún đầu gối xuống hành lễ, bên môi nở một nụ cười tự nhiên như gió xuân. “Tạ Hoàng thượng quan tâm. Sức khỏe thần thiếp đã khá hơn rất nhiều rồi, đang muốn ra ngoài tham gia náo nhiệt.”

Đoàn Vân Chương thoáng chút trầm mặc.

“Sao vậy, hoàng thượng không muốn thần thiếp đi cùng sao?” Kim Phượng liếc mắt nhìn.

Đoàn Vân Chương nói: “Nếu Hoàng hậu đã khỏe lại thì cùng dạo chơi một phen đi, cũng có thể giải sầu.” Nói xong, hẳn không để ý đến người khác, xoay người liền đi ra ngoài cửa thành. Lưu Bạch Ngọc cùng Đoàn Vân Trọng nhìn Kim Phượng một cái, cũng đều bước nhanh đuổi theo. Hai tên mặc trang phục tiểu thái giám phía sau cũng gấp rút co chân chạy theo.

Kim Phượng nhìn lại mép váy của mình, tựa hồ có chút mất mát.

“Ách, cháu dâu...”

“Hoàng thúc, hôm nay trông ta có đẹp không?” Kim Phượng đột nhiên hỏi.

Đoàn Long Nguyệt sửng sốt một chút, sau đó tinh tế đánh giá Kim Phượng một phen, cười nói: “Rất đẹp, xinh đẹp cực kỳ.” Xem ra, cho dù đen sạm mập mạp, cũng có lòng yêu thích cái đẹp. Hôm nay, rõ ràng Kim Phượng cho thấy dụng tâm trong cách ăn mặc. Nàng mặc váy áo màu trắng thêu viền xanh lam, điểm xuyến những bông hoa nhỏ màu lam nhạt trên khắp thân váy áo. Mái tóc thắt thành hai cái bím đơn giản, phần đuôi được cố định bằng hai sợi tơ cũng màu lam. Nàng mặc dù vòng eo mướt mà, nhưng đường cong cũng hiện rõ, cộng thêm mặc bộ đồ này, trông như một thiếu nữ dân gian chính tông. Chỉ là hai hàng lông mày lộ ra một phong thái cõi mở cũng mẫn tuệ mà những cô gái dân gian bình thường không thể theo kịp.

Trong lòng Đoàn Long Nguyệt không khỏi có chút cảm khái. Mặc dù đen một chút, mập một chút, dung mạo của Kim Phượng vẫn tương đối chính tề. Nếu nàng chỉ là một cô gái dân gian bình thường, sẽ chẳng ai có thể bắt bẻ tướng mạo của nàng. Nhưng giờ phút này ông lại không có cách nào tưởng tượng ra một Kim Phượng không phải là hoàng hậu. Nàng đã hòa làm một thể với hậu cung, tựa như trời sinh ra đã là hoàng hậu rồi vậy.

Hôm trước, Thái hậu nương nương vẫn còn ở trước mặt Đoàn Long Nguyệt cảm khái một phen về chuyện năm tháng trôi qua, dung nhan dần dần già đi, đại khái là muốn ông nói vài câu gì đó để an ủi bà một chút. Chỉ tiếc, thái hậu nương nương đã quên Long Nguyệt Vương gia rất thích vạch áo cho người xem lưng, bị chọc tức đến nổi mặt đỏ tía tai. Có điều, tức thì tức rồi, nhưng bà cũng không vỗ bàn xé quạt trút giận giống như lúc trước. Những năm gần đây, thái hậu nương nương ít chuyện bận rộn, tính tình cũng nhanh nhẹn thoải mái hơn rất nhiều. Điều này càng tăng thêm phần khiêu chiến đối với thói quen thích chọc giận bà của Long Nguyệt Vương gia.

Hoàng hậu Hắc Bàn làm cho hoàng cung thay đổi bao nhiêu thì ngược lại, hoàng cung cũng đã khiến cho hoàng hậu Hắc Bàn thay đổi bấy nhiêu.

“Ta cũng cảm thấy rất đẹp mắt.” Kim Phượng hơi chút ngượng ngùng, cười một tiếng. Phong Nguyệt tồn một canh giờ, miễn cưỡng cũng bó được cái bụng béo của nàng. Đứng ngắm mình trong gương, phát giác khi cởi bỏ lớp áo gấm trang sức, ăn mặc mộc mạc một chút rõ ràng vẫn có thể xem được.

Đoàn Long Nguyệt thở dài. Tiểu Hắc Bàn này, rõ ràng không thể không xử lý tình huống mà phụ nữ hai mươi bảy tuổi mới cần xử lý, lại đang rất cố gắng để xử lý tình huống đó một cách vui tươi trong sáng theo phương thức của thiếu nữ mười bảy tuổi.

Người trong toàn bộ kinh thành dường như đều đổ xô ra phố trong buổi tối hôm nay. Hai bên đường treo rất nhiều loại đèn hoa chỉnh tề. Ánh nến trong đèn hiên hòa chiếu sáng hai gò má của mỗi người trên phố. Đám người Kim Phượng chậm chậm dạo bước đi giữa dòng người. Dù sao cũng muốn tham gia náo nhiệt, chẳng có chuyện gì mà phải vội vàng.

Đoàn Vân Chương luôn luôn đi trước dẫn đầu, cũng không nhìn người khác. Lưu Bạch Ngọc thon thả đi sau, ngẫu nhiên ẩn tình đưa tình nghiêng mắt nhìn Đoàn Vân Chương một cái, cũng không lên tiếng. Kim Phượng lại mở lớn hai mắt tròn xoe, hết nhìn đông tới nhìn tây. Còn Đoàn Long Nguyệt thì nắm cây quạt, cười hờ hớ ngắm nhìn vẻ mặt của mọi người. Chỉ có Đoàn Vân Trọng, nhìn cái này một chút nhìn cái kia một chút, buồn bực đến hốt hoảng.

Đi đến giữa phố, Đoàn Vân Trọng rốt cuộc không nhịn được nữa, quát to một tiếng. “Đèn cá!” Dưới chân không ngừng chửi ầm ầm, liền vọt đến một chiếc lồng đèn cá chép ở phía tây. Trông thấy lồng đèn cá chép màu đỏ tươi, mình dài chừng hai thước, con mắt cá lại rộng đến một thước thì vui mừng vô cùng. Dưới đèn có cột một trang giấy nho nhỏ, Đoàn Vân Trọng đưa tay cầm đến trước mặt mà nhìn, đúng là một câu đố đèn.

Người phụ nữ phúc hậu đứng sau lồng đèn cá chép cười nói: “Tiểu công tử muốn đoán đố đèn không? Đoán trúng có thể nhận được một thanh kẹo đậu phộng mang về làm quà cho cô vợ nhỏ nhà mình nha.”

Đoàn Vân Trọng cảm thấy thú vị, liền quay đầu lại ngoắc. “Đại ca, tới đây đoán đố đèn này!”

Đoàn Vân Chương đi tới, liếc nhìn lồng đèn cá chép, cười nói: “Đệ muốn ăn kẹo đậu phộng, đi mua là được rồi.”

Kim Phượng không cho là đúng. “Mua về ăn làm sao ngon bằng thắng được phần thưởng? Thú vị của đố đèn chính là ở chỗ này.”

Đoàn Vân Trọng liền vội vàng gật đầu đồng ý, lại nói: “Chúng ta có tài nữ Bạch Ngọc ở đây, đố đèn gì đó không phải đều sẽ được giải quyết dễ dàng hay sao? Lại đây nào, Bạch Ngọc, xem một chút câu này nên giải như thế nào.”

Lưu Bạch Ngọc bị hấn chọc cho bật cười, liền nghiêm túc đi lên trước nhìn thử. Trên trang giấy kia viết: “Ấu nhi vô phụ, là một loại thức ăn.” (Ấu nhi vô phụ: trẻ nhỏ không cha)

Ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người Lưu Bạch Ngọc. Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng nhíu lại hai hàng lông mày nhỏ dài, như có điều suy nghĩ, trước sau vẫn không nói lời nào.

Một hồi lâu, Đoàn Vân Chương nở nụ cười. “Nếu đệ kêu nàng đoán thơ, sẽ giải được rất nhanh. Bây giờ bắt Bạch Ngọc đoán thức ăn, chẳng phải là dùng triệu đao giết lợn sao? Không bằng giao câu đố này cho Hắc Bàn, nàng ấy nhất định sẽ giải nhanh hơn.”

Kim Phượng hừ mũi cười hai tiếng, oán thầm: Không ngờ dám nói ta là đao mổ heo...

Đoàn Long Nguyệt ở một bên nhướn mắt nói: “Bạch Ngọc còn không giải được câu đó, Hắc Bàn làm sao giải được? ta không tin.”

Đoàn Vân Chương liếc ông một cái. “Ngài đừng nên không tin, câu đó này chỉ có Hắc Bàn mới giải được.”

Đoàn Long Nguyệt khụ một tiếng. “Hoàng... diệt nhi, có dám đánh cuộc không?”

“Đánh cuộc thì đã làm sao.”

“Vậy đánh cuộc thế nào?”

“Tùy ý ngài.”

Kim Phượng thở dài. “Không phải chỉ là đồ đèn thôi sao?” Nàng kéo trang giấy từ đèn lồng xuống, nhìn lướt qua rồi đi tới gần đại thẩm phúc hậu kia nhỏ giọng nói câu gì. Đại thẩm phúc hậu cười ha ha một tiếng. “Tiểu cô nương đoán không sai!” Liền sờ soạng trong giỏ xách bên cạnh một thanh kẹo đậu phộng bọc giấy hoa, đặt vào tay Kim Phượng.

Kim Phượng cắt thanh kẹo đậu phộng vào hầu bao (túi tiền dắt bên hông), xoay người lần lượt nhìn Đoàn Vân Chương cùng Đoàn Long Nguyệt bằng ánh mắt vô cùng khinh thường, nói: “Ta đi tìm xem có chỗ nào tặng kẹo long tu hay không.” Vì vậy, sải bước đi qua giữa hai người.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy mình có chút nhàm chán.

Đoàn Vân Chương lau mặt. “Ta đã nhìn ra, hôm nay nàng đến đây chính là muốn hỗn ăn hỗn uống.” Hắc cứ thắc mắc Tiểu Hắc Bàn tại sao lại hào hứng, đòi đi theo xem hội hoa đăng, thì ra là vì nghe theo tiếng gọi của đồ ăn mà tới.

Đoàn Vân Trọng í ới gọi với theo. “Chị dâu, tẩu còn chưa nói đáp án là gì mà?”

Kim Phượng sờ sờ hầu bao, rốt cuộc không chống lại được hấp dẫn, vì vậy bẻ hơn một nửa thanh kẹo đậu phộng bỏ vào trong miệng, gói kỹ phần dư còn lại rồi thả về chỗ cũ. Thấy Đoàn Vân Trọng hỏi thế, nàng đáp một câu gọn lỏn. “Hạt dưa.”

“Hạt dưa?” Ba nam nhân họ Đoàn đều mở rộng miệng: “Tại sao lại là hạt dưa?”

Lưu Bạch Ngọc ở sau lưng buồn bã nói. “Ấu nhi vô phụ, là vì cô. Chữ cô mở ra, chính là hai chữ hạt dưa.”

Kim Phượng mắc ngậm kẹo đậu phộng trong miệng, liền giơ tay ra tỏ vẻ đồng ý. Nàng xoay người đi đoán đồ đèn ở tiệm khác, chỉ chốc lát sau đã thu hoạch được hai cái bánh hạnh nhân, một thanh mạch nha. Đoàn Long Nguyệt cùng Đoàn Vân Trọng thấy thế, tự nhiên đều theo sát sau lưng nàng.

Đoàn Vân Chương cảm thấy buồn cười, lại có chút bất đắc dĩ. Hắc lắc đầu cười một cái, đang định đi theo lại phát giác viền tay áo của mình bị một lực nhẹ khê khằng kéo lại.

38. Chương 38: Đứng Đó Dưới Lửa Tàn

Đoàn Vân Chương cúi đầu, phát giác viền ống tay áo của mình bị một bàn tay mềm mại như cỏ bạch ngọc nắm lại. Hắc giật mình ngẩng đầu, liền trông thấy khuôn mặt đầm đìa đáng yêu của Lưu Bạch Ngọc.

“Hoàng thượng...” Đôi môi đỏ mọng của Lưu Bạch Ngọc hé mở, như muốn nói điều gì.

Đoàn Vân Chương trong lòng khê động, vội vàng nói: “Ở đây không thể gọi ta như thế. Nếu muội muốn, có thể gọi ta một tiếng ‘Vân Chương ca ca’.”

“Vâng, Vân Chương ca ca.” Lưu Bạch Ngọc cảm kích cười một tiếng. “Vừa rồi Bạch Ngọc trông thấy trước miếu Nguyệt Lão có người bán tranh chữ, muốn đi xem một chút. Vân Chương ca ca có thể đi cùng Bạch Ngọc không?”

Đoàn Vân Chương nhìn nhìn phía trước. Hắc Bàn cùng một thúc một đệ của hắn đã biến mất trong đám đông. Hắn có chút buồn bã, ngoài mặt lại vẫn cười nói như xưa. “Được.”

Lưu Bạch Ngọc rút tay cho trở vào trong áo choàng viền lông, cúi đầu xoay người đi đến miếu Nguyệt Lão. Đoàn Vân Chương đi ở bên cạnh nàng, ngẫu nhiên vì nàng cản một chút va chạm của người đi đường, trong lòng dâng lên một cảm xúc khó hiểu. Hai tên tiểu thái giám ở phía sau, đương nhiên cũng yên lặng đi theo.

Mọi người chung quanh ồn ào huyền ảo, hai người lại chẳng nói tiếng nào. Lưu Bạch Ngọc cảm thấy dường như trên đời này chỉ còn lại mình và Đoàn Vân Chương, trong lòng hân hoan vô cùng. Ở trong cung, mặc dù hai người cũng thường xuyên ở cùng nhau, nhưng chưa bao giờ có được tình cảnh như giờ phút này: Trong trầm mặc hàm chứa tình nồng ý mật, dường như có điều gì đó đang vận sức chờ phát động.

“Vân Chương ca ca, huynh... có chán ghét Bạch Ngọc không?” Lưu Bạch Ngọc bỗng nhiên nhàn nhạt hỏi một câu.

Đoàn Vân Chương có chút giật mình. “Cớ gì lại hỏi như vậy?”

“Vân Chương ca ca đi đến bước này, đã cùng Uy Quốc Công như nước với lửa. Bạch Ngọc là cháu gái của Uy Quốc công, Vân Chương ca ca sao lại không ghét?”

“... Nói vậy sai rồi.” Đoàn Vân Chương có chút nhứt đầu. “Muội và cả nhà Uy Quốc Công là hoàn toàn khác biệt, ta hiểu rất rõ. Huống chi, Uy Quốc công với muội cũng không thân thiết gì.”

“Nói vậy, Vân Chương ca ca không ghét Bạch Ngọc rồi?”

“Không ghét.”

“Vậy vì sao Vân Chương ca ca phải đáp ứng Kim Phượng tỷ tỷ, vĩnh viễn không nạp Bạch Ngọc làm phi?”

Đoàn Vân Chương ngẩn ngơ, lại cười khổ. Chiêu lấy lui làm tiến này của Lưu Bạch Ngọc, dùng được rất hay.

“Bạch Ngọc, có rất nhiều chuyện, muội không hiểu đâu.” Hắn xuất ra một chiêu vô cùng kinh điển mà nam nhân thường dùng để lừa gạt nữ nhân.

Nhưng Lưu Bạch Ngọc lại không phải là nữ nhân bình thường.

“Không phải là Bạch Ngọc không hiểu, mà là huynh không chịu nói. Vân Chương ca ca, kỳ thật huynh không nói Bạch Ngọc cũng biết. Là Kim Phượng tỷ tỷ dùng cái chết uy hiếp, huynh mới không thể không đáp ứng, có phải không?”

“... Hả?” Đoàn Vân Chương dừng lại, vẻ mặt giống hệt như lúc Kim Phượng nghe được câu này. “Ai lại nói hươu nói vượn như vậy?”

“Chẳng lẽ không phải sao?”

“Chuyện này không liên quan gì đến Hắc Bàn.”

Lưu Bạch Ngọc bắt đầu có chút kích động. “Làm sao lại không liên quan? Nếu không phải tỷ ấy uy hiếp huynh, còn ai dám to gan như thế? Bạch Ngọc thật sự không hiểu, vì sao huynh cứ luôn trăm phương ngàn kế che chở cho tỷ ấy? Nghe nói tỷ ấy còn từng đẩy huynh xuống Thái Dịch Trì, huynh lại không trách tội chút nào...”

“Đừng nói nữa.” Đoàn Vân Chương tỉnh táo ngăn nàng lại. “Bạch Ngọc, chuyện này muội không hiểu được đâu. Cho nên, không cần phải hỏi nữa.” Lúc này quả thật không hề lừa gạt, Đoàn Vân Chương tin tưởng, cho dù hắn có móc trái tim ra cho Bạch Ngọc xem, Lưu Bạch Ngọc cũng không hiểu được.

Lưu Bạch Ngọc có chút sững sờ. Nàng chưa từng trông thấy vẻ mặt Đoàn Vân Chương nghiêm túc như bây giờ. Nét mặt nàng mang theo chút buồn bã. “Phải, Bạch Ngọc không hiểu. Nhưng Bạch Ngọc cảm thấy, huynh ở trước mặt Kim Phượng tỷ tỷ, thật sự là ‘tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục’ quá mức! Cứ tiếp tục như vậy, chung quy có một ngày, Bạch Ngọc sẽ bị trục xuất khỏi cung!”

Đoàn Vân Chương im lặng. Ở trước mặt Kim Phượng, hắn ‘tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục’ sao? Ngược lại hắn cảm thấy, Tiểu Hắc Bàn ở trước mặt hắn mới là ‘tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục’. Lại

nói, Lưu Bạch Ngọc là mượn Kim Phượng mới có thể vào ở lại trong cung. Cho dù Kim Phượng thay đổi chủ ý, không muốn Lưu Bạch Ngọc ở tiếp nữa, cũng là chuyện của Kim Phượng, sao có thể nói là đuổi Lưu Bạch Ngọc xuất cung được?

Hắn có chút buồn bực, nâng trán. Nữ nhân, thật sự làm cho người ta không tài nào hiểu nổi.

Cuối cùng, hắn hết sức cẩn thận nói với Lưu Bạch Ngọc. “Bạch Ngọc, hình như muội có chút thành kiến với Hắc Bàn, như vậy không tốt.”

Lưu Bạch Ngọc lùi lại hai bước. “Nói vậy, trong lòng Vân Chương ca ca cũng cam nguyện, vĩnh viễn không nạp Bạch Ngọc làm phi sao?”

“Chuyện này...” Đoàn Vân Chương lộ vẻ khó khăn. Hắn đối với Lưu Bạch Ngọc, đích xác là thích. Hắn rất yêu thích vẻ đẹp cùng tài hoa của nàng ta. Nhưng tư tình nhi nữ dù sao cũng là chuyện nhỏ, sao có thể so được với quốc gia đại sự. Cái gì nhẹ cái gì nặng, hắn phân biệt rất rõ ràng. Huống chi từ trước đến nay, giữa hắn và Lưu Bạch Ngọc chưa bao giờ có cử chỉ gì vượt ngoài khuôn khổ.

“Bạch Ngọc, nam tử trên thế gian có cả ngàn vạn người. Sau này nếu muội ưng ý người nào, Vân Chương ca ca sẽ đích thân tứ hôn uội, muội thấy thế nào?”

Lưu Bạch Ngọc run rẩy, nàng không thể tin được vào tai mình, không thể tin được tình ý của mình chỉ đổi lấy một kết quả như vậy. Nàng vốn mong đợi Đoàn Vân Chương có thể cùng nàng tỏ rõ tâm sự. Cho rằng hắn chỉ nhất thời khiếp sợ thế lực của Uy quốc công, không có cách nào cưới nàng làm vợ, nhưng ít nhất cũng sẽ dùng lời thể son sắt để bảo đảm với nàng, kêu nàng chờ hắn. Cuối cùng có một ngày hắn sẽ dùng nghi lễ hoàng hậu đón nàng vào cung.

Đột nhiên nàng hiểu ra tình cảnh của mình. Đoàn Vân Chương là đế vương một trăm phần trăm. Trong lòng của hắn chỉ có chính hắn cùng giang sơn của hắn. Còn nàng, chỉ là một vật có cũng được, không có cũng chẳng sao.

Nàng nghĩ, Đoàn Vân Chương căn bản là không thể yêu bất kỳ một cô gái nào.

Ước mơ tốt đẹp nhất trong lòng nàng đã bị lời nói bề ngoài nhu tình bên trong lại lạnh lùng của hắn phá thành từng mảnh nhỏ.

Lưu Bạch Ngọc đau xót nhìn Đoàn Vân Chương, cho đến khi nàng cảm thấy nàng không có cách nào nhìn nữa. Nàng cần một chỗ, cần đến một chỗ để vuốt lên trái tim đau đớn của mình.

Vì vậy nàng xoay người, chạy vào trong dòng người. Áo choàng viền xanh đen sau lưng nàng tung bay như một chiếc lá đang khốc thúc thút thít trong gió.

Không cần Đoàn Vân Chương hạ lệnh, một trong hai tên nội thị lập tức đi theo, bảo vệ an toàn cho Lưu Bạch Ngọc. Đoàn Vân Chương thấy có người đuổi theo, trong lòng cũng sơ lược an định.

Hắn âm thầm thở dài, chẳng lẽ mình thật sự là kẻ vô tình?

Có lẽ hắn cần phải đuổi theo để ngăn cản nàng lại, lau khô nước mắt trên má nàng, mềm giọng ôn tồn nói vài câu bông đùa để dụ dỗ nàng cười. Nhưng hắn sẽ không làm như vậy, cũng không thể làm như vậy. Chuyện cổ tích về tài tử giai nhân, vốn dĩ không thuộc về hắn.

Đằng trước, chính là miếu Nguyệt Lão.

Nơi này là cuối phố chợ hoa đăng. Trước miếu có một mảnh đất trống không nhỏ. Sau mảnh đất trống ấy mọc lên một cây cổ thụ, cũng không cao, thân cây rất thô, ba người nối tay mới có thể ôm hết một vòng thân cây. Từng đôi từng đôi thanh niên nam nữ tình tứ dưới tàng cây. Một số làm tờ tương tư màu đỏ, viết tên của đối phương rồi ném lên cây. Một số thì vây quanh trước miếu Nguyệt Lão chờ đến lượt để vào trong thắp hương tạ lễ. Vây quanh dưới tàng cây là một vòng quán nhỏ, đều là mấy ông lão giả thần giả quỷ giúp các cô nương bói tình duyên.

Đoàn Vân Chương đi đến dưới tàng cây, từ từ nhìn chung quanh một lượt. Chỉ thấy trên mặt mỗi người đều mang theo tình ý cực kỳ say mê, rất chăm chú, rất chân thật. Hắn bỗng dừng thở dài một hơi. Quả nhân, quả nhân, quả nhiên là người cô đơn a.

Nhi nữ tình trường của dân chúng bình thường, hần chưa bao giờ cảm được, cũng không có tâm tư nghĩ đến. Suy nghĩ hàng ngày hàng đêm của hần, đều là làm thế nào để nạn dân ăn được lương cứu tế, làm thế nào để năm nay Hoàng Hà không bị vỡ đê, còn có một việc quan trọng nhất – Làm thế nào mới có thể lật đổ được Uy Quốc công Lưu Hiết.

Nói như thế, công việc làm hoàng đế này, mặc dù ăn ngon mặc đẹp, nhưng cũng thật là khổ không thể tả.

Nghĩ tới đây, hần khẽ mỉm cười. Biết rõ, nếu để Tiểu Hắc Bàn biết được tâm tư này của hần, nhất định sẽ cười nhạo hần. Tiểu Hắc Bàn sẽ nói, dân chúng bình thường có thịt khô xào ớt xanh để ăn cũng đã thỏa mãn lắm rồi!

Đang lúc hần để hồn bơi giữa trời, một ông lão ngồi sau quán nhỏ vắng lạnh nhất, lên tiếng gọi hần.

“Chàng thiếu niên, tét Nguyên Tiêu còn lẻ loi một mình, không phải cô đơn lắm sao!” Ông lão râu tóc xám trắng, đội chiếc mũ cao vuông vuông, tiên phong đạo cốt. Bên cạnh quán nhỏ treo một lá cờ vải, trên đó viết: “Rắn trước ngựa sau”.

Đoàn Vân Chương nhìn thoáng qua lá cờ vải. “Ông lão, ông biết ‘Rắn trước ngựa sau’ là có ý gì không?”

Ông lão suy nghĩ sâu xa mà nói: “Luôn nói lời hay.”

Đoàn Vân Chương buồn cười, nhưng cũng không uốn nắn.

Ông lão thở ra một hơi thật dài, dùng khoeo mắt bí hiểm liếc nhìn Đoàn Vân Chương: “Chàng thiếu niên, có muốn đoán một quẻ không?”

Đoàn Vân Chương biết ông lão này làm ăn thất bát, giả vờ nghiêm mặt gạ gẫm khách mà thôi, chỉ nói: “Không cần”

Ông lão vọt đứng lên, một phát bắt được tay Đoàn Vân Chương: “Chàng thiếu niên, bói một quẻ đi. Quẻ bói của ta, không trúng không lấy tiền.”

Nội thị đi theo thấy thế, muốn đi lên đẩy lão ra, Đoàn Vân Chương đã giơ tay quát bảo ngưng lại. Hần suy nghĩ một chút rồi nói: “Cũng tốt. Ông lão, vậy ông hãy đoán cho ta một quẻ đi. Ông tính xem, bây giờ ta đang nghĩ gì.”

“Cậu đang suy nghĩ gì...” Ông lão nhắm mắt lại, vuốt chòm râu trầm tư một chút, trong miệng thì thầm lẩm bẩm điều gì. Một lúc lâu mới mở mắt ra, ung dung nói: “Cậu đang ở đây tìm người.”

Đoàn Vân Chương bật cười. Lúc này hần mới hết nhìn đông lại tới nhìn tây tìm đám người Kim Phượng và bóng dáng Lưu Bạch Ngọc, đương nhiên là đang tìm người.

“Ta đang tìm ai?”

Ông lão lại vụng về bấm đốt tay tính toán một chút, sau đó chuẩn xác chuyển miệng: “Mệnh, định, giai, nhân.”

“A? Như vậy, làm sao mới có thể tìm được mệnh định giai nhân của ta?”

Ông lão làm như mèo con đang ăn trộm cá, vênh chòm râu lên nở nụ cười: “Lại đây lại đây, chàng thiếu niên, ta sẽ nói cho cậu biết bí quyết tổ truyền của ta.”

“Bí quyết tổ truyền?”

Ông lão thần bí gật đầu. “Ta có một câu khẩu quyết. Cậu đứng dưới tàng cây này, nhắm mắt lại mặc niệm khẩu quyết một lần, lại xoay người ba vòng. Khi mở mắt ra, người đầu tiên mà cậu nhìn thấy sẽ là mệnh định giai nhân của cậu.”

“Là khẩu quyết gì?” Đoàn Vân Chương bị lão khơi gợi lên một tia hứng thú, dứt khoát thả một lượng bạc ra trước mặt lão.

Thấy bạc, ông lão lập tức nhanh nhẹn hần lên, không nói thêm lời nào, cầm ngay bút lông lên viết ào ào vài câu lên giấy rồi cung kính giao cho Đoàn Vân Chương, không quên bổ sung một câu: “Khẩu quyết này có thần linh phù hộ, cầm về nhà dán ở trên cửa còn có thể bảo vệ gia đình an khang.”

Đoàn Vân Chương suýt nữa té ngã.

Hắn tinh tế đọc mấy câu chữ trên tờ giấy, lại là một bài thơ đã biết “Thanh Ngọc Ẩn”.

Đông phong dạ phóng hoa thiên thụ,

Canh xuy lạc, tinh như vũ.

Bảo mã điêu xa hương mãn lộ.

Phượng tiêu thanh động, ngọc hồ quang chuyển,

Nhất dạ ngư long vũ.

Nga nhi tuyết liễu hoàng kim lữ,

Tiểu ngữ doanh doanh ám hương khứ.

Chúng lý tầm tha thiên bách độ,

Mạch nhiên hồi thủ, na nhân khước tại,

Đẳng hỏa lan san xử.

Người dịch: Điệp Luyến Hoa

Đêm xuân gió thổi ngàn hoa nở,

Rụng như mưa, sao rực rỡ.

Ngựa quý, hương đưa, xe trạm trở.

Phụng tiêu uyển chuyển,

Ánh trăng lay động,

Suốt đêm rồng cá rộ.

Ngài tầm, liễu tuyết, tơ vàng rủ,

Phảng phất hương bay, cười nói rộ.

Giữa đám tìm người trăm ngàn độ,

Bỗng quay đầu lại,

Người ngay trước mắt,

Dưới lửa tàn đứng đó.

Đọc xong tờ giấy, Đoàn Vân Chương bắt đầu ngây ngốc. Ông lão chợt hắt một cái: “Còn không đi thử xem sao?”

Đoàn Vân Chương không nói gì, cứ lặng yên cầm tờ giấy đứng dậy, đi đến dưới tàng cây, nhắm mắt lại, xoay người ba vòng, trong miệng lẩm bẩm đọc thầm. Hắn cảm thấy, mình thật sự có chút ngớ ngẩn.

Xoay người ba vòng, trong lòng hắn đột nhiên giật thót. Lỡ như hắn mở mắt ra, người đầu tiên nhìn thấy lại chính là ông lão thần côn này, vậy phải làm thế nào bây giờ?

Trong lòng lặng lẽ cầu nguyện một phen, thầm mong sau khi mở mắt ra, nhìn thấy người đầu tiên là ai cũng tốt, ngàn vạn lần không phải là ông lão kia là được. Nếu không, chỉ sợ hắn sẽ học máu.

Đang tập trung suy nghĩ, trong miệng đột nhiên bị đút cho thứ gì, liếm một chút, nước miếng chảy ròng.

Đoàn Vân Chương sững sờ, vô ý thức mở mắt.

Liên thấy Tiểu Hắc Bàn mặc bộ váy áo hoa nhỏ màu lam, tết hai bím tóc, trong miệng ngậm nửa viên mứt quả, nhìn hắn như đang tranh công, ánh mắt sáng ngời như một đôi dạ minh châu, khóe mắt cong cong như trăng non, gò má đỏ thắm căng tròn phúng phính, giống như đang dụ người ta bóp nắn.

Đoàn Vân Chương bắt giặc thất thần.

Tiểu Hắc Mập cười hắc hắc, từ phía sau lưng rút ra năm cây hồ lô ngào đường, giơ lên trước mặt hắn. Năm cây hồ lô ngào đường được nắm trong bàn tay ngắn nhỏ, trông có vẻ đồ sộ.

Đoàn Vân Chương lại không bị thế trận hồ lô kia làm cho kinh sợ mà chỉ ngơ ngác nhìn Kim Phượng như cũ, không biết suy nghĩ điều gì. Đường phèn trong miệng tan chảy, mùi sơn tra thơm ngát thấm vào tận tim phổi, chua chua ngọt ngọt, tựa như tư tình thanh niên.

Thật lâu sau, hắn tăng hắng cổ họng khô khốc, muốn nói điều gì.

“Hắc Bàn?”

“Ừ?” Kim Phượng thỏa mãn cầm mút quả, nhướn mắt nhìn hắn.

“Hắc Bàn.” Hắn lại gọi.

Kim Phượng cắn một viên sơn tra. “Cái gì?”

“Hắc Bàn...” Hắn đột nhiên không biết phải nói cái gì.

Lòng ngực căng thẳng đến phát đau.

Giữa phố xá ồn ào náo nhiệt tựa như động lực vốn có của sinh mạng đang phập phồng quay vòng xung quanh hắn, chỉ có cô gái trước mắt lẳng lặng đứng giữa nơi ồn ào náo nhiệt này, mỉm cười dịu dàng, trước sau như một.

Nàng thích ăn mút quả, vậy thì mua cho nàng ăn. Thích đọc tiểu thuyết dân gian, vậy thì tìm cho nàng đọc. Lúc nàng cười, hắn liền sung sướng hạnh phúc. Lúc nàng khóc, hắn cảm thấy tim mình chua xót như quất ngâm. Nếu như thời gian có thể dừng lại ở giây phút hai người nhìn nhau chăm chú như lúc này, thì tốt biết bao. Thế giới bên ngoài thế nào, đều không quan trọng.

Hắn nhẹ nhàng cầm lấy mút quả trong tay nàng, trong lòng có một niềm sung sướng khó có thể ức chế, bức thiết trở thành ngôn ngữ, muốn trôi ngay ra khỏi miệng.

“Hắc Bàn, nàng...”

“Công tử! Công tử!”

Xa xa có người chạy tới, thân hình vô cùng quen thuộc. Vừa chạy vào tầm nhìn, liền nhận ra chính là Tiểu Tôn Tử công công vốn nên trấn giữ trong nội cung.

“Công tử!” Tiểu Tôn Tử nhìn thấy bọn họ như bắt được sợi dây cứu mạng, khom người chống lấy đầu gối thở gấp, mãi vẫn không đứng thẳng lên được.

“Chuyện gì?” Đoàn Vân Chương nhíu mày.

Tiểu Tôn Tử nói nhỏ: “Lữ đại thương thư ở trong thiên lao, tự vận.”

“Cái gì?” Mọi người đều cực kỳ hoảng sợ.

Đoàn Vân Chương ngây dại. Ánh mắt vốn u ám như mặt đầm dần dần hiện ra sắc màu của tử thủy.

‘Nga nhi tuyệt liễu hoàng kim lữ,

Tiểu ngưu doanh doanh ám hương khứ.’

Thế giới bên ngoài, làm sao, làm sao lại không quan trọng cơ chứ.

39. Chương 39: Quả Nhân Cuối Cùng Vẫn Là Quả Nhân

Ngày hội Thượng Nguyên, cựa Lại bộ Thượng thư, tội thần Lữ Đồng Lương tự sát trong ngục.

Nhưng Lữ đại thương thư lúc nào cũng thích húc đầu vào cột sắt, rốt cuộc vẫn tự sát không thành.

Bởi vì quan chưởng ngục kịp thời phát hiện, lại được thái y trị liệu, coi như giữ được tính mạng của Lữ đại Thương thư, nhưng sợ hãi bị đụng hự, trở thành một phế nhân điên điên khùng khùng.

Chu đại tài tử biết tin, ngắt ngay tại chỗ. Hoàng đế bệ hạ đích thân vào ngục xem xét. Lữ đại thương thư ngồi khoanh chân trên nền đất, thấy hoàng đế bệ hạ đến liền ôm lấy chân rồng, gặm một cái.

Hoàng đế bệ hạ cả kinh, mặt cắt không còn chút máu.

Lữ đại Thương thư điên thật rồi.

Sau đó, Hoàng hậu nương nương thỉnh cầu hoàng đế bệ hạ, khẩn cầu thả Lữ Đại thương thư ra tù, tỏ rõ lòng thương dân yêu nước của hoàng đế bệ hạ. Hoàng đế bệ hạ vẫn còn chưa tiêu tan cơn tức đối với việc Lữ đại thương thư phạm phải trọng tội, kiên trì không chịu. Hoàng hậu nương nương khẩn cầu hết lần này đến lần khác, hoàng đế bệ hạ rốt cục nể tình, hạ chỉ phóng xuất Lữ phạm đã hóa điên ra khỏi ngục, giao cho Thái phó Chu đại tài tử giám thị trông nom, không được tự do hành động.

Đối với chuyện này, bên phía Uy quốc công trước sau vẫn không có động tĩnh. Nghĩ đến một người điên, cũng chẳng gây ra chút uy hiếp nào đối với Uy Quốc công.

Nhưng hoàng đế bệ hạ bị Lữ đại thương thư gặm chân, trong lòng tồn chứa bóng ma, trước sau vẫn không thể tiêu tan.

Đoàn Vân Chương quỳ gối trong Hi La Điện, sống lưng lại vừa thẳng vừa cương.

“Mẫu hậu, hoàng nhi không nạp phi.” Hần nói.

“Ngài... ngài nói cái gì?” Thái hậu nương nương không thể tin, run run hỏi lại. Các bức họa chân dung của thiên kim nhà vương công dòng dõi quý tộc ở trên đầu gối rớt xuống đất, nhanh như chớp lặn một vòng.

“Hoàng nhi nói, không nạp phi.” Đoàn Vân Chương ung dung nói.

“Hoàng nhi...” Thái hậu nương nương có vẻ không chịu nổi, tê liệt ngã người trên ghế dựa. “Ngài có biết ngài đang nói gì không?”

“Hoàng nhi biết rõ.”

“Nha đầu Bạch Ngọc kia, đích xác là ngàn dặm mới tìm được một người. Nhưng mà... thiên hạ cũng không phải chỉ có một mình nàng ta là nữ. Theo mẫu hậu thấy, cô nương trong những bức họa này cũng chẳng thua kém gì Bạch Ngọc. Thí dụ như con gái của Trương Thị lang đây...” Thái hậu nương nương có chút bối rối. “Sớm biết sẽ làm hại ngài như thế, mẫu hậu đã không để nha đầu Bạch Ngọc tiến cung...”

“Mẫu hậu, hoàng nhi không phải vì Bạch Ngọc mới đưa ra quyết định lần này.” Đoàn Vân Chương ngắt đầu, dưới hai hàng lông mày rậm thẳng tắp là đôi mắt kiên nghị.

“Vậy ngài vì cái gì?” Thái hậu nương nương khó hiểu. “Nạp phi là chuyện mà vất vả lắm chúng ta mới tranh thủ được từ chỗ Uy Quốc công. Huống chi, một ngày hoàng nhi không lập thái tử, khó bảo toàn Uy Quốc Công lão không nảy sinh ra những suy nghĩ không an phận...”

“Mẫu hậu!” Đoàn Vân Chương dường như chỉ trong một đêm đã trưởng thành rất nhiều. “Hoàng nhi đã lập lời thề với bản thân, một ngày còn không lập đổ được Lưu Hiết, hoàng nhi sẽ không nạp phi!”

Thái hậu bối rối. “Nhưng mà...”

“Thân là người đứng đầu vương triều, ngay cả danh tiết của một trung thần cũng giữ không được. Hoàng nhi còn làm hoàng đế làm cái gì?”

“...”

“Mẫu hậu, có bằng lòng tin tưởng hoàng nhi không? Trong vòng tám năm, hoàng nhi nhất định sẽ đoạt lại tất cả quyền hành từ tay Lưu Hiết, giang sơn này sẽ lại là giang sơn của Đoàn gia ta!”

Thái hậu kinh nghi nhìn con trai mình, làm như không hề quen biết hắn.

“Nhưng còn thái tử...”

“Mẫu hậu cảm thấy hoàng nhi sẽ chết sớm ư?” Đoàn Vân Chương nở một nụ cười lạnh lẽo như băng. “Mẫu hậu yên tâm, hoàng nhi nhất định sẽ sống lâu hơn Lưu Hiết.”

Thái hậu nường nường yên lặng.

“Ngài... thật sự tự tin thế sao?”

“Nếu hoàng nhi không có tự tin, trong thiên hạ còn ai có tự tin?” Đoàn Vân Chương đứng dậy, trên nét mặt nam tính hiện rõ vẻ cao ngạo cùng dã tâm.

Thái hậu nường nường cố gắng duy trì vẻ mặt bình thường, hai tay lại nắm chặt vải vóc trên đầu gối. Bà giống như nhìn thấy trên người con trai bóng dáng của phụ thân hắn – Vị quân vương một đời anh chủ, hào tình vạn trượng, vị thiết huyết quân vương tùy cơ ứng biến mở con đường máu giữa chốn binh đao loạn lạc. (Thiết huyết: ý chí kiên cường, giàu lòng hy sinh)

Nhưng vị thiết huyết quân vương ấy khi đối đãi với bà, trước sau vẫn giữ một phần nhu tình. Không biết trong lòng con trai bà, có tồn giữ một phần nhu tình như vậy hay không.

Hắn chỉ mới mười tám tuổi.

Thái hậu nường nường hít một hơi thật dài. Nếu như bà không tin con trai mình, vậy còn có thể tin tưởng ai đây?

“Mẫu hậu tin con.” Thái hậu nường nường dịu dàng nở nụ cười. “Từ nay về sau, ngài đã trưởng thành, tất cả mọi chuyện đều phải tự mình xử lý. Trên triều, mẫu hậu sẽ không buông rèm chấp chính nữa. Chuyện trong hậu cung, mẫu hậu cũng có thể yên tâm giao lại cho hoàng hậu.” Thái hậu nường nường nhìn thật sâu vào ánh mắt của con trai.

“Con trai, phụ hoàng của con ở trên trời, sẽ phù hộ cho con.”

Tháng ba, thái hậu nường nường ban hạ ý chỉ, không buông rèm chấp chính nữa.

Tháng tám, hoàng đế hạ thánh chỉ, gia phong Uy Quốc Công làm Nhất đẳng công, Thiên hạ đại tướng quân. Lại phong riêng cho con trai lớn của Uy Quốc Công Lưu Ngạc làm Uy Vũ Tướng Quân, con thứ Lưu Đăng làm Phiêu Kỵ Xa Úy. Uy quốc công đại phu nhân Tạ Thị làm Nhất Phẩm Cáo Mệnh phu nhân. Sáu vị phu nhân còn lại cũng lần lượt có phong hào Cáo Mệnh.

Đầu xuân năm sau, trong triều phá cách đề bạt rất nhiều tiến sĩ hai năm trước từng giữ bằng ân khoa. Trong đó, Ngự Trường Nhai đảm nhiệm Hộ Bộ Lang Trung, Túc Kính Đường đảm nhiệm Giám Sát Ngự Sử. Người được vinh sủng nhất chính là phe cánh của Uy Quốc Công Sài Thiết Chu, vinh dự được thăng chức Lại Bộ Thị Lang.

Uy Quốc công cả nhà vinh hoa, cả triều đều là học trò bạn cũ. Danh tiếng thậm chí còn lấn át cả hoàng thất. Điều duy nhất không được hoàn mỹ chính là, Lưu hoàng hậu trước sau vẫn chưa nhờ ân sủng của thánh thượng mà sinh hạ được một trai nữa gái nào. Tình cảm giữa đế hậu, tựa hồ càng lúc càng phai nhạt.

Đoàn Vân Chương tại vị năm thứ mười hai, quyền thế của Uy quốc công đạt đến đỉnh núi.

Mà đỉnh núi, thường thường đồng nghĩa với bắt đầu thoái trào.

Đúng vào cuối xuân, hoàng hậu nường nường chủ sự, ngự hoa viên nghênh đón công trình đại tu lần thứ nhất. Thái Dịch Trì được vây quanh bởi một vòng hàng rào gỗ, để tránh cung nhân trượt chân ngã xuống ao. Trong hoa viên, xây thêm hai ngôi đình, lại quây một vườn rau cho các thành viên hoàng thất có thể ra đó thực hành nghề nông.

Hoàng hậu nường nường đặc biệt mời Thái phó Chu đại tài tử đề tên cho hai ngôi đình mới xây. Chu đại tài tử vung tuyệt bút, đề bốn chữ “Tiêu Sơn”, “Thử Vi”.

Thời khắc này, hoàng hậu nương nương đang cùng Chu đại tài tử ngồi đối diện trong ngôi đình mới xây. Một chút thời tiết ẩm áp, hai mảnh gió mát, ba bốn ly rượu nhạt, năm sáu khay điểm tâm, rất thích thú.

“Chu lão sư.” Hoàng hậu nương nương thu hồi tầm mắt khỏi mặt hồ Thái Dịch lẫn tấn gợn sóng. “Lữ đại thượng thư dạo này có khỏe không?”

Chu đại tài tử cúi đầu: “Nương nương lại quên rồi, ông ấy đã không còn là Thượng thư nữa.”

Kim Phượng nói lại, không hề có ý uốn nắn. “Ông ấy vẫn khỏe chứ?”

“Rất tốt. Hôm nay khẩu vị khá hơn nhiều, cũng không động một tí lại đòi húc đầu nữa.”

Kim Phượng nhếch miệng cười: “Bản cung sớm đã nói qua, húc đầu đều là húc cho người khác xem thôi.”

Chu đại tài tử liếc thấy chung quanh không có ai, Phong Nguyệt lại đang ở sau lưng hoàng hậu nương nương dựa người vào cột lim dim ngủ, liền nhỏ giọng nói: “Vi thần vẫn muốn hỏi nương nương, ban đầu đã nói thế nào mà thuyết phục được Từ Thụy vậy?” Làm cho Lữ đại thượng thư – người lúc nào cũng đòi húc đầu vào cột dùng cái chết can ngăn, lại vì an nguy của bản thân mà giả điên, đây không phải là chuyện mà người bình thường có thể làm được. Lúc trước ông chỉ mới nói loáng thoáng với Lữ đại thượng thư một chút, Lữ đại thượng thư liền ba ngày không thèm nói chuyện với ông.

Kim Phượng chỉ cười không nói.

Chu đại tài tử chờ đợi, thống khổ cực kỳ, cười bất đắc dĩ nói: “Sở thích treo ngược ham muốn của người khác của nương nương thật sự có vài phần tương tự Phù đại thừa tướng rồi.”

Kim Phượng nhướng mi. “Làm sao dám so sánh với Phù đại thừa tướng chứ?”

“Nương nương, thật sự không muốn nói cho vi thần biết sao?”

Tầm mắt của Kim Phượng lại một lần nữa bay đến Thái Dịch Trì. Trong ánh mắt tựa hồ có vật gì đó lóe lên dưới ánh mặt trời. “Bản cung chỉ đoạt lấy một trăm hai mươi ba tấm bài vị của tổ tiên Lữ Thị từ chỗ tài sản bị tịch thu, sau đó nói với Lữ đại thượng thư rằng. Nếu ông ấy muốn giữ lại cái mạng để chứng kiến ngày bản cung gặp xui xẻo, thì ngoan ngoãn làm theo những gì bản cung nói. Nếu không chịu, bản cung sẽ đem toàn bộ bài vị vứt vào Nghi Xuân Viện, chia ổi cô nương một cái, hàng đêm ôm ngủ.”

“... Nương nương, thánh minh.” Chu đại tài tử thật tâm thật ý tán thưởng.

Kim Phượng lẳng lặng nhìn mặt hồ gợn sóng, không nói gì nữa.

Một lát sau, nàng nhẹ nhàng nói: “Chu lão sư, mấy vị học trò của ông, hình như cũng không tồi.”

Chu đại tài tử thở dài. “Đúng vậy, giang sơn rộng lớn có người tài xuất hiện. Chứ giống như lớp vi thần đây, đều già cả rồi, chẳng còn có công dụng gì nữa.”

“Chu đại tài tử cùng lắm chỉ mới bốn mươi, ở đâu đã già.”

“So với những người tuổi trẻ đó thì, đã già lắm rồi.” Chu đại tài tử cười nói. “Cũng vì hoàng thượng biết dùng người, ngay cả Sài Thiết Chu, tên hậu sinh cuồng vọng kia cũng đều bị thuần hóa thành dễ bảo.” Ngừng một chút. “Về phần Ngư Trường Nhai, hôm nay vi thần tiến cung, hẳn vốn muốn theo vào, nhưng Hộ bộ tạm thời có chuyện quan trọng, cho nên không thể đồng hành.”

Thấy vẻ mặt Kim Phượng chưa động, ông lại nói: “Nghe nói nương nương cùng Đức Miễn là chỗ quen biết từ nhỏ?”

Kim Phượng nói: “Những chuyện vô nghĩa kiểu này, ngược lại càng được truyền mau. Cái gì mà quen biết cũ, khi còn bé chỉ gặp qua một hai lần, đâu còn nhớ được gì nữa. Chu lão sư nếu gặp được Ngư Thị Lang, không ngại thì khuyên hắn vài câu, làm tốt chuyện của mình, đừng nghĩ đến việc tiến cung nữa.”

Chu đại tài tử gật đầu, một hồi lâu, xúc động nói: “Nương nương quả là sáng suốt. Nếu có thể dùng sự sáng suốt này áp dụng lên hoàng thượng, ngàn vạn đừng ái tập trung vào một người chưa chắc đã là việc khó.”

Kim Phượng nghe vậy cười to. “Lão sư đề cao bản cung rồi. Hoàng thượng thích ai, không thích ai, đâu phải là chuyện người khác có thể xen vào.”

“Nhưng tài nữ Bạch Ngọc của Lưu gia, hình như đang làm rất tốt.”

Kim Phụng ý vị sâu xa liếc ông một cái: “Lão sư có còn nhớ trước đây ông đã từng nói, mỗi người đều có bản tâm của mình không?”

“Vi thần nhớ rõ.”

“Bản tâm của bản cung, chính là hoàn thành thật tốt chức trách của mình, chỉ cầu mong không thẹn với lương tâm. Hoàng thượng yêu thích ta, đương nhiên là tốt. Nếu không yêu thích ta, ta cũng không thể chỉ vì ngài ấy mà từ bỏ cuộc sống tươi đẹp của mình. Ông xem, hôm nay ánh mặt trời ấm áp, muôn hoa đua nở, cuộc sống tươi đẹp biết bao.”

Chu đại tài tử vuốt bộ râu ngắn, nở nụ cười.

Hoàng hậu Hắc Bàn ở trong thâm cung, thản nhiên tự đắc trải qua những ngày tháng an nhàn của mình. Quanh đi quẩn lại, thăm thoát đã ba năm.

40. Chương 40: Thăm Mỹ Quan Của Nước Tây Việt

Đương kim thánh thượng tại vị năm thứ mười sáu, nữ quốc Tây Việt phái sứ đoàn đến triều, tiến dâng hai mươi con bò Tây Tạng, mười xe củ từ, ba vị mỹ nhân.

Tây Việt nữ quốc ở phía Tây Trung Thổ. Địa hình đa phần là gò núi, giao thông bất tiện, lại thêm nước nhỏ thế mỏng, chỉ có thể dựa vào giao dịch tiền cống với Trung Thổ để đổi lấy một chút lợi ích. Nữ quốc, cái tên đúng như ý nghĩa, là quốc gia trọng nữ khinh nam. Địa vị của đàn ông tại nữ quốc Tây Việt chẳng khác gì nô bộc. Mà nước láng giềng hơi lớn hơn một chút nằm giáp ranh biên giới, tên là Khuyển Thích lại là quốc gia trọng nam khinh nữ giống Trung Thổ, đối xử với đàn bà con gái giống như heo chó, đương nhiên không thể dung nhận được hành vi đảo ngược âm dương của Tây Việt, từng nhiều lần cử binh xâm lấn Tây Việt. Các nữ nhân nước Tây Việt dựa vào địa thế dễ thủ khó công, hoàn mỹ chế độ thuật cùng với bấp dùi chống lại Khuyển Thích, tất chiến tất thắng.

Thiên Triều Trung Thổ, từ trước đến nay đều cực kỳ khoan dung đối với những vùng thiếu văn minh, cũng vô cùng tôn trọng phong tục đặc thù của nữ quốc Tây Việt, đã nhiều lần giúp Tây Việt đánh bại Khuyển Thích. Mà Tây Việt nữ quốc đối với phong cảnh của Trung Thổ cũng cực kỳ ngưỡng mộ, cứ cách một hai năm lại phái sứ đoàn đến tiến cống. Vật tiến cống của Tây Việt đa số đều là đặc sản địa phương, đổi trở về lại là trà, sứ, vải vóc cực kỳ trân quý. Thiên Triều khoan dung, cũng chưa bao giờ chấp nhận với các nàng.

Năm nay cũng theo thường lệ, Tây Việt phái một đoàn sứ quan bà bà, mang theo vài con thú hoang cùng vài cỗ xe củ từ tiến vào kinh thành Thiên Triều. Trên danh sách cống phẩm tiến cống lại có thêm một hạng mục mà từ trước đến nay chưa bao giờ có.

Đó là: Con người.

Lại còn là ‘Nữ nhân’.

Tây Việt xưa nay không tiến cống nam nhân, là bởi vì các nàng cảm thấy nam nhân không đáng giá một đồng, không có bản lĩnh. Nhưng nữ quốc Tây Việt lại đem nữ nhân tiến cống đến Thiên Triều như hàng hóa, thật sự là vô cùng to gan lớn mật.

Dẫn đầu sứ đoàn của nữ quốc Tây Việt là một nữ quan trung niên họ Chu. Thân hình mảnh mai, nhỏ nhắn xinh xắn, từ Càn La Điện đi thẳng đến trước ngự tọa, khí độ mười phần.

Hoàng đế bệ hạ cùng chúng đại thần cũng không phải là lần đầu tiên gặp được Chu nữ quan. Hai bên chiếu theo thông lệ, vỗ về kính nể một phen, rồi đem danh sách bảo bối nước mình bày ra chào giá với đối phương.

“Chu đại nhân, nghe nói lần này các vị dẫn theo ba vị mỹ nhân? Không biết có dụng ý gì?” Lễ Bộ Thượng Thư đại nhân tìm được dịp, hỏi một vấn đề mà cả triều văn võ đều đang hết sức tò mò.

Chu nữ quan vốc người nhỏ nhắn, nhưng giọng nói lại thô lỗ cực kỳ, ha ha cười nói: “Đây chính là việc mà bản sứ muốn bẩm báo hoàng thượng.” Bà cung kính hành lễ bái hoàng đế bệ hạ theo nghi lễ Thiên Triều, “Hoàng thượng Thiên Triều, nữ vương Tây Việt chúng ta năm nay bốn mươi tuổi, có hai mươi bảy nam phi. Nghe nói ngài đến nay chỉ có một vị thê tử, ngoài sự khiếp sợ còn cảm thấy vô cùng khổ sở thay cho ngài. Vua ta cho rằng, nguyên nhân của chuyện này đương nhiên là vì nữ nhân Thiên Triều tướng mạo không đủ, liền chọn lựa ba vị mỹ nhân cao cấp nhất nước ta, dâng lên hoàng thượng ngài lựa chọn.”

Cả triều văn võ yên lặng một lát, vẫn là Lễ bộ Thượng thư đại nhân thay mọi người hỏi một câu: “Chu đại nhân phải biết, Thiên Triều ta có thông lệ trọng nam khinh nữ. Các cô nương của bà vào Thiên Triều...”

“Đại nhân cứ yên tâm. Mấy vị mỹ nhân này đều cam tâm tình nguyện từ bỏ địa vị tôn quý ở quốc gia ta, chỉ vì muốn đến hầu hạ hoàng đế Thiên Triều.”

Chu nữ quan nói nghe thành khẩn, các nam nhân trên đại điện đều có chút động lòng. Cho đến bây giờ đều là Tây Việt phái sứ đoàn đến Thiên Triều. Thiên Triều ít có người nào đi qua Tây Việt. Cho nên trong suy nghĩ của nam nhân Thiên Triều, Tây Việt là một quốc gia kỳ dị, tất cả đều là nữ nhân, tất cả đều là cảnh xuân tươi đẹp ôn hương. Những năm gần đây thường xuyên qua lại với Chu nữ quan. Mặc dù tuổi tác ngày một già đi, nhưng vẫn lơ mơ thấy được lúc bà ta tuổi còn trẻ làn da như tuyết, môi đỏ như son, mắt sáng eo thon. Chắc hẳn mỹ nhân mà Tây Việt lựa chọn, lại càng không giống bình thường.

Lễ Bộ Thượng Thư đại nhân xem xét ánh mắt chờ đợi của đủ loại quan lại, trong lòng thở dài thật sâu, liền sai người truyền chiếu ba vị mỹ nhân lên điện.

Ti lễ thái giám ngoài cửa điện hắng giọng kêu lên: “Tuyên ba vị mỹ nhân Tây Việt nữ quốc yết kiến!”

Chúng đại thần vì vậy mà kéo dài cổ. Nhưng vị trí ngự tọa nhìn xuống, ngược lại vô cùng chính tề.

Dư âm mấy chữ “Mỹ nhân yết kiến” càng quẩn, ánh nắng trong đại điện liền bị che mất nửa bên. Mọi người trừng mắt nhìn ra cửa đại điện, chỉ thấy ba vị cô nương mặc lụa mỏng, tóc mây sơ vấn dàn hàng ngang bước vào. Mỗi người đều là da đen mi thô, lưng hùm vai gấu. Trong nháy mắt, cửa điện có chút chật như nêm cối.

Xa xa truyền đến tiếng tiên hạc kêu to, trong điện không ai nói một lời nào, tĩnh lặng như đêm dài.

Dường như đã qua một kiếp xuân thu, Lễ bộ Thượng thư mang theo tâm tình ‘Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục’, run giọng hỏi: “Đây... chính là mỹ nhân Tây Việt các vị tiền công sao?”

Chu nữ quan hé mở cái miệng nhỏ nhắn như quả anh đào: “Hoàng thượng, các vị đại nhân, nhìn xem cô nương của Tây Việt chúng ta, nếu đem so với cô nương Thiên Triều, như thế nào?”

Lễ bộ Thượng thư rốt cuộc không thể nhịn được nữa. “Chu đại nhân, nếu là mỹ nhân, ít nhất cũng phải được như ngài đây mới phải a?”

Các vị đại thần rối rít gật đầu, trên mặt đều tỏ vẻ tức giận.

Chu nữ quan che cái miệng nhỏ nhắn, làm như bị kinh hãi: “Đại nhân ngài đây đang châm chọc bản sứ sao? Bản sứ mặc dù tướng mạo xấu xí, nhưng đường đường cũng là quốc sử!”

Các đại thần đưa mắt nhìn nhau.

“Ba vị mỹ nhân này đều đến từ thôn mỹ nhân nổi tiếng nhất Tây Việt chúng ta. Cô nương ở chỗ đó mỗi người đều có màu da như nước sơn, hình thể mượt mà, quốc sắc thiên hương. Bộ ngực của các nàng tựa như mật đào trong núi, đôi mắt các nàng sáng bóng như rượu ngon bồ đào.”

Nói đến mỹ nhân của quốc gia mình, Chu nữ quan chậm rãi giới thiệu. Các nam tử Thiên Triều trên đại điện đều không biết nói gì cho phải. Về mặt Chu nữ quan nghiêm túc, tựa hồ từ tận nội tâm đều cho rằng, nhất định phải có tướng mạo như ba vị ‘mỹ nhân’ này mới được gọi là mỹ nhân.

A di đà Phật, Tây Việt nữ quốc quả đúng là một địa phương kỳ lạ.

Các đại thần rối rít đem ánh mắt thương cảm nhảy về phía hoàng đế bệ hạ: Mỹ nhân như thế, ngài thu hay không thu?

Hoàng đế bệ hạ ngồi ngay ngắn trên ghế rồng, này giờ vẫn liên tục trầm tĩnh không nói. Mà ngay cả khi ba vị ‘mỹ nhân’ kia bước vào cũng không làm cho ánh mắt của hắn thay đổi phần nào. Hắn trầm tư một hồi, bỗng nhiên nói: “Cái thôn ấy, chẳng lẽ gọi là thôn Vĩnh Phúc?”

Mọi người kinh ngạc.

Chu nữ quan cũng có chút bất ngờ: “Hồi bẩm hoàng thượng, thôn ấy gọi là Khảo Sơn thôn...”

Hoàng đế bệ hạ nghe vậy thở ra một hơi, trong miệng lẩm bẩm thì thầm một câu gì. Chỉ có Tiểu Tôn Tử công công đứng bên cạnh hắn mới mơ hồ nghe được, hoàng đế bệ hạ vừa nói rằng: “Đã biết nàng ấy nói hươu nói vượn rồi mà...”

Chu nữ quan nghe không rõ hoàng đế bệ hạ lẩm bẩm câu gì, hỏi: “Hoàng thượng, ba vị mỹ nhân này, hoàng thượng dự định an trí thế nào?”

Các đại thần đều cúi đầu nhìn về mặt của hoàng đế bệ hạ giờ phút này.

Chỉ thấy thiếu niên hoàng đế thần nhiên nhếch khóe môi, nói: “Mấy vị mỹ nhân này, Chu đại nhân nên đưa trở về Tây Việt đi thôi.”

Chu nữ quan biến sắc.

“Nói cho nữ vương của các ngươi biết, mỹ nhân các ngươi đưa tới, không có một người nào, không có một ai có thể vượt qua được vị kia trong nội cung của trẫm.”

“Ai?” Chu nữ quan thất thanh hỏi. Theo bà được biết, hoàng thượng Thiên Triều chỉ có một người vợ, căn bản là chưa hề nạp phi.

Hoàng đế bệ hạ lại cười. “Chính là hoàng hậu nương nương của trẫm.”

Tất cả mọi người trong điện đều ồ lên một tiếng thật dài.

Trong Hương La Điện, hoàng hậu nương nương đang dạy dỗ chỉ bảo nữ quan cấp dưới, bỗng dừng hất hơi một cái.

Trong hậu cung, không có bức tường nào không có gió lùa. Không quá nửa ngày, chuyện xảy ra trên triều đình đã truyền đến trước hậu cung của hoàng hậu nương nương.

Kim Phượng đang ở Hi La Điện nói chuyện cùng Thái hậu nương nương và Từ thái phi. Nói đến một nửa, Phong Nguyệt nôn nóng chạy vào quỳ xuống, vừa kể hết tin đồn kỳ lạ xưa nay hiếm có vừa thêm mắm dặm muối.

Kim Phượng kinh ngạc nâng một chung trà, chỉ thấy ánh mắt Thái hậu nương nương cùng Từ thái phi từ từ bắn ra hào quang. Vật vả lẩm bẩm đợi được Phong Nguyệt nói xong, Từ thái phi liền dắt tay áo Thái hậu nương nương hưng phấn nhìn sang phái Kim Phượng. “Hoàng hậu a, nếu nói như vậy, chẳng lẽ nương nương là hậu nhân của Tây Việt nữ quốc?”

Thái hậu nương nương nhìn Từ thái phi một cái oán trách, trên mặt cũng hiện vẻ tò mò đỏ ửng.

Kim Phượng ngạc nhiên, một hồi lâu mới lẳng lặng đặt chung trà trên tay xuống.

“Thần thiếp được sinh ra ở kinh thành...”

“Vậy à...” Thái hậu nương nương cùng Từ thái phi liếc mắt nhìn nhau, có chút thất vọng.

“Vô cùng chuẩn xác.” Kim Phượng vừa nói, trong lòng vừa ghi nhớ. Lần tới xuất cung thăm mẹ ruột, nhất định phải hỏi một câu, bà có phải là giai nhân gặp nạn từ Tây Việt trốn sang hay không...

Thái hậu nghĩ một lát, đối với lời nói của Phong Nguyệt còn có một tia nghi ngờ. “Hoàng thượng thật sự đã nói trước mặt văn võ cả triều, mỹ nhân do nước Tây Việt tiến cống đều thua kém hoàng hậu sao?”

Phong Nguyệt gật đầu.

“Như vậy, hoàng thượng xác thực đã tiến bước ba vị mỹ nhân kia về nước rồi?”

“Vâng.”

Thái hậu nương nương vẫn còn sợ hãi.

Nếu nói một núi không thể chứa hai cọp, thì một cung cũng không thể có đến hai Hắc Bần. Nếu thật sự để ba mỹ nhân đen sẫm mập mạp của Tây Việt kia vào cung, vậy sao được?

“Nhưng vị sứ thần Tây Việt kia hình như hết sức bất mãn, còn tuyên bố muốn dẫn mấy vị mỹ nhân tiến cung để tận mắt gặp Hoàng hậu nương nương.”

“Hả?” Kim Phượng vốn luôn trầm tĩnh cũng phải cả kinh.

“Hoàng thượng có đồng ý không?” Nàng biến sắc, khỏ sở.

“Chuyện này... cũng không biết. Bên phía Càn La Điện còn chưa truyền tin.”

Từ thái phi lắc lắc cây quạt Quý Phi, cười nói: “Với dung mạo của hoàng hậu, chẳng lẽ còn sợ các nàng ấy hay sao? Đừng nói là ba mỹ nhân, có là mười mỹ nhân cũng chẳng ăn thua.”

Kim Phượng liếc mắt về mặt hả hê của Từ thái hậu, chậm rãi nói: “Thần thiếp chính là nhất quốc chi mẫu, đứng đầu hậu cung, vốn nên lấy đức thu phục lòng người, dùng đoan trang để trị cấp dưới. Cùng mấy cô nương bình thường tranh đua so bì dung mạo, khác nào làm mất tôn nghiêm.”

Thái hậu nương nương nghe vậy, ngược lại cũng không quá kinh ngạc. “Hoàng hậu nói có lý. Ai gia nghĩ, hoàng thượng cũng sẽ không đồng ý lời thỉnh cầu vô lý đó đâu.”

Kim Phượng mỉm cười đứng dậy, lần lượt hành lễ với thái hậu nương nương cùng Từ thái phi, rồi cáo từ.

Nét mặt Từ thái phi có chút nhịn không được, đợi bóng dáng Kim Phượng vừa biến mất ngoài cửa điện, liền bật dậy ngay: “Thái hậu, người xem. Ta mới nói vài câu, nàng ấy đã nói nhiều đến mạnh miệng như vậy rồi. Nàng ấy còn để tỷ muội ta ở trong mắt hay không?”

Thái hậu nương nương nhìn mấy món đồ trên bàn mà Kim Phượng vừa đưa tới, cũng không trả lời Từ thái phi ngay.

Thái hậu nương nương thích ngọt, lại sợ ngán. Kim Phượng liền sai ngự thiện phòng nghiên cứu một chút điểm tâm Linh Nam, trong trẻo dễ ăn. Thái hậu nương nương gần đây học “Lăng Nghiêm Kinh”, Kim Phượng liền sai người đặc biệt đến cửa chùa Kinh Giao Hồng cầu xin bản viết tay của đại sư trụ trì.

Thái hậu hơi chút kéo kéo khóe môi. “Mười năm, muội còn xem con bé là nha đầu ngu ngốc lúc mới vào cung hay sao? Chuyện con bé không muốn làm, luôn có thể tìm ra lý do, ai có thể miễn cưỡng được?” Tất cả sở thích khẩu vị của nương nương công chúa trong nội cung, hoàng hậu nương nương luôn có thể dẫn đo vô cùng thích hợp. Chuyện xảy ra ở Càn La Điện, chỉ trong chốc lát đã có thể truyền đến trước mặt hoàng hậu nương nương. Nàng đã không còn là Tiểu Hắc Bần mặc cho người ta chê trách của mười năm trước nữa rồi.

Từ thái phi có chút kinh ngạc. “Vậy thái hậu cứ để mặc cho nàng cười lên đầu chúng ta sao?”

Thái hậu nương nương buồn bã: “Ba năm trước đây, ai gia đã không còn quan trọng chuyện này nữa rồi.” Bà nhặt lên một miếng bánh quy xốp, bỏ vào trong miệng ném một chút, cười nói: “Cách thưởng thức món ăn của hoàng hậu, trước sau vẫn rất tốt. Ai gia giao hậu cung này cho nàng, vô cùng yên tâm.”

41. Chương 41: Cây Già Phong Lưu Lại Gặp Xuân

Trong ngự hoa viên nở ra một đóa hoa.

Trong ngự hoa viên có rất nhiều loại hoa cỏ, sắp xếp đủ các mùa, nở hoa cũng không có gì lạ. Nhưng một đóa hoa này lại không phải là loại hoa bình thường mà là một đóa hoa đậu xanh. Hơn nữa, còn là đóa hoa nở từ cây đậu xanh do công chúa Vân Nham đích thân gieo giống chăm sóc.

Ba năm trước, hoàng hậu nương nương đích thân quây một vườn rau nhỏ ở ngự hoa viên. Bên trong không trồng hoa cỏ, chỉ trồng riêng hoa màu. Mỗi một vị công chúa nương nương đều có riêng ình một mảnh đất nhỏ trong đó. Có người trồng bắp, có người trồng lúa mạch, một ít trồng cải trắng, tùy theo ý thích chứ không bắt buộc. Ngay cả thái hậu nương nương cũng hết sức hào hứng, trồng trên mảnh đất của mình một gốc cao lương đỏ.

Công chúa Vân Nham năm nay vừa tròn mười sáu tuổi. Mẫu phi mất sớm, được thái hậu nương nương nuôi dưỡng trưởng thành. Bởi vậy, cũng là một trong những muội muội được Đoàn Vân Chương thương yêu nhất. Một tháng trước, Vân Nham gả cho con trai lớn của Lăng đại tướng quân, chuyển ra ngoài sống trong phủ công chúa. Hôm nay chính là lúc vợ chồng son ngọt ngào gắn bó như keo như sơn, Vân Nham công chúa lại ném vị hôn phu mới cưới ở phủ, vì một đóa hoa đậu xanh mà chạy về cung.

Sáng sớm, công chúa Vân Nham đã xống vào Hương la Điện, lôi Kim Phượng từ trên giường ngồi dậy, kéo thẳng đến ngự hoa viên rồi ngồi chồm hổm trên nền đất bùn chờ xem hoa đậu xanh nở. Kim Phượng vừa mệt vừa đói, trong lòng thương nhớ món thịt khô xào ớt xanh da diết, lại không chịu nổi nhiệt tình của công chúa Vân Nham. Hai người vênh mông dưới nắng sớm chờ đợi hồi lâu, eo mỗi lưng đau, đành phải sai người bưng hai cái ghế gỗ nhỏ đến ngồi xuống.

Kim Phượng lặng lẽ nói với Phong Nguyệt: “Đi gọi ngự thiện phòng lấy chút đồ ăn sáng tới đây. Công chúa cũng chưa dùng bữa sáng.”

Phong Nguyệt cúi đầu thưa vâng, đang định rời đi lại nghe thấy Vân Nham công chúa kêu to: “Hoàng tẩu, nở hoa rồi! Nở hoa rồi!”

Kim Phượng thở dài. “Muội chờ từ giờ dần đến khi mặt trời lên cao, có là cây vạn tuế cũng phải nở hoa rồi.”

Vân Nham hoàn toàn không nghe ra sự bức tức trong lời nói của nàng, vui vẻ nói: “Hoàng tẩu, thật xinh đẹp!”

“Hoàng tẩu của muội đương nhiên là xinh đẹp.”

“Hoàng tẩu!” Vân Nham xoay người kéo mạnh tay áo nàng. “Muội đang nói đóa hoa này! Tẩu xem, cánh hoa của nó mới non mềm làm sao.”

Kim Phượng lặng yên nhìn lướt qua đóa hoa đậu xanh đáng thương kia. Đóa hoa bốn cánh tiêu chuẩn, cánh này lớn hơn cánh kia. Cánh hoa lớn nhất bọc ở dưới hoa, như một chiếc lá non. Hai cánh hoa nhỏ nhất rụt rè e ấp ở tâm hoa, xanh xao vàng vọt.

Cuối cùng, nàng không đành lòng đi ngược với vẻ hào hứng của Vân Nham, nhân tiện nói: “Đây chỉ là đóa hoa đầu tiên, cũng chưa nở rộ. Mấy ngày sau, gốc đậu xanh này có thể nở ra mười mấy đóa hoa nữa. Đợi thêm đến mùa thu, cây đậu sẽ phủ đầy những quả đậu óng ánh xanh lục.”

“Hoàng tẩu, đừng nói việc này cho Lăng Tiêu biết nhé. Chờ đến mùa thu, muội sẽ dẫn hân vào cung uống canh đậu xanh!”

Kim Phượng cười. “Lăng Tiêu nhà muội ít nhiều gì cũng là tướng quân, làm gì lại quan tâm đến mấy hạt đậu xanh?”

“Đậu xanh do đích thân muội trồng, đương nhiên ý nghĩa phi phàm! Nếu hân dám xem thường, muội...” Vân Nham nghiêng răng nghiêng lợi quơ quơ nắm tay trắng nõn, “Muội sẽ đánh cho hân rằng rơi đầy đất!”

“...” Kim Phượng vô cùng thương cảm đối với Lăng tiểu tướng quân. Về phương diện khác, nàng lại có chút cảm khái. Tiểu công chúa trưởng thành lại học được môn sư tử Hà Đông rống.

Trông thấy nét mặt Vân Nham tràn đầy vẻ hờn dỗi vui sướng, chắc hẳn Lăng tiểu tướng quân thích múa thương lộng quyền kia đối với nàng ta rất tốt.

Ai, đây mới là đáng vẽ mà vợ chồng nên có.

“Vân Nham, muội có ngồi chồm hổm chờ ở chỗ này mãi cũng vô ích. Không bằng đợi thêm mấy ngày nữa, hoa đậu xanh nở hết, hoàng tẩu sẽ phái người thông báo để muội vào cung xem?”

Vân Nham lưu luyến nhìn hoa đậu xanh một chút, nói: “Dạ.”

“Muội cũng đừng ở trong cung quá lâu mà để Lăng Tiêu một mình phòng không hoài. Lỡ như hấn múa đại đao đánh vào cung, quả thật không có một ai, không có một thị vệ nào có thể ngăn được hấn.”

Trên mặt Vân Nham lại bay bổng hai vòng đỏ ửng.

Mắt thấy Phong Nguyệt nâng cái khay bước nhanh đi tới, Kim Phượng không còn lòng dạ nào trêu ghẹo Vân Nham nữa. Nâng nắp sứ giữ ấm lên, mấy cái bánh bao thịt khô trắng nõn xinh xắn xuất hiện trước mắt.

Vân Nham dường như nhớ ra chuyện gì, lại sợ hãi kêu lên. “Hoàng tẩu, Vân Nham còn có một chuyện muốn cầu xin tẩu đây.”

Kim Phượng ngượng ngừng thu hồi bàn tay đang muốn sờ đến bánh bao: “Chuyện gì?”

“Sáng tác mới của Bạch Ngọc tỷ tỷ ‘Y Lan thi tập’ vang bóng một thời ở ngoài cung, một lá thư khó cầu. Hôm trước muội vừa mới kêu Lăng Tiêu đi kiếm uội một quyển, đang muốn nhờ Bạch Ngọc tỷ tỷ đề ấy chữ.” Đôi mắt thật to của Vân Nham không ngừng vụt sáng.

“Sao muội không tự mình đến Đình La Điện tìm muội ấy đi?” Kim Phượng hỏi.

Vân Nham tỏ vẻ ngượng nghịu: “Hoàng tẩu, tẩu không phải là không biết rõ, Bạch Ngọc tỷ tỷ có chút... Nói thế nào nhỉ, muội sợ rằng tỷ ấy nhìn thấy muội lại nói muội không muốn phát triển, chỉ muốn lập gia đình.”

“Nhưng muội lại thích thơ của muội ấy.”

“Đúng nha đúng nha. Bạch Ngọc tỷ tỷ thật sự rất có tài hoa!” Vân Nham vô cùng sùng bái, sau đó lại có chút mất mát. “Nhưng ở cạnh với tỷ ấy, muội lại cảm thấy mình quá ngốc.”

Kim Phượng cười, sờ sờ mái tóc nàng. “Muốn làm thơ hay muốn lấy chồng, đều chỉ là suy nghĩ của một người mà thôi. Lấy chồng phải lấy chồng tốt, hay làm thơ phải làm thật hay, đều giống nhau.”

Vân Nham cũng sờ.

“Hoàng tẩu, tẩu đang nói đùa sao?”

Kim Phượng nhướn mi. “Trông hoàng tẩu giống đang nói đùa lắm sao?”

“Nhưng mà...”

“Được rồi, mau đưa tập thơ của muội ra đây. Ngày mai hoàng tẩu sẽ đi tìm Bạch Ngọc nhờ viết uội mấy chữ lưu niệm. Còn bây giờ, hoàng tẩu phải ăn sáng đây. Muội xem, bánh bao thịt khô đã đợi không nổi nữa rồi.” Kim Phượng chỉ vào mấy cái bánh bao thịt khô sắp rách vỏ, vỏ vỏ đầu Vân Nham.

Kim Phượng cùng Vân Nham ngồi trong đình Thử Vi ở Ngự hoa viên, vừa nói cười vừa ăn bánh bao thịt khô. Vân Nham kể không ít chuyện lý thú trong phủ công chúa, cùng mấy chuyện xấu hổ của Lăng Tiêu tướng quân, làm cho trong lòng Kim Phượng vô cùng thỏa mãn, vô cùng sung sướng.

Hai người đã để bụng đói cho tới trưa, lập tức nhanh chóng quét sạch mâm thức ăn. Trong lúc Kim Phượng đang mút liếm đầu ngón tay với vẻ chưa thỏa mãn, bên ngoài đình liền có một người xông tới.

“Vân Nham! Cháu dâu! Các người phải cứu lão thúc thúc!” Long Nguyệt vương gia thở không ra hơi, kêu la. Hai bên thái dương ngày thường gọn gàng láng bóng nay rõ ràng sốt xuồng vài sợi tóc tản mạn, có thể thấy được mới chạy trốn từ nơi khác đến kịch liệt cỡ nào, trong lòng đang sợ hãi cỡ nào.

Kim Phượng sợ hết hồn. “Hoàng thúc, có chuyện gì vậy?” Trong ấn tượng của nàng, Đoàn Long Nguyệt luôn luôn bình tĩnh thanh thoi, bay bổng như mây. Có thể làm cho ông kinh hoàng đến vậy, không phải là cả bấy heo đang xông vào vườn hoa đấy chứ?

Đoàn Long Nguyệt không kịp giải thích gì nhiều, chỉ nói: “Dù ai có hỏi, cứ nói ta không có ở đây, nói ta xuất cung rồi!” Ánh mắt sáng như đuốc của ông nhìn thấy sau đình có một lùm cây vạn niên thanh tươi tốt, lập tức phóng tới như gió, nhảy thẳng vào sau lùm cây, biến mất tầm. Lúc trước ông dẫn nhóc Đoàn Vân Chương lên rúc vào bụi cây uống rượu, hôm nay động tác vẫn thuần thục như xưa.

Kim Phượng cùng Vân Nham nhìn nhau ngơ ngác, trong lòng đều cảm khái vô cùng. Long Nguyệt hoàng thúc thật sự là càng già càng dẻo dai.

Đến tột cùng là vật gì có thể làm cho Đoàn Long Nguyệt sợ hãi như thế? Thật khiến cho người ta tò mò đến mức trong lòng ngứa ngáy khó chịu.

Chờ trong chốc lát, từ con đường mòn cây xanh phía xa xa, một cô gái quần tím chạy tới. Vóc người nhỏ nhắn, xinh xắn yếu điệu, làn da trắng nõn. Đến gần nhìn lại, thì ra là một nữ tử trung niên, khéo mắt đã có nếp nhăn rõ rệt, nhưng ngũ quan vẫn vô cùng duyên dáng.

Nữ tử quần tím đi vào, thấy Kim Phượng cùng Vân Nham ngồi ngay ngắn trong đình, bên cạnh còn có cung nhân hầu hạ, đương nhiên hiểu rõ thân phận của hai người không thấp. Bà ta chân thành hành lễ, tư thế điệu bộ vô cùng hào phóng.

“Đặc sứ Tây Việt Chu Đàm, ra mắt hai vị nương nương.”

Trong lòng Kim Phượng khẽ động. Đây là nữ quan Tây Việt muốn dẫn mỹ nhân vào cung so vẻ đẹp mập với nàng đó ư?

Vân Nham vùng tay lên. “Ta không phải nương nương, là công chúa, Vân Nham công chúa. Vị này là hoàng tẩu của ta, đương kim hoàng hậu nương nương.”

Nữ quan Chu Đàm biến sắc. “Đây là hoàng hậu nương nương?” Bà nhin không được, nhìn Kim Phượng chằm chằm một lát, sau đó thở dài nói: “Hoàng đế bệ hạ nói không sai, nương nương đúng là quốc sắc thiên hương. Cô nương nước ta thật không dám sánh.”

Kim Phượng nghe những từ ngữ khen ngợi quá lời như vậy, trong lòng có chút không được tự nhiên, vì vậy khụ một tiếng, nói: “Chu nữ quan sao lại chạy đến ngự hoa viên này?”

Nữ quan Chu Đàm có chút ngượng ngùng, cười một tiếng. “Chu Đàm đang tìm Long Nguyệt vương gia.”

Kim Phượng cùng Vân Nham ồ lên một tiếng thật dài.

Vì vậy, Chu nữ quan bèn kể hết đầu đuôi câu chuyện.

Không ngoài dự đoán của Kim Phượng, nữ quan Tây Việt vào cung thỉnh cầu được yết kiến hoàng hậu nương nương, hoàng đế bệ hạ không chấp thuận. Vì vậy, Chu nữ quan lấy lui làm tiến, hy vọng có thể dẫn ba vị mỹ nhân Tây Việt đi thăm quan một vòng hoàng cung Thiên Triều. Hoàng đế bệ hạ cũng không tìm ra lý do gì cự tuyệt, đành phải đồng ý.

Giữa cái nóng mùa hè, Hà Nam vừa gặp hạn hán. Triều đình đang bận rộn giúp nạn thiên tai, đâu còn nhàn hạ trông nom mấy nữ nhân Tây Việt dạt dào ham muốn dạo chơi này? Hoàng đế bệ hạ nghĩ tới nghĩ lui, cả triều văn võ chỉ còn mỗi một người là thanh nhân nhất, liền giao cho ông ta nhiệm vụ tiếp đãi sứ đoàn Tây Việt.

Người này không ai khác, chính là vương gia nhân tản Đoàn Long Nguyệt.

Nghe nói được làm bạn với mỹ nhân, Đoàn Long Nguyệt đương nhiên mở cờ trong bụng, lập tức đồng ý.

Lúc gặp mặt ở dịch quán, nữ quan Chu Đàm vừa trông thấy Đoàn Long Nguyệt liền giật nảy mình, tâm hồn thiếu nữ lập tức rung động. Vì vậy, bà bỏ ba mỹ nhân đen mập kia ở lại, một mình đi theo Đoàn Long Nguyệt vào cung.

Đoàn Long Nguyệt trông thấy phong tư của ba vị mỹ nhân, đương nhiên không hề có ý kiến gì đối với sự sắp xếp của nữ quan Chu Đàm. Hai người đi dạo một vòng các nơi trong hoàng cung, trò chuyện với nhau thật vui. Nữ quan Chu Đàm cảm thấy Đoàn Long Nguyệt tính tình phóng khoáng, kiến thức uyên bác. Đoàn Long Nguyệt cũng cảm thấy nữ quan Chu Đàm thẳng thắn cởi mở, hào phóng chừng mực.

Mọi chuyện bị phá hủy chỉ vì nữ quan Chu Đàm không đủ định lực.

Đi đến bên ngoài ngự hoa viên, một phiến liễu xanh vui vẻ từ tường trong vườn ra ngoài. Liễu xanh tươi đẹp làm cho nữ quan Chu Đàm cảm lòng không đành, hưng hăng hôn Đoàn Long Nguyệt ngay dưới tàng liễu xanh, còn hôn vào chính đôi môi đỏ mọng.

Long Nguyệt Vương gia bình sinh có nhiều kinh nghiệm, cũng chưa từng trải qua trận chiến này bao giờ, lập tức sắc mặt trắng bệch, không biết phản ứng thế nào. Nữ quan Chu Đàm cũng biết mình đã hành động quá phận, liền vỗ vai ông an ủi: “Ta sẽ chịu trách nhiệm với ngài.”

Lời này vừa nói ra, Long Nguyệt Vương gia lại càng mặt cắt không còn chút máu, dứt khoát quay đầu bỏ chạy.

Nữ quan Chu Đàm lo lắng cho tâm hồn yếu đuối của nam tử Thiên Triều, lỡ như lại tìm đến cái chết thì không hay chút nào, liền đuổi theo một mạch đến nơi này.

Kim Phượng nhìn thấy đám lá cây vạn niên thanh sau đình run rẩy mấy cái, rốt cuộc nhịn không được, cười phun.

42. Chương 42: Chuyện Hôn Nhân Sao Có Thể Qua Loa

Nữ quan Chu Đàm mặt không đỏ tim không loạn kể lại mọi chuyện, sau đó vô cùng sầu lo hỏi: “Nương nương, ngài nói xem ông ta có thể suy nghĩ lung tung không?”

Kim Phượng kéo căng khóe miệng. “Không đâu không đâu, nghĩ đi nghĩ lại liền nghĩ thông suốt rồi.” Nàng thật không đành lòng đi đo lường tâm tình của Đoàn Long Nguyệt giờ phút này. Đoàn Long Nguyệt cũng không phải đang rối ren vì một cái hôn. Ông rối ren, có lẽ là vì ông đường đường là một nam nhân, lại bị nữ nhân cưỡng bức đoạt hôn, thẹn thùng không thể tự thắng.

Nữ quan Chu Đàm thở dài. “Kỳ thật, trong lòng ta hiểu. Nữ nhân có tướng mạo xấu xí như ta đây, ông ta thấy chướng mắt cũng phải thôi. Ai, nếu ông ta không muốn ta chịu trách nhiệm, ta cũng có thể hiểu được.”

Kim Phượng nín cười, an ủi. “Chu nữ quan, công bằng mà nói, tướng mạo của ngài ở triều ta đã là thượng đẳng.”

Nữ quan Chu Đàm lắc đầu, lời lẽ nghiêm túc. “Làm sao có thể. Nương nương là hoàng hậu. Mỹ nhân Thiên Triều tất nhiên đều giống như nương nương vậy.”

Kim Phượng không nói gì, ngược lại Vân Nham lại lên tiếng: “Hoàng tẩu của ta không cùng một loại với những mỹ nhân kia đâu!”

Trên đầu Kim Phượng phủ đầy mây đen.

Suy nghĩ thật lâu, Kim Phượng bẻ một chiếc lá vạn niên thanh thật lớn, đưa đến tay nữ quan Chu Đàm. “Chu nữ quan, trước kia có một người từng nói với ta. Người sống trên đời, cũng giống như vạn niên thanh này vậy. Không cần phải quan tâm đến người khác nhìn người như thế nào, mấu chốt là ở chính người nghĩ về mình như thế nào.”

Vân Nham ở bên cạnh nhẹ nhàng hút không khí. Về mặt Kim Phượng vẫn nghiêm túc như xưa.

Nữ quan Chu Đàm tiếp nhận lá vạn niên thanh, giống như ngơ ra điều gì.

“Chu nữ quan, hoàng thúc đã xuất cung hồi phủ. Ngài yên tâm, chỉ cần ông ta còn sống, bản cung nhất định bắt ông ta cho ngài một lời giải thích.”

“Không không không, ta nên cho ông ấy một lời giải thích mới phải.” Nữ quan Chu Đàm khẳng khái.

Kim Phượng đành phải cười nói: “Cũng tốt.”

Tiến Chu nữ quan đi, Kim Phượng cùng Vân Nham tủm tỉm cười, quay đầu lại. Quả nhiên, Đoàn Long Nguyệt từ bụi vạn niên thanh, nghiêm gương mặt tím xanh đi ra.

Kim Phượng cân nhắc cách dùng từ một chút: “Hoàng thúc, hay là bản cung thượng tấu hoàng thượng, phối hôn cho ngài cùng Chu nữ quan thành một đôi, thế nào?”

Đoàn Long Nguyệt cắn răng. “Không nhọc cháu dâu quan tâm.”

Vân Nham hoang mang. “Hoàng thúc, Vân Nham thấy Chu nữ quan cũng rất tốt mà, sao hoàng thúc lại không thích?”

“Đúng vậy, hoàng thúc ngài đã độc thân mấy chục năm. Nếu không cưới vương phi, thái hậu nương nương sẽ lo lắng. Hôm qua, thái hậu nương nương còn cho đòi bản cung đến bàn bạc việc hôn sự của Vân Trọng đây, nói là ngàn vạn lần cũng đừng để Vân Trọng biến thành hoàng thúc thứ hai.” Kim Phượng ưu quốc ưu dân nói.

“Nương nương...” Phong Nguyệt ở sau lưng có lẽ không chịu nổi giọng điệu của nương nương nhà mình, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Đoàn Long Nguyệt tức giận, ngược lại cười lạnh. “Hai tiểu nha đầu các người, thật sự quan tâm đến chuyện hôn sự của lão nhân gia ta à.”

Vân Nham cười cười. “Thật sự là hoàng thúc nên lấy vợ đi. Hoàng thúc rốt cuộc là vì chuyện gì mà vẫn chưa thêm cưới vợ đây?”

Đoàn Long Nguyệt sơ lược bình tĩnh trong chốc lát, nhẹ nhàng nói: “Trong lòng hoàng thúc đã có người, sao có thể tùy tiện cưới vợ?” Nói xong, Đoàn Long Nguyệt quơ quơ tay áo, dùng khí độ đã từng như trăng thanh gió mát, giậm chân mà đi.

Kim Phượng cùng Vân Nham bị lời nói của ông trấn trụ, thật lâu vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Một hồi sau, Vân Nham mới nói: “Trong lòng hoàng thúc đã có người? Gật người sao?”

Kim Phượng gật đầu đồng tình. “Nhất định là lấy có.”

Nàng quay qua Vân Nham, thở dài nói: “Hoàng tẩu nói không sai mà, gả chồng phải gả cho người tốt, cũng không phải là chuyện dễ dàng. Mọi người nhìn lại mình xem, may mắn được gả cho Lăng Tiêu, chứ nếu gả ột người như hoàng thúc hay là Vân Trọng, thì sẽ như thế nào.”

Đoàn Vân Chương bước vào Hi La Điện. Mấy nữ nhân trong điện đang mỗi người cầm một bức họa, bình phẩm từ đầu đến chân.

Trong đó, cái người vừa đen vừa mập kia là người đầu tiên nhìn thấy hấn bước vào, thần sắc không đổi đặt bức họa xuống, đứng dậy nhún người hành lễ. Đoàn Vân Chương vuốt cằm ra hiệu miễn lễ cho nàng. Hai người chưa từng tiếp xúc đến một nửa ánh mắt.

“Hoàng nhi, mau đến xem thử, cô nương nào xinh đẹp duyên dáng hơn?” Thái hậu nương nương vui mừng ngoắc.

Đoàn Vân Chương hồ nghi nheo mắt lại.

Từ thái phi cũng tha thiết cười nói: “Đúng rồi, để hoàng thượng đến chọn đi. Ngài là nam nhân, ánh mắt sẽ khác hấn nữ nhân chúng ta.”

Đoàn Vân Chương bị nhét một bức họa vào tay, từ từ mở ra, chính là một gương mặt trái xoan xinh xắn. Hấn vẫn không biết rõ đây là tình huống gì, rốt cuộc đưa ánh mắt nghi hoặc nhảy về phía Kim Phượng.

Kim Phượng vẫn không nhìn hấn, thản nhiên nói: “Hoàng thượng, thái hậu cùng thái phi nương nương đang tuyển phi cho Vân Trọng.”

Đang nói, Đoàn Vân Trọng từ ngoài điện hân hoan tiến vào. Vừa thấy trận thế này, lập tức hiểu ra bảy phần, sắc mặt bỗng dưng thay đổi, lại quay đầu muốn đi.

Từ thái phi thấy thế giận dữ, lập tức quát lên: “Người đứng lại đó cho ta!”

Thân hình Đoàn Vân Trọng cứng lại ở cửa đại điện, chân chừ một lát, rốt cuộc đau khổ, từ từ xoay đầu lại.

“Nhi thần thỉnh an thái hậu, mẫu phi.”

Từ thái phi kéo căng thái dương: “Người còn biết thỉnh an thái hậu, mẫu phi nữa sao?”

“Ách, mẫu phi, nhi thần chỉ là vừa rồi nhớ ra trong phủ còn có việc gấp...” Đoàn Vân Chương lặng lẽ cười, thông thả bước trở vào.

“Việc gấp? Trong phủ của người có thể có chuyện gì gấp? Chẳng lẽ là vị cô nương nào ở Nghi Xuân Viện đến thăm?” Từ thái phi cười lạnh.

Đoàn Vân Trọng gặp mẫu phi nhà mình không nề tình như vậy ở trước mặt thái hậu, hoàng thượng cùng hoàng hậu, lập tức cười cũng không được mà không cười cũng không xong.

Ánh mắt thái hậu nương nương quay vòng giữa hai mẹ con Từ thái phi một hồi, lúc này mới từ tốn nói: “Vân Trọng mấy năm nay đã tiến bộ không ít. Chút ít chuyện hồ đồ trước kia của hắn, cũng đừng nhắc lại nữa.” Lại thấy Đoàn Vân Trọng như hụt được đại xá, cúi đầu khom lưng, liền cười, ra hiệu cho hắn lại gần. “Vân Trọng à, mau đến xem thử đi. Ai gia cùng mẫu phi của người đang chọn nàng dâu cho người đây. Hoàng đế hoàng hậu cũng đang xem giúp. Theo ai gia thấy, người cần phải xem nhất, chính là bản thân người. Còn không mau tới đây.”

Đoàn Vân Trọng vận lông mày thành mười hai sợi dây thừng. “Thái hậu, chẳng phải Vân Trọng vẫn còn trẻ lắm sao, cưới nàng dâu cái gì chứ?”

“Nói bậy.” Thái hậu cười giận. “Người còn trẻ lắm sao, năm nay đã hai mươi hai. Hoàng huynh của người mười hai tuổi đã lấy vợ rồi đó.”

Đoàn Vân Trọng có chút bất mãn nhìn Đoàn Vân Chương một cái, dường như muốn nói: Huynh lấy vợ sớm như vậy làm cái gì. Trong miệng lại lẩm bẩm cầu nhàu: “Dù sao cưới hay không cưới cũng như nhau thôi mà.”

Tâm tư thái hậu đang飄飄, không nghe rõ. Từ thái phi lại dẫn toàn bộ tâm tư lên người con trai mình, đương nhiên nghe rất rõ ràng tường tận, tức giận đến mức toàn thân run rẩy: “Cái đồ nghiệt chủng người, nói lung tung cái gì đó?” Giận đến cực điểm, nắm ngay cây quạt tròn trên bàn nhắm thẳng vào mặt Đoàn Vân Trọng mà đập tới.

Thái hậu sợ hết hồn, vội vàng ngăn lại. “Từ thái phi làm gì vậy? Hắn còn trẻ không hiểu chuyện. Nói sai rồi thì dạy bảo lại là được mà.” Thấy Từ thái phi vẫn tức giận đến nổi lồng ngực phập phồng không ngừng, liền khuyên nhủ tiếp. “Tính tình của muội quá nóng nảy, đặc biệt là khi bàn bạc chuyện này với Vân Trọng, làm sao có thể dễ dàng nói chuyện với nhau được đây?”

Từ thái phi thấy thái hậu điều đình, đành phải trợn mắt trừng Đoàn Vân Trọng một cái rồi thôi.

Lúc này, Kim Phượng mới lên tiếng: “Vân Trọng, mau đến xem thử đi. Đại thiên kim của Giám sát ngự sử, ngoại hình dung mạo đều đẹp, vừa nhìn đã thấy là phúc tướng. Đệ nhất định sẽ hợp ý.”

Đoàn Vân Trọng đi đến ngồi xuống bên cạnh Kim Phượng, nhìn lướt qua bức hoa trong tay nàng, không khỏi cười xì một tiếng. “Ngoại hình dung mạo đều đẹp? Nha đầu này còn mập hơn cả tẩu...” Chạm phải ánh mắt của Kim Phượng, thức thời thay đổi hướng gió. “Thần đệ nói là, vị thiên kim này tuy đẹp, nhưng vẫn còn thua hoàng tẩu một chút...”

Kim Phượng mĩa mai ôm lấy khoe môi. “Nếu Vân Trọng cũng cảm thấy nàng ấy không tệ, vậy không bằng chọn nàng ấy đi?”

Đoàn Vân Trọng luống cuống, khoát tay lia lịa. “Không thể! Không thể!”

Đoàn Vân Chương này giờ vẫn luôn bàng quan, rốt cuộc không đành lòng, mở miệng cứu vớt thân đệ đang bị giày vò trong nước sôi lửa bỏng. “Mẫu hậu, chuyện chọn phi nếu để Vân Trọng quyết định, hình như quá khó khăn cho hắn. Theo trẫm thấy, mẫu hậu cùng thái phi làm chủ là được. Cô nương được tuyển chọn, nhất định Vân Trọng sẽ hài lòng.”

Kim Phượng nghe Đoàn Vân Chương nói vậy, lèn phụ họa theo. “Không sai. Ánh mắt của Thái hậu cùng thái phi nương nương nhất định không có sai.”

Từ thái phi thở dài. “Dung mạo gia thế đều tính sau đi, mấu chốt là phải có chủ kiến, có phẩm hạnh. Vậy mới có thể thay thế ai gia trông nom chăm sóc cái tên nghiệt chủng không tiến bộ này.”

Thái hậu cùng Đoàn Vân chường lại khuyên lơn Từ thái phi một phen. Đoàn Vân Trọng trước sau vẫn luôn cúi đầu.

Vẫn là Kim Phượng phát hiện ra hắc có điều không ổn đầu tiên, liền thu hồi dáng vẻ cười giỡn, nghiêm túc hỏi: “Vân Trọng, đệ thật sự có chuyện gì khó xử ư?”

Lời này vừa nói ra, ba người còn lại đều tĩnh lặng, nhìn xem Đoàn Vân Trọng.

Đoàn Vân Trọng bị Kim Phượng hỏi như vậy, sắc mặt càng thêm quái dị. Hắc trừ trừ thật lâu, rốt cuộc cũng ngập ngừng nói: “Thái hậu, mẫu phi, nhi thần... Nhi thần không muốn lấy vợ.”

“Người nói cái gì?” Từ thái phi lại muốn trở mặt.

Thái hậu vội vàng an ủi, lại hỏi: “Vân Trọng, người nói thử xem, đến tột cùng là vì cái gì?”

Đoàn Vân Trọng cắn răng, cố lấy dũng khí mà nói: “Nhi thần... trong lòng nhi thần đã có người! Cho nên... cho nên dù mọi người có tìm cho nhi thần một thiên tiên, nhi thần cũng không cần!”

Trong điện lập tức lặng ngắt như tờ.

Thái hậu cùng Từ thái phi há to miệng, nhất thời cũng không biết nói gì cho phải.

Kim Phượng dở khóc dở cười. Hôm kia mới vừa nói không thể để cho Đoàn Vân Trọng trở thành Long Nguyệt vương gia thứ hai, hôm nay liền trở thành lời sấm. Nhưng cũng không biết Đoàn Vân Trọng đang nói dối, hay đã thật sự yêu thương cô nương nhà ai rồi.

Rồi lại không giống. Nếu Đoàn Vân Trọng chỉ vì trốn tránh lấy vợ, sẽ không đưa ra một lý do thấp kém như vậy.

Đang lúc trầm tư, nàng ngẩng đầu lên liền trông thấy một đôi mắt đen sáng quắc của Đoàn Vân Chường đang nhìn mình chăm chăm. Trái tim nàng mạnh mẽ nhảy dựng, lại thấy trong ánh mắt hắc toát ra ý điều tra, liền đưa mắt ra hiệu cho hắc.

Đoàn Vân Chường hiểu ra, vì vậy đứng dậy, cáo từ thái hậu.

“Nhi thần còn có chút chính sự phải xử lý, xin được cáo lui trước.” Rồi xoay mặt về phía Đoàn Vân Trọng nói: “Vân Trọng, đệ cũng đi theo thăm, thăm còn có chút việc công muốn hỏi đệ.”

Đoàn Vân Trọng biết rõ những gì mình vừa nói ra tựa như sấm sét giữa trời quang, chỉ sợ thái hậu cùng Từ thái phi phải tiêu hóa một lúc mới có thể tiếp nhận. Vì vậy liền ngoan ngoãn đi theo Đoàn Vân Chường rời khỏi hiện trường.

Thật lâu sau, thái hậu mới ho nhẹ một tiếng, nói: “Muội xem thằng bé Vân Trọng này, trong lòng có người cũng không phải là chuyện gì xấu. Nói ra, ai gia làm chủ cho hắc cưới cô nương kia cũng không sao mà.”

Kim Phượng nhẹ nhàng nói: “Vân Trọng nếu đã không dám xin thái hậu cùng thái phi làm chủ, chỉ sợ là bởi vì thân phận của cô nương kia không thích hợp.”

Thái hậu cùng Từ thái phi ngẩn ra, trong lòng đều có chút sáng tỏ. Người đầu tiên hiện lên trong đầu các bà, chính là Lưu Bạch Ngọc.

Có thể làm cho công tử ăn chơi Đoàn Vân Trọng khuynh tâm, lại bởi vì thân phận mà không dám cầu hôn, còn có thể là ai?

Người đầu tiên Kim Phượng nghĩ đến, cũng là Lưu Bạch Ngọc. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, lại cảm thấy sẽ không có chuyện như vậy. Nàng nghĩ đi nghĩ lại liền suy nghĩ miên man, rốt cuộc nảy ra một ý tưởng hoang đường: Chẳng lẽ Đoàn Vân Trọng cũng giống Chu đại tài tử, là một kẻ đồng tính?

Ngoài mặt vẫn còn phải làm ra vẻ trấn an, nói với thái hậu và Từ thái phi: “Thái hậu, thái phi, không cần lo lắng quá mức. Bên phía Vân Trọng đã có hoàng thượng khuyên bảo. Tình cảm hai huynh đệ họ tốt như vậy, nhất định không có vấn đề.”

43. Chương 43: Đường Như Nghe Thấy Tiếng Tiêu Trong Đêm Trăng Editor: Docke

Những cảnh liễu rũ bóng mang theo hơi gió mùa hè, che khuất nửa mặt trăng, lại lung lay sinh động theo tiếng ếch kêu vang vọng xa xa.

Đêm trong suốt như ngọc.

Canh hai, Đoàn Vân Chương từ ngoài cung trở về, nhớ đến những bản tấu chương chất đầy trên bàn trong Hiên La Điện cùng với những lời công kích chửi rủa trong những bản tấu đó, không khỏi buồn bực khó chịu. Nhìn mặt trăng sáng tròn trịa trên bầu trời lam mực, một ít bực bội lại càng dấn dập, nhóp nhép. Đoàn Vân Chương cảm thấy, hình như chưa từng có một ngày nào mệt mỏi như hôm nay. Nhưng tỉnh tế nghĩ lại, những ngày tháng phía trước, kỳ thật cũng đều mệt mỏi giống nhau.

“Tiểu Tôn Tử, trầm đến ngự hoa viên đi dạo một chút, người không cần đi theo.”

“Ách? Hoàng thượng, sắc trời đã trễ thế này...”

“Trầm chỉ muốn đi dạo một chút. Người cứ việc trở về Hiên La Điện, không được phép đi theo.”

Mắt thấy hoàng đế bệ hạ không biết lại có dây thần kinh nào bị sai lệch rồi, Tiểu Tôn Tử cũng không có cách nào, đành phải cúi đầu cáo lui.

Đoàn Vân Chương đi dọc theo Thái Dịch Trì tiến thẳng vào ngự hoa viên, lập tức trông thấy bóng trăng đập dờn trên mặt hồ, cực kỳ quyến rũ. Cúi đầu nhìn hàng rào bên cạnh đình Kiến Trì, không khỏi bên môi mềm nhũn, bật cười.

Hàng rào này là năm thứ hai sau khi Tiểu Hắc Bàn bị rơi xuống nước, lúc tu sửa ngự hoa viên nàng đã đặc biệt sai người làm. Nói là để tránh cho các cung nhân trượt chân rơi xuống nước. Có thể tưởng tượng, kinh nghiệm rơi xuống nước lần đó đối với nàng, là khó quên cỡ nào.

Dừng trong chốc lát, Đoàn Vân Chương lại đi sang đình Thử Vi. Ở đó ngắm cảnh rất tốt.

Lúc này, là thời điểm đẹp nhất của ngự hoa viên, thường có thể cho hấn một loại ảo giác. Tất cả nơi đây đều không có thành cung vây quanh bên ngoài, còn hấn, cũng chỉ là một người bình thường sống bên hồ nước. Đoàn Vân Chương chấp tay đứng bên cạnh đình, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hưởng thụ tâm tình thanh bình hiếm có này.

Khi mở mắt ra, khóe mắt chợt liếc thấy dưới đình có chút ánh sáng lóe lên.

Đoàn Vân Chương khẽ giật mình. Lúc này, trong ngự hoa viên ngoại trừ thị vệ ngẫu nhiên tuần tra đi qua, hấn là không có một người nào.

Hấn đi xuống bậc thang bên cạnh đình, vòng qua một lùm vụn niên thanh, xuyên qua hai ba phiến hàng rào tre, lại đi tiếp vài bước trên con đường mòn, liền trông thấy một chiếc đèn cung đình treo trên hàng rào đối diện. Dưới đèn cung đình có một người đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, đưa lưng về phía hấn, hai tay đang lật tìm gì đó trong bùn đất. Cái móng nhỏ đầy đặn mượt mà kia không coi ai ra gì lúc ẩn lúc hiện, quen thuộc vô cùng.

“Hắc Bàn?” Đoàn Vân Chương cất tiếng gọi theo bản năng.

Thân hình kia cứng đờ, sau đó đáp một tiếng vang dội.

Đoàn Vân Chương im lặng một lát.

“Nàng làm gì ở đây vậy?”

Kim Phượng đứng dậy xoay người, xoa xoa bùn đất trên tay, về mặt tự nhiên. “Thần thiếp đến tìm đồ.”

“Tìm đồ?” Đoàn Vân Chương nhướn mi.

“Cũng không có gì. Chiếc nhẫn vàng thần thiếp đeo hôm qua bị rơi mất. Vừa rồi thần thiếp chợt nhớ ra, có lẽ nó bị rơi trong vườn lúc cùng Vân Nham đến thăm hoa đậu xanh.”

“Cho nên nàng một mình đến tìm? Cung nhân Hương La Điện làm ăn cái kiểu gì không biết?” Giọng nói trầm xuống.

Kim Phượng ha ha cười hai tiếng. “Thần thiếp vốn nghĩ ngày mai mới sai người đến tìm, nhưng nằm trên giường, trong đầu cứ suy nghĩ vẫn về đến chiếc nhẫn. Cũng không ngủ được, nên dứt khoát đi ra đây. Về phần Phong Nguyệt bọn họ ư, là thần thiếp không cho bọn họ đi theo.”

“Sao vậy?”

“Cả ngày lúc nào cũng có người đi theo, mệt chết được.”

Đoàn Vân Chương trầm mặc.

Một hồi lâu, hần đẩy Kim Phượng sang một bên, tự mình ngồi xổm xuống. “Để trẫm tìm thử cho.”

Kim Phượng có chút kinh ngạc, ngược lại cũng không khuyên can, cười khanh khách nhìn hần trong chốc lát, bỗng nhiên hỏi: “Hoàng thượng cũng đi một mình sao?”

“Ừ.”

“Không muốn hồi cung?”

“Ừ.”

Kim Phượng không nói gì thêm. Hai người cùng nhau lặng yên dạo bùn đất.

Lần trước, hai người nói chuyện với nhau như vậy, đã là bao lâu rồi nhỉ?

Tựa hồ đã cực kỳ lâu trước kia? Từ sau cái đêm hội hoa đăng Thượng Nguyên của nhiều năm trước, đã có rất nhiều chuyện đã thay đổi. Hôm nay quay đầu nhìn lại, giống như đã cách cả một đời.

Lật tìm trong chốc lát, Đoàn Vân Chương có chút nhụt chí, liền ngừng động tác. Lúc này, Kim Phượng ở bên cạnh nói: “Không biết hoàng thượng nói chuyện với Vân Trọng thế nào rồi. Cô nương trong lòng đệ ấy, rốt cuộc là ai?”

Đoàn Vân Chương xoay mặt qua đánh giá ánh mắt nàng, đáp: “Trẫm không hỏi đệ ấy cô nương kia là ai.”

“Ừm?”

“Đệ ấy không muốn lấy vợ, trước hết đừng cưới. Về phía thái hậu cùng thái phi, nàng cũng qua đó nói chuyện một chút đi, chớ ép đệ ấy làm sớm quá. Con em hoàng gia, hiếm khi có được chút tự do này.”

“Hoàng thượng không biết rằng, Vân Trọng đã tự do quá mức rồi sao?” Kim Phượng nghiêng đầu.

Đoàn Vân Chương mỉm cười. “Hai năm qua đệ ấy đã bớt phóng túng hơn rất nhiều, cũng biết quan tâm một chút quốc gia đại sự.”

Kim Phượng cũng cười. Hai người lại lặng im.

Thật lâu sau, Kim Phượng nhẹ nhàng thở dài. “Chỉ là bên chỗ Từ thái phi đó, không dễ nói chuyện đâu.”

Đoàn Vân Chương nghe vậy, cúi đầu trầm tư một hồi, nói: “Hắc Bân, có một số chuyện, nàng còn không biết.”

“Ách?”

Đoàn Vân Chương thở dài một hơi, từ từ kể lại.

Năm đó, lúc Từ thái phi cùng Thái hậu nương nương lần lượt còn là Từ Phi cùng Đường Phi, Tiên đế đã lâu vẫn chưa có người nối dõi. Từ Phi cùng Đường Phi gần như đều đồng thời mang thai. Tiên đế mừng rỡ, tuyên chỉ đứa bé nào được sinh ra trước, nếu là nam liền được lập thành Thái tử. Hai phi tần vì vậy mỗi ngày đều khẩn cầu trời xanh, ước mong mình sẽ mau chóng sinh ra trước.

Rất rõ ràng, trời xanh không quá chào đón Từ Phi. Tám tháng sau, Đường Phi liền sinh ra Đoàn Văn Chương. Mà qua hai tháng sau, cái bụng của Từ Phi vẫn không có động tĩnh gì. Trong nội cung rối rít đồn đãi, nói cái thai trong bụng Từ Phi chính là yêu quái. Thậm chí còn nói, Từ Phi vốn là giả mang thai, còn nghi ngờ cái thai bây giờ không phải là giống rồng của hoàng đế.

Dưới tình huống đó, Đường Phi mặc kệ thân mình còn đang trong thời gian ở cữ, đích thân đến cầu xin Tiên Đế khai ân, cũng dùng lời thề đảm bảo cho Từ Phi: Cái thai trong bụng Từ Phi hoàn toàn không phải là yêu quái, hơn nữa, tuyệt đối là cốt nhục ruột thịt của Tiên Đế. Trước sự khẩn cầu của Đường Phi, Tiên Đế mệnh cho tất cả thái y đến hội chẩn cho Từ Phi. Rốt cuộc, sau khi mang thai mười hai tháng, Từ Phi sinh ra một vị tiểu hoàng tử.

Đêm Từ Phi chuyển dạ, bởi vì đứa bé quá lớn, khó có thể sinh ra, suýt nữa đã lấy mất cái mạng của Từ Phi. Cũng nhờ Đường Phi nhọc nhằn ngày đêm, không thể nghỉ ngơi yên ổn chăm sóc cả đêm, hai mẹ con Từ Phi mới được bình an. Từ đó về sau, Từ Phi liền đối với Đường Phi đội ân đội nghĩa, coi nhau như tỷ muội. Mà Đường Phi cũng mẹ vinh nhờ con, được phong làm hoàng hậu, rồi trở thành thái hậu nương nương như ngày hôm nay.

Đoạn chuyện xưa vẫn còn là một giai thoại được mọi người truyền miệng trong nội cung. Chủ đề chính đơn giản là thái hậu nương nương từ bi độ lượng cỡ nào, hậu cung tương thân tương ái bao nhiêu.

Từ Phi vốn là một người vô cùng cầu thả, nhưng lúc dạy bảo con trai lại luôn phá lệ hà khắc, không đánh thì mắng. Đặc biệt là ở trước mặt thái hậu cùng hoàng đế, thường xuyên mắng Đoàn Văn Trọng như tát máu chó vào mặt, súc sinh cũng không bằng. Dần dà, Đoàn Văn Trọng liền như vò đã mẻ lại sứ, trở thành một tên công tử ăn chơi, quần áo lụa là thuần chất.

Kim Phượng rốt cuộc lộ vẻ xúc động: “Ý của hoàng thượng là, nguyên nhân Từ thái phi sinh muộn...”

“Lúc ấy, lợi hại trong triều liên quan đến rất nhiều người. Nguyên nhân trong đó thế nào, ai có thể nói rõ hết được.”

Kim Phượng lặng yên trong chốc lát. “Vậy hoàng thượng nói cho thần thiếp nghe chuyện này, là vì cái gì đây?”

Đoàn Văn Chương ngắt ra, lại cười khổ. Hắn cũng không biết vì sao đột nhiên lại muốn kể cho Kim Phượng nghe chuyện này nữa.

“Tóm lại, có rất nhiều chuyện nàng phải dùng một chút tâm kế mới tốt.”

“Thần thiếp hiểu.”

“Có điều... Trẫm lại không hy vọng nàng biến thành giống như Từ thái phi vậy.”

Kim Phượng bỗng nhiên ngẩng đầu.

Khóe môi nàng mấp máy, muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Nàng muốn nói là: Ta biết rõ ngài rất cố gắng, nhưng ta cũng không hy vọng ngài sẽ biến thành giống như cha ta vậy.

Đoàn Văn Chương dò xét nàng, tựa hồ có chút mất mát.

Một lát sau, Kim Phượng rốt cuộc dồn đủ dũng khí, mở miệng muốn nói, lại nghe thấy Đoàn Văn Chương hô một tiếng, đi lướt ra phía sau nàng, ngồi xổm xuống. “Tìm được rồi.”

Hắn như thu được bảo vật, nhặt một chiếc nhẫn ánh vàng rực rỡ từ trong đất bùn phía dưới một gốc rau cải, đưa đến trước mặt Kim Phượng.

Kim Phượng vuốt ngực, bình tâm tĩnh khí.

“Quả nhiên là ở đây.”

Đoàn Văn Chương dùng đầu ngón tay bắn lớp bùn đất dính trên chiếc nhẫn, đeo vào tay Kim Phượng. Đeo vào ngón giữa không được, lại bắt đầu dĩ đeo từ ngón trở đeo xuống ngón áp út, không có một ngón tay nào có thể đeo vừa. đành phải đeo vào ngón út, nhưng hơi lỏng một chút, khó trách sẽ rơi mất.

Đeo xong chiếc nhẫn, Đoàn Vân Chương đột nhiên nhú mi, lại nâng tay kia của Kim Phượng lên nhìn, sau đó nói: “Vòng gỗ trầm đưa cho nàng đâu?”

Kim Phượng sững sờ. “Cắt đi rồi.”

“Trầm nhớ rõ lúc nàng rơi xuống nước vẫn còn đeo trên tay mà.”

“Sau đó liền cắt đi.” Kim Phượng nói, thấy sắc mặt Đoàn Vân Chương không tốt lắm, vội vàng bồi thêm một câu. “Sợ lạc mất.”

Đoàn Vân Chương nhìn nàng một cái thật sâu, thở dài. “Cũng phải, cắt đi cũng tốt.”

Cuối hè, gió đêm se se lạnh. Đoàn Vân Chương cởi áo khoác trên người xuống, khoác qua loa lên người Kim Phượng, nói: “Nếu đã tìm được đồ rồi, thì mau trở về đi thôi.”

Kim Phượng cảm thấy trong lời nói của hắn có chút hàm xúc ý tứ như đang trấn an động vật nhỏ, rất muốn phản bác. Lời nói còn chưa ra khỏi miệng, trên đầu đã bị xoa nhẹ một cái.

Sau một khắc, người đã không thấy đâu nữa, chỉ có chiếc áo choàng của hắn vẫn còn khoác trên người nàng, thoang thoang mùi đàn hương.

Kim Phượng rũ hạ rèm mắt, chợt thấy trên mặt đất một ít cánh hoa vàng nhạt đang ung dung bung nở.

A, hoa đậu xanh đã nở hết rồi kìa.

Những lời nói những chuyện đã xảy ra trong đêm nay, nhẹ nhàng đến mức dường như chưa từng phát sinh.

44. Chương 44: Lời Đồn Nhảm Nhí Hại Chết Người

Nghe nói Lăng tiểu tướng quân rốt cuộc không chịu nổi cái cảnh bà xã nhà mình cứ hờ ra một tí là chạy vào cung xem hoa đậu xanh, cưỡi ngựa lông vàng đốm trắng vào cung nhật công chúa Vân Nham quảng lên lưng ngựa, tiện đà trở về phủ công chúa. Vốn dĩ phò mã gia dự định muốn nổi đóa, nhưng giằng co trong phòng ngủ một ngày một đêm, cuối cùng phò mã gia vẫn phải cúi đầu xưng thần.

Nghe nói nữ quan Tây Việt kia đuổi theo Long Nguyệt vương gia, sau nhiều lần bái kiến vẫn không được gặp, rốt cuộc cũng chết tâm, mang theo ba vị mỹ nhân đen sẫm mập mạp, gói ghém đồ đạc chân thành trở về Tây Việt.

Nghe nói Lư vương gia Đoàn Vân Trọng hai năm trước tại nơi bướm hoa làm quen với một kỳ nữ, liền chuộc thân cho nàng. Từ đó về sau Kim Ốc Tàng Kiều, một lòng chung thủy.

Nghe nói Lại bộ Thượng thư Sài Thiết Chu Sài đại nhân cùng với Ngự Trường Nhai vừa được điều nhiệm chức Kinh Triệu Doãn Ngự đại nhân là một đôi đồng tính. Nhưng cũng có lời đồn công bố, thường xuyên có thể trông thấy hai người đó sóng đôi, lẩn trốn trong xóm cô đầu ở Kim Phần Nhai.

Nghe nói trong nội cung, vị mỹ nhân tài nữ Lưu Bạch Ngọc ở Đình La Điện đã bị hoàng hậu nương nương hung ác đáng ghê tởm kia hại chết. ‘Y Lan Thi Tập’ trên thị trường hiện nay, chính là hoàng hậu nương nương vì muốn che dấu chân tướng mà tìm người viết dùm.

Nghe nói, tục bản mới ra của ‘Tù Tâm Nghiệt Duyên’ – ‘Ngược Tâm Nghiệt Duyên’ chỉ là ngụy bản. Tác giả chân chính viết ra ‘Tù Tâm Nghiệt Duyên’ đã phong bút, không sáng tác nữa.

Nghe nói, con gà nhà Khuếch đại má bị con chó nhà Lý đại bá cắn chết.

Nghe nói...

Nếu không có những tin đồn thể này, cuộc sống sẽ nhàm chán cỡ nào – Kim Phượng nghĩ vậy.

Kim Phượng cầm một quyển ‘Y Lan Thi Tập’, mang theo bảy tám cung nhân, tầng tầng lớp lớp tiến đến Đình La Điện. Mang thêm vài người, cũng có thể làm chứng Bạch Ngọc mỹ nhân không chết bởi tay hoàng hậu Hắc Bần. Lỡ như lúc đến Đình La Điện, Lưu Bạch Ngọc bất cẩn bị bỏng tay hay gì đó, cũng không đến nổi lan truyền ra ngoài nói rằng hoàng hậu Hắc Bần mang theo bình nước nóng, nghe rằng cười tươi lên người Bạch Ngọc mỹ nhân.

Kỳ thật, Lưu Bạch Ngọc cũng thật đáng thương. Kể từ ba năm trước hoàng đế bệ hạ nạp phi không thành, cả triều văn võ liền không còn ai dám nhắc đến chuyện nạp phi nữa, mà bản thân hoàng đế bệ hạ cũng cực ít lui tới Đình La Điện. Mọi người trong hậu cung nhao nhao kinh ngạc, đều không thể tưởng được mỹ nhân Bạch Ngọc tài mạo song toàn cũng có ngày thất sủng.

Cho dù là mỹ nhân, trước những lời đồn đãi thì cũng chỉ là nhất thời. Từ từ, người đàm luận về Lưu Bạch Ngọc càng ngày càng ít. Nàng cô độc mà thần bí cư ngụ trong Đình La Điện, không qua lại với bên ngoài. Bên ngoài cũng không có bao nhiêu người đến thăm nàng. Ngẫu nhiên Kim Phượng có đến tặng ít đồ, hai bên cũng không nói gì với nhau.

Nếu không phải ‘Y Lan Thi Tập’ mà Lưu Bạch Ngọc mới viết đầu năm nay được xuất bản, mọi người trên thế giới này có lẽ cũng sẽ hoàn toàn quên lãng nàng.

Lưu Bạch Ngọc đề chữ lên trang bìa của cuốn ‘Y Lan Thi Tập’, động tác ưu nhã nâng sách lên, nhẹ nhàng thổi khô mực nước. Kim Phượng lấy tay chống cằm ngồi đối diện, cảm thấy thật sự là cảnh đẹp ý vui.

Cung nhân đi theo bước lên bẩm báo: “Mọi thứ mang đến đều đã được sắp xếp xong rồi ạ.”

Kim Phượng gật đầu, tiếp nhận cuốn ‘Y Lan Thi Tập’, liền muốn rời đi. Lưu Bạch Ngọc ở sau lưng nàng gọi theo.

“Khoan đã.”

Kim Phượng đứng lại.

“Tỷ thật sự... không cần mỗi lần đến đây lại mang nhiều đồ như vậy.”

Kim Phượng nghe thế, quay người lại. “Nếu ta không mang đến, khó bảo toàn ngày nào đó sẽ không thiếu sót thứ gì của muội, muội cũng chưa chắc sẽ đến chỗ ta đòi.”

“Có thể phát hành ‘Y Lan Thi Tập’, cũng phải cảm tạ tỷ tỷ.”

“Muội không thích ta, nhưng ta lại thích thơ của muội.”

Lưu Bạch Ngọc không nói gì, một lát lại nói: “Nếu vì ấy nấy mà tỷ mới làm cho ta những chuyện này, thì không cần phải vậy.”

“...” Kim Phượng cười mỉa, “Ai nói ta cảm thấy ấy nấy với muội.”

Lưu Bạch Ngọc im lặng.

Kim Phượng thấy nét mặt nàng mang theo một tia oán thương, nhin không được bèn khuyên nhủ: “Lần trước mẫu thân vào cung lại nhắc đến muội. Nhờ ta khuyên muội xuất cung, tìm người mà gả đi.”

Lưu Bạch Ngọc liếc nhìn nàng. “Ta đã hai mươi mốt tuổi rồi, còn có thể tìm được người nào tốt lành đây.”

Kim Phượng không nói gì.

Lưu Bạch Ngọc liếc nhìn nàng một cái. “Ta biết rõ, đây đều là tự ta chuốc lấy.”

Kim Phượng tiếp tục không nói gì.

Có đôi khi nàng thật sự muốn tháo mở đầu óc Lưu Bạch Ngọc ra mà nhìn một chút, bên trong đến tột cùng là cái gì. Nhưng có thể yêu thích một người không oán không hối như vậy, cũng là điều khiến cho người ta vô cùng hâm mộ.

“Ta tin tưởng có một ngày chàng có thể hoàn thành nghiệp lớn như chàng mong muốn. Đến lúc đó, chàng sẽ phá tan tất cả ràng buộc, trở về tìm ta.” Ánh mắt Lưu Bạch Ngọc sáng quắc chiếu thẳng vào mặt Kim

Phượng, “Tỷ tỷ, tỷ cũng không phải là một người xấu. Nhưng tỷ cũng phải thừa nhận, người chàng thích trước sau vẫn là ta, không phải là tỷ.”

“Muội xác định hẳn thích muội ư?”

“Trừ phi tỷ có thể làm cho chàng đích thân đến nói với ta một câu, chàng không thích ta.”

Kim Phượng chỉ cảm thấy uất nghẹn ở ngực, nửa ngày cũng chưa tỉnh lại.

“Ta không cần phải đi làm kẻ xấu như vậy. Muội sẵn lòng chờ, vậy thì cứ chờ đi.”

Nàng thật sự quá rảnh rỗi rồi, nên mới ở đây thao thao bất tuyệt những chuyện không đâu với Lưu Bạch Ngọc.

Có phải là trong mắt của người con gái đang yêu, trên thế giới này cũng chỉ có mình cùng hẳn, còn những người khác chỉ là vai phụ để thành toàn cho chuyện tình yêu của mình?

Nếu như có một ngày, nàng cũng sẽ yêu một người, yêu đến mức như vậy, thì thật là đáng sợ.

Từ Đình La Điện trở về, nàng trông thấy một bóng dáng quen thuộc mặc áo bào gấm màu lam từ trong Hương La Điện đi ra, vội vã đi về hướng khác giống như đang đạp trên vòng xe lửa, động tác cứng nhắc, chứng tỏ trong lòng không vui.

Kim Phượng ngạc nhiên, một lúc sau mới hỏi cung nhân bên cạnh: “Đó không phải là... Vân Trọng sao?”

“Đúng là Lư Vương gia.” Cung nhân đáp.

“Này, hẳn sao lại đến đây vào lúc này? Hẳn phải biết vào thời gian này bản cung luôn không có ở trong Hương La Điện chứ.” Nàng nhìn bóng lưng Đoàn Vân Trọng, cảm giác, như có điều gì đó là lạ. “Chẳng lẽ không tìm được bản cung nên tức giận? Hay là ai trong điện chúng ta đã chọc giận hẳn?”

Nàng suy nghĩ một chút, dặn dò cung nhân: “Mau, bắt hẳn quay về đây cho ta.”

Cung nhân lĩnh mệnh, vén làn váy đuổi theo.

Kim Phượng không nghĩ quá nhiều, chính mình cất bước vào điện trước. Vừa đi vào phòng khách, liền trông thấy Phong Nguyệt đang đứng chờ sẵn một mình trong sảnh, không biết suy nghĩ cái gì.

“Phong Nguyệt?”

Ánh mắt Phong Nguyệt tan rã, một hồi lâu mới tập trung lại trên người Kim Phượng. Nàng mờ mịt nhìn Kim Phượng hồi lâu, đột nhiên trong hốc mắt rơi xuống từng giọt, từng giọt nước mắt to tròn.

“Nương nương!” Nàng bỏ nhào vào người Kim Phượng, vùi mặt lên bờ vai Kim Phượng, gào khóc thảm thiết.

“Chuyện... chuyện này là thế nào?” Phong Nguyệt chưa bao giờ có biểu hiện này, Kim Phượng bị nàng hù dọa đến mức đầu óc trống rỗng.

“... Nương nương...” Phong Nguyệt chỉ lo rơi lệ, cũng không nói là nguyên nhân gì.

Kim Phượng nhúc nhích, chỉ cảm thấy nước mắt của Phong Nguyệt thấm ướt sa y của nàng, sa y cứng rắn dính lên đầu vai, khó chịu vô cùng. Nàng vỗ nhẹ vào lưng Phong Nguyệt. “Đừng sợ, đừng sợ, có chuyện gì cứ nói ra. Bản cung sẽ giải quyết cho ngươi. Ai dám khi dễ Phong Nguyệt cô nương, đệ nhất hồng nhân trước mặt Hoàng hậu nương nương? Không cần cái mạng nữa à?”

“Nương nương...” Phong Nguyệt thay đổi tư thế cho thoải mái, vừa khóc vừa cọ cọ.

“Chuyện đó... Phong Nguyệt, ngươi cứ nói ai bắt nạt ngươi đi, bản cung sẽ đánh cái mông của hẳn?”

“Nương nương!” Phong Nguyệt phẫn nộ rồi, từ trên người Kim Phượng ngẩng đầu lên, dùng sức lau nước mắt. “Nương nương lại nói đùa! Ngay cả khóc cũng không cho người ta khóc ngon lành một lúc!”

Kim Phượng bắt đắc dĩ, đành phải vươn hai tay ra. “Được được được, ngươi khóc đi. Bản không nói gì nữa đâu...” Làm nương nương làm thành như vậy, thật sự là mệnh khổ.

Lúc này, cung nhân được phái đi đuổi theo Đoàn Vân Trọng trở lại bẩm báo: “Nương nương, Lư vương gia nói ngài ấy không có chuyện gì cần phải quay lại. Lư vương gia còn nói...” Nói đến đây, cung nhân lại trở nên lúng túng.

“Còn nói cái gì?”

“Lư vương gia còn sai nô tỳ trở lại nói với nương nương... Ngài ấy muốn đi Nghi Xuân Viện!”

“Cái gì?” Kim Phượng há lớn miệng, không thể tin được vào tai mình.

Phong Nguyệt nghe đến đó, càng khóc dữ dội hơn.

“Nghi Xuân Viện?” Hoàng hậu nương nương nổi trận lôi đình. “Đi cái miệng mù nội hửn đó!”

Một tiếng cảnh báo vang dội trong đầu Phong Nguyệt cùng các cung nhân. Mỗi khi hoàng hậu nương nương bắt đầu phát ra những lời kiểu như ‘Cái miệng mù nội hửn’, có nghĩa là chuyện rất nghiêm trọng, hoàng hậu nương nương rất tức giận.

“Đến Nghi Xuân Viện chẳng lẽ là chuyện vinh quang lắm sao? Hửn gặt hoàng thượng cùng hửn đến đó, bản cung còn chưa tính sổ với hửn đâu!” Kim Phượng tức giận đến mức toàn thân run rẩy. “Bản cung... bản cung... bản cung lần này sẽ không tha cho hửn!”

Là ai đã nói Đoàn Vân Trọng hai năm nay đã bớt phóng túng? Bớt phóng túng cái miệng mù nội hửn đó!

“Nương nương...” Một cung nhân khác cũng khóc lên. Chẳng lẽ nương nương không biết, cái miệng mù nội của Lư vương gia cũng là cái miệng mù nội của hoàng đế bệ hạ a!

Đang lúc huyền não, tiếng khóc của Phong Nguyệt lại một lần nữa rống lên.

“Nương nương! Ngài ấy... ngài ấy muốn đi Nghi Xuân Viện!”

“Đúng vậy, hửn rõ ràng...” Nói được một nửa, Kim Phượng sững sốt.

Đoàn Vân Trọng muốn đến Nghi Xuân Viện, tại sao còn sai cung nhân về truyền lời cho nàng? Trừ phi, lời này căn bản không phải là truyền cho nàng. Nếu đã không phải là truyền cho nàng, vậy còn có thể truyền lại cho ai?

Ánh mắt hồ nghi của Kim Phượng rốt cuộc rơi xuống người Phong Nguyệt.

Từ trước đến giờ, mỗi lần Phong Nguyệt nhìn thấy Đoàn Vân Trọng đều giống như chuột thấy mèo. Cũng chính bởi vì như vậy, mỗi lần Đoàn Vân Trọng đến Hương La Điện đều cố gắng trêu chọc Phong Nguyệt một phen, từ đó không để cho nàng ta sợ hãi mình nữa. Chẳng lẽ cũng bởi vì như vậy, hai người liền lên lút tư tình?

Nhìn bộ dạng nổi giận đùng đùng của Đoàn Vân Trọng, Phong Nguyệt vừa rồi lại khóc thành mít ướt, chắc hẳn hai người đã xảy ra mâu thuẫn. Đoàn Vân Trọng cố ý truyền lời là để chọc tức Phong Nguyệt đây mà.

Kim Phượng đột nhiên có chút mê muội.

Giờ phút này rõ ràng là giao mùa giữa hạ và thu, vì sao khắp nơi đều là ý xuân đào dạt?

Đang lúc hao tổn tâm trí, cung nhân lại báo có Tiểu Tôn Tử ở Hiên La Điện cầu kiến.

“Tiểu Tôn Tử? Không phải là nên tùy giá bên cạnh hoàng thượng sao?”

Tiểu Tôn Tử sợ hãi bước nhanh vào quỳ xuống, nhưng không nói lời nào.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Kim Phượng dò xét sống lưng run rẩy của Tiểu Tôn Tử, mơ hồ dự đoán đã có chuyện gì xảy ra.

“Nương nương!” Cái trán của Tiểu Tôn Tử đập xuống đất, kêu vang. “Hoàng thượng đã thông báo, những lúc ngài ấy không có ở trong cung, xảy ra bất cứ chuyện gì chỉ được đến tìm nương nương...”

Trong lòng Kim Phượng vừa động, nhanh chóng bắt được trọng điểm trong lời nói của hửn. “Hoàng thượng không ở trong cung?” Lúc này đã là canh hai rồi, hoàng thượng không ở trong cung thì ở đâu?

“Nương nương... ngày thường vào giờ này hoàng thượng đã hồi cung, nhưng hôm nay vẫn chưa thấy trở lại, tiểu nhân sợ rằng...không biết có xảy ra chuyện gì hay không...” Giọng nói Tiểu Tôn Tử đều phát run, mồ hôi túa ra trên trán, nhỏ từng giọt xuống dưới.

Kim Phụng im lặng thật lâu, chỉ cảm thấy tim đập nhanh đến mức như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Tiểu Tôn Tử, chắc hẳn ngươi phải biết hoàng thượng ngày thường xuất cung đều sẽ đi đến đâu.”

Tiểu Tôn Tử ngập ngừng một hồi lâu, rốt cuộc phun ra ba chữ. “Nghỉ Xuân Viện.”

Lại là Nghi Xuân viện.

Đoàn Vân Chương đã từng đến Nghi Xuân Viện, điều này nàng biết. Nhưng không biết từ đó về sau, hẳn lại còn đi thêm mấy lần.

Hôm nay đi dạo thanh lâu, dạo đến mức chuốc lấy phiền toái. Đoàn Vân Chương quả thật lợi hại.

Nàng than một tiếng, nói với Phong Nguyệt. “Nín đi. Nghi Xuân Viện đó, chẳng lẽ bọn họ đi được còn chúng ta thì đi không được sao?”

45. Chương 45: Tai Họa Của Đào Hoa Má Má

Đào Hoa má má của Nghi Xuân Viện năm nay năm mươi tuổi, thân thể nở nang, làn da tuyết trắng, được bảo dưỡng vô cùng tốt, vòng eo tích một đồng mỡ thừa phồng ra, tựa hồ cũng từng có một phen phong tình ở đây. Đào Hoa má má mặc dù làm ăn dựa vào da thịt, lại rất nặng nghĩa khí, làm người hào sảng, rất có kiến thức. Những khách thường lui tới ngoại trừ gọi cô nương đến uống rượu hoa, cũng thích nói vài câu hể hả với Đào Hoa má má.

Mỗi tháng một ngày, Đào Hoa má má đều sẽ mở một tiểu gian yên tĩnh ở buồng có lò sưởi phía tây, đốt bạch đàn, chuẩn bị thanh trà, chờ đợi vài vị khách đến chơi. Mấy vị khách này cứ chỉ nói năng đều vô cùng tôn quý, Đào Hoa má má chưa từng được thấy qua bao giờ. Đào Hoa má má là người từng trải, biết cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi. Đối với những vị khách này cũng luôn chú ý hầu hạ, không cho phép tạp nhạp đến gần tiểu gian này. Đào Hoa má má hiểu rõ, mấy vị khách đó đến Nghi Xuân Viện không phải là vì cô nương, càng không phải là vì Đào Hoa má má bà.

Có lẽ hôm nay thời vận của Đào Hoa má má không tốt. Vừa mới mở cửa làm ăn, mười mấy vị quan gia trang bị đại đao đã từ cửa xông vào hàng loạt. Bộ đầu tiến lên dẫn đầu, vén cánh mũi lộ ra hàm răng thông suốt. “Nha môn đến kiểm tra!”

Đào Hoa má má đã quen gặp hạng người ỷ thế đông người, liền vùng khăn tay bước lên môn trốn lồng ngực Bộ đầu. “Vị quan gia này, ngài muốn bắt người nào sao?”

Bộ đầu bày biện quan phổ, hừ lạnh nói: “Phủ Uy quốc công bị trộm, cấp trên hạ lệnh chúng ta tra soát bốn phía. Bản đầu mục bắt người nhận được tuyến báo, nữ tặc mặt đen kia đã chạy vào Nghi Xuân Viện các người. Đào Hoa má má, bản bộ đầu biết rõ bà có riêng hiệp danh, nhưng sự tình liên quan đến Uy Quốc công đại nhân, bà cần phải phân biệt được nặng nhẹ.”

Đào Hoa má má sửng sốt. Nghi Xuân Viện của bà cá rồng hỗn tạp, nhưng cái gì mà nữ tặc mặt đen, bà chưa từng thấy qua. Suy nghĩ một chút, liền quynh rũ cười một tiếng. “Quan gia a, khách của Nghi Xuân Viện của chúng tôi đều là loại người nào, người khác không rõ chứ ngài còn không rõ hay sao? Đào Hoa má má ta từ trước đến nay đều tuân theo pháp luật, điều này ngài cũng biết mà. Như vậy đi, ngài phái hai vị huynh đệ theo ta đến xem xét các gian phòng, còn mấy vị quan gia còn lại mời đến gian phòng bên cạnh nghỉ ngơi một chút, được không?”

Nói đến đây, bà nháy mắt, các cô nương sau lưng liền đồng loạt xông lên, hiển lộ bản lĩnh, không nói lời gì đã xô đẩy mấy vị quan sai vào một gian nhà gian.

Đám quan sai làm bộ nhún nhường một chút, liền ôm các cô nương, cười hì hì tiến vào nhà gian. Bộ đầu ngoắc tay gọi hai người lại. Hai người kia đành phải nhìn theo những người khác với ánh mắt cực kỳ hâm mộ, rồi theo sau Đào Hoa má má đi tuần tra.

Liếc một vòng, không thấy có gì khác thường, hai vị quan sai cuối cùng liền tuần tra đến buồng có lò sưởi ở phía tây.

Mở cửa là một thanh niên có khuôn mặt lạnh lùng, mày kiếm đậm rậm, mang theo vài phần anh khí cùng vài phần ngạo khí của văn nhân. Người trẻ tuổi đánh giá hai vị quan sai kia một chút rồi nói: “Có chuyện gì?”

Đào Hoa má má vội vàng cười đơn đả. “Hai vị quan gia đây đến kiểm tra, kính xin khách quan hết sức phối hợp, đừng khiến tiểu điểm khó xử là được.”

Thanh niên lạnh lùng quay mặt vào phòng một hồi, tựa hồ đang xin chỉ thị. Không lâu sau, liền mở cửa nói: “Các người vào đi, nơi này không có gì có thể ẩn núp.”

Đào Hoa má má đi theo vào trong, liếc thấy một người tuổi trẻ mặc áo bào tím đội quan ngọc ngồi trên ghế chủ tọa. So với thanh niên vừa mở cửa lúc này có vẻ nhỏ tuổi hơn một chút. Hai đầu lông mày lại lạnh nhạt trầm ổn, toát ra một vẻ quý khí không cách nào chối bỏ.

Mấy người phía sau tuổi cũng không lớn, ăn mặc chỉnh tề, thấy quan sai tiến đến thần sắc vẫn trấn tĩnh như thường. Chỉ có một thanh niên tướng mạo có chút cợt nhả, ngồi ở một góc trong phòng, vẻ mặt uể oải, buồn bực nốc rượu.

Thấy hai vị quan sai nhìn hẩn, thanh niên cợt nhả đặt bầu rượu lên bàn, cả giận nói: “Các người nhìn ta làm gì? Ngay cả các người mà cũng muốn gây sự với ta sao?”

Thấy sắc mặt của quan sai không tốt lắm, thanh niên mặc áo bào tím đứng dậy, cười nói: “Hai vị quan gia, xá đệ hôm nay tâm tình không tốt, uống hơi nhiều một chút. Nếu có mạo phạm, kính xin hai vị thông cảm cho.” Hẩn vừa đứng lên, những người khác cũng đứng dậy theo. Hẩn nháy mắt với thanh niên lạnh lùng. “Thì Ngọc.”

Thanh niên lạnh lùng liền lĩnh hội, lấy từ bên hông ra một túi gấm tinh xảo, nhét vào tay hai vị quan sai.

“Hai vị quan gia, nhờ chăm chú cho.”

Quan sai ước lượng túi gấm, trên mặt hiện vẻ vui mừng, thấy trong phòng cũng không có gì khác thường liền dự định rời đi. Hai đôi giày quan đang định đạp bước đi ra cửa, rồi lại rụt trở về: “Các người... đến Nghi Xuân Viện uống rượu hoa, vì sao trong phòng một cô nương cũng không có?”

Mọi người sững sờ, sau đó, Đào Hoa má má nhanh chóng phản ứng: “Ngài nói đùa sao, nào có ai đến Nghi Xuân Viện ta mà không gọi cô nương? Thật sự là vị công tử này thẩm mỹ quá cao, chướng mắt những thứ dung chi tục phẩn. Mấy cô nương được đưa tới đều bị đuổi ra ngoài.” Đào Hoa má má nhạy bén lắc lắc cái eo thùng nước, kéo cửa thò đầu ra ngoài kêu gọi: “Mai Tuyết! Mai Tuyết! Mau gọi bọn tỷ muội tới đây nha!”

Ngoài cửa có giọng nói thánh thót đáp lại. Vài vị cô nương trang điểm xinh đẹp, hương thơm bức người liền điểm bước chân nhỏ, nhẹ nhàng tiến vào, lần lượt rúc vào chung quanh thanh niên mặc áo bào tím. Vẻ mặt thanh niên áo bào tím vẫn thờ ơ không có gì thay đổi, chỉ là thân thể hơi co lại một chút rất nhỏ khó mà thấy được.

Hai vị quan sai thấy trong phòng náo nhiệt như thế, trong lòng tựa hồ cũng đã thỏa mãn, nói rộng đai lưng, cười nói: “Cũng là vị công tử này có điểm phúc. Chẳng bù cho cái mệnh khổ của hai anh em chúng ta. Trưởng quan ở bên kia uống rượu hoa, chúng ta lại phải ở đây tuần phòng. Ai, tất cả đều do cái tên nữ tặc mặt đen kia làm hại.” Bọn họ chấp tay chào. “Không quấy rầy mọi người vui vẻ, hai anh em chúng ta cũng nên trở về báo cáo với trưởng quan thôi.”

Dứt lời, hai người liền muốn mở cửa đi ra ngoài. Lúc này, ngoài cửa lại đột nhiên vang lên một giọng nói thanh thúy: “Mau tới mau tới! Tỷ tỷ lầu dưới nói bọn họ đang ở gian phòng này đây.”

Thanh niên cột nhà đang uống rượu giải sầu ở góc phòng, bình rượu trong tay bỗng nhiên ngã lăn ra góc bàn. Sắc mặt của hắn lập tức xanh mét giống như cỏ úa mùa thu, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào cánh cửa gỗ.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, ngoài cửa lại vang lên một giọng nói khác có vẻ chậm rãi hơn. “Phong Nguyệt, nhà đầu người muốn làm ta một chết sao, chạy nhanh như vậy làm cái gì? Cũng có phải đến bắt gian đâu.”

Thanh niên áo bào tím ngồi giữa đám người xúm xít vây quanh, thần sắc vốn luôn lạnh nhạt tựa hồ đối với tất cả đều nắm rõ trong lòng bàn tay, nghe thấy âm thanh này chợt giống như bị sét đánh, bỗng nhiên đứng bật dậy, trừng mắt nhìn cánh cửa, vẻ mặt làm như ngoài cửa có một con quỷ mặt xanh đang đứng chờ sẵn vậy.

Âm thanh tới trước lại vang lên: “Nương... Tỷ tỷ, không phải chúng ta đến bắt gian sao?”

Ngoài cửa yên tĩnh một lát, âm thanh thứ hai tiếp tục chậm rãi nói: “Chúng ta không phải tới bắt gian, chúng ta đến tìm người.”

“Có gì khác nhau ư?” Có vẻ đáng thương hỏi.

“Mấy chuyện kiểu như bắt kẻ thông dâm, vừa phải vò đầu bứt tóc khóc lóc một chút, vừa phải trách mắng nam nhân phụ tình bạc nghĩa một chút, thật sự là quá cực khổ. Chi bằng, người tới khóc lóc đi, ta ở một bên xem là được rồi.”

“Vậy chúng ta cứ tìm người là được rồi, khóc lóc cũng thật phiền toái.”

“Phong Nguyệt, người tiến lên gõ cửa đi. Phải lễ phép một chút, đừng làm các cô nương bên trong hoảng sợ.”

Đào Hoa má má nghe vậy cảm thấy kỳ lạ, rốt cuộc nhện không được kéo cửa phòng ra, liền chạm phải một gương mặt đen sẫm mập mạp đầy vẻ kinh ngạc.

“Vị... nương tử này?” Đào Hoa má má không xác định được, kêu một tiếng. Hai người trước mắt đều ăn mặc theo kiểu thường phục của nam nhân. Nhưng một người chỉ nhìn thoáng qua đã biết là gái giả trang, còn người kia, mặt tròn đen sẫm, vóc người đầy đặn, có chút không thích hợp với phong cách trang hoàng hương diễm của Nghi Xuân Viện.

Cô gái đen sẫm mập mạp vênh khéo môi lên, đôi mắt cong cong: “Ai nha, vị này chính là Đào Hoa má má đúng không? Thật sự ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

Đào Hoa má má thoáng chốc thất thần, trên mặt liền khôi phục chiêu bài đơn đả, dùng thân thể cực đại ngáng ngay cửa vào: “Vị nương tử này, có lẽ cô tìm nhầm phòng rồi. Tướng công nhà cô không có trong này đâu.”

Cô gái đen sẫm mập mạp cũng không tức giận, lại nói: “Má má bà đừng lo lắng, ta không phải đến quấy rối công việc làm ăn của bà đâu. Chỉ là tướng công nhà ta đến giờ này còn chưa về nhà, người trong nhà có chút lo lắng thôi. Nếu bà có gặp hắn thì nhắn dùm cho ta một tiếng, lần sau đừng về muộn như vậy nữa.” Nàng mở quạt xếp đánh ‘xoạch’ một cái, chính là bức họa ‘Ngàn dặm Côn Lôn’, mặt quạt khê lay, ngược lại lay ra vài phần hương vị hàm súc phong lưu.

Đào Hoa má má kinh ngạc, “Nương tử, cô không tự mình đi tìm tướng công nhà cô sao?”

Cô gái đen sẫm mập mạp lướt qua đầu vai má má để nhìn thoáng vào trong phòng. Thanh niên áo bào tím có hai vị cô nương đang dựa vào trong ngực, một đôi con người đen nháy nhìn thẳng chăm chăm về bên này, thần sắc biến đổi.

Còn những người khác trong phòng, có quen có lạ, thân phận không cần nói cũng biết. Một đám người như vậy tụ tập ở đây, là vì uống rượu hoa sao?

Cô gái đen sẫm mập mạp làm như không có việc gì, thu hồi tầm mắt, giơ cao cây quạt đi về phía trước hai bước. “Không cần.”

Đi hai bước rồi lại dừng lại. “Má má, nếu đã đến đây, vậy cứ mở cho ta một gian phòng đi. Nghe nói nữ nhi hồng nơi này của bà là tuyệt nhất kinh thành, làm cho người ta vui quên cả trời đất đây.”

Đào Hoa má má ngây người, bà làm nghề này nhiều năm như vậy, thê tử đến thanh lâu bắt kẻ thông dâm cũng đã gặp không ít, vẫn chưa từng thấy người nào như vậy. Một hồi lâu, bà đi lên vài bước dẫn đường, mặt mày tràn đầy tươi cười. “Nương tử, mời bên này.” Nghi Xuân Viện dù sao cũng có phong cách thanh lâu, cho dù chỉ muốn đến uống hai ly rượu, Đào Hoa má má cũng sẽ khoản đãi nhiệt tình.

Sau lưng, hai vị quan sai kia rốt cuộc dần dần tỉnh ngộ.

“Huynh đệ, thủ lĩnh chúng ta nói, nữ tặc kia có tướng mạo thế nào?”

“Huynh đệ, hình như chỉ biết là một kẻ mặt đen, còn lại cũng không ai thấy rõ.”

“Huynh đệ, nữ nhân đằng trước, mặt đã đủ đen chưa?”

“Huynh đệ, không thể đen hơn được nữa.”

“Đừng đả thảo kinh xà. Nghe nói nữ tặc kia cũng có chút công phu.”

“Huynh đệ, cũng là người thông minh, vậy chúng ta về bẩm báo thủ lĩnh trước đã.”

“Ừ, đi đi.”

Quan sai vừa đi, mấy vị cô nương được Đào Hoa má má gọi tới, dưới ánh mắt ra hiệu của các vị khách quan, cũng đều thức thời rời đi.

Cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại.

Bốn người trong phòng này giờ vẫn một mực trầm mặc, theo thứ tự là Hữu phó đô ngự sử Túc Kính Đường, Tả thông chính sứ Bạch Tĩnh Yến, Binh bộ viên ngoại lang Tư Mã Tùng cùng Kinh thành Đại đô đốc phủ Đô Trấn Phủ Lý Quý Xuân. Ba người còn lại, thanh niên cột nải một mình uống rượu là Lư Vương Đoàn Vân Trọng, người ra mở cửa là thanh niên tuổi trẻ vừa mới nhậm chức Lại bộ thượng thư Sài Thiết Chu, về phần thanh niên áo bào tím, chính là đương kim thiên tử Đoàn Vân Chương.

Trong phòng im lặng một lát. Đợi khi xác định các cô nương ngoài cửa đã đi khỏi, Lý Quý Xuân tuổi hơi lớn hơn một chút, mới lau mồ hôi nói: “Hôm nay thật sự là nguy hiểm quá. Cũng không biết Lăng Phong đã về đến nhà chưa. Lỡ như trên đường bị quan binh bắt lại thì quả là một chuyện phiền toái.”

Túc Kính Đường thở dài: “Nha đầu Lăng Phong kia ra ngoài học nghệ nhiều năm như vậy, võ công đã tiến triển rất nhiều, tính tình lại càng lỗ mãng giống hệt cha nàng. Không ngờ lại dám một mình đến phủ Uy Quốc công lấy trộm mật thư của Lưu Hiết. Thì Ngọc, thật may là trên đường huynh tới đây đã gặp được nàng, nếu không thì phiền toái to. Con gái của Lăng đại tướng quân vào phủ Uy quốc công ăn trộm, việc này nếu để Lưu Hiết tra ra được, không thể tránh khỏi lại bị thỉnh tấu tố cáo.”

Bạch Tĩnh Yến là một người tâm tư kín đáo, suy nghĩ một chút mới nói: “Thật may là cô gái đen sẫm mập mập vừa rồi đã đánh lạc hướng quan sai. Hoàng thượng, chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây, để tránh bị liên lụy.”

Ánh mắt Sài Thiết Chú chuyển về phía Đoàn Vân Chương, cúi đầu nói: “Hoàng thượng, xin hãy mau chóng hồi cung. Bên phía nương nương, cứ để bọn thần xử lý.”

“Nương nương?” Mấy vị đại nhân chưa từng gặp qua hình dáng Kim Phượng đều kinh ngạc hô lên.

A, đúng rồi, ai cũng nói đương kim hoàng hậu là một vị đen sẫm mập mập. Chẳng lẽ cô gái đen sẫm mập mập vừa rồi, chính là hoàng hậu nương nương? Mấy vị đại nhân đưa mắt nhìn nhau, thần sắc đều mang theo vài phần quỷ dị.

Đoàn Vân Chương nhăn tít hàng mày rậm. Hắn biết lúc này mình phải lập tức trở về cung, năng lực của Sài Thiết Chu cũng rất đáng tin. Có ý ở đây, Kim Phượng nhất định không sao.

Chỉ có điều...

Đoàn Vân Chương bỗng nhiên đứng bật dậy. “Túc khanh, bốn người các khanh mau chóng hồi phủ. Sài khanh, khanh nhanh đi đã thông quan tiết, chuẩn bị cứu người ra khỏi lao.”

“Hoàng thượng, ngài muốn?” Sài Thiết Chu có chút lo lắng. Hoàng thượng phải biết phân rõ nặng nhẹ a? Huống chi, không phải nghe nói tình cảm giữa hoàng thượng và hoàng hậu không tốt sao?

Đoàn Vân Chương nhìn y một cái, cũng không nói gì đã sải bước nhảy qua khỏi cửa phòng.

46. Chương 46: Lòng Dạ Nam Nhân Như Kim Dưới Đáy Biển

Nữ nhi hồng của Nghi Xuân Viện quả nhiên danh bất hư truyền. Kim Phượng vô cùng cảm khái, nghĩ. Khó trách những nam nhân kia lại vui đến quên cả trời đất như vậy, ngay cả mật đàm cũng muốn chọn đến loại địa phương này.

Phong Nguyệt chu miệng. “Nương nương, ngài cứ nói nô tỳ nhất gan, còn ngài thì sao, chẳng phải ngay cả cái cửa cũng không dám tiến vào à.”

Kim Phượng vuốt ve bầu rượu. “Tại sao lại nói ngay cả cửa cũng không dám vào? Nương nương ta cái gì cần nói đều đã nói cả rồi nha.”

Phong Nguyệt giễu cợt. “Ngài ở ngoài cửa chỉ hô một câu, về nhà sớm một chút, liền chạy. Ngài cứ trơ mắt nhìn hoàng thượng hai tay ôm hai nữ tử trắng hoa sao?”

Kim Phượng im lặng, một lúc sau mới nói: “Nương nương nhà người không phải loại người đó a.”

“Nương nương!” Phong Nguyệt sầu lo quá mức. “Cứ như nương nương vậy thì làm sao thành được? Lần tới có gặp, ít nhất cũng phải mắng to một câu: ‘Gian phu dân phụ!’ ”

“Làm vậy được không?” Kim Phượng nhướn mi.

“Cái chính là phải tỏ rõ khí thế chính cung nương nương của ngài nha!”

“Vậy còn người, vừa rồi tại sao không rống lên mấy rống cho cái tên Vân Trọng kia biết mặt?”

Phong Nguyệt cứng họng, sau đó cúi đầu, yên lặng rơi lệ.

“Thật là mất mặt.”

Kim Phượng thở dài. “Thôi quên đi. Nam nhân như vậy không có cũng chẳng sao, rống lên thì ích gì.”

Hai chén nữ nhi hồng xuống bụng, trên mặt Kim Phượng khê ửng hồng. Đang lúc rượu hàm tai nóng, cửa phòng bị phá mở. Một thân hình thon dài loáng cái tiến vào, lại nhanh chóng khép cửa lại.

Kim Phượng đang cầm ly rượu, có chút ngạc nhiên nhìn vẻ rón ra rón rén của hoàng đệ bệ hạ. Phát giác phía sau hẳn không còn ai khác, trong lòng nàng đột nhiên có chút nhút nhát, vội vàng đứng dậy, liền thốt ra một câu nói không dùng đến não:

“Chúng thần thiếp thật sự không phải tới bắt gian!”

Đoàn Vân Chương đang định không nói lời gì mà cứ mang nàng rời khỏi đây trước đã, lại bị lời nói của nàng làm cho uất nghẹn.

“Nàng thật sự tới bắt gian?” Trong mắt hắn bắt đầu có mưa bão ngưng tụ.

Kim Phượng lui về phía sau hai bước. “Đã nói rồi, chúng thần thiếp không phải tới bắt gian!”

Đoàn Vân Chương khê cần rằng, không có thời gian nói nhiều với nàng. Hắn lôi Phong Nguyệt dậy, ném cho Đoàn Vân Trọng ở ngoài cửa, nói: “Các người ra cửa trước đi.”

Đoàn Vân Trọng ôm Phong Nguyệt sắc mặt đang trắng bệch, đầu óc đã tỉnh táo vài phần. “Tại sao chúng đệ lại phải ra bằng cửa trước?”

“Câu dẫn quan binh.” Đoàn Văn Chương giải thích vô cùng hàm súc, Đoàn Văn Trọng lập tức nhăn mặt.

“Lỡ như chúng đệ bị bắt thì phải làm sao?”

“Tự mình nghĩ cách thoát thân.”

“...” Hoàng huynh, huynh còn có thể mất nhân tính hơn nữa không đây – Đoàn Văn Trọng nhìn người yêu đang nằm trong ngực, yên lặng rơi lệ.

Phong Nguyệt tung một cước đá văng hẳn. “Ta cũng không muốn phải nhìn mặt ngài!”

Kim Phượng đột nhiên nảy sinh lòng thương cảm đối với Đoàn Văn Trọng. Không đợi nàng nói gì, Đoàn Văn Chương đã không chút lưu tình, nhốt cặp đôi oan gia số khổ kia ở ngoài cửa.

“Ngài làm vậy là...” Nàng nghi ngờ nhìn hẳn.

Đoàn Văn Chương cũng không giải thích, nhanh chóng lôi nàng đến bên cửa sổ, đẩy cửa sổ ra.

Kim Phượng sợ hết hồn, trong lòng dần dần cảm thấy bất an. “Ngài muốn làm gì?”

“Nhảy xuống.” Đoàn Văn Chương nói ngắn gọn.

“Nhảy... nhảy... nhảy xuống?” Nơi này là lầu hai nha!

Đoàn Văn Chương lười phải cùng nàng nói nhảm, một tay nắm eo nàng, giẫm lên bàn ghế chuẩn bị nhảy ra ngoài cửa sổ.

“Ta không nhảy!” Kim Phượng dùng hai tay bám chặt lấy bệ cửa sổ, “Chết cũng không nhảy!” Nàng mở to đôi mắt dũng cảm, làm việc nghĩa không chùn bước nhìn Đoàn Văn Chương trừng trừng, dường như muốn nói: Người đến thanh lâu chơi ta không có ý kiến, muốn mưu sát hôn thê hả, không có cửa đâu!

Đoàn Văn Chương cũng trừng mắt nhìn nàng. Ngoài cửa đã có tiếng huyên náo. Đoàn Văn Trọng đang lớn tiếng cười ha hả: “Chúng ta chỉ đi ngang qua, đi ngang qua thôi!”

Nha đầu Hắc Bàn này, nhất định phải khảo nghiệm sức chịu đựng của hẳn vào đúng lúc này hay sao?

Chỉ trong nháy mắt như vậy, Đoàn Văn Chương im lặng, rồi sau đó, hẳn ghé sát vào tai nàng, nhẹ nhàng nói một câu.

Kim Phượng ngây ngẩn cả người. Thờ lúc nàng đang thất thần, Đoàn Văn Chương nắm lấy eo nàng. Phía sau, cửa phòng đã bị phá ra.

“A a a a a!” Kim Phượng kêu lên một tiếng thảm thiết thê lương kéo dài.

Câu nói mà Đoàn Văn Chương đã ghé vào tai nàng chính là: “Nàng đã nói, vợ chồng chính là chim cùng rừng.”

Kim Phượng mắt hàm lệ nóng. Chẳng lẽ người không biết câu tiếp theo chính là: “Tai vạ đến tự ai nấy bay” hay sao?

Khi Đoàn Văn Chương cùng Kim Phượng bị một đám quan binh bao vây ở giữa, hai người không khỏi nhìn nhau thở dài. Suy nghĩ trong lòng Đoàn Văn Chương chính là: Sớm biết như thế, vừa rồi cần gì phải hao tổn nhiều lời với nha đầu Hắc Bàn như vậy. Còn Kim Phượng lại nghĩ: Vẫn bị bắt được, sớm biết như thế, vừa rồi cần gì phải nhảy cửa sổ a...

“Thủ lĩnh, có thể bắt được nữ tặc này rồi! Báo lên Uy Quốc công đại nhân, ngài đã có thể lập được công lớn nha!” Một trong những gã quan sai nịnh nọt đến gần tên bộ đầu.

“Nữ tặc?” Kim Phượng chỉ vào mũi mình. “Ta là nữ tặc?”

Một trong những gã quan sai hưng phấn nói: “Thủ lĩnh, ngài xem, nữ tặc này vừa thấy oai hùng của ngài đã ngoan ngoãn cúi đầu, tự mình nhận tội!”

Kim Phượng không nói gì, sau đó kéo kéo ống tay áo của Đoàn Văn Chương: “Người bọn chúng muốn bắt, chính là ta sao?”

Đoàn Vân Chương gật gật đầu.

“Tại sao lại muốn bắt ta?”

“Oanh! Nữ tặc, người dám cả gan ban đêm lên vào phủ Uy Quốc công ăn trộm, thật sự là to gan lớn mật. Giờ phút này nếu người khoan tay chịu tội, bản bộ đầu còn có thể giúp người nói đôi lời hữu ích trước mặt Uy Quốc công. Còn bằng không, đừng trách đao kiếm của bản bộ đầu không có mắt!” Bộ Đầu vươn thẳng eo lưng, mười phần trung khí rống lên.

“Các người dựa vào cái gì nói ta là nữ tặc?” Kim Phượng tỉnh táo hỏi.

Bộ đầu cười hắc hắc ba tiếng. “Người còn muốn lừa gạt bản bộ đầu ư? Đại công tử Lưu gia đã tận mắt nhìn thấy, nữ tặc mặt đen như mực. Bản bộ đầu lật đổ khắp cả Nghi Xuân Viện cũng không tìm được cô gái mặt đen thứ hai. Người không phải nữ tặc, thì còn ai vào đây nữa?”

Kim Phượng yên lặng một lát: “Vị đại nhân này, ta thật sự không phải là nữ tặc.”

“Người còn dám ngụy biện!”

“...” Kim Phượng bỏ qua. “Đại nhân, ngài muốn áp giải ta đến nơi nào? Phủ Uy quốc công ư?”

Bộ đầu cười lạnh. “Người xứng sao? Trước áp đến đại lao Hình bộ, đại hình chờ sẵn!”

“Không bằng đến phủ Uy quốc công trước đi.” Kim Phượng mang theo một tia chờ mong, sợ hãi hỏi.

Bộ đầu sững sờ, sau đó giận dữ. “Buồn cười, nào có ai cò kè mặc cả như người? Dẫn đi!” Nhìn lướt qua Đoàn Vân Chương. “Nữ tặc này còn có đồng bọn! Dẫn cả đi!”

Tên quan sai vừa rồi từng gặp Đoàn Vân Chương ở trong sương phòng vội la lên: “Thủ lĩnh, người này vừa rồi tiểu nhân đã gặp trong một gian phòng khác, chỉ là khách quan bình thường. Hắn... là đồng bọn của nữ tặc sao?”

Kim Phượng vội vàng quơ tay: “Hắn không phải là đồng bọn của ta. Hắn là...” Nàng vắt óc một cái. “Hắn bị ta ép buộc!” Nàng còn đang muốn nói gì nữa, lại bị Đoàn Vân Chương kéo vào trong ngực, bịt miệng lại.

“Ta chính là đồng bọn của nàng ấy.” Đoàn Vân Chương tủm tủm cười, “Ta không chỉ là đồng bọn của nàng, mà còn là nam nhân của nàng. Cho nên, các người cũng bắt ta luôn đi.”

Kim Phượng hoàn toàn đứng hình.

Đoàn Vân Chương nắm chặt tay nàng, đặt nơi ngực, như cười như không, nhẹ nhàng nói: “Nương tử, xem ra chúng ta phải đến đại lao Hình bộ một chuyến.”

Giọng nói của hắn lộ ra một tia trêu tức, lại có một sức mạnh trấn an lòng người rất khó hiểu.

Kim Phượng cùng Đoàn Vân Chương cùng bị trói gô, lôi đi xềnh xệch rồi bị ném vào đại lao Hình bộ. Hoàng đế bệ hạ cùng hoàng hậu nương nương đại giá quang lâm cũng không làm cho đại lao Hình bộ vẻ vang thêm chút nào. Mấy còn chuột vẫn chạy tới chạy lui trên xà ngang, làm rơi xuống một ít mảnh bụi lên chóp mũi Kim Phượng.

Quan sai bắt được bọn họ héch cái cằm lên cao, nhìn bọn họ một cái vô cùng khinh bỉ. ‘Keng’ một tiếng đóng cửa sắt lại, chốt thêm hai ổ khóa sắt.

Kim Phượng nhìn mạng nhện trên đỉnh đầu, lại hậm hực nhìn ổ khóa sắt to đùng một lát, rốt cuộc cũng cam chịu, lặng lẽ ngồi xổm xuống bên chân tường.

“Quả nhiên hôm nay trước khi ra cửa không chịu xem lịch.”

Đoàn Vân Chương ngồi xuống bên cạnh nàng, nghiêng mặt nhìn nàng, chỉ cười cười, tâm tình dường như cũng không tệ lắm.

“Chân long thiên tử đang ở bên cạnh nàng, còn cần xem lịch gì?”

Kim Phượng lườm hắn một cái. “Chân long thiên tử, chúng ta làm sao ra ngoài được đây?”

“Sẽ có người tới cứu.”

Kim Phượng ngẫm lại thấy cũng đúng. Mấy thần tử ngồi trong sương phòng lúc trước cũng không phải là ngồi không.

“Nếu đã như vậy, hoàng thượng ngài long thể tôn quý, vì sao còn muốn trà trộn vào đây?”

Hai tay Đoàn Vân Chương bị trói bắt chéo sau lưng, dựa vào tường cọ xát, đổi một tư thế thoải mái.

“Chỉ là chạy chậm một chút thôi.” Suy nghĩ một chút, hần lại bất mãn liếc nhìn nàng. “Nếu nàng dứt khoát nhảy xuống lầu nhanh hơn một chút, làm gì mà xảy ra nhiều chuyện.”

Kim Phượng kéo căng khoe miệng. “Thần thiếp liên lụy hoàng thượng. Thần thiếp đáng chết.”

Ánh mắt Đoàn Vân Chương bắn khoản vài vòng trên gương mặt nàng, bỗng nhiên nhếch miệng. “Thôi, kỳ thật đến đại lao Hình bộ một lần cho biết, cũng rất có giá trị.”

“Giá trị hơn đến Nghi Xuân Viện ư?”

Đoàn Vân Chương ngẩn ra.

Kim Phượng vô cùng khinh thường, liếc mắt nhìn hần. “Hừ” một tiếng rồi quay mặt đi.

Sắc mặt Đoàn Vân Chương có chút khó coi, hần ngồi thẳng lên. “Hắc Bàn, kỳ thật chuyện không phải giống như những gì nàng đã thấy đâu.”

Kim Phượng lại hừ một tiếng, càng quay mặt đi xa hơn, trực tiếp dùng cái ót nghênh đón đôi mắt lo lắng của Hoàng đế bệ hạ.

“Hai nữ nhân kia là do Đào Hoa má má tạm thường đưa đến ứng cứu. Nếu không phải có quan sai đến kiểm tra, ta...” Đoàn Vân Chương thấy Kim Phượng hoàn toàn không hợp tác, dứt khoát đứng lên chuyển sang ngồi đối diện với Kim Phượng.

“Ta tuyệt đối không hề đụng đến hai nữ tử kia một tý nào.” Hần trịnh trọng đảm bảo.

Kim Phượng rút cuộc cũng chuyển mắt về nhìn hần một chút, con ngươi lóe sáng. “Vậy cửa động dương xuân hết cạn lại sâu, cũng chỉ là tưởng tượng vô căn cứ của ngài sao?”

“...” Hoàng đế bệ hạ rút cuộc cảm nhận được cái gì gọi là ‘Gieo gió gặt bão’.

“Hoàng thượng, thần thiếp phải nói đôi lời với ngài.” Kim Phượng ưỡn ngực, lời lẽ chính nghĩa. “Ngài thích cô gái xinh đẹp, thần thiếp không có ý kiến. Có điều, những nơi bướm hoa, dù sao cũng không phải là địa phương mà vua của một nước nên ra vào. Huống chi, đã trẻ thế này ngài còn quanh quẩn ở ngoài cung, có từng nghĩ đến mọi người trong cung sẽ lo lắng cỡ nào hay không? Hoàng thượng có từng nghĩ cho thái hậu nương nương không? Lỡ như chuyện này truyền đến tai thái hậu nương nương, hần là bà sẽ vô cùng đau lòng khổ sở.”

“Hắc Bàn...”

“Nếu không phải hoàng thượng ngài tham luyến sắc đẹp, lưu luyến nơi bướm hoa, thần vì sao phải lòng nóng như lửa đốt, tự mình xuất cung đi tìm? Làm thế nào lại bị ngộ nhận là nữ tặc, chuốc phải tai ương lao ngục lần này? Lỡ như chuyện này lan truyền ra ngoài, thần thiếp phải tự xử thế nào đây? Hoàng thượng phải tự xử thế nào đây?”

“... Nàng nói cũng đúng.” Đoàn Vân Chương ảm đảm cúi đầu xuống.

“Cho nên,” Kim Phượng hếch cằm tổng kết. “Thần thiếp cho rằng, chuyện hôm nay, đều là sai lầm của hoàng thượng.”

Đoàn Vân Chương càng rũ đầu xuống thấp hơn. “Hoàng hậu nói có lý, tất cả đều là sai lầm của trẫm.”

Kim Phượng cười lạnh một tiếng, vũng vàng hít một hơi trầm.

Nhưng Đoàn Vân Chương nhận ra sai lầm dễ dàng như vậy, ngược lại càng khiến cho nàng cảm thấy ăn không biết ngon.

Đoàn Vân Chương nhẩn nhục chịu đựng, cúi đầu. Một lát sau, bỗng nhiên nói: “Hoàng hậu, nữ nhi hồng ở Nghi Xuân Viện có ngon không?”

“Cũng không tệ lắm...” Kim Phượng bỗng nhiên câm miệng.

Đoàn Vân Chương nở nụ cười giả tạo, ghé sát vào bờ môi nàng, hít mũi một cái, hàng mày rậm phút chốc nhăn tít. “Nàng còn uống không ít.” Nữ nhân này rốt cuộc là tới bắt hẩn gian, hay là tự mình tìm đến thanh lâu dạo chơi, quả thực rất khó nói.

Hẩn thở ra một hơi thật dày, phả lên môi nàng. Kim Phượng sững sờ, vô ý thức rút đầu co về phía sau. Cái ót liền thân thiết đụng vào bức tường rắn chắc.

Hoàng hậu nường nường nhe răng trợn mắt, nước mắt giàn giụa.

Đoàn Vân Chương thở dài thật sâu. Nữ nhân này, không có hẩn thì phải làm sao đây.

“Đau không?”

Kim Phượng nhìn hẩn, con mắt cơ hồ muốn trợn lên trắng dã. Nghe tiếng vang vậy mà còn không biết à, không đau được sao?

Cái gì gọi là ‘Nóc nhà lũng còn gặp mưa suốt đêm’, từ cổng thành dạo đến thanh lâu, hại người vô tội gặp tai họa... Hẩn dựa sát như vậy làm cái gì? Chẳng lẽ cho rằng nàng cũng là loại con gái tùy tiện trong thanh lâu kia sao? Mới vừa rồi còn khổ tâm vì nước vì dân, hiện tại lại bị một chút khúc mắc khó tiêu trong lòng, nàng khó tránh được buồn giận.

Đột nhiên, một bàn tay bao phủ lấy phần ót của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, hóa giải không ít đau đớn.

“Đỡ hơn chút nào chưa?”

Kim Phượng mấp máy môi, không lên tiếng.

Đoàn Vân Chương hiểu được tính tình của nàng, không muốn tranh cãi. Nhưng có thể làm cho người thường ngày luôn tỏ ra đời mình như mây trôi nước chảy như nàng tức giận như vậy, trong lòng hẩn ngược lại khoái trá vô cùng.

Tay kia tiếp tục xoa, hẩn dần đo thả lực vô cùng thỏa đáng.

Một hồi lâu, Kim Phượng rốt cuộc phát giác có điểm không đúng. “Tay của ngài... Không phải đã bị trói lại rồi sao?”

“Lần trước Lăng Tiêu có dạy cách tháo dây thừng, cũng chỉ là một trò xiếc mà thôi.” Đoàn Vân Chương thờ ơ đáp lời.

Kim Phượng ngẩn ngơ.

Một gã hoàng đế, tại sao phải học cách tháo dây thừng?

“Chuyện trên đời này ai có thể đoán trước được. Nói không chừng sẽ có một ngày, trăm luân lạc đến hoàn cảnh phải chạy trốn cứu mạng. Nàng xem, hôm nay không phải cần dùng đến rồi sao?”

Kim Phượng im lặng. Nàng tỉ mỉ quan sát hàng mày kiếm anh tuấn của Đoàn Vân Chương, đột nhiên lời gì cũng không thể thốt ra được.

Đoàn Vân Chương giương mắt, đối diện với đôi mắt đen trắng phân minh của nàng. Động tác vuốt xoa cái ót cho nàng của hẩn đột nhiên dừng lại, trong ánh mắt giống như bị chấn động một cái.

Kim Phượng có chút quẫn bách, muốn dời tầm mắt, lại phát hiện hai mắt của mình giống như bị ánh mắt của hẩn bám chặt, không có cách nào rời chuyển.

Nàng có thể nhìn vào ánh mắt Đoàn Vân Chương, thậm chí có thể nhìn vào trái tim của hẩn. Nàng tựa hồ có thể nghe được tiếng nước trong veo đang chảy giữa hai người.

“Hắc Bàn,” Đoàn Vân Chương đột nhiên mở miệng, cuống họng hơi chút khàn khàn. “Nếu như ta nói, kể từ sau đêm Thượng Nguyên của ba năm trước, ta không còn đụng đến một nữ nhân nào, nàng có tin hay không?”

47. Chương 47: Đậ Hũ Đen Cũng Là Đậ Hũ

Kim Phượng ngạc nhiên.

“Nàng có tin hay không?” Đoàn Vân Chương tiến tới gần hơn.

Kim Phượng giương mắt, xem xét tường tận khuôn mặt tuần dật tươi mát như chạm ngọc của hắn, tựa hồ muốn nhìn càng rõ, càng sâu hơn.

Thật lâu sau, nàng rũ mắt, làm cho đối phương không thấy rõ được tâm tư của mình.

“Ta không tin.”

Đoàn Vân Chương chưng hửng nhìn đỉnh đầu của nàng. Cho dù không tin, có nhất thiết phải trả lời thẳng thừng như vậy hay không?

Có đôi khi, nửa đêm hắn giật mình tỉnh giấc mộng, sẽ lầm tưởng mình vẫn còn là tiểu đế vương non nớt cần cù khổ học trong thư phòng, còn nàng cũng chỉ là thiếu nữ tham ăn vô tư vô lự kia. Hắn cưỡng chế nắm lấy bàn tay của nàng, chạy về phía không biết mục đích. Hắn cho rằng, cho dù giữa hai người có cách thiên sơn vạn thủy, ít nhất vẫn còn một đôi bàn tay nắm chặt lấy nhau. Nhưng mà, chẳng lẽ khi đang cùng nhau đi tới, trong lúc hắn không kịp ngoái đầu nhìn lại, đôi bàn tay kia đã sớm buông thoát rồi ư?

Hắn lại chẳng trách người khác, cũng chẳng trách nàng.

Hắn chậm rãi ngã ngồi dưới đất, trong nội tâm vô cùng phức tạp, phức tạp đến khó tả.

Trong lúc đó, Kim Phượng lại dè dặt đánh giá hắn.

Không đụng đến một nữ nhân nào? Hắn cho nàng là con cóc sao? Vừa rồi còn dặt tay nàng...

Nhưng vì sao vẻ mặt của hoàng đế bệ hạ tôn quý lại hồn bay phách lạc như vậy?

Thật lâu, Đoàn Vân Chương sâu kín thở dài, trong phòng giam u ám càng thêm trống trải mà thương cảm.

Kim Phượng không hiểu sao lại ngây ngẩn cả người.

Đoàn Vân Chương giương mắt: “Tối đây.”

“Hà?”

“Tối đây, chẳng lẽ nàng muốn tiếp tục bị trời sao?”

Kim Phượng không nói gì, đứng dậy. Như câu nói người ở dưới mái hiên thấp không thể không cúi đầu, chỉ trách những năm qua nàng bị Phong Nguyệt nuôi dưỡng thành da quang thịnh trớn, chịu không nổi một chút thô bạo, mới bị trời một lát mà trên cổ tay đã mơ hồ đau đớn.

Ai, làm sao lại chiều chuộng thành như vậy.

Vì sao đã được chiều chuộng đến thế, trên mặt vẫn không trắng ra chút xú nào?

Thật làm cho người ta lãng phí tư duy.

Kim Phượng nghiêng người sang bên, lần lượt đưa hai tay đang bị bắt chéo sau lưng ra trước mặt Đoàn Vân Chương.

Đôi mắt tối đen của Đoàn Vân Chương lướt qua mặt của nàng, lại lướt qua thân thể vạm vỡ của nàng, từ trong lỗ mũi hừ ra một tiếng.

Kim Phượng lại ôn tập nhiều lần trong đầu câu đạo lý ‘Người ở dưới mái hiên thấp...’, sau đó cực kỳ khó coi, kéo ra một nụ cười nịnh nọt về phía Đoàn Vân Chương.

Đoàn Vân Chương nhẹ nhàng rút khí, ánh mắt ẩn chứa một nụ cười.

“Xoay người lại.” Hắn nói.

“Ách?”

“Ta nói, xoay người lại.” Đoàn Vân Chương thông thả ung dung lặp lại.

Kim Phượng khuất phục, ngoan ngoãn xoay người ngồi đối diện với hắn. Đây được gọi là: thành thạo một nghề có thể an thân. Đường đường là vua của một nước, biết cách tháo dây thừng liền túm thành như vậy, đây là thói đời gì thế này.

Nàng tức giận bất bình: “Phương pháp này của Lăng Tiêu, ngày khác ta cũng sẽ đi học.”

Đoàn Vân Chương vòng hai tay qua người nàng, đưa bàn tay đến sau lưng nàng cởi trói: “Hắn sẽ không dạy cho nàng đâu.”

“Vì sao?”

“Ta không cho hắn dạy.”

“...”

“Hoàng thượng, đã tháo được dây trói chưa?”

“Xong rồi.”

“Vây... sao ngài còn chưa buông tay?”

“Trong lao hơi lạnh, vừa vặn bắt nàng sưởi ấm.”

Kim Phượng trợn to đôi đồng tử thêm vài phần, giận tái cả mặt.

“Nếu ta bị phong hàn, người vắt vẻo không phải là nàng sao?” Thấy vẻ tức giận trong mắt nàng càng để lâu càng thịnh, hắn mỉm cười chỉ ra.

Con tức của Kim Phượng chuyển thành ai oán. Những năm gần đây, nàng hầm canh gà thật sự đã hầm ngán lắm rồi. Cố gắng nhịn được mấy lần, nhưng nàng cũng không xác định mình có bắt cần ném một bao thạch tín vào đó hay không.

Nghĩ đến đây, nàng không giẫy giụa nữa.

Có điều, hai người ấp áp ôm ôm mặc dù bất nhả, nhưng đích xác là ấm áp hơn rất nhiều so với một mình núp ở chân tường, chờ dừng nói chỉ đến việc lồng ngực của Đoàn Vân Chương còn nóng bỏng như có ngọn lửa đang thiêu đốt.

Kim Phượng nheo mắt, chỉ cảm thấy cánh tay sau lưng từ từ buộc chặt. Nàng vô ý thức cảm thấy có chút không ổn, nhưng thân thể lại không khống chế nổi nguồn nhiệt của đối phương kề sát bên người. Một ngày mệt mỏi đánh tới, rốt cuộc chậm rãi rơi vào mộng đẹp.

Đoàn Vân Chương cúi đầu, nhìn Tiểu Hắc Bàn trong ngực đang thoải mái cọ xát, trong miệng thì thầm câu gì, mí mắt sụp xuống, lập tức bất tỉnh nhân sự.

Hắn nhịn không được cười. Câu nói của Tiểu Hắc Bàn chính là: “Đậu hủ đen cũng là đậu hủ a.”

Trên cửa sổ nhỏ kết đầy mạng nhện trong phòng giam, lơ đãng chiếu vào hai mảnh ánh trăng trắng ngà trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Đoàn Vân Chương mơ mơ màng màng ngủ thẳng đến nửa đêm, chỉ cảm thấy hai tay đau nhức vô cùng. Hắn giật giật cánh tay, người trong ngực lại bắt đầu hừ hừ hai tiếng, duỗi cánh tay mồm mồm đặt trên lồng ngực hắn nhéo hai cái, lại đề trở xuống. Ngực ướt nhẹp, hiểu rằng nước miếng của người nào đó đã tràn ra một bức toàn cảnh Côn Lôn.

Con chuột trên đỉnh đầu thở phì phò chạy trốn, gấp rút kiếm ăn.

Đoàn Vân Chương cười khở, lại ôm Kim Phượng vào lòng, cho nàng thay đổi một tư thế thoải mái.

Cái tên Sài Thiết Chu này, ngày thường mạnh mẽ vang dội, vì sao lúc này lại thông thả như bò già kéo xe thể không biết. Chẳng lẽ muốn để hai người bọn họ trải qua cả đêm ở trong tù này sao?

Ngắm trộm người trong ngực lần nữa, hắn lại không khỏi bật cười. Nàng cũng thật là người có phúc, bất luận ở trong hoàn cảnh thế nào cũng có thể ngủ quên trời đất. Đoàn Vân Chương sinh ra đã được ăn sung mặc sướng, làm gì đã phải trải qua kiếp nạn loại này. Nhưng có tiếng ngáy nhẹ nhàng làm bạn, thật cũng không cảm thấy khó xử bao nhiêu.

Nhưng lần này trở về, phải bắt Hắc Bàn ăn ít thịt khô lại. Đoàn Vân Chương âm thầm suy nghĩ, cánh tay của hắn sắp bị nàng cán gãy rồi.

Toàn thân hắn đau nhức đến mức không tài nào ngủ được, đành phải mở to đôi mắt thanh minh ngóng lên cửa sổ nhỏ trên đầu.

Chẳng biết đã qua bao lâu, rơm rạ rải dưới nền đất trong nhà lao đột nhiên phát ra những tiếng xột xoạt.

Đoàn Vân Chương nhạy cảm bắt ngay được âm thanh này. Thân thể hắn chấn động, vội vàng vỉnh tai lắng nghe.

Khóa sắt trên cửa lao nhẹ nhàng cách một tiếng, qua một hồi, lại cách một tiếng.

Đoàn Vân Chương lấy thanh chủ thủ (dao găm/ kiếm ngắn) luôn dắt ở bên hông ra nắm trong tay. Trong bóng tối, hắn cảm giác có người đang từ từ đi tới chỗ mình.

Là người do Sài Thiết Chu phái tới cứu nàng? Hay sát thủ của Lưu Hiết phái tới diệt khẩu? Hắn không nắm chắc được.

Người nọ càng lúc càng đến gần, trong bóng tối mờ mờ khó phân rõ thân hình khổng lồ. Y đi đến cách Đoàn Vân Chương ba bước, đột nhiên hai đầu gối chạm đất, quỳ xuống.

“Ty chúc... Tham kiến hoàng hậu nương nương.” Y run rẩy sụp xuống.

Đoàn Vân Chương ngạc nhiên.

Nếu là người do Sài Thiết Chu phái tới, sẽ không mở miệng ra đã gọi hoàng hậu nương nương. Nếu là người của Lưu Hiết, càng không có khả năng vừa xuất hiện đã gọi một tiếng hoàng hậu nương nương.

Nha đầu tốt số Kim Phượng còn đang ngủ say, Đoàn Vân Chương đành phải hỏi: “Người là ai? Vì sao nhận biết được thân phận của nương nương?”

Người kia ngáp ngừng một phen. Đoàn Vân Chương ước chừng có thể đoán trúng tâm tư của y, nhân tiện nói: “Ta là tâm phúc của hoàng hậu nương nương, có gì muốn nói cứ việc nói với ta.”

Người kia khẩu đầu như bầm tỏi, rớt cuộc thăng trầm. “Ty chúc... chính là chương ngục ba năm trước trông coi thiên lao, bởi vì chuyện Lữ Đồng Lương Lữ phạm đang lúc lãnh án lại tự sát mà bị giáng chức quan ba cấp. Hôm nay làm một chức quản ngục nho nhỏ ở đại lao Hình bộ. Đêm qua, xa xa nhìn thấy hình dáng hoàng hậu nương nương, liền đoán đã bắt lầm người. Ty chúc không dám tự tiện tiết lộ thân phận của nương nương, cho nên đêm khuya đến đây chờ hoàng hậu nương nương sai khiến.”

Đoàn Vân Chương bỗng nhiên hiểu ra. Trong vụ án của Lữ Đồng Lương quả thật có một quan chương ngục như vậy. Nếu không nhờ có y, Lữ đại thượng thư đã sớm một mạng quy thiên. Y cứu tính mạng của Lữ đại thượng thư, Uy quốc công đại khái cũng không muốn nhìn thấy y, tùy tiện tìm một lý do giáng chức quan của y cũng là chuyện bình thường.

Nhưng một viên quan cai ngục đồng tình với cật thần như vậy, vì sao lại không căm ghét Kim Phượng? Dù sao Kim Phượng cũng là con gái của Uy quốc công mà. Nghĩ đến đây, hắn lại tăng thêm một tia đề phòng.

“Người lại gần một chút, nương nương có chuyện dặn dò.” Hắn nhẹ nhàng đặt Kim Phượng xuống nền đất, hộ ở sau lưng.

Người nọ không hề nghi ngờ có cạm bẫy, ngoan ngoãn tiến lại gần.

Đợi y đi vào tầm kiểm soát, Đoàn Vân Chương nhảy bật dậy, một tay túm lấy hai tay y bắt chéo ra sau lưng, tay kia nắm chặt chủ thủ, đem lưỡi dao lóe sáng hàn quang kề lên gáy y.

“Nói! Người đến đây có mục đích gì?”

Người kia vô cùng kinh sợ, lại không dám lên tiếng kinh động những người khác ở trong lao, đành phải nhỏ giọng xin tha. “Đại nhân oan uổng! Tiểu nhân cũng không có ý xấu, thật sự chỉ đến vì hoàng hậu nương nương dốc thân trâu ngựa!”

Đoàn Vân Chương cười lạnh. “Người cảm hận Uy quốc công như vậy, lẽ nào lại đối tốt với hoàng hậu nương nương?”

Người kia sững sờ trong chốc lát, cũng đành chỉ giãi giụa. Một hồi lâu, vì sự uy hiếp của cây chủy thủ trên cổ, người nọ rốt cuộc liên miên kể lại. “Hoàng hậu nương nương quả thật đối với chuyện năm đó đã giữ kín như bưng, ngay cả tâm phúc đại nhân cũng giấu diếm. Không đối gạt ngài, tiểu nhân mặc dù có chút cảm hận Uy quốc công, nhưng đối với Hoàng hậu nương nương thì xác thực là vạn phần trung thành!”

“Vì sao?”

Người nọ thở dài. “Đại nhân không biết, năm đó Lữ Đồng Lương tự sát, tiểu nhân cứu, Lữ Đồng Lương giả điên rồi sau đó có thể ra tù, tất cả mọi chuyện đều là kế hoạch của hoàng hậu nương nương! Hoàng hậu nương nương vì bảo vệ tính mạng trung thần, không tiếc đối kháng với cha mình. Ngài nói xem, tiểu nhân không kính ngưỡng hoàng hậu nương nương, thì còn có thể kính ngưỡng ai đây?”

“...”

“Đại nhân? Đại nhân ngài không thể không tin a! Nếu không, ngài đánh thức hoàng hậu nương nương dậy, hỏi là biết ngay!”

Đoàn Vân Chương trầm mặc thật lâu.

Lúc trước, chuyện Lữ Đồng Lương phát điên đích xác có chút kỳ quặc. Đoàn Vân Chương phóng thích ông ra tù, cũng chỉ là biết thời biết thế. Nhưng hẳn chưa bao giờ nghĩ tới, chuyện này lại có liên quan đến Kim Phụng.

Xâu chuỗi những dấu vết để lại, Đoàn Vân Chương cũng không thể không tin.

Chuyện này là chuyện tốt, nhưng trong lòng Đoàn Vân Chương lại cảm thấy, có chút không thoải mái.

Những người này, lừa gạt hẳn khiến hẳn thật khổ!

“Chuyện này, còn có ai biết không?”

“Khụ khụ,” Lính ngục bị siết có chút thở không nổi. “Còn có... Đại học sĩ Chu Văn Thiên.”

Chu đại tài tử? Chu Thái Phó? Trong ánh mắt của Đoàn Vân Chương thoáng hiện lên một tia sáng âm lạnh.

Giới cho cái tên đồng tính nhà người!

“Có lẽ còn có Ngự Trường Nhai Ngự đại nhân nữa. Trước khi tiểu nhân bị điều đến Hình bộ đã từng có một thời gian làm việc ở nha môn Kinh Triệu Doãn, Ngự đại nhân cũng vô cùng chiều cố tiểu nhân.”

Giới cho cái tên Cá mọc răng nhà người!

“Chu đại học sĩ cùng Ngự đại nhân đều là người rất tốt!” Lính ngục nhin không được lại cảm khái một câu. Là ảo giác của y sao, hơi thở quanh thân của nam nhân đang dùng thế lực bắt ép y hình như càng thêm âm lạnh. Y dường như có thể nghe thấy hai hàm răng của hắn nghiền vào nhau kêu ken két.

Giới cho Lưu Hắc Bàn người!

Đoàn Vân Chương từ từ tiêu hóa sự thật này, lại hòa lẫn đan xen các dư vị ghen ghét, vui mừng, phần nộ trong lòng một phen. Rốt cuộc chậm rãi thả tên lính ngục ra.

Cánh tay được tự do, viên lính ngục vừa vỗ về xoa bóp vai mình, vừa vuốt cổ tham lam hít thở không khí mới mẻ.

“Người, có thể thả chúng ta ra ngoài sao?” Đoàn Vân Chương ngấm ngấm hỏi.

“Đương nhiên, đương nhiên! Tiểu nhân dù có liều cái mạng già cũng muốn giải thoát hoàng hậu nương nương ra khỏi nơi này.” Lính ngục gật đầu như bằm tỏi.

“Không cần người phải liều mạng già. Sau bình minh ắt sẽ có người đến giải quyết chuyện này, sẽ không để dính líu đến người.”

Lính ngục như được đại xá, tuy đã chuẩn bị tâm lý xả thân vì nghĩa, nhưng dù sao cũng là tính mạng của mình, có thể không mất đi đương nhiên là rất tốt.

“Có cần... gọi nương nương tỉnh lại hay không...”

“Không cần.” Đoàn Vân Chương nhìn Kim Phượng đang ngủ say trên mặt đất với ánh mắt sắc lạnh, vót nàng lên khiêng bừa trên vai. Kim Phượng ở trong mộng kêu đau một tiếng, lại ngủ say.

“Đi trước dẫn đường đi.”

48. Chương 48: Con Trai Của Kẻ Kiêu Hùng Lại Là Bao Cỗ.

Đoàn Vân Chương đã từng đứng trên lầu Chính Dương Môn quan sát kinh thành trong đêm tối, cảm thấy chúng sinh tầm thường tựa như bầy kiến hôi. Đêm nay, hắn công một nha đầu đen mập trên vai, chạy trốn giữa kinh thành trong đêm tối, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn lên thành lầu đèn đuốc sáng trưng của hoàng thành ở phía xa xa, cảm giác mình cũng chỉ là một trong bầy kiến hôi kia.

Hắn đặt Kim Phượng xuống, vỗ nhẹ nhẹ vào gương mặt nàng. “Hắc Bàn, dậy đi.”

Vỗ vài cái, Kim Phượng rớt cuộc miến cưỡng tỉnh dậy. Chứng kiến mình đang ở trong một ngõ sâu đen tối trống trải, Kim Phượng ngẩn ngơ.

“Chúng ta... không phải đang ở trong lao ư?”

Đoàn Vân Chương nghĩ thầm, tạm thời cũng không nên giải thích rõ ràng với nàng, bèn nói: “Hiện nay đã trốn ra được. Quá trình cụ thể thế nào, khi trở về sẽ giải thích với nàng sau. Nàng cứ đi theo ta là được.”

Kim Phượng lau dụi tròng mắt, nghe hắn nói như vậy, liền nhẹ nhàng ồ một tiếng.

Đoàn Vân Chương nhìn nàng: “Nàng cũng dễ tin người quá nhỉ. Ta nói thế nào, nàng liền làm theo thế đó. Lỡ như ta đem nàng ra khỏi thành bán đi thì phải làm thế nào?”

Kim Phượng hừ một tiếng: “Ngài sẽ không bán ta đi đâu.”

Đoàn Vân Chương nhìn nàng một cái thật sâu, nắm bàn tay nàng trong lòng bàn tay mình.

“Biết vậy là tốt, phải theo sát ta đó.”

Kim Phượng không quen, hơi giãy giụa một chút, lại bị hắn nắm càng chặt hơn. Nàng khẽ thở ra một tiếng, cảm thấy hô hấp cũng có chút không thoải mái.

Hai người đang muốn ra khỏi ngõ hẻm đang ẩn nấp, một mũi kiếm lạnh băng sáng bóng đột nhiên đâm tới. Lưỡi kiếm lóe lên trong đêm tối, càng có thêm vài phần lạnh lẽo thấu xương.

Đoàn Vân Chương nhảy bèn, kịp thời đẩy Kim Phượng ra, vùng thanh chủy thủ trong tay lên quá đỉnh đầu, chống chọi với bảo kiếm đang chém tới.

Người nọ lập tức chiếm được chỗ cao, động tác dừng một chút, sau đó nở nụ cười: “Hai kẻ tiểu tặc các người quả nhiên ẩn thân ở đây! Oanh, bốn tướng quân chính là con trai của Uy quốc công Lưu Hiệt đại nhân, đương triều ngự phong Võ Uy Tướng quân Lưu Ngạc, đặc biệt đến bắt hai kẻ tiểu tặc coi trời bằng vung các người! Các người lại dám ban đêm vào phủ Uy quốc công ăn trộm, thật sự quá nực cười. Hãy xem bốn tướng quân bắt các người đây, roi da hầu hạ!” Hắn mặc áo bào trắng dẹt bằng lụa tơ tằm, quan đới đều là chế tác tốt nhất, đúng chuẩn công tử ca nhà giàu. (Quan: mũ đội đầu, Đới: giải thắt lưng)

Đoàn Vân Chương cùng Kim Phượng đều sững sờ.

“Nếu không phải bốn tướng quân đêm khuya muốn đến thăm vấn phạm nhân, chẳng phải đám tiểu tặc các người đã chạy thoát rồi sao!” Lưu Ngạc hừ lạnh một tiếng, “Người cho rằng đánh cắp được thư từ qua lại của Trần đại nhân cùng phụ thân ta, là có thể cứu được cái tên Lãng lão đầu kia sao? Người quá ngây thơ rồi đó!” Y thu hồi trường kiếm, lại một lần nữa đâm tới. Sau lưng, tiếng bước chân của bọn lính càng lúc càng gần.

Đoàn Vân Chương nheo mắt lại. Lãng Phong lên vào phủ Uy quốc công là vì lấy trộm mật lệnh mà Lưu Hiết gửi cho Hồ Bắc đạo ngự sử Phùng Thông, còn cái tên Trần đại nhân kia, là ai? Thư từ qua lại giữa bọn họ, có quan hệ gì đến Lãng đại tướng quân?

Cái tên Lưu Ngạc này, nếu đã phát hiện bọn họ ẩn thân trong ngõ nhỏ, lại muốn làm gương cho binh sĩ – đích thân đến bắt, nếu không phải hoàn toàn tự tin vào công thu của mình thì chính là tính tình lỗ mãng, sốt ruột lập công, bây giờ lại còn không kín miệng, tiết lộ ra cái tên Trần đại nhân.

Lưu Hiết ơi là Lưu Hiết, muốn trách thì trách ông sinh ra một đứa con ngu ngốc.

Hắn lui về phía sau hai bước, tránh khỏi vòng công kích tiếp theo của Lưu Ngạc rồi vồ lấy bảo kiếm sáng loáng trong tay Lưu Ngạc, ném ra xa tám thước. Lưu Ngạc vốn đang hài lòng đắc chí, bỗng đứng ngây người nhìn chăm chăm vào bàn tay trống tuếch của mình, làm như không thể tin nổi chuyện gì đã xảy ra.

Lưu Ngạc Lưu Ngạc, quả nhiên là cái bao cỏ, thật sự uổng phí là con trai của Lưu Hiết, huynh trưởng của Hắc Bàn – Đoàn Vân Chương chán ghét nghĩ. Hắn nháy mắt ra hiệu cho Kim Phượng, ý là: Đây là anh trai ruột của nàng, nàng xem rồi lo liệu đi.

Kim Phượng cũng vô cùng khó xử. Tuy nói Lưu Ngạc là anh trai ruột của nàng, nhưng hai người chưa bao giờ gặp nhau. Giờ phút này, cho dù nàng khai rõ thân phận, Lưu Ngạc sẽ tin sao? Lại nói, lỡ như bị Lưu Ngạc phát hiện ra thân phận thật sự của Đoàn Vân Chương, chẳng phải sẽ càng phiền toái hơn ư?

Xa xa, tiếng bước chân của binh lính càng gần, tựa hồ còn có thể nghe thấy bọn lính lo lắng kêu gọi: “Tướng quân!”

Lưu Ngạc nghe thế cao hứng bừng bừng, vung tay hô to: “Ta ở đây...”

Tiếng nói chưa dứt, Đoàn Vân Chương đã kéo vạt áo sau của y, kéo y rút xuống ngựa, ngã lăn ra đất, rồi dùng chuôi chủy thủ gỗ mạnh vào sau ót của y.

Lưu Ngạc lạng yên không một tiếng động, hôn mê.

Kim Phượng há mồm cứng lưỡi.

Đoàn Vân Chương gọn gàng nhặt bảo kiếm lên, quăng Lưu Ngạc lên lưng ngựa, dùng chủy thủ đâm nhẹ vào hông ngựa một cái. Con ngựa đáng thương hí dài một tiếng, chạy như điên.

Hai người ẩn mình trong ngõ hẻm tối om. Không lâu sau, đại đội binh mã gào thét chạy đến. Có mấy tên lính chạy gấp đến mức ngay cả bội đao tùy thân cũng rơi mất, trong miệng cứ vội vàng gọi: “Tướng quân! Tướng quân! Ngài đang ở đâu?”

Đội quân đội rời đi, Đoàn Vân Chương nhìn trường kiếm trong tay một chút rồi quăng bừa đi.

“Vậy ra đó là huynh trưởng của nàng.”

Kim Phượng thở dài: “Vâng, đó chính là huynh trưởng của thiếp.”

Phụ thân của nàng là một người kiêu hùng, trọng phụ của nàng là đương triều thiên tử, trời cao rất dễ mắt đến nàng. Có điều, dù sao cũng phải có một người là kẻ ngu ngốc mới được.

“Nương nương!” Lão lính ngục xung phong đảm nhiệm đi trước dò đường đã trở lại. “Phía trước cực kỳ âm ỹ, đoán chừng đã có người phát hiện ra chuyện các ngài vượt ngục.”

Kim Phượng ồ lên một tiếng: “Là người?”

Lão lính ngục cúi đầu: “Đúng là tiểu nhân.”

Đoàn Vân Chương nhíu mày. “Chúng ta nhất định phải chạy được vào cung trước khi trời sáng.”

Lão lính ngục lộ vẻ khó khăn: “E rằng không dễ. Càng đến gần hoàng thành, tuần tra càng nghiêm mật, sợ rằng còn chưa đến được cấm cung thì đã bị bắt rồi. Nói cũng kỳ quái, những binh sĩ tuần bố hình như cực sợ chúng ta đến gần hoàng thành.”

Đoàn Vân Chương thầm cười lạnh trong lòng. Lưu Hiết cho rằng Lăng Phong biết được cơ mật của ông, đương nhiên sợ Lăng Phong vào cung mật báo. Về phần Lăng Phong đã rời khỏi thành đi xa, vốn là chuyện mà Lưu Hiết cầu còn không được.

“Vị ngục quan này, có thể dẫn chúng ta theo đường tắt rời khỏi thành hay không?”

Lão lính ngục ngần ra. “Không phải đại nhân muốn dẫn hoàng hậu nương nương chạy về cung sao?”

Đoàn Vân Chương nói: “Tình thế bức bách, không phải do chúng ta. Cứ ra khỏi thành trước đã, tránh để hoàng hậu nương nương bị bắt lại.”

“Vây...”

Đoàn Vân Chương thận trọng nhìn lão lính ngục. “Ngục quan, người đã bất chấp công danh phú quý của bản thân để cứu Lữ đại thượng thư, đương nhiên là một người chí sĩ cao thượng. Hoàng hậu nương nương tin cậy người, ta cũng tin cậy vào người. Ta có một chuyện trọng đại, liên quan đến an nguy của hoàng hậu nương nương muốn phó thác cho người, người có bằng lòng giúp không?”

Lão lính ngục nghiêm sắc mặt, ưỡn ngực. “Xin đại nhân cứ căn dặn.”

“Trong kinh thành đang lùng bắt hai người bọn ta, chắc hẳn cũng đang lùng bắt người. Người có nguyện dẫn thân vào nguy hiểm hay không?”

Lão lính ngục mỉm cười. “Đại nhân, tiểu nhân nếu có nửa ý lùi bước, tối nay căn bản đã không vào tù gặp nhau.”

Đoàn Vân Chương có một tia xúc động: “Đã vậy, liền trông cậy vào người.”

Kim Phượng nhìn Đoàn Vân Chương một chút, lại nhìn lão lính ngục một chút, bùi ngùi thở dài.

Yên ổn ba năm, rốt cuộc lại muốn nổi sóng ba đào nữa sao?

Lão lính ngục dẫn bọn họ rẽ vào một con đường nhỏ bên cạnh cửa Tây.

“Nương nương, đại nhân, cứ rời khỏi thành từ chỗ này.”

“Binh sĩ giữ cửa sẽ không dễ dàng thông qua?” Đoàn Vân Chương nói.

Lão lính ngục cười hắc hắc hai tiếng, đưa tay vào trong bụi cỏ trên thành tường, bới ra: “Nương nương, đại nhân, mời xem.”

“... Chuồng chó?” Đoàn Vân Chương cùng Kim Phượng đồng thanh kêu lên.

Thật lâu sau, Kim Phượng từ từ nói: “Người muốn để hoàng... để ta chui chuồng chó?”

Lão lính ngục có chút kinh hoảng, lúc này mới nhớ tới thân phận của đối phương hình như không mấy thích hợp ra vào mấy nơi như chuồng chó này.

“Nương nương... tiểu nhân đáng chết... Nhưng ngoại trừ chuồng chó, tiểu nhân thực tại không thể nghĩ được...” Lão lính ngục như muốn khóc lên.

Kim Phượng còn muốn nói gì nữa, Đoàn Vân Chương đã kéo nàng lại. “Không sao, chuồng chó thì chuồng chó đi.”

Kim Phượng tỏ vẻ đau khổ, cúi đầu im lặng. Hoàng đế bệ hạ đã không dị nghị gì với việc phải chui chuồng chó, nàng còn có gì để nói nữa đây?

“Vây... ngục quan đại nhân, ta chỉ có một vấn đề.”

“Nương nương mời nói.”

“Cái chuông chó này, đủ lớn không?”

Lão lính ngục rõ ràng là ngần ngại.

Tâm tình phức tạp như Đoàn Văn Chương, giờ phút này cũng không nhịn được phải bật cười.

“Yên tâm, cho dù là hang chuột, ta cũng sẽ nhét nàng qua được.”

Kim Phượng im lặng một lát. “Không phải ta sợ mình không vào được...”

“...”

“Ta chỉ sợ mình không thể ra được.”

49. Chương 49: Có Thể Kết Đồng Tâm Với Vua Được Ừ

“Sao ta cảm thấy chúng ta giống như nạn dân đang chạy nạn thế nhỉ?” Kim Phượng phun ra một bãi nước miếng, trong miệng hỗn tạp bùn đất.

Đoàn Văn Chương nhặt mấy mảnh lá cây trên đầu nàng xuống. “Đây mới là vợ chồng hoạn nạn a.”

Kim Phượng cũng nhón chân lên, dùng viền tay áo lau chùi mồ hôi trên mặt hần. Không ngờ trên ống tay áo nàng vốn đã dính bùn đất, càng lau càng bẩn. Hai người liếc mắt nhìn nhau, đồng loạt cười to. Hơn mười năm sống trong cung đình, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy đối phương chật vật như vậy.

Đoàn Văn Chương dẫn dò lão lính ngục, mệnh cho y cầm đồ trang sức tùy thân của hần đến quý phủ của Lại bộ thượng thư tìm Sài Thiết Chu, cũng hẹn Sài Thiết Chu đến Thụý Vân Đình cách kinh thành ba dặm về phía tây gặp mặt. Hai người ra khỏi cổng thành... Không, là ra khỏi chuông chó, tiếp tục đi về phía Tây. Đi khoảng chưa đầy hai dặm đường liền gặp một hộ nhà nông. Lúc này, bụng Kim Phượng rất không có khí thế, kêu to. Đoàn Văn Chương cũng thấy đói, bèn vào hộ nhà nông xin chút ít cơm ăn.

Chủ nhà nông là một đôi vợ chồng trung niên hiền lành. Thấy hai người ăn mặc không tầm thường lại chật vật như vậy, chẳng nói lời nào đã đưa bánh rán cùng cháo gạo kê đến. Mặc dù không đến mức vô cùng ngon miệng, nhưng cũng đủ no bụng. Kim Phượng muốn tháo chiếc nhẫn vàng trên ngón út xuống tặng cho chủ nhà, lại bị Đoàn Văn Chương hung hăng trừng mắt liếc.

“Đêm hôm đó tìm nó khổ cực như vậy, sao có thể tùy tiện tặng cho người ta?”

Kim Phượng ngượng ngùng thu tay, lại thấy Đoàn Văn Chương giắt ngọc bội đang đeo bên hông xuống.

“Đó là ngọc bội năm ngoái thái hậu nương nương đặc biệt sai người chế...”

“Nàng không nói là được. Chúng ta trở về chế lại một cái giống y như đúc.”

Kim Phượng không nói gì nữa, cứ vui đầu chuyên tâm húp cháo.

Đại thẩm chủ nhà nhận ngọc bội, vui mừng rạo rực mà nói: “Người thanh niên, vừa thấy các người đã biết là con cái thế gia vọng tộc, là cùng nhau bỏ nhà trốn đi phải không?”

Kim Phượng phun cháo ra ngoài.

Đoàn Văn Chương lẳng lặng lau mặt cho nàng.

Đại thúc trung niên kéo vòng eo đại thẩm lại, cười nói: “Hai người yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không báo quan đâu. Thật không dám dấu diếm, năm đó hai chúng tôi... Hắc hắc, cũng là bỏ nhà trốn đi.”

“Khụ khụ...” Lúc này, cháo trực tiếp chui thẳng vào lỗ mũi.

“Đại thẩm, chúng ta không phải...” Kim Phượng muốn giải thích.

“Ôi chào, thẹn thùng cái gì. Ta xem cô nương cũng không phải là người hay ngượng ngùng nha. Cậu thanh niên, ánh mắt của cậu cũng không tệ, tìm vợ thì phải tìm như vậy. Nhìn dáng vẻ này mà xem!” Đại thẩm tắc tắc trong miệng mấy tiếng, đột nhiên đưa tay vỗ một cái vào mông Kim Phượng. “A ơ ơ, thật sự rất có tính đàn hồi. Cậu thanh niên, cậu có phúc đấy!”

“Ta...” Kim Phượng che mông, khóc không ra nước mắt.

Đoàn Vân Chương vênh cao khóe môi, nghiêm túc đánh giá cái mông Kim Phượng. “Đại thẩm nói thật là có đạo lý.”

Kim Phượng tức giận trừng hấn, hấn lại ra vẻ vô tội, cúi đầu húp cháo.

Đại thẩm cười càng vui vẻ hơn. “Xem vợ chồng son này, còn liếc mắt đưa tình nữa chứ. Ông lão a, cũng giống chúng ta năm đó quá nhỉ?”

Đại thúc sờ lên cằm. “Giống, hắc hắc, rất giống.”

Đại thẩm nhìn đôi bạn trẻ trước mắt, càng xem càng thích, không nhịn được nói: “Ta thấy hai người a, dứt khoát ở chỗ chúng ta làm hỷ sự đi? Đại thẩm ta chẳng yêu thích gì khác, thích nhất là mở hỷ sự cho người ta nha.”

“Mở hỷ sự?”

“Đúng vậy! Có sẵn nền đỏ rồi đây, khi Nhị Nữu ở thôn trước thành thân còn dư lại. Còn có khăn voan đỏ năm đó đại thẩm ta thành thân đã dùng đến, bên trên còn thêu một đôi uyên ương nữa đó!”

Kim Phượng gần như đã nước mắt lưng tròng. “Đại thẩm, sở thích của thẩm cũng thật là đặc biệt...”

“Đừng khách khí, đừng khách khí.”

“Đại thẩm...” Kim Phượng rốt cuộc quyết định không thể cứ để đại thẩm tự do đắm chìm trong thế giới nhỏ bé của mình như vậy được nữa, đang muốn mở miệng đánh tan mộng đẹp của đại thẩm, lại bị Đoàn Vân Chương dùng tay bịt miệng.

“Đại thẩm.” Đoàn Vân Chương đẩy vẻ khẩn thiết. “Vậy thì vát vát cho thẩm rồi.”

“Hả?” Kim Phượng tròn tròn con mắt. “Ai nói muốn cùng người thành thân!”

Đoàn Vân Chương nắm chặt hai bàn tay nhỏ bé mũm mĩm đang quơ múa của nàng. “Đại thẩm, xin giao nàng cho thẩm xử lý.”

“...” Kim Phượng tức giận. Nhưng vốn không thể thoát ra khỏi xiềng xích trói buộc của hấn, bèn dứt khoát cắn mạnh xuống cổ tay của hấn một cái.

Đoàn Vân Chương khẽ ‘ái ui’ một tiếng.

“Đại thẩm, thẩm xem, cô bé kia vẫn còn đang xấu hổ kia.”

Đại thẩm ha ha cười. “Nhìn hai vợ chồng son các người, đại thẩm ta liền nhớ lại thời thiếu nữ thanh xuân của mình...”

Kim Phượng rốt cuộc không nói gì, bị đại thẩm đẩy lưng ép tiến vào buồng trong.

Đoàn Vân Chương nhìn theo bóng lưng của họ, trong ánh mắt chột lóe lên thần sắc kỳ dị.

Kim Phượng ngồi trước một tấm gương đồng nhỏ thô ráp trong nhà, mặc cho đại thẩm bài bố.

“Cô nương à, mái tóc của cô thật sự rất đẹp, thật sự rất đẹp.” Đại thẩm vừa chải đầu vắn tóc cho nàng, vừa thở dài nói.

Kim Phượng yên lặng hạ mí mắt xuống, đem hai tay đặt ngang trên đầu gối, trong lòng ngổn ngang suy nghĩ.

Qua hồi lâu, nàng rốt cuộc lên tiếng.

“Đại thẩm.”

“Ừ.”

“Thật ra... Ta là cô dâu nhỏ của hần, mười năm trước đã thành hôn rồi.”

“Hả?” Đại thẩm sững sờ, dừng động tác vấn tóc lại. Một lọn tóc từ ngón tay rớt ra, rơi xuống bên tóc mai của Kim Phượng.

“Hôm nay hần muốn cùng ta làm lại lễ thành hôn, là không có đạo lý. Trừ phi... Trừ phi hần muốn thu bán trái tim của ta.”

Đại thẩm ngỡ ngàng, sau đó lại cười tươi rói: “Vây còn chưa đủ sao. Một nam nhân, vì muốn chiếm được trái tim của cô mà làm nhiều chuyện như vậy...”

“Không phải như thế.” Kim Phượng cười khỏ, “Hần và cha ta... có chút không vui. Ngẫu nhiên lại bị ta phát hiện hần lén lút làm một chút chuyện không tốt sau lưng cha ta. Hần... Có lẽ vì sợ ta sẽ nói cho cha ta biết, nên mới bày ra những chuyện này.”

Đại thẩm im lặng, một lúc sau mới nói: “Mấy chuyện trong nhà danh gia vọng tộc các người, thật đúng là phiền toái.”

“Cũng phải.” Kim Phượng thở dài.

“Chỉ có điều, đại thẩm ta vẫn cảm thấy, cô đã nghĩ nhiều quá rồi. Ta thấy cậu thanh niên kia đối với cô là thật lòng. Ở trước mặt cô, mọi cử chỉ đều rất dè dặt cẩn trọng, dường như sợ làm cho cô không vui.”

“Thật sao?”

“Thật mà.” Đại thẩm vừa nói vừa tiếp tục vấn tóc cho Kim Phượng. “Cô nương à, có một câu nói thế này: ‘Của vô giá dễ cầu, khó được một tình lang.’”

Trong lòng Kim Phượng chấn động.

“Huống chi, cô cũng thích hần, không phải sao?”

“Ta... cũng thích hần?” Kim Phượng lăm bầm lặp lại.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Nếu như cô không thích hần, sao lại theo hần đi xa như vậy?”

Nhịp tim của Kim Phượng rối loạn.

Ngoài cửa sổ, trời đã sáng ngời.

Đoàn Vân Chương treo trước ngực áo một bông hoa đỏ rực, nín thở chờ hai nữ nhân ở buồng trong đi ra. Đột nhiên hần có cảm giác mình có chút buồn cười.

Thành cái gì hôn đây? Không phải mười năm trước đã thành hôn rồi sao?

Nhưng mười năm trước, hần chỉ là một thằng bé ngốc nghếch ngu đần, nàng cũng chỉ là một con bé đơn thuần thiện lương. Bọn họ, đều là những quân cờ mắc cho người ta định đoạt. Một buổi hôn lễ giống như màn kịch náo loạn. Hần say rượu, khi tỉnh lại, trông thấy tân nương tròn xoe như nắm xôi đậu đen, không thể không thừa nhận, trong lòng là cực độ ảm ức. Hần chưa từng nghĩ đó là một buổi hôn lễ, chỉ cảm thấy đó là một trò cười mà người ta áp đặt lên người hần.

Hôm nay nhớ lại, trong lòng lại cảm thấy ảm áp kỳ lạ. Đó là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

Lúc đại thẩm đề xuất muốn mở một lễ cưới cho bọn họ, hần đột nhiên cảm giác được, lời nói đó đã mạnh mẽ thấm vào tận đáy lòng hần.

Có lẽ hần cần một lễ cưới, để xác nhận Lưu Hắc Bàn nàng là thê tử của Đoàn Vân Chương hần.

Cho nên, hần ngẩng ngửa bông hoa trước ngực. Buồn cười thì cứ cười đi, hần sẽ vui vẻ đón nhận.

“Cậu thanh niên à,” Đại thúc đứng bên cạnh hần, đưa cả hai tay lên chụp lấy bờ vai hần. “Kỳ thật, mấy thứ hôn lễ, bái đường gì đó nha, đều là màn biểu diễn ưa thích của nữ nhân bọn họ thôi, theo ta thấy cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Đại thúc ý vị sâu xa liếc nhìn hần một cái. “Đêm động phòng hoa chúc mới là mấu chốt, mấu chốt đấy.”

Đoàn Vân Chương liền giặt mình.

“Cậu thanh niên,” Đại thúc quan sát đánh giá hần một phen, “Thể lực của cậu, còn đủ không?”

“...” Da mặt Đoàn Vân Chương hiện lên vùng đỏ ửng khả nghi.

“Tuyệt đối đủ!” Câu trả lời của hần rất có khí phách.

Rèm buồng trong được vén lên, đại thẩm vui sướng dịu tân nương tử đi ra.

Tân nương tử vẫn mặc bộ quần áo lúc này, nhưng trên đầu phủ thêm một tấm khăn voan đỏ chói mắt. Hai túm tóc đen lộ ra khỏi khăn voan, rủ xuống trước ngực, khiến cho lòng người mơ màng vô hạn.

Đoàn Vân Chương đột nhiên khấn trương. Đó là Hắc Bàn sao, có thể sau khi hần vén khăn voan lên, lại phát hiện là một nữ nhân khác không đây?

Hần nhịn không được, gọi một tiếng: “Hắc Bàn?”

Sau khăn voan, Kim Phượng nhẹ nhàng ‘Ừ’ một tiếng.

Đoàn Vân Chương không tự chủ được nhếch miệng nở nụ cười. Là nàng, đúng thật là nàng.

Vòng eo này, ngón tay này, giọng nói này, ngoại trừ nàng thì còn ai vào đây nữa.

Đại thẩm háy hần một cái: “Ai cho cậu nói chuyện với tân nương?”

Hai người song song đứng ở hai bên ngưỡng cửa, đối mặt với bầu trời xanh quang đãng.

“Nhất bái Thiên Địa!” Đại thúc trung khí tràn đầy hô to một tiếng.

Hai người chân thành bái lạy.

“Nhị bái... Ách, cao đường không có ở đây, tiếp tục bái Thiên Địa đi.” Đại thúc cười ngây ngô.

Đoàn Vân Chương nghe thấy sau lớp khăn voan bên cạnh có tiếng hút không khí rất nhỏ. Hần rút cuộc nhịn không được, đưa tay kéo lấy ống tay áo đối phương, nhéo nhéo bàn tay trong tay áo.

Trơn láng mượt mà.

Tay kia nhanh chóng rút lại vào trong tay áo.

Đoàn Vân Chương nở nụ cười, mang theo cảm giác mừng thầm khó hiểu.

“Phu thê giao bái!”

Hai người xoay qua mặt đối mặt, ‘làm việc nghĩa không chùn bước’ cúi xuống bái lạy.

Đoàn Vân Chương kìm lòng không đặt, tưởng tượng vẻ mặt dưới lớp khăn voan của nàng. Gương mặt đó, hần là vẫn luôn trong sáng như thường.

Không đợi đại thúc lên tiếng, hần chủ động cầm lấy tay Kim Phượng, không để cho nàng có bất kỳ cơ hội trốn tránh nào.

“Hắc Bàn,” Hần tựa ở bên tai nàng, cách một lớp khăn voan, “Chúng ta động phòng đi.”

Kim Phượng hơi run rẩy, lại quy về bình tĩnh.

50. Chương 50: Ở Trên Trời Nguyên Làm Đôi Chim Sẻ

Đôi vợ chồng nhà nông đầy mạnh Kim Phượng cùng Đoàn Vân Chương vào buồng trong, vừa đóng cửa lại liền buông tay không quản.

Kim Phượng ngồi bên mép giường đất, thực tại không biết mọi chuyện vì sao lại có thể phát triển đến trình độ này.

Nàng chỉ nhớ rõ nàng xuất cung đi bắt gian, a không phải, là đi tìm người. Đương nhiên, tiện thể cũng dạo quanh Nghi Xuân Viện đầy sắc thái truyền kỳ kia một chuyến. Chẳng ngờ, dạo quanh dạo quanh một hồi

lại dạo đến đại lao. Lại dạo quanh một hồi dạo qua chuồng chó. Hiện tại, rõ ràng lại dạo quanh một hồi dạo vào động phòng.

Nàng bị thống đê nén biểu cảm. Hoàng đế bệ hạ a, nếu như ngài muốn thể nghiệm khó khăn dân gian, đại khái có thể tự chơi một mình cũng được mà, cần gì phải lôi cả ta vào nữa?

Nhưng ngẫm nghĩ lại, hình như là do mình đã liên lụy hắn?

Có điều, nếu hắn không đi dạo thanh lâu, thì mình sao phải xuất cung đến tìm hắn rồi gặp những chuyện này.

Cho nên, tất cả đều là lỗi của hắn...

Rõ ràng là vào lúc này, cho dù suy nghĩ thế nào thì nếu thành thân, thật sự là sai càng thêm sai, không thể tha thứ.

Ừ, tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cho hắn. Kim Phượng quyết định chủ ý, nghiêm sắc mặt.

Mép giường bên cạnh hơi trầm xuống, trong lòng Kim Phượng cũng trầm xuống, biết rõ Đoàn Vân Chương vừa ngồi xuống bên cạnh mình. Nàng rất muốn giật khăn voan xuống rồi hỏi hắn, chơi thú vị lắm sao? Trêu chọc nàng như vậy, thích thú lắm sao?

Nàng đưa tay bắt lấy khăn voan, lại bị Đoàn Vân Chương đè lại. Tay của hắn nóng hôi hổi, giọng nói cũng nóng hôi hổi.

“Hắc Bàn.” Hắn khàn khàn nói, chậm rãi cầm lấy tay nàng, cùng nhau kéo tấm khăn voan đổ chói từ từ trượt xuống.

Trong giây lát đó, Kim Phượng có chút hoảng hốt. Khăn voan lững thững rớt xuống, đôi mắt nàng thẳng tắp đối diện với đôi mắt hơi mờ lung của Đoàn Vân Chương, rồi sau đó dời xuống, chiếu thẳng vào bông hoa đỏ rực trên ngực hắn.

Nàng kéo căng khoe miệng, kéo căng đến nỗi không thể kéo hơn được nữa, hì hì một tiếng bật cười.

Đoàn Vân Chương cau mày, xé rách một chút bông hoa trước ngực. “Buồn cười đến vậy sao?”

Kim Phượng gật đầu như gà con mổ thóc, toàn thân run rẩy giống như bị động kinh.

Đoàn Vân Chương đưa tay ra sau lưng, muốn tháo bỏ bông hoa. Kim Phượng vội vàng kéo lại. “Cứ đeo thêm một lát nữa đi.” Ánh mắt nàng sáng trong lóng lánh.

Đoàn Vân Chương liếc nhìn nàng một cái, thu tay về. “Thôi được, người xưa có thả y ngu thân, còn ta đây lại thả y ngu thể.”

(Thả y ngu thân: một điển cố trong Nhị thập tứ hiếu về một Lão Lai Tử đã hơn 70 nhưng vẫn mặc quần áo sắc sỡ, hành động như trẻ con để làm cha mẹ già vui vẻ. Còn Đoàn Vân Chương ở đây ăn mặc sắc sỡ để chọc cho vợ cười)

Kim Phượng càng cười nắc nẻ.

Đoàn Vân Chương thấy nàng cười lăn lộn, bên môi cũng nở ra một đóa hoa cười, thân thể không khỏi tiến sát lại gần. “Nàng nói thử xem, nàng nên báo đáp ta thế nào đây?”

“Báo đáp?” Kim Phượng ngửa mặt nhìn hắn, đôi con ngươi trong trẻo.

Đoàn Vân Chương nghiêm túc gật đầu. “Ta cộng nàng từ trong lao trốn ra ngoài, đổi bánh rán cho nàng ăn, còn chọc cho nàng cười vui vẻ như vậy. Chẳng lẽ nàng không nên báo đáp ta sao?”

Kim Phượng ngẫm nghĩ một lát. “Cũng phải. Có thể công chạy trời chết, có thể trông nom no bụng, còn có thể khôi hài vui vẻ, nam nhân có ba dạng này, là đáng giá lấy thân báo đáp.”

Con ngươi đen nháy tinh mịch chợt lóe lên một cái. “Vậy, nàng còn chờ gì nữa?” Hắn lặng lẽ ôm lấy eo nàng, liền muốn dán cả người đến.

Kim Phượng siết chặt khăn voan, không hề ôn nhu chút nào đẩy mặt hấn ra thật xa, còn mình thì dựa ở trên tường, cười ha hả. “Hoàng thượng, ngài còn chưa chơi đủ sao?” Nàng chau hàng lông mày, mang theo ba phần giọng mỉa mai, bảy phần giả vờ giận.

Đoàn Vân Chương bị nàng đẩy một cái lão đảo, đặt mông té xuống giường.

Kim Phượng ngồi xếp bằng. Thấy hấn ngã cũng chẳng thương cảm chút nào, ngược lại còn cười hì hì, nghiêng người về phía trước. “Hoàng thượng, đừng nói thần thiếp không làm tròn bổn phận làm vợ. Đùa giỡn cũng nên có giới hạn. Ngài xuất cung từ hôm qua đến giờ, suốt cả một ngày một đêm rồi đó. Trong cung không biết đã loạn đến mức nào rồi đây! Huống chi, Sài đại nhân còn đang chờ ngài, ngài quên rồi sao?”

Đoàn Vân Chương ngồi dưới đất, trong lòng nhất thời cũng không biết là nên khóc hay nên giận. Mặt của hấn bị đẩy ngược ra hướng cửa phòng, này giờ cũng quên thu lại.

“Lưu Hắc Bàn, nàng thật biết cách sát phong cảnh.” Hấn cười khổ.

Kim Phượng nghiêng đầu. “Hoàng thượng quá khen.”

Đoàn Vân Chương không nói gì. Hấn buồn buồn cúi đầu. Tâm tình vốn đang tung tăng như chim sẻ, giờ đã chẳng còn sót lại chút gì.

“Hắc Bàn, lúc nàng tức giận hoặc muốn trốn tránh, đều sẽ gọi ta là hoàng thượng.”

“Có sao? Có sao?” Kim Phượng mỉm cười, đưa chân xuống giường dự định chuẩn đi. Không ngờ mũi chân còn chưa chạm đất, mắt cá chân đã bị nắm lại.

Đoàn Vân Chương ngẩng đầu lên. “Đừng gọi ta là Hoàng thượng, ít nhất thì bây giờ đừng gọi.” Thần sắc của hấn không phân biệt được vui hay giận. Giữa hàng lông mày hình như có bão táp mưa giông đang nổi lên.

“Nàng tưởng ta đang nói giỡn sao? Nàng cho rằng ta đeo trước ngực bông hoa nực cười thế này, chỉ vì muốn cùng nàng diễn một trò đùa nhằm chán hay sao? Lưu Hắc Bàn, ta cho nàng biết, ta rất nghiêm túc.”

“Nàng cho rằng ta là nhất thời xúc động, hay là thay đổi phương pháp lừa gạt để nàng một lòng một dạ với ta? Lưu Hắc Bàn, nàng cũng không xem lại mình đi, bản thân nàng có gì đáng giá, ta lừa nàng thì có ích lợi gì?”

“Nàng nhớ kỹ cho ta, cả đời này nàng đều là người của ta. Nàng là con gái Lưu Hiết cũng được, nàng lên sau lưng ta cùng đám người Chu Văn Thiên, Ngư Trường Nhai có âm mưu gì cũng tốt, ta đều không để ý. Nhưng nếu nàng muốn trong lòng không có ta, cứ như vậy nhàn nhã mà sống, không có cửa đâu. Ta cho nàng ba năm thanh tĩnh, là vì ta còn chưa biết làm thế nào để có được nàng. Có điều, Lưu Hắc Bàn, ngày tháng bình yên đó đã kết thúc rồi.”

Hấn đột nhiên dùng lực, trực tiếp giật Kim Phượng xuống giường. Lại tiến tới một bước, vây hãm cả người nàng ở giữa thân mình cùng mép giường.

Lưng Kim Phượng bị ép sát vào cạnh giường, cẩn thận co tay chân lên, xoa cái mông bị té đau của mình. Đời này của nàng, đây là lần đầu tiên cảm thấy mình thật nhỏ bé xinh xắn. Mà người đang đè ép lên người nàng, chính là nam nhân quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, lại mạnh mẽ như một con thú phiên giang đảo hải (Phiên giang đảo hải: đời sông lấp biển, sóng cuộn biển gầm, chỉ khí thế mạnh mẽ)

“Hoàng thượng...” Nàng vô ý thức gọi một tiếng, hoàn toàn không biết mình đang nói gì.

“Gọi ta là Vân Chương.” Đoàn Vân chương từ cao nhìn xuống uy hiếp.

“... Vân Chương.”

“Rất tốt.” Hấn hài lòng nhếch khóe môi. “Lưu Hắc Bàn, hôm nay đây, tất cả đều là tự nàng chuốc phiền. Có bản lĩnh, lúc trước nàng đừng nhảy xuống Thái Dịch Trì trong đêm đông năm đó.”

Nhịp tim Kim Phượng rối loạn.

“Nàng quên rồi sao, nàng gài lên tên của ta, mắng ta tỉnh lại, còn tát ta một bạt tai.” Hấn thân mật mà nguy hiểm bám vào bên môi nàng, nói.

Cũng từ một khắc đó trở đi, hấn đã không có đường lui. Giang sơn, hấn muốn, Hắc Bàn, hấn cũng muốn.

Kim Phượng chăm chú nhìn hấn, nét vui cười đã không còn bóng dáng. Nàng làm sao có thể quên được?

Đây là khoản nợ oan nghiệt cỡ nào a.

Đây là nam nhân thù dai cỡ nào a.

Trong mắt nàng dần dần có chút ướn ắt.

Đoàn Vân Chương, người là tên khốn. Chẳng lẽ người không biết, có rất nhiều chuyện đã qua rồi thì nên để cho nó qua đi hay sao? Cứ lật lên, là đau đớn. Người cho rằng khốn cảnh lúc trước, hôm nay liền không tồn tại nữa sao?

Hoàng cung cũng tốt, triều đình cũng tốt, thậm chí là chính bản tâm của bọn họ, đều giống như một cái bồn máu rộng ngoác đang chờ bọn họ trở về. Thiên đầu vạn tự như vậy, biết làm sao cho rõ?

Nàng an tường giữa mặt, để mặc cho nước mắt trượt xuống khuôn mặt mượt mà của mình. Trong mắt lại mang theo vui vẻ, cũng mơ hồ khiêu khích.

“Nếu vậy, Đoàn Vân Chương, chúng ta bỏ trốn đi.”

Thân thể Đoàn Vân Chương chấn động.

“Bỏ trốn?”

“Giống như đại thúc và đại thẩm vậy, cái gì cũng không quản nữa. Chúng ta bỏ trốn đi.”

“Nàng... Nghiêm túc ư?” Đoàn Vân Chương khàn khàn nói.

“Thế nào, chàng không dám?” Nàng lau nước mắt, hất cằm lên, vẻ mặt giống hệt năm đó ở bên Thái Dịch Trì, giận dữ mắng mỏ hấn làm hấn khiếp hồn.

Đoàn Vân Chương trầm mặc một lát, sau đó nở một nụ cười giống hệt như nàng.

“Được.”

Dưới chân hấn tựa hồ đang tràn đầy sức lực, bỗng nhiên đứng lên, cũng kéo nàng đứng lên theo. Hai người sánh vai, hai tay nắm chặt, liền không hề buông ra.

“Chúng ta đi đâu?” Hấn hỏi.

Kim Phượng nhìn về phía cửa gỗ nhà nông, hất miệng.

“Vậy còn đại thúc cùng đại thẩm...”

Kim Phượng cười mở miệng to: “Đã là bỏ trốn, còn cần thông báo với ai sao?”

Đoàn Vân Chương hiểu ý, cũng liền cười lớn. “Tốt, chúng ta đi!”

Bên căn phòng cách vách, đại thẩm cầm ngọc bội, hài lòng thỏa mãn mỉm cười.

“Ông lão à, lại làm được chuyện tốt rồi. Trên trời nguyện làm chim liền cánh, người có tình ắt sẽ thành thân thuộc thôi.”

“Đã nhiều năm như vậy rồi, thói quen của đại tiểu thư Duệ Vân Nhi bà vẫn không thay đổi ư?” Đại thúc cười nhìn bà.

Đại thẩm nguyền ông một cái. “Ông không hiểu, có một số việc cần phải dùng một chút hoa cỏ chim chóc, mới đẹp mới tốt a.”

51. Chương 51: Đồng Lúa Là Một Địa Phương Tốt

Bỏ trốn, là hai chữ mập mờ mà giàu hứng thú cỡ nào.

Đoàn Vân Chương cùng Kim Phượng nhảy ra ngoài bằng cửa sổ, chạy thẳng một mạch đến cánh đồng lúa vàng rực rỡ.

Đoàn Vân Chương siết chặt bàn tay Kim Phượng, trong lòng chỉ có một ý niệm: Chạy.

Con đường mòn giữa đồng quanh co uốn lượn, không biết thông tới đâu. Chạy trốn giữa sự cổ vũ của sóng lúa vàng kim gào thét, cuộn cuộn nổi lên cao hơn nửa đầu người. Lá và bông lúa ma sát trong gió, phát ra những âm thanh véo von mà quyến rũ. Đoàn Vân Chương quay đầu lại, liền trông thấy khuôn mặt màu đồng đỏ của Kim Phượng ở giữa những bông lúa đang múa lượn trông giống như mặt trời mới nhú.

Hắn thu cổ tay lại, liền ôm chầm lấy nàng vào lòng. Lần này, không để cho nàng có bất kỳ cơ hội được nói lời nào, không để cho nàng bất kỳ cơ hội trốn tránh nào, hắn hung hăng hôn lên đôi môi đầy đặn nở nang của nàng.

Môi nàng ở giữa môi hắn, khanh khách cười, như muốn né tránh lại như dẫn dắt hắn đuổi theo. Nàng càng cười, hắn càng giận, một mực cắn miếng thịt béo đã dâng lên đến miệng, chết cũng không buông. Đôi môi nàng như rượu ngon thuần cất, lưỡi nàng như bọc thịt quả bồ đào. Hắn mặc sức quấy động chất rượu kia, nuốt chửng thịt quả kia. Răng lợi ngẫu nhiên va chạm lại giống như vàng đá khua nhau, cùng với nhịp tim đang rối loạn chọc người, càng kích thích dục vọng của hắn như hỏa tinh văng ra khắp nơi.

Hắn xâm nhập sâu hơn, biến nàng thành một bông lúa mạch nâng nui trong lòng bàn tay. Làn môi như nước suối trong, quần quýt, bừa bãi hấp thụ.

Kim Phượng rốt cuộc không cười được nữa. Nàng nắm lấy phần áo trước ngực hắn, vò nát từng mảnh thổ dộc. Xúc tua của lúa mạch đùa nghịch bên tai, nhột nhật mà thoải mái.

Cuối cùng hắn cũng chậm rãi buông môi nàng ra, cho nàng một chút không gian thổ dộc. Hai người dán chặt hai vầng trán vào nhau, hô hấp cũng vô cùng ấm muội.

Hắn cầm tay nàng thật chặt, thối lui hai bước, mỉm cười với nàng. “Đi theo ta.”

Nàng cũng nhếch môi cười với hắn. Hai vầng sáng ngời trên má giống như ráng chiều nơi chân trời, trầm mặc mà đầy dũng khí. “Ừm.”

Hắn xoay người, lôi kéo nàng tiếp tục chạy về phía trước.

Hắn và nàng, cũng không biết phía trước có gì đang chờ đón bọn họ, chỉ biết rằng tất cả sau lưng, càng lúc càng xa.

Cũng không biết đã chạy trốn bao lâu, Kim Phượng rốt cuộc kéo tay hắn lại.

“Thiếp... Thiếp chạy hết nổi rồi...”

Nàng thổ dộc từng đợt từng đợt.

Đoàn Vân Chương vung mày kiêu: “Chạy không nổi cũng phải chạy!”

Kim Phượng đỡ eo. “Thật sự... thật sự chạy hết nổi rồi...”

Đoàn Vân Chương một tay bứt nàng kéo dậy. “Nàng đã nói, vợ chồng vốn là chim cùng rừng.”

Kim Phượng nổi giận, trở tay ôm lấy eo hắn, hung hăng cắn một cái vào lưng: “Vợ chồng vốn là chim cùng rừng. Thiếp không chạy nổi nữa, thì chàng cũng đừng chạy!”

Trong nháy mắt, chỉ có tiếng gió lướt lách qua đồng lúa vang bên tai nàng, lại không nghe thấy Đoàn Vân Chương trả lời. Kim Phượng nghi ngờ nhướn mắt, chỉ thấy hắn như mảnh hổ bao quát trên cao, trong mắt sáng lên một chút ánh vàng của lúa, đều là dục vọng nam nhân.

“Nếu đã chạy hết nỗi rồi, cũng đừng trách ta.” Khóe môi hần tràn đầy hứng thú chiếm đoạt. Sau một khắc, hần cúi người ôm chầm lấy nàng, đặt nàng nằm xuống trên nền thân lúa, còn mình thì quỳ rạp xuống bên chân nàng.

“Hắc Bàn...” Hần lầm bầm nói. Một tay đỡ sau gáy nàng, một tay đặt trên bắp đùi nàng, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, kích thích nàng một hồi run rẩy.

Nàng hoang mang rên rỉ một tiếng, lại khiến cho ánh sáng trong mắt hần càng thêm ám trầm. Vì vậy, hần càng vô liêm sỉ hôn xuống, từ chân mày hôn đến chóp mũi, xuống môi, rồi xuống cổ. Cái cảm cương nghị lún phún râu ria, theo xu thế môi hôn mở ra tà áo nàng, liên tục hôn xuống phía dưới. Nàng muốn giãy giụa, cuối cùng lại bị hần đè chặt tay chân không thể động đậy. Nàng từ trước đến nay luôn thích ứng trong mọi hoàn cảnh, vì vậy cũng không giãy giụa nữa. Thế giới trong mắt dần dần tan rã, chỉ có bông lúa cong nhọn mơ hồ vung vẩy trên đỉnh đầu nam nhân, lúc ẩn lúc hiện.

Bỏ trốn a, thật sự là cái gì cũng không quan tâm ngó ngang.

Hần như một tay kiếm sĩ, lấy môi làm kiếm quơ múa trên da thịt nàng. Cánh tay lại như chiếc giường tơ tằm mềm mại nhất, khóa chặt lấy nàng. Càng giãy dụa, càng dây dưa. Bỗng nhiên, đôi môi kia lướt đến một địa phương chết người, nhẹ nhàng cắn xé, nàng liền khàn khàn kêu lên.

Nghe được âm thanh trong cổ họng của nàng, da thịt toàn thân Đoàn Vân Chương càng thêm sung sướng, căng phồng dục vọng, rốt cuộc kéo rơi chướng ngại vật cuối cùng.

Đúng vào một khắc cuối cùng ấy, lý trí trong nháy mắt đột nhiên tràn về. Kim Phượng bỗng dưng đau xót, chống tay xuống mặt đất cứng rắn ngồi thẳng nửa người.

“Thúy Vân Đình...” Nàng lúng túng.

Sài Thiết Chu vẫn còn đang ở Thúy Vân Đình chờ đợi.

Binh lính phủ Lưu Hiết còn ở trong thành lục soát.

Đoàn Vân Chương ngẩn ra, thân thể đang vận sức chờ phát động bỗng nhiên dừng lại.

Một cảm giác hư không khó nói thành lời chậm rãi tràn ngập khắp tứ chi.

Kim Phượng nhìn chăm chú nam nhân trên người mình thật lâu, đưa tay bưng lấy gương mặt anh tuấn của hần.

“Chúng ta, cuối cùng không thể...”

Da mặt Đoàn Vân Chương có chút co rút. Hần khó khăn nhìn nàng một cái, mắt khép hờ.

“Là chúng ta không thể, hay là nàng không muốn?”

“Thiếp...” Kim Phượng cắn cắn môi. “Thiếp nguyện ý.”

Toàn thân Đoàn Vân Chương chấn động.

Một hồi lâu, hần rời khỏi thân thể nàng, khép lại tà áo của nàng.

“Được, chúng ta trở về.” Hần dịu dàng đỡ nàng dậy, lại hôn lên môi nàng.

“Ừm.” Kim Phượng cúi đầu đáp.

Sài Thiết Chu cùng Ngư Trường Nhai ở Thúy Vân Đình hết đợi lại đợi, cơ hồ muốn hạ quyết tâm trở về thành sai cấm vệ hoàng cung xuất cung lục soát. Rốt cuộc dưới ánh hoàng hôn, hai bóng dáng mong đợi đã lâu từ xa xa sóng vai đi tới.

“Ngư khanh, khanh cũng tới à?” Nét mặt Đoàn Vân Chương đầy vẻ mệt mỏi, vô tình hay cố ý quét mắt nhìn Ngư Trường Nhai một cái.

Sài Thiết Chu vội vàng giải thích. “Thần không dám để lộ chuyện này. Đức Miễn là Kinh Triệu Doãn, chuyện ra vào thành có hần ở đây sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.”

Đoàn Vân Chương gạt đầu nhẹ, cũng không nhiều lời.

“Hoàng thượng, nương nương, mời lên xe.” Sài Thiết Chu chuẩn bị một cỗ xe ngựa nhẹ nhàng thoải mái, đưa hai người vào thành.

“Trong xe có thức ăn không?” Đoàn Vân Chương hỏi.

“Trong xe có sẵn bánh bao hấp cùng cháo thịt của Khánh Hương Trai, mời hoàng thượng cùng nương nương thưởng thức.” Ngự Trường Nhai tỏ vẻ phục tùng, hồi bẩm.

“Khanh cũng hiểu rõ khẩu vị của nương nương quá nhỉ.” Đoàn Vân Chương cười cười, xoay người vịn lấy vòng eo Kim Phượng, đỡ nàng lên xe. Kim Phượng cúi nhìn cái ót của Ngự Trường Nhai, cuối cùng lại không nói gì, tiến vào xe húp cháo.

Đợi Đoàn Vân Chương lên xe, Ngự Trường Nhai mới ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào Sài Thiết Chu. “Huynh nói, nương nương tận mắt nhìn thấy hoàng thượng đi dạo kỹ viện?”

Sài Thiết Chu biến sắc, trước nhìn thoáng qua xe ngựa, sau đó mới trừng mắt dè thấp giọng. “Huynh không muốn sống nữa ư? Chuyện không phải giống như huynh nghĩ đâu!”

Ánh mắt Ngự Trường Nhai rất thông suốt. “Thì Ngọc, ta cảm thấy huynh đã thay đổi rồi. Huynh lúc trước, quang minh lỗi lạc cỡ nào, hiệp can nghĩa đảm cỡ nào. Nhưng hôm nay, chuyện thấp kém như vậy mà huynh cũng cam tâm tình nguyện giúp ngài ấy.”

Sài Thiết Chu nhất thời không nói gì, sau đó thở dài. “Đức Miễn, suy nghĩ của huynh thật sự làm cho người ta không biết nên làm thế nào mới phải.”

Ngự Trường Nhai không nói tiếp nữa, ngồi vào vị trí lái xe, nặng nề vung roi ngựa: “Chza.”

Hành trình này, là chạy thẳng đến trung tâm của thiên hạ: Hoàng thành

52. Chương 52: Loạn Vân Tràn Vào Thành Cung Rồi

Lưu đại phu nhân đã thật lâu không vào cung yết kiến hoàng hậu nương nương.

Trong ba tháng này, phủ Uy Quốc công cực kỳ hỗn loạn. Lưu Hiết dù sao cũng đã lớn tuổi, chuyện trên triều đình ít nhiều cũng có một chút lực bất tòng tâm, chuyện trong nhà lại càng không quản được, lạnh nhạt với vài vị phu nhân tất nhiên là khó tránh khỏi. Trước đó vài ngày, thanh mai trúc mã khi còn bé của Thất phu nhân cải trang vào phủ làm người làm vườn, chăm sóc Lạc Hoa viện tươi tốt thơm hương. Thất phu nhân chơi rất thú vị, liền lưu ý đến người làm vườn này. Thường xuyên qua lại, hai người liền nhận ra nhau. Lại qua hai tháng, cả hai thừa dịp đêm khuya cùng nhau bỏ trốn. Thất phu nhân cũng là kẻ nhẵn tâm, có người tình mới thì ngay cả đứa con trai mười tuổi cũng không cần, cứ như vậy dọn đồ bỏ đi. Phút cuối cùng, vẫn không quên khuôn theo tám gói to, sáu gói nhỏ, gói nào gói nấy đều có giá trị liên thành mà ngày trước Lưu Hiết đã tặng cho bà. Sáng hôm sau, nha đầu bưng nước rửa mặt đến mới phát hiện phu nhân đã biến mất. Trên bàn để lại một tờ giấy, kể lể chi tiết lúc trước Lưu Hiết đã cưỡng đoạt bà về làm thiếp thất như thế nào, đã chia rẽ một đôi uyên ương tốt đẹp như thế nào. Nói đến tận cùng, tránh không khỏi lại liệt kê từng tiếng xấu của Lưu Hiết trong dân gian, còn sắc bén chỉ ra ông đối lập với dân chúng, tất nhiên sẽ có kết cục chết không yên thân.

Lưu Hiết cả đời tự phụ, cho đến bây giờ chỉ có ông đập người khác, bao giờ đến phiên người khác đập ông? Chuyện này vừa ra, đương nhiên tức giận đến mức nhất Phật xuất thế nhị Phật thăng thiên (một ông Phật ra đời thì hai ông Phật chết đi). Ở nhà an dưỡng ước chừng nửa tháng, vừa mới khôi phục được chút ít nguyên khí lại đi báo án. Kinh Triệu Doãn Ngự Trường Nhai đại nhân sai người vẽ lại chân dung của đôi gian phu dâm phụ kia quảng phát thiên hạ, lại còn công bố văn thư. Kết quả vẫn như đá ném xuống biển, hoàn toàn không có tin tức.

Vất vả lắm Uy quốc công đại nhân mới luyện da mặt thành bức tường dày, quyết định mặt không đổi sắc lên triều, lại có chuyện hư hỏng lan truyền trong phố xá.

Đại công tử nhà Uy Quốc công, Võ Uy Tướng quân Lưu Ngạc cùng nhị công tử Phiêu Kỳ Xa Ủy Lưu Đằng ở giữa chợ đông vui tay vùng chân, chỉ vì tranh đoạt một đôi ngọc bảo thượng hạng do Khuyển Thích chế tác. Theo những người có mặt tại hiện trường kể lại, Lưu đại công tử chặt đứt hai ngón tay, Lưu nhị công tử chặt mất một con mắt.

Nghe tin bất ngờ, Uy quốc công đại nhân che ngực, lập tức ngã lăn ra ở ngoài điện Càn La. Thiên tử long ân, đặc biệt dùng long liễn đưa Uy quốc công đại nhân về phủ, lại mệnh cho thái y kịp thời trị liệu mới có được chuyển biến tốt đẹp.

Kết nối với thời gian lúc trước ở nhà tỉnh dưỡng, Uy quốc công đại nhân nghỉ bệnh ước chừng đã được hai tháng.

Đang lúc mọi người cho rằng, vận rủi trong phủ Uy quốc công đã đi tới cực điểm, tai ương chân chính mới thật sự ghé thăm. Đại công tử Lưu Ngạc vì dèn bù tội lỗi mình đã phạm, đích thân cưỡi ngựa đến Chung Nam Sơn tìm kiếm linh dược ngàn năm Tuyết Bồ Đề. Không ngờ lúc ở trên núi, bất cẩn té xuống ngựa, bị vó ngựa đạp bể đầu, chết tươi.

Tin dữ truyền đến, trong một đêm, phủ Uy Quốc công từ trong ra ngoài đều treo cờ trắng. Phản ứng của Uy quốc công đối với chuyện này cũng không mãnh liệt như hai chuyện trước, chỉ lạnh lùng nói một câu: Ngịch tử, không có cũng được. Nhưng những ngày sau đó, Lưu đại phu nhân lại chứng kiến trượng phu vốn vô cùng khí khái hào hùng của bà, tóc nhuộm phong sương, tựa như cờ trắng treo đầy khắp nhà.

Trên phố, có người ác độc tỏ vẻ hả hê, cũng có người bất mãn với sự ngang ngược hống hách của Lưu gia, nhao nhao nói câu: Báo ứng.

Lưu Hiết không để ý đến những lời cay nghiệt đó, càng không để ý đến ánh mắt của lũ triều thần. Ba ngày sau, ông lại lâm triều. Việc làm đầu tiên chính là tố cáo con trai của Lăng đại tướng quân Lăng Tiêu bảo thủ, dùng binh quyền của thiên tử như quân đội nhà mình, không hề có lòng thần phục.

Hoàng đế bệ hạ thở dài, cũng không trực tiếp đồng ý với thỉnh cầu của Lưu Hiết, nhưng cũng bãi chức tướng quân Tiêu Kỳ Doanh của Lăng Tiêu, mệnh cho hắn về nhà tự suy ngẫm.

Lưu Hiết tựa hồ cũng đủ hài lòng, không nói thêm gì nữa liền hạ triều về nhà. Chúng triều thần dò xét bóng lưng Uy quốc công, đột nhiên cảm giác quyền thần cực thịnh một thời, hình như cũng không đến mức cao không thể chạm như đã tưởng. Bóng lưng của ông, giống như đã hơi còng xuống.

Mà trên kim điện, vẻ mặt của hoàng đế bệ hạ tuổi trẻ lại càng trở nên bí hiểm.

Mùa đông ở kinh thành năm nay đặc biệt rét lạnh. Ngoài cửa, các ao nước đều bị đóng thành băng rất lâu, cho đến tháng hai mới mơ hồ có dấu hiệu chết đi sống lại. Kim Phượng sai người làm lò sưởi theo kiểu dáng thịnh hành nhất trong kinh thành, phân phát đến các điện. Nàng đang nghĩ có nên vụng trộm vận một cái ra khỏi cung đến cho Vĩnh Phúc hay không, ngoài cung liền truyền đến tin tức, Lưu đại phu nhân bị bệnh.

Kim Phượng cũng được coi là người từng trải không ít sóng gió, nghe tin tức như thế lại khẽ ngẩn ngơ.

Từ trước đến nay đều là Lưu đại phu nhân quan tâm chuyện của người khác. Nàng gần như đã quên mất, Lưu đại phu nhân cũng là con người, cũng sẽ ngã bệnh.

Vì vậy, nàng tìm đến thái y đã chẩn bệnh cho Lưu đại phu nhân thăm hỏi vài câu. Thái y chỉ cúi đầu đáp: “Khó mà nói được.”

“Chẳng lẽ lại là chứng bệnh nan y gì?” Kim Phượng khiếp sợ đứng dậy, mấy chung trà nhỏ trên bàn cũng bị lật đổ.

Thái y liên tục dập đầu. “Thật ra cũng chỉ là chứng bệnh phụ nữ bình thường. Nhẹ thì chữa khỏi, nặng thì nan y.”

“Vậy triệu chứng của đại phu nhân là...”

“Lao tâm quá độ, ngũ tạng mất dưỡng, huyết hư lộ rõ. Chỉ sợ không có cách nào trị được tận gốc.”

“Nếu từ từ điều trị thì sao?”

“Có thể thọ thêm mười năm.”

Kim Phượng nhất thời câm lặng.

Chuyện lớn chuyện nhỏ trong quý phủ Uy quốc công, toàn bộ đều dồn hết cho Lưu đại phu nhân làm chủ. Muốn cho bà tỉnh dưỡng, nói dễ vậy sao? Ngay đến bản thân Lưu đại phu nhân cũng sẽ không đồng ý.

Lưu Hiết đối với nàng, là xa lạ. Nhưng Lưu đại phu nhân đối với nàng mà nói, lại tương đương với một nửa phụ thân. Lưu đại phu nhân cũng không thân mật với nàng, nhưng trước sau vẫn luôn là một tấm gương tràn trề thiện ý, lời nói việc làm đều rất mẫu mực. Bà là người phụ nữ tốt nhất trên thế giới, dịu dàng hào phóng, không ghen ghét, không hẹp hòi.

Thời gian gần đây, phủ Uy quốc công đã xảy ra quá nhiều chuyện. Tuy nói là nhân họa, nhưng cũng có một chút hương vị của số mệnh. Đối với đối thủ mà nói, Lưu Hiết là kinh địch không chèn vào đâu được. Nếu như nói ông còn có chỗ nào gọi là nhược điểm, thì đó chính là người nhà.

Nếu trời muốn giáng vận rủi xuống phủ Uy quốc công, Kim Phượng không có gì dị nghị. Nhưng ít nhất, ít nhất cũng không nên có chút tổn thương nào đến Lưu đại phu nhân mới phải.

Đêm đó, Kim Phượng trần trọc không sao ngủ được. Cuộc sống chìm chìm nổi nổi trong cung mười mấy năm qua lần lượt hiện lên rõ ràng trong đầu nàng. Cho đến bình minh, nàng rút cuộc cố lấy dũng khí, đi tìm Đoàn Vân Chương.

Kể từ sau khi trải qua kiếp nạn ở ngoài cung trở về, ánh mắt nhìn Đoàn Vân Chương của nàng đã thay đổi rất nhiều. Mỗi ngày, cho dù bận rộn thế nào, sau khi xử lý xong chính sự hẳn đều sẽ đến Hương La Điện cùng nàng dùng bữa tối. Dùng xong bữa tối, còn luôn nhìn nàng với ánh mắt sáng quắc, ám hiệu ra điều muốn ngủ lại. Kim Phượng dần dần mấy lần, Đoàn Vân Chương tựa hồ cũng không cưỡng cầu nữa. Chỉ là mỗi lần dùng xong bữa tối liền lôi kéo nàng đến ngự hoa viên tản bộ qua mấy con đường mòn cây cối rậm rạp. Nói ra cho oai là tản bộ tiêu cơm, nhưng tản qua tản lại mấy lần, Kim Phượng liền hiểu được gã này vẫn chưa chừa thói hư tật xấu. Nếu không, vì sao lúc tản bộ cứ toàn chọn đi vào mấy địa phương vắng vẻ u tối, vì sao dạo quanh dạo quanh tay hẳn lại cứ dạo quanh người nàng.

Kim Phượng cho dù không hiểu ý tứ ‘Ẩn’ là như thế nào, nhưng cũng hiểu vào cái hôm ở cánh đồng lúa mạch, Đoàn Vân Chương đã ăn nàng triệt triệt để để rồi. Theo lý thuyết, nàng đã to gan đến mức rũ bỏ bổn phận, vừa có danh phận lại có thật sự, bất luận thế nào cũng cần phải tùy hỷ muốn làm gì thì làm. Nhưng trong lòng Kim Phượng vẫn bị chặn ngang bởi một tảng đá lớn. Cảm giác, cảm thấy chuyện thân mật nam nữ này là chuyện hệ trọng, không nên tùy tiện như vậy.

Nhưng cùng Đoàn Vân Chương tản bộ mấy lần, Kim Phượng dần dần cũng hiểu rõ niềm vui thú trong việc tản bộ này. Ngẫu nhiên công việc có được chút thời gian nhàn rỗi, còn có thể nhớ lại dư vị của mấy lần tản bộ, vẫn đỡ mệt. Tình hình như vậy của nàng đã bị Phong Nguyệt bắt gặp rất nhiều lần. Ánh mắt Phong Nguyệt nhìn nàng, liền dẫn theo không ít ám muội.

Thời gian lại trôi qua, ánh mắt Đoàn Vân Chương nhìn nàng càng lúc càng sáng quắc. Mỗi lần như vậy, sống lưng Kim Phượng lại chảy dài mồ hôi lạnh. Nàng nghĩ, gã này có thể một mực chờ đợi đến thời cơ tốt nhất, một kích trí mạng, ăn tươi nuốt sống nàng không đây?

Chỉ có điều...

Nhìn chằm chằm vào cửa cung Hiên La Điện, trong lòng Kim Phượng có chút hậm hực.

Nếu như hôm đó, thật sự cứ đi tiếp như vậy, thì sẽ thế nào? Có lẽ nàng thật sự cam tâm tình nguyện trao hết cho hắn. Có lẽ hai người vì vậy mà tìm một xứ sở bí ẩn, mặc kệ bên ngoài hỗn loạn đến mức sóng cuộn biển gầm, còn ta cứ bình lặng sống cuộc sống gia đình yên vui của mình.

Hoặc là, hai người đã quen thói áo đến vươn tay cơm đến mở miệng, lang thang mấy ngày liền rơi vào kết cục bụng ăn không no quần áo ướt tả.

Ai mà biết được?

Bất luận thế nào, đi, vẫn là không đi được. Bỏ trốn, cuối cùng cũng chỉ là một ý niệm trong đầu mà thôi. Nếu đã trở lại tình cảnh phức tạp, thì phải ngoan ngoãn sống qua cuộc sống phức tạp ấy.

Đứng một lát, trong Hiên La Điện có một người thò đầu ra nhìn dáo dác, trông thấy thấy Kim Phượng, hì hì thi lễ.

“Nương nương, ngài đừng đứng như vậy nữa, mau mau vào đi thôi.”

Kim Phượng sững sờ: “Tiểu Tôn Tử, đây là ý gì?”

Tiểu Tôn Tử có chút lúng túng, rồi dứt khoát nhỏ giọng mật báo: “Nương nương, hoàng thượng đứng cạnh cửa sổ nhìn người đã lâu rồi. Nương nương đứng lâu như vậy còn chưa chịu đi vào, hoàng thượng nóng ruột đến độ giậm chân luôn kìa. Vì vậy... mệnh cho tiểu nhân ra thúc giục ngài đi vào.”

Hoàng thượng ơi là hoàng thượng, ngài còn có thể mất mặt hơn nữa không đây...

Hai má Kim Phượng bay lên hai rặng mây hồng. “Về bẩm lại với hoàng thượng, bản cung cảm thấy ba chữ Hiên La Điện này viết rất đẹp, muốn thưởng thức tinh tế một chút điệu dụng trong bút pháp.”

Sắc mặt Tiểu Tôn Tử nhất thời trắng bạch, cúi đầu tối tăm quay vào.

Mí mắt Kim Phượng run rẩy, quả nhiên khoanh tay, ngửa đầu lên thưởng thức bảng hiệu sắc vàng đỏ rực dưới mái hiên Hiên La Điện.

Vừa nghĩ giờ phút này, sắc mặt của người nào đó trong điện đang xanh trắng giao thoa, trong lòng nàng liên vô cùng, vô cùng, vô cùng sung sướng.

Chờ giây lát, trong điện truyền đến từng tiếng ho khụ. Kim Phượng hạ cần cổ này giờ ngửa ra đã có chút đau nhức, xuống thấp một chút, liền trông thấy có một nam tử anh tuấn mặc triều phục màu vàng kim, phong thái thanh nhã đang đứng dựa bên cạnh cửa điện.

“Lưu Hắc Bàn, nàng vào đây cho trẫm.” Đoàn Vân Chương mím môi, miễn cưỡng gọi một tiếng. Ánh mắt lại dẫn theo chút nguy hiểm.

Kim Phượng bị vẻ bề ngoài anh tuấn ngời ngời cùng phục sức rực rỡ của hắc thiêu đốt, phản ứng khó tránh khỏi chậm chạp một chút. Sau một khắc liền nghe thấy tiếng chiếc quạt bằng ngọc trong tay nam nhân kia sít sao gấp lại.

“Thần thiếp đến ngay đây.” Kim Phượng cúi đầu theo quy cách tự cho là vô cùng uốn mình, rồi thông thả bước qua.

Đoàn Vân Chương nheo mắt, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, rồi thoát cái chiếm lấy cổ tay nàng, lôi nàng vào trong không chút ôn nhu, lại phịch một tiếng đóng cửa lại.

Tiểu Tôn Tử cùng Phong Nguyệt đồng loạt bị đuổi ra cửa, đưa mắt nhìn nhau, lặng lẽ ngồi xổm song song trên bậc cửa.

Hoàng thượng a, nương nương a, đều là vợ chồng già rồi, cần gì phải thế chứ?

53. Chương 53: Biệt Hữu U Sầu Âm Hận Sinh

Kim Phượng bị một lực cưỡng chế cạy mạnh kéo vào trong điện. Cũng không biết vòng vo mấy vòng, sống lưng lại bị dán vào trên cây cột lớn sơn son trong điện. Sau một khắc, một đôi môi nóng hổi liền dính vào, một ngón tay nhẹ nhàng vuốt phẳng cần cổ đang hơi ngửa lên của nàng. Nàng cảm thấy toàn thân như hóa thành một bãi bùn nhão, lại giống như biến thành một bức tranh tét, dán ở trên cây cột.

Đoàn Vân Chương dùng ngón cái xoa vai nàng, nhẹ nhàng gặm cắn môi nàng một chút rồi mới rời môi đi, bất mãn nói:

“Treo ham muốn của ta, thú vị lắm sao?”

Kim Phượng ôm lấy cổ hắn, cười vô cùng xảo quyệt.

Đoàn Vân Chương oán hận lườm nàng một cái, lại cắn lên cổ nàng một cái.

Kim Phượng kêu ‘Ai’ một tiếng: “Đau mà.”

“Đau cho biết thân.” Đoàn Vân Chương trừng nàng.

Kim Phượng đáng thương nhìn hắn, sau đó lại dời đôi mắt sáng trong nhìn về phía khác. “Lại nói, bảng hiệu Hiên La Điện này thật sự rất đẹp mắt, không biết là do ai đề ha?”

Đoàn Vân Chương nghiêng răng. “Chính là ta đề.”

“Ôi chao, bút pháp của hoàng thượng quả là lực hùng tráng kiện, rất có phong phạm vương giả nha...”

“Lưu Hắc Bàn!” Đoàn Vân Chương lại hung hăng bóp mạnh vào eo nàng một cái.

Kim Phượng ha ha cười rộ lên.

Nàng thật sự rất thích hoàng đế bệ hạ của nàng.

Yên lặng một hồi lâu, Kim Phượng dán lên thái dương Đoàn Vân Chương nhẹ nhàng thở dốc.

“Thiếp... muốn trở về nhà một chuyến.”

“Nếu vậy, chờ thêm ít ngày nữa, ta sẽ tranh thủ thời gian cùng nàng xuất cung một chuyến.” Đoàn Vân Chương vuốt ve khuôn mặt nàng, nói.

Kim Phượng thở dài: “Không phải là căn nhà ở ngõ hẻm Hoàng Gia.”

“Ủm?”

“Chính là toà nhà lớn nhất ngoài Chính Dương Môn.”

Đoàn Vân Chương im lặng. Đừng nói là toà nhà lớn nhất ngoài Chính Dương Môn mà ngay cả toà nhà lớn nhất kinh thành, ngoại trừ hoàng cung thì chính là phủ Uy Quốc Công.

“Nàng đến phủ Uy Quốc công làm gì?” Trong giọng nói của hắn thoáng qua một tia khó chịu.

Kim Phượng suy nghĩ một chút, lựa lời mà nói: “Thiếp nghe người ta nói những tiểu thư tốt số được phong làm Quý phi hay Hoàng hậu nương nương, đều sẽ về nhà khoe khoang một phen. Bề ngoài thì gọi là ‘thăm viếng’. Thiếp vào cung đã nhiều năm, còn chưa từng về thăm viếng lần nào. Hôm nay kiếm chế không được, muốn trở về phủ Uy quốc công khoe khoang một chút.”

Đoàn Vân Chương hung hăng gõ mạnh một cái lên đầu nàng. “Nói thật đi.”

Kim Phượng ỉu xiu. “Chỉ muốn trở về thăm một chút thôi.”

“Trở về thăm ai? Thăm người cha không có lương tâm của nàng ư?” Đoàn Vân Chương hừ lạnh một tiếng.

“Nàng vào cung nhiều năm như vậy, sao không thấy ông ta hỏi thăm nàng đến một lần?”

“Nhưng... ông ấy vẫn là cha của thiếp...”

Đoàn Vân Chương im lặng.

“Chuyện giữa ngài và cha thiếp, thiếp không muốn xen vào. Nhưng liên hệ máu mủ, không phải muốn cắt đứt là cắt đứt được. Mỗi người đều có việc mình cần phải làm.”

Đoàn Vân Chương liếc nhìn nàng. “Vậy ngày mai ta sẽ sai người chuẩn bị phượng liễn, tiễn nàng xuất cung, phải trở về trong ngày.”

“Chỉ sợ thời gian không đủ.” Kim Phượng cúi đầu. “Trong phủ Uy quốc công gần đây không được an bình, sức khỏe của Đại phu nhân cũng không tốt. Thiếp trở về, một mặt cũng muốn xem mình có thể giúp được phần nào hay không.”

“...” Đoàn Vân Chương giận dữ trừng nàng. Nha đầu Hắc Bàn là ngọc thật hay giả ngu đây?

Phủ Uy quốc công hồng bát, người đặc ý nhất không ai ngoài hoàng đế bệ hạ. Giải cho Lưu Hắc Bàn, lại còn muốn trở về “giúp đỡ phần nào”? Nam nhân của nàng ở trên triều phải vụng trộm tính toán muôn vàn, mới miễn cưỡng cướp được thời cơ tốt như vậy, vừa giả làm kẻ ngốc vừa làm tiểu nhân, nàng lại chạy đến nạy góc tường lên?

Đoàn Vân Chương kìm nén nửa ngày mới thốt ra được một câu. “Không được đi.”

Kim Phượng cũng không quá bất ngờ. Trước khi nàng đến cũng đã đoán được, hơn phân nửa là Đoàn Vân Chương sẽ không để nàng đi.

“Vậy ngày mai thần thiếp đi xin thái hậu nương nương. Thái hậu nương nương nhân từ, chắc hẳn sẽ cảm thương cho tấm lòng hiếu thuận của thần thiếp, đồng ý cho thần thiếp xuất cung.”

“Trẫm cũng sẽ đến nói với mẫu hậu, không cho nàng đi.”

Kim Phượng cười cười. “Hoàng thượng định dùng lý do gì đây?”

Đoàn Vân Chương cứng họng.

Hắn bỗng nhiên hiểu được, hoàng hậu nương nương của hắn hôm nay đến thăm, đã có chuẩn bị vạn toàn. Hoàng hậu thăm viếng, về công là thay mặt hắn an ủi thần tử, về tư chính là tận hiếu với cha mẹ. Hắn cấm hoàng hậu về nhà thăm người thân, thực tại là danh bất chính, ngôn bất thuận. Lỡ như lan truyền ra ngoài, hình tượng đức vua anh minh nhân từ mà hắn khổ tâm tạo dựng sẽ bị hủy hoại chỉ trong chớp lát.

Kỳ thật, Kim Phượng về phủ Uy Quốc công, cũng chẳng tổn hại gì đến đại sự. Không cho nàng đi, đơn giản là vì trong lòng hoàng đế bệ hạ không được thoải mái.

“Nàng tính kế với ta?”

Kim Phượng cười hì hì, hôn nhẹ lên khóe môi Đoàn Vân Chương. “Thần thiếp không dám.”

Đoàn Vân Chương tràn đầy ham muốn, ôm chặt lấy thắt lưng của nàng. Muốn nói mấy lời cường thế để bổ khuyết cho vẻ hơi bất lực của mình, suy nghĩ một chút, cuối cùng hắn chỉ nói ra một câu: “Nàng... khi nào thì trở lại?”

Kim Phượng sững sờ, sau đó mỉm cười, rúc sâu vào trong cổ Đoàn Vân Chương: “Hoàng thượng, thiếp sẽ rất nhớ người.”

Đoàn Vân Chương nắm tay nàng, hơi nhẹ một chút, trên mặt hơi nóng lên: “Thật không?”

“Ừm.”

“Nếu nàng không mau chóng trở lại, ta sẽ...” Hắn suy nghĩ một chút, thực tại không có gì có thể uy hiếp được nàng. “Ta liền đi tìm Bạch Ngọc.”

Thân thể mượt mà trong ngực rõ ràng cứng đờ ra.

“Ngài đi tìm Bạch Ngọc... làm gì?”

“Khụ khụ, đương nhiên là ngâm thơ làm phú, ngắm hoa nghe hát.”

“Không cần phải đi.” Kim Phượng cất giọng thờ ơ, nghe không ra vui giận.

“Sao vậy?”

“Thiếp sẽ dẫn muội ấy cùng về nhà thăm viếng.”

“...”

Hoàng đế bệ hạ vắt óc suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng đành phải nói: “Tóm lại, nàng phải nhanh chóng trở về.”

Nói là vì muốn khoe khoang, kỳ thật, hoàng hậu nương nương về nhà thăm viếng chuyến này, chuẩn bị vô cùng đơn giản.

Đơn giản đến mức chỉ có ba cái rương lớn, bốn cung nữ và một chiếc xe ngựa bình thường, cứ vậy mà xuất cung.

Lúc Lưu Bạch Ngọc lên xe, vẫn còn có chút tâm không cam tình không nguyện, nhưng nhìn thấy sắc mặt hoàng hậu Hắc Bàn nghiêm nghị xám đen, cũng đành phải ngoan ngoãn lên xe.

“Tỷ tỷ muốn về nhà, cần gì phải lôi kéo ta theo?” Ngồi ở một bên toa xe, Lưu Bạch Ngọc quay mặt ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng nói.

Kim Phượng chống khuỷu tay lên mặt bàn nhỏ, rất có hứng thú đánh giá Lưu Bạch Ngọc hồi lâu, mới nói: “Bạch Ngọc, chẳng lẽ muội không nhớ nhà ư?”

“Chỗ đó không phải là nhà của ta.” Lưu Bạch Ngọc trả lời cực nhanh.

“Vậy muội không nhớ Đại phu nhân, không nhớ cha ta sao?”

Lúc này Lưu Bạch Ngọc mới quay mặt lại, có chút bất ngờ nhìn Kim Phượng, hừ một tiếng.

Bên trong toa xe nhất thời có chút tẻ ngắt.

Kim Phượng vẫn nồng nhiệt nhìn Lưu Bạch Ngọc chăm chú.

Gò má mỹ nhân, cũng vô cùng xinh đẹp.

Cô gái xinh đẹp lại tài năng như vậy, chẳng lẽ thật sự muốn giống như một đoá u lan không ai hỏi thăm đến, chết già trong thâm cung hay sao? Người sai lầm, đến tội cùng là ai? Kẻ đã giam cầm nàng ta, rốt cuộc là thế gian vô tình này hay là chính chấp niệm trong lòng của nàng ta?

Kim Phượng thời gian qua được tình yêu tuổi mát, trái tim cũng mềm mại rất nhiều, cảm thấy Lưu Bạch Ngọc tự khóa bản thân trong thâm cung, thiếu vắng nam nhân làm dịu, vẫn là thiếu thốn rất nhiều niềm vui thú nhân gian.

Huống chi, Lưu Bạch Ngọc thiếu hụt lạc thú nhân gian, tất nhiên lại muốn đến tranh đoạt nam nhân của nàng.

Nàng nâng trán cân nhắc thật lâu, tự cho là vô cùng hữu hảo, nói: “Bạch Ngọc, ra đi chuyến này, muội cũng đừng hồi cung nữa?”

Lưu Bạch Ngọc ngẩn ra, trên mặt hiện rõ vẻ khó có thể tin nổi. Một hồi lâu, nàng ta cười khổ: “Tỷ tỷ, vẫn là không tha cho ta sao?”

Kim Phượng yên lặng cúi đầu, rốt cuộc cũng nói với nàng ta một câu xuất phát từ tận đáy lòng: “Muội tự mình số khổ, kỳ thật nói cho cùng, số mạng của muội là bị chính bản thân muội giày xéo thành ra như vậy.”

Một cô gái xinh đẹp lại giàu tài năng, nếu như cuộc đời của nàng ta thuận lợi bình thường, tất nhiên sẽ cảm thấy vô cùng nhàm chán. Vì vậy, nàng ta liều hết sức lực của mình, cũng muốn nhân sinh thêm thắm một chút. Nếu không, vẻ đẹp cùng tài năng của nàng ta làm sao nổi bật lên được? Nếu không, nàng ta làm sao có nhiều oán trách cùng tình ý như vậy? Nếu không, chẳng phải nàng ta sẽ biến thành một nữ nhân bình thường và thuận lợi giữa muôn người bình thường khác hay sao?

Nói cho cùng, Lưu Bạch Ngọc cũng chưa từng làm hại đến ai, nhưng cũng chính bởi vì vậy mà Kim Phượng mới vô cùng tiếc hận.

Cửa chính sơn son của phủ Uy quốc công, tựa như nhiều năm trước đây, vẫn sáng rõ. Mà tâm tình của Kim Phượng, nay đã khác xưa.

Mặc dù giản lược hết sức, lễ nghi phong thái hoàng hậu vẫn còn. Một đám gia quyến trong phủ Uy quốc công quỳ gối ở cửa phủ nghênh đón. Kim Phượng nhìn lướt qua, Lưu đại phu nhân cùng Nhị phu nhân đều không có mặt. Uy quốc công đứng ở phía trước nhất, eo lưng thẳng tắp, tóc mai trắng phau, hoa văn của năm tháng đã in hằn trên khóe mắt ông.

Được cung nữ dìu xuống xe, Kim Phượng rừ rừ ồng tay áo màu vàng kim, đứng định trước mặt Lưu Hiết.

Lưu Hiết bắt hai tay vào nhau, lẳng lặng nhìn Kim Phượng, khóe mắt mang chút lạnh lẽo, cũng không có ý định muốn quỳ xuống hành lễ.

“Nương nương, ngài cao hơn rất nhiều.”

Kim Phượng miễn cưỡng cười cười, khóe môi có chút run rẩy. Đây là lần thứ ba nàng gặp phụ thân. Lần đầu tiên là ở căn nhà nhỏ nằm trong ngõ hẻm Hoàng gia. Khi đó, ông giống như thần tượng từ trên trời giáng xuống, tùy ý xối tung toàn bộ cuộc sống của nàng. Lần thứ hai là lúc nàng xuất giá. Khi đó, ông chẳng hề đưa ra bất kỳ mệnh lệnh hoặc yêu cầu gì với nàng, lại khiến cho nàng cảm thấy, cho dù nàng có trở thành nhất quốc chi mẫu, cũng chỉ là một quân cờ chẳng phân biệt được trắng đen ở dưới ngón tay của ông.

Hôm nay, lần thứ ba này, ông vẫn như một chủ nhân cao cao tại thượng, tường tận xem xét nàng. Điều ông đang suy tư, chính là hàm nghĩa phía sau hành động lần này của nàng, là địa vị của nàng vẫn có một chút quan trọng khi ông đang còn một tay không chế thiên hạ, chứ không phải là con người nàng, đứa con gái ruột của ông.

“Lưu Hắc Bàn, đừng làm ta mất mặt.” Trước khi xuất cung, Đoàn Vân Chương cắn vành tai nàng dặn dò. Nghĩ tới đây, nàng lại vươn thẳng sống lưng.

“Này quốc công càng vất vả công lao càng lớn, bản cung miễn lễ cho ông.” Kim Phượng rõ ràng mà tự phụ, thốt ra một câu.

Trong ánh mắt của Lưu Hiết lóe lên một cái.

Không đợi Lưu Hiết nói gì, Kim Phượng tùy ý quơ quơ tay áo. “Các vị phu nhân, tất cả cũng đứng lên đi.” Nói xong, nàng bước đi trên đầu hải phượng, đạp lên lụa đỏ, đi thẳng vào trong.

Tam phu nhân quỳ ở hàng đầu từ từ nâng người lên, trên mặt có chút khó coi.

“Nha đầu kia...” Hơn mười năm không gặp, thật sự đã thành hoàng hậu.

Trên mặt Lưu Hiết hiện lên một nụ cười không rõ hàm nghĩa.

“Quả nhiên là con gái của Lưu Hiết ta.”

Việc công đã xong, kế tiếp, chính là việc riêng. Dùng xong bữa tối quy củ phiền phức, hoàng hậu nương nương tiếp kiến Uy quốc công tại thư phòng.

Kim Phượng cởi bỏ triều phục, thay thường phục, ở trước mặt Uy quốc công lễ phép xá một cái.

“Phụ thân.”

Sau án thư, Lưu Hiết khẽ nhếch khóe môi, xoay người lại.

“Kim Phượng, những năm gần đây, người sống có tốt không?”

Kim Phượng thoáng ngừng một chút, như thế nào là tốt, như thế nào là không tốt đây?

“Nữ nhi sống rất tốt ạ.”

“Đoàn Vân Chương đối với người có tốt không?”

Kim Phượng nghe ông gọi thẳng tục danh của hoàng đế, trong lòng đột ngột máy động, sắc mặt vẫn không hề biến đổi

“Hoàng thượng ngài ấy...”

Còn chưa trả lời, Lưu Hiết đã cười sang sảng, cắt đứt. “Hắn làm sao có thể đối tốt với người? Người vừa không phải là giai nhân tuyệt sắc gì, lại là con gái của Lưu Hiết ta. Hắn cũng không dám dính vào người, càng không muốn dính vào người.”

Kim Phượng ngáp ngừng một phen, cuối cùng không nói gì thêm.

Lưu Hiết dò xét đỉnh đầu đang cúi xuống của nàng, bỗng nhiên thở dài. “Máu mủ tình thâm. Người phải nhớ kỹ, bất luận thế nào, người vẫn là con gái của Lưu Hiết ta. Cho dù có một ngày ta ngã xuống, chết đi, người vẫn là con gái của ta.”

“Nữ nhi hiểu.”

Lưu Hiết kinh ngạc nhìn bộ dạng ngoan ngoãn của nàng, một hồi lâu, có chút mệt mỏi ngồi xuống ghế.

“Ta còn nhớ rõ hơn mười năm trước, ở căn nhà nhỏ trước kia lần đầu tiên ta nhìn thấy tình hình của người. Kim Phượng, trước đó, ta chưa bao giờ tin tưởng người là con gái của ta. Một tú nương thân phận đê tiện, làm sao có thể sinh ra con gái của ta? Ta cho rằng, nhất định là bà ta mang thai đứa con của kẻ khác lại vọng tưởng vu oan cho ta.”

Kim Phượng đột nhiên ngắt đầu: “Mẹ con, bà ấy không phải là người như thế.”

“Hôm nay, ta đương nhiên biết rõ.” Lưu Hiết không để ý lắm, khoát khoát tay. “Ngay khi ở trong căn nhà đó, chỉ qua hai ba câu, ta liền vững tin, người là con gái của ta.”

“Cũng bởi vì con đã giải đáp được câu hỏi của ngài sao?” Ánh mắt Kim Phượng tiết lộ một chút bi ai. Nếu như lúc trước nàng không cố làm ra vẻ thông minh, vậy thì hôm nay, chẳng phải tất cả sẽ hoàn toàn khác biệt rồi sao?

“Không.” Lưu Hiết cười khê. “Lúc ấy ta nghĩ, chỉ có con gái của Lưu Hiết ta mới biết giả ngu như vậy, mới biết gạt người như vậy.”

“Hôm nay, một con chim sẻ nhỏ nhỏ cũng trở thành phượng hoàng chân chính.” Lưu Hiết cúi đầu nhìn chăm chăm vào ngón tay mình, dường như đang rất giật mình kinh ngạc. “Nghe nói hiện nay, tấm lòng của các thủ lĩnh nội cung đều hướng về hoàng hậu Hắc Bàn. Mà ngay cả trái tim của thái hậu nương nương, cũng đã bị người mua chuộc. Trong tình hình này, cho dù người có làm ra những chuyện thương thiên hại lý gì, e rằng cũng không có ai tin tưởng?”

Bả vai Kim Phượng, rốt cuộc nhịn không được, run lên một cái.

“Phụ thân, muốn con làm gì sao?”

Lưu Hiết lẳng lặng đánh giá gương mặt nàng, thật lâu sau mới chậm rãi nói: “Ta muốn người làm cái gì, chẳng lẽ người sẽ ngoan ngoãn đi làm sao?”

Kim Phượng không nói.

Lưu Hiết nở nụ cười. “Kim Phượng, vội cái gì. Dù sao ta cũng là cha của người.”

“Ngài cũng là cha của Lưu Ngạc.”

Lưu Hiết không đếm xỉa tới vẻ mặt tựa hồ rốt cuộc cũng xuất hiện một vết rạn nứt. “Ý của người là, cái chết của Ngạc Nhi, là lỗi do ta?”

Kim Phượng nhìn ông thật sâu.

Nàng có lẽ đã từng nhát gan, nhưng những năm gần đây lại bị Đoàn Vân Chương nuôi dưỡng, lá gan càng lúc càng lớn.

“Có lẽ ngài không trực tiếp phạm sai lầm, nhưng nguyên nhân là do sự ích kỷ của ngài. Ngài chỉ lo cho sự nghiệp của mình, lại quên mất con cái chính là khoản nợ của ngài. Ngài mất trách nhiệm dạy bảo, chung quy có một ngày cũng phải trả nợ.”

Lưu Hiết trầm mặc.

Một lát sau, ông nhẹ nhàng nói: “Kim Phượng, lần này người trở về, đến tốt cùng là vì cái gì? Là Đoàn Vân Chương sai người trở về ư?”

Kim Phượng hít sâu một hơi: “Nữ nhi vì bệnh trạng của mẫu thân nên mới trở về.”

Lưu Hiết rũ mắt, tựa hồ khẽ thở phào nhẹ nhõm. “Mẫu thân của người đang tĩnh dưỡng ở Lưu Hạc Viện. Bây giờ người có thể đến thăm bà ấy.”

Kim Phượng khẽ gật đầu, liền đứng dậy đi ra cửa.

“Kim Phượng, nếu như nói... Người không thể làm nổi hoàng hậu nữa, người có bằng lòng trở thành công chúa hay không?”

Lưu Hiết thỉnh linh ném ra một câu.

Kim Phượng cả kinh. Nhịp tim càng phát ra kịch liệt.

“Phụ thân... nói đùa sao?”

Sau lưng truyền đến tiếng cười lạnh lạnh. “Đương nhiên là nói đùa. Cho dù khắp thiên hạ đều phản bội vương triều Đoàn gia, Lưu Hiết ta, tuyệt đối sẽ không phản bội.”

54. Chương 54: Lại Hối Hạc Từ Nơi Nào Đến

Kim Phượng đi qua hành lang quanh co. Cuối hành lang, chính là Lưu Hạc Viện, nơi ở hiện nay của Lưu đại phu nhân.

Lưu Hạc Lưu Hạc, lại không biết là lưu giữ một con hạc kia, rốt cuộc có từng lưu giữ được không.

Chuyển qua một góc hành lang, Kim Phượng ngẫu nhiên ngoái đầu nhìn lại, thỉnh linh trông thấy một bóng quần trắng nhanh chóng ẩn vào chân tường. Kim Phượng nhảy cảm bắt được một gương mặt thắm đầy nước mắt. Nàng ngạc nhiên trong chốc lát, tiến lên hai bước, gọi: “Có phải là Nhị phu nhân đó không?”

Một chiếc trâm cài hoa cúc màu trắng gắn trên mái tóc đen sọc hải từ góc tường lộ ra, sau đó chính là gương mặt có chút hoảng sợ của Nhị phu nhân.

“Nhị phu nhân.” Kim Phượng gật đầu ra hiệu.

Nhị phu nhân hốc mắt hồng hồng, cúi đầu nhượng mắt nhìn Kim Phượng, nhanh chóng tỏ vẻ phục tùng. “Hoàng hậu nương nương.”

Lưu Đại công tử Lưu Ngạc xấu số kia, chính là con ruột của Nhị phu nhân.

“Phu nhân... chỗ có quá mức thương tâm, bớt đau buồn đi.” Kim Phượng thực tại không biết nói gì cho phải.

Nhị phu nhân gật đầu nhẹ. “Tạ nương nương an ủi.”

Kim Phượng có chút buồn bã. Vẫn còn nhớ lúc trước, trong mấy vị phu nhân, tính tình dí dỏm nhất chính là vị Nhị phu nhân này, trong lời nói luôn mang theo vài phần trêu chọc cùng châm biếm. Nghe nhiều hơn sẽ biết, bà cũng không có bao nhiêu ác ý.

“Nương nương... muốn đến thăm Đại phu nhân sao?”

“Vâng.”

“Vậy thần thiếp cũng không quấy rầy nương nương nữa. Thần thiếp... còn muốn đi cầu phúc cho Ngạc Nhi.”

“Phu nhân đi đi.”

Nhị phu nhân giương mắt, trong ánh mắt dường như có ánh nước lóe lên.

“Nương nương...” Bà há hốc mồm, tựa hồ có lời muốn nói, lại tựa hồ như mang theo một chút cân nhắc do dự, nhưng tiếp xúc đến con người trong suốt của Kim Phượng, cuối cùng vẫn không nói ra. “Thần thiếp cáo lui.”

Lưu đại phu nhân mặc bộ quần áo phẩm xanh rộng rãi, dựa ở trên giường, vẻ mặt mệt mỏi. Trên người bà đắp chăn bông, chung quanh kê một ít gối mềm, chặn bà ở giữa giống như đúc khuôn.

Thấy Kim Phượng, hàng lông mày đang khóa chặt của Lưu đại phu nhân chậm rãi giãn ra. Bà mỉm cười yếu ớt, duỗi bàn tay thon gầy về phía Kim Phượng.

Kim Phượng nhẹ nhàng đi lên, cầm tay Lưu đại phu nhân. “Mẫu thân, nữ nhi đến muộn.”

Lưu đại phu nhân cúi đầu nhìn hai bàn tay giao nhau của hai người, vẻ mặt có chút hoảng hốt. “Hôm nay, người đến Lưu Hạc Viện này cũng không có mấy người. Ngược lại là con, còn đặc biệt xuất cung đến thăm ta.”

“Phụ thân...”

“Phụ thân con mặc dù trong lòng cũng lo lắng cho sức khỏe của ta, nhưng ông ấy bận rộn chính vụ, cũng không thể thường xuyên bầu bạn.”

Kim Phượng xoa bóp mu bàn tay của Lưu đại phu nhân, cười một cái. “VẬY nữ nhi sẽ ở lại thêm hai ba hôm, làm bạn với mẫu thân.”

Tâm tư của Lưu đại phu nhân dường như lại chuyển hướng về phía nơi nào, yên lặng chốc lát mới nói: “Nghe nói Bạch Ngọc cũng trở về cùng với con rồi?”

“Vâng.”

“Đối với nha đầu kia, con chớ nên quá mềm lòng, nhanh chóng tìm người gả nó đi đi, miễn lại tăng thêm phiền nhiễu.”

Kim Phượng nghiêng đầu sang bên. “Mẫu thân, những chuyện này người đừng quan tâm nữa. Ngược lại, có gì muốn ăn muốn xem, cứ nói cho nữ nhi biết. Thái y nói, chỉ cần tâm tình người vui vẻ, sức khỏe sẽ nhanh chóng chuyển tốt.” Suy nghĩ một chút lại nói. “Nghe nói dưới chân cầu có một cái hồ lô lớn, trên cổ mọc ra một cục u to bằng cái chén lớn, bên trong cục u đó dưỡng một con nghé con. Có muốn sai người đi mang nó về đây xem một chút không?”

Lưu đại phu nhân xì một tiếng bật cười. “Cái con nhóc này.”

Kim Phượng ở lại phủ Uy quốc công, ở liền một mạch bảy ngày, vui vẻ vô cùng, quên cả đường về.

Ngày đó, đương nhiên không thể tìm được cái hồ lô lớn trên cổ mọc ra cục u nuôi nghé con bên trong, nhưng Kim Phượng ngược lại tìm được một gánh hát đến diễn tấu sáo và trống. Diễn khúc đều là những điệu hát dân gian ở quê, tình yêu nam nữ, giữa vẻ tầm thường thô tục lại mang một chút dân dã, chọc cho Lưu đại phu nhân cùng các phu nhân tâm hoa nở rộ. Mà ngay cả Nhị phu nhân đang để tang con trai cũng nhin không được, đi ra hậu đài nhìn xem con hát trang điểm thế nào.

Nhị công tử Lưu gia đã thành gia lập nghiệp, chuyển ra sống bên ngoài nhiều năm. Trong nhà chỉ còn một tiểu công tử hơn mười tuổi, kể từ khi mẫu thân bỏ trốn theo trai, ở nhà liền không ngẩng đầu lên được. Kim Phượng ngẫu nhiên cùng các phu nhân chơi đến một hồi, bèn gọi tiểu công tử đến, nói vài câu ngụy biện. Tiểu con tử liền phồng hai gò má hồng hồng lên, thở phì phì la hét đòi nàng. Nói phu tử rõ ràng không phải nói như vậy, vị cự thúc hoa Ngự đại nhân hay đến nhà chơi cũng không phải nói như vậy. Bộ dáng nghiêm túc của Tiểu công tử cực kỳ đáng yêu, các phu nhân liền vây quanh hết véo lại nhéo, nhéo đến mức nó liên tục kêu đau. (phu tử: thầy dạy học)

Thấy Kim Phượng mỗi ngày đều vội vàng cùng gia quyến câu thông tình cảm, Lưu Hiết liền tin tưởng, lần này Kim Phượng hồi phủ thật sự vì muốn thăm Lưu đại phu nhân chứ không phải là Đoàn Vân Chương phái nàng đến thực hiện nhiệm vụ bí ẩn gì.

Về phần Kim Phượng, đương nhiên biết mình nói chêm chọc cười như vậy cũng không phải chuyện thường. Nàng ở phủ Uy quốc công, cuối cùng cũng không ở được bao lâu. Mượn danh thăm viếng, mang đến ột đám gia quyến trong phủ Uy quốc công chút ít vui sướng, kỳ thật cũng chỉ vì muốn giảm bớt nỗi bất an trong lòng của mình mà thôi, đối với các vị phu nhân cũng không có lợi ích gì lâu dài. Hôm nay nàng chỉ hy vọng lòng dạ Lưu đại phu nhân khoáng đại chút ít, có thể buông bỏ những tục sự rườm rà, dưỡng sức khỏe cho tốt trước quan trọng hơn.

Đến buổi tối ngày thứ bảy, Lưu Hiết hạ triều, dẫn về một người quen.

Người quen này chính là đương kim Kinh Triệu Doãn, Ngự Trường Nhai Ngự đại nhân.

Nói ra cũng lạ, kỳ thi Hương năm đó, người Lưu Hiết nhắm vào rõ ràng là Sài Thiết Chu, mà người hoàng đế bệ hạ chú ý lại là Ngự Trường Nhai. Không ngờ chỉ chưa đầy hai ba năm sau, hai người này lại lạc mất. Sài Thiết Chu tính tình cuồng ngạo, không hề cảm kích chút nào đối với đủ loại cách thức bồi dưỡng tài năng của Lưu Hiết, ngược lại một lòng trung thành với hoàng đế bệ hạ. Trước đây không lâu, Sài Thiết Chu bởi vì chính kiến bất đồng mà trở mặt với cha mình, kéo theo cũng phản ứng quyết liệt với phe cánh của Lưu Hiết. Ngược lại, Ngự Trường Nhai rõ ràng là người tính tình điềm đạm, lại chủ động quy thuận cách làm việc tàn nhẫn của phe phái Lưu Hiết. Lưu Hiết cũng có chút thưởng thức tài năng viết lách của y, lại vô cùng nhút nhát về tính tình của y. Cho nên đến nay, Ngự Trường Nhai vẫn chỉ là một Kinh Triệu Doãn.

Ngự Trường nhai đến phủ, theo thường lệ sẽ đến thỉnh an Lưu đại phu nhân. Biết rõ hoàng hậu nương nương lúc này cũng đang ở trong phủ Uy quốc công, liền cách một bức rèm che hành lễ vi thần. Dùng xong bữa tối, Lưu Hiết cùng Ngự Trường Nhai liền đóng cửa thư phòng, thấp đèn nói chuyện suốt đêm, cho đến khi mặt trời ló ra chút ánh sáng mờ nhạt ở đằng Đông.

Từ đêm đó, Ngự Trường Nhai liền cứ vậy ở lại trong phủ Uy quốc công.

Ngự Trường Nhai ở tại ngoại uyển, cũng không có cơ hội nào đối mặt với Kim Phượng. Kim Phượng biết rõ Ngự Trường Nhai ở lại phủ Uy quốc công, cũng không quá để ý. Nhưng Lưu đại phu nhân lại nhìn thấy trong ánh mắt Kim Phượng, dường nhiên có thêm một chút hàm xúc không rõ ý nghĩa.

Qua hai ngày, trong cung có người đến, nói thái hậu nương nương vô cùng thương nhớ hoàng hậu, khuyên nàng mau chóng hồi cung. Kim Phượng đánh giá về mặt sợ hãi của cung nhân kia, mỉm cười dằn dò đôi câu, liền cho hắn trở về.

Buổi tối lúc Kim Phượng nghỉ ngơi, chải tóc, niềm vui sướng từ từ tràn khắp cõi lòng. Nàng nhịn không được suy đoán, khi Đoàn Vân Chương biết nàng cùng Ngự Trường Nhai ở chung một nhà, trong lòng tức giận cỡ nào, chua xót cỡ nào. Suy nghĩ một chút, lại cảm thấy một vị hoàng đế chăm chỉ, thật thà đáng thương như hắn, có lẽ đang ở trong Hiên La Điện xoa trán xem tấu chương của hắn, căn bản không hề có thời gian rảnh rỗi mà ném vạ dấm chua.

Nàng biết rõ, lúc Đoàn Vân Chương phê duyệt tấu chương, luôn dùng một tư thế ngồi vô cùng nghiêm chỉnh và vất vả, khiến cho người khác nhìn thấy cũng vô cùng vất vả. Hắn có đạo lý của hắn, nói rằng, ngồi như thế sẽ không dễ dàng buồn ngủ. Nhưng người sĩ diện lại hay nói đạo lý như hắn, mỗi khi nhìn thấy nàng đi vào trong điện, sẽ lập tức đổi sang một tư thế vô cùng bất nhã, dựa ở trên ghế rồng, làm ra dáng vẻ mệt mỏi như sắp đứt hơi đến nơi. Trong miệng còn thương xót kêu than, lừa gạt nàng dứt canh gà cho hắn, châm trà cho hắn, bóp vai dấm chân cho hắn.

Niềm vui của Kim Phượng càng sâu.

Ừ, ngày mai liền trở về thôi. Mấy ngày không gặp, rất nhớ hắn.

Phong Nguyệt vấn sơ tóc cho nàng xong, đang muốn thay quần áo ngủ, chợt nghe bên ngoài ồn ào ầm ỹ. Hai người nhìn thoáng qua, Phong Nguyệt liền ra cửa hỏi thăm vài câu. Một lát sau, Phong Nguyệt mang theo thần sắc có chút kinh hoảng chạy vào bẩm báo: “Nương nương, nghe nói phủ Uy quốc công lại có kẻ trộm ghé thăm! Bọn thị vệ đang tiếp tục lục soát!”

Kim Phượng hơi sững sờ. Phản ứng đầu tiên là, ai to gan như vậy, lại dám xem hoàng hậu nương nương là kẻ trộm nữa à?

Phong Nguyệt nhú mày nói: “Nương nương, nửa năm trước chẳng phải phủ Uy quốc công cũng từng có kẻ trộm sao. Nương nương đã bị dính líu đến một lần rồi. Theo nô tỳ thấy, việc canh phòng của phủ Uy quốc công quá mức lơ là đi.”

Kim Phượng gật gật đầu, không quên dằn dò nàng ta một câu: “Đừng nói lung tung.”

Đối với nội tình của kiếp nạn từ trên trời giáng xuống nửa năm trước, Kim Phượng cũng không rõ ràng lắm. Những gì nàng biết, cũng lắm cũng chỉ là có một nữ tặc mặt đen lên vào phủ Uy quốc công ăn trộm, vật bị

trộm đi là một bức mật thư. Hôm nay xem ra, chẳng lẽ kẻ trộm đêm nay cùng đêm đó chính là một người? Nếu thật như vậy, cô ta lại muốn đến trộm cái gì đây?

Nghĩ một lát, nàng cảm thấy những chuyện giang hồ cùng chính sự triều đình, thật sự vượt qua khỏi sự lý giải của nàng, liền nói với Phong Nguyệt. “Đừng quản chuyện của bọn họ làm gì, chúng ta đi ngủ thôi.”

Phong Nguyệt khẽ gật đầu, đang muốn nói gì nữa, đột nhiên ngoài cửa sổ vang lên một tiếng ‘bùm’ trầm đục, làm như có vật gì đó đụng trúng vào tường.

Phong Nguyệt sửng sốt, sắc mặt lập tức trắng bạch. “Nương nương, có phải là...”

“Không đâu, thủ vệ ở chỗ chúng ta là thâm nghiêm nhất. Ai có thể đến được nơi này?”

“Điều đó cũng khó nói lắm. Bây giờ bọn thị vệ đều lo chạy đi bắt kẻ trộm kia, hình như có vật gì đó rất quan trọng đã bị lấy mất.”

Ngoài cửa sổ lại vang lên mấy tiếng trầm đục nữa, âm thanh nghe rất khiếp người. Kim Phượng mấp máy môi, từ trong hộp nữ trang lấy ra một cây kéo vàng nhỏ nhắn dùng để cắt chỉ thêu, đặt vào tay Phong Nguyệt.

“Ta đi mở cửa sổ, người cầm lấy kéo này. Lỡ như gặp nguy hiểm liền đâm kéo qua.” Kim Phượng nhỏ giọng nói.

Phong Nguyệt chưa từng làm mấy chuyện như vậy, lập tức mếu máo chực khóc. “Nương nương, nô tỳ không dám đâu...”

“Người suy nghĩ đi, an nguy của đương kim hoàng hậu đang ở trong tay người. An uy của hoàng hậu, chính là an nguy của hậu cung, chính là an nguy của thiên hạ. Người chỉ việc đâm kéo qua, tự nhiên có thể lưu danh sử sách.” Kim Phượng động viên nàng ta.

“Nương nương...” Đôi mắt trong trẻo của Phong Nguyệt dần dần trở nên dửng dưng. “Nương nương, nô tỳ biết rồi...” Nàng ta nắm chặt cây kéo.

Kim Phượng liếc nhìn cánh cửa sổ kia, nhìn một hồi lâu cũng không nhúc nhích.

“Nương nương,” Phong Nguyệt hơi run rẩy, “Ngài còn chờ gì nữa vậy?”

Kim Phượng ho nhẹ một tiếng. “Thân người gánh an nguy của thiên hạ, gánh nặng đường xa. Ta vác tính mạng của ta, khó tránh khỏi... có chút nhất gan.”

Phong Nguyệt càng thêm run rẩy.

Kim Phượng khẽ cắn răng. “Ta ra mở cửa sổ.”

Cửa gỗ rín rít kêu lên một tiếng, mở ra. Kim Phượng đứng cạnh cửa sổ, thò đầu nhìn ra ngoài, lại bất động.

Phong Nguyệt khẩn trương kêu lên: “Nương nương!”

Tĩnh lặng một lúc, Kim Phượng nói: “Để kéo xuống đi.”

“Dạ?”

“Là Ngự đại nhân.”

Ngoài cửa sổ, Ngự Trường Nhai mặc áo nhà nho màu vàng ánh trắng, thở hồng hộc ngồi chồm hổm ở góc tường. Trong tay đang siết chặt một vật gì đó, lộ ra một góc giấy màu vàng.

55. Chương 55: Sự Trong Sạch Của Hoàng Hậu Nương Nương

Ngự Trường Nhai được Phong Nguyệt nâng đỡ, từ ngoài cửa sổ từ từ bò vào trong, trông rất chật vật.

Kim Phụng liếc qua vật trong tay hắn, nói: “Ngư đại nhân quả là kỳ nhân. Nội viện này hộ vệ đông đúc, võ lâm cao thủ cũng không vào được. Ngược lại ngài không tốn chút sức lực nào đã xông vào.”

Ngư Trường Nhai cúi đầu, không biết đang suy nghĩ điều gì. Một sợi tóc từ búi tóc của hắn rơi loạn xuống dưới, khẽ lay động theo nhịp thở, trông qua quả thật rất đáng thương.

Phong Nguyệt vốn có chút ý kiến đối với Ngư Trường Nhai, giờ phút này còn mềm lòng hơn cả Kim Phụng, vội la lên. “Nương Nương, Ngư đại nhân cũng không phải người xấu, ngài phải giúp hắn a.”

Kim Phụng thở dài. Nha đầu chết tiệt nhà người, cùi chỏ vĩnh viễn ngoặt ra bên ngoài. Người để sự trong sạch của nương nương nhà người ở chỗ nào rồi?

Xem tình trạng của Ngư Trường Nhai, đoán chừng đã gặp rủi ro. Suy ra, tên đạo tặc đến trộm bảo bối của Lưu Hiết, chính là Ngư Trường Nhai. Kim Phụng quan sát vật hắn đang cầm trong tay thật lâu, cuối cùng cũng không vạch trần hắn mà đi đến trước cửa sổ, nói:

“Ngư đại nhân, người cứ chiếu theo nguyên dạng mà bỏ ra ngoài đi. Bản cung coi như chưa từng nhìn thấy người.”

Về mặt Ngư Trường Nhai càng phát ra u ám.

“Nương nương.” Hắn có chút ai oán kêu một câu.

Kim Phụng khụ một tiếng, quay đầu đi.

Ngư Trường Nhai gọi tiếp một câu: “Hắc Bàn.”

Sắc mặt Kim Phụng lại ửng hồng.

“Nàng thật sự muốn xem ta là người đứng sao?”

Kim Phụng lại nhìn cửa sổ đang mở rộng kia. “Tình nghĩa khi còn bé thuộc về tình nghĩa khi còn bé, lễ nghi quân thần thuộc về lễ nghi quân thần. Người đọc nhiều sách thánh hiền như vậy, một chút đúng mực này chẳng lẽ còn nắm bắt không được hay sao?”

Ngư Trường Nhai im lặng. Hắn trầm tĩnh vươn thẳng cần cổ, bỗng nhiên quỳ xuống.

“Nương nương, thần có một chuyện muốn nhờ nương nương tương trợ.”

Kim Phụng sợ hết hồn. Mặc dù nàng mang lễ nghi quân thần ra hù dọa Ngư Trường Nhai, nhưng Ngư Trường Nhai trở mặt cũng không tránh khỏi trở mặt quá nhanh.

“Người muốn bản cung... Giúp người chạy ra khỏi phủ Uy quốc công?” Nàng suy đoán.

“Không, thần chỉ khẩn cầu nương nương đem bức thư này chuyển giao cho Lại bộ Thượng thư Sài Thiết Chu.”

“Bức thư này là...”

“Bức thư này là Uy Quốc Công và Hoa Cái Điện đại học sĩ, Lễ bộ Thượng thư Trần Duẩn Dân cùng chung một giuộc, mưu hại Lãng đại tướng quân mưu phản.”

Trong lòng Kim Phụng giật thót.

Đêm đó khi cùng Đoàn Vân Chương chạy ra khỏi đại lao Hình bộ, Lưu Ngạc từng nhắc đến một vị Trần đại nhân, thì ra chính là vị quan lớn tuổi nhất trong quần thần, đức cao vọng trọng nhất – Lễ Bộ Thượng thư Trần Duẩn Dân.

Những năm qua, mặc dù quyền lực của Lưu Hiết ngày càng khuếch trương, nhưng trước sau vẫn không có cách nào hoàn toàn nắm giữ binh quyền. Nguyên nhân chính là vì uy danh cùng thế lực ở trong quân của Lãng gia đã ăn sâu bén rễ, Lưu Hiết không thể nhúng tay vào. Lãng đại tướng quân thoát nhìn lỗ mãng, lại tu thân trị gia cực nghiêm. Người thường khó có thể bắt được lỗi của ông. Nhưng cần phải biết, người cầm binh thường tâm cao lại không tự trọng, cho dù bản thân không chút sơ hở, cũng dễ dàng dẫn tới nghi ngờ. Lần này Lưu Hiết liên hợp với Trần Duẩn Dân, chính là có chủ ý này.

“Người... vì sao người lại giao bức thư này cho Bản cung? Người biết rõ bản cung là con gái ruột của Uy quốc công kia mà?”

“Nương nương thâm minh đại nghĩa. Nếu ngay cả nương nương cũng không thể tin, trên đời này còn ai đáng tin đây.” Ngự Trường Nhai bình tĩnh nói.

Kim Phượng nuốt nước miếng một cái.

“Bản cung tưởng rằng, người đối với Uy quốc công là một lòng trung thành.”

“Nương nương sai rồi. Thần trung thành với quốc gia, trung thành với xã tắc, trung thành với vạn dân, chứ không trung thành với bất cứ quyền thần nào.”

Kim Phượng không nói gì.

Một hồi lâu, nàng cười khổ nói: “Cái tên Cá Mộc Răng nhà người, người muốn vạch trần cha ta, còn muốn mượn tay của ta, không khỏi quá tàn nhẫn.”

Sống lưng Ngự Trường Nhai cứng đờ.

Kim Phượng thò đầu ra ngoài xem xét, tựa hồ có tiếng người huyền não từ xa xa đi tới. Vì vậy, nàng nói với Phong Nguyệt.

“Bày một bàn điểm tâm trà rượu ở vườn ngoài. Bản cung muốn cùng Ngự đại nhân tham thảo một chút kinh Phật.”

Khi cả đám thị vệ phủ Uy quốc công tràn vào Ngọa Mai Viện, hoàng hậu nương nương đang cầm một quyển “Lăng Nghiêm Kinh”, lặng lẽ ngồi tựa phía sau bàn đá chăm chú đọc, còn Ngự Trường Nhai Ngự đại nhân đang ngồi nghiêm chỉnh ở một bên bàn đá, kính cẩn cúi đầu. Một tiểu tỷ vẻ mặt trang nghiêm đứng bên cạnh, trông thấy bọn thị vệ đến, ánh mắt trừng qua sắc như lưỡi đao, đưa tay ra hiệu cho bọn chúng không được làm ồn.

Thị vệ dẫn đầu không dám làm bừa, bèn cho đám thị vệ ở lại ngoài viện, còn mình đi vào trước, đứng ở trước đình cung kính thi lễ.

“Tiểu nhân Trương Thiên, khấu kiến hoàng hậu nương nương.”

Tay mắt Kim Phượng đều chưa động, vẫn nhìn chăm chăm vào kinh thư chăm chú suy ngẫm. Qua một hồi lâu, nàng làm như đột nhiên phát giác có người ở bên cạnh mình, khẽ nâng con ngươi, nhìn nhìn Trương Thiên.

“A, là Trương đại nhân, có chuyện gì sao?”

Nếu như nàng không nhớ lầm, nàng từng gọi người này một tiếng “Cha.”

“Tiểu nhân đuổi theo tên trộm đêm, chạy thẳng đến chỗ này. Quấy nhiễu nương nương, kính xin nương nương thứ tội.”

Kim Phượng kinh ngạc. “Phủ Uy quốc công cũng có trộm đêm sao? Khó trách tối nay bản cung cảm thấy quanh thân có chút không được thoải mái. Trương đại nhân đêm khuya chạy đến hộ giá, thật vất vả. Tối nay bản cung có được yên giấc hay không, phải làm phiền Trương đại nhân rồi.”

Trương Thiên vốn đang dùng ánh mắt hồ nghi đánh giá Ngự Trường Nhai, nghe được lời này của Kim Phượng, trên mặt hiện ra một tia thẹn thùng: “Nương nương, tiểu nhân... là đến truy bắt đạo tặc.”

Hắn còn tưởng Kim Phượng sẽ cấm bọn họ lục soát, nhưng không ngờ Kim Phượng vừa mở miệng liền muốn bọn họ trú đóng ở đây bảo vệ an toàn cho nàng.

Kim Phượng nhíu mày. “Tên trộm kia mặc dù bây giờ không có ở đây, nhưng khó mà đảm bảo lát nữa sẽ không trốn đến chỗ này. Các người lục soát xong liền bỏ đi, vậy còn an nguy của bản cung thì tính sao đây?”

“Việc này...” Trương Thiên lúng túng một lát, đành phải nói: “Tiểu nhân sẽ lưu lại một ít thị vệ, bảo vệ Ngọa Mai Viện an toàn.”

Kim Phượng gật gù đầu, “Như thế rất tốt.” Suy nghĩ một chút, lại nói: “Lưu lại thêm hai vị hộ tống Ngự đại nhân trở về đi. Nếu không, trên đường trở về gặp phải đạo tặc, vậy sẽ không tốt. Hôm nay bản cung thỉnh giáo hần về kinh Phật, làm khó hần đã trễ thế này còn phải hao tổn tâm tư lo lắng.”

Trương Thiên lại cẩn thận nhìn Ngự Trường Nhai một cái: “Nương nương, Ngự đại nhân... từ sau bữa tối vẫn một mực ở Ngọa Mai Viện sao?”

“Bản cung dùng xong bữa tối liền mời Ngự đại nhân đến, cho tới bây giờ. Trong suốt quá trình, Ngự đại nhân có liên tục ở lại đây hay không, bản cung cũng không lưu ý lắm. Trương đại nhân cứ hỏi cung nữ cận thân của ta đi, có thể nàng ấy sẽ rõ hơn.” Kim Phượng như cười như không liếc nhìn hần. “Trương đại nhân, bản cung mời Ngự đại nhân tới, là vì nghiên cứu quyển kinh thư này, trên vì thêm thọ cho Thái hậu, dưới cầu phúc cho dân chúng. Trương đại nhân là người hiểu chuyện, không cần phải xuyên tạc ý đồ của bản cung.”

Trương Thiên giật thót. “Nương nương một lòng tận hiếu, nhật nguyệt chứng giám, tiểu nhân thật sự kính nể.”

Kim Phượng gật gù đầu. “Nếu như thế, người liền lui ra đi, không cần xao lãng chức trách của người. Đêm đã khuya, bản cung cũng nên an giấc rồi.”

Trương Thiên lại nhìn Ngự Trường Nhai một chút, do dự hết lần này đến lần khác, rốt cuộc gật đầu. “Tiểu nhân xin cáo lui.”

Ngự Trường Nhai lúc này mới đứng dậy: “Nương nương, tinh yếu của “Lăng Nghiêm Kinh” là ở tu hành dưỡng tâm, phá ma, phá tà, phá vọng. Nếu cứ theo đuổi lạc thú bên ngoài mà không cách nào tự giữ bản tâm, thì định lực không yên. Cuối cùng, khó tránh khỏi rơi vào ma đạo, càng chớ có nói đến chuyện giải trừ hết thấy tà ma.”

Hai đầu lông mày của Kim Phượng mới giãn ra, nghe được lời hần nói lại nhẹ nhàng nhăn lên. Thật lâu, nàng nói: “Ngự đại nhân không hổ là tài tử, bản cung hôm nay thọ giáo được rồi. Trương đại nhân, tiễn Ngự đại nhân về đi.”

Trương Thiên hiện vẻ vui mừng, vội vàng gật đầu xưng vâng. Ngự Trường Nhai cũng không nói năng rườm rà, hành lễ xong liền sải bước đi ra ngoài.

Kim Phượng trở mắt nhìn theo bóng lưng Ngự Trường Nhai rời khỏi Ngọa Mai Viện, chuyển qua cửa viện liền biến mất ở tường viện bên ngoài. Lại qua một lúc lâu, ngoài tường trầm đục hai tiếng, còn vang lên một tiếng thở dốc nặng nề.

“Nương nương!” Phong Nguyệt có chút kinh hoảng.

Kim Phượng im lặng không lên tiếng, nắm chặt quyển sách trong tay, làm như đang vô cùng buồn rầu tĩnh tư một hồi, cắn răng cười lạnh. “Cá Mộc Răng, giỏi cho câu định lực không yên, khó tránh khỏi rơi vào ma đạo. Sự thẳng tính của người, quả thật có thể so sánh với Lữ đại thương thư rồi.”

Nàng lại hướng ra bầu trời bao la ngoài tường viện nhìn một cái, thở ra một hơi thật dài. “Bọn họ thật đúng là gấp gáp. Mới ra khỏi cửa viện đã kềm nén không được, trực tiếp bắt người.”

Trang sách “Lăng Nghiêm Kinh” bị nàng lật qua, rốt cuộc lật đến một trang. Một tờ giấy viết thư màu vàng bình tĩnh nằm yên trong sách.

“Phong Nguyệt, dọn dẹp một chút. Hai ngày nữa chúng ta liền hồi cung.”

“Vậy còn Bạch Ngọc cô nương, nếu không muốn cùng về với chúng ta thì sao?”

“Theo ý của muội ấy đi.”

56. Chương 56: Mạch Thượng Hoa Khai, Hoãn Hoãn Quy

Mấy ngày nay, khí sắc của Lưu đại phu nhân đã tốt lên rất nhiều. Mỗi lúc ở chung với Kim Phượng, tự nhiên càng nói thêm nhiều chuyện. Nghe nói hôm trước Kim Phượng cùng Ngư Trường Nhai nghiên cứu kinh Phật đến tận đêm khuya, thần sắc Lưu đại phu nhân lại thêm phần nan giải.

“Kim Phượng, con ở trong cung sống có vui vẻ không?”

Kim Phượng có chút bất ngờ. Trở lại những ngày qua, đây là lần đầu tiên Lưu đại phu nhân quan tâm hỏi han đến cuộc sống trong cung của nàng.

“Nữ nhi sống trong cung rất tốt.” Nàng khép hờ mắt.

Lưu đại phu nhân nhìn chằm chằm vào đỉnh đầu nàng, sâu kín thở dài: “Đây đều là do ta tạo nghiệt.”

“Vì có gì mẫu thân lại nói ra lời ấy?” Kim Phượng cả kinh nói.

“Trong cung là nơi nào, con đang ở đâu, làm sao có thể vui vẻ được đây?” Lưu đại phu nhân đau lòng nói. “Lúc trước, nếu ta dốc lời khuyên quốc công gia thêm vài câu, có lẽ cũng sẽ không đưa con tiến cung. Con cũng không phải chia lìa cùng mẹ ruột, càng không đến mức...”

“Càng không đến mức?”

“Càng không đến mức chia rẽ một đôi vốn là nhân duyên thượng hạng.”

Kim Phượng khó hiểu.

Lưu đại phu nhân vuốt ve mái tóc nàng, từ ái mà nói: “Ngư Trường Nhai kia, là thanh mai trúc mã của con đúng không?”

“...” Kim Phượng đầu đầy mây đen.

“Bỏ những thứ lễ giáo kia qua một bên không nói, trong lòng mỗi một thiếu nữ đều có một chàng thiếu niên thanh mai trúc mã.” Ánh mắt của Lưu đại phu nhân trở nên ngậm ngùi mà bi thương. “Kim Phượng, mẫu thân thật có lỗi với con. Thằng bé đó, mẫu thân đã gặp qua rồi, là một đứa bé ngoan, phúc hậu cẩn thận. Nếu như... Khụ khụ... Nếu như lúc trước con gả cho Ngư Trường Nhai, hẳn nhất định sẽ đối đãi với con rất tốt.”

“Mẫu thân...”

“Mẫu thân vốn muốn khuyên con nên cẩn trọng lời nói lẫn việc làm, đừng quên tránh hiềm nghi. Nhưng lời nói đến bên miệng, lại không đành lòng. Kim Phượng, nhân sinh khổ đoản, chỉ cần không làm ra chuyện hổ thẹn với lương tâm, còn những chuyện khác cũng đừng đến mức quá khắt khe, khắt khe chính mình.”

“Mẫu thân...” Ánh mắt Kim Phượng bắt đầu ẩm ướt.

Kim Phượng thăm qua thân thể của người đối đãi với mình tựa như mẹ ruột, nhẹ nhàng ôm lấy Lưu đại phu nhân. “Mẫu thân, ở trong cảm nhận của con, người chính là nữ nhân hoàn mỹ nhất trên đời, là nữ nhân đáng được kính nể nhất.”

Ánh mắt Lưu đại phu nhân hơi chút lóe sáng. “Kỳ thật, mẫu thân cũng là một người có lòng riêng. Có đôi khi, cũng sẽ tùy hứng làm bậy.”

“Ví dụ như?” Kim Phượng cười hỏi.

Lưu đại phu nhân khẽ cười, trong vẻ tươi cười mang theo một tia xảo quyệt. “Ví như, mẫu thân vẫn muốn sinh một đứa cho phụ thân của con.”

Kim Phượng ngạc nhiên.

Thật lâu sau, Kim Phượng mới bình tĩnh xoay người lại, lẩm bẩm nói: “Mẫu thân, người có thai.”

Lưu đại phu nhân mím môi, dựng thẳng ngón trỏ trên môi ra hiệu im lặng. “Đừng nói cho người khác biết.” Giữa hai hàng lông mày của bà khe khẽ lộ vẻ mừng thầm, làm như chỉ trong một đêm đã trở lại năm mươi sáu tuổi.

“Ngài...” Ngàn câu vạ chữ, Kim Phượng cũng không biết phải nói từ đâu. Nàng muốn nói, với sức khỏe của Lưu đại phu nhân lúc này tuyệt đối không thích hợp sinh con. Nàng muốn nói, những người khác tuyệt đối sẽ không giống như Lưu đại phu nhân, mừng rỡ mong đợi đứa bé này ra đời.

Nhưng đứa bé đã có, còn có thể làm sao?

Hoặc là có thể sai đại phu nghĩ cách, dù sao sức khỏe của Lưu đại phu nhân càng quan trọng hơn. Đứa bé, để sau này sinh lại cũng không có vấn đề gì.

Nhưng Lưu đại phu nhân năm nay đã hơn bốn mươi. Hơn hai mươi năm qua bà chưa từng mang thai lần nào, đây là nỗi đau lớn nhất trong lòng Lưu đại phu nhân. Hôm nay cơ hội khó được, Lưu đại phu nhân sao chịu buông tha?

Dù cho đại phu có thể phá cái thai trong bụng Lưu đại phu nhân, Lưu đại phu nhân há lại có thể chịu được ốm đau khi phá thai?

Kim Phượng nghĩ tới nghĩ lui, không có chủ ý.

“Phụ thân có biết không?”

Lưu đại phu nhân dường như không hề hay biết tình cảnh của mình. “Đương nhiên là ông không biết, ta muốn cho ông ấy một niềm vui bất ngờ.”

Niềm vui bất ngờ? Kim Phượng cười khổ, kinh hãi còn không kém bao nhiêu đâu.

“... Cái thai đã được bao lâu rồi?”

“Vẫn chưa tới hai tháng.”

“Nếu đại phu đã biết, sao có thể lừa gạt được phụ thân?”

“Ta bắt hẩn không được nói với phụ thân con.”

“Hẩn dám sao?”

Lưu đại phu nhân nhẹ nhàng nở nụ cười. “Trong phủ Uy quốc công này, chuyện phụ thân con không biết, nhiều lắm.”

Kim Phượng im lặng.

“Kim Phượng, con nên biết. Nam nhân có lẽ cường tráng, dũng cảm, nhưng nữ nhân lại có năng lực mà nam nhân vĩnh viễn cũng không có cách nào khống chế.”

Kim Phượng thở dài. “Ngài thật sự rất yêu phụ thân.”

“Đúng vậy, ta rất yêu ông ấy.”

“Có điều, ông ấy lại cười về nhiều trác phu nhân như vậy.”

Lưu đại phu nhân lặng yên, trong con người trầm tĩnh lộ rõ vẻ kiên nghị. “Kim Phượng, ta yêu phụ thân của con, ta muốn sinh con cho ông ấy. Chuyện này, cho dù trời có muốn cản, ta cũng không đáp ứng.”

Kim Phượng còn muốn nói gì, Lưu đại phu nhân lại làm như mệt mỏi, khép hờ đôi mắt, rồi bỗng dưng mở mắt ra nhìn Kim Phượng, nói: “Cây quạt này của con, ngược lại cũng không tệ lắm. Bức tranh, chính là Ngàn dặm Côn Lôn có đúng không?”

Kim Phượng cúi đầu nhìn cây quạt trong tay, không nói gì.

Sau giờ ngọ trở lại Ngọa Mai Viện, trong cung có người đến đưa đồ.

“Hoàng thượng tha thiết dặn dò, nhất định phải đem vật này đưa đến tận tay Nương nương.” Cung nhân đưa đồ quỳ trên mặt đất, khiếp vía nói, làm như bị điều gì làm cho kinh hãi.

Kim Phượng cầm túi gấm trong tay, cũng không vội vã mở ra mà hỏi trước: “Hoàng thượng giao túi gấm này cho người, là lúc nào?”

“Hôm nay, sau khi lâm triều trở về.”

“Lúc ấy hoàng thượng đang làm gì?”

Cung nhân có chút do dự, ngẩng đầu tiếp xúc đến ánh mắt của Kim Phượng, lại nhanh chóng cúi đầu: “Hoàng thượng... đang nói chuyện với Lại bộ Thượng thư Sài đại nhân.”

“Đã nói những gì?” Kim Phượng đảo mắt không buông.

“Nô tỳ cũng không nghe rõ... Giống như nhắc tới chuyện tối hôm qua, cái gì cá, cái gì tản bộ, còn có cái gì kinh Phật nữa...”

“... Người có thể lui xuống.” Kim Phượng trầm trầm nói.

Trong phủ Uy quốc công quả nhiên cũng không thiếu người của Sài Thiết Chu. Chuyện tối hôm qua, sáng nay Sài Thiết Chu đã biết rồi.

Nàng mở túi gấm ra, bên trong lộ ra một nhúm cỏ xanh tươi mới, đúng là một nhúm cỏ xuân vừa mới được nhổ từ mặt đất lên, thừa thớt tàn phá, chum rể còn mang bùn đất.

Phong Nguyệt lại gần, cười nói: “Nương nương, ý hoàng thượng đang muốn hỏi ngài ‘Cỏ xuân năm nay xanh biếc, vương tôn có về hay không*?’”

Kim Phượng nắm túi gấm trong tay, đột nhiên cảm giác được mùa xuân này ấm áp đến lạ.

Cái gì mà ‘Cỏ xuân năm nay xanh biếc’, Đoàn Vân Chương rõ ràng muốn nói:

“Lưu Hắc Bàn, nếu nàng không trở lại, sẽ giống như cỏ này!”

Nàng nhớ Đoàn Vân Chương, nhớ đến lòng phát đau. Nàng muốn biết dạo này hắc ăn uống có ngon không, ngủ có tốt không, sớm chiều có lúc nào nhớ thương đến nàng hay không. Nàng muốn biết lúc hắc phê duyệt tấu chương, có nhớ đệm thêm sau lưng một cái gối dựa không, chưa được uống chè xuân trà Long Tĩnh có phát cáu không, bữa sáng có ăn qua loa vài thứ hay không, lúc cưỡi ngựa luyện kiếm có để lại trên cổ tay thêm vết thương nào rồi len lén giấu đi không để cho nàng biết hay không.

Bất luận là Lưu Hiết, Lưu đại phu nhân hay Ngư Trường Nhai, bất luận là người mang ác ý hay thiện ý với nàng, không có một người nào, không có bất cứ ai tin rằng Đoàn Vân Chương sẽ yêu nàng. Cuộc sống trong hậu cung của nàng, trong mắt bọn họ, cơ hồ là một cục diện đáng buồn.

Nàng vốn tưởng rằng, nàng sống dương dương tự đắc, tất cả đều nhờ vào bản thân mình. Nhưng quay đầu nhìn lại những năm gần đây, nếu như không có Đoàn Vân Chương, sinh mạng của nàng sẽ hoang vu cỡ nào.

Nàng không biết Đoàn Vân Chương bắt đầu yêu nàng từ khi nào, nhưng kể từ sau khi nàng tiến cung, nàng không có một ngày nào là không tiếp nhận sự quan tâm chăm sóc ấm áp của hắc, không có một ngày nào thiếu vắng sự chống đỡ mưa gió giúp nàng của hắc.

Vì thế, nàng thật là may mắn.

“Phong Nguyệt, thu dọn đồ xong chưa? Chúng ta lập tức hồi cung.”

“Hả, nương nương, không đợi đến ngày mai sao?”

“Không đợi, nương nương của người không kịp đợi.”

Nàng thật sự muốn ngay lập tức, ngay lập tức được nhìn thấy hoàng đế bệ hạ phóng khoáng anh tuấn của nàng.

Vốn từ trước đã quá mức giản lược, cho nên khi chuẩn bị hồi cung cũng cực kỳ nhanh chóng. Chào tạm biệt Uy quốc công cùng mấy vị phu nhân, Kim Phượng liền kéo Lưu Bạch Ngọc lên xe ngựa.

Lưu Bạch Ngọc ở phủ Uy quốc công đã nhiều ngày, ngoại trừ trò chuyện cùng Lục phu nhân, cực ít thấy nàng ta ra khỏi Khuy Trúc Viện. Hôm nay muốn đi, trên mặt lại hiện ra một tia miễn cưỡng kỳ lạ.

Kim Phượng lên xe, ngồi vào chỗ của mình, lúc này mới phát giác vẻ mặt của nàng ta có chỗ không đúng, nhân tiện nói: “Nếu muội không muốn hồi cung, bây giờ có thể ở lại phủ Uy quốc công.”

Lưu Bạch Ngọc hừ một tiếng, không trả lời.

Kim Phụng cũng không nói nhiều lời. Xe ngựa khởi hành. Nhưng vẻ mặt của Lưu Bạch Ngọc chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ càng tỏ ra trang nghiêm, giống như một con chim tước đã biết trước số phận bị cầm tù của mình vậy.

Ngày hôm đó, tựa hồ là một ngày đặc biệt. Dân chúng dọc đường hồi hã, so với hôm xuất cung thì náo nhiệt hơn rất nhiều. Thị vệ đi theo vốn không nhiều lắm, gạt ra gạt ra, liền có mấy người bị rơi lại phía sau. Đám thị vệ phía trước, phần lớn cũng đang bận rộn tách người đi đường, chẳng còn rảnh rỗi lo lắng động tĩnh trong xe. Kim Phụng nghe tiếng người ngoài xe, cảm thấy vô cùng thú vị. Ngay cả Lưu Bạch Ngọc, khói mù trên mặt cũng tản mát, vén một góc rèm cửa sổ lên, hứng lấy những tia nắng ấm áp.

Xe ngựa đi đến đầu một con đường, phía trước rốt cuộc cũng trống trải hơn. Bọn thị vệ đều thở phào một hơi, có mấy tên bị rơi ở phía sau cũng gấp rút đuổi lên. Đúng lúc này, một tiếng gầm thét vang lên như sấm sét chụp xuống đất bằng, một bóng người đen nhánh khổng lồ từ dưới mái hiên của tòa tử lâu ven đường nhảy xuống giống như đại bàng xòe cánh. Người nọ cầm trong tay một thanh trường kiếm sáng loáng, mũi kiếm nhắm thẳng vào xe ngựa.

“Quốc tặc Lưu Hiết, để cái mạng lại đây!”

Không khí cả con đường lập tức căng phồng khẩn trương như dây cung căng tên. Mọi người vốn đang tùy ý đi lại liền hết rầm lên, dùng hết khả năng đặc biệt bén nhảy của dân chúng kinh thành nhanh chóng thoát khỏi phạm vi tai họa, rồi sau đó nhao nhao đi tìm vị trí có thể quan sát tốt nhất tình thế phát triển.

Bọn thị vệ cũng không phải là đèn dầu đã cạn, nhất loạt rút đao, hàn quang sáng loáng đặt ở trước người, vây quanh xe ngựa chặt như nêm cối. Người nọ không sợ chút nào, vung kiếm mà lên. Kiếm kia tựa như thần binh, hết sát lại thương. ‘Keng’ một tiếng, đao kiếm đụng nhau, đao quan của thị vệ liền như sợi mì, bị chém thành hai đoạn.

Trong lúc nhất thời, bọn thị vệ đều sửng sốt một chút, vẻ mặt nhìn thích khách kia cũng tăng thêm vài phần sợ hãi.

Thân hình thích khách cao lớn, lại hết sức bén nhảy, vung ra lực lớn vô cùng. Y tranh thủ khoảng trống, tung chưởng đánh vào một góc xe ngựa, vậy mà xe ngựa thật sự bị đánh thủng một lỗ to. Bọn thị vệ kinh hãi không hiểu, nhưng không có cách nào ngăn trở được y.

Xem ra, hôm nay gặp phải cao nhân rồi.

Một tên thị vệ đánh bạo rống to: “Oanh, tên tặc tử nhà ngươi thật to gan, lại dám giữa đường hành thích! Người có biết người trong xe là...” Hắn còn chưa dứt lời, đã bị một chưởng đánh bay, đụng lên bức tường phía sau hai trượng, không rõ sống chết.

Mọi người lúc này mới nhìn rõ, thích khách kia là một gã đại hán râu quai nón. Y cười rộ lên, âm thanh như tiếng đánh trống trên núi cao. “Hừ, kẻ mà lão tử muốn giết, chính là lão tặc Lưu Hiết này!” Nói xong, vung kiếm đâm vào lỗ thủng trên cổ xe ngựa.

Mọi người kinh ngạc, đã thấy thế kiếm khê ngừng, nghĩ là đã đâm trúng vật gì rồi.

Nhẹ nhàng, trong xe phát ra từng tiếng hút hơi ngắn như máu thịt bị nứt ra.

Không gian yên tĩnh trong nháy mắt, rồi tiếng kêu thất thanh của Hoàng hậu nương nương vang lên thê lương.

*Trích trong bài thơ Tống Biệt (Sơn Trung Tương Tống Bãi – Vừa tiễn bạn trên núi)

Sơn trung tương tống bãi,

Nhật mộ yểm sài phi.

Xuân thảo minh niên lục,

Vương tôn quy bất quy?

Dịch thơ: Nguyễn Hữu Bông

Trèo non tiền bạn vừa xong,
Non chìm bóng ác cửa lồng then mây.
Cỏ xanh xuân mới mọc đầy,
Vương tôn kia hỡi về hay chẳng về ?

57. Chương 57: Sơ Mai Thanh Xướng Thế Ai Huyền.

Đoàn Vân Chương sải những bước thất thần đi trên hành lang Hương La Điện. Bước chân chấn động áo bào màu vàng sáng chói như những chiếc lá vàng run rẩy bay tán loạn trong gió mùa thu. Đám cung nhân trong Hương La Điện ra ra vào vào. Ai nấy đều vội vã, nhìn thấy Đoàn Vân Chương bèn rớt quỳ xuống. Đoàn Vân Chương đi vào trước cửa phòng ngủ của hoàng hậu, trong lòng bắt đầu có chút thấp thỏm.

Lúc này, Hoa thái y mặt mày nhẩn nhu, vừa bước ra khỏi cửa phòng liền nhìn thấy Đoàn Vân Chương đi tới. Ông cúi người thật sâu hành lễ, nhưng chỉ là thờ dài, không nói lời nào. Từ phía sau tấm bình phong đặt ngay cửa, tiếng nước chảy của nữ nhân nhẹ nhàng vang lên.

Trong lòng Đoàn Vân Chương càng thêm khẩn trương, phát tay áo đi vào. Vòng qua bình phong, liền trông thấy thân hình quen thuộc đang ngồi bên cạnh cửa sổ, trên mặt đã tràn đầy nước mắt. Thấy hân đến, người nọ khẽ ngừng tiếng khóc thút thít, về mặt lại ngơ ngác mà đại ra.

Trái tim của hắn, sau khi nhìn thấy người nọ, mới dần dần trở về vị trí vốn có.

Hắn duỗi một cánh tay ra, mang theo yêu thương: “Còn lo lắng cái gì, tới đây.”

Người nọ lại ngẩn ngơ, đứng dậy, nhanh chóng đi tới, tựa trán lên vai hắn.

“Bạch Ngọc, muội ấy...” Nàng nước mắt lã chã, ánh mắt vẫn chưa rời khỏi cô gái xinh đẹp đang nằm mê man trên giường.

“Trẫm biết rồi.” Hắn trấn an, vuốt mái tóc nàng.

Lời đồn bay liệng đầy đường. Chuyện hoàng hậu gặp chuyện đã truyền khắp kinh thành. Đoàn xe của hoàng hậu nương nương từ phủ Uy quốc công trở về hoàng cung, thích khách lăm lăm tưởng người ngồi trong xe là bản thân Uy quốc công, liền chọn một địa điểm thiên thời địa lợi nhân hòa, to gan hành thích. Thích khách võ công cao cường, một kiếm đã đâm trúng người trong xe ngựa. Đây là chuyện mà mười mấy dân chúng đã tận mắt chứng kiến. Sau một kiếm kia, vách tường xe nứt ra, lộ ra trong xe là hai nữ tử. Một vị là hoàng hậu nương nương, một vị là đường muội của hoàng hậu nương nương, Lưu Bạch Ngọc. Lực kiếm rất lớn, xuyên qua eo Lưu Bạch Ngọc. Vì mất máu quá nhiều, nàng ta đã ngất ngay tại chỗ. Thích khách kia cũng là một kẻ có liêm sỉ, thấy mình đã giết lầm người, làm hại đến một thiếu nữ vô tội, liền tự vận tại chỗ.

Lưu Bạch Ngọc nhanh chóng được đưa vào cung, triệu tập nhiều vị thái y đến trị liệu, miễn cưỡng bảo vệ được tính mạng, nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại. Trong lúc đó, Kim Phượng vẫn một mực ở bên chờ đợi, mớm thuốc chăm sóc, tất cả mọi việc đều tự tay làm từng chút một.

“Thái y nói, vết thương của Bạch Ngọc tuy nặng, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, sẽ nhanh chóng khá hơn thôi.” Đoàn Vân Chương an ủi Kim Phượng.

“Nhưng muội ấy đến bây giờ vẫn còn chưa tỉnh lại...” Kim Phượng vừa lo vừa vội, “Đều là vì thiếp.”

Đoàn Vân Chương nhu mày. “Đừng nói như vậy, tai họa đến bất ngờ, không trách được nàng.”

Kim Phượng mãnh liệt lắc đầu. “Chàng không hiểu! Lúc gặp chuyện không may, chỉ trong nháy mắt đó, muội ấy đã chắn trước mặt thiếp, vì thiếp mà cản một kiếm kia!”

Nàng chưa từng nghĩ Lưu Bạch Ngọc là người xấu, nhưng cho đến nay, nàng vẫn không thể tin được, một thoáng khi lửa lòe chớp giật, Lưu Bạch Ngọc lại bất chấp tính mạng của mình, thay nàng đỡ lấy nhát kiếm

này. Nàng tưởng Lưu Bạch Ngọc hận nàng, cho dù không hận đến mức muốn nàng phải chết, nhưng cũng tuyệt đối không thể dùng tính mạng của mình để cứu mạng của nàng.

Có điều, Lưu Bạch Ngọc đã cứu nàng, đó là sự thật.

“Muội ấy đã cứu mạng thiếp.”

Đoàn Vân Chương trầm mặc một hồi. “Muội ấy là một cô gái tốt, lương thiện và dũng cảm.”

Kim Phượng cúi đầu. Hành động của Lưu Bạch Ngọc làm cho nàng hoàn toàn hỗn loạn. Nàng vốn cho rằng thái độ của mình đối với Lưu Bạch Ngọc đã là kiên nhẫn đến mức không thể kiên nhẫn hơn. Nhưng bây giờ nhớ lại, sự kiên nhẫn đó, cùng lắm cũng chỉ là vẻ bề ngoài. Nàng chưa bao giờ xem Lưu Bạch Ngọc như một vị tỷ muội đáng để thân cận, chưa bao giờ chính thức cố gắng tìm hiểu nội tâm của nàng ấy. Một cô gái tốt đẹp như vậy, cho tới bây giờ đều bị người ta xem như một vật trang sức hoa mỹ. Có ai đã từng toàn tâm toàn ý quan tâm đến cảm nhận của nàng ấy chưa? Kim Phượng đột nhiên hiểu được, ở trước mặt nàng ấy, người của Lưu gia cùng mọi người đều dùng một loại thái độ trống rỗng mà thờ ơ để đối đãi với Lưu Bạch Ngọc. Mà chính bản thân Kim Phượng, cũng chẳng khác gì những người khác cả.

Nàng cảm thấy, vô cùng áy náy.

“Muội ấy là một cô gái mệnh khổ.” Đoàn Vân Chương thở dài.

“Chàng cũng biết, muội ấy vẫn luôn thích chàng.” Ánh mắt sắc bén của Kim Phượng chăm chú nhìn gương mặt Đoàn Vân Chương. Hắn bỗng nhiên cảm thấy một tia băng lạnh.

“Ta từng khuyên muội ấy xuất cung...” Hắn vô ý thức giải thích. Hắn vẫn cảm thấy, hắn đã nói rất rõ ràng với Lưu Bạch Ngọc. Hắn không thể cưới nàng, ấy, chỉ đơn giản như vậy thôi. Về phần trong lòng Lưu Bạch Ngọc có những suy nghĩ méo mó gì đó, hắn không hiểu cũng sẽ không thể nào hiểu được.

Về mặt Kim Phượng có chút mệt mỏi.

Chút ít lưu luyến tình cảm trong lòng nữ nhân, xem ra, nam nhân hoàn toàn không có cách nào lý giải. Điều này, không biết là nữ nhân đáng buồn, hay là nam nhân đáng buồn.

“Nhưng mà, hôm nay thiếp cùng chàng... Thiếp cảm thấy rất có lỗi với muội ấy.”

Một tai nạn bất ngờ đã đè lên lưng nàng một khoản nợ khổng lồ. Nghe thì có vẻ buồn cười, nhưng nàng lại không thể không gánh. Sự cố lần này, làm cho nàng càng nhìn rõ Lưu Bạch Ngọc, cũng càng nhìn rõ chính mình.

Đoàn Vân Chương rùng mình. “Nàng... không phải muốn ta nạp muội ấy đấy chứ?”

Kim Phượng mệt mỏi liếc nhìn hắn một cái. “Trừ phi chàng thật lòng thích muội ấy.”

Đoàn Vân Chương vội vàng nghiêm mặt nói: “Ta không hề thích muội ấy.”

Kim Phượng cúi đầu, vô tình thở dài.

Đoàn Vân Chương đưa cánh tay vòng qua bên hông nàng, siết chặt. “Nàng quả nhiên vẫn còn chưa cam lòng.”

“Cũng không có gì là không cam lòng.” Kim Phượng mím môi. “Đem chàng tặng uội ấy, thì có ích lợi gì uội ấy đâu. Dù sao, tìm uội ấy một nơi tốt để nương tựa vẫn hơn.”

“Chẳng lẽ ta không phải là nơi đáng để nương tựa sao?” Đoàn Vân Chương giả vờ giận.

Kim Phượng cười cười, nhưng hai đầu lông mày lại càng đượm vẻ u sầu.

Trên chiếc giường phía sau, hàng lông mi của mỹ nhân giống như cánh bướm, nhẹ nhàng run lên một cái.

Kim Phượng rời cung nhiều ngày, các loại hạng mục sự vụ trong cung đều cần kiểm kê lại một lần nữa. Chuyện hành thích lớn như vậy, thái hậu nương nương cùng Từ thái phi không tránh khỏi hỏi nhiều vài câu. Kim Phượng lần lượt giải thích, vừa an ủi lòng dạ của các lão nhân gia một phen.

Về phần triều đình, sức chú ý đối với chuyện này càng thêm nhiệt liệt. Hoàng hậu gặp chuyện là đại sự cỡ nào, cho dù thích khách đã tự vẫn, Hình bộ cùng Đô Sát viện vẫn lật tung cả mười tám đời tổ tông của thích khách lên để điều tra, đương nhiên cũng sẽ biết rõ ràng tường tận về nguyên nhân hành thích.

Thích khách kia chính là người Tây Lăng, Hồ Bắc, nhiều đời tập võ. Vốn huyện lệnh Tây Lăng chính là nhạc phụ của thích khách. Hồ Bắc Đạo ngự sử Phùng Thông không biết tại sao lại kết oán với huyện lệnh Tây Lăng, một tờ cáo buộc trình lên. Huyện lệnh Tây Lăng liền bị miễn quan. Huyện lệnh Tây Lăng không phục, cùng tên thích khách kia đồng loạt lên kinh khiếu nại, chưa được mấy ngày đã chết ở kinh thành. Thích khách kia an táng nhạc phụ, rồi canh giữ xung quanh phủ Uy quốc công. Cho đến khi trông thấy xe ngựa của hoàng hậu, lại thấy tất cả các vị quý phụ đều ra cửa tiễn đưa, liền đương nhiên cho rằng người ngồi trong xe chính là Lưu Hiết, vì vậy tùy tiện nhảy ra hành thích.

Cũng không biết vì sao thích khách Tây Lăng kia lại muốn hành thích Uy quốc công?

Hình bộ sai chuyên gia đến Tây Lăng điều tra, chưa đầy mấy ngày đã truyền tin tức về. Thì ra, huyện lệnh Tây Lăng sở dĩ bị miễn quan, là bởi vì Hồ Bắc Đạo ngự sử Phùng Thông coi trọng con gái của huyện lệnh Tây Lăng, cũng chính là vợ của thích khách, muốn cưỡng đoạt dân phụ. Cha vợ con rể hai người muốn phản kháng, liền bị bãi quan, tịch thu tài sản. Phùng Thông còn nói với bọn họ rằng, dân phụ kia sẽ được đưa đến phủ Uy quốc công làm tiểu thiếp của Uy quốc công. Hai người vì vậy mới chạy thẳng đến kinh thành. Một mặt muốn cáo ngự trạng, một mặt, cho dù không thể đòi được công đạo, ít nhất cũng muốn nghĩ cách đưa con gái/ thê tử trở về. Không ngờ, mới đến kinh thành được mấy ngày, ông cha vợ lại bị kẻ tặc ám sát. Thích khách kia đương nhiên nghĩ rằng, đó là do Uy quốc công phái người đến giết nhạc phụ của hắn. Mỗi thù đoạt vợ, giết cha vợ đồng loạt xông lên đầu, vì vậy liền bí quá hóa liều.

Hình bộ đem toàn bộ lý do trần thuật lại trước triều. Văn võ bá quan nghe xong, tất cả đều thổn thức không thôi. Có mấy vị tình cảm phong phú, còn đưa tay lau nước mắt sụt sùi.

Còn có người hiểu chuyện chỉ ra, ngày trước Uy quốc công từng vô lý nhốt Kinh Triệu Doãn Ngự Trường Nhai vốn đang cư ngụ trong phủ của ông. Mặc dù sau đó đã thả Ngự đại nhân ra, nhưng thân là người đứng đầu văn võ bá quan lại lạm dụng tư hình, vô cớ bắt nhốt người, mà người này lại là mệnh quan triều đình, Uy quốc công thật sự đã xem thường pháp kỷ, xem thường triều cương. Vì vậy, người hiểu chuyện lại vô cùng đau đớn chỉ ra, Uy quốc công căn bản chính là sâu mọt của xã tắc, họa hại của vua và dân.

Hơn mười năm qua, dám công khai chỉ trích Uy quốc công từ lương tri cho đến phẩm hạnh, đây cũng là lần đầu tiên.

Tất cả mũi giáo đều chỉ hướng Uy quốc công.

Uy quốc công nhìn cả triều đình với ánh mắt oán giận, chỉ thờ ơ như mây trôi nước chảy nói một câu: “Trong phủ Uy quốc công cũng không có tiểu thiếp nào như vậy. Chuyện này, toàn bộ chỉ là lời nói một phía của Phùng Thông, làm sao có thể dính líu đến bản công?”

Chúng thần không nói gì. Hoàng đế bệ hạ ở trên điện cao, yên tĩnh mỉm cười: “Danh dự của Quốc trưởng đại nhân đương nhiên trọng yếu. Chuyện này quan hệ trọng đại, nhất định phải điều tra rõ ràng.”

Lưu Bạch Ngọc lại mê man một ngày một đêm nữa, rốt cuộc cũng chậm rãi tỉnh dậy. Bởi vì thân thể bị thương nặng chưa lành, liền ở lại Hương La Điện dưỡng bệnh, Kim Phượng cũng có thể cận kề chăm sóc thường xuyên. Đối với ân nhân cứu mạng của mình, Kim Phượng đương nhiên kiên nhẫn rất nhiều. Ngẫu nhiên cũng sẽ âm thầm đo lường xem Lưu Bạch Ngọc xả thân cứu nàng có phải là có dụng ý gì khác hay không, nhưng chịu ân người ta đã là sự thật. Đừng nói Lưu Bạch Ngọc chưa chắc có dụng ý gì, cho dù nàng ta mang theo dụng ý đến diễn một tuồng kịch, Kim Phượng vẫn muốn cảm động và nhớ nhung ân đức của nàng ta.

Lưu Bạch Ngọc ở Hương La Điện dưỡng thương hơn một tháng, mới miễn cưỡng có thể xuống đất đi lại. Trong suốt thời gian đó, thái hậu cùng Từ thái phi và các vị công chúa phu nhân đều có đến thăm hỏi. Đoàn Vân Chương cũng đến thăm hỏi mấy lần. Ở trước mặt Đoàn Vân Chương, Lưu Bạch Ngọc tựa hồ như không có biểu hiện gì đặc biệt, chỉ đối đãi bình thường như những người khác, mờ nhạt hữu lễ. Kim Phượng thấy vậy, hơi lấy làm lạ.

Sau khi dưỡng bệnh khỏi hẳn, Kim Phượng liền thu xếp đưa Lưu Bạch Ngọc trở về Đình La Điện. Vì vậy nhiệt tình ngồi bên cạnh cửa sổ gần Lưu Bạch Ngọc, thương lượng muốn thuận tiện tăng thêm chút ít chi phí, những dược liệu mới thu thập được cũng thuận tiện đưa về. Chính nàng độc diễn nói liên miên hồi lâu, không chú ý đến Lưu Bạch Ngọc đã tự mình khoác áo ngoài, chậm rãi rời giường ngồi dậy.

“Muội muội.” Lưu Bạch Ngọc nói.

“Ủm?” Kim Phượng vô ý thức đáp một tiếng.

Lưu Bạch Ngọc tường tận xem xét cổ tay thon gầy của mình. Trên cổ tay nổi lên những mạch máu đỏ tím quanh co, nổi bật dưới lớp da thịt màu xanh nhạt trong suốt, toát lên vẻ đẹp quý dị.

“Muội muội, ta muốn xuất cung.”

Kim Phượng sửng sốt.

“Muội vừa nói gì?”

Về mặt Lưu Bạch Ngọc có chút tái nhợt. Khóe môi lại nổi lên một nét vui vẻ nhẹ nhàng, bộ dạng hơi hơi quay đầu đi làm cho Kim Phượng nhớ tới lần đầu tiên khi nhìn thấy nàng ta, người thiếu nữ đẹp không tỳ vết đứng phía trước cửa sổ giấy nâng bình Ngọc Tịnh.

“Ta nói, ta muốn xuất cung.”

Kim Phượng há to miệng.

Lưu Bạch Ngọc uyển chuyển thở dài một tiếng. “Sao vậy, muội muội, đây không phải là điều mà muội vẫn luôn hy vọng ư?”

Kim Phượng trầm mặc. Nàng đột nhiên cảm giác trong lòng có chút đau đớn mơ hồ. Thậm chí, nàng cảm thấy có chút chán ghét chính bản thân mình. Từ muội muội đến tỷ tỷ, lại từ tỷ tỷ trở thành muội muội, Lưu Bạch Ngọc đã trải qua một thời gian ác mộng nực cười cỡ nào. Mà chính bản thân Kim Phượng, chẳng lẽ cũng không giống như vậy hay sao?

“Điều ta hy vọng, không chỉ mỗi việc cho người xuất cung mà thôi. Ta muốn biết, sau này người có tính toán gì không?”

“Sau này... Muội muội, kỳ thật, muội nói đúng. Sau này bất luận như thế nào, vẫn tốt hơn ở lại trong cung.”

“... Tỷ tỷ, phải về phủ Uy quốc công ư?”

Lưu Bạch Ngọc nhẹ nhàng lắc đầu. “Ở Kinh Giao có một gia cảnh tu am, đưa ta đến đó đi.”

Kim Phượng cả kinh: “Tỷ muốn xuất gia?”

Trông thấy vẻ mặt khẩn trương của Kim Phượng, Lưu Bạch Ngọc bật cười thành tiếng. “Sao lại thế được. Chỉ là, có rất nhiều thứ, cần hiểu cho rõ ràng. Những năm gần đây, từ đầu đến cuối vẫn ngày ngày ngô ngô, không biết trôi qua là ngày tháng nào.”

Kim Phượng thở phào nhẹ nhõm.

Suy nghĩ một chút, trước sau vẫn khó mà tin được, vì sao Lưu Bạch Ngọc lại đột nhiên từ bỏ tất cả như vậy. Nhưng khi nhìn thấy sắc thái trên khuôn mặt nàng ấy, mặc dù tiêu tụy cơ khổ, nhưng trong ánh mắt lại lóe lên sức sống sáng ngời.

Ngập ngừng một hồi, Kim Phượng rốt cuộc nhận không được nghi vấn luôn quanh quẩn trong lòng mấy ngày qua, bèn hỏi: “Hôm đó ở trong xe ngựa, vì sao người lại cứu ta?”

“Cứu người?” Lưu Bạch Ngọc giống như nghe được chuyện gì đó vô cùng kỳ lạ, cười lạnh. “Tại sao ta lại phải cứu người?”

“Nhưng rõ ràng là người đã nhào tới...”

“Ở trong xe, ta nghe thấy bên ngoài có tiếng đao kiếm, khẩn trương sợ hãi, liền không thể ngồi được vững vàng, vấp ngã. Làm sao đoán được đúng lúc lại ném mình vào trước mũi kiếm cơ chứ. Chỉ trách chính mình

bạc mệnh.” Lưu Bạch Ngọc hấp háy lông mi, lại giương mắt nhìn thẳng Kim Phượng. Ánh mắt minh xác, không thể nghi ngờ. “Chẳng lẽ ngươi cho rằng, ta sẽ từ bỏ mạng sống của mình, đi cứu ngươi sao?”

“...” Kim Phượng cứng họng. Một hồi lâu, rốt cuộc chỉ buồn bực mà nói: “Ngươi nghỉ ngơi cho tốt đi.” Rồi xoay người bỏ đi.

Ở sau lưng nàng, Lưu Bạch Ngọc chán nản nhìn chằm chằm lên đỉnh màn giường, từ từ siết chặt vạt áo.

Tại sao phải cứu muội ấy?

Chỉ là, trong một thoáng kia, đột nhiên không hề hy vọng muội muội vừa đen lại vừa mập đã đoạt đi ngôi hoàng hậu của nàng, còn đoạt mất nam nhân mà nàng yêu tha thiết, chết đi. Nếu như ngay cả muội ấy cũng chết đi, trên đời này, còn ai có thể thật tâm thật ý quan tâm đối đãi với nàng như một con người chân chính đây?

58. Chương 58: Một Đôi Uyên Ương Khổ Mệnh

Ba ngày sau, Lưu Bạch Ngọc rời khỏi hoàng cung, được thống lĩnh cấm quân hoàng cung đích thân hộ tống đến tu am Kinh Giao Cảnh. Dọc đường, rất đông dân chúng đứng vây xem, vì muốn nhìn thấy phong tư của đệ nhất tài nữ kinh thành năm nào. Màn xe khê động, ngẫu nhiên tiết lộ vài phần khuôn mặt mỹ lệ của người trong kiệu. Trong đám người liên vang lên âm thanh khen tặng. Có người bóp cổ tay than thở hồng nhan bạc mệnh. Có người vịnh thơ tán thưởng vẻ đẹp kia. Thậm chí, có người còn cười nhỏ châm chọc hoàng đế là một người không thể giao hợp, nếu không, vì sao lại thả một đại mỹ nhân trong veo như nước thể kia ra khỏi hoàng cung, còn giả bộ kiệu đến am ni cô?

Có điều, lời đồn mỹ nhân Bạch Ngọc bị hoàng hậu Hắc Bàn giết chết bằng thuốc độc, xem như bài trừ.

Đoàn Vân Chương từ phía sau ôm lấy thắt lưng Kim Phượng, tựa cằm lên vai nàng, miễn cưỡng đưa mắt nhìn ra bầu trời xanh lam ngoài cửa sổ.

“Thế nào, cảm giác bị trầm oan như trời tuyết tháng sáu không tồi chứ?” Về lời đồn Kim Phượng giết Lưu Bạch Ngọc bằng thuốc độc được lan truyền sôi sục, ngay cả hắn cũng đã nghe thấy.

Kim Phượng lướt qua gò má nhìn hắn. “Thế nào, cảm giác bị người ta nói không thể giao hợp, không tồi chứ?”

Đoàn Vân Chương xanh mặt.

Một hồi lâu, từng chữ từng chữ được hắn gằn giọng qua kẽ răng: “Ta... có thể giao hợp hay không, không phải nàng rõ ràng lắm sao?”

Kim Phượng lắc đầu giống như trống bỏi.

Đoàn Vân Chương giận quá hóa cười. “Bây giờ ta có thể làm cho nàng rõ ràng.”

Kim Phượng cười to, không kịp trốn tránh liền bị hắn chiếm mất tiện nghi. Bàn tay to lớn giật phắt đai lưng, xâm nhập quần áo nặng nề phiền phức, lưu luyến một hồi quanh vòng eo mềm mại đầy đà, lại leo lên phía trên, cưỡng chiếm toàn bộ phần ngực bên trái của nàng.

Kim Phượng rút mạnh một hơi.

“Bây giờ đã rõ ràng chưa?” Đoàn Vân Chương hôn vành tai nàng, mơ mơ hồ hồ nói.

Kim Phượng hơi nhếch môi, mang theo chút vui vẻ: “Vẫn chưa rõ lắm...”

Đoàn Vân Chương dừng động tác lại, ánh mắt trong thoáng chốc u ám vài phần: “Nàng... đang quyến rũ ta sao?”

Cầm nhận được trái tim dưới lòng bàn tay đập nhanh hơn vài phần, hần cảm giác như máu huyết trong cơ thể cũng rần rần chạy theo. Hần nghe thấy nữ nhân trong ngực áp úng hồi lâu, rồi cuộc nhẹ nhàng ‘Ừm’ một tiếng.

Hần gần như không thể tin nổi vào tai mình. Lặng im thật lâu, Đoàn Vân Chương nở nụ cười, từ từ thu hẹp lòng bàn tay.

Thịt béo đến miệng, đâu có lý nào lại không ăn.

Hàm răng trắng tinh đều đặn, lóe sáng của Hoàng đế bệ hạ rốt cuộc ngậm lấy miếng thịt tươi màu mỡ Hắc Bàn, đang muốn ăn tươi nuốt sống.

“Hoàng thượng, nương nương! Hi La Điện gặp chuyện không may rồi!”

Thức ăn đã gấp sẵn vào bát, hoàng đế bệ hạ mất kiên nhẫn, gầm nhẹ một tiếng, tiếp tục vùi đầu chiến đấu hăng hái trên người lão bà Hắc Bàn, làm như tất cả mọi thứ xung quanh đều không tồn tại.

“Nương nương! Nương nương!” Bên ngoài, Tiểu Tôn Tử đã sáng suốt từ bỏ trông cậy vào hoàng đế bệ hạ, chỉ hy vọng hoàng hậu nương nương còn có thể tồn tại một tia lý trí. “Nương nương, xảy ra chuyện lớn rồi! Lư Vương gia đang náo loạn Hi La Điện, long trời lở đất a!”

Kim Phượng miễn cưỡng tìm về một tia lý trí, dựng thẳng thân mình, lại bị móng vuốt của hoàng đế bệ hạ kéo lại, ngã xuống đất.

“Đừng đi.” Hần lầu bầu.

“Vân... Vân Trọng...” Kim Phượng thở phì phò.

“Vào thời điểm này mà nàng dám kêu tên hắn!”

“Nhưng mà...”

Tiếng kêu bên ngoài càng thêm thê thảm: “Nương nương, ngài mau đi xem một chút đi, thái hậu nương nương đến ngắt mất thôi!”

Hoàng đế bệ hạ phẫn nộ rồi. Hần tức giận nằm trên cái bụng nhỏ hương mềm đầy đà, tức giận gầm thét.

Gầm thét một lát, rốt cuộc vẫn phải thở dài một tiếng, đứng dậy mặc áo.

Kim Phượng rồi ren lực tìm đai lưng của mình, trong lòng ưu thương mà bi thiết thở dài.

Dạo này, muốn động phòng một cái sao lại khó như vậy nhỉ...

Cho dù đã cắt ngang làm hỏng chuyện tốt của hoàng đế bệ hạ, nhưng Tiểu Tôn Tử quả thật có lý do chính đáng.

Bởi vì Hi La Điện đúng là đã loạn như một nồi cháo rau dại.

Kim Phượng cùng Đoàn Vân Chương vội vàng đi vào Hi La Điện, liền trông thấy Từ thái phi đang một tay bứt tóc, một tay cầm cây kéo thêu muốn cắt bỏ tóc của mình. Vài cung nữ vây quanh vất vả giằng co, vừa sợ nếu dùng lực quá lớn sẽ dễ thương thái phi nương nương, lại sợ nếu dùng lực quá nhẹ, thái phi nương nương thật sự sẽ cắt đứt tóc mình. Vài người kéo một người, kéo tới kéo lui, rõ ràng vẫn bất phân thắng bại, cứ giằng co mãi như thế. Thái hậu nương nương được cung nhân đỡ ở bên cạnh, tay che cái ót, trên mặt vừa thống khổ vừa bực bội, miệng cất tiếng hô cùng hơi thở mong manh: “Đừng... đừng làm rộn...”

Đoàn Vân Trọng ngày thường không có dáng vẻ đoan chính, giờ phút này vẻ mặt nghiêm túc quỳ trong điện, cúi thấp đầu không nói một câu, để mặc ấu phi của mình náo loạn đến mức trời đất tối sầm, bộ dạng như muốn mặc cho số phận.

Từ thái phi náo loạn một hồi, thấy cắt tóc là không xong rồi, cái tên tiểu súc sinh Đoàn Vân Trọng vẫn không biết đập đầu nhận sai. Vì vậy, nước mắt lăn chả xuống cây kéo thêu ra, ngồi dưới đất khóc lớn: “Tiểu súc sinh nhà người, người có biết sai không, có biết sai không!”

Thái hậu ngừng lại một chút, cũng vội vàng tìm một bậc thang cho hắn leo xuống, hùa theo cả giận mắng: “Tiểu súc sinh, xem mẫu phi của ngươi tức thành như vậy! Còn không mau khấu đầu nhận sai!”

Đoàn Vân Trọng lại vươn thẳng cổ, kiên quyết không chịu leo xuống: “Nhi thần chủ ý đã quyết!”

Từ thái phi gần như muốn ngã đi, lập tức muốn khóc không được, mắt cũng không nhắm, mà nổi điên lại càng không phải, hoàn toàn đã vô kế khả thi. Thái hậu nương nương hiển nhiên đã ngã xỉu một lần, ngồi trên ghế ngọc khẽ thở hổn hển. Thấy Kim Phượng cùng Đoàn Vân Trọng đi vào, làm như gặp được cây cỏ cứu mạng vậy.

“Hoàng thượng, hoàng hậu, hai người mau khuyên hấn đi. Thằng nhỏ này... quả thật là muốn lật trời rồi!”

Kim Phượng liền vội vàng tiến lên trấn an thái hậu một hồi, lại ra đỡ Từ thái phi dậy. Giằng co một hồi lâu, lời hữu ích cũng nói tận, vừa vặn hiểu được đầu đuôi chân tướng.

Thì ra, Từ thái phi cảm thấy hôn sự của Đoàn Vân Trọng thật sự không thể kéo dài được nữa, trong lòng cuống cuống. Lần trước, phu nhân và tiểu thư của Lễ bộ Thượng thư Trần đại nhân vào cung. Từ thái phi thấy Trần tiểu thư, vô cùng yêu thích, liền tự ý hành động, quyết định thay Đoàn Vân Trọng, cùng Trần phu nhân lập thành hôn sự. Không ngờ hôm nay vừa nói với Đoàn Vân Trọng, Đoàn Vân Trọng lại không nói hai lời, quỳ ngay xuống đất nói: Hấn đời này ngoại trừ một người, không cần bất cứ cô nương nào khác, không cưới bất cứ cô nương nào khác.

Từ thái phi kéo thái hậu đến khuyên nhủ Đoàn Vân Trọng. Vốn là muốn khuyên hấn, cô nương mà hấn yêu thích cho dù gia thế không tệ lắm nhưng với thân phận của Đoàn Vân Trọng mà nói, cưới về làm thiếp thất cũng không quá chút nào. Nhưng còn Trần tiểu thư lại khác, một cô nương tốt như vậy, dù có đốt đèn lồng đi tìm cũng không tìm được. Nói nửa ngày, Đoàn Vân Trọng vẫn không động lòng chút nào, trước sau vẫn kiên trì một lòng chỉ muốn cưới cô nương hấn yêu. Còn lời miệng nói ra, người hấn yêu vốn là một cung nữ bình thường trong hậu cung.

Lời vừa nói ra, Từ thái phi cùng thái hậu đều quá sợ hãi.

Đừng nói đến chuyện Lữ Vương mập mờ với cung nữ sẽ bị người trong thiên hạ nhạo báng, thân phận của cung nữ thấp hèn như vậy, làm thiếp thất của Đoàn Vân Trọng cũng không đủ tư cách. Cô ta giỏi lắm chỉ có thể làm một thị thiếp, đã là vinh quang rất lớn rồi.

Nhưng Đoàn Vân Trọng nói, hấn muốn kết hôn với cung nữ kia, hơn nữa, chỉ cưới một mình cô ta.

Từ thái phi chỉ đành phải hỏi cung nữ đó là ai. Đoàn Vân Trọng lại đánh chết cũng không chịu nói. Từ thái phi toàn thân run rẩy hỏi: Người sợ ta sẽ ám hại cô ta sao?

Thằng nhóc không có đầu óc Đoàn Vân Trọng này lại sáng khoái đáp một câu: Phải.

Vì vậy, thiên hạ đại loạn.

Ngay cả thái hậu nương nương cũng nhịn không được cảm thán. Hoàng triều Đoàn gia qua nhiều năm như vậy, lần đầu xuất hiện một tên công tử ăn chơi đến thế.

Từ thái phi liền mắng to: Thằng khốn nhà ngươi, ngoại trừ ăn chơi bài bạc, còn biết cái gì? Người còn sống để làm gì nữa hử?

Đoàn Vân Trọng lại thản nhiên nói: Cũng bởi vì con là một tên vô liêm sỉ chỉ biết ăn chơi gái gú cờ bạc, nếu như ngay cả lời hứa hẹn với nữ nhân mình yêu mến mà cũng không thực hiện được, vậy thì thật sự là phé vật rồi.

Cho nên mới nói, người ngay cả mặt mũi cũng không cần, là đáng sợ nhất.

Kim Phượng nghe xong, trong lòng vô cùng căng thẳng, cảm thấy người làm mẹ như Từ thái phi cũng thật đáng thương. Sau này nếu nàng sinh ra một người con trai nói chuyện còn đậm đau hơn cả đao kiếm, không bằng thừa dịp nó còn chưa mọc đủ răng, ném vào Thái Dịch Trì cho chết đuối đi còn hơn.

Vì vậy, vượt sông lưng Từ thái phi, khuyên một câu:

“Thái phi nương nương, nghĩ về mặt tốt đi, dù sao lời đồn đãi trong dân gian cũng không phải là thật sự. Vân Trọng thích một cung nữ, còn tốt hơn là thích một nữ tử yên hoa rất nhiều mà.”

Từ thái phi hoảng sợ nhìn nàng, làm như không tin tại sao vào thời điểm này mà nàng còn có thể nói ra được những lời ấy.

Kim Phượng tự cho rằng mình đã trấn an vô cùng đúng chỗ, vì vậy lại nói: “Hay là, để Vân Trọng cùng Trần tiểu thư tìm hiểu nhau thử xem. Có lẽ Trần tiểu thư kia căn bản cũng không thích Vân Trọng đến vậy.”

Phong Nguyệt ơi là Phong Nguyệt, người chớ có trách ta. Nếu Vân Trọng của người ngay cả một chút hấp dẫn này mà cũng không vượt qua được, mọi chuyện sau này cũng đâu còn ý nghĩa gì nữa.

Từ thái phi càng hoảng sợ, kêu to: “Sao nàng ta lại không thích? Con ta là nhân tài như vậy, sao nàng ta lại không thích?”

“...” Kim Phượng không nói gì. Người nào vừa rồi còn nói con trai mình là tên súc sinh, là kẻ vô liêm sỉ gì đó, sao bây giờ lại thành bánh bao thơm ngon rồi.

Từ thái phi nhìn chằm chằm vào Kim Phượng, đột nhiên cảm giác được nữ nhân đen mặt này có tư duy vô cùng đặc biệt, có lẽ có thể làm được những chuyện mà bà không thể làm được. Nghĩ tới đây, bà chụp ngay lấy tay Kim Phượng, ánh mắt lộ ra ánh rạng đông: “Hoàng hậu, Vân Trọng ngày thường nghe lời người nhất. Người đi khuyên nó đi, nó nhất định sẽ nghe mà.”

“... Nương nương, trong chuyện này, hẳn chưa chắc sẽ chịu nghe lời thần thiếp.”

“Vậy người đi hỏi nó thử xem, cung nữ kia rốt cuộc là ai? Nó không chịu nói cho ta biết, chắc sẽ nói cho người biết.”

Kim Phượng sững sờ, sau đó vô cùng khó xử nhìn Đoàn Vân Trọng một cái, lại nhìn Đoàn Vân Chương một cái, rốt cuộc cam chịu phun ra một câu:

“Nương nương... thật ra, thần thiếp cảm thấy... cung nữ đó... có lẽ là người trong nội cung của thần thiếp...” Trong lòng nàng thở gấp ra một hơi. Cũng may hôm nay Phong Nguyệt không theo đến đây.

Thật ra Đoàn Vân Trọng gạt thái hậu cùng Từ thái phi như vậy cũng không phải là kế sách lâu dài. Dù sao, hai người cũng không thể lén lút lút lút cả đời được.

Từ thái phi sợ ngây người. Một hồi lâu, âm thanh sắc lạnh, the thé của bà kêu lên: “Là người! Ta biết ngay là người mà! Là người sai con tiện nhân đó đến quyến rũ Vân Trọng, khiến nó đối nghịch với ta! Hoàng hậu, người giỏi lắm! Làm cho con trai ruột của ta đối nghịch với ta, người thật là ác độc mà!”

Kim Phượng ngẩn ngơ, gấp rút giải thích. “Nương nương, ngài hiểu lầm rồi, thần thiếp sao có thể...”

“Hai người bọn họ nếu không có người che chở, làm sao có thể lén lút qua lại? Người đã biết chuyện giữa Vân Trọng và con tiện nhân kia từ lâu rồi, người dám phủ nhận sao?”

“...” Kim Phượng cứng họng. Thật sự, nàng đã biết chuyện giữa Đoàn Vân Trọng cùng Phong Nguyệt từ lâu, nàng cũng thật sự cố ý hoặc vô tình giúp đỡ hai người họ che giấu rất nhiều lần.

Trong mắt Từ thái phi hiện ra ánh sáng phản hận, làm như tất cả oán hận chất chứa đã lâu, đều vào thời khắc này tìm được cơ phun trào: “Vì cái gì? Tại sao lại phải hãm hại ta?”

“Bang” một tiếng, một cái bạt tai vang dội rơi ngay vào mặt Kim Phượng.

Kim Phượng bị đánh bất ngờ đến mức phát mộng. Nàng không thể tưởng được Từ thái phi lại dám đánh nàng, càng không thể tưởng được mình lại bị liên lụy vào chuyện này một cách khó hiểu như vậy. Sững sờ một hồi, nàng mới đưa tay lên sờ gò má bị đánh đang nóng lên. Sau một khắc, cũng đã bị kéo vào một lồng ngực rộng ấm.

“Từ thái phi, trăm nể tình bà là mẫu phi của Vân Trọng, nhưng tội đánh hoàng hậu, cho dù là bà, cũng không gánh nổi đâu.” Đoàn Vân Chương một tay ôm trọn lấy Kim Phượng, nghiêm nghị căm tức nhìn Từ thái phi, toàn thân phóng ra bức xạ lạnh lẽo như băng.

Từ thái phi đột nhiên hoàn hồn. Trong mắt bà, hoàng đế luôn luôn thờ ơ mà hữu lễ, chưa bao giờ ở trước mặt bà triển lộ thiên uy của đế vương. Bà bưng tỉnh hiểu ra mình đã làm cái gì, toàn thân run rẩy: “Hoàng thượng... thứ tội!”

“Thứ tội?” Đoàn Vân Chương nhìn chằm chằm vào vùng đỏ hồng trên mặt Kim Phượng, giọng nói lại càng băng lạnh.

Đoàn Vân Trọng lúc này cũng kinh hoàng không thôi, vội vàng chạy tới quỳ rạp xuống đất. “Xin hoàng huynh thương tình mẫu phi nhất thời hồ đồ, tha thứ ấu phi lần đầu đi!”

Đoàn Vân Chương hừ một tiếng: “Chính ngươi còn lo thân chưa xong! Lại đi cầu tình thay ấu phi nữa ư?”

Đoàn Vân Trọng nhất thời không nói gì.

“Chuyện này...” Kim Phượng vuốt mặt. “Thật ra cũng không nghiêm trọng như thế đâu...” Mặc dù rất đau, nhưng dù đau thế nào thì cũng chỉ là một cái tát thôi mà. Từ thái phi dù sao cũng là trưởng bối, chịu nhận lỗi rồi chẳng phải là xong cả hay sao.

“Có nghiêm trọng hay không, đâu phải do nàng định đoạt!” Đoàn Vân Chương trừng mắt nhìn nàng.

Kim Phượng sờ sờ mũi, cúi đầu xuống.

“Từ thái phi,” Đoàn Vân Chương chậm rãi nói, giọng điệu lại vô cùng kiên định, không được xen vào. “Chuyện đánh hoàng hậu, trẫm có thể sau này mới tính với bà. Về phần hôn sự của Vân Trọng, bà náo loạn lâu như vậy, cũng đã náo loạn đủ rồi. Nếu còn gây nữa, thể diện hoàng thất để ở đâu?” Hắn liếc xéo đỉnh đầu Đoàn Vân Trọng, khóe môi mang theo một tia cười lạnh. “Hắn muốn làm kẻ si tình, ai có thể cản được? Pháp luật hoàng thất, chẳng lẽ là rỗng tuếch sao?”

Sắc mặt Từ thái phi rõ ràng trắng bệch ra.

Pháp luật hoàng thất có nghĩa là, con em hoàng thất không được cưới người có thân phận dè tiện. Nếu Đoàn Vân Trọng quyết ý muốn kết hôn với một cung nữ, hậu quả chờ đợi hắn sẽ vô cùng tàn khốc. Nhẹ thì cách chức xuống làm bình dân, nặng thì khép vào tội kháng chỉ, xét nhà chém đầu, muốn xử thế nào còn phải xem ý tứ của Đoàn Vân Chương.

Từ thái phi chỉ ngây ngốc trong chốc lát rồi khóc lớn lên, nhuệ khí trước kia đã hoàn toàn biến mất, chỉ bám lấy mép áo bào của Đoàn Vân Chương, khóc rống: “Hoàng thượng, ngài cùng Vân Trọng lớn lên cùng nhau, huynh đệ tình thâm. Ngài không thể ra tay độc ác như vậy được a!”

Đoàn Vân Chương dò xét Từ thái phi, thật lâu sau mới thở dài một hơi: “Trẫm cùng Vân Trọng mặc dù là huynh đệ, nhưng pháp luật hoàng thất như thế, trẫm cũng không thể tránh được. Vân Trọng, trẫm cho ngươi thời gian ba ngày. Nếu sau ba ngày, ngươi vẫn khăng khăng một mực, đừng trách trẫm không nể tình huynh đệ.”

Nói xong, Đoàn Vân Chương quay sang thái hậu cung kính hành lễ, sau đó liền kéo Kim Phượng bỏ đi một nước.

Kim Phượng bị hắn nắm cực chặt, bước chân có hơi tập tễnh. Quay đầu nhìn lại Từ thái phi, chỉ thấy sắc mặt bà xám như tro, sống lưng yếu ớt, hiu quạnh cô đơn.

Nàng lại quay đầu nhìn vị đế vương đang dắt mình đi.

Đột nhiên trong lòng hơi lạnh.

59. Chương 59: Lầy Chồng Phải Gả Cho Lư Vương Gia

Từ Hi La Điện đi ra, Đoàn Vân Chương vuốt ve gương mặt Kim Phượng, thao thao bất tuyệt nói rất nhiều lời. Ví dụ như Từ thái phi là một nữ lưu, sao lại có thể nặng tay như vậy. Ví dụ như nàng là kẻ ngốc sao,

bị người ta đánh cũng không biết tránh. Ví dụ như mặt của nàng đã tròn xoe như vậy, bị trúng một cái tát này, chẳng phải càng sưng tròn sao.

Kim Phượng lẩm bẩm trong bụng, ta cũng không phải kẻ ngu, nếu biết trước thì sao ta lại không né chứ.

Nhưng bộ dạng cảm rằm dài dòng của Đoàn Vân Chương như vậy làm cho nàng lại thêm vài phần ảm áp. Cảm giác chột lạnh vừa rồi nhanh chóng tan thành mây khói.

Ngập ngừng, nàng liền hỏi Đoàn Vân Chương có thật sự muốn dùng pháp luật hoàng thất xử trí Đoàn Vân Trọng hay không.

Thần sắc Đoàn Vân Chương lạnh xuống ba phần, nói, chuyện đó còn phải xem sự lựa chọn của y.

Kim Phượng thấy hẳn rõ ràng không muốn nói nhiều về chuyện này, chỉ đành ngưng ngừng cầm miệng.

Trở về Hương La Điện, Kim Phượng cũng không phớt lờ mà bố trí trước mọi chuyện. Quả nhiên, Từ thái phi cùng thái hậu đều nhiều lần đến đòi người, có tìm kế, có cưỡng chế bắt người. Kim Phượng sớm có chuẩn bị, tìm thống lĩnh cấm quân điều vài tên thị vệ đến trông giữ, canh phòng Hương La Điện vô cùng nghiêm mật, sống chết cũng bảo vệ Phong Nguyệt.

Đến ngày thứ hai, Từ thái phi cùng thái hậu hình như đã bỏ qua dự định diệt khẩu, sai người đến mời Kim Phượng. Kim Phượng nghiến cứu sự bố trí trong Hương La Điện một chút, cảm thấy cho dù nàng không có ở đây, cũng sẽ không xảy ra sơ xuất gì, liền thoải mái đến Hi La Điện.

Quả nhiên, Từ thái phi cùng thái hậu đã không còn ý định hoàn toàn tiêu diệt sinh mạng của tiểu Phong Nguyệt nữa. Nguyên nhân đại khái là: Thứ nhất dù sao cũng là một mạng người; Thứ hai, hoàng hậu nương nương canh phòng tử thủ nghiêm ngặt, nương nương hai cung cũng không thể làm gì được. Vì vậy, Từ thái phi cùng thái hậu bèn chuyển sang biện pháp hòa hoãn.

“Hoàng hậu, đã là người trong cung của người, người hãy tự mình đi khuyên cô ta một chút đi?”

“Khuyên cô ta cái gì?” Kim Phượng ngơ ngác.

“Khuyên cô ta hãy nghĩ thoáng một chút, đừng ý vào được yêu chiều mà sinh kiêu ngạo, hiểu ra với thân phận của cô ta, có thể làm tiểu thiếp của Vương gia đã là phúc phận rồi.”

“...” Kim Phượng im lặng. “Thái hậu... Cảm thấy thân thiếp có thể khuyên giải được sao?”

“Ai gia tin tưởng người.” Thái hậu khích lệ mà thành khẩn nhìn nàng.

“...” Vì vậy, Kim Phượng nhận mệnh.

Nhưng trong lòng nàng cảm thấy, Đoàn Vân Trọng rốt cuộc có chịu cưới hai vợ hay không, thực tế không phải là nàng có thể khuyên giải được, càng không phải là chuyện mà Phong Nguyệt có thể định đoạt.

Trở về Hương La Điện, Kim Phượng liền gọi Phong Nguyệt đến.

Phong Nguyệt trải qua mấy ngày liên tục sống trong hoảng hốt, người cũng thay đổi giống như chim sợ náy. Nàng ta suýt nữa đã chết trong tay Từ thái phi. Hôm nay mặc dù chuyện đã qua nhiều năm, vết sẹo đáng sợ trong tim ngày nào vẫn còn chưa bình phục.

“Phong Nguyệt...” Kim Phượng thở dài một hơi, chậm chạp mở đầu câu chuyện.

Phong Nguyệt cũng đã khóc đến rạc cả người.

Nương nương, ngài không cần phải nói gì nữa. Phong Nguyệt gây cho ngài nhiều phiền toái như vậy, ngài muốn xử trí Phong Nguyệt thế nào, cũng không quá đáng.”

Kim Phượng bị nghẹn một chút, sau đó, nàng chậm rãi nói: “Ở trong lòng người, nương nương ta có phải là kẻ nhất gan sợ phiền phức không?”

“Nương nương...”

“Người nghĩ rằng ta muốn giao người ra ư? Hay là dứt khoát ăn tươi nuốt sống người tại Hương La Điện này?”

Phong Nguyệt run rẩy.

Kim Phượng có chút tức giận: “Nương nương của người ở trong lòng người, chính là một người như vậy ư?”

Phong Nguyệt trầm mặc một hồi. “Nương nương, ngài là nương nương tốt nhất trên đời.”

“Điều đó đương nhiên.” Kim Phượng việc nhân đức không nhường ai.

“Nhưng mà, ngài cũng có điều khó xử của ngài.”

“Chuyện đó... cũng đúng.”

“Cho dù nương nương muốn đánh chết Phong Nguyệt ở đây, Phong Nguyệt cũng sẽ không có nửa câu oán hận.”

Lời đã nói đến mức này, Kim Phượng chỉ đành thở dài.

“Được rồi, nương nương nhà người vẫn còn hữu dụng, vẫn có thể giữ được cái mạng của người.”

Ánh mắt Phong Nguyệt sáng rực.

“Nương nương...” Lại một giọt nước mắt trào ra, “Vương gia nói, chỉ cần nô tỳ ở lại Hương La Điện, ngài nhất định sẽ bảo vệ nô tỳ. Lời Vương gia nói quả nhiên chính xác!”

“...” Trong lòng Kim Phượng lặng lẽ lắng trì Đoàn Vân Trọng.

“Phong Nguyệt à, hôm nay bản cung muốn hỏi người một câu. Người có đồng ý làm tiểu thiếp của Vân Trọng hay không?” Kim Phượng biết rõ, đây là sự nhượng bộ lớn nhất có thể của nương nương hai cung, cũng là không gian lớn nhất mà cho Đoàn Vân Trọng có thể lách ra khỏi pháp luật hoàng thất. Nàng cảm thấy, chỉ cần Phong Nguyệt là người có đầu óc, đều sẽ đáp ứng.

Nhưng nàng sai rồi, nếu Phong Nguyệt là người có đầu óc, thì mọi chuyện đã không đi tới nông nổi như ngày hôm nay.

“Nương nương, Phong Nguyệt cho dù có chết cũng không làm tiểu thiếp.” Phong Nguyệt cứng cổ, nói như đinh đóng cột.

“Người... vì cái gì kia chứ?” Kim Phượng trừng lớn tròn mắt. Từ trước sao nàng không hề phát hiện, tiểu nha đầu này lại có được khí khái đến thế nhỉ.

“Nương nương, Phong Nguyệt cùng lắm cũng chỉ là một nha đầu trong một gia đình bình thường nhỏ bé, không được đọc bao nhiêu sách vở. Vào cung làm cung nữ, cũng là do hoàn cảnh ép buộc. Lúc trước, khi lên kinh, mẹ nô tỳ đã nói với nô tỳ, cho dù hoàng thượng muốn nạp nô tỳ làm phi, cũng phải kiên quyết chối từ. Con gái Bạch gia chúng ta, tuyệt đối không làm thiếp của người ta!” Phong Nguyệt nói chuyện rất hùng hồn, nghiêm nét núi sông.

“...” Kim Phượng bị kinh hãi rồi, thật lâu cũng không nói được lời nào.

“Mẹ người... quả là một nữ nhân có cá tính.”

“Mẹ nô tỳ còn nói, không chỉ không thể làm thiếp cho người ta, sau này nam nhân muốn nạp thiếp, cũng tuyệt đối không thể!”

“Ách...” Kim Phượng đột nhiên có chút xấu hổ. Lúc trước hình như nàng đã từng nói, nếu Đoàn Vân Chương muốn nạp phi thì cứ để cho hắn nạp đi...

“Mẹ nô tỳ còn nói, một đời nam nhân có một thê tử là đủ rồi, ai còn muốn nạp thêm thiếp thì rất đáng bị coi thường!”

Kim Phượng khụ một tiếng. Nếu nói như vậy, cha nàng Lưu Hiết xem như rất rất đáng bị coi thường, nạp đến sáu thiếp lận...

“Mẹ nô tỳ còn nói...”

“Phong Nguyệt.” Kim Phượng kiên định cắt ngang lời Phong Nguyệt. “Mẹ người cũng nói nhiều quá nhỉ.”

Phong Nguyệt tủi thân cúi đầu xuống.

Kim Phượng nghiền ngẫm những lời ‘Mẹ nô tỳ nói’ của Phong Nguyệt, rõ ràng đã nghiền ngẫm ra được một chút hương vị đặc biệt. Nhưng nghĩ đến thái độ của nương nương hai cung cùng pháp luật hoàng thất của Đoàn Vân Chương, nàng lại cảm thấy nhức đầu.

“Phong Nguyệt à, không phải nương nương ta không ủng hộ ngươi, nhưng hôm nay, ngay cả hoàng thượng cũng đã lấy pháp luật hoàng thất ra răn đe. Nếu ngươi có thể suy nghĩ cho Vân Trọng một chút...”

“Nương nương, nếu ngài ấy sợ hãi, đại khái có thể không quan tâm đến nô tỳ nữa, trực tiếp đi cưới Thượng thư tiểu thư gì đó đi.”

Kim Phượng cứng họng.

Nếu Đoàn Vân Trọng thật sự vì lý do này mà khuất phục, nàng cũng sẽ xem thường y.

Thật lâu sau, Kim Phượng rốt cuộc thở dài. “Thôi được, nương nương ta cũng không lợi qua vũng nước đục này. Ngươi phải hiểu rõ, nếu Vân Trọng không còn là Vương gia, ngươi còn nguyện ý đi theo hắn hay không?”

“Nô tỳ nguyện ý.” Phong Nguyệt kiên định trả lời.

Hốc mắt Kim Phượng lại khê ẩm ướt.

“Ngươi thật sự nguyện ý? Cho dù y chỉ là một kẻ nghèo hèn?”

“Nô tỳ nguyện ý.”

Kim Phượng lặng yên vuốt gót bàn. “... Chuyện tình của ngươi cùng Vân Trọng, quả thật có thể viết truyện được rồi.”

“Nương nương!”

“Ngươi cũng bớt lo sầu đi. Ta cảm thấy hoàng thượng cũng chỉ muốn hù dọa Vân Trọng một chút thôi. Thật sự phải biếm tước vị của Vân Trọng, tước bổng lộc của Vân Trọng, hoàng thượng chưa chắc đã đành lòng.” Kim Phượng an ủi.

“Nương nương, cảm ơn ngài.” Phong Nguyệt dắt tay áo Kim Phượng lau chùi khóe mắt, lại bắt đầu khóc thút thít.

Kim Phượng thở dài. Nha đầu Phong Nguyệt này, ngây thơ lại kỳ quặc, có khi gây phiền, có khi làm giận, lại có thể dụ dỗ được Đoàn Vân Trọng vì nàng ta mà làm việc nghĩa không được chùn bước, lại dụ dỗ được mình vì nàng ta mà lao tâm lao lực, quả thật là cường nhân.

Kim Phượng không hoàn thành được nhiệm vụ mà Từ thái phi cùng thái hậu giao phó, đành phải tùy tiện tìm lý do qua loa tặc trách. Nàng hiểu Đoàn Vân Chương tức giận, cùng lắm cũng chỉ vì muốn trừng trị Từ thái phi một chút, miễn cho bà cứ động chút chuyện lại làm loạn tất cả long trời lở đất. Nàng hiểu Đoàn Vân Chương, cũng hiểu Đoàn Vân Trọng, biết rõ hai huynh đệ bọn họ tình thâm. Đoàn Vân Chương tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện tổn thương đến Đoàn Vân Trọng.

Không ngờ, tình thế lại phát triển vượt quá xa tưởng tượng của nàng.

Kỳ hạn ba ngày rất nhanh đã qua, trong sự lo lắng cùng sợ hãi của Từ thái phi, một tờ thánh chỉ quyết định vận mệnh của Đoàn Vân Trọng đã được chiếu cáo thiên hạ.

Lư Vương Đoàn Vân Trọng tính tình ham chơi, không muốn phát triển, nay lại kháng chỉ bất tuân, vi phạm quy chế lập gia đình, làm mất thể thống. Ngay hôm đó, tước bỏ tất cả tước vị cùng bổng lộc, xuống làm dân thường.

Thánh chỉ tựa như một cái bạt tai vang dội, ở trước mặt người trong thiên hạ tát vào mặt Từ thái phi.

Từ thái phi lập tức đến Hiên La Điện khóc lóc cầu xin Đoàn Vân Chương, lại bị ngăn ở ngoài cửa không chút lưu tình. Từ thái phi lại đi tìm thái hậu, thông qua thái hậu lại cầu xin Đoàn Vân Chương một hồi.

Đoàn Vân Chương rút cuộc miễn cưỡng hiển lộ một phần nhân từ, lần tìm trên triều đình đến dưới dân gian, mới tìm được một ghế trống là quan tri huyện bát phẩm ở phủ Đại Đô Đốc cho Đoàn Vân Trọng ngồi vào.

Bổng lộc của tri huyện phủ Đô Đốc đó rất ít, cho dù là dùng chi phí của tiểu dân để tính toán, cùng lắm cũng chỉ có thể nuôi sống được ba bốn người. Nếu nhiều hơn nữa sẽ không đủ. Đoàn Vân Trọng phen này xuống dốc, cuộc sống xa hoa tiêu tiền như nước, không lo áo cơm trước kia đã cách hẵn quá xa. Đừng nói gì đến thanh sắc khuyển mã, ngay cả giặt đồ nấu cơm cũng phải tự mình ra tay. Nghèo một chút cũng chỉ là thứ yếu, một chút bổng lộc thì ân này, đối với hẵn mà nói, so với cách chức biếm làm dân thường còn xấu hổ hơn nhiều.

Sự trừng phạt này còn nghiêm khắc hơn những gì Kim Phượng dự liệu. Nàng cho rằng Đoàn Vân Chương chỉ muốn dạy bảo đệ đệ không chút thành tựu này một bài học, nhưng không ngờ Đoàn Vân Chương lại hoàn toàn đánh Đoàn Vân Trọng rút xuống vách núi. Nàng đã suy tính tất cả khả năng, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ đến, Đoàn Vân Chương quả thật không tha cho Đoàn Vân Trọng. Dù sao, Đoàn Vân Trọng cũng là người duy nhất có tư cách thay thế ngôi vị của Đoàn Vân Chương. Bất luận là ai, nếu muốn lật đổ Đoàn Vân Chương, khả năng duy nhất chính là lợi dụng Đoàn Vân Trọng, bức Đoàn Vân Chương thoái vị.

Không nên là như vậy.

Kim Phượng đi tìm Đoàn Vân Chương, nhưng cửa điện Hiên La lại đóng chặt. Tiểu Tôn Tử đứng ở trước cửa, ánh mắt vừa bất đắc dĩ vừa bận mang việc công, nói:

“Nương nương, hoàng thượng nói, nếu ngài tới để phu thê tâm tình, lập tức mời ngài đi vào. Nếu ngài tới để biện hộ cho Lư Vương gia thì...”

“Thế nào?”

“Xin mời ngài... trở về...” Tiểu Tôn Tử khó khăn nói.

Kim Phượng ngỡ ngàng. Cảm giác chợt lạnh ngẫu nhiên xuất hiện hôm đó, đột nhiên lại bao phủ lấy toàn thân nàng. Phút chốc, nàng nhìn mấy chữ lớn do chính tay Đoàn Vân Chương viết trên cửa điện, bất giác có chút buồn cười, vì vậy xoay người rời đi.

Kim Phượng đi đến Hi La Điện của Thái hậu, lại chiếu theo lời dặn dò của thái hậu đến Phương La Điện thăm Từ thái phi một chút. Hậu cung đối với chuyện của Lư Vương, dường như không có bất kỳ phản ứng gì. Bọn cung nữ vẫn làm việc, đám tiểu nội thị vẫn chạy băng băng như thường lệ. Trên đường đến Phương La Điện, Kim Phượng cảm thấy cả hậu cung cũng giống như cõi lòng của nàng, cô đơn vắng vẻ. Nàng không gặp được Đoàn Vân Chương cũng không sao, nhưng nàng dường như lần đầu tiên phát giác, nàng không hề thấu hiểu trái tim của Đoàn Vân Chương, không hề biết được hẵn đang suy nghĩ gì.

Đi vào Phương La Điện, liền trông thấy Từ thái phi ngồi lẻ loi một mình thêu thùa. Một kim lại một kim, hỗn loạn đâm xuống.

“Thái phi nương nương.” Kim Phượng đi tới, ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua những vật dụng trong tay Từ thái phi. Bà đang thêu một chiếc khăn uyên ương nghịch nước màu đỏ tươi. Cách thêu cùng thủ pháp cũng có chút tương tự Vĩnh Phúc. Trong lòng Kim Phượng thoáng chút mềm mại.

Từ thái phi ngẩng đầu nhìn nàng, vẻ mặt mệt mỏi. “Thái hậu kêu người đến an ủi ta ư? Không cần.”

Kim Phượng tự động ngồi xuống chiếc ghế kê gần đó. “Thần thiếp cũng cảm thấy không cần. Suy nghĩ của Thái phi nương nương, rộng thoáng hơn bất kỳ ai khác.”

Từ thái phi có chút giật mình nhìn nàng, một hồi lâu, bật cười rộ lên: “Người, ngược lại khác hẵn bà ta.”

“Ai cơ?”

“Còn có thể là ai? Đương nhiên là thái hậu.”

Kim Phượng ngạc nhiên. “Thần thiếp sao dám so sánh cùng thái hậu?”

Từ thái phi cười cười. “Những lời khéo léo như thế nên giảm nói trước mặt ta đi. Ta khổ tâm nhiều năm như vậy, lại dạy dỗ con trai từ đứa tốt lành thành một kẻ ăn chơi trác táng. Không nghĩ tới, lại phải rơi

xuống kết quả như vậy.” Bà liếc mắt nhìn Kim Phượng. “Người, ngay cả con trai cũng không có. Kết quả của người, chưa chắc sẽ tốt hơn ta.”

Kim Phượng đột nhiên rùng mình, muốn nói gì đó nhưng Từ thái phi đã cúi đầu.

“Người đi đi.”

Kim Phượng ngồi yên trong chốc lát, cũng đành phải yên lặng ra về.

Ba ngày sau, dân gian liền sôi sục lan truyền việc này. Có người hiểu chuyện còn viện ca dao, toàn bộ con nít trong kinh thành đều hưng trí bưng bưng truyền hát.

“Tay ăn chơi, có Lư Vương, không học hành, chỉ thích du ngoạn. Một khi mất hết giàu sang phú quý, ngày tốt cảnh đẹp không biết làm sao. Không cần vàng, không đổi bạc, lấy chồng phải gả cho kẻ si tình. Vinh hoa trước mắt tất cả chỉ là cặn bã, giận đỏ mặt vì một hồng nhan.”

60. Chương 60: Một Khi Mất Hết Phú Quý

Kim Phượng đặc chuẩn cho Phong Nguyệt xuất cung, ra ngoài gặp gỡ Đoàn Vân Trọng. Phong Nguyệt ở trước mặt Kim Phượng dập đầu lạy ba cái, nhận bạc của Kim Phượng, cũng không nói gì thêm liền đi. Kim Phượng nhìn theo bóng lưng Phong Nguyệt, đột nhiên cảm thấy cực kỳ hiu quạnh.

Nàng cảm thấy Phong Nguyệt thật không có lương tâm. Nàng thương cô ta như vậy, còn cứu mạng cô ta. Cô ta lại vì một nam nhân, cứ như vậy dứt nàng mà đi, bỏ lại một mình nàng trong nội cung không chút thú vị này.

Trong lòng Kim Phượng, khó tránh khỏi ngập tràn oán khí.

Có điều, dù sao cũng là chính nàng chủ động đề xuất cho Phong Nguyệt ra đi.

Kim Phượng ngồi trong đình Thử Vi bên cạnh Thái Dịch Trì cả một buổi chiều. Nàng nghĩ không thông, Từ thái hậu, Từ thái phi cho đến Đoàn Vân Trọng, Phong Nguyệt; từ Lưu Hiết, Lưu đại phu nhân cho đến Lưu Bạch Ngọc; từ Chu đại tài tử, Lữ đại thượng thư cho đến Sài Thiết Chu, Ngư Trường Nhai, ngay cả Đoàn Vân Chương cũng vậy, tất cả mọi người, dù là người nàng vốn quen thói nịnh nọt hoặc ứng phó, hay những người nàng thích hoặc không thích, đột nhiên đều trở nên mơ hồ. Giống như những người này đang liên hợp lại, tiến hành một âm mưu khổng lồ và bí mật. Mà nàng, là người duy nhất đã sa chân vào vùng bùn rồi vẫn còn không hề hay biết chút nào.

Nàng đột nhiên có chút nhớ nhung Lưu Bạch Ngọc, mang theo một loại tâm tình không có ánh sáng, nhớ nhung Lưu Bạch Ngọc. Khi Lưu Bạch Ngọc còn ở trong cung, ít nhất nàng sẽ cảm thấy mình còn không phải là người đầu óc không rõ ràng nhất.

Sau đó, nàng nhớ lại câu nói mà Lưu Bạch Ngọc đã nói với nàng lúc xuất cung. Khi đó nàng không để ý lắm. Nàng biết rõ Lưu Bạch Ngọc, nếu như không để cho nàng ta chịu chút áp lực, chắc sẽ không biết an phận. Nhưng hôm nay, đem những lời nói của Lưu Bạch Ngọc ra ngẫm lại, lại có cảm thụ khác.

“Muội muội, muội là con gái của Uy quốc công, là vợ của đương kim thánh thượng. Đây là sự thật không có cách nào thay đổi. Muội có từng nghĩ đến, nếu có một ngày nào đó thiên hạ thật sự đại loạn, muội sẽ phải xử sự thế nào hay không?”

Kim Phượng nhắm mắt lại.

Từ ngày nàng tiến cung, nàng liền ôm định tâm tư được chắt hay chớ, nhưng không ngờ nàng lại chạy đến bước đường này. Không những không làm cho tình cảnh của mình khá hơn, ngược lại càng lúc càng gian nan. Có điều, những chuyện dơ bẩn trên triều đình lại không giống như ‘Thư sơn hữu lộ, cần vi kính’, người có chí lại cần cù là có thể làm nên chuyện được. Cực nhọc vất vả tính mọi mưu đồ thì sẽ thế nào? Còn

không bằng ôm chần nằm ngủ cho ngon giấc. (Thư sơn hữu lộ, cần vi kính: Có một con đường đi lên núi sách, chính là con đường cần cù)

Nếu nàng nói ra suy nghĩ trong lòng mình cho Đoàn Văn Chương nghe, Đoàn Văn Chương tất nhiên sẽ mắng nàng không muốn phát triển, nghe theo mệnh trời.

Nghĩ tới nghĩ lui, Kim Phượng quá mức buồn rầu.

Bỗng dưng, một âm thanh thản nhiên từ bên ngoài đình bay vào: “A ơ ơ, cháu dâu, đầu mày cau có như thế sẽ sinh ra nếp nhăn ơ.”

Hai mắt Kim Phượng tỏa sáng.

“Long Nguyệt hoàng thúc!”

Đoàn Long Nguyệt vẫn giống như rất nhiều năm trước, phất phơ cây quạt, mỉm cười đứng bên cạnh một lùm hoa vàng dập dờn.

“Hoàng thúc trở về nhanh vậy sao? Còn tưởng ngài sẽ ở Thương Châu nghỉ ngơi ba tháng chứ.”

“Ha ha, nghe nói kinh thành hỗn loạn, nhịn không được phải trở về xem một chút.”

“Hoàng thúc quả là thích tham gia náo nhiệt.”

“Đương nhiên.”

Kim Phượng cúi đầu, liền nghe thấy Đoàn Long Nguyệt thốt nói: “Ta thật không nhìn ra, Văn Trọng lại có cốt khí như vậy.”

“Có cốt khí?”

“Giận đỏ mặt vì một hồng nhan, còn chưa tính là có cốt khí sao?”

“Hoàng thúc cảm thấy, Văn Trọng làm như vậy thật sự vì một nữ tử sao?” Kim Phượng hỏi. Trong lòng nàng kỳ thật càng muốn hỏi: Đoàn Văn Chương giáng chức Văn Trọng, thật sự là vì hôn sự của y sao?

Đoàn Long Nguyệt thoáng dừng, bí hiểm mà nhìn Kim Phượng: “Cháu dâu a, hôm nay ngược lại cháu có vài phần tang thương cùng sắc bén của đàn bà, như vậy không tốt, không tốt.”

Kim Phượng nhếch miệng.

Đoàn Long Nguyệt cười nhạt một tiếng: “Nam nhân của Đoàn gia làm gì có kẻ si tình như vậy.”

“Chẳng lẽ hoàng thúc không phải là kẻ si tình sao?”

“Nếu ta là kẻ si tình...” Trên nét mặt Đoàn Long Nguyệt mang chút lạnh lùng. “Nếu ta là kẻ si tình, lúc trước cần gì phải trở mặt nhìn nàng ấy gả cho...”

“Cho ai?” Kim Phượng tay mắt lạnh lẽo bắt lấy lời ông.

Đoàn Long Nguyệt lại kiên quyết nuốt nửa câu sau vào bụng.

Ông nhìn bức tranh vẽ hai đóa hoa đào trên cây quạt giấy trong tay Kim Phượng, thờ ơ đổi chủ đề. “Cháu dâu, cây quạt Côn Lôn của ta dùng còn thuận tay không?”

Kim Phượng vốn định truy hỏi, thấy ông như thế cũng đành ngượng ngùng khép miệng lại. “Thuận tay, thuận tay.”

“Vậy sao không thấy ngài dùng?” Ông ra vẻ canh cánh trong lòng.

Kim Phượng áy náy. “Lần trước lúc trở về phủ Uy quốc công, mẫu thân thấy cây quạt đó đẹp quá, yêu thích không nỡ buông tay, ta bèn dâng tặng. Hoàng thúc, làm vậy có ổn không ạ?”

Đoàn Long Nguyệt sững sờ, hai đầu lông mày dường như có vật gì đó đang chậm rãi phát sáng.

“Mẫu thân của ngài?”

“Chính là Đại phu nhân của phủ Uy quốc công a.”

“Ồ...”

“Hoàng thúc, hay là, ta đến đó đòi về?”

Đoàn Long Nguyệt lại không trả lời. Một lúc sau, đôi mắt có chút mông lung, hỏi: “Bà ấy có thích nó không?”

“Ừm, thích.”

“Bà ấy... bà ấy có biết cây quạt đó là của ta không?”

“Biết rõ.” Kim Phượng nhủ mảy. Long Nguyệt Vương gia rõ ràng cũng có lúc bị thất đầu lưỡi.

Đoàn Long Nguyệt nở nụ cười.

“Bà ấy thích là tốt rồi.”

Kim Phượng nhìn vẻ mặt phong lưu phóng khoáng đã không còn thật sự thanh xuân của Đoàn Long Nguyệt, thoáng chốc sợ run cả người. Đột nhiên, một luồng ánh sáng bổ thẳng vào đầu nàng. Việc này hình như tuyệt không có khả năng, lại dường như rất hợp lẽ.

“Hoàng thúc, người trong lòng của hoàng thúc, chẳng lẽ chính là bà ấy ư?”

“Ai cơ?”

“Mẫu thân của ta, Lưu đại phu nhân.”

Mí mắt Đoàn Long Nguyệt run rẩy trong bóng râm u ám.

“Làm sao có thể.” Ông nói.

Kim Phượng theo dõi ông trong chốc lát, rồi cũng ha hả cười một tiếng. “Làm sao có thể.”

Lại nói tới, phụ thân của Lưu đại phu nhân năm đó chính là thị vệ trưởng trong phủ của Đoàn Long Nguyệt. Nếu nói hai người bọn họ là thanh mai trúc mã, cũng không có gì quá đáng. Nhưng những chuyện đã qua, chỉ có người trong cuộc biết rõ, người ngoài không thể nào đụng vào.

Có nhiều thứ lại không có cách nào kể lại cho ai.

Lúc trước nàng vẫn cho rằng người Đoàn Long Nguyệt nhớ thương là Thái hậu nương nương. Hôm nay xem ra đã nhìn sai rồi. Người như Đoàn Long Nguyệt, tâm sự bí ẩn thật sự, phân nửa cũng sẽ không tiết lộ.

Ngày hôm sau, Kim Phượng ngẫu nhiên gặp Sài Thiết Chu đang vào cung diện thánh, liền gọi hắn ngừng lại một chút. Sài Thiết Chu có vẻ không được tự nhiên, dường như đang muốn giấu giếm điều gì. Có lẽ đang sợ nàng đề ra nghi vấn, vì sao hắn lại giám thị hành động của nàng tại phủ Uy quốc công – Kim Phượng nghĩ thầm.

Kim Phượng sai người đưa qua một chiếc hộp gấm, trình trọng giao phong thư trong hộp gấm cho Sài Thiết Chu. Sài Thiết Chu nhận lấy, hồ nghi mở ra, trên mặt lập tức biến sắc.

“Nương nương, đây là... đây là...” Môi hắn run lên, ngay sau đó, giấy viết thư cũng xột xoạt rung động trong tay hắn.

“Là do Ngự Trường Nhai đã giao cho bản cung, dặn dò bản cung phải tự tay giao lại cho người.”

“Nhưng...” Sài Thiết Chu nghĩ không ra, một hồi lâu mới kéo căng lông mày, hỏi: “Nương nương đã xem qua nội dung trong thư này chưa?”

“Không có.”

Sài Thiết Chu thở phào một cái.

“Nhưng Ngự Trường Nhai đã nói cho bản cung biết bên trong đó có gì rồi.”

“...” Sài Thiết Chu không nói gì, một lát lại hỏi. “Nương nương biết rõ đây là cái gì, còn giao nó cho hạ thần ư?”

Kim Phượng thở dài. “Bản cung cũng không còn cách nào khác.”

Sài Thiết Chu nghiêm nghị, trong mắt lập tức nhiều thêm vài phần kính ý.

Kim Phượng mỉm cười: “Sài đại nhân, bản cung muốn người nói thật một câu. Người cùng hoàng thượng, các người rốt cuộc đang có kế hoạch gì vậy? Giáng chúc Lư Vương, đến tốt cùng là vì chuyện gì?”

Sài Thiết Chu có chút đồng tình nhìn nàng. “Nương nương, có một số việc, hoàng thượng không nói cho ngài biết, đó là vì muốn tốt cho ngài.”

Kim Phượng cúi đầu xuống. Nàng cũng biết, không nói cho nàng biết là vì muốn tốt cho nàng. Nhưng những chuyện này, nàng lại không thể không quan tâm đến.

“Sài Thiết Chu, người lui xuống đi.” Nàng dặn dò, suy nghĩ một chút lại nói: “Đúng rồi, Sài đại nhân, nói cho người biết một việc.”

“Nương nương, mời nói.”

“Năm đó người trúng giải trạng nguyên, trong Ân Vinh Yến, đích xác là bản cung đã sai người rút ghế của người.”

Sài Thiết Chu nở nụ cười. “Nương nương đánh thật hay. Nếu không bị té một lần, Sài Thiết Chu vẫn là một kẻ ngu dại không biết trời cao đất rộng.”

“...” Kim Phượng không nói gì. Sài Thiết Chu thật sự không hề phóng đại uy lực của trò đùa dai kia. Sài Thiết Chu kiêu ngạo tự phụ của năm nào, cùng Sài Thiết Chu thâm trầm nội liễm của hôm nay, đúng thật không giống là cùng một người. Hôm nay, Sài Thiết Chu nghiêm nhiên có được tư thái của Lưu Hiết nhiều năm về trước.

Người cũng thay đổi, trời tựa hồ cũng nên thay đổi. Còn nàng, trước sau vẫn luôn khốn thủ trong cung, như ech ngồi đáy giếng, nhìn không rõ thế sự, cũng chẳng có được chủ ý nào.

Tâm sự của Từ thái phi, quá khứ của thái hậu nương nương, việc Lưu đại phu nhân mang thai, chuyện tình của Đoàn Long Nguyệt, còn có những bí sự triều đình đủ loại đang ẩn núp dưới vẻ bình tĩnh kia nữa, cho dù người có thể giả vờ như không nhìn thấy, chúng cũng sẽ tự động tự giác bắt đầu khởi động không ngừng như một mạch nước ngầm, cho đến khi tất cả mọi chuyện bị đẩy đến một phương hướng mà chính người hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

Kim Phượng cảm thấy, sẽ có chuyện lớn phát sinh.

Mà Đoàn Vân Chương, vẫn là thần long thấy đầu không thấy đuôi như cũ.

Qua ba ngày, bình yên vô sự.

Lại tiếp ba ngày nữa, vẫn không có chuyện gì xảy ra.

Đến ngày thứ bảy, một nữ quan của Hoán Y Cục báo lại, nói có một dân nữ đã quỳ trước cổng Triều Dương suốt cả một ngày một đêm. Cô gái này không ăn không uống, chỉ khóc lóc cầu xin thị vị thông báo, muốn gặp hoàng hậu nương nương.

Một dân nữ lại chạy đến cửa cung nói muốn gặp hoàng hậu nương nương, đây quả thực là một chuyện từ lúc khai thai lập địa đến giờ cũng chưa từng nghe qua. Thị vệ đương nhiên không thể thông báo. Nếu không phải vì thương tiếc cô gái kia có vài phần tư sắc, e rằng sẽ coi cô ta như thích khách, bắt nhốt cũng chưa biết chừng.

Cho đến khi nữ quan quản sự Hoán Y Cục phụng mệnh xuất cung mua đồ, lúc hồi cung có đi qua cổng Triều Dương, chợt phát hiện cô gái quần áo đơn sơ, tóc tai bù xù kia rất giống Phong Nguyệt cô nương bên cạnh hoàng hậu nương nương lúc trước. Nữ quan Hoán Y Cục trái lo phải nghĩ, cuối cùng cảm thấy không quá yên tâm, vì vậy đánh bạo đến bẩm báo hoàng hậu nương nương.

Sau khi Kim Phượng nghe báo, chưa nói hai lời đã tự mình đến cổng Triều Dương.

Quả nhiên chính là Phong Nguyệt.

Phong Nguyệt xuất cung, cũng chưa quá mười ngày, đã gầy đến mức chỉ còn da bọc xương. Quỳ suốt một ngày một đêm bên ngoài cửa cung, quỳ đến nỗi người không giống người, ma không giống ma. Trông thấy Kim Phượng chỉ biết khóc nức lên một tiếng, liền đã ngất đi.

Kim Phượng hoàn toàn bị dọa rồi. Bất luận thế nào nàng cũng không nghĩ ra, Phong Nguyệt vì sao lại phải luân lạc đến hoàn cảnh này. Đoàn Văn Trọng tuy bị giáng chức, nhưng cũng đến nỗi thiếu cơm thiếu áo. Phong Nguyệt lại là bảo vật trong lòng Đoàn Văn Trọng, hắn sao có thể để cô ta phải vất vả đến vậy?

Huống chi, Phong Nguyệt xuất cung cùng lắm cũng chỉ mới mười ngày.

May mà Phong Nguyệt chỉ vì lo lắng quá nhiều, suy nghĩ quá độ, thân thể lại suy yếu, cũng không có gì lo ngại. Kim Phượng vốn định sai cung nhân chăm sóc cô ta, nhưng trong lòng làm như có điều gì đó khẩn yếu dấn dập không buông, bèn tự mình ngồi trước giường Phong Nguyệt. Đám cung nhân đến khuyên, nàng cũng không nỡ rời đi.

Phong Nguyệt tỉnh lại, đã là nửa đêm. Vừa mở mắt ra liền nhìn thấy Kim Phượng, cô ta lại dường như không bắt ngờ chút nào.

“Nương nương,” Nước mắt tuôn ra. “Nô tỳ đáng chết.”

Kim Phượng thở dài. “Rốt cuộc người có chuyện gì, từ từ nói đi.” Nha đầu này từ trước đến nay không có tim không có phổi. Hay là cùng Đoàn Văn Trọng sống cuộc đời khổ cực, cô ta không quen, lại hối hận muốn quay về?

Phong Nguyệt quỳ ở trên giường. “Nương nương, Văn Trọng hắn... hắn có lẽ muốn tạo phản!”

61. Chương 61: Ai Trù Hoạch Phía Sau Màn Trướng

Nói là xuất cung cùng Đoàn Văn Trọng song túc song phi, Phong Nguyệt lại phát giác, trong lòng Đoàn Văn Trọng có rất nhiều khúc mắc không thể giải được. Mới đầu cô cho rằng y đột ngột từ trên mây rút xuống, không thể chịu nổi kích động, liền đề nghị Đoàn Văn Trọng hãy cùng cô trở về nguyên quán một chuyến, bái kiến cha mẹ cô.

Đề nghị này vốn không có gì đáng trách, nhưng Đoàn Văn Trọng lại quả quyết cự tuyệt. Y nói, ở kinh thành y còn có đại sự chưa làm xong.

Có lẽ Đoàn Văn Trọng cự tuyệt quá mức dứt khoát, thần sắc quá vội vàng, Phong Nguyệt phần nộ hỏi một câu: Có chuyện gì quan trọng hơn việc gặp cha mẹ thiếp chứ?

Đoàn Văn Trọng cũng không đáp. Một hồi lâu mới nói: Ta sẽ không để cho nàng phải theo ta chịu khổ cả đời đâu. Chung quy sẽ có một ngày, ta sẽ cho nàng vinh quang gấp mười lần lúc trước.

Phong Nguyệt như trăm mối tơ vò. Với sức tưởng tượng nghèo nàn của cô, cô quả thật không biết ở trong hoàn cảnh này Đoàn Văn Trọng còn có bản lĩnh gì cho cô thêm vinh sủng. Cô theo y xuất cung, chính là quyết định sẽ cùng y vượt qua cuộc sống gian khổ. Cô chỉ xem như y nói vậy, cũng không để ở trong lòng.

Không thể ở trong phủ Lư Vương, hai người tìm một căn nhà trong một góc hẻo lánh nơi cửa Tây ở tạm. Sau đó mấy ngày, Đoàn Văn Trọng ngày nào cũng đến phủ Đô Đốc làm việc đúng giờ. Mặc dù về mặt càng ngày càng u ám, cuộc sống cũng xem như yên ổn. Công phu may vá của Phong Nguyệt cũng không tệ, ở nhà làm chút ít thủ công gửi vào tiểu điểm nhờ bán dùm, cũng có thể đổi được mấy văn tiền.

Điều làm Phong Nguyệt bất an chính là ngoài tường nhà của hai người luôn có mấy kẻ kỳ quái dòm ngó dáo dác. Có một lần Phong Nguyệt làm bộ ra ngoài mua đồ, lén rắc ở cửa một lớp mỏng bột mì. Khi trở về, quả nhiên bột mì đã bị dẫm đạp không còn hình dáng. Phong Nguyệt đem chuyện nói cho Đoàn Văn Trọng nghe, Đoàn Văn Trọng chỉ kêu cô cứ an tâm, những người kia tuyệt đối sẽ không làm thương tổn đến cô.

Một ngày nọ, Phong Nguyệt từ cửa hàng thêu tranh trở về. Lúc sắp đến cửa nhà, sau lưng có một thanh niên áo trắng cũng hai người cao to lực lưỡng xông lên trước mặt, ngăn cô lại. Thanh niên ăn mặc có phần danh giá, giọng điệu hòa nhã, hỏi Phong Nguyệt có muốn theo hắn về phủ sống hay không. Phong Nguyệt trước giờ luôn nhất gan, đương nhiên không chịu. Thanh niên kia liền lộ rõ bản chất hổ sói, sai hai kẻ cao to lực lưỡng kia cưỡng chế bắt người. Phong Nguyệt hiểu được đây là chuyện cường hào ác bá cưỡng đoạt dân nữ, vội vàng kêu cứu. Mới vừa hô lên một tiếng, hai bên liền nhảy ra vài tên nam tử áo đen, chỉ trong hai ba chiêu đã đánh ấy kẻ ác nhân tè cả ra quần. Không đợi Phong Nguyệt kịp hồi phục tinh thần, vài nam tử áo đen kia đã nhanh chóng nhảy lên đầu tường, biến mất tăm.

Phong Nguyệt lặng lẽ nhặt những vật phẩm tùy thân bị rơi vãi đầy đất lên, sau khi về nhà, một chữ cũng không nhắc đến với Đoàn Vân Trọng. Nhưng sau khi Đoàn Vân Trọng trở về, không biết từ đâu đã biết được chuyện này, còn nổi nóng với cô, tự nhốt mình trong phòng không chịu ra ngoài. Phong Nguyệt suy nghĩ, tính dùng chút rượu và thức ăn ngon đưa vào cho y cải thiện tâm tình, liền ra cửa mua rượu.

Mua rượu xong quay về, trong nhà lại đóng chặt cửa phòng.

Phong Nguyệt đang muốn gõ cửa, bên trong lại truyền ra tiếng người rầu rĩ: “Hôm nay ta còn có lựa chọn nào khác đâu.”

Có một người khác có vẻ sung sướng nói: “Vương gia nghĩ vậy là tốt. Chớ nói chuyện khác, hôm nay phu nhân suýt nữa bị tên nhà giàu kia vũ nhục. Nếu không nhờ thủ hạ của lão phu ra tay cứu giúp, chẳng phải là cả đời tiếc nuối rồi sao!”

Đoàn Vân Trọng nói: “Tên nhà giàu kia... là công tử nhà Tần đại nhân ư?”

“Đúng vậy. Vương gia yên tâm, lão phu sẽ bắt hắn phải trả giá gấp mười lần.”

Yên lặng một lát, sau đó, Đoàn Vân Trọng thản nhiên nói: “Nếu nói là ăn chơi trác tác, chẳng lẽ ta không phải là kẻ ăn chơi trác tác nhất thiên hạ hay sao?”

Người nọ hắng giọng cười to. “Vương gia, nếu không phải là mẹ con Đoàn Vân Chương, Từ phi nương nương và ngài đây làm sao phải chịu nhục cho đến hôm nay? Vương gia, chỉ cần ngài kiên định đứng về phía lão phu, đại sự có thể thành.”

“Ông... đã có kế hoạch rồi ư?”

“Đúng vậy, chỉ chờ Vương gia lên tiếng.”

“Ông có trù tính của ông, hắn đương nhiên cũng có trù tính của hắn.”

Người nọ cười to. “Vương gia, tâm phúc của Đoàn Vân Chương, tổng cộng cũng chỉ có vài tên Sài Thiết Chu, Túc Kinh Đường, Bạch Tĩnh Yên, Tư Mã Tùng mấy người này, không bay ra khỏi sóng lớn được đâu. Vương gia đã báo danh tính của những người này, lão phu tự biết xử lý.”

“Nhất định phải đi đến bước này sao?”

“Lão phu cũng không muốn đi đến bước này, hoàng hậu dù sao cũng là con gái ruột của lão phu. Nhưng quán ngữ có nói, không ai hại hổ, hổ cũng sẽ hại người. Vương gia, tình huống của ngài hôm nay, còn chưa đủ để cho ngài học được một bài học hay sao?”

Đoàn Vân Trọng lặng im thật lâu, thở dài: “Vậy thì nhờ cả vào Uy quốc công.”

“Đa tạ vương gia, sau khi chuyện này thành công, vương gia chính là chân mệnh thiên tử.”

Ngoài cửa, Phong Nguyệt che miệng, liều mạng mới không để mình kêu lên sợ hãi.

Nghe Phong Nguyệt kể lại, Kim Phượng thật lâu vẫn không thể nói lời nào.

“Vì sao lại nói chuyện này cho ta nghe?” Kim Phượng hỏi.

“Nương nương... Ngoại trừ ngài, Phong Nguyệt còn có thể nói với ai đây?” Phong Nguyệt sợ hãi nói.

“Vậy... người hy vọng ta sẽ làm thế nào?” Ánh mắt Kim Phượng sáng quắc nhìn cô ta. “Hy vọng ta đi bẩm báo hoàng thượng, đem Vân Trọng cùng cha ta xử trảm à?”

Phong Nguyệt cúi đầu. “Nương nương...”

Kim Phượng hít khí. “Bây giờ ta sẽ đến gặp hoàng thượng.”

Phong Nguyệt cuống quýt quỳ xuống, khóc lớn. “Nương nương, Phong Nguyệt cầu xin ngài đừng làm vậy! Vân Trọng hẳn chỉ nhất thời hồ đồ! Cầu xin người đừng nói với Hoàng thượng!”

“Như vậy, liền để mặc bọn họ soái vị, hại hoàng thượng, người lên làm hoàng hậu?”

Phong Nguyệt run rẩy: “Phong Nguyệt không dám.”

Kim Phượng thở dài: “Vây rồi cuộc người muốn thế nào đây? Người cho rằng nói chuyện này cho ta biết, ta sẽ có cách gì sao? Một người là cha ruột của ta, một người là trượng phu của ta. Tình cảnh của ta, càng khó xử hơn người nhiều.”

Phong Nguyệt nghe vậy, yên lặng một hồi lâu, sau đó đập mạnh đầu xuống. Cái trán đập mạnh trên mép giường, kêu vang.

“Nương nương, Phong Nguyệt sai rồi! Phong Nguyệt không nên đặt nương nương vào hoàn cảnh khó cả đôi đường như vậy...”

Kim Phượng vô ý thức đưa tay đụng lên gò má. Trên gò má không ngờ đã ẩm ướt.

Quả nhiên, vẫn phải đi tới bước này sao?

Đoàn Vân Chương cùng Lưu Hiết, thật sự là hai người nước lửa khó dung ư?

Nàng trơ mắt nhìn hai người họ đi đến bước này. Nàng chưa từng có bất kỳ cố gắng vào ngăn cản bọn họ, chỉ tận mắt nhìn thấy bọn họ đi đến bước này. Nhưng cuối cùng, bất luận giữa hai người bọn họ ai thắng ai thua, nàng cũng sẽ là người có vận mệnh thê thảm nhất.

Lưu Hiết nói với nàng, ông tuyệt đối sẽ không soán vị. Ông không có nuốt lời. Ông chỉ muốn lật đổ Đoàn Vân Chương, đưa một người rồi cam tâm tình nguyện nghe ông bài bố lên ngôi. Phụ thân của nàng, cũng không đáng sợ như nàng tưởng tượng, nhưng lại là người tuyệt đối không dễ dàng chịu thua bất cứ ai.

Còn Đoàn Vân Chương, nàng đã tận mắt chứng kiến hẳn bị Lưu Hiết chèn ép tiêu diệt thế nào, vẫn vươn lên, bị đánh cho suy sụp, lại đứng lên, từng bước từng bước trưởng thành như ngày hôm nay. Đánh bại Lưu Hiết chính là động lực duy nhất giúp hắn đi đến bây giờ. Nàng làm sao có thể khuyên can hắn, cản trở hắn?

Kim Phượng dìu Phong Nguyệt dậy, lau nước mắt rửa trên khuôn mặt cô.

“Đừng khóc, đây là mệnh. Ta còn không khóc, người khóc cái gì?”

Phong Nguyệt mê muội nhìn nàng.

Kim Phượng cười nhạt một tiếng. “Người đâu, hầu hạ tốt Phong Nguyệt cô nương, không cho nàng ta ra khỏi cửa phòng này nửa bước.”

Phong Nguyệt ngây dại, chỉ có thể đỡ đầu nhìn Kim Phượng vung tay áo rời đi.

Kim Phượng một mình đi vào Hiên La Điện.

Ngăn cản nàng, vẫn là Tiểu Tôn Tử.

“Nương nương, hoàng thượng không có ở đây.”

“Thật sự không có ở đây?” Kim Phượng như cười như không.

Tiểu Tôn Tử khó xử nhăn mặt lại. “Nương nương, đích xác là không có ở đây.”

“Chẳng lẽ... lại đến Nghi Xuân Viện rồi?” Kim Phượng thông thả ung dung hỏi.

Tiểu Tôn Tử cả kinh, liên tục không ngừng khoát tay giải thích. “Nương nương, hoàng thượng tuyệt đối không có đi Nghi Xuân Viện! Tuyệt đối không phải mà!”

Kim Phượng bật cười. “Vội cái gì, hôm nay bản cung đến không phải muốn tìm hoàng thượng. Bản cung đánh rơi một vật trong Hiên La Điện, muốn đến tìm lại.”

“Là vật gì, tiểu nhân sẽ tìm giúp ngài.”

“Không được, bản cung muốn tự mình vào tìm.”

“Nương nương...”

“Tôn công công, bản cung còn chưa hạ chỉ đánh chết một cung nhân nào. Hôm nay nếu muốn phá lệ, cũng không phải là không được.” Ánh mắt Kim Phượng lạnh lẽo.

Tiểu Tôn Tử lập tức không dám nói tiếp nữa.

“Người theo bản cung vào trong điện, toàn bộ những người khác ra ngoài, không được nói với bất cứ ai bản cung đang ở Hiên La Điện.”

Tiểu Tôn Tử đành phải cúi đầu xưng vâng.

Thần sắc của Kim Phượng lúc sáng lúc tối.

Tối nay, nàng nhất định phải gặp cho được Đoàn Vân Chương. Về phần phải nói cái gì, nàng còn chưa nghĩ đến.

Trong tay áo kim sa, một cây chuỗi thủ gắn trang sức tinh mỹ càng lúc càng bị siết chặt giữa những ngón tay mượt mà.

62. Chương 62: Ai Trù Hoạch Phía Sau Màn Trướng

Nói là xuất cung cùng Đoàn Vân Trọng song túc song phi, Phong Nguyệt lại phát giác, trong lòng Đoàn Vân Trọng có rất nhiều khúc mắc không thể giải được. Mới đầu cô cho rằng y đột ngột từ trên mây rơi xuống, không thể chịu nổi kích động, liền đề nghị Đoàn Vân Trọng hãy cùng cô trở về nguyên quán một chuyến, bái kiến cha mẹ cô.

Đề nghị này vốn không có gì đáng trách, nhưng Đoàn Vân Trọng lại quả quyết cự tuyệt. Y nói, ở kinh thành y còn có đại sự chưa làm xong.

Có lẽ Đoàn Vân Trọng cự tuyệt quá mức dứt khoát, thần sắc quá vội vàng, Phong Nguyệt phần nộ hỏi một câu: Có chuyện gì quan trọng hơn việc gặp cha mẹ thiếp chứ?

Đoàn Vân Trọng cũng không đáp. Một hồi lâu mới nói: Ta sẽ không để cho nàng phải theo ta chịu khổ cả đời đâu. Chung quy sẽ có một ngày, ta sẽ cho nàng vinh quang gấp mười lần lúc trước.

Phong Nguyệt như trăm mối tơ vò. Với sức tưởng tượng nghèo nàn của cô, cô quả thật không biết ở trong hoàn cảnh này Đoàn Vân Trọng còn có bản lĩnh gì cho cô thêm vinh sủng. Cô theo y xuất cung, chính là quyết định sẽ cùng y vượt qua cuộc sống gian khổ. Cô chỉ xem như y nói vậy, cũng không để ở trong lòng.

Không thể ở trong phủ Lư Vương, hai người tìm một căn nhà trong một góc hẻo lánh nơi cửa Tây ở tạm. Sau đó mấy ngày, Đoàn Vân Trọng ngày nào cũng đến phủ Đô Đốc làm việc đúng giờ. Mặc dù về mặt càng ngày càng u ám, cuộc sống cũng xem như yên ổn. Công phu may vá của Phong Nguyệt cũng không tệ, ở nhà làm chút ít thủ công gửi vào tiểu điểm nhờ bán dùm, cũng có thể đổi được mấy văn tiền.

Điều làm Phong Nguyệt bất an chính là ngoài tường nhà của hai người luôn có mấy kẻ kỳ quái dòm ngó dáo dác. Có một lần Phong Nguyệt làm bộ ra ngoài mua đồ, lén rắc ở cửa một lớp mỏng bột mì. Khi trở về, quả nhiên bột mì đã bị dẫm đạp không còn hình dáng. Phong Nguyệt đem chuyện nói cho Đoàn Vân Trọng nghe, Đoàn Vân Trọng chỉ kêu cô cứ an tâm, những người kia tuyệt đối sẽ không làm thương tổn đến cô.

Một ngày nọ, Phong Nguyệt từ cửa hàng thuê tranh trở về. Lúc sắp đến cửa nhà, sau lưng có một thanh niên áo trắng cũng hai người cao to lực lưỡng xông lên trước mặt, ngăn cô lại. Thanh niên ăn mặc có phần danh giá, giọng điệu hòa nhã, hỏi Phong Nguyệt có muốn theo hắn về phủ sống hay không. Phong Nguyệt trước giờ luôn nhất gan, đương nhiên không chịu. Thanh niên kia liền lộ rõ bản chất hổ sói, sai hai kẻ cao

to lực lưỡng kia cường chế bắt người. Phong Nguyệt hiểu được đây là chuyện cường hào ác bá cường đoạt dân nữ, vội vàng kêu cứu. Mới vừa hô lên một tiếng, hai bên liền nhảy ra vài tên nam tử áo đen, chỉ trong hai ba chiêu đã đánh ấy kẻ ác nhân tè cả ra quần. Không đợi Phong Nguyệt kịp hồi phục tinh thần, vài nam tử áo đen kia đã nhanh chóng nhảy lên đầu tường, biến mất tăm.

Phong Nguyệt lặng lẽ nhặt những vật phẩm tùy thân bị rơi vãi đầy đất lên, sau khi về nhà, một chữ cũng không nhắc đến với Đoàn Vân Trọng. Nhưng sau khi Đoàn Vân Trọng trở về, không biết từ đâu đã biết được chuyện này, còn nổi nóng với cô, tự nhốt mình trong phòng không chịu ra ngoài. Phong Nguyệt suy nghĩ, tính dùng chút rượu và thức ăn ngon đưa vào cho y cải thiện tâm tình, liền ra cửa mua rượu.

Mua rượu xong quay về, trong nhà lại đóng chặt cửa phòng.

Phong Nguyệt đang muốn gõ cửa, bên trong lại truyền ra tiếng người rầu rĩ: “Hôm nay ta còn có lựa chọn nào khác đâu.”

Có một người khác có vẻ sung sướng nói: “Vương gia nghĩ vậy là tốt. Chớ nói chuyện khác, hôm nay phu nhân suýt nữa bị tên nhà giàu kia vũ nhục. Nếu không nhờ thủ hạ của lão phu ra tay cứu giúp, chẳng phải là cả đời tiếc nuối rồi sao!”

Đoàn Vân Trọng nói: “Tên nhà giàu kia... là công tử nhà Tần đại nhân ư?”

“Đúng vậy. Vương gia yên tâm, lão phu sẽ bắt hắn phải trả giá gấp mười lần.”

Yên lặng một lát, sau đó, Đoàn Vân Trọng thản nhiên nói: “Nếu nói là ăn chơi trác tác, chẳng lẽ ta không phải là kẻ ăn chơi trác tác nhất thiên hạ hay sao?”

Người nọ hắng giọng cười to. “Vương gia, nếu không phải là mẹ con Đoàn Vân Chương, Từ phi nương nương và ngài đây làm sao phải chịu nhục cho đến hôm nay? Vương gia, chỉ cần ngài kiên định đứng về phía lão phu, đại sự có thể thành.”

“Ông... đã có kế hoạch rồi ư?”

“Đúng vậy, chỉ chờ Vương gia lên tiếng.”

“Ông có trù tính của ông, hẳn đương nhiên cũng có trù tính của hắn.”

Người nọ cười to. “Vương gia, tâm phúc của Đoàn Vân Chương, tổng cộng cũng chỉ có vài tên Sài Thiết Chu, Túc Kinh Đường, Bạch Tĩnh Yên, Tư Mã Tùng mấy người này, không bay ra khỏi sóng lớn được đâu. Vương gia đã báo danh tính của những người này, lão phu tự biết xử lý.”

“Nhất định phải đi đến bước này sao?”

“Lão phu cũng không muốn đi đến bước này, hoàng hậu dù sao cũng là con gái ruột của lão phu. Nhưng quán ngữ có nói, không ai hại hổ, hổ cũng sẽ hại người. Vương gia, tình huống của ngài hôm nay, còn chưa đủ để cho ngài học được một bài học hay sao?”

Đoàn Vân Trọng lặng im thật lâu, thở dài: “Vậy thì nhờ cả vào Uy quốc công.”

“Đa tạ vương gia, sau khi chuyện này thành công, vương gia chính là chân mệnh thiên tử.”

Ngoài cửa, Phong Nguyệt che miệng, liều mạng mới không để mình kêu lên sợ hãi.

Nghe Phong Nguyệt kể lại, Kim Phượng thật lâu vẫn không thể nói lời nào.

“Vì sao lại nói chuyện này cho ta nghe?” Kim Phượng hỏi.

“Nương nương... Ngoại trừ ngài, Phong Nguyệt còn có thể nói với ai đây?” Phong Nguyệt sợ hãi nói.

“Vậy... người hy vọng ta sẽ làm thế nào?” Ánh mắt Kim Phượng sáng quắc nhìn cô ta. “Hy vọng ta đi bẩm báo hoàng thượng, đem Vân Trọng cùng cha ta xử trảm à?”

Phong Nguyệt cúi đầu. “Nương nương...”

Kim Phượng hút khí. “Bây giờ ta sẽ đến gặp hoàng thượng.”

Phong Nguyệt cuống quýt quỳ xuống, khóc lớn. “Nương nương, Phong Nguyệt cầu xin ngài đừng làm vậy! Vân Trọng hẳn chỉ nhất thời hồ đồ! Cầu xin người đừng nói với Hoàng thượng!”

“Như vậy, liền để mặc bọn họ soái vị, hại hoàng thượng, người lên làm hoàng hậu?”

Phong Nguyệt run rẩy: “Phong Nguyệt không dám.”

Kim Phượng thở dài: “Vây rồi cuộc người muốn thế nào đây? Người cho rằng nói chuyện này cho ta biết, ta sẽ có cách gì sao? Một người là cha ruột của ta, một người là trạng phu của ta. Tình cảnh của ta, càng khó xử hơn người nhiều.”

Phong Nguyệt nghe vậy, yên lặng một hồi lâu, sau đó đập mạnh đầu xuống. Cái trán đập mạnh trên mép giường, kêu vang.

“Nương nương, Phong Nguyệt sai rồi! Phong Nguyệt không nên đặt nương nương vào hoàn cảnh khó cả đôi đường như vậy...”

Kim Phượng vô ý thức đưa tay đụng lên gò má. Trên gò má không ngờ đã ẩm ướt.

Quả nhiên, vẫn phải đi tới bước này sao?

Đoàn Vân Chương cùng Lưu Hiết, thật sự là hai người nước lửa khó dung ư?

Nàng trở mắt nhìn hai người họ đi đến bước này. Nàng chưa từng có bất kỳ cố gắng vào ngăn cản bọn họ, chỉ tận mắt nhìn thấy bọn họ đi đến bước này. Nhưng cuối cùng, bất luận giữa hai người bọn họ ai thắng ai thua, nàng cũng sẽ là người có vận mệnh thê thảm nhất.

Lưu Hiết nói với nàng, ông tuyệt đối sẽ không soán vị. Ông không có nuốt lời. Ông chỉ muốn lật đổ Đoàn Vân Chương, đưa một người rồi cam tâm tình nguyện nghe ông bài bố lên ngôi. Phụ thân của nàng, cũng không đáng sợ như nàng tưởng tượng, nhưng lại là người tuyệt đối không dễ dàng chịu thua bất cứ ai.

Còn Đoàn Vân Chương, nàng đã tận mắt chứng kiến hẳn bị Lưu Hiết chen ép tiêu diệt thế nào, vẫn vươn lên, bị đánh cho suy sụp, lại đứng lên, từng bước từng bước trưởng thành như ngày hôm nay. Đánh bại Lưu Hiết chính là động lực duy nhất giúp hắn đi đến bây giờ. Nàng làm sao có thể khuyên can hắn, cản trở hắn?

Kim Phượng dìu Phong Nguyệt dậy, lau nước mắt rửa trên khuôn mặt cô.

“Đừng khóc, đây là mệnh. Ta còn không khóc, người khóc cái gì?”

Phong Nguyệt mê muội nhìn nàng.

Kim Phượng cười nhạt một tiếng. “Người đâu, hầu hạ tốt Phong Nguyệt cô nương, không cho nàng ta ra khỏi cửa phòng này nửa bước.”

Phong Nguyệt ngây dại, chỉ có thể đỡ đầu nhìn Kim Phượng vung tay áo rời đi.

Kim Phượng một mình đi vào Hiên La Điện.

Ngăn cản nàng, vẫn là Tiểu Tôn Tử.

“Nương nương, hoàng thượng không có ở đây.”

“Thật sự không có ở đây?” Kim Phượng như cười như không.

Tiểu Tôn Tử khó xử nhăn mặt lại. “Nương nương, đích xác là không có ở đây.”

“Chẳng lẽ... lại đến Nghi Xuân Viện rồi?” Kim Phượng thông thả ung dung hỏi.

Tiểu Tôn Tử cả kinh, liên tục không ngừng khoát tay giải thích. “Nương nương, hoàng thượng tuyệt đối không có đi Nghi Xuân Viện! Tuyệt đối không phải mà!”

Kim Phượng bật cười. “Vội cái gì, hôm nay bản cung đến không phải muốn tìm hoàng thượng. Bản cung đánh rơi một vật trong Hiên La Điện, muốn đến tìm lại.”

“Là vật gì, tiểu nhân sẽ tìm giúp ngài.”

“Không được, bản cung muốn tự mình vào tìm.”

“Nương nương...”

“Tôn công công, bản cung còn chưa hạ chỉ đánh chết một cung nhân nào. Hôm nay nếu muốn phá lệ, cũng không phải là không được.” Ánh mắt Kim Phượng lạnh lẽo.

Tiểu Tôn Tử lập tức không dám nói tiếp nữa.

“Người theo bản cung vào trong điện, toàn bộ những người khác ra ngoài, không được nói với bất cứ ai bản cung đang ở Hiên La Điện.”

Tiểu Tôn Tử đành phải cúi đầu xưng vâng.

Thần sắc của Kim Phượng lúc sáng lúc tối.

Tối nay, nàng nhất định phải gặp cho được Đoàn Vân Chương. Về phần phải nói cái gì, nàng còn chưa nghĩ đến.

Trong tay áo kim sa, một cây chuỗi thủ gấn trang sức tinh mỹ càng lúc càng bị siết chặt giữa những ngón tay mượt mà.

63. Chương 63: Tịch Vọng Long Thành Trận Vân Lý

Ngày hôm đó, bầu trời bao la đặc biệt xanh trong. Những đám mây dày đặc thanh thanh, tầng tầng lớp lớp, tạo ra những hình thù lý thú. Trông qua, giống như một con thỏ và một con mèo đang tranh nhau một quả tú cầu, móng vuốt giương cao, rất là đáng yêu.

“Nương nương, đang nhìn gì vậy?”

“Sắc trời hôm nay rất tốt. Nếu là trước đây, bưng một đĩa hạt dưa, ôm một bình rượu nhỏ, buổi trưa ngồi trong đình Thử Vi, có lẽ sẽ rất thú vị.” Kim Phượng nói.

Sắc mặt của Phong Nguyệt không tốt lắm, khoác xiêm y ngồi bên cạnh Kim Phượng, nghe Kim Phượng nói thế, lại không biết nói gì cho phải.

“Nương nương, Vân Trọng hấn, thật sự không có việc gì sao?”

“Ta đã nói, không đề cập đến chuyện này nữa mà.”

Phong Nguyệt chỉ đành phải im lặng.

Hoàng hậu nương nương hiên nay đang nghĩ gì, cô thật sự không thể đoán được.

“Phong Nguyệt à, chính là hôm nay.”

“Sao ạ?”

“Chính là hôm nay, mọi chuyện cần thiết đều nên có một kết quả.”

Hôm nay trên triều đình, sắp có một sự thay đổi kinh thiên động địa. Mông Tỳ Vệ, một vệ tinh nhuệ nhất trong chín vệ dưới trướng của phủ Đại Đô Đốc sẽ phụng mệnh vua xông thẳng vào hoàng thành cần vương cứu giá, đuổi bắt Uy quốc công Lưu Hiết. Phế Lư Vương làm chứng, cùng với mười đại tội trạng bao hàm cả tội mưu phản của Uy quốc công sẽ được trần thuật trước mặt văn võ bá quan. Sau đó, hạ ngục, xét nhà, quét sạch dư đảng, thanh trừng triều chính. Đại cục tựa hồ đã định.

Điều Kim Phượng có thể làm, chỉ là chờ đợi. Nhưng nàng lại có một loại dự cảm mãnh liệt, phụ thân của nàng sẽ không đi đến giới hạn của kiếp sống chính trị một cách đơn giản như vậy.

Nàng thở dài, căn dặn xuống dưới: “Nói một tiếng với bên Cần La Điện, có bất cứ tin tức gì đều phải nhanh chóng báo lại ngay.”

Cung nhân tuân lệnh ra đi, lúc ra đến ngoài điện lại đụng phải một người. Xoay người nhìn lại, liền cuống quýt quỳ xuống. “Thái hậu thứ tội!”

Kim Phượng lấy làm kinh hãi, vội vàng đứng dậy hành lễ.

Thái hậu mím môi đi tới, ngồi xuống trước mặt Kim Phượng, thản nhiên nói: “Ai gia một mình cô đơn buồn chán, chắc hẳn hoàng hậu cũng giống như vậy. Không bằng mẹ chồng con dâu chúng ta cùng ngồi lại, làm bạn đi.”

Kim Phượng vâng dạ, thầm nghĩ. Thái hậu nương nương có lẽ đến đây là muốn giám thị nàng, sợ nàng làm ra chuyện gì không lý trí, phá hỏng kế hoạch của Đoàn Vân Chương chăng?

Thái hậu lại nói với cung nhân kia. “Cứ theo lời hoàng hậu căn dặn, đi làm chuyện người nên làm đi. Ai gia cũng muốn biết tình hình bên Càn La Điện như thế nào.”

Cung nhân vì vậy lĩnh mệnh mà đi.

Thái hậu nhìn Kim Phượng. “Hoàng hậu, trong hậu cung này, thật sự không có việc gì có thể dẫu được con mắt của người, cho dù người đã bị hoàng thượng cấm túc.”

“Mẫu hậu...”

“Đừng suy nghĩ lung tung, cùng ai gia ngồi xuống một lát đi. Sau khi Từ thái phi bị quyền cấm, ai gia thật sự vô cùng cô đơn.”

Kim Phượng không nói gì.

Trong hậu cung, ai không cô đơn.

Trên cung vàng điện ngọc, chiến tranh giờ mới bắt đầu.

Đoàn Vân Chương đội kim quan, mặc vân bào, ngồi ngay ngắn trên ngai vàng, quan sát quần thần dưới điện. Trong lòng nảy sinh một nỗi bi tráng xưa nay chưa từng có. Phía dưới, người đứng đầu hàng bên phải chính là Uy quốc công Lưu Hiết, gần đây gầy đi một chút, nhưng vẫn chính là ông, không thể giả được.

Đến đây là tốt, chỉ sợ hôm nay ông không đến, nếu không, muôn vàn mưu kế sẽ như nước chảy về biển Đông.

Thị vệ hai bên đứng san sát, trụ giáp trên vai tỏa sáng chói lóa. Đều là những khuôn mặt trẻ tuổi, mang theo hùng tâm bức thiết được kiến công lập nghiệp, căng thẳng vận sức chờ phát động.

“Hoàng thượng, sao hôm nay trên điện lại có nhiều thị vệ như vậy?” Lễ bộ Thượng thư Trần Duẩn Dân quét mắt nhìn một vòng trong điện, trong lòng càng thêm nghi vấn.

Đoàn Vân Chương cười nhạt không đáp mà nói: “Hôm qua, trẫm chợt mơ thấy một giấc chiêm bao, thấy một bụi cỏ nằm trơ trọi trên một khe suối đá. Ở giữa có một con chó săn, trên đỉnh đầu chó săn cắm một cây nến. Sau đó, một trận mưa gió mãnh liệt, bụi cỏ rơi xuống. Giấc mộng kỳ quặc lần này, các khanh có thể giải thích được không?”

Trần Duẩn Dân tiến lên phía trước, nói: “Chúc mừng hoàng thượng, đây là dấu hiệu của đại cát. Mưa gió vì long, long ở đây ý chỉ Hoàng thượng. Mưa gió quét ngã bụi cỏ, thực tế là báo trước hoàng thượng sẽ dẹp tan được tất cả bất lợi.”

“Trần khanh nói cũng có lý, nhưng không biết trên đỉnh đầu chó săn cắm một cây nến, là có ý gì?”

Trần Duẩn Dân như bắt được vàng, vội vàng nói tiếp: “Chó săn kia... có thể là chỉ nước Khuyển Thích chăng? Một nước man di nho nhỏ mà vọng tưởng nuốt trọn ánh sáng của nhật nguyệt, quả là mơ mộng hão huyền. Sao có thể so với hoàng thượng của thiên triều ta...”

Sài Thiết Chu khụ một tiếng, bật cười nói: “Ngọn nến trên đầu chó săn, chính là muốn tranh đoạt ánh sáng của nhật nguyệt ư? Thiên triều to lớn như vậy, còn không dung nổi một ngọn nến của nước láng giềng hay sao? Lời nói của Trần đại nhân nếu lan truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ tổn hại đến quan hệ giữa hai nước.”

Trần Duẩn Dân sững sờ, sắc mặt nửa xanh nửa trắng.

Đoàn Vân Chương lười biếng dựa vào một bên tay vịn, khóe môi khẽ nhếch: “Xem ra, không phải là chỉ Khuyển Thích.”

Trần Duẫn Dân có chút không cam lòng. “Hoàng thượng, hôm nay biên thù không yên. Nước Khuyển Thích vừa có tân quân đăng cơ, lại cứ nhìn chòng chọc vào Trung Nguyên. Thần cho rằng, không thể không đề phòng.”

Đoàn Vân Chương không lập tức trả lời. Chúng thần nhìn chung quanh một chút, bắt đầu xì xào bàn tán.

Không khí trên triều hôm nay không ổn chút nào, các lão thần nhảy cảm đều đã nhìn ra không ít manh mối. Trước kia, trên triều cũng có thị vệ đứng gác, nhưng khí thế kia lại hoàn toàn khác biệt. Đương kim hoàng đế mặc dù trẻ tuổi, tâm cơ lại sâu. Khi thượng triều chỉ vừa cười khẽ hai tiếng, trêu chọc vài lời, triều chính đã như hồ nước dậy sóng.

Sài Thiết Chu cười lạnh một tiếng, nói: “Theo như thần thấy, chó săn là thần, long là vua, ánh nến kia là hình ảnh của vị chính chủ. Giấc mơ của hoàng thượng lần này, ám chỉ có gian thần lộng chính. Duy chỉ có rồng phun mưa, trừ gian thần, bỏ cái cũ, mới có thể thanh trừ tất cả uestà, khiến cho sương tan mây tán, thiên hạ trong sạch.”

Lời lẽ của Sài Thiết Chu rõ ràng đã bẻ gãy giả thiết của Trần Duẫn Dân. Sài Thiết Chu và Trần Duẫn Dân bất hòa cũng không phải là ngày một ngày hai. Chợt nghe lời ấy, quần thần đều kinh hãi.

Sắc mặt Trần Duẫn Dân càng thêm trắng. “Sài đại nhân nói thể hình như là có ngụ ý. Chẳng lẽ gian thần mà Sài đại nhân nói đến, là muốn chỉ cự thần?”

Sài Thiết Chu khẽ hừ. “Trần đại nhân, ngài còn chưa đủ tư cách.”

“Ngươi!” Trần Duẫn Dân giận dữ. Tuổi của ông đã hơn bảy mươi, nghe lời ấy, những nếp nhăn trên mặt nhanh chóng phập phồng, chòm râu xám trắng run rẩy giống như lá rụng mùa thu.

Đang lúc huyên náo, một người bước những bước chân chính trực đi ra khỏi hàng ngũ, ưỡn ngực quỳ xuống, giọng nói ngay thẳng trong sáng vang lên trong điện. “Hoàng thượng, thần có bản khải tấu.”

Chính là Kinh Triệu Doãn Ngự Trường Nhai mấy tháng trước từng bị Uy quốc công bắt nhốt vô lý. Ngự Trường Nhai bị giam trong phủ Uy quốc công ba ngày, vừa mới được phóng thích lại nghe nói suy nghĩ quá nhiều, lao tâm quá thành bệnh. Sau khi hồi phủ phải điều dưỡng mất một thời gian mới bình phục lại.

Đoàn Vân Chương nhướng mi: “Ngự khanh có bản? Trình lên.”

Nội thị từ đầu điện đi xuống, muốn lấy tấu chương trên tay Ngự Trường Nhai, lại thấy hắn nắm rất chặt, không rút ra được.

“Thần muốn tố cáo Uy quốc công Lưu Hiết.”

Nội thị khụ một tiếng. “Ngự đại nhân, buông tay.”

Ánh mắt Ngự Trường Nhai sáng ngời nhìn chằm chằm vào bản tấu chương kia, giống như có chút không yên lòng, rốt cuộc vẫn phải buông lỏng tay.

Đoàn Vân Chương trên điện, đám người Sài Thiết Chu, Túc Kính Đường trong điện đều âm thầm thở dài. Cái tên Ngự Trường Nhai này, luôn luôn có thể vào những thời điểm bất ngờ làm ra những chuyện chỉ tốt ở vẻ bề ngoài.

Đoàn Vân Chương thoáng nhìn Lưu Hiết vẫn đang khép hờ mắt đứng yên, làm như cũng đang suy nghĩ điều gì. Lúc này, nội thị trình tấu chương lên. Đoàn Vân Chương bắt lấy, mở ra xem, cảm thấy lại là một hồi bất đắc dĩ. Hắn suy nghĩ một chút, đem tấu chương chuyển sang bên cạnh, ý bảo nội thị đọc to lên ọi người cùng nghe.

Nội thị đọc to lên, âm thanh có phần run rẩy. Nhưng hoàng đế bệ hạ vẫn thả lỏng tay ngồi ở bên cạnh, y đành phải đánh bạo đọc xong. Có điều, đọc đến khúc cuối, cơ hồ là câu không thành câu.

Thật ra, nội dung cũng chỉ tầm tầm bậc trung, văn chương cũng không phải tốn nhiều tâm tư trau chuốt. Với tài hoa của Ngự Trường Nhai, một bản tấu chương như vậy quả thật rất thiếu tiêu chuẩn. Đoàn Văn Chương nghĩ.

Tuy nhiên, nó lại to gan mà chuẩn xác. Đoàn Văn Chương nhìn Ngự Trường Nhai đang quỳ gối dưới điện, chợt nhớ đến Ngụy Thái phó, nhớ đến Lữ đại Thượng Thư, nhớ đến những cự thần đã bị Lưu Hiết phá hủy sống lưng, ăn xương cốt, đâm đạp dưới chân. Hôm nay vào triều, trong lòng hắn vẫn còn có chút do dự, có lẽ là vì Hắc Bàn, cũng có lẽ là vì điều gì khác. Nhưng khi nhìn thấy những thần tử như Ngự Trường Nhai kia, toàn thân của hắn lại tràn đầy năng lượng.

Ngự Trường Nhai tố cáo Lưu Hiết cấu đảng tự quyền, lạm dụng ân sủng, tiết việt triều thường, diên đảo thuyền chính, điệu lộng cơ quyền. Làm thần mà tự ý giết, tự ý bắt bớ. Làm quan lại bừa bãi băng lướt, mưu hại vô số trung lương, khiến cho người trong thiên hạ giận mà không dám nói, quả thật chính là kẻ loạn chính đại gian đại ác.

Đoàn Văn Chương thở dài. Ngự Trường Nhai tố cáo rất hay, đáng tiếc lại vô dụng. Chỉ có một tờ giấy viết xuông, không có chứng cứ thì định tội thế nào?

“Này quốc công, những tội danh Ngự Trường Nhai tố cáo ông, ông đã nghe rõ chưa? Có gì tranh biện hay không?”

Nhất thời, cả điện yên lặng, không ai dám thở gấp thở mạnh.

Thật lâu sau, Uy quốc công khẽ nở nụ cười. “Hoàng thượng, thần không có gì tranh biện.” Ông ngẩng đầu lên, thần sắc lãnh trầm nhìn thẳng vào vị quân vương đang ngồi trên điện thủ. Mười năm, hổ con trưởng thành nhanh hơn trong tưởng tượng của ông rất nhiều.

Hôm nay vừa lên triều, ông đã nhìn ra. Tiểu hoàng đế rốt cuộc đã không nhịn nổi nữa, muốn ra đòn sát thủ. Mặc dù Ngự Trường Nhai đi trước một bước, đâm ngang một cách khó hiểu, nhưng cũng không gây trở ngại đến đại cục mà tiểu hoàng đế đã bài bố. Lưu Hiết híp mắt suy nghĩ. Mấy người Túc Kính Đường, Bạch Tĩnh Yển đã bị ông bãi bỏ thực quyền. Bên phía Đoàn Văn Trọng dù chưa quyết định, lại cũng có tám phần nắm chắc. Phò mã Lăng Tiêu tạm thời đang bị đình chức, chín vệ kinh thành đều luôn nằm trong tay Lưu Hiết. Đoàn Văn Chương đến tốt cùng đã mượn lá gan ở đâu mà lại dám chọn gây sự với ông vào lúc này? Hắn cho rằng ông thật sự không thể nào mưu soán ư? Hay là cho tới nay, chính ông kỳ thật đã đánh giá tâm kế của tên tiểu tử này quá cao rồi?

Không không không, nhìn vẻ mặt của Đoàn Văn Chương, hắn là phải nắm chắc được tám phần thắng mới dám như thế.

Lưu Hiết quyết định tạm không nhận chiêu.

Đoàn Văn Chương khép hờ mắt – Lão hồ ly.

“Ngọn nến trên đầu chốc sắn, tất không phải là diêm lạnh. Uy quốc công, trẫm đã tìm ra hai người, có thể giải được giấc mộng này.”

“Xin hỏi hoàng thượng, là người phương nào?”

Đoàn Văn Chương khẽ nhắc bờ môi tươi sáng. “Truyền Đoàn Văn Trọng, Lý Quý Xuân lên điện.”

Lưu Hiết ngăn ra.

Lý Quý Xuân là phó đô trấn thủ phủ Đại Đô Đốc, cũng là Lâm Tây tướng quân nắm giữ chín vệ kinh thành. Nếu như Lý Quý Xuân vẫn luôn trung thành với Đoàn Văn Chương, vậy thì chín vệ kinh thành sớm đã thoát khỏi sự khống chế của ông. Còn Đoàn Văn Trọng... rõ ràng đã thành kẻ thù của Đoàn Văn Chương, vậy tại sao...

Trong phủ Đại Đô Đốc, chỉ dựa vào một mình Lý Quý Xuân vẫn không thể khống chế toàn bộ chín vệ kinh thành. Nhưng nếu có thêm Đoàn Văn Trọng với thân phận tiền vương gia, lại cầm mật lệnh của hoàng đế trong tay...

Ông đột nhiên hiểu ra.

Điều Đoàn Vân Chương lo sợ, chính là ông không mưu phản. Nếu ông không mưu phản, với địa vị của Lưu Hiết ông, làm sao có chỗ cho hắn kết tội chết? Vì vậy, hắn cách chức em trai ruột của mình, biếm làm thứ dân, trở thành một con mồi ngon dụ ông mắc câu, lại ám hại trong phủ của ông vợ ly con mất, trên triều thanh danh bại hoại, bức ông đến đường cùng, gấp gấp đến mức ông không thể không cắn miếng mồi này.

Đoàn Vân Chương quả thật có can đảm bố trí quân cờ này không? Hắn không sợ Đoàn Vân Trọng thật sự muốn làm hoàng đế hay sao?

Hay là bản thân ông đã quá sơ suất. Chuyện thất phu nhân bỏ trốn cũng vậy, Lưu Ngạc ngã ngựa bỏ mình cũng vậy, tất cả đều do Đoàn Vân Chương ra tay. Ông tức giận công tâm, cuối cùng nhịn không được, bí quá hóa liều. Ông còn tưởng rằng, Đoàn Vân Chương cùng lắm chỉ biết chơi vài thủ đoạn tiểu nhân gian xảo, nhưng không ngờ, những trò gian xảo này đều hướng đến một mục đích, chính là chọc giận ông.

Lưu Hiết không xử trí theo cảm tính. Đoàn Vân Chương liên công kích tình cảm của ông. Lưu Hiết không có nhược điểm, Đoàn Vân Chương liền cố ý phơi bày nhược điểm của mình cho ông xem.

Cẩn thận mấy cũng có sơ sót.

Lưu Hiết không thể tin được, mình rõ ràng đã thua trong tay con hổ con này.

Lý Quý Xuân toàn thân áo giáp, đến quỳ xuống trước điện, ôm quyền nói: “Hoàng thượng, kinh thành chín vệ đã vào vị trí, toàn bộ chỉ chờ hoàng thượng sai khiến. Giờ phút này, Mông Tỳ Vệ đang ở ngoài điện chờ lệnh. Khu vực cổng Chính Dương, tất cả đều nằm trong sự khống chế của Tú Lâm Vệ. Thống lĩnh Thượng Quân Vệ không tuân quân lệnh, đã bị thần chém giết.”

Hoàng đế tuổi trẻ trên điện lộ ra nụ cười chiến thắng. “Lưu Hiết, ngươi có biết tội của ngươi không?”

Lưu Hiết trầm mặc.

Thật lâu sau, ông từ từ bật ra tiếng cười băng lạnh.

“Cựu thần có tội gì? Hoàng thượng, nếu như ngài cho rằng như vậy đã có thể lấy mạng của Lưu Hiết ta, vậy thì ngài sai rồi.”

Đoàn Vân Chương cũng không muốn dây dưa nhiều với ông, quay sang nói với Ngự Trường Nhai từ đầu đến cuối vẫn quỳ dưới điện bất động. “Ngự khanh, mặc dù người tài trí hơn người, bản tấu chương vừa rồi lại viết rất tầm thường chẳng có gì đặc sắc. Người đâu, tuyên chỉ!”

Sài Thiết Chu giờ phút này mới chậm rãi tiến lên, sau đó móc từ trong tay áo ra một tờ thánh chỉ đã được chuẩn bị từ trước, đối mặt với quần thần, tuyên đọc.

“Tội thần Lưu Hiết, phụ ân sâu của Tiên Đế, hồ thẹn với triều đình, không có lòng hồi báo xã tắc, ngang ngược, bại hoại triều cương. Nay liệt vào mười đại tội trạng...”

Lưu Hiết cười lạnh: “Nhận được ân sâu của Hoàng thượng, chẳng lẽ cũng là có tội. Muốn tụ tập được mười tội danh, quả thật không dễ.”

Sài Thiết Chu vẫn không ngừng lại. “Tội thứ nhất, lộng quyền mưu lợi riêng...”

“Tội thứ hai, giết hại trung lương...”

Đoàn Vân Chương ngồi thẳng thân mình. Hắn chờ đợi ngày này, đợi cũng thật vất vả. Nhưng tất cả mọi chuyện hôm nay tiến hành thuận lợi, hắn hầu như không thể tin được vào phán đoán của mình.

“Tội thứ mười, ý đồ mưu...”

Chữ ‘Phản’ còn chưa thốt ra, ngoài điện đã truyền đến tiếng la hét vang dội mà kéo dài:

“Báo! Quân tình khẩn cấp!” Một binh sĩ khắp người toàn là bụi đất, vội vàng chạy vào đại điện, hai tay giơ cao chiến báo. Trên mũ giáp, vết máu tươi mới, nhìn thấy mà giật mình.

“Khởi bẩm hoàng thượng! Nước Khuyển Thích khởi binh ồ ạt xâm chiếm, quân ta bắt ngờ không kịp đề phòng, Lịch Dương đã bị chiếm đóng!”

64. Chương 64: Từ Quân Một Đêm Lấy Lâu Lan

Gió mùa thu tựa như những cây châm nhỏ dày đặc, liên tục chui vào xương cốt. Kim Phượng khép kín xiêm y trên người, nhìn trộm về mặt của Thái hậu, nhanh chóng nhặt lên một miếng bánh quy xốp.

Thái hậu vô cùng lo lắng nhìn nàng một cái: “Hoàng hậu, qua nhiều năm như vậy, ngươi chưa từng nghĩ đến chuyện ăn ít đi một chút sao?”

Kim Phượng bị mắc nghẹn bột bánh quy xốp, ho sặc một chút. Thái hậu tựa hồ thật sự chỉ tiếc rên sất không thành thếp.

“Thái hậu, không phải thần thiếp không nghĩ tới, chỉ là chuyện ăn kiêng này, thật sự quá khó khăn. Người xem, điểm tâm phần trắng nõn nà kia, làm như đang nhìn người ta mỉm cười quyến rũ, làm sao có thể nhịn được không ăn?” Kim Phượng đành hoàng đáp.

Thái hậu thở dài. Hoàng hậu Hắc Bàn này, có khi thâm sâu khó lường, có khi lại đơn giản đến mức buồn cười.

“Ai gia thật không hiểu, hoàng thượng thích người ở điểm nào.”

Kim Phượng ngăn ngợ.

Hai người vì vậy không nói gì nữa. Qua một hồi lâu, Thái hậu vừa nhàm chán vừa khản trương, lại dặm chân một cái, nói: “Hoàng hậu, kể chuyện cười cho ai gia nghe một chút đi.”

“... Thái hậu, tình cảnh này là lúc để kể chuyện cười hay sao?”

“Không cần nói nhảm, mau kể đi.”

“... Thái hậu, kỳ thật, phụ thân của thần thiếp đã thầm yêu thích ngài rất nhiều năm.”

“...” Đầu ngón tay của thái hậu nung nung run rẩy kịch liệt.

“Chuyện này có đáng cười không?”

Thái hậu nung nung càng run rẩy lợi hại hơn.

Kim Phượng nhàn nhạt liếc mắt nhìn thái hậu lại không lên tiếng, cúi đầu lẳng lặng ăn bánh quy xốp của mình.

Nàng không thể không nghĩ đến chuyện ăn ít đi một chút. Nhưng ăn ít đi một chút cũng sẽ không làm ỉn biến thành mỹ nhân như Lưu Bạch Ngọc được. Huống chi, trong lòng có một khoảng trống to đùng như vậy, không ăn cái gì, làm sao có thể bổ sung.

Cung nhân bị phái đi tìm hiểu tin tức vẫn chưa trở về. Kim Phượng cũng không lấy làm bất ngờ. Nghĩ thôi cũng biết, tình huống trên triều hiện nay đừng nói là người, ngay cả ruồi bọ e rằng cũng bay không trở lại. Điều khiến nàng cảm thấy buồn cười chính là, làm như toàn bộ thế giới đều biết hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì, mà đám văn thần võ tướng kia, cùng lắm chỉ là những kẻ đi ngang qua sân khấu.

Phụ thân, người thật sự sẽ thua hay sao?

Có một sự kiện mà nàng không thể nào xem nhẹ, nàng rốt cuộc vẫn là con gái ruột của Lưu Hiết, nàng họ Lưu. Toàn bộ Lưu gia, là cùng vinh cùng nhục. Nếu như Lưu Hiết thật sự sụp đổ, đừng nói là nàng, ngay cả Lưu Bạch Ngọc coi như đã ẩn cư không màng thế sự cũng sẽ không thoát khỏi bị vạ lây. Nàng là một cô gái nhà nghèo không tài không mạo, lúc trước vì ý vào thế lực của Lưu Hiết mới từng bước tiến dần lên ngôi đương kim hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ. Thịnh suy đồng lý, nếu Lưu Gia đã suy tàn, nàng cũng không có bất cứ lý do gì lưu lại cái ghế hoàng hậu này, mà chỉ sợ, ngay cả tính mạng cũng khó giữ.

Những hậu quả này, nàng hiểu rõ, Lưu Hiết hiểu rõ, Đoàn Văn Chương cũng hiểu rõ.

Nhưng nàng chưa từng ngăn cản Đoàn Vân Chương. Lúc trước là bất lực, sau này cũng không muốn. Chỉ vì đối với nàng, tương lai sớm đã được định trước.

So với đại nghiệp, một chút nhi nữ tình trường của nàng cùng Đoàn Vân Chương, thật chẳng đáng nhắc đến.

Thật lâu, thái hậu nói: “Từ trước đến nay người đều rất có chủ ý. Nói thử xem, tình hình Càn La Điện bây giờ thế nào rồi?”

Từ trước đến nay nàng luôn có chủ ý ư? Kim Phượng có chút bất ngờ. “Thần thiếp làm sao biết được tình hình trong Càn La Điện lúc này chứ.”

Thái hậu lo nghĩ, cắn môi dưới.

Rốt cuộc có chút không đành lòng, Kim Phượng nói: “Không có tin tức, chính là tin tức tốt, không phải sao?”

Vì vậy chỉ có thể bình tĩnh, yên lặng chờ đợi.

Thái hậu cũng rất đáng thương, biết rõ con mình đang làm một việc trọng đại không hoàn toàn nắm chắc, bên cạnh lại không có người nào, không có một ai có thể thương lượng, mặt dạn mày dày đến Hương La Điện của nàng, cùng con gái của kẻ thù ngồi đối mặt nhau cho hết thời gian.

Lại qua hồi lâu, trước điện rốt cuộc có người tới đưa tin. Không phải là cung nhân do Kim Phượng phái đi, mà là Tiểu Tôn Tử bên cạnh Đoàn Vân Chương.

“Trước tiên nói cho ta nghe, hoàng thượng thế nào?” Thái hậu lo lắng nắm chặt tay vịn ghế ngồi, châu ngọc trên đầu run rẩy ngổn ngang.

“Hoàng thượng hết thấy đều bình an.” Tiểu Tôn Tử không nhanh không chậm đáp.

“Vậy còn thế cục trên triều...”

“Tất cả đều nằm trong sự khống chế của hoàng thượng.”

Trong lòng Kim Phượng thoải mái một chút, lại lập tức trầm xuống.

“Còn Uy quốc công...”

Tiểu Tôn Tử có chút lo lắng nhìn lên Kim Phượng một cái, nhanh chóng cúi đầu. “Nước Khuyển Thích đột nhiên xua binh Đông phạm, Tây Cương báo nguy. Uy quốc công... Uy Quốc công xung phong được làm tiên phong cánh trái, xuất chinh Khuyển Thích.”

Kim Phượng cùng thái hậu liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy bất ngờ.

“Người... lặp lại lần nữa?” Đầu lưỡi Kim Phượng có vẻ như không còn theo lời sai khiến của chủ nhân nữa rồi.

“Này quốc công xung phong xuất chinh, chẳng lẽ hoàng thượng đồng ý rồi?” Thái hậu vội hỏi.

“Hoàng thượng ... hoàng thượng nói mặc dù Uy quốc công thân phạm vào trọng tội, nhưng cũng từng lập được công lao hãn mã cho triều đình. Cho nên... chuẩn Uy quốc công xuất chinh, lập công chuộc tội.”

Hai vị nương nương đều im lặng. Thái hậu nhanh chóng rời tầm mắt qua nhìn Kim Phượng.

Kim Phượng rũ mắt suy tư một hồi, lại giương mắt. Ánh mắt thái hậu càng thêm thâm trầm.

Phụng dưỡng mẹ chồng nhiều năm, Kim Phượng ít nhiều gì cũng có thể đọc hiểu được thâm ý trong ánh mắt bà, vì vậy cười khổ hai tiếng. “Thái hậu cho rằng, hoàng thượng làm như vậy là vì thần thiếp sao?”

Thái hậu cứng lại, sau đó nặng nề khế hừ.

Kim Phượng nói: “Theo thần thiếp thấy, trên cung vàng điện ngọc hôm nay sớm đã có đao phủ mai phục, chỉ đợi làm rõ tội trạng của phụ thân sẽ lập tức coi ông như trường bắn, tha hồ chém giết.”

Sắc mặt của Thái hậu biến hóa.

“Thái hậu, hoàng thượng là hạng người gì, chắc ngài hiểu rõ hơn thần thiếp. Hoàng thượng không thể nhất thời chần chờ thay đổi chủ ý. Sở dĩ hoàng thượng cho phép phụ thân mang binh xuất chinh, thật sự là bất đắc dĩ.”

“Bất đắc dĩ?” Thái hậu nghi hoặc.

“Tổng binh Lịch Châu Tiền Bá Am, chính là học trò của phụ thân thiếp. Thiên hạ yên bình, cho dù chém chết phụ thân thiếp, Tiền Bá Am cũng không dám làm vậy. Nhưng hôm nay Khuyển Thích xâm lấn, toàn bộ biên giới Tây Bắc đều phải dựa vào một mình Tiền Bá Am chống đỡ. Nếu phụ thân ta chết đi, Tiền Bá Am ắt sẽ làm phản. Đến lúc đó, Khuyển Thích từ phía Đông tiến vào, thiên hạ đại loạn.”

“...” Thái hậu vừa kinh vừa sợ nhìn qua nàng, làm như đây là lần đầu tiên nhìn rõ khuôn mặt của nàng vậy.

“Phụ thân vẫn lưu lại in hình một đường lui.” Kim Phượng khẽ mỉm cười, ánh mắt trôi về phương xa, làm như có thể nhìn thấy ở nơi xa xôi ấy đang xảy ra chuyện gì. “Hôm nay trong Càn La Điện, ngoài mặt có vẻ như hoàng thượng đã thắng, nhưng thật ra... thắng bại vẫn chưa thể biết được.”

Phụ thân, ngài đã bị bức đến đường cùng rồi mà vẫn có thể khởi tử hồi sinh, lại còn buộc hoàng thượng giao ra một phần binh quyền. Nữ nhi thật sự bội phục ngài.

Nghĩ đến tâm tình của Đoàn Vân Chương lúc này, trong lòng Kim Phượng khẽ đau đớn. Vốn đã nắm chắc phần thắng trong tay, lại vẫn như cũ, thất bại trong gang tấc. Đoàn Vân Chương nhất định là không dễ chịu gì.

Đoàn Vân Chương lên ngôi năm thứ mười bảy, đang khi kế hoạch đảo chính đã được bày bố chu đáo thì vó ngựa hành quân lặng lẽ của nước Khuyển Thích đột nhiên xuất hiện. Uy quốc công Lưu Hiết tránh được một kiếp mà không bị tổn hại bất kỳ sợi lông sợi tóc nào. Kinh thành cửu vệ đã bao vây phủ Uy quốc công chặt như nêm cối, cuối cùng lại phải chỉnh tề rút lui trở về quân doanh. Ngay cả một cọng cỏ trong phủ Uy quốc công cũng chưa bị nhổ đi.

Trong triều đình, không có ai dám nhắc lại chuyện này, nhưng trên phố xá lại nhao nhao nghị luận. Cũng biết hoàng thượng và Uy quốc công đã hoàn toàn vạch mặt, mặc dù còn dính một chút da mặt, hai bên vẫn rất khó coi. Rốt cuộc là ai thắng ai thua, mọi người còn chưa kết luận được. Bởi vì binh sĩ dũng mãnh thiện chiến của nước Khuyển Thích vẫn còn đang quơ loan đao trên quốc thổ thiên triều, mà quân đội thiên triều mười mấy năm qua chưa từng trải qua chiến loạn, có thể gọn gàng linh hoạt đánh quân đội Khuyển Thích trở về hang ổ hay không, chẳng ai có thể xác định được.

Đúng là, như người uống nước, ấm lạnh tự biết.

Chỉ có Lưu Hiết biết rõ, ở trên triều đình, ông đã hoàn toàn thất thế. Bày ở trước mặt ông chỉ có hai con đường. Một là nhờ vào thân phận Tả tiên phong hôm nay, dấy binh tạo phản. Nhưng ông vừa không có kinh nghiệm lãnh binh, lại chưa từng luyện tập cùng binh sĩ ngày nào. Huống chi, với chức Tả tiên phong, binh quyền trong tay có thể sử dụng cực kỳ có hạn, dấy binh tạo phản tựa như lấy trứng chọi đá. Con đường thứ hai, là dẫn binh chống lại Khuyển Thích. Nếu ông toàn thắng hồi triều, mọi chuyện còn có khả năng thương lượng lại. Nhưng nếu ông thua trận, như vậy, Đoàn Vân Chương sẽ chờ đem cả nợ mới nợ cũ cùng tính hết một lượt.

Kể từ sau hôm đó, Đoàn Vân Chương liền tắt hẳn bạn cùng Binh bộ nội các thương thảo kế sách ứng phó với Khuyển Thích. Phò mã của Vân Nham công chúa là Lăng Tiêu tướng quân trước kia vì bị Lưu Hiết thâm tấu mà tạm thời đình chỉ công tác về nhà nghỉ ngơi, hôm nay lại bị Đoàn Vân Chương xách ra, ủy thác trách nhiệm nặng nề, làm Chinh Tây nguyên soái, thống lĩnh ba mươi vạn quân, ít ngày nữa xuất phát. Nghe nói Lăng đại tướng quân càng già càng dẻo dai, cũng kêu gào muốn cùng con trai tiến ra trận giết địch. Kết quả, lúc mùa đao không cần thận bị cụp sống lưng, ảo não bị tướng quân phu nhân đuổi xuống nhà bếp nấu cơm.

Cả đời chưa từng thất bại, nay Lăng đại tướng quân lại phải ở trong nhà bếp cầm dao xắt cải trắng, rốt cuộc thốt ra một câu triết lý giàu có nhất trong cuộc đời ông:

Hôm nay, là thiên hạ của người trẻ tuổi a.

Đại quân ít ngày nữa sẽ xuất phát. Lưu Hiết làm Tả tiên phong, đương nhiên cũng phải theo quân xuất chinh. Con đường phía trước của ông, vô cùng mờ mịt.

Hôm xuất chinh, hoàng đế bệ hạ leo lên lầu Triều Dương Môn, mở tiệc tiễn đưa hàng vạn quân sĩ. Sau đó, còn phát biểu một bài diễn thuyết. Đại khái là nam nhân tốt là phải ra trận giết địch, bảo vệ quốc gia vạn dân. Lời lẽ đơn giản, lại bị Đoàn Văn Chương diễn thuyết hùng hồn, ngay cả Vân Nham công chúa dù chết cũng không chịu cho phu quân xuất chinh cũng cảm động đến rơi lệ, rồi cuộc dẫn lòng đưa mắt nhìn Lăng Tiêu rời đi. Vân Nham ôm Kim Phượng khóc lóc cả đêm. Trong lòng Kim Phượng thì lương, nói: “Phu quân của muội mặc dù cách xa muội, trái tim của hắn trước sau vẫn ở cùng muội. Còn hơn chỉ gần nhau trong gang tấc mà trái tim lại xa tận chân trời.”

Vân Nham chỉ lo khóc thút thít, không hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng.

Cho đến canh năm, Kim Phượng chăm sóc cho Vân Nham ngủ xong, một mình chậm rãi ra khỏi tẩm điện. Thị vệ bên ngoài liền ngăn nàng lại.

“Nương nương, ngài còn đang cảm tức.”

Kim Phượng không nói gì. Nàng đứng ở cửa điện, nhìn lên kim đỉnh của Hiên La Điện cách đó không xa, mông lung mà thương cảm. Suy nghĩ một chút, xoay người trở vào.

Lại qua một canh giờ, một cung nữ bưng một chung canh gà ra khỏi Hương La Điện, đi về phía Hiên La Điện. Trước khi đi, Kim Phượng liên tục dặn dò: Nhớ rõ, phải tận mắt nhìn thấy hoàng thượng uống hết, không được để ngài ấy nhịn đến khi gà gáy mới ngủ. Mệnh Tiểu Tôn Tử công công thấp thêm vài ngọn nến, còn phải nhắc nhở hoàng thượng ngồi thẳng lưng một chút, nếu thấy không thoải mái thì kê thêm vài cái gối dựa cho ngài. Lò sưởi nhất định phải chuẩn bị tốt...

Cung nữ tủi thân muốn khóc: “Nương nương, ngài tưởng nô tỳ là ngài sao? Những chuyện này đâu đến phiên nô tỳ mở miệng?”

Kim Phượng thở dài, nói: “Thôi vậy, người cứ đặt canh gà bên cạnh bàn của hoàng thượng rồi trở lại đây.”

Chưa đầy nửa khắc, cung nữ bưng canh gà còn nguyên trở lại. Mùa thu gió lạnh, canh gà đã nguội ngắt. Kim Phượng cau mày nói: “Sao không hầu hạ hoàng thượng uống hết?”

Cung nữ càng thêm oan ức: “Hoàng thượng không uống, mệnh cho nô tỳ cứ vậy trả lại.”

“Hoàng thượng có nói vì sao không?”

“Hoàng thượng nói, nếu thật có thành ý thì nên tự mình đưa tới.”

Kim Phượng hút khí. Người này làm gì mà giống con nít quá vậy? Huống chi, chẳng lẽ hắn đã quên nàng đang bị cảm tức sao?

Quả nhiên, một lát sau, xa xa liền trông thấy Tiểu Tôn Tử công công áo choàng phát phơ, thở hồng hộc chạy tới, nói: “Truyền, truyền ý chỉ của hoàng thượng, hoàng hậu nương nương từ hôm nay trở đi có thể tự do ra vào, không cần chế ngự.”

Bọn thị vệ đáp một tiếng, nhón nháo rút lui.

Tiểu Tôn Tử vừa cười vừa đi tới hành lễ. Kim Phượng hừ một tiếng, không có phản ứng.

“Nương nương.” Tiểu Tôn Tử kiên nhẫn đến gần hơn, “Hoàng thượng đang chờ nương nương.”

“Hừ.”

Tiểu Tôn Tử u oán thở dài. “Nương nương, ít nhiều gì cũng mở miệng nói một câu đi. Mấy ngày nay hoàng thượng sống không tốt chút nào. Nương nương, hay là ngài qua đó xem thử, lúc này chính là lúc hoàng thượng cần đến sự quan tâm của nương nương.”

Kim Phượng nghe đến đây, nhin không được lại thấy đau lòng.

“Đi thôi.” Nàng đứng dậy.

“Còn nữa... nướng nướng, hoàng thượng nói, lúc đến nhớ mang theo chung canh gà, không được để nguội. Chi bằng hoàng hậu nướng nướng đích thân hâm nóng lại một lần.”

“...” Kim Phượng giận, lại không thể làm gì được.

— — BỔ SUNG THÊM — —

TỪ QUÂN MỘT ĐÊM LẤY LÂU LAN

Editor: Docke

Gió mùa thu tựa như những cây châm nhỏ dày đặc, liên tục chui vào xương cốt. Kim Phượng khép kín xiêm y trên người, nhìn trộm vẻ mặt của Thái hậu, nhanh chóng nhặt lên một miếng bánh quy xốp.

Thái hậu vô cùng lo lắng nhìn nàng một cái: “Hoàng hậu, qua nhiều năm như vậy, người chưa từng nghĩ đến chuyện ăn ít đi một chút sao?”

Kim Phượng bị mắc nghẹn bột bánh quy xốp, ho sặc một chút. Thái hậu tựa hồ thật sự chỉ tiếc rên sất không thành thép.

“Thái hậu, không phải thần thiếp không nghĩ tới, chỉ là chuyện ăn kiêng này, thật sự quá khó khăn. Người xem, điểm tâm phần trắng nõn nà kia, làm như đang nhìn người ta mỉm cười quyến rũ, làm sao có thể nhịn được không ăn?” Kim Phượng đành hoàng đáp.

Thái hậu thở dài. Hoàng hậu Hắc Bàn này, có khi thâm sâu khó lường, có khi lại đơn giản đến mức buồn cười.

“Ai gia thật không hiểu, hoàng thượng thích người ở điểm nào.”

Kim Phượng ngẩn ngơ.

Hai người vì vậy không nói gì nữa. Qua một hồi lâu, Thái hậu vừa nhàm chán vừa khản trương, lại dậm chân một cái, nói: “Hoàng hậu, kể chuyện cười cho ai gia nghe một chút đi.”

“... Thái hậu, tình cảnh này là lúc để kể chuyện cười hay sao?”

“Không cần nói nhảm, mau kể đi.”

“... Thái hậu, kỳ thật, phụ thân của thần thiếp đã thầm yêu thích ngài rất nhiều năm.”

“...” Đầu ngón tay của thái hậu nướng nướng run rẩy kịch liệt.

“Chuyện này có đáng cười không?”

Thái hậu nướng nướng càng run rẩy lợi hại hơn.

Kim Phượng nhàn nhạt liếc mắt nhìn thái hậu lại không lên tiếng, cúi đầu lẳng lặng ăn bánh quy xốp của mình.

Nàng không thể không nghĩ đến chuyện ăn ít đi một chút. Nhưng ăn ít đi một chút cũng sẽ không làm ỉn biến thành mỹ nhân như Lưu Bạch Ngọc được. Huống chi, trong lòng có một khoảng trống to đùng như vậy, không ăn cái gì, làm sao có thể bổ sung.

Cung nhân bị phái đi tìm hiểu tin tức vẫn chưa trở về. Kim Phượng cũng không lấy làm bất ngờ. Nghĩ thôi cũng biết, tình huống trên triều hiện nay đừng nói là người, ngay cả ruồi bọ e rằng cũng bay không trở lại. Điều khiến nàng cảm thấy buồn cười chính là, làm như toàn bộ thế giới đều biết hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì, mà đám văn thần võ tướng kia, cùng lắm chỉ là những kẻ đi ngang qua sân khấu.

Phụ thân, người thật sự sẽ thua hay sao?

Có một sự kiện mà nàng không thể nào xem nhẹ, nàng rốt cuộc vẫn là con gái ruột của Lưu Hiết, nàng họ Lưu. Toàn bộ Lưu gia, là cùng vinh cùng nhục. Nếu như Lưu Hiết thật sự sụp đổ, đừng nói là nàng, ngay cả Lưu Bạch Ngọc coi như đã ẩn cư không màng thế sự cũng sẽ không thoát khỏi bị vạ lây. Nàng là một cô gái nhà nghèo không tài không mạo, lúc trước vì y vào thế lực của Lưu Hiết mới từng bước tiến dần lên ngôi

đương kim hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ. Thịnh suy đồng lý, nếu Lưu Gia đã suy tàn, nàng cũng không có bất cứ lý do gì lưu lại cái ghế hoàng hậu này, mà chỉ sợ, ngay cả tính mạng cũng khó giữ.

Những hậu quả này, nàng hiểu rõ, Lưu Hiết hiểu rõ, Đoàn Vân Chương cũng hiểu rõ.

Nhưng nàng chưa từng ngăn cản Đoàn Vân Chương. Lúc trước là bất lực, sau này cũng không muốn. Chỉ vì đối với nàng, tương lai sớm đã được định trước.

So với đại nghiệp, một chút nữ tính trường của nàng cùng Đoàn Vân Chương, thật chẳng đáng nhắc đến.

Thật lâu, thái hậu nói: “Từ trước đến nay người đều rất có chủ ý. Nói thử xem, tình hình Càn La Điện bây giờ thế nào rồi?”

Từ trước đến nay nàng luôn có chủ ý ư? Kim Phượng có chút bất ngờ. “Thần thiếp làm sao biết được tình hình trong Càn La Điện lúc này chứ.”

Thái hậu lo nghĩ, cắn môi dưới.

Rốt cuộc có chút không đành lòng, Kim Phượng nói: “Không có tin tức, chính là tin tức tốt, không phải sao?”

Vì vậy chỉ có thể bình tĩnh, yên lặng chờ đợi.

Thái hậu cũng rất đáng thương, biết rõ con mình đang làm một việc trọng đại không hoàn toàn nắm chắc, bên cạnh lại không có người nào, không có một ai có thể thương lượng, mặt dạn mày dày đến Hương La Điện của nàng, cùng con gái của kẻ thù ngồi đối mặt nhau cho hết thời gian.

Lại qua hồi lâu, trước điện rốt cuộc có người tới đưa tin. Không phải là cung nhân do Kim Phượng phái đi, mà là Tiểu Tôn Tử bên cạnh Đoàn Vân Chương.

“Trước tiên nói cho ta nghe, hoàng thượng thế nào?” Thái hậu lo lắng nắm chặt tay vịn ghế ngồi, châu ngọc trên đầu run rẩy ngổn ngang.

“Hoàng thượng hết thấy đều bình an.” Tiểu Tôn Tử không nhanh không chậm đáp.

“Vậy còn thế cục trên triều...”

“Tất cả đều nằm trong sự khống chế của hoàng thượng.”

Trong lòng Kim Phượng thoải mái một chút, lại lập tức trầm xuống.

“Còn Uy quốc công...”

Tiểu Tôn Tử có chút lo lắng nhìn lên Kim Phượng một cái, nhanh chóng cúi đầu. “Nước Khuyển Thích đột nhiên xua binh Đông phạm, Tây Cương báo nguy. Uy quốc công... Uy Quốc công xung phong được làm tiên phong cánh trái, xuất chinh Khuyển Thích.”

Kim Phượng cùng thái hậu liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy bất ngờ.

“Người... lặp lại lần nữa?” Đầu lưỡi Kim Phượng có vẻ như không còn theo lời sai khiến của chủ nhân nữa rồi.

“Này quốc công xung phong xuất chinh, chẳng lẽ hoàng thượng đồng ý rồi?” Thái hậu vội hỏi.

“Hoàng thượng ... hoàng thượng nói mặc dù Uy quốc công thân phạm vào trọng tội, nhưng cũng từng lập được công lao hãn mã cho triều đình. Cho nên... chuẩn Uy quốc công xuất chinh, lập công chuộc tội.”

Hai vị nương nương đều im lặng. Thái hậu nhanh chóng rời tầm mắt qua nhìn Kim Phượng.

Kim Phượng rũ mắt suy tư một hồi, lại giương mắt. Ánh mắt thái hậu càng thêm thâm trầm.

Phụng dưỡng mẹ chồng nhiều năm, Kim Phượng ít nhiều gì cũng có thể đọc hiểu được thâm ý trong ánh mắt bà, vì vậy cười khổ hai tiếng. “Thái hậu cho rằng, hoàng thượng làm như vậy là vì thần thiếp sao?”

Thái hậu cứng lại, sau đó nặng nề khẽ hừ.

Kim Phượng nói: “Theo thần thiếp thấy, trên cung vàng điện ngọc hôm nay sớm đã có đao phủ mai phục, chỉ đợi làm rõ tội trạng của phụ thân sẽ lập tức coi ông như trường bản, tha hồ chém giết.”

Sắc mặt của Thái hậu biến hóa.

“Thái hậu, hoàng thượng là hạng người gì, chắc ngài hiểu rõ hơn thần thiếp. Hoàng thượng không thể nhất thời chần chờ thay đổi chủ ý. Sở dĩ hoàng thượng cho phép phụ thân mang binh xuất chinh, thật sự là bất đắc dĩ.”

“Bất đắc dĩ?” Thái hậu nghi hoặc.

“Tổng binh Lịch Châu Tiễn Bá Am, chính là học trò của phụ thân thiếp. Thiên hạ yên bình, cho dù chém chết phụ thân thiếp, Tiễn Bá Am cũng không dám làm bậy. Nhưng hôm nay Khuyển Thích xâm lấn, toàn bộ biên giới Tây Bắc đều phải dựa vào một mình Tiễn Bá Am chống đỡ. Nếu phụ thân ta chết đi, Tiễn Bá Am ắt sẽ làm phản. Đến lúc đó, Khuyển Thích từ phía Đông tiến vào, thiên hạ đại loạn.”

“...” Thái hậu vừa kinh vừa sợ nhìn qua nàng, làm như đây là lần đầu tiên nhìn rõ khuôn mặt của nàng vậy.

“Phụ thân vẫn lưu lại inh một đường lui.” Kim Phượng khẽ mỉm cười, ánh mắt trôi về phương xa, làm như có thể nhìn thấy ở nơi xa xôi ấy đang xảy ra chuyện gì. “Hôm nay trong Càn La Điện, ngoài mặt có vẻ như hoàng thượng đã thắng, nhưng thật ra... thắng bại vẫn chưa thể biết được.”

Phụ thân, ngài đã bị bức đến đường cùng rồi mà vẫn có thể khởi tử hồi sinh, lại còn buộc hoàng thượng giao ra một phần binh quyền. Nữ nhi thật sự bội phục ngài.

Nghĩ đến tâm tình của Đoàn Vân Chương lúc này, trong lòng Kim Phượng khẽ đau đớn. Vốn đã nắm chắc phần thắng trong tay, lại vẫn như cũ, thất bại trong gang tấc. Đoàn Vân Chương nhất định là không dễ chịu gì.

Đoàn Vân Chương lên ngôi năm thứ mười bảy, đang khi kế hoạch đảo chính đã được bày bố chu đáo thì vó ngựa hành quân lặng lẽ của nước Khuyển Thích đột nhiên xuất hiện. Uy quốc công Lưu Hiết tránh được một kiếp mà không bị tổn hại bất kỳ sợi lông sợi tóc nào. Kinh thành cửu vệ đã bao vây phủ Uy quốc công chặt như nêm cối, cuối cùng lại phải chỉnh tề rút lui trở về quân doanh. Ngay cả một cọng cỏ trong phủ Uy quốc công cũng chưa bị nhổ đi.

Trong triều đình, không có ai dám nhắc lại chuyện này, nhưng trên phố xá lại nhao nhao nghị luận. Cũng biết hoàng thượng và Uy quốc công đã hoàn toàn vạch mặt, mặc dù còn dính một chút da mặt, hai bên vẫn rất khó coi. Rốt cuộc là ai thắng ai thua, mọi người còn chưa kết luận được. Bởi vì binh sĩ dũng mãnh thiện chiến của nước Khuyển Thích vẫn còn đang quơ loan đao trên quốc thổ thiên triều, mà quân đội thiên triều mười mấy năm qua chưa từng trải qua chiến loạn, có thể gọn gàng linh hoạt đánh quân đội Khuyển Thích trở về hang ổ hay không, chẳng ai có thể xác định được.

Đúng là, như người uống nước, ấm lạnh tự biết.

Chỉ có Lưu Hiết biết rõ, ở trên triều đình, ông đã hoàn toàn thất thế. Bày ở trước mặt ông chỉ có hai con đường. Một là nhờ vào thân phận Tả tiên phong hôm nay, dấy binh tạo phản. Nhưng ông vừa không có kinh nghiệm lãnh binh, lại chưa từng luyện tập cùng binh sĩ ngày nào. Huống chi, với chức Tả tiên phong, binh quyền trong tay có thể sử dụng cực kỳ có hạn, dấy binh tạo phản tựa như lấy trứng chọi đá. Con đường thứ hai, là dẫn binh chống lại Khuyển Thích. Nếu ông toàn thắng hồi triều, mọi chuyện còn có khả năng thương lượng lại. Nhưng nếu ông thua trận, như vậy, Đoàn Vân Chương sẽ chờ đem cả nợ mới nợ cũ cùng tính hết một lượt.

Kể từ sau hôm đó, Đoàn Vân Chương liền tắt hẳn bạn cùng Binh bộ nội các thương thảo kế sách ứng phó với Khuyển Thích. Phò mã của Vân Nham công chúa là Lăng Tiêu tướng quân trước kia vì bị Lưu Hiết thâm tấu mà tạm thời đình chỉ công tác về nhà nghỉ ngơi, hôm nay lại bị Đoàn Vân Chương xách ra, ủy thác trách nhiệm nặng nề, làm Chinh Tây nguyên soái, thống lĩnh ba mươi vạn quân, ít ngày nữa xuất phát. Nghe nói Lăng đại tướng quân càng già càng dẻo dai, cũng kêu gào muốn cùng con trai tiến ra trận giết địch. Kết quả, lúc múa đao không cẩn thận bị cụp sống lưng, ảo não bị tướng quân phu nhân đuổi xuống nhà bếp nấu cơm.

Cả đời chưa từng thất bại, nay Lãng đại tướng quân lại phải ở trong nhà bếp cầm dao xắt cải trắng, rốt cuộc thốt ra một câu triết lý giàu có nhất trong cuộc đời ông:

Hôm nay, là thiên hạ của người trẻ tuổi a.

Đại quân ít ngày nữa sẽ xuất phát. Lưu Hiết làm Tả tiên phong, đương nhiên cũng phải theo quân xuất chinh. Con đường phía trước của ông, vô cùng mờ mịt.

Hôm xuất chinh, hoàng đế bệ hạ leo lên lầu Triều Dương Môn, mở tiệc tiễn đưa hàng vạn quân sĩ. Sau đó, còn phát biểu một bài diễn thuyết. Đại khái là nam nhân tốt là phải ra trận giết địch, bảo vệ quốc gia yên dân. Lời lẽ đơn giản, lại bị Đoàn Văn Chương diễn thuyết hùng hồn, ngay cả Vân Nham công chúa dù chết cũng không chịu cho phu quân xuất chinh cũng cảm động đến rơi lệ, rốt cuộc đành lòng đưa mắt nhìn Lãng Tiêu rời đi. Vân Nham ôm Kim Phượng khóc lóc cả đêm. Trong lòng Kim Phượng thì lương, nói: “Phu quân của muội mặc dù cách xa muội, trái tim của hân trước sau vẫn ở cùng muội. Còn hơn chỉ gần nhau trong gang tấc mà trái tim lại xa tận chân trời.”

Vân Nham chỉ lo khóc thút thít, không hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng.

Cho đến canh năm, Kim Phượng chăm sóc cho Vân Nham ngủ xong, một mình chậm rãi ra khỏi tẩm điện. Thị vệ bên ngoài liền ngăn nàng lại.

“Nương nương, ngài còn đang cảm tức.”

Kim Phượng không nói gì. Nàng đứng ở cửa điện, nhìn lên kim đỉnh của Hiên La Điện cách đó không xa, mông lung mà thương cảm. Suy nghĩ một chút, xoay người trở vào.

Lại qua một canh giờ, một cung nữ bưng một chung canh gà ra khỏi Hương La Điện, đi về phía Hiên La Điện. Trước khi đi, Kim Phượng liên tục dặn dò: Nhớ rõ, phải tận mắt nhìn thấy hoàng thượng uống hết, không được để ngài ấy nhịn đến khi gà gáy mới ngủ. Mệnh Tiểu Tôn Tử công công thấp thêm vài ngọn nến, còn phải nhắc nhở hoàng thượng ngồi thẳng lưng một chút, nếu thấy không thoải mái thì kê thêm vài cái gối dựa cho ngài. Lò sưởi nhất định phải chuẩn bị tốt...

Cung nữ tủi thân muốn khóc: “Nương nương, ngài tưởng nô tỳ là ngài sao? Những chuyện này đâu đến phiên nô tỳ mở miệng?”

Kim Phượng thở dài, nói: “Thôi vậy, người cứ đặt canh gà bên cạnh bàn của hoàng thượng rồi trở lại đây.”

Chưa đầy nửa khắc, cung nữ bưng canh gà còn nguyên trở lại. Mùa thu gió lạnh, canh gà đã nguội ngắt. Kim Phượng cau mày nói: “Sao không hầu hạ hoàng thượng uống hết?”

Cung nữ càng thêm oan ức: “Hoàng thượng không uống, mệnh cho nô tỳ cứ vậy trả lại.”

“Hoàng thượng có nói vì sao không?”

“Hoàng thượng nói, nếu thật có thành ý thì nên tự mình đưa tới.”

Kim Phượng hút khí. Người này làm gì mà giống con nít quá vậy? Huống chi, chẳng lẽ hân đã quên nàng đang bị cảm tức sao?

Quả nhiên, một lát sau, xa xa liền trông thấy Tiểu Tôn Tử công công áo choàng phát phơ, thở hồng hộc chạy tới, nói: “Truyền, truyền ý chỉ của hoàng thượng, hoàng hậu nương nương từ hôm nay trở đi có thể tự do ra vào, không cần chế ngự.”

Bọn thị vệ đáp một tiếng, nhón nháo rút lui.

Tiểu Tôn Tử vừa cười vừa đi tới hành lễ. Kim Phượng hừ một tiếng, không có phản ứng.

“Nương nương.” Tiểu Tôn Tử kiên nhẫn đến gần hơn, “Hoàng thượng đang chờ nương nương.”

“Hừ.”

Tiểu Tôn Tử u oán thở dài. “Nương nương, ít nhiều gì cũng mở miệng nói một câu đi. Mấy ngày nay hoàng thượng sống không tốt chút nào. Nương nương, hay là ngài qua đó xem thử, lúc này chính là lúc hoàng thượng cần đến sự quan tâm của nương nương.”

Kim Phượng nghe đến đây, nhin không được lại thấy đau lòng.

“Đi thôi.” Nàng đứng dậy.

“Còn nữa... nường nường, hoàng thượng nói, lúc đến nhớ mang theo chung canh gà, không được để nguội. Chi bằng hoàng hậu nường nường đích thân hâm nóng lại một lần.”

“...” Kim Phượng giận, lại không thể làm gì được.

65. Chương 65: Một Chỗ Tương Tư Hai Nơi Lo

Kim Phượng vào Hiên La Điện, chỉ cảm giác như đã rất lâu rồi. Đèn cung đình đang đưa lúc lắc dưới mái hiên, ngọn đèn dầu không chùng, cửa son mở ra. Trên ghế rồng vàng óng ánh bên trong, một bóng người gần như đã bị tấu chương bao phủ lấp tức ánh vào mi mắt của nàng.

Một tay bưng chung súp, một tay đề lên ngực, Kim Phượng lại đau lòng, đau hơn lúc nào hết.

Người nọ dường như đang đắm chìm trong tấu chương, không hề phát hiện ra nàng. Nàng đặt mạnh chung súp xuống trước bàn. Người nọ cả kinh, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn lên. Trông thấy là nàng liền mừng rỡ cười một tiếng. “Đến rồi à?”

Kim Phượng lại đau lòng. Mấy ngày không gặp, sao hân lại gây đi nhiều đến vậy.

“Uống đi!” Nàng thô lỗ đẩy chung canh gà đến trước mặt hân.

Đoàn Vân Chương cảm động hết sức, nâng canh gà lên liền đưa miệng húp. Húp được một nửa lại phun ra hết sạch.

“Lưu Hắc Bàn, nàng thả bao nhiêu muối vậy!”

Kim Phượng rầm rì ngược mắt lên nhìn bức tranh chín rồng tranh châu trên đỉnh đầu, làm bộ như việc chẳng hề liên quan đến mình, hồn nhiên mặc kệ Đoàn Vân Chương ôm ly trà lên uống lấy uống để. Đợi Đoàn Vân Chương hô hấp lại bình thường, nàng hướng ra ngoài cửa vẫy vẫy tay. Tiểu Tôn Tử cầm một chung canh gà khác, nơm nớp lo sợ tiến vào.

Trong lòng Đoàn Vân Chương vẫn còn sợ hãi. “Chung này không phải cũng...”

Tiểu Tôn Tử vội vàng bảo đảm. “Tiểu nhân chính mắt trông thấy Hoàng hậu nường nường thả vào chung kia ba muống muối, trong chung này thì không.” Hoàng hậu nường nường thật ác độc.

Đoàn Vân Chương thở phào nhẹ nhõm. Kim Phượng đã cực kỳ hiền lành, múc một muống canh gà đưa đến bên môi hân. Hân đành phải kinh hồn táng đảm nuốt vào.

Đã lâu rồi không linh giáo thủ đoạn giày xéo người khác của Tiểu Hắc Bàn, lần này rõ ràng đã quá thiếu cảnh giác.

Nhìn qua Kim Phượng đang dứt canh cho hân một cách dịu dàng hiếm có, trong lòng Đoàn Vân Chương thư thái hơn rất nhiều, dần dần lại bắt đầu cảm thấy thực không công bằng. Vì sao những ngày qua hân lao tâm lao lực quá độ, còn nàng ngược lại vẫn có thể tâm rộng thể mập như vậy?

Kim Phượng cũng không nói chuyện, hầu hạ hân uống xong canh gà liền thu dọn chén đĩa chuẩn bị rời đi. Đang lúc xoay người ra về, một xấp tấu chương rào rào rơi xuống đất, nàng đành phải xoay người lại nhặt.

Đoàn Vân Chương nhìn chằm chằm vào thân hình tròn tròn đang ngồi chồm hổm trên mặt đất bận rộn nhặt dọn, hàng mi dần dần khóa chặt.

Kim Phượng nâng người dậy, đem tấu chương nặng trĩu thả về chỗ cũ. Liếc mắt nhìn thấy sắc mặt Đoàn Vân Chương có chút u ám, cuối cùng nhin không được nói một câu: “Đừng làm việc quá sức.”

“Nàng đau lòng ư?” Đoàn Vân Chương từ từ héch mày lên.

Kim Phụng há to miệng, đưa tay đặt lên ấn đường đang căng thẳng của hắn. “Sao lại không đau.”

“Đau lòng, vì sao không đến thăm ta?” Ngũ quan anh tuấn kiên cường nam tính của hắn, dưới sự xoa vuốt của nàng dần dần mềm mại thư giãn, thậm chí còn dày đặc một vẻ tử thần rất trẻ con.

“Thiếp...” Nàng muốn nói nàng bị hắn cảm xúc, cho dù là tự xin. Nàng muốn nói hắn và cha nàng tranh đấu như vậy, làm sao nàng có thể nhẫn nại mà đối diện với hắn. Tương lai của bọn họ sẽ đi về đâu?

Nhưng hiện tại, nàng lại không muốn nhắc đến những chuyện này.

“Thần thiếp... cáo lui.” Nàng ngập ngừng nói, định dứt ra rồi đi.

Sau một khắc, nàng bị ôm ngang lấy người.

“Hắc Bân, ở lại với ta một lát đi.” Đoàn Vân Chương vui mặt vào vòng eo của nàng, nói: “Ta mệt quá.”

Trái tim Kim Phụng trong nháy mắt liên tục giống như một chén hồ hoa quế. Nàng xoa đầu hắn, đau lòng đến mức muốn rơi lệ.

“Công việc hoàng đế này thật sự quá cực khổ.” Hắn nói, có chút mơ hồ không rõ.

Hốc mắt nàng ướt át. “Thật sự là quá cực khổ rồi, chúng ta đừng làm nữa.”

Đoàn Vân Chương ở trong lòng nàng, gật đầu nhẹ.

“Bất luận thế nào, nàng sẽ đi cùng ta chứ?”

Kim Phụng không nói gì. Nàng sẽ đi cùng hắn ư? Nhưng nàng lại không biết sau một khắc nữa mình sẽ như thế nào. Rốt cuộc, nàng cúi đầu xuống, khẽ hôn lên mí mắt hắn. “Đừng suy nghĩ gì cả, cứ thế này một lát thôi, được chứ?”

Trời đã sáng choang, Kim Phụng tỉnh lại trong ánh nắng sớm mai quyến rũ. Nàng đang nằm trên chiếc giường ấm áp ở Hiên La Điện, trên người còn đắp một lớp chăn êm. Đoàn Vân Chương đưa lưng về phía nàng, đang thay quần áo, trên vai cong theo ánh mặt trời chói lọi.

“Sau khi hạ triều, tuyên Sài Thiết Chu, Túc Kính Đường yết kiến.” Hắn trầm ổn mà tùy ý căn dặn, sau đó liếc mắt nhìn thành sơn của tấu chương. “Bình bộ có hồ sơ chi tiết của lần giao chiến cùng Khuyển Thịch mười tám năm trước, sai người đưa đến đây.”

Những giây phút yếu đuối ngán ngủ đêm qua cùng câu nói ‘Chúng ta đừng làm nữa’, dường như xảy ra trong một thế giới khác, chẳng hề liên quan đến vị đế vương thâm trầm tỉnh táo của lúc này.

Kim Phụng nhẹ nhàng chống nửa người dậy, thời gian bắt đầu kéo dài mê mang. Cuộc sống lưu chuyển, chuyện đã thành quá khứ, trời đất thật sự không còn như trước. Nàng đã từng khích lệ hắn, ủng hộ hắn đi đến hôm nay, nhưng vì sao hiện giờ lại cảm thấy buồn bã mơ hồ?

Lư Vương bị giáng chức Đoàn Vân Trọng, dưới sự đồng ý ngầm của hoàng đế bị hạ, lặng lẽ dẫn dắt hiền thê Phong Nguyệt trở về phủ Lư Vương, nhưng tước vị cùng bổng lộc vẫn chưa được khôi phục. Đoàn Vân Trọng kiên trì muốn tiếp tục làm một tiểu quan trong phủ Đại Đô Đốc, không tạo dựng được sự nghiệp thì không bỏ qua. Vì vậy, sau khi chứng kiến Vương gia chỉ còn lại một ít bổng lộc hẩm hiu, vài gia nhân trung thành còn sót trong phủ Lư Vương lại nhốn nháo tìm đường ra đi.

Từ thái phi vẫn ra vào tự nhiên trong cung như trước. Vẻ đắc ý trên nét mặt càng sâu. Lúc đi đường, lỗ mũi đều muốn héch lên trời. Mấy con bò Tây Tạng do Tây Việt quốc tiến cống đã ra lông. Quân sự sai người cạo phần lông bụng mềm mại sơ chế thành nhung, đánh thành vài chiếc giường đông mỏng hiền tiện cung. Kim Phụng đích thân đưa một chiếc đến Phương La Điện. Từ thái phi không nói tiếng nào, cứ thế ném ra cửa chính.

Thời tiết lại lạnh hơn một chút, trên triều đình càng lúc càng bận rộn. Chiến sự phía Tây vô cùng ác liệt, binh lính không chịu nổi cái lạnh khủng khiếp, mọi việc đều phải dừng đến tiền. Phía Đông Nam lại gặp tuyết tai, Hộ Bộ vì vậy càng thêm căng thẳng. Mắt thấy hàng lông mày của Đoàn Vân Chương ngày một khóa chặt, trên vầng trán trẻ trung rõ ràng đã xuất hiện nếp nhăn, Kim Phụng không đành lòng. Vì vậy,

toàn bộ chi phí trên dưới hoàng cung đều giảm đi phân nửa, bớt ăn bớt mặc để chăm chút cho các tướng sĩ ăn no mặc ấm, nhanh chóng khôi phục.

Có điều, không được ăn bánh bao thịt khô mê người, nước miếng của Kim Phượng chảy như sông dài. Bởi vì chi phí cắt giảm quá khắt khe, Từ thái phi lại tới làm ầm ĩ, thái hậu cũng có vẻ không vui. Vì vậy, mỗi hạng mục chi tiêu đều phải trải qua một phen triển đấu. Quay đi quay lại, một mùa đông cứ thế trôi qua trong cảnh chiến tranh, cãi vã.

Hôm đó, chợt có cung nhân đến báo, Nhị phu nhân của phủ Uy quốc công vào cung yết kiến hoàng hậu.

Kim Phượng có chút bất ngờ. Lưu gia chỉ có Lưu đại phu nhân từng vào cung, vài vị phu nhân còn lại trừ phi cho đòi, theo lý là không có tư cách vào cung. Suy nghĩ một chút mới nhớ, hai năm trước Nhị phu nhân đã được phong Cáo Mệnh phu nhân, vào cung cũng không phải là chuyện gì hiếm lạ. Hôm nay sức khỏe của Lưu đại phu nhân không tốt, lại đang mang thai, trong ngoài phủ đương nhiên đều do Nhị phu nhân quản lý.

Lưu nhị phu nhân vào cung, vốn không có chuyện gì lớn. Đại phu kê đơn cho Lưu đại phu nhân, phần lớn đều là những dược liệu quý báu. Trong đó có mấy vị thuốc chỉ trong cung mới có. Lưu nhị phu nhân đành phải vào cung hỏi xin.

“Thật sự là, cũng may trong cung còn có nương nương, nếu không, chẳng phải ngay cả uống thuốc cũng là một vấn đề.” Lưu nhị phu nhân hèn mọi khách sáo.

Kim Phượng mỉm cười hòa nhã, có ý muốn làm giảm bớt cảm giác khẩn trương của Lưu nhị phu nhân. “Nhị phu nhân đừng khách khí, đều là người trong nhà, vốn là chuyện thuộc về bốn phận.”

Lưu đại phu nhân mang thai đã được bảy tháng, mọi chuyện cũng không dám qua loa. Đây cũng là điều khiến Kim Phượng lo lắng nhất. Kim Phượng hỏi về tình hình của Lưu đại phu nhân, nghe nói cũng coi như ổn định, lúc này mới bớt phần lo lắng. Sau khi con trai qua đời, Lưu nhị phu nhân trầm lặng hơn rất nhiều, chẳng còn cởi mở như xưa. Hàn huyên được vài câu liền cũng trầm tĩnh lại.

Lại nói những nói cuội một lúc, Lưu nhị phu nhân rốt cuộc ấp a ấp úng hỏi, có tin tức gì của Lưu Hiết hay không. Kim Phượng không biết trả lời thế nào. Dù sao quân báo phần lớn đều là chuyện cơ mật, nàng cũng không rõ lắm. Chỉ biết Lưu Hiết hiện giờ đang ở trong một sơn cốc nhỏ nào đó phía Bắc Lịch Châu.

Lưu nhị phu nhân cuống cuống nói: “Phụ thân nương nương mặc dù đã từng theo Tiên Đế xuất chinh, nhưng làm sao có thể tự mình đánh giặc. Lúc này đây, lỡ như xảy ra chuyện gì không hay, trên dưới cả nhà chúng ta biết làm thế nào bây giờ?”

Kim Phượng trấn an: “Phụ thân cát nhân thiên tướng, sẽ không sao đâu mà.”

Lưu nhị phu nhân thở dài. “Nương nương không biết, Lưu phủ hôm nay... sớm đã vô cùng hỗn loạn. Bọn hạ nhân bỏ đi phân nửa. Bỏ đi thì thôi, có vài người còn cuốn theo cả tiền bạc. Mấy hộ tá điền lại làm loạn không chịu nộp tô. Trong nhà kẻ bệnh người yếu, không có một ai, không có bất cứ người nào hữu dụng. Thật sự là loạn trong giặc ngoài.”

Kim Phượng hỏi: “Vừa lấy tiền vừa bỏ trốn, vì sao không báo quan đuổi bắt?”

Lưu nhị phu nhân kinh ngạc nhìn nàng. “Chẳng lẽ nương nương không biết, Lưu phủ chúng ta hôm nay ở kinh thành đã bị mọi người kẻ la người đánh rồi sao? Quan phủ không đến làm phiên đã là phúc lớn lắm rồi, làm gì còn dám đi báo quan?”

“...” Kim Phượng không nói gì.

“Nương nương, có mấy lời, thần thiếp không thể không nói với ngài.” Ước chừng đã uống hai ly rượu nóng, Lưu nhị phu nhân can đảm hơn không ít.

“Mời nhị phu nhân cứ nói.”

“Lưu gia chúng ta hôm nay có thể trông cậy vào, ngoại trừ Quốc công gia, chỉ có nương nương. Nương nương cũng là, mặc dù hoàng thượng nhân từ với ngài nhưng vẫn cố kỵ Quốc công gia. Nếu như một ngày Quốc

công gia thật sự không xong, không chỉ có Lưu gia chúng ta, mà nương nương cũng sẽ không có được kết cục gì tốt đẹp.” Lưu nhị phu nhân cố gắng nói xong, trên ót thấm ra một giọt mồ hôi.

Kim Phượng trầm ngâm một lát. “Ta biết.”

Lưu nhị phu nhân dứt khoát cười lạnh, nói: “Ngài nào biết đâu. Nếu ngài hiểu rõ thì đã suy nghĩ nhiều hơn cho Lưu gia, làm việc vì Lưu gia. Lưu gia làm sao phải rơi xuống hoàn cảnh như ngày hôm nay.”

Kim Phượng ngăn ra. “Nhị phu nhân muốn nói, tất cả mọi chuyện đều là lỗi của Kim Phượng sao?”

Lưu nhị phu nhân quay đầu đi, có chút chật vật. “Thiếp không có nói như vậy.”

Yên lặng một lúc.

Lát sau, Kim Phượng đứng dậy, thản nhiên nói. “Nhị phu nhân cũng đã vất vả quá mức. Ngồi tạm một lát đi, Kim Phượng sẽ phái vài tên thị vệ hộ tống ngài xuất cung hồi phủ.”

Lưu nhị phu nhân nói với theo sau lưng nàng: “Nương nương, thần thiếp cũng vì nể tình nương nương là người trong nhà mới nói đôi câu thành thật với ngài. Lúc trước khi ngài vừa mới vào Lưu phủ, thần thiếp đã cảm thấy ngài thông tuệ hơn người. Nhưng dù thông tuệ đến đâu, ngài thông tuệ hơn được Bạch Ngọc sao? Nam nhân đều là háo sắc lại tham lam, nếu ngài thật sự tin tưởng hoàng thượng sẽ chung thủy với ngài, đó chính là trò cười lớn nhất trong thiên hạ. Cuối cùng, chỉ có cha mẹ ruột thịt mới đáng tin, ngài nói có đúng không?”

Kim Phượng gật gật đầu. “Kim Phượng biết rồi. Đa tạ Nhị phu nhân nhắc nhở.”

Sắc mặt Lưu nhị phu nhân càng tái nhợt, rốt cuộc nhịn không được, nói thêm một câu: “Nương nương, ngài có biết Ngạc nhi đã chết như thế nào không?”

66. Chương 66: Cửu Trọng Hoàng Cung Sinh Bụi Mù

Tiến Lưu Nhị phu nhân về, Kim Phượng ngồi một mình trước cửa sổ thật lâu.

Chuyện của nam nhân, giống như đều có đạo lý, lại vừa không có đạo lý. Tóm lại, nữ nhân chưa từng có đất để chất vấn. Đương nhiên nàng có thể đến hỏi Đoàn Vân Chương, ca ca ta chết như thế nào, có phải do người hại chết hay không. Đoàn Vân Chương nhất định sẽ phủ nhận. Nhưng đáp án này nàng tin hay không tin? Nếu nàng tin, vậy cần gì phải đi hỏi hấn nữa? Nếu như nàng không tin, hỏi ra chỉ tăng thêm phần thương cảm.

Nàng nghĩ, nàng vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để có thể chứng kiến Đoàn Vân Chương cùng Lưu Hiết hoàn toàn đoạn tuyệt. Nếu Lưu Hiết chết trong tay Đoàn Vân Chương, nàng nên làm thế nào, nàng thật sự chưa hề nghĩ tới. Nếu như Lưu gia sụp đổ, Đoàn Vân Chương đem cả nàng ra xử trí, có lẽ trong lòng nàng còn có thể dễ chịu hơn một chút.

Tờ mờ sáng đã xuất cung, lại đi đến Cảnh Tu Am ở ngoại ô. Hồi tưởng lại, Lưu Bạch Ngọc chuyển đến chỗ này đã gần nửa năm, từ mùa hạ đến mùa đông, nhưng vẫn không có ai hỏi thăm đến.

Khách sáo đôi câu với am chủ, thêm chút ít hương khói liền trực tiếp đi thẳng đến tiểu viện nơi Lưu Bạch Ngọc ở. Sau am có một quả đồi nhỏ. Trên đồi trồng đầy cây phong, vừa đến mùa thu liền đỏ thắm như máu. Hôm nay mộ đông, chỉ còn lại những chạc cây trơ trụi. Thấp thoáng giữa rừng phong là hàng rào tre vàng. Trúc xanh cùng bụi diêm thanh nhả đứng lặng im sau hàng rào tre.

Vòng qua hàng rào, liền trông thấy Lưu Bạch Ngọc mặc một tấm áo choàng trắng thuần, dựa vào ngưỡng cửa. Trước cửa là một lò lửa nhỏ cũ nát, ngọn lửa đỏ tươi. Trong tay Lưu Bạch Ngọc vẫn là một bình Ngọc Tĩnh, lại một cành hoa mai không biết lấy được từ đâu. Nghe thấy tiếng động ở hàng rào ngoài cửa liền chậm rãi quay đầu lại, bên môi vẫn mang một nụ cười nhẹ nhàng. Một sợi tóc rơi xuống khỏi búi tóc đen không cài trang sức, rủ xuống bên cạnh cằm cổ tuyết trắng.

“A, sao lại là muối.” Lưu Bạch Ngọc nói, tựa hồ có chút sung sướng, lại không mấy rõ ràng.

Kim Phượng có phần mê man, dường như nàng đi hai mươi ba năm, đi nghìn vạn dặm, chỉ vì để đến được nơi này.

“Bạch Ngọc tỷ tỷ.” Nàng có chút ghen ngào.

Lưu Bạch Ngọc bật cười. “Ta đang có chuyện cầu xin muối, muối lại đến đây.”

“Có việc cầu xin ta?”

“Đúng vậy. Bên ngoài lạnh lắm, vào nhà nói đi.” Lưu Bạch Ngọc tùy tiện quăng hoa mai lung tung, kéo tay Kim Phượng lôi nàng vào trong nhà.

Kim Phượng hít sâu một hơi, bình phục nỗi phập phồng trong lòng, nói: “Có chuyện gì, cứ nói đừng ngại.”

Lưu Bạch Ngọc khách khí đi rót trà, hai người ngồi xuống.

“Việc này, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Chỉ là muốn xin muối đến nói với hoàng thượng một tiếng, để ngài ấy giao cho ta một nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ?” Kim Phượng sưng sờ, “Tỷ muốn làm nhiệm vụ gì?” Một cô gái yếu đuối, muốn làm nhiệm vụ gì chứ?

Lưu Bạch Ngọc mỉm cười thần bí. “Ta muốn đến Tây Việt. Muối muối tốt, muối hãy đến nói với hoàng thượng một tiếng, bổ nhiệm ta làm sứ giả, đi sứ Tây Việt đi.”

“...” Kim Phượng vô cùng hoảng hốt, đầu óc nhất thời không biết suy nghĩ thế nào.

Nữ nhân triều này không thể làm quan. Nhưng nếu là đi sứ đến nước Tây Việt, phái một nữ quan đi cũng hợp tình hợp lý.

“Muối không chịu à?” Sắc mặt Lưu Bạch Ngọc có chút khó coi. “Cho dù có hận ta, nhưng dầu gì ta cũng là ân nhân đã cứu muối một mạng. Một chút việc thuận nước giong thuyền này mà muối cũng muốn keo kiệt sao?”

Kim Phượng há to miệng. Việc này mặc dù không lớn, nhưng cũng không phải là chuyện mà nàng có thể định đoạt.

Lưu Bạch Ngọc nhìn ra tâm tư của nàng. “Muối chỉ cần thay ta nói lại là được. Nếu muốn thi thử gì đó, cứ việc nói lại với ta. Lưu Bạch Ngọc ta cũng không tiếc làm mấy chuyện kéo cạp vấy đó đâu.” Thấy Kim Phượng vẫn còn đang thất thần, Lưu Bạch Ngọc có chút ảo não, nói: “Nếu muối không chịu, vậy quên đi!”

Kim Phượng nói: “Vì sao tỷ tỷ lại muốn đi Tây Việt?”

Lưu Bạch Ngọc cười lạnh: “Tình hình của Lưu gia hôm nay như thế nào, muối cũng thấy đấy. Lúc này không đi, chẳng lẽ ở yên tại chỗ chờ ngọc đá cùng vỡ hay sao?”

Kim Phượng cứng lại, chậm rãi nói: “Thôi được, tỷ tỷ hãy chờ tin tức của ta.”

Lưu Bạch Ngọc mỉm cười, nâng một ly trà lên. “Như thế rất tốt.”

Kim Phượng khép kín xiêm y, bước chân có chút tập tễnh đi ra khỏi phòng. Bên ngoài có cung nữ tiến lên dìu đỡ. Trong lòng nàng đột nhiên buồn bực, liền khoát tay xua đi.

Đột nhiên nghĩ đến, Vĩnh Phúc biết rõ tình hình hiện nay của nàng, không biết sẽ nói như thế nào.

Mẫu thân nhất định sẽ nghiêm mặt nói: Hắc Bàn a, con sống càng ngày càng không ra gì!

Còn không phải sao! Vốn cảm thấy mình mặc dù không tính là vô cùng thông minh, nhưng nhìn nhận mọi chuyện cũng khá rõ ràng. Hôm nay lại phát giác, người bên cạnh lần lượt đều thông minh hơn mình rất nhiều. Mới hiểu, thì ra từ trước đến nay, tất cả đều là tự cho rằng mình thông minh.

Chưa ra khỏi Cảnh Tu Am, một con khoái mã vội vàng chạy tới. Không biết là thị vệ phủ nào phi thân xuống ngựa, quỳ xuống cách vệ sĩ hoàng cung một khoảng xa xa, hô lớn một tiếng: “Hoàng hậu nương nương, phu nhân Uy quốc công bệnh nặng!”

Kim Phượng kinh hãi, cuống quýt đi lên trước vài bước. Vừa nhìn, đúng là trang phục của phủ Uy Quốc công, liền vội vàng hỏi: “Nói rõ xem, vì sao phu nhân bệnh nặng?”

Thị vệ kia đỏ bừng cả mặt, thở gấp nói: “Tiểu nhân không biết!”

Kim Phượng giậm chân: “Bãi giá, phủ Uy quốc công!”

Phủ Uy quốc công đang vô cùng hỗn loạn. Đám nha hoàn bưng bồn rót nước chạy vội va cả vào nhau, ngã bồn vỡ chén khóc lóc. Vài vị phu nhân chen lấn trong sảnh, chỉ biết dùng khăn tay lau mắt, chẳng thể nghĩ ra cách nào. Chỉ có Nhị phu nhân miễn cưỡng có chút năng lực quản lý, ngồi trên ghế chủ cố gắng trấn tĩnh chỉ huy đại cục. Thế nhưng bản thân bà sắc mặt cũng đã tái nhợt, giọng nói phát run, bên dưới lại chẳng có lấy một người tâm phúc.

Kim Phượng sắc mặt tái mét, bước nhanh lướt qua vô số người làm, đi thẳng vào Lưu Hạc Viện, phòng bệnh của Đại phu nhân. Đại nha hoàn ở cổng vội vàng quỳ xuống nói: “Hoàng hậu nương nương, đại phu đang xem chẩn.”

Kim Phượng thở dốc một hồi, hỏi: “Tình hình thế nào?”

Nha hoàn khóc ròng nói: “Hạ thân xuất huyết nhiều, sợ rằng không giữ được đứa bé.”

Tim Kim Phượng đập mạnh đến nỗi nàng cơ hồ không thể chịu nổi.

Lúc này, Lưu nhị phu nhân mới từ phòng khách khoan thai chạy đến, từ xa xa đã lớn tiếng khóc: “Nương nương, Đại phu nhân sợ là không xong rồi...” Bà vừa khóc, các phu nhân khác chạy phía sau càng khóc thê thảm hơn. “Nương nương, chúng thần thiếp cũng không có cách nào, đột nhiên cứ như vậy...”

Kim Phượng chỉ cảm thấy huyết thái dương co rút đau đớn liên hồi. Nhớ lại nhiều năm trước, lần đầu tiên nàng đến gian phòng này, Lưu đại phu nhân vừa nói cười vừa chỉ huy đại cục vô cùng phong độ bình tĩnh, trong lòng lại càng đau đớn.

“Tất cả không được khóc!” Nàng lạnh lùng nói.

Các vị phu nhân cả kinh, nước mắt đều kinh hãi trượt trở vào.

“Khóc sụt mướt còn ra thể thống gì! Người còn đang sống đây!” Kim Phượng trầm giọng quát lên, quay sang Nhị phu nhân nói: “Rốt cuộc là thế nào, trước hãy nói cho rõ đã.”

Nhị phu nhân khóc thút thít hai tiếng, từ từ giải thích. Chỉ hai ba câu, Kim Phượng đã hiểu được tính nghiêm trọng của tình thế.

Thì ra, Đại phu nhân vốn không việc gì. Hôm nay sau giờ Ngọ, một tiểu quan Binh Bộ, học trò cũ của Lưu Hiết đến chào hỏi. Lưu đại phu nhân cảm thấy chàng thanh niên này trong hoàn cảnh như bây giờ mà chẳng ngại hiềm nghi lại nhớ tình cũ, thật là hiếm có, liền đích thân ra tiếp. Không ngờ người nọ lại mang theo một tin tức động trời. Lưu đại phu nhân nghe xong, đỡ gót bàn liền té xuống. Hạ thân đổ máu chảy tràn rất dọa người, sà nhà phòng khách đều thối đảm.

Kim Phượng nghi hoặc. “Đến tột cùng là tin tức gì?”

Nhị phu nhân nước mắt không dứt. “Nói là biên quan chiến báo, quân đội của Quốc công gia bị vây ở Bàn Xà Cốc, đã bảy ngày bảy đêm không có tin tức!”

May mà trong lòng Kim Phượng đã có chuẩn bị, nghe nói thế cũng không khỏi lão đảo một chút.

Tin tức như thế, Lưu đại phu nhân làm sao có thể thừa nhận được?

Phủ Uy quốc công đã không có Lưu đại phu nhân, cũng chẳng có ai tâm phúc. Nhị phu nhân quỳ xuống nói: “Thiếp thật sự không biết nên làm như thế nào. Nương nương, nể tình quốc công gia cùng đại phu nhân, ngài quyết định đi!”

“Quyết... quyết định cái gì?”

“Đại phu nói, đứa bé trong bụng Đại phu nhân sợ rằng sẽ không giữ được. Nếu nhất định muốn giữ, Đại phu nhân sẽ...”

Kim Phượng cả giận nói: “Đương nhiên phải cứu người lớn trước!”

“Nhưng nếu đại phu nhân biết được, nhất định muốn cứu đứa bé trước. Huống chi, đó lại là cốt nhục của Quốc công gia...”

“Câm miệng!” Kim Phượng hét lớn. “Chớ nói Quốc công gia không có ở đây, cho dù ông ấy ở đây, bản cung đường đường là quốc mẫu, chẳng lẽ còn không làm chủ được hay sao?”

“Vây...” Nhị phu nhân sợ hãi do dự một tiếng, cũng đành phải đáp ứng.

Kim Phượng nắm chặt khăn, trầm nghĩ. Lưu đại phu nhân ngàn vạn không thể chết được.

Nếu như Lưu đại phu nhân biết được nàng quyết định từ bỏ đứa bé, nhất định sẽ hận nàng. Nhưng mà, có hận nàng cũng không sao.

Tóm lại, Đại phu nhân nhất định phải còn sống.

Trong Càn La Điện, ánh nến cháy cao.

Đoàn Vân Chương khép mắt, rời khỏi tin chiến báo của Binh Bộ trình lên, ngẩng đầu nói: “Đi, mời hoàng hậu đến đây một chuyến.”

“Hoàng thượng, phu nhân Uy quốc công bệnh tình nguy kịch. Hoàng hậu nương nương tối nay qua đêm tại phủ Uy quốc công, chưa hồi cung.”

“Phu nhân Uy quốc công bệnh tình nguy kịch?” Đoàn Vân Chương có chút ngạc nhiên.

“Phải, nghe nói là bị kinh hãi, sảy thai. Trong phủ Uy quốc công đã vô cùng hỗn loạn. Hoàng thượng, có cần sai người đi mời hoàng hậu nương nương trở về không? Sau bữa tối, thái hậu nương nương cùng Từ thái phi nương nương cũng có hỏi một lần, hình như không được vui.”

Đoàn Vân Chương im lặng một hồi lâu, nói: “Không cần, lựa chọn một ít dược liệu thượng hạng đưa qua phủ Uy quốc công đi.”

Lưu Hắc Bàn vô tư vô lự, hôm nay đâu rồi?

Hại nàng biến thành như vậy, chẳng lẽ là lỗi lầm của ta sao? Đoàn Vân Chương thất thần.

67. Chương 67: Tình Lang Cưỡi Ngựa Tre Đến

Kim Phượng ngồi trước giường Lưu đại phu nhân, thấp thỏm chờ đợi trong nỗi bất an. Đại phu nói, Lưu Đại phu nhân đã vượt qua cơn nguy kịch, tối nay sẽ tỉnh lại.

“Vì sao đến giờ vẫn còn chưa tỉnh?” Nàng nhịn không được, hỏi thêm một câu.

“Chờ một chút, chờ một chút.” Nhị phu nhân trấn an vỗ vỗ tay nàng. Tấm lòng Kim Phượng giành cho Lưu đại phu nhân, bà hiểu rõ, ít nhiều cũng có chút cảm động.

Sức khỏe của Lục phu nhân không tốt, sắc mặt tái nhợt đến dọa người. Kim Phượng vì vậy cho bà đi nghỉ ngơi. Còn Nhị Tam Tứ Ngũ – bốn vị phu nhân vẫn luôn ở bên cạnh chờ đợi, có điều thần sắc chán nản.

Lại chờ giây lát, rốt cuộc nghe thấy Lưu đại phu nhân ở trên giường nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng.

Kim Phượng chồm qua. “Mẫu thân!”

Lưu đại phu nhân chậm rãi mở mắt ra. Ánh mắt chuyển qua khuôn mặt Kim Phượng, nhưng lại trống không: “Đứa bé... có còn không?”

Mọi người quay mặt nhìn nhau.

Cuối cùng, Kim Phượng miễn cưỡng mở miệng: “Con cái, luôn sẽ có.”

Lưu đại phu nhân rõ ràng ngẩn ngơ, sau đó con người liền giống như bị hóa đá một nửa, cũng không động đậy.

“Mẫu thân?” Kim Phượng run giọng kêu lên.

“Vì cái gì... vì sao đứa bé lại mất?” Lưu đại phu nhân chưa chút mở miệng.

Vài vị phu nhân không thể chịu nổi tình cảnh như thế, nhao nhao khóc ồ lên.

Trong lòng Kim Phượng đã có chủ trương, đành giọng nói. “Là ta đã mệnh cho đại phu phải cứu ngài trước. Đứa bé, có thể không cần.”

Trong mắt Lưu đại phu nhân bỗng nhiên hiện ra một luồng ánh sáng, con người vừa động, gắt gao nhìn thẳng Kim Phượng: “Người... người...”

Kim Phượng gạt đầu. “Chính là ta, ngài muốn hận, cứ hận ta đi.”

Nhị phu nhân ở bên kinh hoàng há mồm, muốn giải thích, lại bị Kim Phượng trừng mắt, chỉ đành cúi đầu không nói.

Lưu đại phu nhân thở dốc một hơi, cười hừ một tiếng: “Người... người đi đi, ta không muốn nhìn thấy người nữa.”

Trong dự liệu, Kim Phượng nhìn chăm chú Lưu đại phu nhân trong chốc lát rồi nói: “Ngài an tâm dưỡng bệnh.”

Quay đầu mặc kệ, nàng cứ thế ra khỏi phủ Uy quốc công. Bầu trời u ám đến mức vượt qua cả sức tưởng tượng của nàng.

Lên xa liền, Kim Phượng dặn dò: “Đi thành Tây, ngõ hẻm Hoàng Gia.”

Nữ quan đi theo kinh ngạc: “Nương nương, không hồi cung sao?”

“Đến ngõ hẻm Hoàng Gia trước.”

Nữ quan do dự một hồi. “Nương nương, như vậy không tốt lắm đâu. Hôm qua ngài tự tiện xuất cung, lại ở ngoài cung qua đêm. Bên phía Thái hậu e rằng đã...”

“Ngay cả chút tự do này mà bản cung cũng không có hay sao?”

Nữ quan quỳ xuống. “Nô tỳ cũng là vì suy nghĩ cho nương nương.”

Kim Phượng nhìn thấy nữ quan kia quỳ xuống, bỗng dưng cảm thấy sững sờ. Nàng nhớ tới nữ quan Tổ Phương đã từng quỳ gối trước mặt nàng khuyên lơn nàng, nhớ lại rất nhiều chuyện trước đây.

“Thôi được, hồi cung đi.” Nàng thở dài.

Tâm tình như vậy, nàng làm sao có thể đến gặp Vĩnh Phúc?

Trở lại Hương La Điện, xuống xa liền, Kim Phượng khẽ thở phào nhẹ nhõm. Trên đường đi, nàng đã nghĩ rất nhiều, đành phải đưa ra một kết luận: Lưu Hiết không thể chết được.

Bây giờ nàng mới hiểu thế nào là huyết thống nặng tựa Thái Sơn. Ân sinh thành kia, không phải nói đoạn là đoạn. Hai chữ phụ thân, cũng không phải chỉ là một cách xưng hô. Lưu Hiết đối với nàng, trước sau vẫn luôn tồn tại như một vị thần, không có cách nào phai mờ, không thể vượt qua.

Nàng có thể cầu xin sự trợ giúp của ai đây?

“Bản cung muốn nhờ người làm một việc.” Kim Phượng nhìn nữ quan bên cạnh. Nàng cũng không nhớ rõ được tên của cô ta. Mọi người ở bên cạnh nàng luôn đến rồi lại đi.

“Xin nương nương căn dặn.” Nữ quan kính cẩn nghe theo.

“Bản cung có thể tin tưởng người không?”

“Có thể.”

Kim Phượng nở nụ cười: “Thay bản cung gửi đi mấy phong thư.”

Đang lúc nói chuyện, xa xa bỗng truyền đến một hồi vó ngựa dồn dập mà vang dội. Kim Phượng sững sờ. Ai lại dám thần nhiên phóng ngựa chạy như bay trong cung cấm chứ?

Nàng còn chưa kịp tỉnh ngộ, một con đại hắc mã màu lông sáng bóng như nước từ xa chạy dọc theo thành cung mà đến. Đầu ngựa ngẩng cao, vó ngựa sinh gió, bụi đất tung tóe. Đến gần trước mặt, con ngựa chạy chậm lại. Người cưỡi ngựa lập tức cúi người giang rộng cánh tay, quắp hoàng hậu nương lên ngựa, đặt ở trước người. Các cung nữ nội thị kinh hoàng thét lên. Đại hắc mã lại đạp bụi mà đi, thoáng chốc đã không thấy bóng dáng.

Chỉ chốc lát sau, Tiểu Tôn Tử công công của Hiên La Điện ôm một chồng áo bào vàng óng ánh, thở không ra hơi chạy đến, vẫy tay hét to:

“Đừng... đừng đuổi theo! Đó là hoàng thượng!”

Kim Phượng bị treo nghiêng nghiêng trên lưng ngựa, chỉ cảm thấy hô hấp không lưu, trong lòng chỉ sợ sẽ ngã ngựa bỏ mình. Nghĩ đến huynh trưởng đã chết của nàng, nàng càng hoảng sợ, bèn khẽ giãy giụa.

“Đừng động.” Trên đỉnh đầu, có người trầm trầm nói.

“Ta cũng không muốn động, nhưng sắp trượt xuống rồi đây.” Kim Phượng khổ thanh khổ khí nói.

Người trên đỉnh đầu yên lặng một chút, quát to một tiếng. ‘Đạp tuyết vô ngân’ hí dài một tiếng, ngoan ngoãn dừng vó ngựa.

Hoàng hậu nương nương mặc cẩm bào đeo thắt lưng ngọc tựa như con sâu lông, từ trên lưng ngựa ngọ nguậy trượt xuống, thở gấp ra một hơi.

“Hoàng thượng ở trong cung buồn quá hóa rồ rồi ư, muốn chơi trò cường đoạt dân nữ à?” Nàng vỗ ngực, tức giận nói.

Đoàn Vân Chương thư thái thoải mái nhảy xuống khỏi lưng ngựa, trong miệng lầm bầm một câu gì đó.

“Cái gì?”

Đoàn Vân Chương thở dài. “Không thích sao? Ta tưởng rằng nàng sẽ cảm thấy ngạc nhiên mừng rỡ.”

“Ngạc nhiên mừng rỡ?” Kim Phượng cao giọng kêu lên. Rõ ràng là kinh hãi mới đúng? Nàng đáp trả Đoàn Vân Chương bằng một cái trừng mắt giận dữ. Sửa lại mũ miện trên đầu, vuốt lại làn váy nhăn nhúm, nàng lao đảo bỏ đi.

Đoàn Vân Chương chán nản thất vọng gãi gãi đầu. Cái gì gọi là vẽ hổ không thành lại hóa chó. Hắn bước nhanh đuổi theo.

“Hắc Bần, đừng nóng giận.”

Kim Phượng hừ một tiếng.

Đoàn Vân Chương cau mày. “Đây đều là Vân Nham dạy.”

Kim Phượng ngẩn ra. “Vân Nham?”

“Không sai. Vân Nham nói thời khắc vui vẻ nhất trong đời muội ấy, chính là khi Lăng Tiêu cưỡi ngựa đem muội ấy từ dưới đất mò lên, ôm vào trong ngực.”

Kim Phượng dừng bước.

“Vậy những gì ngài vừa làm, là vì muốn chọc cho ta vui sao?”

Đoàn Vân Chương gật đầu.

“Nhưng ta lại không hề vui vẻ.”

Đoàn Vân Chương lại bị đá kích, cúi đầu.

Kim Phượng suy nghĩ một chút, thờ ơ chỉ ra. “Vân Nham là được ôm vào trong ngực, chứ có phải bị treo trên lưng ngựa đâu.”

Đoàn Vân Chương do dự một chút. “Ta cũng muốn ôm nàng vào trong ngực, nhưng nàng quá nặng, chỉ có thể miễn cưỡng treo trên lưng ngựa.”

“...”

Hoàng hậu nương nương lặng lẽ nhìn lên bầu trời xa xăm. Một hồi lâu, từ từ ngồi chồm hổm xuống đất, khóc ầm lên.

Đoàn Vân Chương sợ hết hồn, liền vội vàng tiến lên đỡ nàng dậy. “Sao tự nhiên lại khóc?”

Kim Phượng liếc nhìn hắn với đôi mắt ướt nhẹp, tiếp tục nhắm mắt lại gào to khóc lớn.

Đoàn Vân Chương vô cùng bi thương: “Đừng, đừng khóc, ta sai rồi, ta sai rồi còn không được sao?” Cuống quýt ôm nàng vào lòng, dùng ống tay áo cẩn thận lau nước mắt trên gương mặt nàng. Nhưng nước mắt trong hốc mắt cứ liên tục chảy ra không ngừng, càng lau càng nhiều. Nàng càng khóc, hắn càng đau lòng, đành phải ôm đầu nàng đặt ở trong ngực, vừa vỗ lưng vừa nhẹ nhàng an ủi. “Hắc Bân ngoan, nàng tuyệt đối không nặng. Đây là lỗi của ta, đừng khóc nữa. Còn khóc nữa trái tim ta sẽ nát ra mất.”

Ngực thấm ướt một mảng lớn, hắn cười khổ. “Đúng là sai lầm mà. Vốn định chơi trò cá biệt để chọc cho nàng vui vẻ một chút. Không ngờ lại chọc nàng khóc thế này.”

Kim Phượng khóc thút thít một hồi, cầm lấy tà áo trước ngực Đoàn Vân Chương, từ từ ngẩng đầu lên. Nước mắt nhạt nhào trên gương mặt mượt mà: “Vân Chương, làm sao bây giờ? Đại phu nhân... chỉ sợ không xong rồi.”

Đoàn Vân Chương chấn động, vẻ mặt âm trầm. Suy nghĩ một chút, hắn siết chặt người trong lòng: “Không đâu, bà ấy sẽ sống lâu trăm tuổi.”

“Thật ư?” Kim Phượng hoài nghi hỏi.

“Ta bảo đảm. Tất cả sẽ tốt thôi.” Hắn cúi đầu, hôn một cái lên vầng trán trơn bóng. “Trở về thay quần áo, chúng xuất cung đi.”

Kim Phượng kinh ngạc: “Xuất cung làm gì?”

“Làm gì cũng được, chỉ cần nàng vui vẻ.”

“Không cần phê tấu chương ư?”

Đoàn Vân Chương cười một tiếng. “Tấu chương sao có thể quan trọng bằng nàng.”

Làm sao có thể để cho Hắc Bân của hắn mang theo nước mắt mà rời khỏi hắn được.

68. Chương 68: Ban Ngày Cát Cao Giọng Hát, Tu Rượu Ly Bì.

Ra khỏi cổng Vinh Huy, dọc đường không phải quán trà thì là quán rượu. Hai người dắt theo một con đại hắc mã bắt mắt, thông thả xuyên qua đám người, đi về phía trước. Đi được một đoạn, Kim Phượng rất cuộc kim nén không được muốn dời bước đi vào một quán rượu, lại bị Đoàn Vân Chương kéo trở về, siết chặt bàn tay, không nói lời nào đi lên phía trước. Nàng nhìn quán rượu dần dần tuột lại đằng xa, tức giận nói: “Không phải đã nói chỉ cần thiếp vui vẻ, làm gì cũng được sao?”

Đoàn Vân Chương cười nói: “Ta đã nghĩ đến muốn làm gì rồi. Yên tâm, nhất định sẽ khiến nàng vui vẻ.”

Kim Phượng cúi đầu nói thầm, kêu ta làm sao có thể yên tâm, mới vừa rồi còn bị tức khóc một hồi.

Chuyển qua phiên chợ náo nhiệt, lại đi tiếp qua hai con đường, vào một ngõ nhỏ tầm thường. Ở cuối ngõ chính là một tiệm mì nhỏ. Bảng hiệu là một tấm bảng đầy bụi bặm màu xanh lục, viết ba chữ to bằng sơn

nước: “Mạch ăn ngon”. Có lẽ là vì ở đây vắng vẻ, mặt tiền cửa tiệm lại nhỏ hẹp, cổng và sân đều hiu, một người khách cũng không có.

Kim Phượng nhất thời có chút sững sờ. Tên của tiệm mì rất thông tục dễ hiểu, tràn đầy sinh lực, nhưng nét chữ này, sao lại quen thuộc quá thế nhỉ?

Đoàn Vân Chương cột đai hắc mã ở chốt cửa rồi kéo Kim Phượng vào tiệm ngồi xuống. Gian trong bày biện hai cái bàn nhỏ, bàn ghế cũ kỹ nhưng gọn gàng sạch sẽ. Trong tiệm không có một bóng người, chỉ có hương thơm thoang thoảng của nước mì lơ lửng trong không khí.

“Chủ quán, cho hai chén mì đi!” Đoàn Vân Chương rất thông thuộc, hét gọi to một tiếng.

Trong phòng bếp có tiếng đáp vang dội. Không lâu sau, một người bưng hai chén mì từ trong phòng bếp chạy ra. Mặt chén vững vàng rơi ở trước mặt hai người, tiểu nhị ở bên kia xoa xoa tay cười nói: “Hai vị khách quan, từ từ dùng.”

Kim Phượng nhìn thấy người này thì hoàn toàn ngây người, thật lâu cũng không có cách nào thốt ra một chữ.

Khó trách nàng cảm thấy ba chữ ‘Mạch ăn ngon’ lại quen thuộc đến vậy. Bảng hiệu kia cũng hai tấm bảng ‘Thử Vi’, ‘Tiêu Sơn’ bên cạnh Thái Dịch Trì căn bản là xuất phát từ cùng một thủ pháp. Người viết chữ, dĩ nhiên là giờ phút này đang đứng ở trước mặt nàng, buộc tết khăn nhà nho màu trắng, mặc áo đạo màu trắng, lại đeo một chiếc tạp dề nhỏ bằng vải hoa xanh, trên cổ quàng một chiếc khăn mặt, hai bên thái dương còn mang theo một chút dầu mỡ lửa khói – chính là đương kim đệ nhất phong lưu phóng khoáng phong thần tuần tú đại đại tử Chu Văn Thiên.

“Chu... Chu...”

Đoàn Vân Chương khụ một tiếng: “Chu chu cái gì mà chu chu, đừng có ở trước mặt ta mà ra vẻ thân thiết như vậy.”

Kim Phượng im bất, lại thấy Chu đại tài tử dùng khăn mặt trên cổ lau lau mặt, vẫn mỉm cười vô cùng thanh nhã như cũ: “Hoàng hậu nương nương, vẫn khỏe chứ?”

Kim Phượng lặng yên, run lên một cái.

“Không ngờ đúng không, Thái phó đại nhân nghiệp dư nhân rồi lại mở một tiệm mì nhỏ ở chỗ này.” Đoàn Vân Chương có chút hăng hái, nói.

“Là Tiền thái phó.” Chu đại tài tử cung kính uốn nắn. Năm trước, Chu đại tài tử đã từ bỏ tất cả chức quan, không muốn giao thiệp với thị phi quan trường, lại càng không muốn có bất cứ dính dấp gì đến cuộc tranh đấu giữa Đoàn Vân Chương cùng Lưu Hiết.

“Tiền thái phó trước khi từ quan, đã khai trương tiệm mì này rồi mà?” Đoàn Vân Chương kéo kéo khoe môi.

Chu đại tài tử cười nhạt một tiếng: “Thảo dân cũng chỉ đến thăm nom một chút sau khi hạ triều mà thôi. Nơi này có người khác chuyên kinh doanh.”

“Bảng hiệu ngoài cửa, chén mì trước mặt không phải đều xuất từ tay của Chu đại tài tử ông sao?”

Chu đại tài tử cười cười, có lẽ vì cảm thấy biện luận cũng không thể biện luận, tội danh hành nghề tay trái đã định xong rồi, vì vậy không giải thích nữa.

Phía bên kia, Kim Phượng đã nhìn không được gấp lên hai ba cọng mì, cuốn vòng quanh chiếc đũa, một hơi nuốt vào. Cọng mì rất ngon miệng, nước mì thơm thuần, trơn mà không nhờn. Thật sự là thượng phẩm. Kim Phượng giơ ngón tay cái lên: “Mì ngon.”

“Tạ hoàng hậu nương nương khen thưởng.”

“Chu lão sư thật sự là chân nhân bất lộ tướng, không ngờ lại khéo tay như vậy!” Kim Phượng thật lòng thật ý khen ngợi. Một nam nhân như vậy, bề ngoài xinh đẹp như ngọc, trong suốt thanh cao, trong bụng lại chứa đầy kinh luân, còn có thể làm ra mì ngon như vậy, thật sự là hoàn hảo vô cùng!

Tiếc là, đồng tính.

Tạo hóa thật sự quá trêu người a.

Nói đến đồng tính, Kim Phượng liền nhớ đến một người. “Lữ đại thượng thư cũng ở đây sao?”

“Là Tiền thượng thư.” Chu đại tài tử tiếp tục uốn nắn.

Đoàn Vân Chương cười: “Nàng cho rằng Chu đại tài tử mở ra tiệm mì này là vì ai? Còn không phải là vì Lữ Đồng Lương sao?”

Trên mặt Chu đại tài tử thoát hồng thoát đỏ, nói: “Cũng vì khó có được nơi nào có thể sử dụng được tay nghề tổ truyền này. Thật không dám giấu diếm, tổ tiên mấy đời của thảo dân đều mở tiệm mì.”

Đoàn Vân Chương thở dài: “Nếu nói đại ẩn ẩn vu thị, hai vị bề tôi đắc lực trong triều của ta lại mở tiệm mì trong con hẻm nhỏ vắng vẻ này.”

(Tiểu ẩn ẩn vu dã, đại ẩn ẩn vu thị: người bình thường ẩn cư vùng hoang dã, ẩn sĩ chân chính dù sống giữa phần hoa đô thị cũng không hề bị ảnh hưởng)

Kim Phượng lại vô cùng hứng thú, hỏi: “Nếu Lữ đại thượng thư đang ở đây, sao không ra ngoài ăn mì uống rượu, cùng nhau hàn huyên ôn chuyện?”

Chu đại tài tử có chút lúng túng: “Nương nương, Từ Thụy hấn và ngài... Hiện giờ không tốt ôn chuyện.”

“To gan, ông ấy còn dám ghi hận ta?”

“Nương nương, ngài uy hiếp muốn đem bài vị tổ tông nhà hấn ném vào thanh lâu, hấn không ghi hận ngài thì ghi hận ai đây?”

Kim Phượng tròn tròn đôi mắt: “Người đọc sách sao lại không phóng khoáng như vậy? Chu lão sư cứ mời ra đây xem nào.”

Chu đại tài tử đành phải gật đầu, đi vào gian trong gọi người.

Đoàn Vân Chương áp sát vào tai Kim Phượng cười nói: “Chẳng lẽ nàng không biết, người hẹp hòi nhất thế gian chính là kẻ đọc sách hay sao?”

Kim Phượng hì hì một tiếng bật cười.

Đoàn Vân Chương thấy nàng vui vẻ, trên mặt càng tỏ ra sung sướng: “Nếu Lữ Đồng Lương ra đây, hàn huyên ôn chuyện cũng vui. Họ vốn là một đôi đồng tính, nói bóng nói gió trêu chọc vài cái, sẽ rất thú vị.”

Kim Phượng đồng ý gật đầu, khéo miệng nhin không được cong vểnh lên. Suy nghĩ một chút lại cảm thấy, hai vợ chồng mình như vậy thật sự là không hiền hậu.

Lữ đại thượng thư có lẽ cũng đoán được hai vị đế hậu này có chút tâm tư xấu xa, miễn cưỡng thò mặt ra một cái rồi lại vội vàng thẹn thùng tránh vào trong, chẳng giống người đã từng là Lại Bộ thượng thư chút nào, ngược lại càng giống cô vợ nhỏ. Đoàn Vân Chương cùng Kim Phượng trêu chọc rất hăng say. Chu đại tài tử sợ Lữ đại Thượng thư thẹn quá, bèn nói vài câu che chở, lại càng bị cười lợi hại hơn. Lữ đại thượng thư giận dữ, liền đem oán khí đầy bụng phát lên người Chu đại tài tử. Vì vậy, Chu đại tài tử lại vội vàng tiến vào gian trong dỗ ngọt.

Sau cùng, Chu đại tài tử cười khổ, khẩn cầu một câu: “Thảo dân cả đời này trong lòng chỉ có một ước mơ như vậy, vất vả lắm mới được viên mãn. Cầu xin hai vị buông tha cho thảo dân đi.”

Đoàn Vân Chương cùng Kim Phượng chợt dạ im miệng. Vì vậy ngồi bên ngoài vừa ăn mì vừa lặng yên sấm hối.

Chỉ vì hứng thú ác liệt của mình mà chọc cho đôi đồng tính xấu hổ và giận dữ, thật sự là quá ác độc.

Ai bảo bọn họ hạnh phúc như vậy, làm cho người ta nhìn thấy mà ghen tỵ.

Ra khỏi tiệm mì ‘Mạch ăn ngon’, Đoàn Vân Chương đỡ Kim Phượng lên ngựa.

“Ăn no chưa?”

Kim Phượng gật đầu.

“Ta dẫn nàng đến chỗ này.”

“Không trở về cung sao?” Kim Phượng kinh ngạc hỏi.

Đoàn Vân Chương lắc đầu.

Vó ngựa thật nhanh, chạy ra khỏi cửa thành, thẳng hướng Chung Nam Sơn mà đi.

Kim Phượng chỉ cảm thấy tay của mình bị cầm thật chặt, đỉnh Chung Nam Sơn xa xa tuyết đọng một màu trắng thuần thì càng lúc càng gần. Nàng rút cuộc hơi có chút xúc động: “Chàng muốn đưa thiếp đi Chung Nam Sơn sao?”

Đoàn Vân Chương gật đầu. “Ta nghe Long Nguyệt hoàng thúc đã từng nói, nàng muốn đến Chung Nam Sơn.”

Kim Phượng mím môi. Nàng muốn đi, chính là núi Côn Lôn. Chỉ vì không thể đến được Côn Lôn, đành phải bỏ xa mà cầu gần.

‘Đạp Tuyết Vô Ngân’ dừng lại bên khu rừng dưới chân núi. Đoàn Vân Chương muốn giục ngựa lên núi, Kim Phượng lại đưa tay ngăn cản bàn tay đang nắm cương ngựa của hắn.

“Dừng lên nữa. Nếu như lên núi, tối nay nhất định sẽ không kịp hồi cung.”

“Nàng chắc chứ?” Đoàn Vân Chương nhìn nàng chằm chằm.

Kim Phượng gật gật đầu.

Huống chi, Lưu Ngạc ngã ngựa chết chính ở trên núi này.

“Hãy cùng thiếp ngồi xuống đây một lát đi.” Nàng ngửa đầu nhìn hắn.

Đoàn Vân Chương ôm chặt lấy nàng. “Được.”

Trong lòng Kim Phượng ngọt ngào, cũng ôm chặt lấy cổ hắn. “Hoàng thượng thật sự nói là giữ lời. Cả ngày hôm nay, chàng là của riêng thiếp.”

“Đúng vậy, chỉ là của một mình nàng thôi.” Đoàn Vân Chương lộ vẻ nhu tình. Hắn cũng không phải là người vô cùng chú ý đến tình cảm, đối với hành vi động một chút là sai Lãng tiếu tướng quân lên trời hái sao, xuống biển mò tôm bắt cá của Vân Nham công chúa cũng vô cùng khinh thường. Nhưng trong khoảng khắc này hắn lại cảm thấy, nếu như Kim Phượng thật sự kêu hắn hái sao trên trời xuống cho nàng, hắn cũng sẽ làm ngay, không hề chùn bước.

Nhưng nàng không có yêu cầu gì cả. Thậm chí ngay cả lúc tính mạng của cha nàng đang nằm trong tay hắn, nàng cũng không cầu xin hắn hạ thủ lưu tình. Yêu cầu duy nhất của nàng đối với hắn chỉ có một điều vào lúc nào:

Hãy cùng thiếp ngồi xuống đây trong chốc lát.

“Ta có làm cho nàng vui vẻ không?” Đoàn Vân Chương ôm Kim Phượng, ngồi dưới tàng cây.

Kim Phượng gật gật đầu, đáy mắt ánh lên hạnh phúc vui vẻ. Nàng ngửa đầu hôn lên cằm hắn, sau đó lại cúi đầu an phận co rúc ở trong ngực hắn, giống như một con mèo con ngoan ngoãn.

Chứng kiến người khác được sống vui vẻ cùng nhau, nàng luôn rất thích thú. Đặc biệt là cặp đôi Chu đại tài tử cùng Lữ đại thượng thư, qua nhiều năm gian khổ rồi cuộc họ cũng có thể tu thành chính quả. Cái này giống như kết cục có hậu của một vở kịch, làm cho người xem cảm thấy mỹ mãn, khó tránh khỏi cũng cảm thấy cuộc sống tương lai của mình cũng sẽ rất tốt đẹp.

“Ta muốn mời hai người bọn họ trở lại triều đình, còn muốn rửa sạch oan khuất cho Lữ Đồng Lương. Nhưng bọn họ lại không chịu.” Đoàn Vân Chương nói.

“Không chịu ư? Điều đó cũng là hợp tình hợp lý.” Kim Phượng thở dài. Bọn họ chỉ không muốn phá vỡ cuộc sống bình yên an vui hiện giờ thôi.

“Lao tâm lao lực vì quốc gia mấy chục năm, cũng nên để cho bọn họ thanh nhàn một chút.” Cha nàng bởi vì không chịu thanh nhàn, mới phải đi đến tình trạng như ngày hôm nay.

Đoàn Vân Chương vuốt ve cánh tay nàng. “Chờ chúng ta già rồi, ta sẽ dẫn nàng rời đi. Chúng ta cũng sẽ có một cuộc sống gia đình yên ấm bình an thiết thực như vậy. Nàng có chịu không?”

Kim Phượng thấy trong mũi cay xè.

Đương nhiên là tốt, nhưng lại không thể.

“Chàng nói rồi đó, không được đổi ý đâu.” Nàng ngửa mặt mỉm cười.

Đoàn Vân Chương hôn lên môi nàng, trần trọc mát. Hơi thở nhu mì làm say lòng người quần chật lấy hần. Hơi thở vừa rời ra, lại yêu thích không buông lập tức quần quýt. Đợi đến khi hai đôi môi rớt cuộc cũng kết thúc gần bó, cô gái đen mặt trong ngực mềm yếu mở mắt ra, hần liền nhìn thấy trong mắt nàng là một trời sao lấp lánh.

“Vân Chương, thiếp yêu chàng.” Nàng nhẹ nhàng nói.

Giờ phút này, hần đã lún sâu vào mê say, lại không biết rằng ở trong lòng nữ tử hần yêu, vợ của hần, đã có quyết định.

Qua đông xuân lại đến. Lốp băng trên sông Dư Lan phía Tây liền nhanh chóng tan ra. Chiến sự giữa triều đình cùng nước Khuyển Thích, cũng dần dần đến gần hồi cuối.

69. Chương 69: Ở Giữa Cũng Có Si Nhi Nữ

Bờ sông Dư Lan diễn ra một trận kịch chiến. Mười vạn quân của nước Khuyển Thích chỉ còn lại ba vạn. Tất cả quảng mã cối giáp mà chạy. Quân ta đại thắng. Trải qua trận đánh lần này, chủ lực Khuyển Thích gặp thiệt hại nghiêm trọng, không tiếp tục phản công, đành phải nhún nhường cầu hòa. Em rể của hoàng thượng, Tây Chinh thống soái Lăng tiểu tướng quân sau khi đắc thắng liền ở lại trấn thủ biên quan, đồng thời sẽ cùng Ngự Sử Sài Thiết Chu từ trong kinh cử đến hòa đàm, xử lý công việc hòa đàm (đàm phán hòa bình).

Một khi hòa đàm còn chưa có kết quả, đại quân đóng tại biên cảnh vẫn không dám điều quân trở về. Mọi người trong kinh, từ Thống soái phu nhân Vân Nham công chúa cho đến đám đàn bà con gái bán hàng quán trong chợ đều không thể an tâm. Lại đàm phán hai tháng, lạc đà ở nước Khuyển Thích đều đã ra lông cả rồi, kỹ xảo cao thâm lại tinh vi như thế, đàn bà con gái ở nhà làm sao hiểu được? Người Khuyển Thích nhớ lông lạc đà trong nhà, trên bàn đàm phán rốt cuộc lại lui nhường một bước mang tính chất lịch sử.

Đàm phán hòa bình đạt thành, nước Khuyển Thích bị đánh sợ tiếp tục ngoan ngoãn tiến cống thuần phục, đồng thời phải cắt đất bồi thường chiến tranh. Vì vậy, các nam nhân Khuyển Thích chạy về nhà cắt lông lạc đà, các nam nhân Trung Nguyên chạy về nhà uống rượu mừng công. Tất cả đều vui vẻ.

Trận chiến lần này có quy mô lớn nhất trong vòng hơn mười năm qua, cũng là cuộc chiến diệt địch nhiều nhất. Đại thắng trận này, lại kiêm có thân phận phò mã, Lăng tiểu tướng quân từ đó một bước lên mây. Trận chiến lần này, chẳng qua cũng chỉ là trận chiến đánh cho phục, phục rồi lại đánh cực kỳ phổ biến giữa Thiên Triều cùng các quốc gia láng giềng.

Bất luận thế nào, Lăng tiểu tướng quân suất lĩnh quân đội Thiên Triều xuất phát ở bờ sông Dư Lan, trong tháng này sắp khai hoàn hồi kinh. Hơn mười trận chiến lớn nhỏ trong nửa năm qua đã được biên thành kịch hát cùng khoái bản, được người người truyền miệng ca tụng ở các quán trà, quán rượu trong khắp kinh thành.

Chỉ trừ một chuyện.

Trận đánh ở Bàn Xà Cốc, bất luận là trong triều hay ngoài dân gian, đều vô cùng kiêng kỵ.

Nghe nói trận đánh ở Bàn Xà Cốc, Uy quốc công Lưu Hiết suất lĩnh một chi đội mấy ngàn quân. Bởi vì đi nhầm đường mà lạc vào Bàn Xà Cốc, không những làm rối loạn toàn bộ kế hoạch của Lăng tiểu tướng quân mà còn bị tám vạn quân của Khuyển Thích vây khốn chặt chẽ trong cốc. Lăng tiểu tướng quân suất

lĩnh toàn quân chủ lực đang bận cầm trên chiến trường chính cách Bàn Xà Cốc hơn trăm dặm, kịch chiến với đại quân Khuyển Thích. Các cánh quân khác đều có nhiệm vụ quan trọng trong người, không ai có thừa lực để vượt qua sông Dư Lan giúp đỡ Uy quốc công một tay. Mấy ngàn binh sĩ bị nhốt trong Bàn Xà Cốc, vừa không có lương thực thực phẩm, cũng không có viện binh, vật vờ chống chọi hơn nửa tháng, rốt cuộc toàn quân bị diệt.

Trên chiến trường, thắng bại sinh tử vốn không có cách nào khống chế. Dân chúng mặc dù đau đớn vì mất người thân, nghĩ lại là vì bảo vệ quốc gia, trong lòng cũng được trấn an phần nào. Nhưng điều mà dân chúng không có cách nào lường thứ, chính là trận chiến này mặc dù toàn bộ mấy ngàn binh sĩ đều chôn xương tha hương, nhưng có một người còn sống, lông tóc chưa thương.

Đó chính là Uy quốc công Lưu Hiết.

Vì sao tất cả binh lính thủ hạ đều tử trận, ông ta lại có thể sống sót trở về?

Điều dân chúng chú ý, chính là sự thắng bại cùng sống chết của các tướng sĩ. Điều bá quan văn võ quan tâm lại là đại thế trong triều. Bất luận là triều đình hay là dân gian, người có chút kiến thức đều biết, chờ đợi Lưu Hiết cùng Lưu gia, sẽ chỉ là mưa to gió lớn. Đối với Lưu Hiết mà nói, đã bị thua, còn sống có lẽ cũng không phải là một chuyện tốt.

Giờ phút này, trong Hi La Điện đã sớm bị nháo lật trời.

“Nghe nói, hoàng hậu lại xuất cung?” Thái hậu nương nương mặt đầu khói mù.

“Dạ phải. Sau giờ Ngọ, phủ Uy quốc công báo lại, nói Lưu đại phu nhân bệnh tình nguy kịch. Hoàng hậu nương nương liền vội vàng chạy qua đó.”

“Bệnh tình nguy kịch, lại là bệnh tình nguy kịch. Lưu đại phu nhân đã bệnh tình nguy kịch bao nhiêu lần rồi!” Thái hậu nương nương lạnh lùng hừ một tiếng. Vị hoàng hậu này, trước kia cũng có thấy cô ta chạy đến phủ Uy quốc công thường xuyên như vậy đâu. Trái lại vào lúc này, khi mà người trong thiên hạ đều biết hoàng gia sẽ trừng trị đến cùng đối với u nhọt như Lưu gia, cô ta lại liên tục chạy đến phủ Uy quốc công. Vậy không phải là rõ ràng đội thuyền nước bắn vào thể diện hoàng gia hay sao?

“Lần này, hình như là thật sự không xong...” Cung nhân hầu hạ sợ hãi nói.

Thái hậu quơ quơ tay áo, không nói gì nữa. Người chết là chuyện lớn, bà cũng không tiện ngăn cản hoàng hậu xuất cung đi thăm Lưu đại phu nhân. Nhưng nhất quốc chi mẫu mà ngày nào cũng chạy về nhà mẹ đẻ, để chuyện này lan truyền ra ngoài chẳng phải sẽ khiến người trong thiên hạ nhạo báng ư?

“Ai gia mệnh các người đi mời hoàng thượng, vì sao đã lâu như vậy rồi mà vẫn chưa mời được?”

“Bẩm thái hậu, hoàng thượng đang trên đường, lập tức sẽ đến ngay ạ.”

Đang nói, Đoàn Vân Chương đã sai những bước dài đi vào cửa cung.

“Mẫu hậu cho gọi hoàng nhi có việc?” Thanh an xong, Đoàn Vân Chương hỏi.

Thái hậu gật đầu: “Dích xác là có việc thương nghị.”

“Mẫu hậu mời nói.”

Thái hậu suy tư một hồi, mới nói: “Hoàng thượng à, chuyện trên triều, ai gia mặc kệ. Ai gia muốn hỏi con, con dự định làm thế nào với hoàng hậu đây?”

Đoàn Vân Chương ngăn ra: “Làm thế nào là sao ạ?”

Thái hậu cười cười: “Không cần kinh hoảng, ai gia cũng không phải muốn bức con quyết định điều gì. Nhưng hoàng hậu dù sao cũng là con gái của Lưu Hiết. Hôm nay lại vì chuyện của Lưu gia mà bất chấp sự vụ trong cung, nhiều lần tự tiện xuất cung. Theo ai gia thấy, chuyện này không thể cứ bỏ mặc như vậy được.”

Đoàn Vân Chương nói: “Mẫu hậu, hoàng hậu xuất cung đã được trăm đồng ý. Huống chi, trăm thiện chử hiếu đứng đầu. Mẫu thân bệnh nặng, con gái đến thăm hỏi không phải là chuyện thường tình của con người thôi sao?”

Thái hậu bị lấp phủ đầu, lập tức có chút không thoải mái: “Hoàng thượng, cái gì là tại kỳ vị, mưu kỳ chính. Nếu đã ngồi trên ghế hoàng hậu, nên tận sức làm hết chức trách, lẽ nào lại vì tư tình mà tổn hại đến mặt mũi hoàng gia?” (Tại kỳ vị, mưu kỳ chính: trong Luận ngữ của Khổng tử, tức là đạo làm quan, làm bất kỳ chức vị nào thì hãy làm cho tốt chức vị ấy)

“Hoàng nhi không biết là hành vi lần này của hoàng hậu có gì tổn hại đến mặt mũi của hoàng gia, ngược lại chỉ cảm thấy hoàng hậu có lòng hiếu thuận như thế, quả là tấm gương cho người đời.”

Sắc mặt thái hậu thay đổi liên tục, câu nói đã dấu trong lòng từ rất lâu, rốt cuộc nhịn không được bật thốt ra.

“Hoàng thượng, con thành thật nói ấu hậu biết, lúc trước con quỳ gối trong Hi La Điện này, nói con kiên quyết không nạp phi, rốt cuộc là vì muốn diệt trừ Lưu Hiết, hay là vì hoàng hậu?”

Về mặt Đoàn Vân Chương cứng đờ, im lặng không nói.

“Con nói đi!” Thái hậu nóng nảy.

“Cả hai... đều đúng.” Thật lâu sau, Đoàn Vân Chương đáp.

Thái hậu truy vấn: “Vậy hôm nay thế lực của Lưu Hiết đã trừ, ai gia hỏi con, con có nguyện nạp phi hay không?”

“...” Đoàn Vân Chương nhìn nhìn thái hậu, cúi đầu: “Hoàng nhi... không muốn.”

“Đây... cũng là vì hoàng hậu?”

Lần này Đoàn Vân Chương không hề suy nghĩ, trực tiếp đáp ngay. “Vâng.”

Thái hậu cắn răng, giận quá hóa cười: “Tốt, tốt! Ai gia còn tưởng rằng lúc trước con làm đủ chuyện cũng là vì Lưu Bạch Ngọc, nhưng không ngờ... lại là vì nữ nhân vừa đen lại vừa mập kia!”

Đoàn Vân Chương không nói. Lời này nghe không quá lọt tai, nhưng lại không thể nào phản bác. Hắc Bần của hắc đích xác là vừa đen vừa mập. Hắc cũng quả thật không thể dối gạt lương tâm nói nàng là nhân vật giống như thiên tiên gì đó. Nói cho cùng, chính hắc cũng không rõ ràng lắm, rốt cuộc vì sao mình lại yêu Tiểu Hắc Bần. Nhưng hôm nay cũng coi như trong mắt người tình xuất Tây Thi, chỉ cảm thấy đen thật thiết thực, mập rất tri kỷ, cũng hết cách.

Thái hậu thấy hắc không nói lời nào, lại càng vừa hận vừa đau.

“Những năm gần đây, nàng vì ai gia, vì hoàng nhi con mà làm một ít chuyện, ai gia hiểu lắm chứ. Ai gia đối với nàng, cũng không có gì không hài lòng. Đen một chút, mập một chút, nhìn lâu cũng liền thuận mắt. Nhưng nàng không phải là cô gái bình thường, nàng trước sau luôn là con gái của Lưu Hiết.” Thái hậu thở dốc một hơi, nói tiếp: “Con thích nữ nhân thế nào, ai gia vốn không muốn can thiệp. Con muốn chuyên sủng Hắc Bần kia ba năm, năm năm, ai gia cũng không có ý kiến. Nhưng ngôi vị hoàng hậu này, nàng ta tuyệt đối không thể ngồi tiếp nữa.”

Đoàn Vân Chương đột nhiên ngẩng đầu. “Mẫu hậu!”

“Tâm ý ai gia đã quyết!”

Đoàn Vân Chương im lặng. Thật lâu sau, hắc từ từ cười một tiếng: “Mẫu hậu, ngôi vị hoàng hậu cùng lắm cũng chỉ là một cái hư danh, cho ai, chẳng qua cũng chỉ là một câu nói của hoàng nhi mà thôi. Hoàng nhi nghĩ, Hắc Bần cũng sẽ không để ý đến cái hư danh như vậy. Có thể cũng bởi vì nàng không quan tâm, hoàng nhi càng muốn cho nàng. Cuộc đời này, hoàng nhi chỉ có một mình nàng là hoàng hậu, cũng chỉ có một mình nàng là vợ.”

Thái hậu kinh ngạc. “Người... quyết tâm muốn nghịch ý mẫu hậu rồi?”

“Tâm nguyện của mẫu hậu, hoàng nhi có thể thỏa mãn thì sẽ thỏa mãn. Nhưng hoàng nhi dù sao cũng là vua của một nước, nếu như ngay cả nữ nhân của mình cũng không che chở được, chẳng phải làm cho người trong thiên hạ nhạo báng ư?”

Thái hậu ngơ ngẩn. Con trai rõ ràng đang cung kính cúi đầu đứng ở trước mặt, nghiêm nhiên lại là một quân vương khí vũ hiên ngang. Mọi sự chỉ ở quân tâm. Trái tim của con trai, sớm đã không phải là thứ mà bà có thể bắt chẹt được.

Trong điện vắng lặng, thái hậu muốn khóc, rồi lại không thể nào khóc được.

Bà rót cuộc sâu kín than một tiếng. “Hoàng thượng, mọi chủ ý đều sẽ do con quyết định. Nhưng những gì nên nói, mẫu hậu vẫn phải nói, con cũng nên cẩn thận lắng nghe.”

Đoàn Vân Chương có chút áy náy nhìn mẫu hậu. “Mẫu hậu mời nói.”

“Bên phía Uy quốc công, nên xử lý thế nào, chắc hẳn không cần mẫu hậu phải nhiều lời. Nếu con vì nể thương hoàng hậu mà hạ thủ lưu tình, sẽ hậu hoạn vô cùng.” “Hoàng nhi biết rõ.”

“Hoàng hậu đối với con là thật lòng, ai gia cũng biết. Nhưng nữ nhân là người dễ dàng xử trí theo cảm tính, khó nắm chắc một ngày kia nàng tỉnh táo lại, sẽ không hận con đã hại chết cả nhà cha mẹ của nàng. Con đã cho nàng địa vị trong xã tắc, đặt nàng vào vị trí quan trọng trong lòng mình, thì phải hiểu rõ, lẽ như nàng sinh lòng trả thù, hậu quả thiết tưởng sẽ vô cùng khôn lường.”

Đoàn Vân Chương dừng một chút: “Hoàng nhi cũng hiểu.”

“Cho dù hai người các người không thêm để ý, các triều thần sẽ có cảm tưởng như thế nào? Những triều thần đã vì con máu chảy đầu rơi, từng đối nghịch cùng Lưu Hiết đều chờ đợi con vì nước trừ gian. Con lại giữ con gái của gian thần bên người, bọn họ sẽ có cảm tưởng như thế nào? Một lần gổ đầu gió cũng đủ khiến cho bọn họ cửa nát nhà tan, bọn họ còn dám khẳng khẳng một mực làm việc cho con nữa hay không?”

“Hoàng nhi... tự có chừng mực.”

Thái hậu nhìn con trai, bắt lực thở dài: “Những chuyện này, con đã sớm nghĩ đến, phải không?”

“Vâng.”

“Cho dù như vậy, con vẫn muốn giữ nàng?”

“Vâng.”

“Nếu đã như vậy, mẫu hậu không còn lời nào để nói.”

Đoàn Vân Chương quỳ xuống. “Tạ mẫu hậu thành toàn.”

Khóe mắt thái hậu hơi ẩm ướt – Mẫu hậu làm sao có thể thành toàn cho con.

“Hoàng nhi, còn có một việc, ai gia không thể không nói cho con biết.”

“Mẫu hậu mời nói.”

“Con có biết, Lưu Hiết kia làm thế nào sống sót rời khỏi Bàn Xà Cốc hay không?”

“Hoàng nhi biết rõ.” Đoàn Vân Chương ngẩng đầu. “Là con gái của Lăng đại tướng quân, em gái của Lăng Tiêu – Lăng Phong đã đem Lưu Hiết từ trong loạn quân cứu ra.”

“Con cũng đã biết, vì sao Lăng Phong lại phải cứu kẻ thù của nhà mình chứ?”

“Chính là bị hoàng hậu uy hiếp.”

“Lăng gia cả đời trung quân, hoàng hậu làm sao có thể điều động Lăng gia làm việc ỉn?”

Đoàn Vân Chương chần chờ một chút, nói: “Mẫu hậu, chuyện này phức tạp. Không chỉ có Lăng Phong, còn có Lăng Tiêu, thậm chí cả Long Nguyệt hoàng thúc cùng Chu đại tài tử đã từ quan đều có phần trong đó.”

Thái hậu kinh hãi: “Đó... đều là bị hoàng hậu xui khiến?”

“Vì cứu cha mình, dùng hết mọi thủ đoạn, đây vốn là lẽ thường ở đời. Hoàng nhi hiểu được tâm tình của nàng.”

“Những chuyện này con đều biết, lại không ngại sao?”

“Không ngại.”

Ánh mắt Đoàn Vân Chương sáng quắc nhìn thẳng thái hậu, không hề khúc mắc chút nào.

Thái hậu hoàn toàn trầm mặc.

Trên đời có một Lưu Hắc Bàn đã là chuyện lạ, vì sao lại còn có một Đoàn Vân Chương? Hai người bọn họ, vì sao lại gặp được nhau?

Hai người này, đến tột cùng ai là kiếp số của ai đây?

70. Chương 70

Khi Kim Phượng đuổi tới phủ Uy quốc công, trong phủ đã tràn ngập tiếng than buồn bã.

Nhị phu nhân vừa khóc vừa nói: “Đại phu nhân lúc này, sợ rằng thật sự sẽ không qua khỏi...”

Kim Phượng lại tỏ ra rất bình tĩnh, quay sang nói với đại phu: “Có biện pháp nào trì hoãn thêm không, dù chỉ chống đỡ mấy canh giờ nữa thôi cũng được?”

“Sao thế?” Nhị phu nhân mờ mịt hỏi.

“Phụ thân đang trên đường hồi kinh, chắc hẳn cũng ra roi thúc ngựa. Ta đã sai người báo với ông ấy sau khi hồi kinh sẽ trực tiếp hồi phủ.” Kim Phượng cố nén, nhưng gần như đã không thể duy trì được thần sắc bình tĩnh. “Bất kể thế nào cũng phải để cho phụ thân cùng mẫu thân gặp mặt nhau lần cuối.”

Nhị phu nhân rưng rưng gật đầu, lui xuống chuẩn bị.

Một lát sau, một nha hoàn từ trong phòng ngủ của đại phu nhân đi ra, vén áo thi lễ với Kim Phượng: “Nương nương, vừa rồi đại phu nhân có hỏi, ngoài cửa có phải là hoàng hậu nương nương hay không?”

Kim Phượng sửng sốt.

“Đại phu nhân nói, nếu là hoàng hậu nương nương, xin mời người vào trong một chuyện.”

“Đại phu nhân, chẳng phải là không muốn gặp ta sao?” Nhịp tim Kim Phượng hỗn loạn.

“Đại phu nhân đích xác đã nói như thế, xin mời nương nương vào trong.”

Kim Phượng ngơ ngẩn nhìn qua cánh cửa đang mở ra phân nửa, sau đó nắm chặt nắm tay, sửa sang lại xiêm y rồi đi vào cửa.

Lưu đại phu nhân yên lặng nằm ở trên giường. Đệm chăn cẩm tú, rèm màn lụa mỏng càng làm nổi bật lên làn da tái nhợt của bà. Trên trán bà buộc tết bốn tám lụa trắng rộng, thần sắc đờ đẫn, trông giống như một chiếc lá khô dễ vỡ.

“Mẫu thân.” Kim Phượng ngồi xuống bên giường.

Lưu đại phu nhân từ từ mở mắt ra, sau đó lại không có sức lực rũ xuống, cũng không lập tức lên tiếng. Kim Phượng nhìn chăm chăm vào mặt bà, bình tĩnh, yên lặng chờ bà lên tiếng.

Lại qua hồi lâu, Lưu đại phu nhân rốt cuộc mở miệng một cách khó khăn. Giọng nói bay bổng, tựa như gió thổi qua liền tan mất.

“Mọi người nói, bệnh lâu thành y. Ta sống không quá đêm nay.” (Bệnh lâu thành y: Người bệnh lâu ngày cũng có thể thành đại phu)

“Mẫu thân...” Kim Phượng vốn cho rằng trong lòng mình đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng chỉ một câu nói của Lưu đại phu nhân đã khiến cho toàn bộ nước mắt của nàng đều chảy ra hết. “Đừng nói như vậy.” Nàng khóc không ra tiếng. “Phụ thân đang trên đường trở về. Ngài nhất định phải đợi đến khi ông ấy trở lại.”

Lưu đại phu nhân lắc đầu: “Ta không đợi được chàng.”

“Sẽ đợi được.” Kim Phượng cầm tay Lưu đại phu nhân, tựa hồ làm như vậy sẽ có thể truyền được chút ít sức lực qua cho bà.

“Đợi không được. Đời này của ta... cho tới bây giờ vẫn không thể đợi được chàng.” Ánh mắt Lưu đại phu nhân rất xa, trống trơn, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Kim Phượng chỉ đành rơi lệ.

“Kim Phượng... Mẫu thân có lời muốn nói với con.”

“Ngài... còn muốn nói chuyện với con sao?”

Lưu đại phu nhân thở dài một hơi thật sâu: “Kim Phượng, mặc kệ người khác nói thế nào, ta ... vẫn luôn xem con như con gái ruột của mình. Đưa con vào cung, ngay từ đầu ta đã không đồng ý. Nhưng phụ thân con đã quyết, ta cũng không có cách nào. Con... có hận ta không?”

“Kim Phượng không có.” Kim Phượng lau nước mắt. “Ở trong lòng Kim Phượng, ngài là người phụ nữ tốt nhất trên đời.”

Vàng trán Lưu đại phu nhân chậm rãi giãn ra, mỉm cười: “Ta luôn cảm thấy, ta đã dạy bảo con rất khá.”

Kim Phượng không ngừng gật đầu: “Đúng vậy, ngài đã dạy dỗ con rất tốt.” Không chỉ là những tâm kế xử thế kia, cũng không chỉ là sự nhường nhịn cùng khoan dung, quan trọng nhất là, người phụ nữ này đã dạy nàng lòng yêu thương và trả giá.

“Những gì ta có thể dạy đều đã dạy cả cho con. Làm sao để trở thành một thê tử tốt, làm sao để trở thành một hoàng hậu tốt.” Lưu đại phu nhân nhìn Kim Phượng chăm chú: “Nhưng có một điều, ta không có cách nào dạy con. Đó chính là, làm thế nào lấy được tình yêu của nam nhân.” Lưu đại phu nhân cười khổ. “Cho dù là ta, cuối cùng cả đời cũng không có được tình yêu của phụ thân con.”

“Phụ thân con yêu ngài.” Kim Phượng nói.

“Yêu ta, vì sao lại hết lần này đến lần khác liên tiếp cưới thiếp? Ta làm bộ như không thèm để ý, ông ấy liền yên tâm thoải mái, cho rằng ta thật sự không thèm để ý.” Lưu đại phu nhân nghiêng mặt qua. “Tình yêu đối với nam nhân, luôn có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Nam nhân chưa từng có tình yêu, chỉ cần sự tâm đắc những cô nương xinh đẹp lại có tài, vẫn vô cùng vui vẻ. Nhưng cô nương xinh đẹp, cũng không phải là sẽ càng dễ dàng chiếm được tình yêu của nam nhân.”

“Mẫu thân...” Kim Phượng nghi hoặc, cũng không hiểu Lưu đại phu nhân nói như vậy là có dụng ý gì.

“Kim Phượng, con xứng đáng có được tình yêu của nam nhân.” Lưu đại phu nhân lẳng lặng nhìn Kim Phượng, muốn đưa tay ra sờ lên khuôn mặt nàng, nhưng chỉ miễn cưỡng giật giật đầu ngón tay, liền bắt lực để xuống. “Hãy hưởng thụ cuộc sống này, đừng giống như ta vậy.”

“Mẫu thân hối hận ư? Hối hận vì đã hy sinh cho phụ thân nhiều như vậy?”

Lưu đại phu nhân cười yếu ớt: “Không hối hận.”

“Nhưng mà, con không cần phải giống như ta vậy.”

Kim Phượng lệ rơi đầy mặt.

Ánh mắt Lưu đại phu nhân dần dần trở nên mông lung, tựa hồ trong khoảnh khắc liền muốn rơi vào giấc mộng vô biên vô hạn. Kim Phượng vội vàng gọi bà: “Mẫu thân!”

Lưu đại phu nhân không ngừng chấn động, ánh mắt chợt tụ lại trên gương mặt Kim Phượng.

“Kim Phượng, mẫu thân có hai chuyện muốn dẫn dò con. Chuyện thứ nhất, phía dưới gối đầu có một cây quạt, con thay ta... trả lại cho Đoàn Long Nguyệt. Nói cho ông ấy biết, kiếp sau, ngàn vạn không cần phải gặp lại ta.” Ho hai tiếng. “Chuyện thứ hai, nói cho phụ thân con biết, ta thật sự... muốn sinh con cho ông ấy. Nhưng thân thể này... ta thật lòng xin lỗi ông ấy.”

“Mẫu thân, tội tình gì ngài phải như vậy? Ngài ráng chờ một chút nữa, chính miệng nói với phụ thân đi.”

Lưu đại phu nhân lắc đầu, trên mặt hiện ra nụ cười an tường có chút ngây thơ. “Ta không muốn chính miệng nói lời xin lỗi với chàng. Rõ ràng là chàng đã nợ ta khá nhiều...”

Giống như đã trút xuống được toàn bộ gánh nặng, đôi mắt xinh đẹp mà suy yếu rốt cuộc chậm rãi khép lại. Bàn tay đang nằm trong tay Kim Phượng cũng từ từ mềm nhũn ra.

Kim Phượng sửng sốt.

Một sinh mạng cứ như vậy biến mất trước mặt nàng. Nàng không biết phải tiếp nhận như thế nào. Tựa như thu đi đông đến, tựa như mặt trời lặn ở phía Tây, tựa như sương mai khô cạn, tựa như lá ngô đồng rụng, sinh tử tuần hoàn, ra đi, luôn luôn có một ngày sẽ trở về. Nhưng người chết đi, lại không bao giờ có thể gặp lại. Tựa như cảnh xuân tươi đẹp đã trôi qua, tựa như nước đổ đi khó hết.

Cửa phòng ‘phanh’ một tiếng mở ra, tiếng bước chân nặng nề mà mệt mỏi cùng tiếng khò giáp bằng sắt va chạm nhau rồi ren đi đến trước giường.

“Phu nhân, ta đã trở về!” Thanh âm của Lưu Hiết đã già đi rất nhiều nhưng vẫn có lực như cũ.

Nhưng đã không còn ai trả lời.

Có lẽ trên thế giới này, quả thật là thứ gì càng xinh đẹp, càng dễ dàng biến mất.

Uy quốc công phu nhân qua đời, trên dưới quý phủ Uy quốc công để tang một tháng. Kim Phượng không đến phủ Uy quốc công nữa. Dù có ngồi lặng lẽ trong hoàng cung xanh vàng rực rỡ, cõi lòng nàng vẫn trong trẻo mà lạnh lùng như nước hồ mùa thu.

Sau khi tang sự kết thúc, khí trời cũng dần dần chuyển lạnh. Lúc này, Lưu Bạch Ngọc liền tới từ già.

Lần trước, Lưu Bạch Ngọc nhờ nàng mở lời, nàng chẳng qua cũng chỉ thuận miệng nói lại với Đoàn Văn Chương. Không ngờ Đoàn Văn Chương lại cực kỳ tán thưởng chủ ý này, còn đặc biệt mệnh cho toàn bộ quan lại ở Lại Bộ tụ họp lại thảo luận căn cứ một phen. Kết quả thảo luận, bởi vì cái gọi là nhập gia tùy tục, muốn liên hệ với Tây Việt nữ quốc đương nhiên phải phải nữ quan đi mới có vẻ thân thiết. Vì vậy, trách nhiệm đi sứ Tây Việt lần này liền thuận lợi giao cho Lưu Bạch Ngọc.

Mùng tám tháng tám, Lưu Bạch Ngọc sẽ khởi hành. Hôm đó ngược lại cũng là ngày lành tháng tốt.

“Sao không ở lại đến hết trung thu hãy đi?” Nếu người ta đã có lòng đến từ già, Kim Phượng liền nhện không được quan tâm thăm hỏi thêm vài câu.

“Qua trung thu? Cùng ai qua?” Lưu Bạch Ngọc hơi mĩa mai, liếc nhìn nàng một cái.

Kim Phượng mấp máy môi, thật lâu sau mới nói: “Tỷ tỷ, ta vẫn không hiểu, đến tốt cùng tại sao tỷ lại phải đi Tây Việt?”

Lưu Bạch Ngọc không đáp mà hỏi ngược lại: “Muội gầy đi à?”

“Hả?”

“Trông có vẻ gầy đi chút ít, thật sự chẳng còn căng đầy sức sống như lúc mập.”

“...” Kim Phượng nghĩ, đời này cho dù nàng có muốn cùng Lưu Bạch Ngọc thân mật một chút, tâm sự một chút, e rằng cũng không thể nào.

Hai người đều không nói gì thêm, ngồi đối diện chỉ chốc lát nhưng cũng không cảm thấy quá mức khó xử.

Lại không biết đã qua bao lâu, chợt nghe Lưu Bạch Ngọc khoan thai thở dài một hơi.

“Khi ta còn bé đã tự cho rằng mình siêu phàm, nhưng trước đây không lâu mới hiểu được, những thứ mình vốn cậy vào thực ra chỉ là những kiến thức nông cạn. Hóa ra, ta hoàn toàn không có gì khác biệt với những cô gái khốn thủ khuê phòng, chẳng qua cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi.”

Kim Phượng im lặng oán thầm. Người mà xem như ếch ngồi đáy giếng, những người như chúng ta còn có đất sống nữa không.

“Vùng đất Tây Việt kia, chắc hẳn sẽ rất thú vị. Nếu ở đó ta không được xem là xinh đẹp, tài hoa, ta cũng muốn nhìn một chút, cả đời này mình còn có thể làm nên chuyện gì.” Lưu Bạch Ngọc nhàn nhạt bồi thêm một câu.

Kim Phượng không nói gì, nhưng trong lòng bỗng cảm thấy kính nể. Lưu Bạch Ngọc bốn ba nhiều năm như vậy, bốn ba xa như vậy, rốt cuộc lại thành công về cảnh giới nghị lực, giấu nàng ở dưới chân.

“Tỷ tỷ, lên đường bình an.” Kim Phượng thật lòng thật ý mà chúc.

Lưu Bạch Ngọc liếc nhìn nàng, đột nhiên nở một nụ cười hiền hòa hiếm có.

“Nói thật, lúc trước ta đích xác là tùy hứng lại buồn cười. Nhưng con người ta lúc còn sống, ai mà không phạm qua sai lầm? Cho nên tỷ tỷ ta cũng sẽ không cần xin lỗi gì muội.”

“...”

“Cô bé như muội sống thật sự cũng có chút đáng thương.” Lưu Bạch Ngọc thở dài. “Ngẫu nhiên, cũng nên tùy hứng một lần đi.”

Kim Phượng chỉ còn biết cười cười. “Không phiền tỷ tỷ phí tâm.”

Lưu Bạch Ngọc ngửa đầu nhìn bầu trời. “Bên phía hoàng thượng, còn chưa quyết định xử trí Lưu gia thế nào ư?” Ánh mắt chuyển hướng Kim Phượng. “Muội thật sự không đi cầu xin ngài ấy à?”

“Không đi.” Kim Phượng nói như chém đinh chặt sắt.

Nàng biết rõ về những chuyện như thế này, Đoàn Vân Chương vô cùng kiên định, có cầu xin hẳn cũng vô ích. Huống chi, có khi nàng thậm chí còn nghĩ ác, nếu Lưu Hiết bị chém đầu, chẳng phải sẽ có thể xuống dưới làm bạn với Đại phu nhân hay sao?

Như thế xem ra, nàng quả thật không hổ là con gái của Lưu Hiết.

Lưu Bạch Ngọc thấy nàng như thế, cười nhạt một tiếng. “Tùy muội.”

Bảy ngày sau, Đoàn Vân Chương hạ thánh chỉ. Tội thần Lưu Hiết tội ác tày trời, nhưng niệm tình ông là nguyên lão hai triều, có công phò tá Tiên Đế, miễn đi tội chết, phế truất tất cả phong hào quan tước, nhốt trong thiên lao, trọn đời không được phóng thích. Toàn tộc Lưu Thị tịch thu tài sản, trừ bỏ chức quan, thu hồi cáo mệnh. Con cháu Lưu Thị vĩnh viễn không được vào khoa trường làm quan.

Tất cả, cuối cùng tất cả đều kết thúc.

71. Chương 71: Chẳng Cần Tìm Phú Quý Trốn Nhân Gian

Hai tháng sau,

Kinh thành,

Một quán trà,

Mấy tháng qua, thuyết thư nhân Bạch Sảng Khoái được chú ý nhất trong giới kể chuyện ở kinh thành, hôm nay sẽ đến kể chuyện tại quán trà Lâm Thanh. Nhận được tin tức, trà khách rối rít có mặt cổ động. Cũng có nhà ở thành Tây đặc biệt đi vòng qua thành Đông, chỉ vì muốn nghe Bạch Sảng Khoái kể chuyện.

Bạch Sảng Khoái vốn là một người kể chuyện bình thường, thường chạy quanh mấy quán trà quán rượu lớn kiếm chút bạc, cũng chỉ đủ tiền cơm. Nhưng nửa năm qua, chiến sự giữa triều đình cùng Khuyển Thích lại cho Bạch Sảng Khoái một cơ hội vô cùng tốt. Bạch Sảng Khoái là một kẻ có tâm tư, đặc biệt sưu tầm tất cả chuyện lớn chuyện nhỏ về chiến sự Tây Bắc đang được lưu truyền trên phố phường, phối hợp với việc sửa đổi phiên bản sơ lược của Thượng Quan Phương, biến thành một bản thuyết thư hiện hành. Đầu óc hẳn cực kỳ linh lợi, đối với đại sự triều đình cũng có cách nhìn mới mẻ, lúc kể chuyện thường xuyên thêm vào

những giải thích thú vị, cay độc mà hài hước. Lần nào cũng chọc cho trà khách cười vang, vô cùng thích thú. Danh tiếng của Bạch Sảng Khoái một truyền mười, mười truyền một trăm. Ngay cả quan lại trong triều cũng hâm mộ tiếng tăm mà tìm đến, chỉ để nghe một vài câu chuyện của Bạch Sảng Khoái, tăng thêm chút ít thú vị cho kiếp sống chính trị buồn tẻ của mình.

Hôm nay, quán trà Lâm Thanh lại càng không còn chỗ ngồi.

Qua giờ Mùi một khắc, Bạch Sảng Khoái mặc áo choàng vải xanh, gõ quạt trên thư án, tay kia giơ lên kinh đường mộc dần dần nặng nề đập xuống một cái, bắt đầu kể chuyện. Hôm nay kể đến: Hoàng câu trộm quân lương, hắc hồ loạn triều cương.

Trên lầu phía Tây, trong nhĩ gian thứ hai, hai nam hai nữ ngồi quanh một cái bàn tròn, đơn giản chỉ uống trà tán dóc chứ không có dụng tâm đến nghe kể chuyện. Nhưng nhóm trà khách ở lầu dưới lắng nghe hết sức chuyên chú, đôi lúc lại bộc phát một loạt tiếng trầm trồ khen ngợi vang dội, mấy vị khách trên lầu rốt cuộc cũng bị hấp dẫn sự chú ý.

Hai nam tử kia đều mặc trang phục không tầm thường, dung mạo tuấn tú, ngũ quan có nét tương tự. Trong đó, người tuổi trẻ hơn một chút mặc áo bào màu lam, cổ làm ra vẻ phong lưu phát phơ cây quạt, nói: “Hoàng câu trộm quân lương, cái này ta biết rõ. Dân gian đồn đãi Lăng Tiêu tướng quân là thiên mã tinh hạ phàm. Con ngựa lông vàng đốm trắng mà hắc cười chính là một thần thú. Hình như còn có lời đồn nói rằng, trận đại chiến ở phía Tây Lịch Dương chính là nhờ có ngựa lông vàng đốm trắng đi trộm quân lương của Khuyển Thích mới có thể đạt được thắng lợi.”

Nam tử còn lại mặc áo bào đen khê mỉm cười: “Cái gì mà hoàng câu trộm quân lương, trận chiến ấy Lăng Tiêu Doanh gặp chút khó khăn, nhờ có Lăng Phong cải trang trà trộn vào trong quân Khuyển Thích, phóng hỏa đốt quân lương của người ta.”

Nam tử áo lam nhếch miệng: “Nói như vậy, hoàng câu vốn là chỉ Lăng Phong.”

Nam tử áo đen nhướng mày: “Lăng Phong hôm nay cũng đường đường là nữ tướng quân. Lời này của đệ nếu để cô ta nghe thấy, ắt sẽ đánh đệ rằng rơi đầy đất.”

Lúc này, tiểu nữ tử xinh xắn lạnh lợi ngồi bên cạnh nam tử áo lam mới cười híp mắt nói: “Vậy hắc hồ loạn triều cương là chỉ ai đây?”

Nàng thốt ra lời này, hai nam tử ngược lại im bất. Hai người liếc mắt nhìn nhau. Nam tử áo lam gõ đầu tiểu nữ tử, nói: “Tên Bạch Sảng Khoái này kể chuyện chỉ toàn nói bừa nói loạn. Những gì hắc nói nếu ta đều hiểu được, chẳng phải cũng sẽ giống như hắc luôn sao.”

Tiểu nữ tử sờ đầu rụt vào trong ghế, không nói nữa.

Nam tử áo đen bây giờ mới quay mặt qua nhìn chăm chăm vào người còn lại trong nhĩ gian, nói: “Hôm nay xuất cung vốn là vì muốn tìm vui, vì sao trái lại trông nàng có vẻ buồn bực không vui?”

Đó là một cô gái mặc quần vải, búi tóc, làn da hơi đen, vóc người có vẻ đầy đặn, duy chỉ có đôi mắt tựa như bảo thạch khảm nằm trên khuôn mặt, rạng rỡ phát sáng.

“Thiếp sao lại buồn bực không vui. Miệng lưỡi của tên Bạch Sảng Khoái này quả là sảng khoái. Nghe hắc kể chuyện, ngược lại còn thấy hay hơn cả đọc hai bản “Tù Tâm Nghiệt Duyên” nữa.” Cô gái đen mập nghiêng đầu cười cười.

Nam tử áo đen thấy nàng vui vẻ như vậy, nụ cười cũng tràn ra, cầm tay nàng nói: “Nàng thích là tốt rồi. Xem ra hôm nay xuất cung là đúng.”

Nam tử áo lam liếc nhìn hai người một cái, theo thói quen than thở: “Hoàng huynh à hoàng huynh, đệ nề tình huynh một đời anh chủ, oai hùng tuấn kiệt nên lúc này mới nỗ lực phò tá, sao hôm nay huynh lại rơi xuống thành một kẻ tề nô, thế này thì phải làm sao đây? Thật sự là phụ cương bất thịnh a.”

Nam tử áo đen thật cũng không muốn cãi lại, búi môi một cái, nói: “Phong Nguyệt, đệ đệ không nên thân này của ta, muội có quần áo tốt không đấy?”

Tiểu nữ tử Phong Nguyệt lập tức bày ra vẻ mặt không sợ trời không sợ đất, cúc cung tận tụy tới chết mới thôi. “Trở về lập tức hầu hạ giặt đồ.”

Sắc mặt của nam tử áo lam lập tức tối đi phân nửa.

Nam tử áo đen chính là đương kim hoàng đế Đoàn Vân Chương. Cô gái đen mập bên cạnh hẳn dĩ nhiên là đương kim hoàng hậu Hắc Bàn độc nhất vô nhị. Còn nam tử áo lam đáng thương kia, chính là Lữ Vương số khổ Đoàn Vân Trọng.

Lúc này, Kim Phượng cười, liếc nhìn ba người nói phét chọc cười, lỗ tai lại nhạy cảm nghe thấy người kể chuyện ở lầu dưới đang cất giọng sang sảng mà có lực.

“Nói đến hắc hồ loạn triều cương, các vị có biết, hắc hồ này là chỉ người nào không?”

“Là người phương nào?” Mọi người nhao nhao hỏi.

Bạch Sảng Khoái cười hắc hắc: “Xưa kia có Tô Đất Kỷ làm loạn triều cương. Hắc hồ tinh này cũng bước tiếp theo đường cũ như vậy. Có điều, Tô Đất Kỷ chính là một con bạch hồ, huyền hóa thành người cũng là một mỹ nhân yêu kiều nũng nịu. Còn hắc hồ tinh của triều đại ta, pháp lực còn cao hơn Tô Đất Kỷ một bậc. Ấ không cần có quốc sắc thiên hương cũng có thể mê hoặc một đời anh chủ xoay vòng vòng!”

Ba người trong nhĩ gian trên lầu bỗng nhiên đều biến sắc. Chỉ có Kim Phượng là vẫn giữ được vẻ mặt không màng danh lợi không gợn sóng.

Thật lâu sau, Đoàn Vân Trọng lẩm bẩm lên tiếng: “Hoàng huynh, lá gan của Bạch Sảng Khoái cũng quá lớn rồi, quả thật là không muốn sống nữa.”

Kim Phượng mỉm cười: “Thối đời hiện nay vốn là gan nhỏ thì chết đói, gan lớn chết no. Nếu hẳn không phải không muốn sống, sao lại hồng biến kinh thành?”

Đoàn Vân Chương nhìn chằm chằm vào nét mặt tươi cười của nàng, thần sắc càng ngưng trọng, nóng lạnh vô chừng.

“Dưới chân thiên tử, tà thuyết mê hoặc người khác, kẻ này không thể giữ. Vân Trọng, đến chào hỏi Kinh Triệu Doãn, xuất hiện tên điều dân thể này là do lỗi của hắn quản giáo không chu toàn.”

Kim Phượng sững sờ, vội vàng trấn an vỗ vỗ cánh tay hắn: “Không cần phải vậy. Dân chúng tìm vui thôi, mấy lời đồn trong quán trà nào có ai sẽ tin là thật?”

“Ta cho là thật.” Đoàn Vân Chương nghiêm mặt.

Kim Phượng nhạo báng hắn: “Chàng cho là thật, chẳng lẽ còn muốn mời đạo sĩ đến thu phục thiếp sao?”

Đoàn Vân Chương nhíu mày: “Lữ Hắc Bàn!”

Lữ Hắc Bàn đứng dậy, nhảy hai bước, cười nói: “Đã không còn sớm nữa, thiếp có việc phải hồi cung trước. Các người cứ ở đây nghe kể chuyện đi.” Xoay người đi tới cửa. Suy nghĩ một chút, hình như có thứ gì đó không bỏ được, bèn xoay người lại nói: “Không được làm khó dễ Bạch Sảng Khoái đâu đấy.”

Đoàn Vân Chương tức giận khẽ hừ.

Kim Phượng dán sống lưng lên khung cửa, nhìn ba người nở một nụ cười tự cho là âm áp thâm thiết. “Vân Chương, thiếp vẫn cảm thấy chàng sẽ là một vị hoàng đế tốt.”

Đoàn Vân Trọng đã run lên một cái: “A ơ ơ, mùa đông thật sự quá lạnh.”

Kim Phượng cười hắc hắc, thoáng nhìn vẻ mặt đỏ ửng mất tự nhiên của Đoàn Vân Chương rồi mở cửa phòng, lách mình đi ra ngoài.

Kim Phượng cũng không như nàng nói, trực tiếp hồi cung mà là đi đến thiên lao trước.

Kể từ khi Lữ Hiết bị tù, đây vẫn là lần đầu tiên nàng đến thiên lao. Chương ngục sử thiên lao, ban đầu là vị chương ngục tạm giam Lữ đại thượng thư, về sau bị giáng chức làm lính ngục, lại bởi vì có công cứu giá, quan phục nguyên chức. Hôm nay, kẻ thù cũ Lữ Hiết lại rơi vào sự quản chế của hắn. Cũng nhờ có người này, Kim Phượng mới có thể lén lút vào thiên lao mà không làm kinh động đến bất cứ ai.

Kim Phượng chuẩn bị ba món ăn nhẹ cùng một bình rượu ngon, ôm làn đi thẳng vào phòng giam Lưu Hiết. Trong thiên lao, tội phạm quan trọng đều có thể ở riêng một phòng đơn. Lưu Hiết lại là tội phạm quan trọng nhất trong các tội phạm quan trọng. Các phòng giam trái phải trước sau đều chẳng chứa chấp một ai, chỉ giam giữ một mình ông, thanh tĩnh lại cô độc.

“Tinh thần ông ấy thế nào?”

Chưởng ngục sử đáp: “Đầu tóc đã trắng phau.”

Mở khóa ra, vào nhà tù, chưởng ngục sử liền lẳng lặng lui ra ngoài, chỉ chừa lại hai cha con nàng.

Tóc Lưu Hiết chắc chắn đã trắng phau, tán loạn buông ở sau ót, những vết nhăn tựa như dao khắc lên trán và ấn đường. Ông ngồi trên giường đá như một bức tượng gỗ, mặt không chút thay đổi. Vẻ mặt nhợt xá, tựa như một cái xác không hồn, lại giống như vị Phật trở về từ độ kiếp.

“Cha.” Kim Phượng kêu lên một tiếng, đặt làn thức ăn lên bàn rồi lấy chén đĩa ra.

Thần sắc không gọn sóng của Lưu Hiết khẽ nhúc nhích, sóng mắt chuyển về phía Kim Phượng, sau đó nhàn nhạt ứng một câu: “Đến rồi à?”

Kim Phượng gật gật đầu, bày chén đĩa chỉnh tề trước mặt Lưu Hiết.

Lưu Hiết cũng không thèm nhìn đến mấy món ăn cùng rượu kia, chỉ nhìn chăm chăm vào Kim Phượng. Một lát sau mới thở dài nói: “Lần đầu tiên ta nhìn thấy mẹ ngươi, nàng cũng mặc một bộ váy vải xanh như thế này.”

Kim Phượng kinh ngạc, sau đó mới hiểu ra là ông đang nói đến Vĩnh Phúc.

“Cha, năm đó rốt cuộc vì sao người lại đối với mẹ con...”

Lưu Hiết dựng thẳng lông mày. “Cả đời này ta có quá nhiều phụ nữ. Nếu từng người đều nhớ rõ, vậy sao được.”

Kim Phượng không nói. Về điểm này, nàng tuyệt đối không hận Lưu Hiết. Dù sao nếu như không có vài lần như vậy, làm sao lại có nàng trên đời? Cả đời này của Vĩnh Phúc, cũng chưa thấy bởi vì một lần cao hứng ban bố ân sủng của Lưu Hiết mà có bao nhiêu gọn sóng.

“Vậy còn đại phu nhân thì sao?”

Ánh mắt Lưu Hiết giật giật, không có trả lời ngay.

“Cha, cha có từng hối hận không?”

Lưu Hiết lạnh lùng cười một tiếng. “Không có.”

“Vì sao?”

“Thế nhân rộn ràng, đều vì lợi đến, đều vì lợi đi. Nhưng cha ngươi lại không phải thế.”

“Vậy cha là vì cái gì?”

Lưu Hiết lại cười. “Ngươi có biết, tay cầm quyền bính thiên quân, chấp chưởng giang sơn vạn dặm là thế nào không? Nếu không có cha ngươi, thiên hạ sẽ có bao nhiêu người không có cơm ăn, không có áo mặc.”

“Nhưng cũng bởi vì cha, thiên hạ có thêm bao nhiêu oan hồn ác quỷ.”

“Người chấp chính, làm sao có thể chưa từng lựa chọn lấy hay bỏ.”

Kim Phượng cúi đầu trầm tư một hồi. “Con hiểu.”

“Nhưng cha à, cha tuy không làm việc vì lợi lộc, nhưng nếu không phải vì lợi lộc, đừng nói đến bảy vị thê thiếp của cha, chính như mẹ con, cũng sẽ không liếc nhìn cha một cái.”

Lưu Hiết chấn động, sau đó đau khổ bật cười: “Phu quân ngươi thắng cha ngươi, ngươi liền vui mừng như vậy sao?”

Kim Phượng cũng cười: “Cha, ngài già rồi, không còn hợp thời nữa.”

Lưu Hiết cười ha hả, lồng ngực chấn động mãnh liệt: “Không thể tưởng được, cả đời Lưu Hiết ta đặc ý nhất, chính là đứa con gái này.”

Kim Phượng nghiêng mặt, ngồi xuống đối diện với Lưu Hiết. “Cha, con phải đi.”

“Đi?” Lưu Hiết ngạc nhiên.

“Dạ.”

Thần sắc Lưu Hiết hỗn loạn trong chớp lát, nói: “Ta có một số bạc gửi tại hội quán Thiểm Tây, ngươi lấy ra dùng đi.”

“Cha, cha rõ ràng giấu quỹ đen sau lưng mẫu thân.”

Lưu Hiết hắc hắc cười: “Đừng nói ẹ người biết.” Ông ngửa đầu nhìn ánh mặt trời chiếu qua khung cửa sổ nhỏ, nói tiếp: “Ta còn chưa nghĩ kỹ càng, phải giải thích với bà ấy như thế nào. Chờ nghĩ thông suốt rồi, mới có thể đi gặp bà ấy được.”

Kim Phượng nhìn chăm chú vào người cha đang già đi từng giây. Đó là người đã từng một đời kiêu hùng, mang theo vài phần hùng tâm cứng cỏi của Hán Cao Tổ.

Có lẽ ông mới là người cô đơn nhất. Những năm qua tung hoành vạn dặm, khí phách vẫy vùng hay là tình thần chán nản, tất cả đều không có ai hay biết.

Ngay đêm đó, lúc Đoàn Vân Chương trở lại Hiên La Điện, trên bàn của hần phát hiện có một bức chiếu thư.

Hiện nay có Kim Phượng của Lưu Thị, kiêu căng tứ hoành, tính hay đổ kị, vừa không phải danh môn lại không có đức hạnh. Từ khi đảm nhiệm trung cung hoàng hậu tới nay, chỉ biết ăn chơi hưởng thụ, không có năng lực thống ngự tam cung, an định cung đình, dẫn đến xã tắc không yên, trữ vị không huyền. Nay trừ đi phong hào hoàng hậu, biếm làm bình dân, trục xuất khỏi cung. Hậu vị tự trọng, đương cầu đức môn, vì chính nội trị.

Khâm thủ.

Chiếu thư hoàng trù nhẹ nhàng rơi xuống đất. Sao chép tinh tế, diễn đạt ngay ngắn, chỉ còn thiếu mỗi ngọc tỷ của quân vương.

“Kẻ nào đã phác thảo chiếu thư!” Long nhan phẫn nộ.

“Tiểu nhân... tiểu nhân không biết.” Nội thị Tiểu Tôn Tử run rẩy quỳ xuống. Trên thư án của hoàng thượng có thêm một bức chiếu thư như vậy từ bao giờ, hần cũng không biết!

“Người đâu! Hoàng hậu đang ở đâu?” Đoàn Vân Chương nổi giận rống to. Đồng tấu chương vốn được sắp xếp gọn gàng lại bị một trận cuồng phong ném bay tất cả rơi xuống đất.

“Hoàng hậu nương nương... Không có ở Hương La Điện.”

“Hoàng hậu nương nương... Không có ở Hi La Điện.”

“Hoàng hậu nương nương... Cũng không có ở Phương La Điện.”

Tiểu Tôn Tử nhìn chăm chăm vào gương mặt càng lúc càng đông lạnh của hoàng đế bệ hạ, rốt cuộc đánh bạo quỳ xuống, nói: “Hoàng hậu nương nương... sợ rằng đã xuất cung rồi.”

“Không có ý chỉ của trẫm, nàng làm sao có thể xuất cung?”

“Hoàng thượng, trong hậu cung này, chuyện ngài không biết thật sự là nhiều lắm.”

Nghe vậy, Đoàn Vân Chương đang giận đến mức không thể kiềm được bỗng dưng ngây người.

Ánh mắt của hần rơi trên thư án. Thì ra phía dưới chiếu thư hoàng trù, còn có một tờ giấy trắng thuần đang nằm lặng lặng ở đó.

Trên tờ giấy viết mấy dòng chữ nhỏ, bút pháp hòa hoãn, dường như tâm tình của người hạ bút cực kỳ trầm tĩnh.

Vân Chương, một mình thiếp bỏ trốn, không đợi chàng rồi.

Lý do rời khỏi chàng, có thể nói hết cả ngày. Thế nhưng lý do để có thể tiếp tục ở lại bên cạnh chàng, dường như cũng đã mất đi rồi.

Từ nay về sau, biển rộng mặc cá nhảy, trời ặc chim bay.

72. Chương 72: Ngoại Truyện 1 : Hoàng Thúc

Lần đầu tiên nhìn thấy Hương Hàn, nàng năm tuổi, đã nghiễm nhiên có được phong độ chỉ huy mọi người.

Nàng mặc một bộ quần áo sạch sẽ màu vàng nhạt, ngồi ngay ngắn trên ghế đá trong hoa viên. Thần sắc trang trọng chỉ điểm vài tên bộc tỳ đang ngồi chồm hổm ở bên chân.

“Lão gia nên ngồi ở chính vị.” Nàng cau mày nói: “Bên phải là Nhị phu nhân, bên trái mới là Đại phu nhân. Người đã hiểu chưa?”

Tỳ nữ được chỉ điểm liên tục vâng dạ, vẽ lên bàn một vòng tròn lớn, rồi vẽ hai vòng tròn nhỏ hai bên.

Đoàn Long Nguyệt mười một tuổi bật cười, lần đầu mới nhìn thấy gia gia như vậy.

Đứa bé này chỉ mới năm tuổi mà đã được nuôi dạy biết rõ đại thế, xem ra phụ thân của nàng đã quyết tâm muốn gả nàng ột đại nhân vật.

Đoàn Long Nguyệt bước lên trước vài bước: “Người là ai? Lại dám ở trong vương phủ chơi trò gia gia.” Bộc tỳ trong vương phủ nhiều xảo trá, có khi ngay cả lời của hần cũng trấn áp không được, sao lại cam tâm tình nguyện đi theo làm trò với một đứa con nít?

Đám bộc tỳ trông thấy Thích Vương Gia, cuống quýt ném đồ chơi trong tay, xếp thành một hàng, đồng loạt quỳ xuống: “Vương gia!”

Đoàn Long Nguyệt làm bộ gật gật đầu.

Tiểu nha đầu nghe đám bộc tỳ gọi như vậy, có chút sững sờ. Ánh mắt bắt gặp Đoàn Long Nguyệt, bỗng dừng cả kinh, trên gương mặt trắng nõn thoáng hiện lên hai vùng đỏ ửng nhàn nhạt. Giống như đã tỉnh tề suy nghĩ một phen, nàng có phần ưu nhã trở xuống khỏi ghế đá, cúi người hành lễ.

Đoàn Long Nguyệt nhìn qua đỉnh đầu nàng, chỉ nghe nàng nhẹ nhàng lên tiếng: “Con gái của Thị vệ trưởng Đỗ Khê, Đỗ Hương Hàn, bái kiến vương gia.”

Mái tóc trẻ con mềm mại, vành tai trắng nõn cũng khẽ ửng hồng.

Đoàn Long Nguyệt đột nhiên có thể hiểu được tâm tình của nàng lúc này. Rõ ràng là rất khấn trương, bị vương gia nhìn thấy mình đang chơi đùa làm bậy, vẫn còn muốn dựa theo cung cách dạy bảo của phụ thân, tự nhiên phóng khoáng hành lễ.

Rõ ràng là... thật đáng yêu.

Hần cố gắng ra vẻ cứng rắn: “Người... chơi gia gia thì chơi gia gia đi, vì sao trong nhà còn có nhiều phu nhân như vậy?”

Hương Hàn hơi ngẩng đầu lên: “Nhà ta có ba vị phu nhân. Cha ta nói, một nam nhân có thể cưới rất nhiều phu nhân.”

“Hà?” Đoàn Long Nguyệt nhướn mày. “Vậy bản vương hỏi người, muốn sinh hạ người, cần mấy vị phu nhân?”

“Chỉ... chỉ cần mẹ ta thôi.” Hương Hàn không hiểu ý lắm.

Đoàn Long Nguyệt mỉm cười: “Đã thế, cha người cưới nhiều phu nhân như vậy làm gì?”

“Ách...” Hương Hàn bị hấn hỏi khó, suy nghĩ hồi lâu, mới đáp: “Ta không biết.”

“Vậy thì về nhà hỏi cha ngươi đi.” Đoàn Long Nguyệt không có ý tốt, nói.

Hương Hàn nhăn nhó khuôn mặt nhỏ nhắn non tuyết, gật đầu nhẹ.

Lại qua hơn tháng, Đoàn Long Nguyệt cũng không trông thấy tiểu nha đầu tên Hương Hàn của Đỗ gia trong vương phủ nữa. Ngẫu nhiên sẽ nhớ đến khuôn mặt trắng hồng của nàng, trong lòng tựa như có chiếc lông chim nhẹ nhàng phớt qua.

Một ngày đi qua vườn hoa, nghe thấy vài đứa bộc tỳ xì xào bàn tán phía sau hòn non bộ. Thì ra, Hương Hàn bởi vì phạm vào cái tội ăn nói lung tung mà bị cha nàng quát roi, đến nay vẫn còn đang nằm trên giường dưỡng thương.

Quất roi một đứa bé gái năm tuổi ư... Hấn nhăn mi, nhớ lại tướng mạo của thị vệ trưởng Đỗ Khê, nhớ mang máng là một trung niên nghiêm khắc.

Hấn là hôm đó Hương Hàn nghe hấn khuyến khích, về nhà hỏi Đỗ Khê tại sao phải cưới nhiều phu nhân như vậy. Với tính tình tự phụ và lạnh lùng của Đỗ Khê, thẹn quá hóa giận quát roi nàng cũng không phải là không có khả năng.

Biết rõ nàng có kết cục này đều là do hấn làm hại, hấn lại chẳng cảm thấy áy náy chút nào.

Con em hoàng thất bình thường tuổi tròn mười lăm đã xuất cung sống một mình. Riêng hấn mới mười tuổi đã chuyển ra khỏi cung. Chỉ vì mẫu phi mất sớm, bản thân còn nhỏ, ở trong cung cũng chẳng có gì tốt đẹp. Nhóm nương nương có thể lực đương nhiên chỉ muốn sớm đuổi hấn ra khỏi phạm vi tranh quyền đoạt lợi. Hôm nay trong triều, người còn nhớ đến vị hoàng tử như hấn cũng không có mấy người. Chỉ có Tứ hoàng huynh Đoàn Bình Nhật ngẫu nhiên cũng có đến thăm hấn.

Hấn trái lại cũng chẳng quan tâm đến mấy chuyện phàm tục này. Hấn rất bận rộn, vội vàng tìm chút chuyện làm nhàn trông có vẻ như không để tâm đến triều đình.

Nửa năm sau,

Hấn từ phủ của Tứ hoàng huynh trở về, lúc đi ngang qua vườn hoa nghe được, bên trong có tiếng quát: “Ai bảo ngươi chơi mấy thứ không sạch sẽ này hả! Mẹ ngươi dạy dỗ ngươi như vậy sao?”

Sau đó là tiếng khóc lóc vô cùng nhỏ cùng tiếng thở nặng nề của nam tử trung niên.

Trong lòng hấn đột nhiên nhảy dựng, lập tức hiểu họ là ai.

Với tính tình của hấn, vốn sẽ không để ý đến những chuyện vặt vãnh thế này. Nhưng chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, lúc này hấn lại đi vào hoa viên, lạnh lùng ném ra một câu:

“Đỗ đại nhân, hoa viên của bản vương chứ không phải là nơi để ông dạy dỗ con gái.”

Đỗ Khê trông thấy là hấn, thần sắc lập tức thay đổi, phát run quỳ xuống: “Vương gia thứ tội. Tiểu nữ ham chơi, tỳ chức chỉ khiến trách sơ sơ vài câu, không dám kinh hãi đại giá của Vương gia...”

Đoàn Long Nguyệt cau mày, thấy một dáng người nho nhỏ mặc áo vàng nhạt đang quỳ cách đó không xa, lưng lay sắp đổ. Bên đầu gối rơi chông chờ một chiếc quạt đàn hương. Trên quạt mơ hồ có thể thấy được hình vẽ nam nữ tình xảo, đều mặc nga bào kết mũ, đẹp không sao tả xiết. Trong lòng hấn hiểu được vài phần. Loại quạt này đang cực kỳ lưu hành trong các tỉnh kinh thành, dùng làm tín vật định tình giữa nam và nữ. Đứa bé này có lẽ là thích mùi thơm cùng tranh vẽ của nó, lại bị phụ thân lầm tưởng là sa vào thói hư tật xấu gì.

“Không cần phải nói, ngươi lui ra đi.” Hấn không muốn nói chuyện với Đỗ Khê, bèn nhàn nhạt căn dặn.

Đỗ Khê vâng dạ, lui ra.

Đoàn Long Nguyệt bước lên vài bước, trông thấy Hương Hàn kinh ngạc ngẩng đầu lên, trên gương mặt tuyết trắng in mấy dấu tay đỏ tươi.

Trong lòng hấn bỗng nổi lên cơn giận không tên, xoay người gọi Đỗ Khê lại.

“Sau này người còn dám động đến một ngón tay của nàng, bản vương sẽ khiến người sống không bằng chết!”

Đỗ Khê sững sờ, vô ý thức vâng dạ lui ra.

Đoàn Long Nguyệt móc khăn tay, tiến lên nhẹ nhàng chấm lên mặt Hương Hàn.

“Còn đau không?”

Hương Hàn nhìn qua hắc hắc, bỗng nhiên nước mắt lại chảy xuống.

“Ta... Cha ta nói, ông ấy lập thêm nhiều phu nhân như vậy, là vì... Ta không phải là bé trai.” Nàng thút tha thút thít nói.

Đoàn Long Nguyệt không nói gì.

Rất nhiều năm sau đó, hắc hắc chưa từng gặp lại Hương Hàn.

Lần tiếp theo gặp nàng trong hoa viên của vương phủ, nàng đã là một thiếu nữ mười sáu tuổi duyên dáng yêu kiều, vẫn mặc bộ váy màu vàng nhạt như xưa, đang vịn cảnh bệ một nhàn Thu Hải Đường trong vườn của hắc hắc.

Thấy hắc hắc đến, nàng khẽ mỉm cười với hắc hắc, yêu kiều cúi chào.

Hắc hắc nhớ đến số quạ mà hắc hắc đã góp nhặt trong phòng suốt mười năm, nhớ đến những năm qua mỗi lần hắc hắc nửa đêm tỉnh mộng đều tâm phiền ý loạn, trống ngực đập liên hồi.

Đột nhiên hiểu ra, mười năm qua, hắc hắc không ngừng chờ đợi một cô bé lớn lên, chỉ như thế mà thôi.

“Nàng...” Hắc hắc ho nhẹ. “Nàng vẫn khỏe chứ?”

“Tạ vương gia quân tâm, Hương Hàn vẫn khỏe.” Nàng mặt phấn ứng đỏ.

“Tại sao nàng lại ở đây? Cha nàng đâu?” Hắc hắc miễn cưỡng che dấu sự mừng rỡ ngạc nhiên trong lòng. Tám năm trước, Đỗ Khê đã được điều khỏi vương phủ, hôm nay đã nghiễm nhiên là một vị tướng quân.

“Cha ta... theo Hạo Vương gia cùng Lưu Hiết đại nhân đến nghị sự với vương gia. Hương Hàn theo hầu Đường trắc phi của Hạo vương gia đi dạo hoa viên.”

Đoàn Long Nguyệt gật gật đầu. Hắc hắc và Đoàn Bình Nhật, Lưu Hiết ba người đã hẹn nhau hôm nay đến phủ của hắc hắc thương thảo việc xử trí chuyện Việt Vương làm phản. Đường trắc phi đi dạo hoa viên, hơn phân nửa là vì che dấu tai mắt mọi người.

“Phụ thân nàng cùng Hạo vương gia cũng thân thiết quá chứ.” Đường trắc phi là phi tử được sủng ái nhất của Đoàn Bình Nhật. Có thể mang Hương Hàn đến đây, chắc hẳn Đoàn Bình Nhật cũng cực kỳ coi trọng Đỗ Khê.

Hương Hàn giật mình, muốn giải thích điều gì, lại cúi đầu xuống.

Đoàn Long Nguyệt có chút tham lam nhìn nàng chăm chăm. Lúc đầu chỉ cảm thấy đẹp không sao tả xiết, về sau lại dần dần cảm thấy không đúng. Tựa hồ có điều gì đó vô cùng quan trọng mà hắc hắc còn chưa kịp bắt lấy đã chạy trốn mất tiêu.

Bỗng nhiên một luồng ánh sáng thoáng hiện lên.

Đoàn Bình Nhật đã từng nói, hôm nay Lưu Hiết muốn dẫn nhạc phụ tương lai cùng đến đây.

Nhạc phụ tương lai.

“Hương Hàn...” Đoàn Long Nguyệt khô khốc mở miệng, “Nàng... đã đính ước với người ta?”

Hắc hắc hỏi quá mức trực tiếp, Hương Hàn lại đỏ mặt, thật lâu sau mới gật đầu.

“Đính ước với Lại bộ Lưu Hiết Lưu đại nhân?”

Hương Hàn xấu hổ cúi đầu nói: “Dạ, là Đường trắc phi nương nương dẫn đường. Cha ta... Cha ta liền đồng ý.”

Đoàn Long Nguyệt cứng lại.

Lưu Hiết là thanh niên tài俊 đương triều, còn hần... Ở trong mắt mọi người, chẳng qua chỉ là một kẻ vô dụng nhàn rỗi. Mặc dù là hoàng thất, tương lai tiền đồ cũng không có cách nào sánh bằng Lưu Hiết. Hần nghĩ, nếu như hần dùng thân phận vương gia bức Lưu Hiết buông tay, lại khẩn cầu Đoàn Bình Nhật... Đoàn Bình Nhật và Lưu Hiết đều sẽ không vì một nữ tử mà so đo với hần, chắc hần sẽ tác thành cho hần.

“Vậy còn nàng, nàng có thích hần không?” Hần vô ý thức hỏi.

Hương Hàn ngẩn ngơ, sau đó ngẩng mạnh đầu lên nhìn hần một cái, lại cúi đầu xuống.

“Ta... Kể từ lần đầu tiên theo Đường trác phi đến Lưu phủ, lần đầu tiên nhìn thấy hần... đã thích hần rồi.”

Giống không thể tin được mình lại có thể ở trước mặt hần nói ra những lời thổ lộ trắng trợn như vậy, nàng cuống quýt che môi.

Đoàn Long Nguyệt chỉ cảm thấy như có người cầm một thanh chủy thủ sắc nhọn hung hăng chém từng nhát từng nhát vào trái tim hần.

Thật lâu sau, hần hít sâu một hơi. “Nếu nàng lấy hần, hần sẽ đối với nàng thật tốt, nhưng tuyệt đối sẽ không tình tứ nâng niu trân quý nàng, nàng có hiểu không?”

“Hương Hàn hiểu.”

“Nàng... có lẽ sẽ hối hận.”

Hương Hàn ngẩng đầu, trong ánh mắt có thêm phần dũng cảm không hề che giấu. “Mặc dù Hương Hàn xuất thân trong gia đình võ tướng, cũng coi như hiểu biết vinh nhục lễ tiết. Vừa gả vào Lưu gia, sẽ vì Lưu gia mà tận tâm tận lực, tuyệt đối không hối hận.”

“Nàng...” Đoàn Long Nguyệt muốn nói gì đó, nhưng cách đó không xa, tiếng cười cười nói nói đã phát phơ mà đến.

Đường trác phi nhà Hạo vương gia được tỳ nữ dìu đỡ, xa xa đi tới, thấy là Đoàn Long Nguyệt liền cười nói: “Long Nguyệt hoàng đệ, vừa hay đang nói đến đệ đây. Con gái út nhà Hồ đại nhân ngày thường duyên dáng lịch sự, hôm nay ta đã gặp rồi, rất là ưu thích, đang muốn làm mai cho đệ...”

Đi đến trước mặt, Đường trác phi sững sờ, lập tức im bặt. Vẻ mặt của Long Nguyệt hoàng đệ, vì sao... vì sao lại nghiêng răng nghiêng lợi, làm như đang hận không thể giết nàng thế nào cho hả lòng hả dạ như vậy?

Đoàn Long Nguyệt từ từ cúi gằm khuôn mặt dữ tợn xuống.

Chỉ chốc lát sau, hần nhẹ nhàng ‘A’ một tiếng.

“Đồ tiểu thư, cây quạt này có phải do nàng đánh rơi không?” Hần cúi người nhặt ở dưới đất lên một cây quạt đàn hương, điêu khắc tinh mỹ.

Hương Hàn vô ý thức muốn phủ nhận, lại bắt gặp đôi mắt sâu thẳm của Đoàn Long Nguyệt.

“Phải... là ta làm rơi.” Nàng gật đầu, tiếp nhận chiếc quạt đàn hương, nhẹ nhàng mở ra. Bên trên vẽ một cô gái áo vàng, trông rất sống động.

“Bản vương chúc Đồ tiểu thư cùng Lưu đại nhân, đầu bạc răng long, con cháu đầy đàn.” Đoàn Long Nguyệt nói.

Đường trác phi mừng rỡ. “Long Nguyệt hoàng đệ, đệ cũng cảm thấy bà mai ta đây làm việc rất tốt đúng không? Ngày khác sẽ tác thành cho đệ...”

Đoàn Long Nguyệt xoay người sải bước bỏ đi. “Hoàng đệ đã quyết tâm gửi gắm tình cảm vào sông núi, dạo chơi bốn phương, không muốn chịu gánh nặng gia đình.”

“Này? Hoàng đệ...” Đường trác phi kinh ngạc, “Đệ muốn đi đâu?”

Đi đâu cũng được, miễn là tránh xa các người. Đoàn Long Nguyệt lặng lẽ nghĩ thầm, lại im lặng không đáp.

73. Chương 73: Ngoại Truyện 2 : Gian Thân

Vĩnh An năm thứ mười tám, mùa thu.

Kinh Giao, Hồng Môn Tự.

Hồng Môn Tự là nơi vắng vẻ, hương khói không thịnh. Duy chỉ có cánh rừng phong phía sau chùa là đẹp không sao tả xiết. Vào thu thì xinh đẹp như lửa, lúc này mới hấp dẫn một số người ngẫu nhiên tới đây thưởng thức.

Tiểu hòa thượng từ sau núi gánh nước suối trở về chùa. Lúc đi ngang qua nhà cỏ, trông thấy Lưu Hiết bắt nắm gạo kê, ngồi xồm trước cửa nhà cỏ cho gà ăn. Lưu Hiết mặc áo choàng vải bông màu lam, đuôi áo rủ xuống nền đất bùn, lơ mơ có thể thấy được mấy miếng vá chằng chịt.

Tiểu hòa thượng lại dặn dò một tiếng như trước: “Lưu thí chủ, gà này không thể giết nha.”

“Không giết, không giết.” Lưu Hiết ngẩng đầu lên, ha ha cười nói. “Lưu mõ là người đọc sách. Đạo lý không thể sát sinh trong chùa, vẫn biết rõ mà.”

Tiểu hòa thượng vẫn có vẻ không yên tâm. Lại để ý len lén đếm số gà, quả nhiên còn đủ số lượng. Vì vậy, gánh nước đi vào trong chùa.

Thiếu niên họ Lưu này là thư sinh đang tiến hành vào kinh đi thi. Nửa năm trước, phương trượng phát hiện hần đối quá năm xiu trước cổng chùa, thương cảm tình cảnh khốn cùng của hần mới chứa chấp hần, lại mượn căn phòng nhỏ sau chùa cho hần ở nhờ.

Tiểu hòa thượng hết sức hoài nghi thân phận của hần. Theo như y thấy, Lưu công tử này căn bản chính là một tên ăn mày hết ăn lại uống. Vóc người gầy trơ cả xương không nói, mà ngay cả một bộ quần áo lành lặn cũng không có, có chỗ nào giống như người đọc sách?

Có điều, thiếu niên này cũng vô cùng chịu khó. Ở mảnh đất chung quanh nhà cỏ trồng vài luống rau xanh, lại nuôi mấy con gà, nghiêm nhiên ra vẻ muốn an cư lạc nghiệp.

Lưu Hiết đưa mắt nhìn theo bóng lưng tiểu hòa thượng rời đi, xoay người vào ổ gà lấy ra mười quả trứng gà, cẩn thận bỏ vào trong bọc, lại cầm lên một sọt chứa đầy các loại rau xanh, vào thành hạp chợ.

Từ Hồng Môn Tự vào thành, đi bộ mất hai canh giờ. Lưu Hiết không kịp phiên chợ sớm, nhưng chỗ rau hần bán đều là tự trồng tự hái, vô cùng tươi ngon, chỉ trong một ngày đã bán hết sạch.

Đến buổi chiều, dọn hàng xong, lại đi bộ trở về Hồng Môn Tự, đã là lúc màn đêm buông xuống.

Lưu Hiết vừa gấp rút lên đường, vừa nhẩm tính. Hôm nay số tiền thu được cũng đủ cho hần ăn thêm mấy ngày.

Sọt rau trông trơn trước người lắc lư loạng choạng. Đang suy nghĩ, thấy xa xa bên cạnh nhà cỏ mình ở hình như có ánh lửa sáng lóng lánh.

Lưu Hiết giật mình, lập tức bước nhanh hơn.

Đi đến trước nhà, hai mắt hần đột nhiên trợn lớn lên.

Nương theo ánh lửa, hần trông thấy cổng rào mở rộng ra. Mấy con gà hoa lau mà hần xem như trân bảo toàn bộ đều không thấy đâu nữa, chỉ còn lông gà vương vãi đầy đất. Đất trồng rau mới vừa gieo mầm chưa lâu, không biết là bị gà hay bị người dẫm đạp mà thất linh bất lạc.

Một bóng người cao gầy ngồi chồm hổm bên cạnh đồng lửa, nhai nhồm nhoàm. Trên ngọn lửa bắt ngang một xào cây, nướng hai con gà tơ béo ngậy, giương nanh múa vuốt.

Thân thể Lưu Hiết đang run rẩy kịch liệt.

Những lời thánh nhân dạy bảo lướt qua trong đầu hắn, vẫn không thể ép được lửa giận ngập trời. Lưu Hiết ném sọt rau xuống, rút đòn gánh ra, hét lớn một tiếng rồi vọt tới.

Tên trộm gà cả kinh, theo phản xạ nhảy dựng lên, thoáng thấy đòn gánh của Lưu Hiết lao đến liền kêu ầm lên: “Kẻ trộm phương nào!”

Lưu Hiết suýt nữa đã thở không nổi: “Cái tên ăn trộm gà kia, ăn mất gà của ta, còn vu cáo ngược ta là kẻ trộm!”

“Ách?” Tên ăn trộm gà sững sờ, liếc nhìn cái đùi gà trong tay. “Đây là gà của người?”

“Đây không phải là gà của ta, chẳng lẽ là gà hoang sao?” Lưu Hiết vừa thương xót vừa phẫn nộ.

“A, gà này, gà này thì ra không phải là gà hoang sao?” Tên ăn trộm gà ra vẻ vô cùng bất ngờ.

“Gà hoang cũng tự biết quay hàng rào trúc hả?”

“A! A! Thì ra cái này chính là chuồng gà a!” Tên ăn trộm gà vui vẻ nói.

Lưu Hiết quát đòn gánh, lại hét to một tiếng vọt tới: “Người đền lại gà cho ta!”

“Ha ha...” Người nọ cực kỳ vô lại, cười cười: “Gà ta đã ăn, đền không được.”

“Vậy thì để mạng lại mà đền!” Lưu Hiết đỏ tròng mắt.

“Khụ khụ... đến mức ấy sao...” Tên trộm gà ánh mắt gian tà, trông thấy thiếu niên gầy yếu lại giờ đòn gánh đến giết bèn quay đầu bỏ chạy.

Hai người chạy quanh đồng lửa, lượn mấy vòng tròn. Tên ăn trộm gà bị Lưu Hiết đuổi đến nỗi không nhin được, dứt khoát quay đầu phóng thẳng về phía Lưu Hiết. Hai người đụng mạnh vào nhau, té bổ nhào.

Tên ăn trộm gà lấy tay ôm hông, lồm cồm bò dậy khỏi mặt đất. Đã thấy Lưu Hiết té trên nền đất, không nhúc nhích. Đòn gánh trượt ra lòng bàn tay, nằm ở một bên.

“Này!” Y thử gọi một tiếng thăm dò, Lưu Hiết vẫn không hề có phản ứng.

Thì ra, hắn vốn đã đói bụng hai ngày, hôm nay họp chợ lại đi bộ bốn canh giờ, thể lực hao hết, cộng thêm tức giận công tâm, liền hôn mê bất tỉnh.

Tên ăn trộm gà lại không hay biết điều này, thấy hắn té xỉu, vừa cảm thấy may mắn vừa quay đầu bỏ chạy. Y chạy thẳng một mạch ra rừng phong, phi thân lên ngựa. Trong miệng lầm bầm: “Thật may quá, thật may quá. Chuyện này không thể để ấu hậu biết được...”

Không biết qua bao lâu, Lưu Hiết lặng lẽ tỉnh lại.

Đồng lửa đã tắt, đông phương hưng hừng sáng, có thể trông thấy cảnh tượng hỗn độn trong mảnh vườn nhỏ bé của hắn.

Bi thương, hay là chết lặng? Trong lòng hắn đã hoàn toàn không còn cảm xúc.

Có lẽ là số mệnh. Trời đất bao la, lại không có nơi cho Lưu Hiết hắn cắm dùi. Khoa thi sắp tới, thể nhưng ngay cả một chỗ có thể sống yên phận mà hắn cũng không có.

Khóe mắt liếc nhìn thấy trên nền đất bùn cách đó không xa, nằm rơi một chiếc ngọc bội.

Hắn miễn cưỡng chống đỡ thân thể suy yếu, lết gần đến vài bước, nhặt ngọc bội lên.

Đó là một miếng ngọc hình con cóc, là của gã trộm gà đánh rơi?

Lưu Hiết cắn chặt hàm răng. Mỗi thù giết gà hủy rau, không đội trời chung.

Sáng sớm, tiểu hòa thượng theo thường lệ ra sau núi múc nước, phát hiện cảnh tượng trong nhà cỏ, la hoảng lên.

Chuyện kinh động đến lão phương trượng của Hồng Môn Tự. Lão phương trượng nhìn qua lông gà đầy đất, bắt đắc dĩ thở dài.

Thí chủ, cậu sát sinh trong chùa, làm xấu thanh quy của ta. Cho dù là lão nạp, cũng không thể tha thứ cho cậu được nữa rồi. Cậu, nên đi thôi.

Lão phương trượng nói như thế.

Lưu Hiết không hề giải thích nhiều lời. Cuộc sống của chúng tăng trong Hồng Môn Tự vốn đã nghèo khó. Họ chờ cơ hội đuổi cổ hẩn đi, chắc hẩn cũng đợi đã lâu rồi.

Tục ngữ nói, tìm đường sống trong cõi chết. Nhưng chuyện thường sẽ là, lúc người cho rằng mình đã bị đưa vào chỗ chết, lại luôn có chuyện gì đó có thể làm cho người chết thảm hại hơn một chút. Rồi sau đó đường sống, lại trở nên xa xôi vô chừng.

Ba tháng sau,

Khoa thi dán thông báo, người đứng đầu bảng vàng, rõ ràng là Lưu Hiết.

Lưu Hiết mặc áo măng bảo đỏ thẫm, mũ mạo kết hoa, cưỡi trên con tuấn mã đỏ thẫm, quan la mở đường, đánh ngựa dạo phố, danh tiếng nổi như cồn.

Long trời lở đất, có khi chỉ cần lật lòng bàn tay một cái.

Sau khi dạo phố, Trạng nguyên liền vào cung tham dự Ân Vinh Yến. Lưu Hiết xuống ngựa trước cửa cung, sửa sang lại quần áo. Mới vừa vào cửa cung, đi chưa được mấy bước, đã nghe sau lưng có tiếng thở hổn hển từ xa truyền đến: “Trạng nguyên lang, chờ chút!”

Lưu Hiết nheo mắt nhẹ nhàng dừng bước. Hẩn quay đầu lại, trông thấy một thiếu niên mặc cẩm bào màu bạc, từ trên ngựa nhảy xuống, vui vẻ chạy tới.

“A nha, thật sự là nghe danh không bằng gặp mặt, trạng nguyên lang quả nhiên là tuấn tú tao nhã!” Thiếu niên cẩm bào xông lại bắt tay hẩn, thân thiện nói.

Nét mặt Lưu Hiết có chút đơ ra, cung nhân sau lưng dẫn hẩn vào cung bèn nhỏ giọng nhắc nhở: “Đây là Hạo vương gia.”

Hạo vương gia! Chính là người rất thích săn bắn, kết giao hào kiệt trứ danh thiên hạ Hạo Vương gia Đoàn Bình Nhật!

Lưu Hiết thờ ơ rút tay về, lui ra sau hai bước, cúi người chào nói: “Vi thần Lưu Hiết, tham kiến Hạo vương gia.”

“Không cần đa lễ!” Đoàn Bình Nhật thân mật nâng hẩn đứng lên. “Bản vương sớm đã nghe thấy tài danh của người, có lòng kết giao, lại chưa có dịp. Hôm nay gặp được trạng nguyên lang ở đây, quả là may mắn vô cùng!”

Lưu Hiết thản nhiên nói: “Vương gia quá khen. Lưu Hiết nhận được ân sủng của thánh thượng, chẳng qua chỉ dựa vào tổ tông phù hộ, vận may nhất thời mà thôi.”

“Ai, sao có thể nói như vậy được chứ? Đứng đầu cuộc thi Đình, chẳng lẽ người người đều có thể thi được hay sao? Huống chi, Lưu huynh người xuất thân hàn hàn, gặp nhiều đau khổ, vẫn không từ bỏ chí nguyện hiên ngang, lại càng khiến cho lòng người khâm phục!”

Lưu Hiết khê nhướng mắt: “Vi thần có thể có hôm nay, còn phải đa tạ vương gia nhiều lần tương trợ.”

“Ách...”

Lưu Hiết cười cười: “Vương gia cần gì giấu diếm. Ngày đó vi thần lưu lạc đầu đường. Nếu không nhờ vương gia âm thầm sai ông chủ quán trọ Vận Lai tiến đến cứu trợ, vi thần sớm đã chết oan chết uổng rồi.”

“Ách, người cũng biết sao?”

“Đại ân của vương gia, Lưu Hiết dùng mạng còn không đủ để báo đáp. Chỉ là trong lòng Lưu Hiết không hiểu, vì sao vương gia lại ra tay giúp đỡ Lưu Hiết hết lần này đến lần khác như vậy?”

“Ha ha... Ha ha...” Đoàn Bình Nhật có chút lúng túng, gãi gãi đầu. “Đương nhiên là bản vương mắt tinh như đuốc rồi.”

Lưu Hiết rũ rèm mắt xuống: “Thì ra là vậy.”

Hắn vươn ngón tay đến bên hông, khẽ vuốt con cóc bằng ngọc kia.

“Đây là...” Đoàn Bình Nhật ngạc nhiên chỉ vào miếng ngọc.

Lưu Hiết cúi đầu nhìn một chút: “Đây là miếng ngọc bội mà ngày đó tên trộm gà đã làm rơi lại. Vương gia biết ư?”

Đoàn Bình Nhật liền vội vàng lắc đầu: “Tên ăn trộm gà?”

“Tên ăn trộm gà đã hại vi thần lưu lạc đầu đường, vi thần cùng hắn không đội trời chung.”

“Ách... Lưu huynh vẫn đang tìm kiếm người đó ư? Tìm được rồi thì sẽ thế nào?”

Lưu Hiết nói: “Còn chưa nghĩ ra. Nhưng đời này vi thần không báo được thù, thề không làm người.”

Đoàn Bình Nhật giật mình một cái.

“Lưu huynh thật sự là sẵn khoái ân cừ, tốt! Tốt!”

Nhìn chằm chằm vào vẻ mặt nói một đàng làm một nẻo của Đoàn Bình Nhật, Lưu Hiết cũng mỉm cười.

Đây, chính là điểm bắt đầu quen biết giữa Đoàn Bình Nhật cùng Lưu Hiết.

Hai người mặc dù tính tình khác hẳn, lại rất hợp nhau. Lúc thượng triều có đối chọi gay gắt, hạ triều lại dính lấy nhau như hình với bóng. Sau đó, các hoàng tử dấy lên cuộc chiến đoạt chính. Lưu Hiết dẹp bỏ nghị luận của mọi người, toàn lực ủng hộ Hạo vương gia. Rốt cuộc cũng đưa được Đoàn Bình Nhật ngồi lên ngôi rồng. Tình nghĩa quân thần giữa hai người cũng trở thành giai thoại truyền lưu muôn đời trong vương triều Đoàn Thị.

Rất nhiều năm sau...

Hoàng đế bắt chấp mọi can ngăn, cố ý đi Đông Giao săn bắn. Trong lúc săn đuổi một con gấu đen, bất hạnh té ngựa.

Lưu Hiết còn chưa kịp mặc xong triều phục, vội vã vào cung. Trong Hiên La Điện, các cung phi, hoàng tử đã quỳ đầy điện.

Đến bên ngoài tấm điện của hoàng thượng, Đường hoàng hậu đang từ trong phòng đi ra, trên mặt còn đầm nước mắt.

“Lưu đại nhân, rốt cuộc ngài cũng đến rồi.” Đường hoàng hậu sắc mặt tái nhợt, khẽ gạt đầu với hắn. “Hoàng thượng... Đang đợi ngài. Chỉ sợ hoàng thượng... không qua khỏi đêm nay.”

Thân thể Lưu Hiết chấn động kịch liệt.

Mới hôm qua còn khỏe mạnh như rồng như hổ, sao bây giờ lại...

Lưu Hiết ngửa đầu, hít sâu một hơi.

Người này, từ trước đến nay vẫn luôn tùy hứng, quả thật có thể nói là làm xằng làm bậy. Ngay cả tính mạng của mình cũng không biết quý trọng. Về điểm này, cho dù đã là một hoàng đế, cũng không hề thay đổi chút nào.

Hắn cúi đầu xuống, che giấu biểu tình trên mặt, đi vào tấm điện của Đoàn Bình Nhật.

Trong điện trống trơn, chỉ có long sàng vàng đậm đặt ở chính giữa. Hắn gần như là lần đầu tiên phát hiện, trong tấm điện này hóa ra lại lạnh băng như vậy.

“Hoàng thượng.” Hắn quỳ xuống trước long sàng.

“A, người đã đến rồi.” Người trên long sàng nhẹ nhàng nói.

Trong đầu hắn lại vang lên những tiếng ừ ừ.

“Lưu khanh, trẫm có một ít chuyện, muốn... muốn dặn dò ngươi.” Giọng nói của Đoàn Bình Nhật bình thản, không biết là do không còn sức lực hay là đã xem nhẹ cái chết.

“Hoàng thượng!”

“Lưu khanh, ngươi nghe trẫm nói.”

“Mời hoàng thượng nói.”

“Trẫm... kỳ thật không mấy thích hợp để làm hoàng đế. Có điều, chẳng qua là vì có người bạn như ngươi, trẫm không làm hoàng đế thì thật sự quá, quá lãng phí... Cho nên ... Trẫm cố mà làm...”

“Hoàng thượng!” Sắc mặt Lưu Hiết thay đổi một lần.

“Khụ...” Đoàn Bình Nhật thở ra một hơi thật dài.

“Lưu Khanh, chuyện triều chính, từ trước đến nay luôn là ngươi nói gì thì trẫm nghe nấy. Vân Chương còn nhỏ, hoàng hậu nhu nhược, sau này... Thiên hạ sau này vẫn phải làm phiền ngươi chịu khó hỗ trợ...”

“Hoàng thượng, ngài an tâm dưỡng bệnh, sẽ không có việc gì!” Lưu Hiết bật thốt ra. Rồi sau đó, hấn cả kinh. Đây thực tại không giống những gì hấn sẽ nói. Những lời dối trá như vậy, bất đắc dĩ như vậy.

“Lưu Hiết...” Đoàn Bình Nhật làm như không nghe thấy. “Con ta cùng thiên hạ... liên giao cả cho ngươi.”

Thanh âm của y từ từ thấp xuống, cuối cùng hoàn toàn chẳng còn động tĩnh.

Một cảm thụ khác thường nhen trong cổ họng của Lưu Hiết, giống như phẫn nộ, lại như hoài nghi. Đoàn Bình Nhật, tên khốn khiếp này. Ngay cả chết cũng chết ngoài dự đoán của mọi người. Ngay cả thời gian chuẩn bị cũng không chịu lưu cho người khác...

Lưu Hiết đứng dậy, đi đến bên cạnh long sàng, lẳng lặng nhìn xem hoàng đế đã mất đi sắc máu.

“Đoàn, Bình, Nhật!” Hấn nghiêng răng nghiêng lợi gọi.

Vốn tưởng đã tắt hơi thở, Đoàn Bình Nhật đột nhiên mở mắt ra.

“Lưu khanh...” Y rõ ràng nở nụ cười, “À, năm đó, gà của ngươi, đích xác là do trẫm trộm.”

Lưu Hiết trừng mắt lên nhìn y, nói không ra lời.

Thần tình trên khuôn mặt y dần dần buông lỏng, mang theo một nụ cười, nhắm đôi mắt lại.

Lưu Hiết nhin không được, đưa tay thăm dò hơi thở của y.

Lúc này đây, đích xác là hoàn toàn không còn hơi thở.

Thân thể cao lớn tráng kiện của Đoàn Bình Nhật nằm trên long sàng to rộng như vậy, lại sinh ra một cảm giác gầy yếu.

Lưu Hiết toàn thân dần dần rét run, lạnh đến cực điểm, hấn bật cười lạnh lẽo.

Đoàn Bình Nhật, ngươi giỏi lắm.

Lâm chung ủy thác sao? Ngươi đừng hòng. Thật cho rằng ta không dám khi dễ cô nhi của ngươi, đoạt thiên hạ của ngươi sao!

Hấn ghé sát vào bên tai người đã chết:

“Đoàn Bình Nhật, ta đã nói rồi. Ăn trộm gà hủy rau, hại ta lưu lạc đầu đường, thù này không báo, ta thề không làm ngươi.”

74. Chương 74: Nước Xa Núi Xa Là Sau Ly Biệt

Mướn một con lừa, kéo một chiếc xe lừa nhỏ, cầm theo mấy tờ ngân phiếu là vốn riêng của Lưu Hiết, Lưu Hắc Bàn dẫn mẹ rời khỏi kinh thành. Đi được nửa tháng mới ra khỏi trăm dặm, đi vào Giới Châu phủ bên bờ Hoàng Hà.

Kim Phượng rốt cuộc cũng cảm nhận được thực tế tàn khốc thế nào. Cứ tưởng chỉ cần dựa vào một con lừa liền có thể biển rộng mặc cả nhảy, trời cao mặc chim bay, thật sự chỉ là nói dóc. Nhưng mục đích của nàng nếu đã ngàn năm vạn năm đều đứng sừng sững bất động ở phía xa thì cho dù đi chậm một chút, cũng không có quan hệ gì.

Có điều, Vĩnh Phúc lại không nghĩ như vậy.

Vĩnh Phúc ngồi phía sau xe lừa, vểnh lên một đôi chân to, nói với đứa con gái đang ngồi đánh xe phía trước: “Hắc Bàn à, chúng ta thật sự không quay về sao?”

Kim Phượng đỏ ửng cả mặt, nói: “Không quay về.”

Vĩnh Phúc sợ hãi nhìn sắc mặt con gái. “Triệu đồ tể cách vách, năm trước nương tử chết rồi, con có biết không?”

“Ừm, mẹ đã từng đề cập trong thư.”

“Triệu đồ tể đó vẫn muốn tìm một người vừa ý để tái giá, con cũng biết mà đúng không?”

“Nên a, lão vẫn nên có một người bạn.”

Vĩnh Phúc thở dài thậm thụt “Nói rất đúng.”

Hai mẹ con nhìn nhau không nói gì. Kim Phượng vì vậy lại gấp rút đánh xe.

Một lát sau, Vĩnh Phúc tức giận vỗ vỗ thành xe lừa. “Hắc Bàn, con thật sự không hiểu ý mẹ sao?”

Kim Phượng ngơ ngác: “Mẹ có ý gì?”

“...” Vĩnh Phúc đỏ bừng mặt đen, yên lặng cúi đầu hờn dỗi.

Kim Phượng chẳng nghĩ gì khác, cứ cho rằng mẹ chỉ đang cùng nàng nói tào lao một chút chuyện vặt ở quê nhà.

“Mẹ, đừng lo lắng. Chờ chúng ta đi qua Côn Lôn, sẽ tìm ở phụ cận một địa phương giàu có và đông đúc, lại tìm một chỗ lảng giềng tốt, định cư đi. Mẹ cũng không cần vất vả kiếm sống nữa, hàng ngày chỉ việc ra ngoài tán gẫu vui đùa cùng mấy bà phụ nữ có chồng là được rồi!”

Vĩnh Phúc cắn môi, hận không thể cắn cho đứa con gái đen mặt ngu ngốc vô tâm này một cái.

“Láng giềng ban đầu... là tốt nhất rồi.” Bà hơi yếu ớt phản kháng.

“Mẹ, sau này con sẽ không cho bất cứ ai khi dễ mẹ nữa. Thái Gia Cát cái gì, Đậu hũ Tây Thi cái gì, chúng ta cứ tránh xa bọn họ thôi.”

Vĩnh Phúc đau thương thở dài.

Mẹ con hai người đánh xe đi nhanh, thuận lợi chạy vào phủ thành Giới Châu.

Giới Châu cũng không phải là châu thành phồn vinh gì, nhưng giao thông vô cùng thông thuận. Mấy tháng trước, triều đình phái một vị tri phủ mới đến nhận chức, cần trọng chỉnh đốn chính sự địa phương, cũng khá hiệu quả. Hai mẹ con vào thành tìm một quán trọ nhỏ ở lại. Kim Phượng liền để Vĩnh Phúc nghỉ ngơi trong phòng, còn mình cầm một tấm ngân phiếu giá trị đi đến tiền trang (ngân hàng tư nhân) trong thành để đổi tiền.

Vào chợ hỏi đường một đại thẩm đang mua thức ăn, Kim Phượng trực tiếp đi thẳng theo hướng đại thẩm đã chỉ. Nhưng đường đi lại càng lúc càng hẹp, cuối cùng đi đến một con hẻm nhỏ ít người lui tới. Ở giữa con hẻm mở ra một gian cửa hàng nho nhỏ, trên cửa có một tấm bảng hiệu đề hai chữ ‘Tiền trang’ cực kỳ ngay ngắn.

Kim Phượng hơi do dự một chút, rồi tiến lên hỏi: “Xin hỏi, ngân phiếu của tiền trang Đại Thông có thể đổi ở đây được không?”

Một tiểu nhị cao gầy đi vòng đến sau quầy, tươi cười rạng rỡ mà nói: “Ngân phiếu của tiền trang Đại Thông thông thành thiên hạ, đương nhiên là có thể đổi.” Đánh giá Kim Phượng một phen. “Cô nương là người ngoài vùng ư?”

Kim Phượng gật đầu. Người nọ lại hỏi: “Cô nương muốn đổi bao nhiêu bạc?”

Kim Phượng sờ sờ tấm ngân phiếu trong tay. “Một trăm lượng.”

Trên mặt tiểu nhị tỏa sáng. “Một trăm lượng! Cô nương, xin chờ một chút.” Nói xong liền xoay người đi vào phòng trong. Một lát sau, liền nâng một cái khay đi ra. Trong khay dùng lụa đỏ bao lấy hai khối đồ vật. Mở ra liền thấy, đúng là hai khối ngân bảo năm mươi lượng.

Kim Phượng ngạc nhiên. Cho tới giờ nàng còn chưa thấy qua nguyên bảo lớn như vậy. Khi còn bé, bởi vì nhà nghèo, làm sao thấy được nhiều tiền như vậy. Sau khi vào cung, trên người lại càng không cần mang theo bạc.

“Lớn như vậy, làm sao xài được?”

Tiểu nhị hí mắt cười. “Cô nương yên tâm, nguyên bảo này dù đi đến bất kỳ cửa hàng nào ở Giới Châu đều có thể xài được.” Nói xong, lại đánh giá Kim Phượng một lần nữa. “Ngân phiếu đâu?”

Kim Phượng ngượng ngùng từ trong tay áo móc ra tờ ngân phiếu, nhưng lại cảm thấy có chỗ nào đó không ổn.

“Cứ vậy là xong rồi sao?”

Tiểu nhị đưa tay đoạt lấy tờ ngân phiếu, “Xong rồi, xong rồi.”

“Không cần viết giấy tờ văn thư gì hết à?”

Tiểu nhị cười. “Cô nương đi giặt lùi mà ra đường à? Đổi bạc là chuyện quá mức đơn giản. Một tay giao ngân phiếu, một tay giao bạc, ở đâu còn phải viết văn thư cái gì nữa chứ.”

Kim Phượng đỏ mặt lên, vì vậy mỗi tay cầm một khối nguyên bảo, cứ vậy mà đi ra cửa. Đi đến một nửa, đột nhiên cảm thấy xúc giác khi chạm vào khối nguyên bảo có vẻ không đúng. Vì vậy đưa lên gõ gõ mấy cái, đúng là âm thanh giòn rụm, tiếng vang trống trôn, làm như còn có hồi âm.

“Nguyên bảo này không đúng.” Nàng nhíu mày.

Tiểu nhị liền biến sắc. “Làm sao lại không đúng? Chúng ta đã thanh toán xong, những chuyện còn lại mặc kệ.”

“Các người sao có thể làm vậy được chứ?” Cho dù không có kinh nghiệm ra cửa làm ăn, Kim Phượng cũng hiểu được việc này không nên làm như vậy, muốn đòi một phen, lại không thể nghĩ ra phải làm thế nào trong tình cảnh này. Hơi chút thất thần, tên tiểu nhị kia liền bắt đầu hăng giọng, trở mặt còn nhanh hơn lật sách: “Đi đi đi, còn không mau đi đi. Đừng có gây trở ngại người ta buôn bán.”

“Nhưng mà...” Kim Phượng mở miệng muốn cãi, đúng vào lúc này, ngoài cửa vang lên một âm thanh lành lạnh nhẹ nhàng. “Ai nha, thật sự là hỗn loạn a, hỗn loạn quá.”

Kim Phượng bỗng nhiên quay đầu lại, liền trông thấy ngay cửa là một nam tử mặc áo choàng rộng, đang lắc lắc cây quạt rảo bước tiến vào. Không phải là hoàng thúc Đoàn Long Nguyệt thì còn ai nữa?

“Cháu dâu, hiếm khi chúng ta hữu duyên gặp nhau trong thành Giới Châu này, sao trông cháu có vẻ vội vã như vậy. Thúc thúc ta còn tưởng cháu có chuyện gì gấp, không ngờ lại đến cửa hàng người ta vung tiền như rác.”

Kim Phượng cười gượng: “Cháu dâu mệnh khổ, lại đổi phải nguyên bảo giả.”

Đoàn Long Nguyệt hừ khế. “Còn không phải là do cháu ta sơ ý quá ư!”

“Hắn bận rộn ngày đêm, chút chuyện nhỏ này đâu thềm ngó ngang đến chứ.” Kim Phượng vội vàng nói.

Đoàn Long Nguyệt cười nhạo một tiếng. “Cháu lại còn giải vây cho ngài ấy à. Vậy tại sao còn muốn lên ngài ấy bỏ nhà trốn đi? Cháu không biết ngài ấy đang khấn nguyện đến mức nào đâu.”

Kim Phượng sờ sờ đầu. “Hoàng thúc, ngài nên giúp ta đòi lại số bạc mới là quan trọng.”

Đoàn Long Nguyệt nhìn nàng chăm chăm, lắc đầu, trong miệng tặc tặc mấy tiếng.

Tiểu nhị tiền trang kia thấy bọn họ người một câu ta một câu, tự nhiên như đang ở nhà, có chút chột dạ lại có chút tức giận. Vì vậy, đưa tay đẩy Kim Phượng đi. “Đi mau, đi mau...”

Ngón tay còn chưa chạm đến Kim Phượng, đã bị một cây quạt cực nhanh đánh bay trở về.

Đoàn Long Nguyệt mỉm cười. “Người trẻ tuổi, khuyên người đừng đụng vào nàng. Nếu không, cuộc sống của người sẽ vô cùng thâm hiểm.”

Tiểu nhị rút bàn tay đau nhức vào trong ngực, rớt cục thẹn quá hóa giận, mắng: “Con bà nó, lão hồ không phát uy người coi bố mày là mèo bệnh à! Các huynh đệ, có kẻ gây rối đến cửa, mau ra quét dọn!”

Vừa dứt lời, từ sau viện phút chốc chạy ra hai tên tráng hán. Một tên khiêng băng ghế, một tên múa cây đòn gánh.

Tên tiểu nhị cao gầy kia đứng giữa hai tên tráng hán, cười gian nói: “Thức thời thì mau rút đi!”

Kim Phượng lùi lại hai bước, thâm nghĩ. Với thân hình nhỏ bé của Đoàn Long Nguyệt, e rằng ngay cả băng ghế cũng không chịu nổi. Vì vậy kéo kéo ông. “Hoàng thúc, thúc mau đi đi, ta ngăn bọn chúng lại.”

Đoàn Long Nguyệt kinh ngạc. “Cháu dâu, tấm lòng hiếu thảo của cháu thật sự là hiếm có.”

“Đâu có, đâu có.” Kim Phượng khiêm tốn cúi đầu.

“Có điều, đừng xem thường hoàng thúc của người.” Đoàn Long Nguyệt từ từ mở rộng cây quạt.

Nửa khắc sau, trong phòng chỉ còn hai đại hán cùng một ‘cây gậy trúc gầy’ hấp hối, ôm nhau khóc rống. Ngân phiếu vất vả lắm mới đoạt được cùng hai khối nguyên bảo không đủ phân lượng, toàn bộ đều đã bị nữ nhân đen thui mập ú cùng đồng phạm cuốn đi mất rồi.

“Hoàng thúc, lúc trước thật sự là ta đã xem thường ngài.” Kim Phượng nhìn Đoàn Long Nguyệt với vẻ sùng bái.

“Đương nhiên.” Đoàn Long Nguyệt tự đắc gật gật đầu.

“Chỉ dựa vào vài chiêu công phu này của ngài, dư dả làm đại tướng quân rồi, vì sao lại thành kẻ ăn không ngồi rồi chứ?” Kim Phượng quả thật nghĩ không ra.

“...” Về mặt Đoàn Long Nguyệt âm trầm. “Thôi, người đi đi.”

“Hả? Ngài không phải đến bắt ta về sao?” Kim Phượng ngạc nhiên mừng rỡ. Vừa rồi nàng vẫn còn đang lo lắng, không biết phải trốn thoát khỏi cao thủ Đoàn Long Nguyệt như thế nào.

Không để ý đến, trên đầu đã trúng một gõ. “Không cần phải tự mình đa tình.” Đoàn Long Nguyệt ân cần dạy bảo.

Kim Phượng yên lặng cúi đầu.

“Nhưng mà, cháu dâu à, kế tiếp người còn có tính toán gì không?”

Kim Phượng nhìn sang, “Hoàng thúc có thể giữa bí mật không?”

“Điều đó đương nhiên...” Không thể.

“Ta muốn đi Côn Lôn.”

Đoàn Long Nguyệt sững sờ.

“Thật sự, ta muốn được đến đó một lần.”

Đoàn Long Nguyệt nhìn Tiểu Hắc Bàn hai mắt tỏa sáng, thật lâu sau, bên môi cũng tràn ra một nụ cười. Ông đưa tay xoa xoa đỉnh đầu Kim Phượng. “Nếu vậy, đi đường nhớ cẩn thận một chút.”

Ông móc ra một thanh tiểu loan đao, trên chuôi đao được điêu khắc hoa văn kỳ lạ mà phức tạp, tạo hình cổ xưa mà xinh đẹp.

“Năm đó lúc người mới vào cung, mẫu thân người từng phó thác ta phải quan tâm chăm sóc cho người. Bây giờ nghĩ lại, ta cũng chưa làm được gì cả, thật sự là hổ thẹn. Dọc đường đi, khó tránh khỏi sẽ gặp phải tình huống như ngày hôm nay. Cây đao này, người giữ lại phòng thân đi. Coi như hoàng thúc ta đây cũng có thể vì người tận một chút tâm cuối cùng.”

Kim Phượng tiếp nhận loan đao, hốc mắt hơi ẩm. “Hoàng thúc, mẫu thân lúc lâm chung đã phó thác ta đưa trả cây quạt lại cho ngài. Ta đã sai người đưa đến chỗ của ngài rồi.”

“Ừ.”

“Hoàng thúc, hãy tìm một lão bà ỉn đi. Suốt ngày chơi bởi lâu lỏng cũng thật kỳ cục.”

“...” Da mặt dày hơn tường thành, Long Nguyệt vương gia rốt cuộc bị chọc giận. Mà Tiểu Hắc Bàn cũng đã như một làn khói, né được.

Nhìn theo bóng lưng của cháu dâu nhà mình, Đoàn Long Nguyệt quệt ra một vẻ vui mừng hiếm thấy.

Khó trách sao bà lại quan tâm đến đứa con gái không phải là ruột thịt này. Cô bé này so với bà năm đó, thật là có vài phần tương tự. Có điều, những chuyện bà chưa từng có cơ hội thực hiện, cô bé lại đang muốn hoàn thành.

A, cháu dâu, đã quên nói cho người biết. Đoàn Long Nguyệt âm hiểm nheo mắt lại, ta không phải là đến bắt người, nhưng người tới bắt người kia, giờ phút này cũng sắp đến rồi.

75. Chương 75: Bánh Bao Cố Ý Người Vô Tình

Nghỉ ngơi trong quán trọ một đêm, ngày hôm sau Kim Phượng lại tiếp tục gấp rút lên đường. Nhưng Vĩnh Phúc lại quây nháo không chịu đi. Kim Phượng tìm mọi cách nịnh nọt, Vĩnh Phúc đều không cảm kích. Hỏi nguyên nhân, bà lại không chịu nói. Kim Phượng suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định ra đường mua chút điểm tâm trở về dỗ ngọt mẹ ruột.

“Xin hỏi trong thành Giới Châu, bánh bao ngon nhất có thể mua được ở đâu?” Kim Phượng vô cùng lễ phép hỏi một điểm tiểu nhị.

Tiểu nhị tự tin đáp: “Đương nhiên là trong tiệm chúng ta.”

Kim Phượng xem xét số bánh bao nhẵn nhúm sau lưng hắc, thở dài.

Ra khỏi quán trọ đi về phía Tây, một bảng hiệu sáng loáng có vẻ đặc biệt bắt mắt giữa phố chợ kẻ qua người lại. Kim Phượng đập tay lên trán, nghiêm túc nhìn coi vài chữ nét to nặng nề và có lực phía trên “Cửa hàng bánh bao Hoàng Ký”. Trong tiệm tỏa ra mùi thịt cùng hương mì thơm lừng. Khói trắng mờ mịt. Bên dưới bảng hiệu, người mua xếp thành một hàng thật dài. Kim Phượng có chút thèm, bèn tiến lên hỏi: “Xin hỏi...”

Lời nói còn chưa ra khỏi miệng, mấy người trong hàng ngũ dài dằng dặc kia đã gào lên: “Xếp hàng, xếp hàng đi!”

Cần nhắc tình thế trước mắt một chút, Kim Phượng ngoan ngoãn đứng xuống cuối hàng.

“Cửa hàng bánh bao này sao lại làm ăn tốt đến thế ạ?” Nàng đẩy đẩy người phía trước, hỏi.

Người phía trước cười cười, “Cô nương từ vùng khác tới hả? Cửa hàng bánh bao Hoàng Ký nổi tiếng là ngon nhất vùng đấy. Nhìn thấy bảng hiệu kia chưa? Đó là do Tri phủ đại nhân đích thân đề viết đó.”

Khó trách. Kim Phượng gật gật đầu. “Tri phủ đại nhân của các người cũng nhân hạ thoả mái quá chứ.”

“Hắc hắc, cô nương không biết đó thôi. Nghe nói người yêu của Tri phủ đại nhân chúng ta là người rất thích ăn bánh bao thịt. Đối với cửa hàng bánh bao cả phủ Giới Châu này, Tri phủ đại nhân chúng ta đều rõ như lòng bàn tay.”

Kim Phượng lại tăng thêm một tầng thêm muốn đối với bánh bao thịt Hoàng Ký, càng cảm thấy tò mò về vị Tri phủ đại nhân kia. “Tri phủ đại nhân các người chắc là thường đến mua bánh bao cho người yêu ăn?”

“Vây cũng không phải. Tri phủ đại nhân của chúng ta bị thất tình. Người yêu đã gả cho người khác, ngài ấy lại nhớ mãi không quên. Ai, người si tình như vậy, hôm nay trên đời rất hiếm thấy a.”

Kim Phượng nghe người nọ than thở, cũng hòa theo thương cảm một hồi. “Cũng lạ, cô nương kia mắt bị mù rồi. Có nam tử tốt như vậy ở ngay trước mắt không lấy, lại đi gả cho người khác.”

“Còn không phải thế sao, chỉ tội Tri phủ đại nhân chúng ta cứ cuồng đại muốn chết. Bà mối trong thành Giới Châu này có ai mà không muốn làm mai giúp ngài ấy đâu chứ. Nhưng cô nương nào ngài ấy cũng đều thấy chóng mắt.” Người phía trước lại càng cảm khái. “Cô nương, nghe giọng nói của cô hẳn là người kinh thành, chắc cũng đã từng nghe đến đại danh của Tri phủ đại nhân chúng ta rồi nhỉ?”

“A?”

“Tri phủ đại nhân của chúng ta, chính là Đại bạng nhân lang sáu năm trước đã được hoàng thượng ngự bút ban danh.”

“...” Một tiếng sét đánh trúng ngay đầu Kim Phượng. Hồi lâu, nàng run giọng nói: “Tri phủ đại nhân của các người, là họ Ngư?”

“Hắc, quả nhiên cô nương đã nghe qua.”

Kim Phượng cúi đầu.

“Như ta đã nói, nữ nhân đã làm cho Ngư đại nhân thương tâm, thật sự là nên bị thiên lôi đánh chết a!”

“... Vây... cũng không nghiêm trọng như vậy chứ?” Kim Phượng ngáp ngừng nói. Nàng nhớ là Ngư Trường Nhai đã bị đuổi ra ngoài làm quan, nhưng không nghĩ đến y lại bị phái đến phủ Giới Châu này.

Đang nói, hàng người đột nhiên nhao nhao sôi trào, có người cao giọng hô: “Tri phủ đại nhân đến kìa!” Đỉnh kiệu xanh lục ở đằng xa từ từ mà đến. Sóng người chỉnh tề mà cung kính tách ra, dành một lối đi cho chiếc kiệu nhỏ. Đi đến trước cửa hiệu, ông chủ cửa hàng bánh bao mừng rỡ đón đả chạy ra đón, quỳ gối trước kiệu. “Cung nghênh Tri phủ đại nhân.”

Màn kiệu vén lên, thanh niên tuấn tú cúi mình bước ra, hai tay đỡ ông chủ cửa hàng bánh bao đứng dậy, trên mặt là nụ cười hòa ái. “Ông chủ không cần phải như thế. Ta cũng như mọi người, đều đến mua bánh bao.”

Ông chủ cửa hàng bánh bao nói: “Đại nhân, bánh bao ngài muốn tiểu điểm đã chuẩn bị xong rồi, để tiểu nhân vào lấy ra cho ngài.”

Ngư Trường Nhai khẽ nhú mày. “Ông chủ, ta cùng mọi người xếp hàng chờ đợi là được, không thể phá bỏ quy củ.” Nói xong, chậm rãi đi đến đứng vào cuối hàng.

Trong hàng, tất cả thiếu nữ vừa độ tuổi và phụ nữ ngoài độ tuổi nét mặt đều tràn đầy hồng quang. “Tri phủ đại nhân thật sự là đáng vẻ ưu nhĩ, đức hạnh cao quý a!”

Đột nhiên có một người lớn giọng lên tiếng: “Cô nương, cô mau nhìn xem, đó chính là Tri phủ đại nhân của phủ Giới Châu chúng ta đó!”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía phát ra âm thanh, mà ngay cả Ngư Trường Nhai cũng nghiêng người qua, nhìn chềch lên hàng trước mặt. Sau lưng đại thúc mặt mũi dữ tợn, cười đến vô cùng bằng phẳng là một ‘sinh vật’ tròn trịa đầy đà đang run rẩy bấy.

Kim Phượng hoảng sợ cắn ngón tay, lơ như Ngư Trường Nhai phát hiện ra nàng... Mặc dù không biết Ngư Trường Nhai sẽ đối với nàng thế nào, nhưng nàng có thể xác định, nhất định không phải là kết cục gì tốt đẹp.

Thời gian tựa như trôi qua rất lâu, Kim Phượng rốt cuộc kháng cự không nổi nội tâm đang giãy giụa, sợ hãi xoay đầu lại, liền trông thấy một tay áo sạch sẽ màu lam nhạt.

“Hắc Bàn, sao lại là nàng?” Hắc nhàn nhạt hỏi, ấn đường mang theo nét vui vẻ, nhưng hô hấp lại có chút dồn dập bất thường.

Muốn tránh cũng không được, Kim Phượng đành phải từ từ xoay người lại, đưa tay lên tiếng chào. “Hắc hắc, Tiểu Ngư, thật đúng dịp, người cũng tới mua bánh bao à?”

Ngư Trường Nhai gật gật đầu. “Ừ, mua cho nàng ăn.”

Trong đám người vang lên vài tiếng rên rỉ khe khẽ. Không biết là bởi vì đau lòng hay là khó có thể tin nổi.

Kim Phượng cuống quýt khoát tay, “Không cần không cần, tự ta mua là được.” Suy nghĩ một chút lại cuống quýt nói: “Không có việc gì, ta đi trước...”

“Hắc Bàn!” Ngư Trường Nhai khẽ nhăn hàng mi tuấn tú, tiến lên bắt lấy bàn tay mũm mĩm của Kim Phượng, “Đừng đi, ở lại bên cạnh ta.”

Kim Phượng đột nhiên đỏ ửng cả mặt.

Chung quanh dần dần vang lên những âm thanh thút thít, “Tại sao lại là cô ta?”

“Tiểu tiểu tiểu Ngư...” Kim Phượng rung động nói. “Ta là phụ nữ đã có chồng, người đây...”

“Nàng đã rời khỏi ngài ấy rồi, vì sao không thể suy nghĩ đến ta?” Ngư Trường Nhai lại tiến lên hai bước, đưa bàn tay Kim Phượng lên đè trước ngực mình. “Những năm gần đây, tấm lòng của ta chẳng lẽ nàng còn chưa hiểu rõ sao?”

“Tiểu Ngư! Việc này lơ như bị ngài ấy biết được...”

“Ta không sợ chết, chỉ cần nàng nguyện ý ở bên ta, cái gì ta cũng không sợ.” Ngư Trường Nhai nói như chém đinh chặt sắt.

Kim Phượng sắp khóc, “Tiểu Ngư, bây giờ ta thật sự rất bận, không có thời gian cùng người đến chết cũng không đổi... Chuyện đó, người xem, trong thành Giới Châu có nhiều cô nương tương mạo xinh đẹp giỏi về nhiều mặt như vậy, người tội gì phải treo cổ trên một than cây.”

“Hắc Bàn, ta chỉ muốn nàng...” Ánh mắt Ngư Trường Nhai mông lung mà thâm tình. “Kể từ khi biết nàng rời khỏi kinh thành, ta liền quyết định. Chỉ cần gặp lại nàng, tuyệt đối sẽ không cho phép nàng rời khỏi ta nữa.” Hắc trầm giọng ra lệnh. “Hầu hạ phụ nhân lên kiệu.”

Kim Phượng khó có thể tin nổi, trừng to mắt. Tiểu Ngư muốn cưỡng đoạt dân nữ nhà lành sao?

Đang muốn chống cự, đột nhiên tất cả âm thanh chung quanh đều lặng xuống. Trong không khí tràn ngập hơi thở âm hiểm đến đáng sợ. Kim Phượng kìm lòng không được, sợ run cả người.

Sau một khắc, tay nàng liền bị một lực mạnh mẽ hung hăng rút ra khỏi tay Ngư Trường Nhai. Đồng thời, một giọng nói âm trầm vang lên bên tai. “Lưu Hắc Bàn, nàng dám!”

Không cần quay đầu lại, nàng cũng biết giờ phút này người đang bóp cổ tay nàng kêu gào là ai. Nàng khiếp đảm nhìn lên trước mặt, lại lấy làm kinh hãi. Chỉ thấy sắc mặt hắc u ám mà mặt mày, trên cằm còn mọc râu hỗn loạn xum xuê như rễ chùm.

Nàng cùng hắc làm vợ chồng hơn mười năm, chưa bao giờ trông thấy hắc như vậy. Nhất thời tim đập mạnh và loạn nhịp, bị hắc dùng lực kéo đến trước mặt.

“Thiên sơn vạn thủy, nàng lại đến đây, chính là vì hắc?” Hắc hung tợn hỏi.

“Cái này...” Kim Phượng đột nhiên hiểu được tình huống bây giờ là cái gì, vội vàng cương quyết phủ nhận: “Không phải mà!”

“Vậy là vì cái gì?”

Kim Phượng không nói gì, chuyện này đâu chỉ nói ba xạo là có thể giải thích được?

“Sao chàng lại tới đây?” Nàng cho rằng, dù hấn không cam lòng, nhưng cùng lắm cũng chỉ phải vài tên thị vệ ra ngoài tìm kiếm mà thôi. Dù sao, hoàng hậu mất tích cũng không phải là chuyện gì về vang, làm sao có thể náo loạn đến mức người người đều biết được. Không ngờ rằng, hấn lại đích thân đi tìm.

“Chàng đã đến rồi, vậy thượng triều... Ô, mọi chuyện trong nhà phải làm sao?”

“Không cần nàng quan tâm!” Đoàn Văn Chương gầm lên.

Kim Phượng sờ sờ mũi, mặc kệ, cũng không quan tâm.

“Cùng ta trở về.” Hấn nắm tay nàng muốn kéo đi ngay.

“Không được!” Kim Phượng vội vàng hô to. Trước khi nàng xuất cung đã nghĩ rất kỹ rồi, làm sao có thể cùng hấn trở về?

“Không được?” Lực cầm tay nàng càng gia tăng, một trận bão táp dường như lại muốn kéo đến.

“Chàng lý trí một chút đi, đừng kích động như thế...” Nàng vội vã trấn an, vỗ vỗ lồng ngực hấn. “Dẫn ta trở về, đối với chàng cũng không có gì hại...”

Đoàn Văn Chương gần như muốn nghiến nát hàm răng. Tại sao lại có loại nữ nhân này kia chứ? Mất hấn bị mù rồi hay sao mà lại yêu loại nữ nhân này? Hấn không có ý định nhiều lời với nàng, cứ trực tiếp dùng bạo lực có vẻ dứt khoát nhanh gọn hơn.

Không ngờ đột nhiên có một người lách vào căn ở giữa hai người. Ngự Trường Nhai trấn tĩnh mà nói: “Ngài không thể mang nàng ấy đi.”

“Người nói cái gì?” Đoàn Văn Chương nheo ánh mắt đầy vẻ nguy hiểm. Chưa từng có thần tử nào dám công khai đối kháng với hấn như vậy.

“Ta nói, ngài không thể đưa nàng ấy đi. Nàng đã không còn thương ngài, mà ta, cũng không cho phép ngài lại dẫn nàng rời khỏi ta một lần nữa.” Sắc mặt Ngự Trường Nhai có chút tái nhợt, nhưng lời nói lại không có ý nhượng bộ chút nào.

Đoàn Văn Chương lạnh lùng nói: “Người còn không biết thân phận của mình sao?”

“Còn ngài, ngài có biết thân phận của mình hay không?”

“Ta muốn dẫn nàng đi, người có thể làm khó dễ được ta hay sao? Nếu người vẫn ngăn cản, chỉ có một con đường khác.”

“Mặc dù ta không có quyền thế, nhưng vẫn còn có một cái mạng để liều. Không tin ngài có thể thử một lần.”

“Người nghĩ rằng ta không dám giết người?”

“Sống có gì vui, chết có gì buồn?”

Kim Phượng gần như muốn vỡ tay. Ai cha cha, dân không sợ chết, còn có cái gì đáng sợ hơn cái chết đây? Nàng sợ hãi quan sát thần sắc Đoàn Văn Chương, cảm thấy hấn nhất định sẽ giận điên lên...

Ai, thật không biết tại sao hấn lại phải đuổi theo đến tận đây kia chứ?

Đoàn Văn Chương hít vào một hơi, lại hít một hơi, rồi cuộc cười lạnh nói: “Người có biết, trong bụng nàng ấy đã mang cốt nhục của ta?”

“Cái gì?” Mọi người xem cuộc vui đều rống to, mà người rống to nhất lại chính là Kim Phượng.

Sao nàng lại không biết? Có trời làm chứng, hai người bọn họ căn bản còn chưa kịp động phòng a!

Đoàn Văn Chương lại nghiêm trang đưa tay đặt lên phần bụng đầy đà của Kim Phượng. “Hai tháng.”

“...” Mắt thấy sắc mặt Ngự Trường Nhai chuyển từ trắng sang xanh, hẳn là đã tin lời của Đoàn Vân Chương. Mọi người vây xem cũng đều nhìn thấy phần bụng nhô ra của Kim Phượng, thốn thức không thôi.

Đây đúng là vu hãm một cách trắng trợn! Chẳng lẽ không có phép người ta có bụng mỡ a?

“Ta không quant âm, ta sẽ xem nó như con của mình mà nuôi dưỡng thành người!” Ngự Trường Nhai cắn răng nói.

Hai người cùng dắt tay áo Kim Phượng, không ai chịu nhường ai.

Sắc mặt Kim Phượng thay đổi bất ngờ. Bà mẹ nó, Hắc Bàn không phát huy, các người xem ta là nắm gạo nếp sao?

“Tất cả câm miệng cho ta!” Lại liếc nhìn hai bên tay áo. “Buông tay.”

Đoàn Vân Chương cùng Ngự Trường Nhai đều bị tiếng quát đột ngột của nàng làm cho có chút sững sờ, nhưng vẫn nắm chặt tay áo thà chết không buông.

Kim Phượng hừ mũi một tiếng, sau đó lấy từ bên hông ra thanh loan đao mà Đoàn Long Nguyệt đã cho nàng, ‘xoát xoát’ hai tiếng, cắt đứt hai ống tay áo rộng hơn một thước.

“Ta muốn cùng các người, cắt áo đoạn nghĩa!” Nàng cất tiếng kinh người. “Các người tưởng mình là ai? Không có các người, chẳng lẽ ta không thể sống nổi hay sao? Các người có từng quan tâm xem ta muốn làm cái gì hay không?” Kim Phượng quơ quơ hai ống tay áo đã bị cắt đứt phần mép, khí thế hung hăng chỉ về phía Đoàn Vân Chương. “Người cho rằng ở bên cạnh người là chuyện dễ dàng lắm sao? Người cho rằng sống mà cứ phải xem chừng ánh mắt của người đời là vui vẻ lắm sao?”

“Còn người nữa!” Nàng lại quay sang Ngự Trường Nhai, “Một cuốn sách vở vẫn đáng để người nhớ nhiều năm như vậy ư? Người hiểu ta được bao nhiêu? Ngoại trừ biết ta thích ăn bánh bao, người còn biết được cái gì?”

Nói rõ trắng xanh liền thu loan đao vào trong vỏ, cười lạnh nói: “Cô nãi nãi bề bộn nhiều việc, không rảnh tiếp!” Cất bước đi về phía trước. Đi được vài bước, lại xoay người trừng mắt quát hai người. “Không ai được phép đi theo.”

Sau đó, nàng ngẩng đầu uốn ngực bỏ đi. Làm hại nàng ngay cả bánh bao Hoàng Ký ngon nhất Giới Châu cũng không được ăn, xúi quẩy thật.

Vòng qua một góc đường, Kim Phượng lập tức thay đổi tư thế ngẩng đầu hiên ngang chuyển sang trốn chui như chuột. Vào quán trọ, xách mẹ ruột lôi đến xe lừa. Không nói lời nào đã lập tức rời khỏi phủ Giới Châu, quát bụi mà đi.

Ngự Trường Nhai cùng Đoàn Vân Chương chán nản đứng giữa đám người.

Có người lên tiếng an ủi. “Ngự đại nhân, nàng ta xét tướng mạo không có tướng mạo, muốn khí chất cũng không có khí chất, lại còn là hàng đã qua tay người sử dụng, cần gì phải chấp nhất như vậy?”

“Vị công tử này, đại trượng phu sợ gì không có vợ. Với điều kiện của người, muốn nữ nhân thế nào mà chẳng có, cần gì cứ phải bám lấy một nữ nhân đen đúa mập mạp không tha?”

Ngự Trường Nhai cùng Đoàn Vân Chương không ai lên tiếng, làm như còn chưa khôi phục lại được tinh thần sau những bất ngờ đã xảy ra.

Không biết qua bao lâu, những người đứng xem đã chán muốn chết, bèn rời rít tản đi.

Ngự Trường Nhai bỗng nhiên nhân nhạ nói một câu: “Hoàng thượng, xin hãy trị thần tội chết, thần không oán trách.”

Đoàn Vân Chương quan sát y, vẻ mặt đầy phức tạp. “Chẳng phải người muốn cùng trẫm tranh nhau đến chết sao?”

Giọng điệu của Ngự Trường Nhai mang theo chút chua xót. “Nàng không vui, tranh nhau đến chết lại có ích lợi gì?”

Đoàn Vân Chương thở dài.

Lúc này, cách đó không xa, một người đỉnh đạc lắc lắc cây quạt đi tới, cười vô cùng gian xảo. “Ai cha, điệt nhi, thật sự là quá thảm hại! Cả thúc cũng không nở nhìn.” (điệt nhi: cháu trai)

Đoàn Vân Chương cười lạnh. “Hoàng thúc chờ xem kịch vui à?”

Đoàn Long Nguyệt che miệng, “Đâu có.”

“Có điều, hoàng thúc à, “Nguyệt Như Cầu” do Tiên Hoàng ngự ban, vì sao lại ở trong tay Hắc Bàn?”

“Khụ khụ, đó là thúc đưa cho nàng ấy phòng thân, sợ nàng bị kẻ khác khi dễ.”

“Hoàng thúc thật giỏi tính toán, để cho nàng đưa loan đao ra phòng trộm.”

Đoàn Long Nguyệt cười mỉa hai tiếng. “Điệt nhi à, hoàng thúc đâu có cố ý. Như vậy đi, hoàng thúc tiết lộ cho ngài một bí mật, coi như bù đắp tổn thất.”

“Bí mật gì?” Đoàn Vân Chương nhướng mày.

“Điệt nhi có biết nha đầu kia rời khỏi kinh thành, là vì muốn đến nơi nào không?”

76. Chương 76: Không Động Tây Cực Qua Côn Lôn

Từ Giới Châu đến dưới chân núi Côn Lôn, Kim Phượng và Vĩnh Phúc đi mất ba tháng.

Sắp xếp cho Vĩnh Phúc đến ở trong một thôn nhỏ dưới chân núi, Kim Phượng chuẩn bị đầy đủ quần áo cùng lương khô nước uống, giả dạng nam trang, chuẩn bị lên núi. Nàng có cảm giác đầu óc mình không được bình thường. Nhưng đã đi đến bước này, cũng không quản được nhiều như vậy. Nhìn về nơi xa liên miên không dứt, tuyết đọng đỉnh núi như ngọc, Kim Phượng xoa ngực.

Trước khi xuất phát, Vĩnh Phúc túm lấy tay áo nàng đưa lên chùi mí mắt, hồi lâu mới nói ra một câu : « Hắc Bàn à, ta cảm thấy, nếu đã thật lòng yêu thương một người, vẫn phải ở bên cạnh người đó mới tốt. »

Kim Phượng sững sờ một hồi, nói : « Cũng không hẳn vậy. Có đôi khi không ở cùng nhau, tình cảm trái lại càng phát triển tốt hơn. »

Vĩnh Phúc nhớ Triệu đồ tể, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đâm Kim Phượng một cái, « Cút ! »

Kim Phượng leo lên một ngọn núi, tên là Nộ Giao Sơn, là ngọn núi không cao không thấp thuộc dãy núi Côn Lôn.

« Sơn Hải Kinh » Có ghi chép : Trong nước Côn Lôn chỉ hư (Côn Lôn còn được gọi là « Hư Môn »), trải dài tám trăm dặm, cao vạn nhận. Bên trên có cây lúa, dài năm tầm, to năm vẩy. Có chín tỉnh, quanh năm tuyết phủ như ngọc. Mặt có chín cửa, cửa có khai minh thú trấn giữ, trăm thần cư ngụ.

Kim Phượng ở trên núi Côn Lôn không nhìn thấy cây lúa che trời, cũng không thấy khai minh thú, càng không gặp được Tây Vương Mẫu hay Chu Mục Vương trong truyền thuyết.

Nàng hỏi thăm nhóm thợ săn ở dưới chân núi, chọn một con đường tương đối rộng rãi và đông đúc để lên núi. Ban ngày chỉ gấp rút lên đường, đói bụng liền ăn chút ít lương khô thịt muối, tối đến liền hòa cùng nhóm thợ săn gặp được trên đường nổi lửa xua đuổi muỗi mòng dã thú. Dọc đường đi, chỉ toàn tâm toàn ý leo núi. Có khi cũng cảm thấy sợ hãi, có khi lại cảm thấy hưng phấn. Ngẫm lại, nàng chỉ là một cô gái yếu đuối, có thể vượt qua ngàn dặm đường, nhìn thấy Thiên Sơn Mộ Tuyết, đã là chết không hối tiếc.

Nhưng mỗi khi nhớ đến Đoàn Vân Chương, lại có chút buồn bã. Hôm đó, sau khi từ biệt ở phủ Giới Châu, những tưởng hắn sẽ theo đuổi không tha. Nào ngờ lại không còn trông thấy dấu vết của hắn đâu nữa. Nghĩ rằng, có lẽ đã bị nàng mắng tổn thương rồi, hoặc là côi lòng đã tàn, không còn nhưng nhớ đến nàng nữa, vì vậy trở lại kinh thành.

Nàng nghĩ, có một ngày nàng nhớ đến giây phút này, có lẽ sẽ hối hận. Nhưng nếu không quyết định như vậy, nàng nhất định sẽ hối hận.

Thuở nhỏ, gia đình nàng nghèo rớt mồng tơi, cũng không dám mong ước điều gì xa vời, chỉ cố gắng thích ứng trong mọi hoàn cảnh. Về sau, cũng từng ‘dưới một người trên vạn người’, quan sát sinh linh, lại cảm thấy trong lòng càng bản cùng. Không bằng một mình lẻ loi độc hành trên ngọn núi cao và hiểm trở, trong lòng lại cảm thấy bình yên hơn.

Nếu như lúc này có người đó ở bên cạnh, cùng nàng nắm tay nhau ngắm cảnh núi sông vạn dặm thì tốt biết bao. Nhưng gánh nặng trên người hần còn nhiều hơn nàng nữa, lại càng không dám có chút sơ xuất. Tựa như nàng không dám ở lại bên cạnh hần, tăng thêm cho hần một tiếng nhơ là hôn quân. Nàng cũng không hy vọng bởi vì nguyên nhân của mình mà hần phải mất đi sự tín nhiệm của bá quan văn võ, làm cho hần khó có thể thực hiện được chí hướng cùng khát vọng. Hần nên là một quân chủ quyết tuyệt và trí tuệ. Trong lòng dù có góc nhỏ nào mềm mại, cũng không nên giữ nó lại bên người để trở thành nhược điểm.

Huống chi, nàng cũng có chí hướng cùng khát vọng của mình.

Nhiều lời vô ích, con người vốn nên tiến về phía trước.

Lại leo lên núi, càng lúc càng khổ lạnh, ngay cả cây tùng cây bách cương liệt bền bỉ như vậy cũng không có cách nào sống được, chỉ còn lại toàn là băng tuyết mù mịt.

Kim Phượng bọc mình trong chiếc áo bông thật dày, bên ngoài phủ thêm một lớp áo da dê, gian nan bốn ba giữa một vùng băng tuyết. Trên đỉnh núi, tuyết đều đã kết thành băng, vô cùng trơn bóng. Chỉ vài chỗ là có những hòn đá nhô ra bất định, có thể cung cấp nơi đặt chân, nhưng vẫn cần dùng chủy thủ cắm vào vách băng mới ổn thỏa leo lên phía trên. Cũng may là khí trời vô cùng sáng sủa, ánh nắng tươi sáng. Trên đỉnh núi, thật ra cũng không đến nỗi rét lạnh như trong tưởng tượng.

Đến một khoảng đất trống tương đối bằng phẳng, Kim Phượng miễn cưỡng đứng vững, thở dài một hơi. Nhìn lên đỉnh núi, xa như vậy, lại gần như vậy. Trong tai hơi ù đi, lồng ngực giống như có tảng đá đè ép. Nhưng nghe đám thợ săn nói, đó chỉ là phản ứng bình thường của con người khi ở trên chỗ cao.

Kim Phượng ngồi xuống bãi đất bằng, lấy trong tay nải phía sau ra vài miếng thịt khô, kẹp vào giữa bánh mì khô, há to miệng, gặm. Bánh bột ngô đã bị đông cứng, suýt nữa đã đập vỡ răng cửa của nàng. Kim Phượng liền cầm nó trong tay, muốn bẻ thành hai nửa. Há miệng dùng sức quá mạnh, bánh bột ngô chẳng những không bị bẻ thành hai nửa mà lại giống như ám khí, bay thẳng ra ngoài trời, rơi xuống chân núi.

Kim Phượng ngây dại, nhìn theo hướng bánh bột ngô rơi xuống, vành mắt có chút đỏ lên. Đó là miếng thịt khô cuối cùng trên người nàng.

Có chút luyến tiếc không rời liếm liếm môi, nàng chống tay đứng lên, đành phải rời đi. Mặt đất trống phía dưới bỗng nhiên vang lên một âm thanh trầm thấp, như cười như không. « Bánh từ trên trời rơi xuống, thì ra thật sự sẽ xảy ra ! »

Kim Phượng ngẩn ra. Không chờ nàng kịp phục hồi lại tinh thần, một đỉnh đầu quen thuộc từ dưới xuất hiện, nhướn mày, mang theo vài phần chế nhạo mà nhìn nàng.

« Lưu Hắc Bàn. » Hần dương dương tự đắc, trong tay cầm bánh bột ngô kẹp thịt khô. « Trong lòng nàng lúc này đang rỉ máu ư ? Xem nào, nếu không có ta, nàng phải làm thế nào bây giờ ? »

Người này, bất luận thế nào cũng không thể xuất hiện ở đây mà.

« Đoàn Vân Chương ! Sao ngài lại ở đây ? » Kim Phượng kêu to.

« Nếu nàng có thể tới, vì sao ta lại không thể ? » Đoàn Vân Chương cười, leo lên, đi đến bên cạnh nàng, đặt vào tay nàng một chiếc bánh bột ngô hoàn toàn nguyên vẹn.

Kim Phượng cuống quýt nhìn ngó xung quanh, không có một ai. Nàng trừng mắt nhìn hần. « Đường đường là vua của một nước, lẻ loi một mình đi đến một địa phương như thế này, có lý sao ? Triều đình chính sự phải thế nào ? Thái hậu phải thế nào ? Còn có... »

Trong miệng bị đút vào một vật gì đó, ngọt ngọt, lại chua chua.

« Lưu Hắc Bàn, ta phát hiện nàng càng ngày càng dài dòng. Nếu cứ như vậy, rất nhanh sẽ biến thành đàn bà luống tuổi. » Đoàn Vân Chương khoanh hai tay ở trước ngực, suy nghĩ một chút, lại nhún mày nói. «

Không đúng, nhìn điệu bộ này của nàng, cả đời cũng sẽ không thể biến thành đàn bà luống tuổi, chỉ có thể là một Hắc Bàn. »

Kim Phượng giận, « Ngài theo dõi ta ? »

Đoàn Vân Chương mỉm cười. « Ai nói ta đi theo nàng. Ta muốn đến nhìn ngắm Côn Lôn một chút, chẳng lẽ không được sao ? »

« ... » Kim Phượng không nói gì. Ai có thể vô liêm sỉ bằng hoàng đế bệ hạ của nàng kia chứ !

« Vậy thảo dân không phiền hoàng đế bệ hạ ngài. Thảo dân xin phép đi trước. » Nàng khí thế hung hăng nắm thật chặt bao đồ, xoay người bỏ đi.

Đoàn Vân Chương vội túm lấy tay nải, kéo nàng trở lại. « Ta đói bụng. »

« Ngài đói bụng thì có liên quan gì đến ta ? » Kim Phượng hất cằm lên, bực bội kéo lại bao đồ.

« Vừa rồi ta cứu bánh bột ngô của nàng, chẳng lẽ nàng không nên chia cho ta một nửa ư ? »

Kim Phượng nhìn bánh bột ngô trong tay. « Chia cho ngài một nửa thì chia một nửa. » Nàng dùng sức bẻ bánh bột ngô, nhưng cố sức mãi mà chiếc bánh vẫn lù lù bất động như cũ. Kim Phượng dứt khoát đẩy cả chiếc bánh nhét vào ngực Đoàn Vân Chương. « Cho ngài hết đó. »

Đoàn Vân Chương thở dài, lại kéo nàng trở lại. « Nàng chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi ta thôi sao ? »

« Vâng. »

Hắn lại than. « Cho dù không muốn nhìn thấy ta, một người ở trên núi cũng nên ăn món gì đó thật ngon chứ. Chỉ ăn bánh khô thế này thì sao được? »

Kim Phượng mờ mịt không hiểu. Đoàn Vân Chương dặt tay nàng lôi đến một chỗ thoải mái, ngồi xuống.

“Ngài muốn làm gì?” Kim Phượng đề phòng nhìn hắn một cái.

Đoàn Vân Chương lặng lẽ cười. “Hắc Bàn, nhìn thấy ảo thuật bao giờ chưa?”

Hắn phỉ tay, đột nhiên, thật thần kỳ, lấy từ phía sau ra một chiếc bánh ngọt màu đen. “Đây là bánh dẻo đen mà nàng thích ăn nhất đó.”

Kim Phượng há to miệng.

Đoàn Vân Chương lại phỉ tay, trên tay lại xuất hiện một quả đào.

Kim Phượng đoạt lấy quả đào. Là thật, bên ngoài còn có lớp lông tơ nho nhỏ.

Lại vỗ tay, một con gà nướng bọc trong gói giấy dầu xuất hiện.

Kim Phượng tròn mắt há hốc mồm.

Đoàn Vân Chương ngồi xếp bằng xuống trước mặt nàng. “Ăn đi.” Thấy nàng ngần người, bèn đưa tay vỗ đầu nàng một cái. “Đừng suy nghĩ nhiều, ăn xong còn phải tiếp tục lên núi.”

Kim Phượng cẩn thận quan sát thức ăn trong tay, rốt cuộc ngẩng đầu lên, cẩn thận hỏi một câu. “Ngài... thật sự là Đoàn Vân Chương ư? Không phải là sơn quỷ sơn thần gì đó giả dạng đến trêu ta đấy chứ?”

Đoàn Vân Chương đang gặm bánh khô, nghe vậy liền bị sặc, suýt nữa thì ho ra nước mắt. “Bộ nếu nàng nói ra mà không làm cho người ta kinh ngạc thì chết không yên hử!” Hắn âm trầm kẻ sát vào nàng. “Ngày cả nam nhân của mình nàng cũng không nhận ra?”

“Ai là nam nhân của ta?” Trên mặt Kim Phượng hơi nóng, lập tức biến sắc, ném bánh dẻo xuống, quay đầu lại muốn bỏ đi.

Đoàn Vân Chương thấy nàng trở mặt, liền vội vàng tiến lên, không nói lời nào bắt lấy tay nàng, kéo nàng vào trong lòng ngực mình.

Gò má bị dán chặt lên ngực Đoàn Vân Chương, chỉ cảm thấy nóng hổi đến dọa người. Kim Phượng vội vàng giãy ra, Đoàn Vân Chương lại dứt khoát siết nàng vào trong ngực.

« Đừng đi. »

Hắn dán mặt vào mái tóc nàng. « Đừng rời khỏi ta. Ta đi theo nàng đến đây, cũng không dễ dàng gì. Hắc Bàn, ta không có nàng là không được. Cho nên, đừng rời khỏi ta. »

Trong lòng Kim Phương sợ hãi.

“Đừng giận dữ nữa, có được không?” Hắn thở dài. Nữ nhân trong ngực đáng hận đến lạ thường, lại làm cho người ta yêu thích không buông. Ba tháng qua, không có nàng ở bên cạnh, hắn cũng không biết mình đã sống qua ngày tháng năm nào.

Lỗ mũi Kim Phương cay xè, nước mắt bắt đầu đảo quanh trong hốc mắt. “Ta...” Nàng hít một hơi. “Ta không giận dữ. Ta và ngài ở cùng nhau, điều đó là không được. Ngài vẫn chưa hiểu rõ hay sao?”

“Đừng nói gì cả, cứ nghe ta nói trước đã. Nàng sợ nếu nàng ở bên cạnh ta, các thần tử sẽ phản đối, mẫu hậu sẽ không vui, dân gian sẽ có những lời đồn đãi bất hảo, ta biết rõ. Nàng muốn ta trở thành một đấng minh quân, không muốn trở thành vật cản đường ta, ta cũng biết. Nhưng những điều này đối với ta mà nói, đều không là vấn đề. Ta chỉ muốn vì thiên hạ vì dân chúng mà làm những chuyện nên làm, chỉ muốn trở thành minh quân trong lòng của mình, vậy là đủ rồi. Về phần sử sách đời sau viết như thế nào, ta không quan tâm. Sử sách, nếu đem so với nàng, cùng lắm chỉ là một xấp giấy lộn.”

“Nàng sợ nàng sẽ khiến cho ta khó xử, sẽ trở thành nhược điểm của ta, khiến ta bị lên án. Nhưng những điều đó ở trong mắt ta, đều là chuyện nhỏ. Mắt nàng rồi, mới là chuyện làm cho ta khó xử nhất.”

Kim Phương khép hờ hai mắt. “Ngài không hiểu. Ngài nói những lời này, quá mức dễ dàng...”

“Ta hiểu.” Đoàn Vân Chương yêu thương vuốt ve gương mặt nàng. “Những điều đó, đều không phải là nguyên nhân quan trọng nhất khiến nàng phải rời khỏi ta.”

Kim Phương rùng mình.

“Nàng rời khỏi ta, bởi vì nàng không tin ta.”

“Ngài... nói vậy ư?” Kim Phương run giọng nói.

“Ta không có nói vậy. Trong lòng nàng hiểu rõ nàng sợ hãi đến mức nào. Nàng sợ nếu nàng cứ đợi ở bên cạnh ta, càng ngày sẽ càng không giống mình nữa. Nàng sợ đem toàn bộ tương lai cùng vận mệnh của mình giao vào tay ta, cho nên nàng mới phải ra đi.” Đoàn Vân Chương kéo căng hàng mày kiếm. “Ồ trong lòng nàng, ta không đáng tin cậy đến như vậy sao?”

Kim Phương sợ ngây người. Trong nội tâm, dường như có một vết thương đâm đũa máu đang bị xé ra. Từ trước đến nay, nàng luôn bảo vệ bản thân mình thật tốt, chưa từng dùng diện mục yếu ớt như vậy để đối mặt với bất cứ ai.

Nước mắt, trong lúc nhất thời, tuôn ra như suối.

Nàng dùng sức đẩy vòng tay của hắn ra, lùi lại hai bước. “Nếu ngài chỉ là một người bình thường, hoặc ta chỉ là một người bình thường, vậy thì ta đã chẳng cần cố kỵ bất cứ điều gì. Nhưng chúng ta lại không phải! Có nhiều hấp dẫn như vậy, nhiều nghi kỵ như vậy, có lẽ có một ngày, ngài sẽ quên mất tại sao ngài lại phải yêu một cô gái giống như ta. Nhưng ngài vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên ta là con gái của Lưu Hiết. Ta cũng không thể đoán chắc rằng cả đời này ngài chỉ yêu một mình ta. Lỡ như ngài muốn nạp phi, ta càng không thể khoan dung.”

“Nếu ta không yêu ngài, có lẽ mọi chuyện đã không phức tạp như vậy. Ta sẽ cố gắng để làm một hoàng hậu tốt. Nhưng mà, bây giờ không được nữa rồi.”

“Cho nên, nàng vẫn không thể tin tưởng ta.” Đoàn Vân Chương dè tay lên ngực, làm như trong lồng ngực có vật gì đó rách toác ra rồi.

“Ta cũng không phải là không tin ngài.” Kim Phương bắt lực lắc lắc đầu. « Có lẽ, chúng ta còn chưa đủ yêu nhau, cho nên, không có đủ động lực để trở nên dũng cảm hơn nữa. » Nàng chậm rãi ngược mắt lên, yếu ớt thở dài. « Trở về đi. Ngài là vua của một nước, ba tháng không để ý đến triều chính, kinh thành sẽ biến thành thế nào ? »

Đoàn Vân Chương trầm mặc. Trái tim hần tựa như tuyết đọng trên núi Côn Lôn này, chậm rãi kết băng, rồi sau đó, quanh năm không thay đổi.

Kim Phượng xoay người, nước mắt càng lúc càng rơi xuống như mưa. Nàng quệt nước mắt một cái, hung ác nhần tâm, tiếp tục đi về phía trước.

Đoàn Vân Chương nhìn chăm chăm theo bóng lưng của nàng, đột nhiên trông thấy mặt băng bỗng rung lên một cái. Hần khản trương hô lên một tiếng, thân thể cũng nhào về phía Kim Phượng, « Coi chừng ! »

Sau một tiếng vang chói tai gây ra bởi sự ma sát giữa băng tuyết và vật nặng rơi xuống đất, Kim Phượng phát hiện mình đang quỳ rạp trên mặt tuyết băng lạnh, đầu đau nhức vô cùng.

Nàng vội vã quay mặt lại, đã không còn trông thấy Đoàn Vân Chương đâu nữa.

77. Chương 77: Một Mảnh Băng Tâm Tại Bình Ngọc

Editor: Docke

Kim Phượng vội vàng bò lên vài bước, chợt phát hiện trước mắt là một động băng tự nhiên cực to. Đoàn Vân Chương đang nằm dưới đáy động, không rõ sống chết.

Bên thái dương hình như có máu tươi chảy xuống, nhưng nàng lại không hề hay biết. Mới vừa rồi hần cảnh giác tăng băng sụt lở, vượt lên trước xô ngã nàng, còn mình lại rơi vào động băng sao ?

Kim Phượng kêu to lên, gọi Đoàn Vân Chương nhiều lần.

Rốt cuộc, Đoàn Vân Chương ở dưới động băng cũng ngẩng đầu lên, mỉm cười yếu ớt với nàng. Hần chậm rãi di chuyển thân thể, cuối cùng cũng có thể ngồi dậy được, dựa vào vách băng.

« Ngài có sao không ? Có bị thương ở đâu không ? » Kim Phượng hỏi.

Đoàn Vân Chương cúi đầu kiểm tra bản thân một chút, sau đó ngẩng đầu lên cười khổ, « Gãy chân rồi. »

Kim Phượng mờ mịt nhìn hần, lần đầu tiên cảm giác được mùi vị không biết phải làm sao là như thế nào. Động băng rất sâu, chân hần bị gãy, khẳng định là không có cách nào tự leo lên được. Mà nàng lại không có dây thừng, cũng không có xẻng tuyết.

Càng không có cách nào giúp đỡ hần đi lên.

« Ta... ta xuống núi tìm người giúp ! » Nàng đứng dậy, định chạy ngay xuống núi.

« ... Đừng ! » Đoàn Vân Chương khụ một tiếng, vội vàng hét lên bảo nàng ngừng. « Bây giờ nàng xuống núi, ít nhất cũng phải hai ngày hai đêm mới có thể tìm được người giúp, lại dẫn họ trở lại, đến lúc đó, ta đã bị băng tuyết vùi lấp, chết rét rồi. »

Kim Phượng kinh ngạc nhìn hần.

“Hắc Bần?” Đoàn Vân Chương thổ ra một búng máu, ngửa đầu gọi nàng một tiếng, cho rằng nàng không nghe được.

“Vậy... bây giờ phải làm thế nào?” Kim Phượng lẩm bẩm nói.

Đoàn Vân Chương bị nàng hỏi khó. Hai người đều im lặng thật lâu.

Bọn họ đều không phải là người quen hành tẩu giang hồ, cho tới bây giờ đều là ăn sung mặc sướng, càng chưa từng rơi vào hoàn cảnh tứ cố vô thân. Hiện nay, chính thức lưu lạc trong dân gian, tựa như hai kẻ phế nhân, không nghĩ ra được biện pháp gì.

“Vậy ta sẽ đào mở động băng, đưa ngài ra.” Kim Phượng cắn răng, bắt đầu dùng tay của mình làm xẻng, bới mở bờ băng tuyết của động băng.

“Nàng điên rồi?” Đoàn Vân Chương kinh hãi. Động băng cứng rắn vô cùng, nàng muốn đào một con đường xuyên qua lớp băng này, chẳng khác gì Ngưu Công dời núi.

Bàn tay Kim Phượng vẫn không buông lỏng, trong miệng lại thất vọng hô lớn: “VẬY ngài nói nên làm cái gì bây giờ?”

Dưới động băng thật lâu cũng không có tiếng trả lời.

Kim Phượng cắn chặt môi dưới, tiếp tục ra sức khai quật. Giờ phút này, nàng không rảnh suy nghĩ vì sao bọn họ lại rơi vào hoàn cảnh như vậy, không rảnh suy nghĩ đến yêu hận tình thù giữa nàng cùng Đoàn Vân Chương, trong đầu lòng nàng chỉ có một ý niệm...

Phải cứu hân ra.

Đào hồi lâu, cũng chỉ đào sâu được nửa thước, ngón tay Kim Phượng đã sưng lên như chày gỗ thô.

Dưới động băng, Đoàn Vân Chương đột nhiên âm trầm lên tiếng. “HẮC BÀN, đừng đào nữa.”

“VÌ sao?” Kim Phượng thở phì phò, bàn tay vẫn không ngừng nghỉ.

“Đã đào suốt mấy canh giờ rồi, tay của nàng sẽ bị phế mất.”

“Ta dùng chân đào.”

“Chân cũng sẽ đông lạnh mà tàn.”

“Ta dùng miệng cắn.”

“...” Đoàn Vân Chương trầm mặc một hồi. “HẮC BÀN, nàng cần gì phải khổ như thế? Vì một người nàng không cần quan tâm ư?”

Kim Phượng ngẩn ngơ, không phản bác hân, ngược lại càng liều mạng để đào.

Đoàn Vân Chương thở dài. “Nàng không cần phải để ý đến ta, cứ tiếp tục đi về phía trước đi.”

Kim Phượng dừng động tác lại, “Ngài nói cái gì? Kêu ta tiếp tục đi về phía trước ư?”

“Đúng vậy.”

“Ngài kêu ta bỏ lại ngài, tiếp tục đi về phía trước ư?” Kim Phượng không dám tin, hỏi lại.

Đoàn Vân Chương cứng lại, hồi lâu, có chút khó khăn nói: “HẮC BÀN, ta biết rõ, nàng vất vả chạy đoạn đường xa như vậy để đến Côn Lôn, là vì muốn hoàn thành giấc mộng của mình. Từ trước đến nay nàng chưa từng chính thức sống vì bản thân, đây là giấc mộng duy nhất của nàng, cho nên, dọc đường đi ta cũng không ngăn cản nàng, chỉ lặng lẽ đi theo sau lưng. Hôm nay, đã sắp đến được đỉnh núi, nàng càng không nên từ bỏ.”

“VẬY còn ngài? Người xử lý ra sao?”

“Xem tình hình hôm nay, có lẽ ta không sống nổi. Sau khi nàng xuống núi, nhớ báo tin về kinh thành, để bọn họ tới tìm thi thể của ta.”

Kim Phượng không nói gì. Nàng nhìn nhìn núi tuyết như ngọc trên đỉnh đầu. Cảnh trí tuyệt đẹp giống như không phải thuộc về thế gian này, hiện tại lại có vẻ tàn khốc và lạnh lẽo như băng.

Nàng nói. “Ta không lên nữa.”

“VÌ sao chứ?” Đoàn Vân Chương kinh ngạc.

“Ta cũng không đào nữa.”

« HẮC BÀN... »

« Vân Chương, ta xuống đó cùng chàng. » Nàng ở trên mặt băng, lẳng lặng tự mỉm cười với mình, sau đó, từ biên giới động băng tuột xuống.

Nhịp tim của Đoàn Vân Chương hỗn loạn, hồi hộp nhìn nàng từ trên lặn xuống đến trước mặt mình tựa như một quả cầu, nhìn nàng thông thả đứng dậy, nhìn nàng có chút ngây ngốc đi về phía hân.

« Lưu HẮC BÀN, nàng điên thật rồi có đúng không ? » Hân bỗng nhiên tức giận chửi ầm lên.

Kim Phượng hồn nhiên chưa phát giác ra sự phẫn nộ của hắn, ánh mắt yên tĩnh cúi đầu.

« Có đau không ? » Nàng tra xét vết thương nơi chân hắn.

Đoàn Vân Chương hừ một tiếng, trên trán lại khê thấm ra mồ hôi lạnh. Kim Phượng duỗi tay nắm chặt lấy tay hắn, lại bị hắn hất ra.

« Nàng làm vậy mà cho là thỏa đáng lắm sao ? Lúc ta hoàn hảo không hao tổn gì, nàng lại muốn bỏ ta mà đi. Hôm nay ta sắp chết, nàng lại muốn cùng ta sống chết có nhau sao ? » Hắn cười lạnh.

Kim Phượng lại nắm lấy tay hắn, lúc này không để cho hắn hất ra nữa. « Đừng giận thiếp. »

Đoàn Vân Chương tức giận quay mặt đi. « Nàng là đồ ngốc ư ? Vì sao lại nhảy xuống đây ? »

Kim Phượng nhất thời sững sờ, sau đó dựa người vào vách bằng, ngồi xuống bên cạnh Đoàn Vân Chương. « Tóm lại, thiếp muốn được cùng chết với chàng. Đó là sự thật, chàng có tin hay không ? »

Đoàn Vân Chương lạnh nhạt quay đầu đi.

Kim Phượng cười cười, sau đó nhìn gò má anh tuấn của nam nhân bên cạnh, bắt đầu ngậm ngốc.

« Nàng nhìn đủ chưa ? Nhìn đủ rồi thì đi lên đi ! » Đoàn Vân Chương chặt vật mắng nàng.

Kim Phượng ôm lấy cánh tay hắn, dõ dạc vô lại. « Dù sao cũng không lên được. Động băng này nhỏ như vậy, chàng đuổi thiếp đi đâu. »

Đoàn Vân Chương hết cách, trên cánh tay đột nhiên truyền đến cảm giác ấm áp. Đoàn Vân Chương cúi đầu nhìn, trông thấy Kim Phượng đang áp gò má nàng lên cánh tay hắn.

« Vân Chương, không phải là thiếp không tin chàng. » Nàng thì thào. « Dù cho có phải đem cả tính mạng của mình giao vào tay chàng, thiếp cũng cam tâm tình nguyện. »

Trong lòng Đoàn Vân Chương vô cùng chấn động.

« Chàng nói thiếp không đủ yêu chàng, điều đó sai rồi. Thiếp yêu chàng, còn vượt xa những gì chàng có thể tưởng tượng. Thiếp không phải là người có dũng khí, nhưng vì yêu chàng, mới dần dần có được dũng khí. »

« Có dũng khí, cho nên mới dám bỏ ta mà đi ư ? » Đoàn Vân Chương nhẹ nhàng phun ra một câu.

Kim Phượng ngượng ngùng mỉm cười. « Khi đó, rồi đi, hình như đối với chàng có vẻ tương đối khá nha! Thiếp không hy vọng con đường chàng đi quá mức nhấp nhô. Chẳng lẽ, thiếp thật sự đã sai rồi sao ? »

« Cho nên, nàng liền để lại một chiếu thư phế hậu, chạy đến núi Côn Lôn ? »

Kim Phượng cúi đầu. « Thiếp muốn đến nhìn xem ‘Ngàn dặm Côn Lôn’ là như thế nào. Có điều, cũng không phải là vì muốn hoàn thành một giấc mộng không thôi, đây là một cách để thiếp có thể tưởng niệm về chàng. »

Đoàn Vân Chương khê nhếch hàng mày kiếm, đôi con ngươi đen nhánh dần dần chuyển sâu. « Lặp lại lần nữa. »

« Cái gì ? »

« Lời nàng vừa mới nói đó, lặp lại lần nữa. »

Kim Phượng hơi đỏ mặt. « Nhiều như vậy, làm sao có thể lặp lại lần nữa ? »

« Vậy nàng nói cho ta biết, ba tháng qua, nàng có nhớ đến ta hay không ? »

Kim Phượng khép hờ hai mắt, thân thể run rẩy. « Mỗi một ngày, thiếp đều nhớ đến chàng. »

Vừa dứt lời, đôi môi nóng hổi liền rơi lên môi nàng, nuốt chửng toàn bộ những lời nói tiếp sau của nàng.

« Lưu Hắc Bàn, nàng thật biết gạt người ! » Hắn cắn cánh môi nàng, nói qua kẻ răng và môi nàng. « Nàng quả thật là khắc tinh trong đời của ta. »

Còn nàng, dịu dàng thừa nhận bão tố hắt dành cho, cũng ôm cổ hắt, dựa hắt cả người vào hắt. « Chàng cũng vậy. » Trong khi dự vọng của hắt đang lan tràn, nàng uyển chuyển thì thầm. Toàn thân nàng chưa từng có được cảm giác sung sướng như giờ phút này. Không hề cố kỵ, nàng thậm chí còn đưa tay đi kéo thắt lưng của hắt.

Đoàn Vân Chương ngăn chặn bàn tay không biết quy củ của nàng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào nàng. “Nàng có biết mình đang làm gì không?”

Kim Phượng gật đầu.

“Nơi này rất lạnh.” Hắt còn có điều cố kỵ.

Kim Phượng nhướng mi. “Thiếp không quan tâm, ngược lại, vết thương trên chân của chàng...”

“Không có gì đáng ngại, hoàn toàn không có gì đáng ngại.” Hắt vỗ ngực đảm bảo, trên mặt là vẻ hưng phấn trăm năm khó gặp.”

Kim Phượng mỉm cười.

Giữa lúc sinh tử, nơi này không có đám cung nhân chuyên phá hư chuyện tốt của người ta, cũng không có quốc gia đại sự phiền chán, chỉ có một nam một nữ cùng ngàn dặm Côn Lôn mệnh mông.

Vào giây phút như chỉ mảnh treo chuông kia, nàng thần trí bất minh hỏi một câu. “Chàng... còn giận thiếp không?”

Đoàn Vân Chương sắc bén hỏi ngược lại nàng. “Còn nàng, còn dám rời bỏ ta không?”

Nàng khóc lên, “Không dám, vĩnh viễn không dám!”

Đến đây, hoàng đế điện hạ cùng hoàng hậu nương nường, rốt cuộc công đức viên mãn.

Ba canh giờ sau, Kim Phượng tỉnh lại trên chiếc thảm bằng da dê mềm mại trong xe ngựa.

Nàng nhìn nhìn mũi xe sơn đỏ, cửa xe không kê hở, lò sưởi lửa than ấm áp, cuối cùng, đưa mắt dừng trên người Đoàn Vân Chương đang ngồi một bên thích thú nấu bình trà thơm.

“Đây là đâu vậy?” Nàng lẩm bẩm bối, bỗng dưng bắt lấy tay áo của hắt. “Chúng ta... đã chết rồi sao?”

Đoàn Vân Chương nhướng mi. “Nàng nói thử xem?”

Kim Phượng bù thêm, “Không giống như đã chết...”

Đoàn Vân Chương cười cười, sờ sờ đầu nàng làm như khích lệ. “Chúng ta đang trên đường hồi kinh.”

“Thiếp, mẹ thiếp đâu?” Kim Phượng theo bản năng, nhớ đến mẫu thân đầu tiên.

“Bà ấy đang ở cỗ xe phía sau.”

“Ồ...” Kim Phượng yên tâm, bỗng nhiên lại cảm thấy không ổn. Nếu nhớ không lầm, giờ phút này bọn họ phải ở trong động băng trên núi Côn Lôn mới đúng chứ.

“Chúng ta được cứu rồi à?” Nàng mừng rỡ nghiêng người qua.

« Khụ khụ, » Đoàn Vân Chương che miệng. « Cũng có thể nói như vậy. »

« Là ai đã cứu chúng ta ? »

« Đại nội thị vệ. »

« ...Cái gì ? »

Trước ánh mắt kinh ngạc của Kim Phượng, Đoàn Vân Chương từ từ ngồi thẳng người dậy. « Mọi chuyện, thật ra là thế này. Nàng xem, ta đã muốn rời khỏi hoàng cung, tại sao có thể lẻ loi một mình được đây ? Trên thực tế, có hai mươi tên đại nội thị vệ vẫn luôn đi theo phía sau ta... Khụ khụ, chuẩn xác mà nói, là theo sau lưng hai chúng ta. Ta chỉ cần thả pháo hiệu luôn mang theo người ra, bọn họ lập tức sẽ chạy đến... »

Kim Phượng dần dần biến sắc.

Đoàn Vân Chương cẩn thận quan sát sắc mặt nàng. « Mọi chuyện, chính là như vậy. » E ngại về mặt biến sắc của nàng, hần vội vã nói. « Nàng đã hứa vĩnh viễn sẽ không rời khỏi ta, không được đổi ý đâu đó ! »

« Thiếp đã hứa khi nào chứ ? » Kim Phượng cả giận nói.

Đoàn Vân Chương cười hắc hắc. « Nàng không nhớ cũng không sao, chúng ta có thể cùng nhau ôn lại tình cảnh lúc ấy một tý... »

« Đoàn, Vân, Chương ! »

Trên đường lên núi, trong một chiếc xe ngựa bỗng dưng phát ra tiếng gầm thét đinh tai nhức óc. Bọn thị vệ lái xe đồng loạt run lên một cái, đều hiểu được con sư tử mẹ ở Hà Đông nào bắt đầu phát uy.

Trong một chiếc xe ngựa ở đằng sau, nửa cô nửa bà – Vĩnh Phúc đang vui mừng rạo rực nhìn gương trang điểm. Trong căn nhà ở kinh thành, Triệu đồ tể đang chờ bà.

78. Chương 78: Đoạn Kết

Editor: Docke

Đoàn Vân Chương trị vì năm thứ mười chín, nguyên lão bốn triều Phù đại thừa tướng trở về sống trong Lục Ý sơn trang ở Tây Giao kinh thành.

Đó là một ngày giữa thu đẹp trời, hoàng hậu nương nương bắt đắ dĩ bị lừa gạt hồi cung cũng đã được một thời gian, hiện tại đang mang thai gần sáu tháng.

Vừa mới qua tiệc mừng thọ Thái hậu nương nương, trong nội cung ngập tràn không khí hân hoan. Lư vương gia khôi phục tước lộc ngày trước, cùng vương phi xuất thân bình dân cần cù và thật thà cày cấy, thoảng chốc đã ôm một đôi thai long phượng.

Con gái của Vân Nham công chúa đã tròn một tuổi. Lãng tiểu tướng quân hoàn toàn sa lầy vào trò làm ngựa gỗ cho con gái mập mạp của mình cười lên lưng. Còn Lãng lão tướng quân cũng Liêm Pha lão hĩ, hàng ngày đuổi theo phía sau cái mông cháu gái, hoan hỉ la to: “Gọi gia gia đi, gọi gia gia đi...”

(Liêm Pha lão hĩ, thượng năng phạm phỉ: Liêm Pha là một danh tướng thời chiến quốc trong lịch sử TQ. Câu trên có ý Liêm Phi tuy già nhưng vẫn còn rất khỏe; Gia gia: ông nội)

Ngư Trường Nhai đại nhân vẫn đảm nhiệm Tri phủ tại Giới Châu như cũ, rất được dân chúng tin yêu. Nhiệm kỳ chưa đến hai năm, đã được vạn dân kính ngưỡng. Còn đương kim thiếu niên Thủ Phụ triều đình Sài Thiết Chu đại nhân, mỗi lần bận rộn lại chạy thẳng đến phủ Giới Châu.

Sứ đoàn nữ quốc Tây Việt lại đến triều lần nữa. Sứ thần vẫn là người quen cũ – nữ quan Chu Đàm. Cùng đi lần này còn có Lưu Bạch Ngọc một năm trước đã được phái đi sứ Tây Việt. Lưu Bạch Ngọc hồi triều, là vì thăm người thân. Còn nữ quan Chu Đàm lần này tới, lại không đi ngay, mỗi ngày đều canh giữ trước cửa vương phủ của Đoàn Long Nguyệt hoàng thúc, tuyên bố không được ‘Giai nhân’ thề không trở về.

Lưu Hiết sai người từ trong lao truyền tin ra ngoài. Mấy vị phu nhân trong Lưu gia, nếu muốn tái giá có thể tùy ý tái giá. Hôm nay, trên dưới Lưu gia đã mất bao nhiêu nhân khẩu, chỉ còn lại Nhị phu nhân, Ngũ phu nhân cùng Lưu nhị công tử Lưu Đằng. Bọn họ dẫn theo tiểu công tử Lưu Mậu rời khỏi kinh thành, trở về nguyên quán của Lưu Hiết mở một điền trang, làm ruộng sống qua ngày.

Vĩnh Phúc như cây già mới ra lộc non, cùng Triệu đồ tể nhà cách vách kết thành thân thuộc. Tiệc cưới được tổ chức vô cùng xa hoa, khiến cho vợ chồng nhà hàng xóm Thái Gia Cát cùng đậu hũ Tây Thi đều xanh mặt.

Chu đại tài tử cùng Lữ đại Thượng thư vẫn bình đàm mở tiệm mì ‘Mạch ăn ngon’ trong một con hẻm nhỏ lánh nằm giữa phố xá sầm uất như trước.

Cho đến một ngày, tin tức truyền đến, Phù đại thừa tướng bệnh tình nguy kịch, hy vọng có thể gặp mặt hoàng thượng lần cuối.

Phù đại tướng quân là tiến sĩ thời tăng tổ phụ (ông cố) của Đoàn Văn Chương, hôm nay đã tám mươi ba tuổi rồi. Hai năm trước đã cáo lão từ quan. Bởi vì gia quyến đều ở kinh thành, sau khi Phù đại thừa tướng từ quan vẫn luôn cư ngụ trong Lục Ý sơn trang ở Tây Giao kinh thành, chăm hoa nuôi chim, an hưởng tuổi già. Đầu năm lúc Kinh Trập, Phù đại thừa tướng ở trong vườn bị một con bò cạp màu bạc cắn một cái. Mặc dù độc bò cạp đã nhanh chóng được loại trừ, nhưng người đã bị kinh hãi, bệnh không dậy nổi. Kéo dài đến bây giờ, xem ra không thể qua được.

Đoàn Văn Chương nhận được tin, lập tức thu dọn hành trang, cười khoái mã đi ngay.

Phù đại thừa tướng chống mạnh một hơi, dường như đã vô cùng kiên nhẫn chờ đợi được gặp Đoàn Văn Chương đến cùng. Nghe thấy giọng nói của Đoàn Văn Chương, tựa như hồi quang phản chiếu, ông mở mắt ra.

“Hoàng thượng...” Giọng nói của ông như lưỡi hái gỉ sét phần phật xẹt qua rễ cỏ. “Cựu thần không thể đứng dậy nghênh giá, xin hoàng thượng thứ tội...”

Đoàn Văn Chương vội vàng ngồi xuống bên giường, “Lão thừa tướng không cần đứng dậy.”

Phù đại thừa tướng có vẻ nghe hiểu, lại dường như vẫn còn đang ở cõi thần tiên. Thật lâu sau, thở ra một hơi thật dài. Đoàn Văn Chương nhắc lại, e sợ ông rút một hơi rồi cuộc lại lên không nổi.

“Lão thừa tướng có chuyện muốn nói với trẫm ư?”

Phù đại thừa tướng từ từ lượn con người đục ngầu một vòng quanh phòng, vẫn không nói lời nào.

Đoàn Văn Chương hiểu ý của ông, ra hiệu cho những người khác trong phòng tạm thời lui ra. “Bây giờ trong phòng chỉ có trẫm và lão thừa tướng. Có lời gì, lão thừa tướng đừng ngại nói thẳng.”

“Hoàng thượng... Cựu thần... có điều hổ thẹn với vương triều Đoàn gia...” Trong ánh mắt của Phù đại thừa tướng lộ ra một tia bi ai mơ hồ không rõ.

Đoàn Văn Chương sững sờ. Cựu thần bốn triều, đức cao vọng trọng – Phù đại thừa tướng trước khi lâm chung lại nói ra những lời như vậy, thật sự là làm cho người ta nghĩ không ra.

“Lão thừa tướng... chẳng lẽ trong lòng còn giấu ẩn tình gì?”

Phù đại thừa tướng chậm rãi lắc đầu. “Hoàng thượng, cựu thần nhận được hoàng ân thi đậu Tiến sĩ, vào triều làm quan, đến nay đã gần sáu mươi năm. Cựu thần... Từ khi từ quan đến nay, mỗi lần ngẫm lại những ưu khuyết điểm trong hơn năm mươi năm làm quan, cũng nhin không được xấu hổ. Cựu thần thân là nhất phẩm đương triều, lại... lại chưa bao giờ làm được đại sự gì cho triều đình. Đạo làm quan, ngoại trừ giả vờ bí hiểm, cũng chỉ biết bo bo giữ mình. Cựu thần... cựu thần thẹn với Tiên Đế, thẹn với Hoàng thượng ngài.”

“Lão thừa tướng... Có gì nói ra những lời ấy? Người đời đều biết lão thừa tướng là trọng thần bốn triều, càng vất vả công lao càng lớn, trung thành và tận tâm. Tại sao có thể nói là không hề đóng góp công lao xây dựng?”

Phù đại thừa tướng cười khổ. “Trung thành là bốn phần của thần tử. Nhưng chỉ có trung thành, lại làm không được chuyện gì. Kể từ khi Uy quốc công bị hạ ngục, cựu thần đã suy nghĩ rất nhiều. Những năm gần đây, sự cống hiến của cựu thần đối với hoàng thượng, đối với lê dân bá tánh vẫn còn thua kém Uy quốc công.”

Đoàn Văn Chương vừa sợ vừa giận, “Lão thừa tướng, ông đang nói gì vậy?”

Phù đại thừa tướng run lấy bầy giờ tay lên, bắt lực lại hạ xuống. “Hoàng thượng, cựu thần đã chứng kiến ngài trưởng thành. Cựu thần biết, ngài bởi vì tư tình nhi nữ mà không xử trảm Lưu Hiết, trong lòng trước sau vẫn có khúc mắc. Ngài cảm thấy mình đã làm sai, có đúng không?”

Đoàn Văn Chương nghẹn họng. Chuyện này hẳn chưa bao giờ đề cập với ai, vì sao Phù đại thừa tướng lại hiểu rõ như vậy? Xử trảm Lưu Hiết, thật ra đã sớm làm xong quyết định, nhưng vào lúc hạ chỉ cuối cùng lại đổi chủ ý. Nguyên nhân, đơn giản là bởi vì một người. Hẳn cũng không hối hận vì đã quyết định như vậy, nhưng trong lòng trước sau vẫn luôn hoài nghi, làm như vậy, có phải là đã sai rồi không?

“Hoàng thượng... Ngài... kỳ thật cũng không hiểu Lưu Hiết.”

“Ngài hiểu ông ấy lắm sao?”

“Làm đối thủ mấy chục năm, làm sao lại không biết? Ông ấy và phụ hoàng của ngài, danh là quân – thần, thật ra là bạn tốt. Ông ấy... ông ấy cho dù từng có ý niệm thay đổi tân quân trong đầu, cũng sẽ không dồn ngài vào chỗ chết hoặc phá vỡ hoàng triều Đoàn Thị. Ông ấy... ông ấy một lòng trung thành với Tiên Đế, có nhật nguyệt chứng giám.”

“Ông ấy... Đối với Tiên Đế...”

“Ông ấy lòng quá tham, tự cho là mình có thể cứu vớt toàn bộ thiên hạ, vì vậy liền điên cuồng chiếm đoạt quyền lực. Có điều, đúng là ông ấy cũng đã làm được rất nhiều chuyện. Về điểm này, ông ấy mạnh hơn thần.” Bên môi Phù đại thừa tướng tràn ngập vẻ tự giễu. “Trận chiến với Khuyển Thích, ông ấy đã dự đoán được từ mười năm trước rồi.”

“Đây là ý gì?” Đoàn Vân Chương kinh hỏi.

“Mười năm trước, chuyện Uy quốc công tăng thu thuế ở Giang Nam, ngài còn nhớ chứ?”

“Đương nhiên còn nhớ.” Ngụy Thái Phó cũng bởi vì chuyện này mà bị trục xuất cung đình.

“Toàn bộ số tiền thuế thu thêm, đều được dùng ở trong quân. Hôm nay, quân đội triều ta binh cường mã tráng, binh lính được huấn luyện nghiêm chỉnh, Khuyển Thích làm sao có thể chiếm được phân nửa lợi thế? Vào mười năm trước, Uy quốc công đã biết rõ giữa ông ấy và ngài sẽ phải xảy ra một loạt tranh đấu, liền dự đoán Khuyển Thích nghỉ ngơi dưỡng sức, chắc chắn sẽ thừa dịp trong triều ta nội loạn mà xâm nhập Trung Nguyên.”

Đoàn Vân Chương trầm mặc. “Lão thừa tướng đang cầu tình cho Lưu Hiết sao?”

Phù đại thừa tướng cười nói. “Cũng không phải. Lưu Hiết bị trừng phạt đúng tội. Cự thần chỉ hy vọng hoàng thượng thấy rõ được ưu khuyết điểm của ông ấy. Hoàng thượng, ngài không giết Lưu Hiết, cũng không sai. Một huyện lệnh, có lẽ nên cẩn thận chặt chẽ, nhưng người chấp chưởng thiên hạ, không được ôm lòng chỉ cầu không thất bại không cầu công lao. Hoàng thượng, ngài có thể hiểu không?”

Đoàn Vân Chương vô cùng chấn động. Thật lâu sau, hần gật đầu. “Trẫm hiểu.”

Phù đại thừa tướng nở một nụ cười vui mừng. “Hoàng thượng, niên hiệu của ngài, chính là năm đó cự thần cùng thái hậu nương thương định. Nếu nói Gia Hòa, chính là nghỉ ngơi dưỡng sức, nước giàu dân mạnh. Xin hoàng thượng chớ quên.”

Đoàn Vân Chương vui mừng cúi đầu.

Lưu Hiết, Lữ đại thượng thư, Chu đại tài tử, Phù đại thừa tướng, tại triều đình này đều đã là mây bay đi xa. Tương lai thiên hạ, phải dựa vào sự cố gắng của hần.

“Lão thừa tướng, xin yên tâm.” Hần nghiêm nghị nói.

Phù đại thừa tướng không trả lời.

Trong phòng vắng vẻ, chỉ có màn trướng màu xám tro còn đang ung dung lay động.

Một đời danh thần đã đột ngột ra đi, bên môi vẫn còn mang một nụ cười.

Gia Hòa năm thứ mười chín, vào một buổi hoàng hôn cuối thu, hoàng hậu Lưu Hắc Bàn đứng trên lầu cổng Triều Dương, quan sát kinh thành. Phố xá ngõ hẻm nơi xa, nhà cao cửa rộng chỗ gần, toàn bộ đều thu hết vào mắt.

Cung nữ bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở: “Nương nương, người xem, hoàng thượng đã trở lại.”

Kim Phượng nghe vậy, đưa mắt nhìn về nơi xa. Quả nhiên, trên đường lớn, một đội kỵ binh nhẹ như bay chạy tới, cầm đầu là trưởng phu của nàng – quân vương trẻ tuổi Đoàn Vân Chương.

Đứa con trong bụng lúc này nhẹ nhàng đạp một cái, nàng nhin không được “Ai nha” một tiếng.

Cung nữ cuống quýt nói: “Nương nương, không khỏe ư?”

Nàng cười cười, lắc lắc đầu, tiếp tục chăm chú nhìn nam tử đang chạy lại gần. Tóc búi kim quan, mày kiếm hăng hái, phần chân.

Thời đại cũ đã trôi qua, thời đại mới lập tức sẽ bắt đầu.

79. Chương 79: Thái Tử

Editor: Docke

Kim Phượng luôn luôn tin chắc, thành công lớn nhất trong đời này của mình, chính là nuôi dạy được đứa con trai Thành Tư.

Ngày hôm đó, Thành Tư theo thường lệ đến thỉnh an thái hậu. Thái hậu gian xảo toét ra khuôn mặt tươi cười. “Thành Tư à, cháu yêu thích bà nội nhiều hơn, hay là yêu thích mẫu thân cháu nhiều hơn?”

Thành Tư cất giọng mềm mại, lại rất dứt khoát, “Đều thích!”

“Ách, nếu như nhất định phải phân rõ một người thích nhất thì sao?”

“...”

Thái hậu ngẫm nghĩ một lát, quyết định thay đổi sách lược, móc ra một vắt xôi tím tròn trịa thơm phức.

“Thành Tư thích ai nhất?”

Thành Tư nhìn chăm chăm vào vắt xôi tím, đôi mắt mở to lóe sáng. Một hồi lâu, ngậy thơ cười một tiếng.

“Thành Tư thích bà nội nhất!”

“Ai u...” Thái hậu trong lòng nở hoa, vòng tay ôm cháu trai vào trong ngực.

Thành Tư ở trong lòng ngực lão nhân gia, khe khẽ nhúc nhích, nhỏ giọng nói: “Bà nội, năm... còn nữa không?”

“Còn, còn chứ! Thành Tư muốn bao nhiêu cũng được!”

Thành Tư rúc vào lòng thái hậu cọ cọ, duỗi cánh tay nhỏ bé non nớt tròn trịa, vòng qua cổ lão nhân gia: “Bà nội tốt nhất!”

Gương mặt già nua của thái hậu cười thành hoa loa kèn, vội vàng căn dặn hạ nhân: “Trong điện chúng ta còn có món gì ăn ngon, mang cả ra đây!”

Thành Tư ăn ngấu ăn nghiêng một hồi, kề cận vẻ mặt gạo nếp, hắc hắc nở nụ cười.

Ngày hôm sau, Thành Tư ở trong hoa viên gặp gỡ vợ chồng Lư Vương.

“Hoàng chất ngoan ngoan, đến đây cho hoàng thúc ôm một cái nào.”

Thành Tư trừng mắt nhìn Đoàn Vân Trọng, rụt lui về phía sau.

Đoàn Vân Trọng rất tổn thương. “Sao thế, mấy ngày không gặp, không nhận ra hoàng thúc à?”

“Mẫu hậu nói, hoàng thúc không phải là người đứng đắn.” Thành Tư nghiêm túc nói.

Sắc mặt Đoàn Vân Trọng hết xanh rồi lại trắng. “Tiểu tử ngươi đúng là vong ân phụ nghĩa... Lần tới còn muốn ta mang cho ngươi bánh nướng thịt lừa hã, không có cửa đâu!”

Khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn của Thành Tư cứng đờ ra: “Thúc...”

“Hừ!” Đoàn Vân Trọng hất mũi lên trời.

Phải nhìn bánh nướng thịt lừa bỏ mình đi xa, Thành Tư không cam lòng, bỗng dưng ôm chầm lấy bắp đùi Đoàn Vân Trọng, khóc òa lên: “Hoàng thúc, Thành Tư sai rồi! Thành Tư không nhìn thấy ngài sờ mặt Thanh Kỳ tỷ tỷ, không nhìn thấy ngài sờ tay Thanh Kỳ tỷ tỷ. Thúc đừng mắng Thành Tư, Thành Tư nhất định sẽ không nói cho thím vương phi nghe đâu mà!”

Đoàn Vân Trọng run rẩy.

Sao mà âm hiểm a!

Lư vương phi đang ngắm hoa cách đó không xa, nghe tiếng mà đến.

“Thanh Tư à, nói cho thím nghe nào, ai là Thanh Kỳ tỷ tỷ?”

Thành Tư nhanh chóng ra vẻ ngoan hiền, đôi mắt đen trắng rõ ràng lướt qua bả vai Phong Nguyệt, vô cùng thâm ý dặt dào nhìn chăm chăm vào Đoàn Vân Trọng.

“Thanh Kỳ tỷ tỷ là...”

Đoàn Vân Trọng thất bại thảm hại, vội vàng chấp tay trước ngực ra vẻ khẩn cầu.

Thành Tư mỉm cười như ác ma. « Thanh Kỳ tỷ tỷ là cung nữ trong nội cung của Thành Tư, chỉ lớn hơn Thành Tư năm tuổi. Thanh Kỳ tỷ tỷ ngã bệnh, cho nên hoàng thúc xem bệnh cho Thanh Kỳ tỷ tỷ đó mà. »

« A, thì ra là như vậy. » Phong Nguyệt khẽ thở phào một cái. « Thành Tư à, cháu phải thay thím giám sát hoàng thúc thật chặt. Nếu hần không nghe lời, cháu phải nói ngay cho thím biết nha ! »

« Dạ ! » Thành Tư vô cùng kiêu ngạo mà ưỡn ngực.

Này... Hai người kia hoàn toàn xem y như không tồn tại sao ? – Đoàn Vân Trọng khóc không ra nước mắt.

Đông Nam thu thuế lại ra khỏi chuyện tham khinh. Đoàn Vân Chương ở lại Hiên La Điện ba ngày liên tục để xử lý chính sự. Thành Tư ba ngày không gặp được phụ thân, vô cùng nhung nhớ, bèn thừa lúc mọi người chưa kịp chuẩn bị, len lén vọt vào Hiên La Điện.

Phía bên này, Đoàn Vân Chương ra khỏi cung vừa mới trở lại, liền trông thấy các đại thần thân tín của hần đang hữu khí vô lực cúi gằm đầu xuống. Ngay cả Thủ phụ Sài Thiết Chu cũng không ngoại lệ. Hần khẽ ngạc nhiên, bước chân vào điện vừa nâng lên, lại lùi trở về.

Chỉ nghe bên trong vang lên một giọng nói non nớt, nói năng rất có khí phách: “Ăn lộc của vua, chuyện trong quân, các người không biết đường lo sao?”

Mọi người phía dưới vội đáp: “Dạ dạ biết...”

“Biết, vì sao không thả cho phụ hoàng ta về Hương La Điện ăn cơm?”

“Thái tử, có rất nhiều chuyện còn cần đến thánh tài của hoàng thượng...”

“Ách...”

“Thái tử điện hạ, thánh nhân có nói, dân vì quý, xã tắc thứ hai, quân vì nhẹ...” Sài Thiết Chu thần sắc nghiêm nghị, khom người nói thẳng.

“Cứ tiếp tục không ăn cơm, quân sẽ càng ngày càng nhẹ!”

“...”

Ngoài điện, Đoàn Vân Chương hầu như có thể tưởng tượng ra khuôn mặt Sài Thiết Chu sẽ là vẻ oán giận, muốn phát tác lại không biết phát tác từ chỗ nào.

Hần hắng giọng một cái, chậm rãi tiến vào đại điện. “Thành Tư, không được vô lễ với Sài đại nhân.”

Quả nhiên, thái tử mặc áo choàng màu vàng đứng trên bàn vua, bề ngưỡn núi sông, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Trông thấy phụ hoàng đã về, thái tử quay người ngồi xuống, chậm chạp từ từ bò xuống khỏi bàn.

“Phụ hoàng...” Nó cung kính hành lễ. Mặc dù bướng bỉnh, nó lại luôn luôn vô cùng sùng bái phụ hoàng.

Đoàn Vân Chương gật gật đầu. “Quốc gia đại sự, con còn chưa hiểu đâu. Tương lai còn phải học tập nhiều ở chư vị đại nhân, không thể chậm trễ.”

Thành Tư cúi đầu nhỏ giọng nói: “Vâng.” Suy nghĩ một chút, tựa hồ vẫn còn có chút chưa cam lòng, lại ngẩng đầu lên nói: “Nhưng mà phụ hoàng, ngài càng ngày càng già. Một ngày nào đó, mẫu hậu sẽ đứt đôi eo của ngài!”

“...!”

Nhất thời, tất cả mọi người trong điện đều quên mất tôn ti, nhao nhao mở to con mắt hoảng sợ mà mặt mớ, bình tĩnh nhìn Đoàn Vân Chương.

Đoàn Vân Chương im lặng thật lâu, rốt cuộc cắn răng cười nói: “Thành Tư, trở về tìm mẫu hậu con ăn cơm đi.”

“Nhưng mà phụ hoàng à, eo của ngài...”

“Eo phụ hoàng không thể dễ dàng bị đứt như vậy!” Đoàn Vân Chương gần như gầm thét.

Thành Tư có chút hoang mang, ngượng ngùng nhìn sắc mặt của phụ hoàng, lại nhìn chúng đại thần một chút, rốt cuộc cũng phải ra về.

Đêm đó, trước khi đi ngủ, Đoàn Vân Chương rốt cuộc nhịn không được mở miệng, cho rằng đã đến lúc phải thảo luận cùng Kim Phượng một chút về vấn đề giáo dục Thành Tư.

“Đứa nhỏ này, chưa đầy năm tuổi mà đã tinh nghịch như vậy rồi, tương lai sẽ thế nào đây? Lần trước Vân Trọng còn lên tiếng oán hận ta...”

“Vân Trọng hồi nhỏ còn tinh nghịch hơn Thành Tư nhiều.” Kim Phượng nói với vẻ khinh bỉ.

Đoàn Vân Chương thở dài. “Ta vẫn cảm thấy, nàng quá cứng chùi con.”

Kim Phượng nhướn mi: “Thiếp không biết Thành Tư có chỗ nào không tốt. Nó đến Hiên La Điện tìm ngài, là vì hiếu thuận. Về phần bên phía Thái hậu, mặc dù có lừa gạt chút ít, nhưng thái hậu rất vui vẻ, không phải sao?”

“Ách...”

“Hay là, ngài đang muốn thảo luận, không phải là vấn đề của Thành Tư, mà là vấn đề cái eo?”

Sắc mặt Đoàn Vân Chương tối sầm. “Eo có vấn đề gì?”

Kim Phượng đôi mắt cong cong, che miệng: “Thần thiếp nghe nói, bởi vì một câu nói của Thành Tư, hiện nay trong ngoài hoàng cung đều biết, eo của hoàng thượng có vấn đề.”

...

Đoàn Vân Chương phẫn nộ vén chăn mền, sải bước đi ra ngoài. “Thành Tư, ngươi lăn lại đây cho ta!”

Vì vậy, Kim Phượng vẫn kiên trì cho rằng, thành công lớn nhất trong đời này của mình, chính là nuôi dạy được đứa con trai Thành Tư.

Cho đến một ngày...

“Thành Tư à, con còn nhớ dì Bạch Ngọc không?”

“Nhớ chứ ạ, chính là a di xinh đẹp vừa trắng lại vừa gầy đúng không?”

“... Khụ khụ, tóm lại, dì ấy từ Tây Việt đã trở về, ngày mai sẽ vào cung thăm chúng ta, còn dẫn theo một tiểu muội muội nữa.”

Thành Tư hưng phấn nhảy dựng lên. “Tiểu muội muội có xinh đẹp giống dì Bạch Ngọc không a?”

“Đúng nha, tiểu muội muội rất đáng yêu.”

Kim Phượng vô cùng cố gắng không để ngọn lửa ghen ghét đang nhen lên trong lòng mình.

Thành Tư hoan hô lên: “Tương lai, Thành Tư muốn cưới tiểu muội muội của dì Bạch Ngọc làm vợ!”

“...”

Kim Phượng nặn ra một nụ cười hiền lành: “Thành Tư à, mẫu thân hỏi con, trong cảm nhận của con, nữ nhân xinh đẹp nhất là ai vậy?”

“Đương nhiên là nàng dâu tương lai của Thành Tư rồi!”

“Khụ khụ, nàng dâu tương lai của con còn chưa lớn lên, không tính là nữ nhân.”

“Vậy chính là dì Bạch Ngọc rồi! Dì Bạch Ngọc xinh đẹp nhất!” Thành Tư hồn nhiên cười nói.

Đêm đó, Đoàn Vân Chương vào Hương La Điện đi ngủ, liền trông thấy đứa con trai bảo bối coi trời bằng vung của mình đang nâng một chậu đồng nhỏ, run rẩy đứng tấn ngoài cửa cung.

“Thành Tư, con đang làm gì vậy?” Đoàn Vân Chương lấy làm lạ. Trong nội cung, mọi người từ trên xuống dưới đều cưng chiều Thành Tư đến tận xương cốt. Trong đó, hoàng hậu nương nương là người cưng chiều nhất. Ai lại có lá gan lớn như vậy, dám để Thành Tư chịu phạt?

“Mẫu hậu nói, Thành Tư phạm sai, phải bị trừng phạt.” Thành Tư vô cùng chán nản thất vọng trả lời.

“Mẫu hậu muốn trừng phạt con?” Đoàn Vân Chương càng thêm kỳ quái. Nữ nhân kia cam lòng phạt con trai yêu quý sao?

“Con phạm lỗi gì?”

Thành Tư cứng đờ, sau đó lập tức trầm ổn bước tấn, giữ thăng bằng chậu đồng, lớn tiếng la to. “Ồ trong lòng Thành Tư, mẫu hậu vĩnh viễn là nữ nhân xinh đẹp nhất!”

Chỉ trong nháy mắt, Đoàn Vân Chương hóa đá.

Sau cửa, hoàng hậu Hắc Bàn từ từ lắc lư cây quạt, mỉm cười.

Con không dạy, là lỗi của mẹ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hau-luu-hac-ban>